အမရပူရမြို့
မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ၏

တစ်ဘဝ သံသရာ

ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိ

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
သက်တော်(၇၅)နှစ်အရွယ်ပုံတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ

၏

တစ်ဘဝ

သံသရာ

ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိ

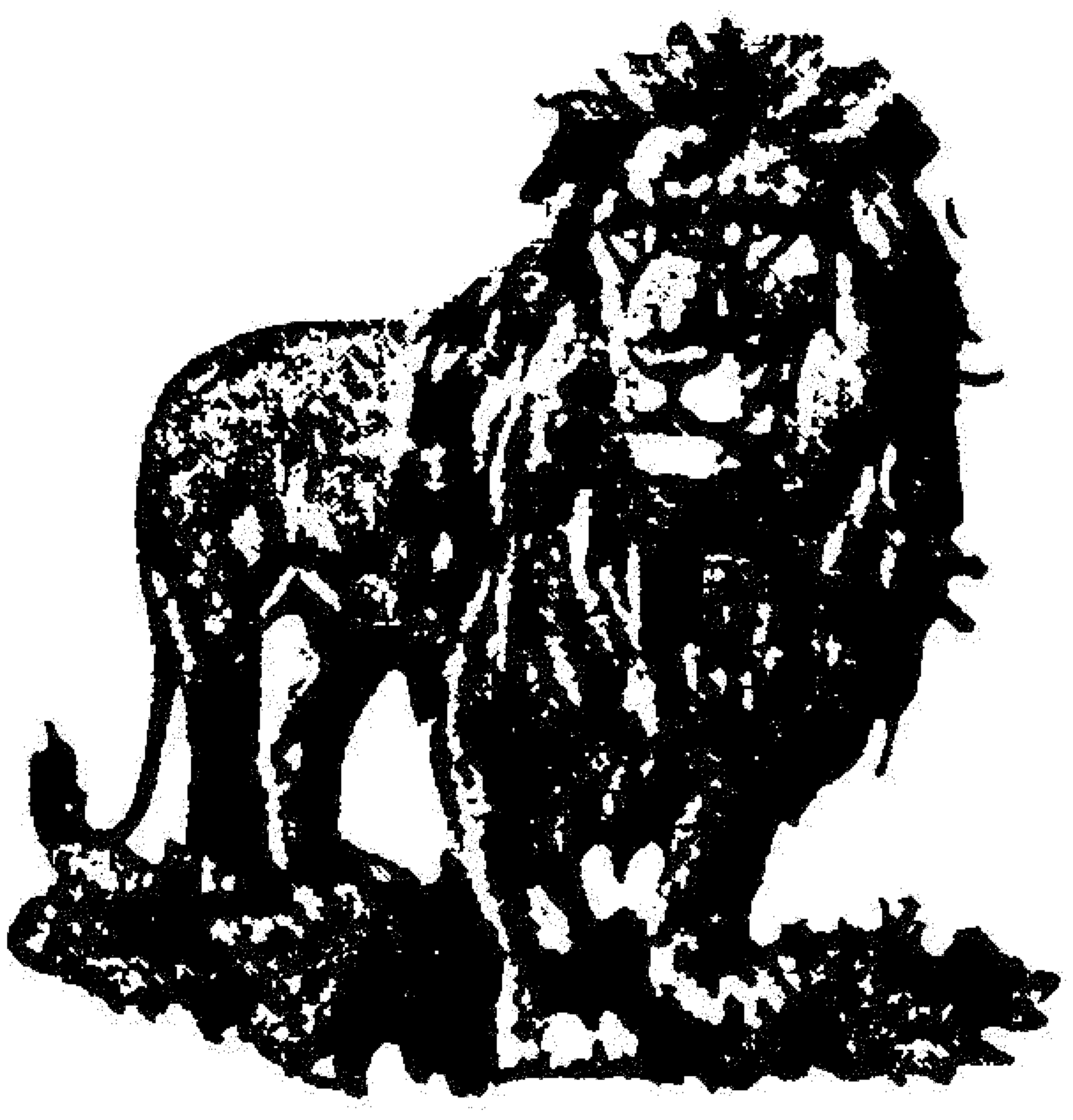

နယူးဘားမားအော့(ဖ်)ဆက်ပိဋကပုံနှိပ်တိုက်
အမရပူရမြို့

အမှတ် ၂၇၇၆၅
ရက်စွဲ ...

တစ်ဘဝသံသရာ
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူခွင့်ပြုချက်
အမှတ်(၂၅၆/၂၀၀၀) (၅)
စာအုပ်စာတန်း စာနယ်ဇင်း မျက်နှာဖုံး
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုချက်အမှတ်(၂၂၅/၂၀၀၀) (၅)

ခုနှစ်	၂၀၀၀ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ
အုပ်ရေ	၃၀၀၀
အကြိမ်	တတိယအကြိမ်
တန်ဖိုး	( )

ထုတ်ဝေသူ - ဦးမောင်မောင် (မြ-၀၃၂၇၁)၊
မဟာဂန္ဓာရုံစာပေ၊ ပိန်းတန်းရပ်၊ အမရပူရမြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဦးမောင်မောင် (၀၁၈၂၄)၊
နယူးဘားမားအော့ဖ်ဆက်ပိဋကပုံနှိပ်တိုက်၊
မဟာဂန္ဓာရုံဇရပ်ဝင်း၊ အမရပူရမြို့။

အမရပူရမြို့
မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ၏

တစ်ဘဝသံသရာ ဖြစ်စဉ် အကျဉ်းချုပ်

၁။ ဆရာတော်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်ရွာ, ဦးဇောတိ-ဒေါ်အုန်းလှိုင် တို့မှ, ၁၂၆၁-ခုနှစ်, တပို့တွဲလပြည့်ကျော် (၁၄) ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။

၂။ ၁၂၆၆-ခုနှစ်၌...(ပထမအကြိမ်) ရှင်သာမဏေ ပြုသည်။

၃။ ၁၂၇၅-ခုနှစ်၌...(ဒုတိယအကြိမ်) ရှင်သာမဏေ ပြုသည်။

၄။ ၁၂၇၉-ခုနှစ် (၁၈ နှစ်အရွယ်)၌ ပထမကြီးတန်းကို အောင်မြင်သည်။

၅။ ၁၂၈၀-ပြည့်နှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ပထမအကြိမ်, ၁၂၈၁-ခုနှစ် နယုန်လပြည့်နေ့၌ (ဒုတိယအကြိမ်), ၁၂၈၁-ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ (တတိယအကြိမ်) ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူသည်။

၆။ ၁၂၈၃-ခုနှစ် ကဆုန်လဆန်း (၁) ရက်နေ့၌ ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီးများ၏ **"ပခုက္ကူစာချ"**အဖြစ် တင်မြှောက်မှုကို ခံယူရသည်။

၇။ ၁၂၈၇ (၁၉၂၆) ခုနှစ်၌ **"ပဋ္ဌာနကျော်"** အောင်မြင်တော်မူသည်။

၈။ ၁၂၈၇-ခုနှစ်၌ **"ပရိယတ္တိသာသနဟိတဓမ္မာစရိယ"**ဘွဲ့ ရရှိသည်။

၉။ ၁၃၁၂-ခုနှစ်၌ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ (ရှေးဦးစွာ) **"အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ"**ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်ခြင်းကို ခံယူရသည်။

၁၀။ ၁၃၁၅-ခုနှစ်၌ (က) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဩဝါဒါစရိယ သံဃနာယက,
(ခ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဘာရနိတ္ထာရက,
(ဂ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ပါဠိပဋိဂ္ဂါဟက,
(ဃ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဩသာနသောဓေယျပတ္တပါဠက,
အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံယူရသည်။

၁၁။ ၁၃၃၇-ခုနှစ် ပဲခူးမြို့၌ ကျင်းပအပ်သော ဂိုဏ်းလုံးကျွတ် အစည်းဝေးကြီးမှ ရွှေကျင်ဂိုဏ်း ဥပဥက္ကဋ္ဌ (ဒုတိယ သာသနာပိုင်) အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံယူရသည်။

၁၂။ ၁၃၃၉-ခုနှစ် သက်တော် (၇၈) နှစ်အရောက် နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၂), [၂၇-၁၂-၇၇] ရက် အင်္ဂါနေ့ ညနေ (၀၄:၃၀) နာရီတွင် တစ်ဘဝအတွက် ငြိမ်းတော်မူသည်။

စာရှုသူအတွက် မှာထားချက်

ကိုယ်တည်းတစ်ယောက် ချမ်းသာရောက်ဖို့
ခုလောကကြီးကုတ် အားမထုတ်ဘူး၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ၏ ရှေးခါဘိုးဘ
လက်ထက်ကလျှင် ရသည့်တန်ဖိုး ထပ်မညှိုးဖို့
အားကြိုးမာန်တက် ငါဆောင်ရွက်သည် ...
ဆက်လက် တည်တံ့ပါစေသော်။

ဘာသာအရေး ဦးစားပေး

ဤလက်ာပိုဒ်ဖြင့်ပင် ဆရာတော်၏ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်အတွက် ဘယ်မျှလောက် အလေးပေးထားကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး အကဲဖြတ်နိုင်ကြပါသည်၊ ဆရာတော်သည် သက်ရှယ်တော်ကြီးရင့်မှ ဤဆန္ဒမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်ပါ၊ ရဟန်းငယ် ဘဝကပင် သာသနာရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကိုယ်ကျိုးမဖက် ဘာသာအကျိုးသက်သက်ကိုသာ ရှေးရှုပြီး ဆန္ဒတော် ပြင်းပြစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်၊ ဤစာရေးသူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေခဲ့ရ၍ ကောင်းကောင်းသိခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်၊ ယင်းဘာသာအရေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မည်သည့် ဒကာ–ဒကာမကိုမျှ ထောက်ထားမှုမပြု, ဘာသာအကျိုး တစ်ခုကိုသာ ဦးစားပေး ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့ပါသည်၊ ဘာသာအရေးကြောင့် သာသနာ ညှိုးမည်ဆိုလျှင် မုန်း–ချစ် နှစ်ပါး ပယ်ရှား၍ အသေးအဖွဲက စပြီး နည်းမှန်လမ်းကျ ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်–စစ်အတွင်းအချိန်မှာ မိသားစုယ တစ်စုသည် ကျောင်းတွင်း၌ လာရောက်၍ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အဖြစ်ဖြင့် ခေတ္တ တည်းခိုနေထိုင်စဉ်, နေ့လည် တစ်ချိန်တွင် သီချင်းဓာတ်ပြားဖွင့်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ဆူဆူညံညံ စကားပြောနေကြရာ သီချင်းဓာတ်ပြား မဖွင့်ရန်–မဆူညံရန် စာရေးသူကို သွားရောက် တားမြစ်စေခဲ့ပါသည်၊ မကြာမီ နောက်တစ်ရက်မှာလည်း သီချင်းဓာတ်ပြား ဖွင့်ကြပြန်ရာ, ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်သွား၍ **“တစ်နေ့ကလည်း တားမြစ်ခဲ့ပြီ, နားမထောင်ကြ, ရှေ့လဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေဦးမည်၊ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ပဲ ကိုယ်အလိုရှိရာ

ပြောင်းရွှေ့ကြပါ”လို့ အပြတ်ပြော၍ ထုတ်ပစ်ခဲ့ပါသည်၊ ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်၏သက်တော်မှာ (၄၀)ကျော်မျှသာ ရှိပါသေးသည်၊ ကျောင်းတွင်း၌ သာသနာတော်၏ အသရေပျက်စေမည့် ဘာသာရေး ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် ဆူညံမှုများကို လုံးဝ မလိုလားကြောင်း ထင်ရှားစေပါသည်။ [သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ ယခုတိုင် ရှိနေကြခြင်းကြောင့် အမည်များကို မဖော်ထုတ် ခြင်းဖြင့် ဝတ္တရား ကျေစေပါသည်။]

ပွက်လောဆူညံ လှူသံပွဲတို့၊ ကျောင်းဘုရားထဲ လုပ်ကြသည်၊
ဗုဒ္ဓအယူ အတွင်းလူဖျက်လို့၊ ဘာသာပျက်၍ ခက်လိမ့်မည်။

ဝိနည်းအရေး အလေးပေး

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီး၍ မကြာသေးသော အချိန်မှာ **“ပြည်သူ့ရဲဘော်–ကရင်–ကွန်မြူနစ်ပါတီ”**စသည်တို့ ပြည်တွင်းရေး မပြေမလည် မညီမမျှဖြစ်၍ ကာလဒေသ မတည်မငြိမ်ရှိနေကြသောကြောင့် နေ့ရောညပါ ကျီးလန့်စာစား နေကြရရာကာလဝယ် (တောင်မြို့) ကျောင်းအမကြီးက အားကိုးတကြီးဖြင့် အိမ်မှာ ခိုင်းစေထားသော လူတစ်ယောက်ကို သံသေတ္တာငယ် တစ်ခုဖြင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို ထည့်၍ ဆရာတော့်ထံသို့ လာရောက် အပ်နှံရာ, ဆရာတော်က **“ငါ့ကျောင်းပေါ်တော့ မထားခဲ့နဲ့, သင့်တော်သော ကျောင်းဝင်းတစ်နေရာမှာ ဒကာကိုယ်တိုင် မြှုပ်နှံ ထားလိုက ထားခဲ့ပါလား:”**ဟု အမိန့်ရှိသံကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ရပါသည်၊ ပစ္စည်းလာပို့သော ထိုဒကာလည်း တစ်နေရာမှာ သူ့သဘော အတိုင်း မြှုပ်နှံပြီး ပြန်သွားပါသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ပျာယီးပျာယာဖြင့် ပြန်လာရာ, **“ဘာကိစ္စရှိလို့ ပြန်လာတာလဲ”**ဟု မေးရာ, တပည့်တော် မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို စာချဘုန်းကြီးက ကျောင်းပေါ်ထားခွင့် မပြုလျှင် တူးဖော်ပြီး ပြန်ယူခဲ့ရန် ကျောင်းအမကြီးက ခိုင်းလို့ ပြန်လာခဲ့ရကြောင်း, **“စာချဘုန်းကြီးကလဲ သားလို သဘောထားပြီး အားကိုးလို့ အပ်တာတောင် တာဝန်မယူချင်ဘူး:”**လို့ ကျောင်းအမကြီးက အပြစ်တင်စကား ပြောကြောင်း လျှောက်တော့, **“သာသနာ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာပဲ, ဒကာမကြီး မျက်နှာ ကိုတော့ မကြည့်နိုင်တာ အားတော့ နာပါရဲ့, အဲဒါ ပြန်ပြောလိုက်, မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ယူသွားပါ”**လို့ အမိန့်ရှိပါသည်၊ [ဒကာ–ဒကာမများ၏ ပစ္စည်းများကို တာဝန်ယူပြီး

သိမ်းဆည်းပေးခြင်းသည် ဝိနည်းတော်နှင့် ဆန့်ကျင်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်၊ တာဝန်ယူခွင့်ရှိသော အချို့ကိစ္စများကား ရှိပါသေးသည်၊ ကျောင်းအမကြီးက ဆရာတော်ကို **"သား စာချဘုန်းကြီး"** ကျန် ဦးပဥ္စင်းနှင့် ကိုရင်များကိုလည်း **"သားဦးပဥ္စင်း, သားကိုရင်"**ဟု အမြဲ ခေါ်လေ့ရှိပါသည်၊ ကျောင်းတိုက်ဦးစီး **အတိသုခ**ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှိတော်မူသေး၍ ဆရာတော်ကို **"စာချဘုန်းကြီး"**ဟု အများက ခေါ်ကြပါသည်။]

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက
နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊

လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့
အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်၊

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့
ငါပါ အသက်ဆုံးစေမည်၊

နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့
ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

သာသနာ့အရေး အသက်ပေး

အထက်ပါ သာသနာရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ခံယူချက်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀)ကျော်က စိတ်ရှိအတိုင်း ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ယင်းခံယူချက်ကို ရေးသားရုံတွင်မက စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြစွာဖြင့် အခါအားလျော်စွာ အကြိမ်ကြိမ် နှုတ်ဖြင့်လည်း ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါသည်၊ ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံး ဆောင်ရွက်ချက်များကို ကြည့်ရှုလျှင် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ သာသနာ့အရေးကိုသာ ဦးလည်မသုံ ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝ ကျင့်သုံးသွားပုံမှာ အများအသိပင် ဖြစ်ပါသည်။ [နောက်ဆုံးဆောင်ရွက်ချက်များကို စာမျက်နှာ ၅၂၃ မှစ၍ ကြည့်ပါ။] လောကဓံမုန်တိုင်းလည်း ဆရာတော်အတွက်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်၊ ယင်းသို့ တွေ့ကြုံရသော်လည်း မြင့်သောသစ်ပင်သည် လေမိုးဒဏ်ကို အများဆုံးခံရသလို သဘောထား၍ မဖြုံတမ်း အပြုံးမျက်နှာဖြင့် အခွင့်သင့်သလို ကြံ့ကြံ့ခံခဲ့ပါသည်၊ ဆရာတော်၏ သာသနာရေးနှင့် စပ်သော ဂါကလည်း **"နိုပ်လေ ထလေ,**

ဖိလေ, ကြွလေ, ဘောလုံးပမာ မြေပေါ်မှာ နာနာပေါက်လေ မြင့်မြင့်တက်လေ” ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ဗုဒ္ဓအပေါ် ယုံကြည်ချက်

ဘုရားတည်းဟူသော နေမင်း မထွန်းပေါ်လျှင်, ဘုရားတည်းဟူသော လမင်း မထွန်းလင်းလျှင် ပရမတ္ထသဘာဝဖြစ်သော ကုသိုလ် အကုသိုလ် ရုပ်နာမ် ဓမ္မတို့ကို ခွဲခြား၍ အသေးစိတ် သိဖို့ကို မဆိုထားဘိ, နာမည်ကိုသော်မှ သိနိုင်ခွင့် ရကြမည် မဟုတ်ပါ။

ဘုရားရှင်တော် မပွင့်ပေါ်လျှင်
လူတော်အများ စိတ်ကောင်းထားလည်း
ဤကား ကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့်
ထိုထိုဘုံဘဝ မသိရ များလှ အပြစ်တွေ။

ဘုရားရှင်တော် ပွင့်ထွန်းပေါ်၍
ဟောဖော်ညွှန်ကြား မြတ်တရားကြောင့်
ဤကား ကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့်
ထိုထိုဘုံဘဝ သိကြရ များလှ ကျေးဇူးတွေ။

ဤမျှ မကသေးပါ– “ဘိက္ခုတို့...ကိလေသာ ကုန်စင်၍ အစုံအလင် သိမြင်တော်မူနိုင်စွမ်းသော “တထာဂတ” အမည်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဆူ ဖြစ်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် လောကမှာ (သတ္တဝါတွေမှာ) အလွန်ရှုး၍ ကြီးမားလှသော ဉာဏ်စက္ခုနှင့်, လွန်စွာ တောက်ပြောင်သော ဉာဏ်ရောင်အလင်း ပေါ်ထင်းလာပေသည်၊ (ဧကင်္ဂုတ္တရ–ဧကပုဂ္ဂလဝဂ်, ၆ သုတ်)” ဤစကားတော်အရ သတ္တလောကမှ တုနှိုင်း၍ မရလောက်အောင် အသိဉာဏ်တွေ ညွှန်ပေးသည့်အတွက် အားရကျေနပ်လှသောကြောင့် မည်သည့် လောကခံကိုမျှ အရေးမထားဘဲ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် အပေါ်၌သာ အမြဲတမ်း တစ်သမတ်တည်း ကြည်ညိုလေးစားစွာ ယုံကြည်မှု ရှိပါသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ကျေးဇူးတော်

ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် နတ်လူတို့မှာ ပင်ကိုမျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်, မူလစိတ်ဖြင့် ခွဲကျိတ်၍ မသိနိုင်သော အကြောင်းအရာများကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်အောင် ခွဲခြား သိမြင်ခွင့် ရရှိကြပါသည်၊

ယင်းသို့ သိမြင်ခွင့် ရကြသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို **"သတ္တဝါများ၏ ဉာဏ်မျက်လုံး, ဉာဏ်အလင်းရောင်ကြီး"**ဟု တင်စား၍ ခေါ်ဆိုရပါမည်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်တည်းဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံး, ဉာဏ်အလင်းရောင် ဟပ်သဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်မှာလည်း ဉာဏ်မျက်စိ အကြည်ဓာတ် စူးရှဖောက်ထွင်း၍ မြင်နိုင်စွမ်းသည်အထိ ပွင့်လင်းလာရပေသည်၊ သတ္တဝါတို့၏ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်တည်းဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံးဖြင့် သိမြင်ရသော အကြောင်းအရာများမှာ–(၁) သတ္တလောက, (၂) ဩကာသလောက, (၃) သင်္ခါရလောကများ ဖြစ်ကြပေသည်။

သတ္တလောက

သက်ရှိသတ္တဝါများကို **"သတ္တလောက"**ဟု ခေါ်သည်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော် မမူမီအချိန်မှာ **"သက်ရှိသတ္တဝါဟူသည် လူနှင့် ကုန်းနေသတ္တဝါ, ရေနေသတ္တဝါများသာ ရှိသည်"**ဟု ထင်မှတ်နေကြလေသည်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းပေါ်လာတော်မူခြင်းကြောင့် ဉာဏ်အလင်းရောင် ပွင့်လင်း၍ သိမြင်ကြရသည်ကား ဤမျှမက **"ငရဲသား, ပြိတ္တာ, နတ်, ဗြဟ္မာ"**ဟူသော သတ္တဝါတွေ ရှိကြပါသေးကလား–ဟု သတ္တလောကကြီးကို ချဲ့ထွင်၍ သိခွင့်ရကြလေသည်၊ [**"ကုန်းနေ သတ္တဝါ အမျိုးပေါင်း ကိုးကုဋေ, ရေနေ သတ္တဝါ အမျိုးပေါင်း ဆယ်ကုဋေ ရှိသည်"**ဟု အဆိုရှိသည်။]

ဩကာသလောက

သတ္တဝါတို့၏ တည်နေရာ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးကို **"ဩကာသလောက"** ဟု ခေါ်သည်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော် မမူမီ အချိန်ဝယ် **"သက်ရှိ သတ္တဝါတို့၏ တည်နေရာ, သက်မဲ့ဖြစ်သော သစ်ပင်, တော, တောင်, ရေ, မြေ, လေ, မီးစသော အရာဝတ္ထုတို့၏ တည်နေရာ ကမ္ဘာလောကသည် မြေပုံတွင် မြင်ရသလောက်သာ ရှိသည်"**ဟု မှတ်ထင်နေကြလေသည်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် ဉာဏ်အလင်းရောင် ထင်လင်းလာသဖြင့် သိကြရသည်ကား–**"ဤကမ္ဘာမြေကြီး၏ အတွင်း၌လည်းကောင်း, ကောင်းကင်၌လည်းကောင်း, သတ္တဝါတို့၏ တည်နေရာ ဩကာသလောက ရှိပါသေးကလား, ဤကမ္ဘာလောကကဲ့သို့ အခြားသော ကမ္ဘာလောကတွေ သတ္တဝါတွေနှင့်အတူ မြောက်မြားစွာ တည်ရှိနေကြပါသေးကလား"**ဟု အမြင်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ချဲ့ထွင် သိခွင့်ရကြပြန်ပါသည်။ [ငရဲပြည်သည် မြေကြီး၏ အတွင်း(အောက်)၌ ရှိ၍, နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်များကား ကောင်းကင်၌ တည်ရှိကြသည်။]

သင်္ခါရလောက

ရုပ်နာမ်တရားများကို **"သင်္ခါရလောက"**ဟု ခေါ်သည်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မမူမီအချိန်ဝယ် **"ငါ, သူ, ယောကျာ်း, မိန်းမ, သစ်ပင်, တော, တောင်, ရေ, မြေ, လေ, မီး"**စသော ဓာတ်သဘာဝများကို အကောင်အထည်အဖြစ် အတုံးအခဲအဖြစ်ဖြင့်သာ မှတ်ထင်နေကြလေသည်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် ရရှိသည့် ဉာဏ်မျက်စိအလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်ရှုသောအခါ **"အကောင်အထည်မဟုတ်, အတုံးအခဲမဟုတ်, သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပေါင်းစပ်နေသော ရုပ်နာမ်တွေသာဖြစ်သည်၊ သက်မဲ့ဖြစ်သော သစ်ပင်, တော, တောင်, ရေ, မြေ, လေ, မီးစသည်တို့လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေသော ရုပ်ကလာပ် အမှုန့်အစုတွေသာဖြစ်သည်၊ အတ္တမရှိ, သူမရှိ, ငါမရှိ "**ဟု စစ်မှန်သော သင်္ခါရလောကကြီးကို ဉာဏ်မျက်စိအရောင်အလင်းဖြင့် ချဲ့ထွင်၍ အကျယ်တဝင့် သိခွင့်ရရှိကြပါသည်၊ ဤမျှသာမကသေးပါ, အချို့က **"သတ္တဝါများ သေပြီးနောက် ဘဝရှိသေးသည်, အချို့ကား ဘဝမရှိတော့"**ဟု မရေမရာဖြင့်သာ နေကြရ၍, အသေအချာ သိခွင့်မရကြပါ၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် **"အဝိဇ္ဇာ–တဏှာကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာဖြစ်မှသာ သံသရာအဆက်ပြတ်ပြီး ဘဝကုန်ဆုံးကြောင်း"** အတိအကျ သိကြရပါသည်။

ဤသို့စသော ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တွေကြောင့် ဗုဒ္ဓအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစား အားထားသောစိတ်ဖြင့် အသက်ပါနှင်း၍ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ဆရာတော်၏စိတ်ဓာတ်မှာ ဗုဒ္ဓအပေါ်၌ ဤမျှသာမက, ရေးပြ၍ပင် မကုန်နိုင်လောက်အောင် ယုံကြည်ချက်များအပြင်, အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်လည်း အပြည့်အဝရှိကြောင်းကို **"အနာဂတ်သာသနာရေး"**စသော ကျမ်းစာများနှင့် **"တစ်ဘဝ သံသရာ"** ဤကျမ်းစာကို လေ့လာသော အားဖြင့်လည်းကောင်း, တွေ့ကြုံဆုံဆည်းချိန်များ၌ ကိုယ်တော်တိုင် ဟောပြောချက်များဖြင့်လည်းကောင်း မှန်းဆနိုင်ကြပါသည်၊ ယင်းကဲ့သို့ အမျိုးဘာသာ သာသနာ ကြီးပွားကောင်းစားရေး စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ထုံမွှမ်းထားအပ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် မည်မျှပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေကာမူ, ယင်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကိုဂရုမပြု လစ်လျူရှုရုံမျှမက အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ ကဲ့ရဲ့မှု–ချီးမွမ်းမှု လောကဓံတရားစုကို အခွင့်မပေး အရေးမထား ဇာနည်ဖွားယောကျာ်းပီပီ အလုပ်သဘော တောက်ပြောင် အောင်မြင်မှုကိုသာ

"တစ်ခုတည်းသောလမ်းစဉ်"ဟု လေးနက်သော ယုံကြည်မှုဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ကြီးစွာသော ဇွဲလုံ့လကို အဖော်သဟဲပြုလျက် ပျော်ပျော်ကြီး ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ခြင်းသည် သာသနာ့သမိုင်းစဉ်မှာ ရဲရဲကြီး သာဓက တင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် အမျိုးဘာသာ သာသနာရေးကိုသာ ရေးရှုလျက် တစ်ဘဝ ကောင်းစားရေးနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ကျော်ခိုင်းကာ မိမိ ဉာဏ်မီသလောက် အခါအခွင့် သင့်သလို တပည့်များအား ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ဉာဏ်အလင်းရောင်ပေးကာ နေ့မအား ညမအား ရေးသားဟောပြောမှု ပြုရုံတွင်မက, ကိုယ်တိုင်လည်း စံထား၍ ပညာပေး သခ်န်းစာ အနေဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို အရေးမထား အများအကျိုးကို ရေးရှုရေးသားအပ်ခဲ့သော ကျမ်းစာများ၏ အရေအတွက်မှာ အထင်အရှားအားဖြင့် (၆၃)ကျမ်း, အရွယ်မျိုးစုံ စာမျက်နှာအာ ဖြင့် ၄၀၀၀၀ (လေးသောင်း)ကျော်ခန့် ရှိပါသည်။

အမျိုးဘာသာ သာသနာကျိုးအတွက်
ပြုစုတော်မူခဲ့သော ဆရာတော်၏ ကျမ်းစာများ

၁။ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်
၂။ အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်
၃။ အခြေပြုသဒ္ဒါ
၄။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ
၅။ ဝိထိနှင့်သုံးချက်စုဘာသာဋီကာ
၆။ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ
၇။ ပါတိမောက်ဘာသာဋီကာ
၈။ ရူပသိဒ္ဓိဘာသာဋီကာ(ပ)
၉။ ရူပသိဒ္ဓိဘာသာဋီကာ(ဒု)
၁၀။ ကစ္စည်းဘာသာဋီကာ(ပ)
၁၁။ ကစ္စည်းဘာသာဋီကာ(ဒု)
၁၂။ အနာဂတ်သာသနာရေး
၁၃။ ရုပ်ပုံရှင်ကျင့်ဝတ်
၁၄။ အခြေပြုမင်္ဂလသုတ်
၁၅။ ဗြဟ္မဇာလသုတ် မြန်မာပြန်
၁၆။ သာမညဖလသုတ် မြန်မာပြန်
၁၇။ ဗုဒ္ဓဝင်အမေးအဖြေ
၁၈။ ပါဠိသိက္ခာနှင့် သဒ္ဒါကျဉ်း
၁၉။ ဘုရားဥပဒေတော်ကြီး
၂၀။ ဘာသာသွေး
၂၁။ နိုင်ငံတော်အစိုးရ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာ
၂၂။ ဘာသာရေးပြဿနာနှင့် စစ်တပ်တရားတော်

၂၃။ ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာ } မူလတန်း / အလယ်တန်း
၂၄။ အလင်္ကာဘာသာဋီကာ
၂၅။ ကင်္ခါဘာသာဋီကာ(ပ)
၂၆။ ကင်္ခါဘာသာဋီကာ(ဒု)
၂၇။ ဘေဒစိန္တာနှင့်ကစ္စယနသာရ သာဋီကာ
၂၈။ ဋီကာကျော်နိဿယ
၂၉။ ခုဒ္ဒသိက္ခာဘာသာဋီကာ
၃၀။ ရုပ်စုံဗုဒ္ဓဝင်
၃၁။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ
၃၂။ ပါရာဇိကဏ်ဘာသာဋီကာ(ပ)
၃၃။ ၎င်း (ဒု)
၃၄။ ၎င်း (တ)
၃၅။ ၎င်း (စ)
၃၆။ ပါစိတ်ဘာသာဋီကာ
၃၇။ မဟာဝါဘာသာဋီကာ
၃၈။ စူဠဝဂ္ဂဘာသာဋီကာ
၃၉။ ပရိဝါရဝဂ္ဂဘာသာဋီကာ
၄၀။ သီလက္ခန်ဘာသာဋီကာ(ပ)
၄၁။ ၎င်း (ဒု)
၄၂။ ၎င်း (တ)
၄၃။ ၎င်း (စ)
၄၄။ အဋ္ဌသာလိနီဘာသာဋီကာ(ပ)
၄၅။ ၎င်း (ဒု)
၄၆။ ၎င်း (တ)
၄၇။ ၎င်း (စ)
၄၈။ သမ္မောဟဝိနောဒနီ သာဋီကာ (ပ)
၄၉။ ၎င်း (ဒု)
၅၀။ ၎င်း (တ)
၅၁။ နောက်ဆုံးဆယ်လမြတ်ဗုဒ္ဓ
၅၂။ ပဥ္စပကြိုဏ်ဘာသာဋီကာ(ပ)*
၅၃။ ၎င်း (ဒု)*
၅၄။ ၎င်း (တ)*
၅၅။ သုတ်မဟာဝါဘာသာဋီကာ *
၅၆။ အဋ္ဌကထာအခြေပြု *
၅၇။ ကထာသလာပသိက္ခာ *
၅၈။ ဗုဒ္ဓဘာသာသင်္ခန်းစာလက်စွဲ *
၅၉။ ပဗ္ဗဇိတဒုလ္လဘကထာ *
၆၀။ လူချမ်းသာ *
၆၁။ သရဏဂုံနှင့်စပ်၍ မှတ်ဖွယ် *
၆၂။ အလယ်တန်းဘာသာရေး *
၆၃။ တစ်ဘဝသံသရာ (ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိ)

[စုစုပေါင်း ၆၃–ကျမ်း ရှိပါသည်။]

ဤသို့ ရေတွက်ဖော်ထုတ် ပြခြင်းသည် လိုလားသူများ၏ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ကြည်ညိုနိုင်ရန်သာ ရည်ညွှန်းပါသည်၊ ခရေပွင့်ပြ ကျမ်းစာများမှာ တစ်ကြိမ်မျှ မရိုက်နှိပ်ရသေးပါ။

ခွဲလုံ့လကြီးမားပုံ

ဆရာတော်သည် အမျိုးဘာသာ သာသနာရေးနှင့် ကြုံတွေ့လာလျှင် ပြင်းပြသောဆန္ဒ, ကြီးမားသော ခွဲလုံ့လဖြင့် ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များကို သာဓကတစ်ခုအနေဖြင့် တင်ပြရမည်ဆိုလျှင် ၁၃၀၅-ခုနှစ် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်းမှာ **"ကစ္စည်းဘာသာဋီကာ"** ကျမ်းကို ရေးသား ပြုစုနေချိန်၌ ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာအောင် ငှက်ဖျားရောဂါ ကပ်ရောက်နေယင်းပင် ကျမ်းစာရေးသားမှုကို နေ့စဉ်မပြတ် ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါသည်၊ တစ်နေ့သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်ပြီး အဖျားတက်နေ၍ ကလောင်တံကို လုံး၀ မကိုင်နိုင်လောက်သော အခြေရောက်နေသည့် အတွက် အိပ်ရာ ခုတင်(ခင်ူ)ပေါ်မှာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့် လဲလျောင်း နေရင်းပင် ရောဂါဒဏ်ကို ဖယ်ထား၍ ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို နှုတ်ဖြင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ပြောသွားသည်ကို ဤစာရေးသူက နောက်မှ လိုက်၍ ရေးပေးခဲ့ရဘူးပါသည်၊ မိမိအတွက် သေရေး-ရှင်ရေးတမျှ ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာဒဏ်ကို သာသနာရေး-ဘာသာရေး လောက် ဂရုမပြု အမှုမထားဘဲ လစ်လျူရှုအားနိုင်ခြင်းသည် မည်မျှအထိ ဆန္ဒပြင်းပြပုံနှင့် ဤမျှသော ခွဲလုံ့လ ကြီးမားပုံကို မှန်းဆနိုင်ရန် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို တင်ပြရပါသည်၊ ကြီးမားသော ခွဲလုံ့လပါပေ။

နောင်ရေးကို မျှော်တွေးထားပုံ

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းကာလ ညဉ့်အချိန်များတွင် တစ်ဖက် စစ် လေယာဉ်များသည် မကြာမကြာ လာရောက်ဗုံးကြဲခြင်း, စက်သေနတ် ပစ်ခြင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိပါသည်၊ ဆရာတော်သည် တစ်ညသော အခါ ဤစာရေးသူနှင့်အတူ အခြား ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးအား စာအဓိပ္ပာယ် ပြောနေခိုက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ဗုံးကြဲခြင်း,စက်သေနတ် ပစ်ခြင်းဖြင့် ရန့်ရင်းဆံခတ် တိုက်ခိုက်နေရာ **"ကြောက်လျှင် သွားကြ"** ဟု ပြောရာ, မည်သူကမျှ ပြန်လျှောက်ခြင်း, ထသွားခြင်း မပြုကြသဖြင့် **"မကြောက် ကြဘူးလား"** ဟု မေးပါသည်၊ ဤစာရေးသူက **"ဘုန်းကြီးဘုရားကော မကြောက်ပါလား"** ဟု ပြန်လျှောက်ရာ **"ရှေးဝိပါက်ပါလျှင် ကြောက်ပြီး တိမ်းရှောင်နေသော်လဲ လွတ်ချင်မှ လွတ်မှာ, အဲဒီတော့ ယခုလို ဘုရား တရားတော်များကိုပြောရင်း သေသွားယင် ကောင်းသောသေခြင်း ဖြစ်လို့ မြတ်တာပေါ့၊ တကယ်လို့ ဗုံးဒဏ်-စက်သေနတ်ဒဏ်မှ လွတ်ယင် တိမ်းရှောင်နေမည့် အချိန်အတွင်း ရရှိမည့် ကုသိုလ်ပါရမီ**

ပြည့်မှုမှ မဆုံးရှုံးဘဲ အမြတ် အများကြီးထွက်လို့ ဘဝသံသရာ **နောင်ရေးကို မျှော်တွေးမည်ဆိုပါက များစွာ တွက်ခြေကိုက်တာပေါ့**"ဟု အမိန့်ရှိပါသည်။

အများကိုသာ **"တိမ်းကြ ရှောင်ကြ"**ဟု သတိပေးပြီး ကိုယ်တိုင်က တော့ အများအားဖြင့် တိမ်းရှောင်ခြင်းသိပ်မရှိလှ၊ တစ်ခါတရံ ကြုံသလို သစ်ပင်ကြီးများ အနီးအပါး၌သာ ခေတ္တခဏလောက် အကာအကွယ် ယူနေရင်းဖြင့်ပင် ကိစ္စပြီးသွား၍၊ စာရေး–စာကြည့် မပျက်သည်သာ များပါသည်၊ ဤသည်ကား **"သတ္တိကောင်းခြင်း၊ သမာဓိပြည့်စုံခြင်း၊ ဗုဒ္ဓအပေါ် လုံးဝပုံ၍ ယုံကြည်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ် လက္ခဏာ"**ဟု ဆိုရပါမည်။

အစားအသောက် သည်းခံပုံ

အစားအသောက်အတွက် သည်းခံမှုမှာလည်း နီးကပ်စွာ ဆက်ဆံဘူး ကြသူတိုင်း အသိဖြစ်ပါလိမ့်မည်၊ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ထန်းလျက်တစ်ခဲ၊ ပဲလှော်တစ်ဆုပ်မျှဖြင့်ပင် ဆွမ်းတစ်နပ် ပြီးစီးအောင် ဘုဉ်းပေးနိုင်ခဲ့သော အကြိမ်များလည်း မနည်းပင် ရှိခဲ့ဘူးပါသည်၊ အရွယ်တော် ကြီးရင့်သော အခါ ဘုဉ်းပေးတော်မူပုံမှာ အခြားသူများ တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ်အစားအစာများဖြစ်သော ဆီမပါ ဆားမပါ ရေလုံပြုတ်သာသာ ဟင်းမျိုးဖြင့်သာ ဘုဉ်းပေးပါသည်၊ **"ကျမ်းမာရေးအတွက်ပါ"**ဟုပြောကြ မည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့ပြောကြသူများသည်ပင် ကာလကြာမြင့်စွာ သည်းခံနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ၊ အရေအတွက်ကလည်း နှစ်ခွက်ကပိုလျှင် အခြားစာချ ဘုန်းကြီးများထံသို့သာ ပို့စေပါသည်၊ ကိုယ်တိုင်ကတော့ အများအားဖြင့် နှစ်ခွက် (နှစ်မျိုး)လောက်သာ ဘုဉ်းပေးလေ့ရှိပါသည်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ **"တို့တော့ ဝင့်ပါလာဟန်တူပါရဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့သာ များများဘုန်းပေးကြပါ"**ဟု တိုက်တွန်းလေ့ရှိပါသည်၊ ပျံလွန်တော်မမူမီ (၆)လောက်အချိန်ကစပြီး သက်သတ်လွတ် ဘုန်းပေးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကို ဤစာအုပ်တစ်နေရာ၌ တွေ့ရှိရပါမည်။

ပရိဘောဂ ခြိုးခြံပုံ

အမြဲသတင်းသုံး နေထိုင်ရာကျောင်းမှာလည်း လက်ရှိ သုံးခန်းပတ်လည် ကျောင်းနိမ့်အငယ်စားသာ ဖြစ်ပါသည်၊ (တစ်နေရာမှာ ဓာတ်ပုံပါသည်၊) နွေအခါ အပူရှိန် လွန်ကဲ၍ မနေနိုင်သောအခါ ကျောင်းအမိုးပေါ်မှာ ထန်းရွက်များဖြင့် ထပ်ဆင့်၍ မိုးပေးရပါသည်၊ ဤကဲ့သို့ ထန်းရွက်များဖြင့် မိုးပေးသော်လည်း အပူရှိန်မြင့်နေပြန်သေးလျှင် ရေချိုးခန်းနှင့် တွဲထားသော

ကုဋီတွင်း၌ ဝင်ရောက်နေလေ့ ရှိပါသည်၊ ပျံလွန်တော်မမူမီ ရက်ပိုင်းအချိန်တွင် အအေးဒဏ် ခံနိုင်ရန် အနွေး စက်ကလေးတစ်ခုကို ဒကာမကြီးတစ်ယောက်က လာရောက် တပ်ဆင် ပေးရာ **"အဲဒါဘာလဲ"** ဟု မေးပါသည်၊ **"ဆရာတော် အေးမှာစိုးလို့ နွေးအောင် ပြုပေးတဲ့ စက်ပါဘုရား"**ဟု လျှောက်ထားရာ **"မလိုပါဘူး၊ နောင်လာနောင်သား ရဟန်းငယ် သာမဏေများက ဘုန်းကြီးများ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဒီလို ခေတ်အသုံးအဆောင်များဖြင့် (ဇိမ်ခံ) နေကြခြင်းသည် ဘုန်းကြီးလောက ထုံးစံဘဲဟု-ထင်မှတ်နေကြလိမ့်မည်၊ ဒါ့ကြောင့် ပြန်ယူသွားပါ"**ဟု အမိန့်ရှိပါသည်၊ ဤကဲ့သို့ ကိုယ်ချမ်းသာအောင် ကြံဆောင် ဖန်တည်း၍ (ဇိမ်ခံ) နေခြင်းသည် ကိုယ်ကျင့်သီလများ တိုးတက်အောင် ဖြည့်ဆည်းဖူးရာတွင် အဟန့်အတားသဖွယ် ဖြစ်နိုင်သည် ကို ကြိုတင် စဉ်းစားမိဟန် ရှိရုံတွင်မက, ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ (ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်း) အကျင့်သဘော သက်ရောက်သည်ဟု ယူဆ၍ ယင်း အကျင့်ဆိုးများကို ပယ်ချိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားလျက် ပါရမီတစ်ခုအနေဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်၊ သတ္တဝါတိုင်းအကောင်းကြိုက် ခြင်း(ချမ်းချမ်းသာသာနေလိုခြင်း)ကို အပြစ်မဆိုသော်လည်း ထိုအပြစ်ကို ပယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်းသည်သာ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အလိုတော် ကျဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းများ နှစ်မြို့ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သေဖို့ပြင်ကြပါ

ဆရာတော်၏အနီးသို့ရောက်လာသော ဒကာ-ဒကာမများနှင့် တပည့် သံဃာတော်များအား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အဓိကထားပြီး ဆုံးမတော်မူလေ့ ရှိသောစကားမှာ **"သေဖို့ပြင်ကြပါ"**ဟုပင် ဖြစ်ပါသည်၊ ဒါနမှုကို ထိုက်သည်အားလျော်စွာပြု၍ ကိုယ်ကျင့်သီလကိုတော့ အသေးအဖွဲ့ကစပြီး ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ထိန်းသိမ်းကြဖို့ ဆုံးမတိုက်တွန်းလေ့ရှိပါသည်၊ ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိယင် (သီလပျက်ယင်) မည်မျှလောက်ကြီးမားသော ဒါနပင်ဖြစ်စေကာမူ အပါယ်လေးပါးသို့ မကျရောက်အောင် တားဆီး နိုင်မည် မဟုတ်ပါ၊ သီလပြည့်စုံလျှင် ဒါနပါသော်လည်း အပါယ် လေးပါသို့ မကျရောက်နိုင်ကြောင်း အထောက်အထားပေါင်း မြောက်မြား စွာပြ၍ ဟောပြောခြင်းသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာသာမက ကိုယ်နှင့် ဆက်သွယ်သူများအတွက် (ပရဟိတ)ပါ သံသရာနောင်ရေး စိတ်အေးဖို့ ကြီးလေးသော တာဝန်တစ်ရပ်-ဟု သဘောထားကြောင်း ရိပ်စားနိုင်ပါ သည်။

ဒကာ–ဒကာမများ၏ကျေးဇူး

ဤသို့စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓအပေါ်၌ ကိုးစားမှုနှင့်တကွ ဘ၀သံသရာအတွက် လေးနက်သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် နေ့စဉ် ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်တော်မူပုံကို နောက်သားများ အတုယူ ကျင့်သုံးနိုင်ရန် ရည်သန်၍ အနည်းငယ် ဖော်ထုတ်ပြခြင်းသည် **“ကုဟန–လပန”**ခေါ် ပလွှားမှု အလျဉ်းမပါ, ရိုးသားသော စိတ်ထားဖြင့် အမှန်တရားကိုသာ ညွှန်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ဤကဲ့သို့ အမျိုးဘာသာ သာသနာရေးကို ရှေးရှုလျက် ဆောင်ရွက်ချက်ကို အားပေးကူညီသောအားဖြင့်လည်းကောင်း, မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကိုရရန် ရည်မျှော်၍လည်းကောင်း, ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဒါနစုကို ပါ၀င်ပြုကြသည့် အလျောက် သံဃာ့ပရိတ်သတ်များအတွက် စား–၀တ်–နေရေး ကျန်းမာရေး–ဟုဆိုအပ်သော, အဆောက်အဦ–ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်နှင့် သက်နှံးစသော ပရိက္ခရာ အသုံးအဆောင်များကို ကျောင်းဒကာ–ကျောင်းအမများနှင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ သာသနာ့ဒါယကာ–ဒါယိကာမများက နေ့စဉ် လှူဒါန်းနေသော ကောင်းမှုများကို ဇယားချကြည့်လျှင် ကျေးဇူးဆပ်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် များပြားလှပါသည်၊ ဥပမာ–ဆွမ်းတစ်မျိုးအတွက်ပင် လျှင် တန်ဖိုးထားကြည့်ပါက မည်မျှအထိ ကျေးဇူးကြီးမားကြောင်း ကောင်းကောင်း တွေ့ရှိရပါမည်၊ တစ်ပါးလျှင် တစ်နေ့စာ (နံက်ဆွမ်း–နေ့ဆွမ်း)အတွက် (ငါးကျပ်)နှုန်းဖြင့်, သံဃာတော် (၆၀၀)၏ ဆွမ်းစရိတ် ကုန်ကျပ်ငွေမှာ......

(က) တစ်နေ့လျှင် ၆၀၀ x ၅ = ၃၀၀၀ိ (ကျပ်သုံးထောင်)၊
(ခ) တစ်လလျှင် ၃၀၀၀ x ၃၀ = ၉၀၀၀၀ိ (ကျပ်ကိုးသောင်း)၊
(ဂ) တစ်နှစ်လျှင် ၃၀၀၀ x ၃၆၅ = ၁၀,၉၅,၀၀၀ိ (ကျပ်ဆယ်သိန်း ကိုးသောင်း ငါးထောင်)၊
(ဃ) ဆယ်နှစ်လျှင် ၁၀၉၅၀၀၀ x ၁၀ = ၁၀,၉,၅၀,၀၀၀ိ(ကျပ် တစ်ရာ့ ကိုးသိန်း ငါးသောင်း) ဖြစ်ပါသည်။

သံဃာတော်များ၏ချမ်းသာစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် ဤမဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းဝိုင်းမြေမှာ ၁၆–ဧကကျော် ရှိ၍, အဆောက်အဦးများမှာလည်း (အငယ်စား–အလတ်စား–အကြီးစား) စုစုပေါင်း(၉၆)ခုရှိ၍ ကာလတန်ဖိုး အားဖြင့် သိန်းတစ်ရာကျော်ခန့်ဟု နားလည်သူများက ခန့်မှန်းကြပါသည်၊ ဤမျှလောက် ကြီးလေးသော တာဝန်များကို ဘုရားသာသနာတော်၏ အသရေနှင့် အများအတွက် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဆရာတော်နှင့် ကျေးဇူးရှင် ဒကာ–ဒကာမများ အပေါ်၌ မထောက်မထား ကိုယ်ကျင့်

သီလကို မဖြည့်ဘဲ နေထိုင်ကြပါက မည့်မျှအထိ တာဝန်ကြီးလေးကြောင်း မေ့စကောင်းသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

ဆရာတော်သည် ဤမျှလောက် ထုထည်ကြီးမားလှသော သံဃာ့အဖွဲ့ အစည်းနှင့် သာသနာ့ အဆောက်အဦးများကို ဘဝခရီး လှမ်းရင်းပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အားသွန်ခွန်စိုက် တည်ထောင်ခဲ့ရပုံကိုလည်းကောင်း, ယင်းသို့ တည်ထောင်ဆောင်ရွက်လျက် ဘဝအတွေ့အကြုံ လောကဓံ အကြောင်းစုံကို တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ တစ်ခုတည်းသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကြံ့ကြံ့ခံကာ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်းသို့ မရောက်ရောက်အောင် တက်လှမ်း ခဲ့ရပုံကိုလည်းကောင်း နောက်နှောင်းများအတွက် ပညာပေး သခ်ိန်းစာ အနေဖြင့် မိမိ၏ ဘဝအကွေ့တိုင်း၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဝဲဂယက်လှိုင်း ဒဏ်ကို ရှောင်နိုင်–တိမ်းနိုင်–ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ရည်သန်၍ အမှားအမှန် နှစ်တန်သော အဖြစ်အပျက်ကို မကွယ်မဝှက် ထိန်ချန်ချက်မရှိ ပကတိ သဘောအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကိုယ်တော်တိုင်ရေး၍ မှတ်တမ်း တင်ခဲ့ပါသည်၊ ယင်းမှတ်တမ်းကို လေ့လာကာ မိမိတို့အတွက်လည်း ရှောင်သင့်သည်ကို ရှောင်၍ ဆောင်သင့်သည်ကို ဆောင်ပြီးလျှင် အမျိုး ဘာသာ သာသနာ ထွန်းလင်းရေးကို အလေးထားကာ...

"ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့, ငါပါ အသက်ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့, ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်"

ဟူသော ဆရာတော်၏ ဓိဋ္ဌာန်ချက်ကို အသက်ပါပါ လှုပ်ရှားမှု အပြည့် အဝဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ရွတ်ဆိုပြီး **"နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့, ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်"** ဟူသော ဓိဋ္ဌာန်ချက်၏ နောက်၌ **"တို့လဲ ကြိုးစားမည်"** ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာ သစ္စာမဏ္ဍိုင် ကို တူပြိုင်ပြိုင် စိုက်ထူနိုင်ကြပါစေသော်။

အရှင်စန္ဒောဘာသ
(ဦးစီးနာယက)
မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်
အမရပူရမြို့
၁၄–၅–၇၉ နေ့စွဲ

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ၏
တစ်ဘဝသံသရာ

အခြေခံ နိဒါန်း

**သော ဇာတော ယေန ဇာတေန, ယာတိ ဝံသော သမုန္နတိံ၊
ပရိဝတ္တိနိသံသာရေ, မရိတော ကော ဝါ န ဇာယတေ။**

ဇာတေန–ရေးကံအထူး, ရှိခဲ့ဘူးသဖြင့်, မီးရှူးသန့်စင်, ဖွားမြင်၍ လာသော၊ ယေန ပုတ္တေန–ကျောက်ကောင်းတစ်လုံး, ပမာသုံးသို့, တိုင်းလုံးထင်ရှား, အကြင် သားကြောင့်၊ ဝံသော–ဆွေရင်းမျိုးချာ, သူသူငါမျှ, မကသယ်ကျူး, တစ်နယ်လုံးသည်၊ သမုန္နတိံ–အောက်တန်းကမြင့်, အဆင့်ဆင့်ဖြင့်, စွင့်စွင့်တက်လှမ်း, အထက်တန်းသို့၊ ယာတိ–ယခုလည်းကောင်း, နောင်လည်း ကောင်းလျက်, ကောင်းကောင်းပုံသေ, ရောက်နိုင်ပေ၏၊ သော ပုတ္တော-တစ်နွယ်လုံးပင်, စုံအလင်ဖြင့်, ဂုဏ်အင်ပွားကြောင်း, ထိုသားကောင်းသည်၊ ဇာတော–အမျိုးသားတို့, တိုးပွားဖို့ရာ, မေးဖွားသည်ဟု ဆိုထိုက်ပါပေ၏၊ ပရိဝတ္တိနိသံသာရေ–တပြောင်းပြန်ပြန်, အဖန်ဖန်ဖြင့်, မှန်မှန်ပြောင်းလွဲ, သံသရာထဲ၌၊ မရိတော–တစ်ဘဝဇာတ်, အဆုံးသတ်၍, နေရပ်ရှောင်သွေ, သေလေပြီးသော၊ ကော ဝါ–ဘယ်နတ် ဘယ်လူ, အဘယ်သူသည်မူလည်း၊ န ဇာယတေ–ရုပ်သစ် နာမ်သစ်, ခန္ဓာသစ်ဖြင့်, အသစ်လဲကာ မဖြစ်ဘဲရှိပါအံ့နည်း။ [ဟိတောပဒေသ,ကထာမုခ(၁၅)။]

သားကောင်းတစ်ယောက်, ထွန်းပေါ်ပေါက်က, သူ့နောက်ဆွယ်ကျူး, တစ်နယ်လုံးလည်း, ကံဘုန်းဆင့်လျှောက်, အမြင့်ရောက်၏၊ သို့လောက်နောက်ဖွား, ကျေးဇူးများမည့်, ထိုသားကိုသာ, ဖွားမြင်လာဟု, ကောင်းစွာကြိုဆီး, မြှောက်ပင့်ချီးလော၊ သေပြီးတဖန်, မွေးဖွားရန်, မွေးဖွားရန်ကား, ဤသံသရာ, ဓမ္မတာမို့, လူ့သာမည, မွေးရုံမျှဖြင့်, အားရချီးမြှင့်, မမြှောက်သင့်သည်, သူနှင့် ငါနှင့် တူရုံကိုး။

သံသရာ။ ။"သံ=ဆက်စပ်၍+သရ=ဖြစ်ခြင်း" ဟူသော ပါဠိစကားကို "သံသရာ" ဟု ခေါ်ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာအစဉ် နာမ်ခန္ဓာအစဉ်တို့၏ အဆက်မပြတ်အောင် ဆက်၍ဆက်၍ ဖြစ်နေသောအစဉ်ကို"သံသရာ"ဟု

မှတ်ပါ၊ သတ္တဝါတစ်ယောက်အတွက် ဘဝများစွာ ထိုသံသရာသည် မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာခဲ့လေပြီ၊ ကံတစ်ခုဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ပြောရလျှင် တာ်ဘဝဌ် ပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်အပ်သော ရုပ်နာမ်မှစ၍ စုတေသည့် ရုပ်နာမ်တိုင်အောင် ဖြစ်နေသော အစဉ်ကိုလည်း **"တစ်ဘဝ(တစ်သံသရာ)"** ဟု ခေါ်နိုင်ပါသည်။

စဉ်းစားခဲ့ခြင်း။ ။မိမိသည် အလွန် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါဝယ် အဘိုးထံမှလည်းကောင်း, ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာသမားများ၏ အထံမှလည်းကောင်း ရှေးသူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းတို့၏ နုစဉ်အခါတုန်းက အဖြစ်တော်စဉ်များကို ကြားရ၏၊ ထိုသို့ ကြားရသောအခါ မိမိ၏ ရှေးရှေးဘဝကဖြစ်ခဲ့သော အစဉ်များကိုလည်းကောင်း, အထူးအားဖြင့် လွန်ခဲ့သောဘဝက ဖြစ်စဉ်ကိုလည်းကောင်း အလွန်သိလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်၊ ထို ဆန္ဒအလျောက် ရှေ့ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကို တွေး၍ တွေး၍ ကြည့်၏, ဘာမျှ မပေါ်လာပါ၊ **"နတ်များက အိပ်မက်ပေးတတ်သည်"**ဟု ကြားဖူးသောကြောင့် တစ်ရံတစ်ခါ အိပ်မက် မက်ဖို့ရန် တောင့်တ၍ အိပ်၏, မက်ကား မမက်ခဲ့ပါ။

ယခုဘဝ။ ။ဤသို့ တောင့်တပါလျက် ရှေးဘဝက အကြောင်းအရာကိုမျှ မသိရသောအခါ မိမိဉာဏ်ကို မကျေနပ်သလို ဖြစ်ရပါသည်၊ သို့သော် ယခုတစ်ဘဝ အကြောင်းအရာကိုကား တော်များစွာပင် မှတ်မိနေ၏၊ ဤသို့ မှတ်မိသမျှကို ပြန်၍စဉ်းစားသောအခါ **"တစ်ဘဝ သံသရာ"** သည်ပင် ဝဋ္ဋဒုက္ခတလမ်းပမာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်စရာတွေနှင့် အားတက်စရာ သံဝေဂ ရစရာတွေ ရောပြွမ်း၍ နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ရေး၍ ပြနိုင်သော ယခုတစ်ဘဝ အကြောင်းအရာကိုသာ ရေးပြရပါတော့မည်။

ကိုယ်တိုင်ရေးရခြင်း။ ။ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး၏ အကြောင်းအရာကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးက ရေးသားရာ၌ ထင်ရှားသော အကြောင်းအရာကိုသာ ရေးသားနိုင်ပါ၏၊ ထိုထင်ရှားသော အကြောင်းအရာသို့ရောက်ဖို့ရန် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထူထောင်ရသော, မထင်ရှားသော ဉာဏ် ဝီရိယအကြောင်း အရာကိုကား မရေးသားနိုင်ပါ၊ နောင်လာနောက်သားတို့ အတုယူဖွယ် အကြောင်းအရာမှာ ကြီးကျယ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုအဆင့်သို့ရောက်ဖို့ရန် ကြိုးစားရသော ဉာဏ် ဝီရိယအလုပ်သာ ဖြစ်ပါသည်၊ ထို ဉာဏ် ဝီရိယ အကြောင်းအရာသည် နောင်လာ နောက်သားတို့အတွက် လမ်းညွှန်နိုင်ပါသည်၊

ထို့ကြောင့် မိမိသေပြီးမှ အမွန်းတင်၍ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးခြင်းကို မလိုလားသည့်အတွက် မိမိ၏ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်ရေးပြရပါသည်။

အကျဉ်းချုပ် အစီအစဉ်။ ။ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ စိတ်နေစိတ်ထား ဖြစ်ရပုံသည် တိုင်းပြည် နိုင်ငံနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏၊ မွေးရာ နယ်ပယ်ဒေသနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏၊ မွေးရာဌာန ရပ်ရွာနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏၊ မိဘမျိုးရိုးနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏၊ ဆရာသမားများနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏၊ ထို စိတ်နေစိတ်ထား အတိုင်းပင် ဉာဏ ဝီရိယများလည်း ဖြစ်ပေါ်ရ၏၊ ဉာဏ် ဝီရိယ ကောင်း မကောင်း လိုက်၍လည်း တိုးတက်မှု ဆုတ်ယုတ်မှု ဖြစ်ရ၏၊ ထို့ကြောင့် မိမိ အကြောင်းအရာကို ပြရာ၌ တိုင်းပြည်နိုင်ငံမှစ၍ အခြေခံအဖြစ်ဖြင့် ပြရပါလိမ့်မည်၊ [ထိုသို့ ပြရာ၌ သာ၍ရှင်းအောင် **"ဦးဓမ္မဂုတ္တ"**ဟု မှည့်ထားအပ်သော နိမ္မိတ(ဖန်ဆင်းအပ်သော) ရဟန်းတစ်ပါးက မေးသည့်ဟန်ဖြင့် ရေးသားပါမည်၊ ဓမ္မ–တရားလမ်းမှန်ကို+ ဂုတ္တ–စောင့်ရှောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်။]

ကိုယ်တော်တိုင် ဟောရိုး။ ။ကိလေသာ ကုန်ခမ်း၍ ဘဝလမ်း အဆုံးသို့ ရောက်တော်မူကြသော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော ထေရာ ထေရီ အလီလီသော ယောကျ်ားမွန် မိန်းမမြတ်တို့သည် မိမိတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ် ဖြစ်စဉ်ကို နောင်လာနောက်သားတို့ အတုယူရစ် ရှောင်ကြဉ်ရစ်ကြဖို့ရန် အပဒါန် ပါဠိတော်ဝယ် ဟောဖော် ထုတ်ပြတော်မူကြပေသည်၊ ထိုအရှင်မြတ်တို့၏ ထုံးကို နှလုံးသွင်းကာ ထို အရှင်မြတ်တို့အား လွန်စွာရိုကျိုး ဦးနှိမ်ချိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်။

အချုပ်။ ။ရှင်တော်ဘုရား, ထေရ်အများတို့, ရှည်လျားဖြစ်စဉ်, မှတ်တမ်းတင်ဖို့, ကြည်လင်မိန့်သံ, အပဒါန်ကို, နာခံရထုံး, စိတ်ဝယ်သုံးလျက်, နှလုံးရှင်ပျ, ဦးတင်သ၍, တစ်ဘဝတွင်, ကိုယ့်ဖြစ်စဉ်ကို, စာတွင်ကျန, တင်ကာပြပိမ့်, နောင်းထ ရှင် လူ, လိုရာယူသည် ... မတူ ကျိုးကြောင်း ပုံပုံတည်း။

သာသနာ ၂၅၁၃
အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ကောဇာ ၁၃၃၁
ပြာသိုလ

အကြောင်းအရာ			စာမျက်နှာ
၁။ လူ့ဘဝ=လူ့ခန္ဓာ	...	...	၁
လူ့ဘဝကို ရွေးလိုခြင်း	...	...	၁
အပျော်လွန်လို့ နတ်တွေသေ	...	...	၂
လူ့အလှ၌ သံဝေဂ	...	...	၃
လူ့ပြည်မှာ ပါရမီဖြည့်စရာများ	...	...	၄
ရန်သူရှိမှ ခန္တီပြည့်	...	...	၄
နတ်ထက်လူကသာပုံ	...	...	၆
၂။ အမိမြန်မာပြည်	...	...	၇
မြန်မာနိုင်ငံက သာပုံ	...	...	၇
အဘိဓမ္မာ မြင့်ပုံ	...	...	၈
ကိုယ်ကျင့် မမြင့်ပုံ	...	...	၉
၃။ ပြည်ရွှေဘို=ပြည်ရွှေဘို	...	...	၁၀
အထက်–အောက်ပျော်စရာတစ်မျိုးစီ	...	...	၁၁
ရွှေဘိုသွေး	...	...	၁၂
အခြားဘာသာကို အထင်မသေး	...	...	၁၃
၄။ ရွာရှေ့ရိုင်=ရွာရှေ့ရိုင်	...	...	၁၃
တစ်ရွာလုံး အဆင့်အတန်းမြင့်ပုံ	...	...	၁၄
မောင်နှမ ဝမ်းကွဲချင်း လက်ထပ်	...	...	၁၄
သိပ်ရှုံစရာကောင်းတယ်	...	...	၁၅
ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ ဩဝါဒ	...	...	၁၆
ရှေးလူကြီးများ ယဉ်ကျေးပုံ	...	...	၁၆
ရဟန္တာနဲ့ သိမ်တော်	...	...	၁၇
မောင်ရင်ချာန်ရဘုရား	...	...	၁၇
အမျိုးထုံးစံ	...	...	၁၇
အဖေ့ဖက် ဆွေမျိုးများ	...	...	၁၈
အမေ့ဖက် ဆွေမျိုးများ	...	...	၁၉
ဘုရားဝိုင်း လေးဝိုင်း	...	...	၁၉

	ဆွေမျိုးများရဲ့ ကျောင်း–ဘုရားများ	...	...	၂၀
	လူမိုက်လဲထွက်တဲ့ အမျိုး	...	...	၂၁
	စိန်ဗေဒါကြီးဆိုင်း ခဲကျ	...	...	၂၂
	ပုညတိတ္ထရွာ	...	...	၂၂
	အမျိုးတိမ်ကောပုံ	...	...	၂၃
	ရွာဘွဲ့ ရတု	...	...	၂၄
၅။	**မွေးဖွားပြီးလစ်=ရှယ်ငါးနှစ်**	...	...	၂၅
	ဘိုးဘွား မိဘ	...	...	၂၆
	ဇာတာ	...	...	၂၇
	လက္ခဏာ	...	...	၂၇
	အဖွားက အရေးပါပုံ	...	...	၂၈
	ဘိုးနှင့် ဘိုးကြီး	...	...	၂၉
	ဘိုးကြီးတစ်ယောက် တော်ပုံ	...	...	၃၀
	အက ဝါသနာပါပုံ	...	...	၃၁
	ဘိုးက စာသင်ပေး	...	...	၃၂
	ရုပ်ကို ပြုပြင်နည်း	...	...	၃၃
	ကလေးကို မစောင့်ရှောက်တတ်	...	...	၃၃
	ကလေး နို့တိုက်ပုံ	...	...	၃၅
	ရှေးလူကြီးများ ကံကောင်း	...	...	၃၆
	ဆုတ်ကပ်ဆိုတာ	...	...	၃၇
	ရှေးက ဆုံးမလေ့ရှိပုံ	...	...	၃၈
	ကလေးဘဝက စဉ်းစားပုံ	...	...	၃၉
	ငယ်ငယ်က အယူမှားတစ်မျိုး	...	...	၃၉
	မိုးပေါ်မှာ လူရှိသလား	...	...	၄၂
	ကျေးဇူးရှင်များ	...	...	၄၂
	ရှင်ပြုဆိုတဲ့ အလှူ	...	...	၄၃
	ထမ်းစင်ပေါ်ဒိုက်	...	...	၄၄
	အမျိုးကြီးမှာ ဖြစ်ရကျိုး	...	...	၄၅
၆။	**ငါးနှစ်ကျော်ဝယ်=ဆယ်နှစ်ရှယ်**	...	...	၄၇
	ကျောင်းနေချိန်	...	...	၄၈

မိဘများ ပစ္စည်း အညှံ့ဆုံး ၅၀
အမျိုး ထုံးစံ ၅၀
တစ္ဆေ ကြောက်တတ်တယ် ၅၁
တစ္ဆေထက် ဆရာကို ပိုကြောက် ၅၁
သတ်ပုံ မှန်အောင် မရေးတတ် ၅၃
စာဖတ် ဝါသနာပါ ၅၄
ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၌ ဂဏန်း သင်ခဲ့ပုံ ၅၅
လူ စာသင်ကျောင်း ပေါ်လာပုံ ၅၆
အခြေခံစာမေးပွဲ လုပ်ဖို့ ၅၉
ဘုန်းကြီးစာသင်ကျောင်းများ ကွယ်ခဲ့ပုံ ၅၉
ကျောင်းရောက်မှ အသိတိုးပုံ ၆၀
ဉာဏ်ထက်အောင် အပ်လှူပုံ ၆၁
အလောင်းတော်များကို အားကျ ၆၁
မြန်မာသွေး ရှိခဲ့ပုံ ၆၁
ဥပုသ်မချိုးပါ ၆၂
ပီယသိဒ္ဓိ ကောင်းသတဲ့ ၆၂
ဘုရားပွဲ မလိုက်ခဲ့ ၆၃
ကံကောင်းလို့ မသေ ၆၈
အဆော့ဝါသနာ ပါတယ် ၆၉
မန္တလေးနေဖို့ ပထမရောက် ၇၀
ရွာပြန်ခဲ့ရ ၇၀
မီးငြိမ်းလို့ အပူလောင် ၇၁
ကစား အမျိုးမျိုး ၇၂
ဖဲရိုက် ဝါသနာ ၇၂
၇။ **ဆယ်နှစ်လွန်တစ်=ဆယ်ငါးနှစ်** ၇၄
အဘယာရာမဆရာတော်နှင့် စ၍ တွေ့ပုံ ၇၄
သရိုင်သားရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာတဲ့ ၇၅
သဒ္ဒါတရား မရှိလျှင် အပါယ်ကျတတ် ၇၆
တူဝရီး သုံးယောက်ရဲ့ သာသနာဟာ ၇၇
နောက်တစ်ကြိမ် မန္တလေးရောက် ၇၈
ထမင်းစားရင်း ဝမ်းနည်း ၈၀

ပဲဖြူလေး ရှုံးလို့ အဖေ မွဲ	...	...	၈၁
ကုလားကြီး မုတ်ဆိတ်မုန့်	...	...	၈၂
ဒီဟာ ဒူးရင်းသီး	...	...	၈၂
စာမေးပွဲ ကျလို့ငို	...	...	၈၄
စာသင်နည်း မှန်ပြီ	...	...	၈၅
မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းနဲ့ တွေ့	...	...	၈၆
ငိုက်တတ်တဲ့ ဝါသနာ	...	...	၈၆
ရုက်လိုက်တာ	...	...	၈၈
သေသွားပါတော့လို့ တောင်းတ	...	...	၈၈
ချစ်လို့ ပေးတာမှ စား	...	...	၈၈
အောက် မကျပါဘူး	...	...	၈၉
မန္တလေးအိမ် ဝယ်ဖို့ကြံ	...	...	၈၉
ဘုန်းကြီးများကို အထင်မသေးအောင်	...	...	၉၀
ပွဲဝါသနာ	...	...	၉၁
အလောင်းအစား ဝါသနာပါ	...	...	၉၁
စုံအောင်သင်ပေးကြ	...	...	၉၁
မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ တွေ့	...	...	၉၂
ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့	...	...	၉၂
ဆရာတော်၏နေရာ ဝင်သွားပုံ	...	...	၉၃
ငကင်းဆရာတော်ကို ဖူးရပုံ	...	...	၉၃
သိမ်ကျောင်းထဲက ဘော့ပွဲ	...	...	၉၄
အောက်ပြည်သွားခြင်း	...	...	၉၅
အပျော်ဆုံးရွာ	...	...	၉၆
အနှင်ခံရ	...	...	၁၀၀
မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းက လိုက်ခေါ်	...	...	၁၀၁
ဝက်သက်ပေါက်	...	...	၁၀၁
ရထားကြီးရဲ့ အသံ	...	...	၁၀၂
ကျေးရူးရှင်များကို ကန်တော့ခြင်း	...	...	၁၀၄
မိန်းမတွေနဲ့ ကြင်ပစ်တယ်	...	...	၁၀၅
၈။ **ဆယ့်ငါးလွန်ကြွယ်=သက်နှစ်ဆယ်**	...	...	၁၀၆
ဘော်လုံးဝါသနာ	...	...	၁၀၇

နတ်မြင်းပျံ စီးဖို့ ၁၀၈
စာကို ချစ်လို့ ရွာကို ပစ် ၁၀၉
ဆရာတော်ပျံက ပွဲတွေနဲ့ ၁၀၉
ခေါင်က မိုးမလုံ ၁၁၀
ရက္ခမူချောင် ခေတ္တနေ ၁၁၀
ပလိပ်မြို့ ရွှေ့ကြရ ၁၁၁
တာဝန် မကျေသလိုထင် ၁၁၂
ကိုရင်ဘွဲ့ ရှင်ဇနကတဲ့ ၁၁၃
ဝတ်ပုံ စားပုံပြင် ၁၁၃
ကိုရင်ဖြစ်တဲ့ ဝါတွင်း တရားဟော ၁၁၃
ငိုရာကလဲ တရားဟော ၁၁၄
ကထိန်ပွဲည တရားဟော ၁၁၄
ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်တဲ့စာ ၁၁၅
တောင်သာဂိုဏ်း ဆေးကုနည်းရ ၁၁၆
ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ အမျိုးသမီးများ မအိပ်သင့် ... ၁၁၇
ပလိပ်မြို့မှ ခွဲကြရပုံ ၁၁၇
ဓမ္မကထိကအောက်မကျို့ဘူး ၁၁၈
ဗေဒင် မေးပါတယ် ၁၁၉
အလှန်ချင်းဆုံ နှစ်ယောက်လုံး ရှက်ပြီး ပြေး ၁၂၀
လူပါ...လူပါဟု အော်လိုက်တာ ၁၂၁
စာမေးပွဲစိတ် ၁၂၁
ကျုပ်ကိုရင်က အကျော်အောင်မှာ ၁၂၂
ပခုက္ကူ ဝါဆိုရခြင်း ၁၂၂
ရှက်လွန်းလို့ ပြန်ပြေးခဲ့ ၁၂၅
ငါ့မှာ ဘာ တန်ခိုးမှ မရှိ ၁၂၇
ဆရာတော်များ ညဥ့်တိုင်း စည်းဝေး ၁၂၈
တစ်နိုင်ငံလုံး တုပ်ကွေးဖြစ် ၁၂၉
ဇနကနှင့် ကေသရတို့ သေကြပြီလား ၁၂၉
ပထမကြီးအောင် ၁၃၀
ကိုရင် ရဲရဲသာ ဆို ၁၃၁
အမိုးတန် စိန်တစ်လုံး လက်လွှတ်သွား ၁၃၃

ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါး တိုင်ပင် ၁၃၃
ပလိပ်မြို့မှာ ရဟန်းဖြစ် ၁၃၆
အမရပူရမှာ ရဟန်းထပ် ၁၃၆
မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပုံတော်မှု ၁၃၇
တောင်တန်းတစ်လျှောက်မှာ အရောင်တွေ ၁၃၇
စာရေးတံဆွမ်းကျမှ ဟင်းကောင်း စားရ ၁၃၈
တတိယအကြိမ် ရဟန်းထပ် ၁၃၉
၉။ နှစ်ဆယ်လွန်ကယ်=သုံးဆယ်ရွယ် ၁၄၀
မင်းလောက် ဆင်းရဲရင် ငါမနေဘူး ၁၄၀
ငါ့မေတ္တာက ဘာစူးမှာတုန်း ၁၄၁
တပည့်တော်သဘောနဲ့ နေတာပါ ၁၄၂
ဟင်–ဇနကပါလားတဲ့ ၁၄၃
ပြန်သိမ်းမည့်ဆရာ ရှိသလားတဲ့ ၁၄၃
တစ်နေ့တည်း စာနှစ်ဝါ ဆိုရ ၁၄၃
စာပို့ကြီး လာပြီတဲ့ ၁၄၄
နေ့ဆွမ်း ထန်းလျက်နဲ့ ရေနဲ့ ကျိုက်ချ ၁၄၄
ရပြီးစာကို မမေ့အောင် ၁၄၅
အထင်သေးမှာ စိုး ၁၄၆
မူလနေရာကို လေးစား ၁၄၇
နဝမ ကွန်ဖရင့်အချိန် ၁၄၈
မျက်စိဆေး ကုပုံ ၁၄၉
မန္တလေး နှစ်ရက် စာလိုက် ၁၅၀
ရဟန်းလောင်း ဆုံးမသင်ပေး ၁၅၁
ရွှေကျင်လား ဒွါရလား ၁၅၂
ရွှေကျင်ပေါ့ဗျာတဲ့ ၁၅၂
စာချမြှောက်ချိန် ၁၅၃
စုံထောက်လာတယ် ၁၅၄
တပည့်ဘာသာ စီစဉ်နိုင်ပြီတဲ့ ၁၅၄
မြောင်းမြဆရာတော် အုပ်ချုပ်ပုံ ၁၅၅
ပခုက္ကူဆရာတော်များ အုပ်ချုပ်ပုံ ၁၅၅
သူတို့ကြောင့် ကြက်သီးထတယ် ၁၅၆

အဆိပ်ပြင်းသော နဂါးမကလေးများ	...	...	၁၅၇
အဆိပ်ဖြေ တေးထပ်	...	...	၁၂၈
ဖျော်ရည်ကလေးမှျ မသောက်ရ	...	...	၁၅၉
တစ်နိုင်ငံလုံးကို ကြည့်လေ့ရှိ	...	...	၁၆၀
မန္တလေးတော့ ဘာရလိမ့်မှာလဲတဲ့	...	...	၁၆၁
နှစ်နံပါတ်က အောင်ပါတယ်	...	...	၁၆၁
ဘယ်ဆီမှာ အတည်ဖြစ်ရပါ	...	...	၁၆၃
ပခုက္ကူမှာ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်	...	...	၁၆၅
ဇနကက နှင်နိုင်တယ်	...	...	၁၆၆
မင်းလဲ နက်ဖြန် လိုက်သွားတော့	...	...	၁၆၇
တိုက်ကြီးနဲ့ ခွဲရတော့ ဝမ်းနည်း	...	...	၁၆၇
သီလရှင်ကလေး လာပင့်	...	...	၁၆၈
ဆန်းအဓိပ္ပာယ် ပြောပေးပါတဲ့	...	...	၁၆၉
"ကပ်–စာ–ထိုး"ရှောင်တဲ့	...	...	၁၆၉
ဟေမဝတနှင့် သာတာဂိရိချောင်	...	...	၁၇၁
အလင်္ကာအဓိပ္ပာယ် ပြောရ	...	...	၁၇၁
စာစီစာကုံး ပြပေးပါတဲ့	...	...	၁၇၂
တံခါးပိတ်ပြီး စာပြရ	...	...	၁၇၂
ပထမကျော်	...	...	၁၇၅
ပထမကျော်အောင်ဖို့ ဉာဏ်များကြပုံ	...	...	၁၇၆
နတ်မင်းများ ကူညီကြပုံ	...	...	၁၇၆
စိန်ကလေးတစ်လုံး ကြည့်စရာရှိလို့	...	...	၁၇၉
ရဟန်းအမနဲ့ အဆင်မပြေဘူး	...	...	၁၈၀
ဆင်ကသာ သွားတာတဲ့	...	...	၁၈၀
စာသိပ်ရတာကိုးတဲ့	...	...	၁၈၁
တစ်ညတော့ ကင်းကိုက်	...	...	၁၈၂
ပန်းရာကျော် ပူဇော်	...	...	၁၈၂
အောင်တေးထပ်	...	...	၁၈၃
ဘာကျေးဖို့ လိုသေးတုန်းတဲ့	...	...	၁၈၄
အားလုံး ဖြေထားတယ်ကိုး	...	...	၁၈၄
သေလျှင်မြေကြီး ရှင် ရွှေထီး	...	...	၁၈၅

ဆဲချင်လိုက်တာ ၁၈၆

နိမိတ်ကောက်ချင်တယ် ၁၈၆

မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်ကုန်ပြီတဲ့ ၁၈၇

ရင်ထဲက လှပ်လှပ် လှပ်လှပ် ၁၈၇

စိတ်နာလို့ ရေးတဲ့တေးထပ် ၁၈၈

ပိုးခြင်ထောင်လားလို့ ၁၈၉

သာ+ဓကို နိမိတ်ကောက်ပုံ ၁၉၀

ကိုယ်တိုင် အတ္ထုပ္ပတ္တိရေး ၁၉၂

ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ)အောင် ၁၉၂

အဘယာရာမတိုက် လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ် ၁၉၃

သက္ကတကို ဆိုရပါတယ် ၁၉၄

မေတ္တာဘာဝနာပို့ ၁၉၅

ဗုဒ္ဓါနုဿတိ မေတ္တာ ၁၉၆

အောင်ပွဲဝင် ဘိနပ်နှင့် သင်္ကန်း ၁၉၆

ကျွန်းကုန်း သွားရပါတယ် ၁၉၉

ဆရာနှင့်တွေ့ မျက်ရည်ကျ ၁၉၉

သိမ်ထပ်ခွင့် မပြုပါ ၂၀၁

စာသင်တိုက်မှာသာ အလုပ်ရှိ ၂၀၂

ပြွန်တန်ဆာဝင်ရ ၂၀၃

ဘယ်နေရာမှ သတ္တိမကြောင်လို့ ၂၀၅

ညီရဟန်းခံ ပစ္စည်းတွေ ၂၀၆

ဤ နှစ်မျိုးသာ သာသနာနေထိုက် ၂၀၇

ရှင်ချောင်-သေကြပ် ၂၀၇

ကျန်းမာရေး မကောင်းသေး ၂၀၈

သိပ် အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်တဲ့ ၂၀၈

သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ စပြီးရေး ၂၀၈

သူ့ဌေးမိခင်က ကျောင်းထိုင်ပင့် ၂၁၀

တစ်တက်စားလဲ ကြက်သွန် ၂၁၁

သာသနာသန့်ရှင်းဖို့ မလွယ် ၂၁၂

၁၀။ **သုံးဆယ်လွန်ကယ်=သက်လေးဆယ်** ၂၁၃

ရထားတွဲပေါ်မှာ စဉ်းစား ၂၁၄

ကုသိုလ်ဆွေမျိုး နေ့စဉ်တိုး ၂၁၅
ကျောင်းဘွဲ့ဂါထာ ၂၁၅
အာဟာရချို့တဲ့မှု ၂၁၇
နင့်ဟာ ဟုတ်မှာလားတဲ့ ၂၁၈
ကျွန်းကုန်းကျေးရွာတင် နှစ်ဂါထာ ၂၁၉
သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာရဲ့ အလင်းရောင် ၂၂၀
ရတနာ့ဂုဏ်ရည် ၂၂၁
စာအုပ်ရိုက်ဖို့ ဘိရိ ရောင်းရ ၂၂၂
ဟန်သာ ရှိ အဆန် မရှိ ၂၂၃
ငွေဘယ်လောက်ပါတုန်းတဲ့ ၂၂၄
ညနေပြီးအောင် စိမ်ချင်တယ် ၂၂၄
ကြွေးရှင်းရပါတယ် ၂၂၅
လောကစံ ခံဖို့ လက်နက် ၂၂၆
ညီကို သတိပေးတဲ့ တေးထပ် ၂၂၆
စစ်ကိုင်းဖက် ဝါဆို ၂၂၈
ဝါတွင်းမှာ တရာကောင်းလို့တဲ့ ၂၂၈
စာချဘုန်းကြီးများကို စိစဉ်တဲ့အခါ ၂၃၁
ဦးမေဃိယာဘိဝံသ ၂၃၂
အကြံပေးပါတယ် ၂၃၂
ကံမကောင်းလျှင် ဉာဏ်လဲမကောင်း ၂၃၃
စာမေးပွဲ အရကျက်စရာတွေ ၂၃၄
စာချတစ်ပါးရဖို့ မလွယ်,ကျောင်းသာ လွယ် ၂၃၅
စာတော်ပြီး အားနည်းသူကို မထောက်ပံ့တတ် ... ၂၃၅
ရဟန်းထပ်ရတာက စိတ်ချ ၂၃၆
မတ်တတ်စာရေး (ကျန်းမာရေးကြောင့်) ၂၃၇
ပင့်တိုင်း မလိုက် ၂၃၇
အမြဲမသည် မွေးရတဲ့ဒုက္ခကို မသိ ၂၃၈
မတွင်ချင် နေပါစေတဲ့ ၂၃၉
အားလုံး ကူးချတာချည်းပဲ ၂၃၉
ကျမ်းစာက ကြီး လူက ငယ်တဲ့ ၂၄၀
“မဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ”ဘွဲ့ ရထိုက်တဲ့ ၂၄၀

ငွေတွေ အပ်စပ်ပါတယ် ၂၄၁
အပ်အပ်စပ်စပ် စီမံပါတယ် ၂၄၁
လေ ဖြစ်သွားပါတယ် ၂၄၃
ဒီကိစ္စလဲ ရေ ဖြစ်သွားပါတယ် ၂၄၃
နွားထိုးကြီးမြို့ ကျောင်းကိစ္စ ၂၄၄
စောဒကထံ သွားခွင့်ရလျှင် ၂၄၅
စောဒကအား ပြောပုံ ၂၄၆
ဝိသာသဂ္ဂါဟ အယူခက် ၂၄၆
လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတယ် ၂၄၇
စောဒကအမွှန်းတင် ဩဝါဒ ၂၄၈
စုတိဒက မနစ်နာအောင် ၂၅၁
အဆုံးအဖြတ် ၂၅၂
ဘုန်းကြီးပျံ ရန်မဖြစ်ဖို့ ၂၅၄
ဘုန်းကြီးရဲ့စကားကို နားထောင်ကြပါ ၂၅၅
၁၁။ **လေးဆယ်ကျော်ရှယ်=သက်ငါးဆယ်** ၂၅၆
ပထမငယ်အောက် အကြိုတန်း ၂၅၆
စာချတန်း ပုဏ္ဏာထုတ် ၂၅၇
ဂုဏ်ထူးတန်း ပုဏ္ဏာထုတ် ၂၅၈
ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ)ပုဏ္ဏာထုတ် ၂၅၈
ခက်အောင်ပုဏ္ဏာထုတ်လျှင် ဝင့်ပါနိုင် ၂၅၉
ပုံနှိပ်စက်ရှိမှ ဖြစ်တော့မယ် ၂၅၉
သူတို့ ကြောင့်ကြစိုက် ၂၆၀
ငွေကို မစီမံပါ ၂၆၀
သင်္ကာရှင်းအောင် လင်းစမ်းပါ ၂၆၁
သာသနာစိတ် ကြီးမားကြောင်း ၂၆၂
ဆရာတော့်ထံ ပစ်စာ ရောက် ၂၆၃
ဆရာတော်က အထင်မလွဲပါဘူး ၂၆၃
ဒုတိယ ဆရာတော်လို့ ၂၆၄
စာအုပ်ရိုက်ဖို့ အသင်းဖွဲ့မယ်တဲ့ ၂၆၄
စိတ်တိုင်းကျအရပ် ရွေ့မယ် ၂၆၅
ဂန္ဓာရုံတိုက်တော့ ကြီးပွားတော့မှာပဲ ၂၆၆

နာမည်ဆိုတာ လူကဖြစ်တာပါ ၂၆၆
ပခုက္ကူဆရာတော် ကြွလာပါတယ် ၂၆၆
သားကို မကျေနပ်တာမျိုးပါတဲ့ ၂၆၆
စည်ရှင်ဆရာတော် ကြွလာ ၂၆၇
သုန္ဒရာဘိဝံသဆရာတော်က မေးပါတယ် ၂၆၇
ကြွားတယ် ထင်သလား ၂၆၈
ဂုဏ်နဲ့ မလိုက်ပါဘူးကွာတဲ့ ၂၆၉
ကုလားတွေနေရာ ပရိတ်ရွတ်ပေး ၂၇၀
မုန့်တွေ အဝယ်ခိုင်းပြီး ဝေ ၂၇၀
အကောင်းဆုံးဟင်းနဲ့ မုန့် ၂၇၂
ခုနစ်ကြိမ် ဖုံးကြဲ ၂၇၂
စစ်အတွင်း အကြဲဖြစ်ပုံနှင့် ဂါထာ ၂၇၃
လူထွက်ဖို့ အားလုံးစုံပြီတဲ့ ၂၇၄
သင်္ကန်းဝတ်နှင့် အသေခံနိုင် ၂၇၄
ဂိုဏ်းသံဃာကို နည်းအောင်လုပ်နိုင်မှ ၂၇၅
ဒကာကြီးက ဂဏန်းမပါဘူးတဲ့ ၂၇၆
သံဝေဂ ဂါထာပါဋ္ဌိများ ၂၇၇
ဆရာတော် နှစ်ပါးနဲ့ ဒကာထိန်ဝင်းလာ ၂၇၉
အနာဂတ် သာသနာရေးကျမ်း ၂၈၀
ကွန်မြူနစ်တဲ့ ၂၈၀
ဘာသာရေး တရားဟောရ ၂၈၀
အထက်တန်းကျောင်းမှာ တရားဟောခဲ့ ၂၈၁
ဘာဆုတောင်းတုန်းတဲ့ ၂၈၂
သင်္ကန်းကြီးနဲ့ (သံ–လက်သမား) ၂၈၂
စားရေး တာဝန်ခံများ ၂၈၃
ကျောင်းတိုက် သာယာအောင် ပြု ၂၈၃
စေတီတော်ကို ပြုပြင် ၂၈၄
ဘုရားတိုက်ကို ပြုပြင် ၂၈၄
နှစ်ထပ်ကျောင်း ဆောက် ၂၈၄
ထန်းရွက်ကျောင်းနဲ့ ထန်းရွက်ကုဋီ ၂၈၅
တစ်လအတွက် ကုန်ကျစရိတ် ၂၈၅

အတူစားရတဲ့အကျိုး ၂၈၆
ကိုရင့်အသက် လုယူကြ ၂၈၈
နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပြီးမှ စာပို့ချ ၂၈၈
၁၂။ **ငါးဆယ်လွန်လျှင်း=ခြောက်ဆယ်တွင်း** ၂၉၀
သက်န်း-ဖိနပ်ကလေး ရအောင်လို့ ၂၉၀
ဆရာ်တော်ကြီး တောင်မြို့ကြွလာ ၂၉၁
ကျောင်းဟောင်းကလေး ချီးမြှင့်လိုက် ၂၉၂
ဆရာများရဲ့ ကျောင်းဟောင်းမို့ပါ ၂၉၂
တောင်မြို့က တစ်ဝက်သာဝင်တဲ့ ၂၉၂
ဆရာတော်ဘုရားကြီး အားရတော်မူပုံ ၂၉၃
စာပြန်ပွဲ ဝင်ခွင့်ကို ပိတ်လိုက်ပြီတဲ့ ၂၉၃
ရမည့် လာဘ်ဟာ ဝင်လာလိမ့်မည် ၂၉၄
တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ပွဲမလုပ်ပါ ၂၉၄
သင်ခန်းစာ ရေးဖို့ ကော်မတီဖွဲ့ ၂၉၅
ဖွင့်ထားတဲ့ ရေပိုက် ပိတ်ရ ၂၉၅
ကျေးရွာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကောင်းလို ၂၉၆
ဉာဏ်ပူဇော်ခ ထောင့်ငါးရာတဲ့ ၂၉၆
ငွေကိုပယ်တဲ့ စာကလေး ၂၉၇
ဆဋ္ဌသံဂါယနာ ဝန်ဆောင် ၂၉၉
အကြံပေးပါတယ် အရေးမယူပါ ၂၉၉
သီးခြား ဝိနိစ္ဆယဌာန ရှိဖို့သာ ၃၀၀
ဂိုဏ်းသဘောကျ ဝိနိစ္ဆယစည်းမျဉ်း ၃၀၀
တပည့်တော်ရဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ် ... ၃၀၀
တပည့်တော့်တိုက်က သင့်သလိုနေခဲ့ ၃၀၂
၁၃။ **ခြောက်ဆယ်ကျော်ရွယ်=ခုနစ်ဆယ်** ၃၀၄
ဆေးရုံတက်ပါတဲ့ ၃၀၄
ညကျတော့ ကိုယ်ဆန့် မအိပ် ၃၀၄
ဆေးရုံ တက်ရပေမယ့် မသက်သာ ၃၀၄
ဝတာလား ပွတာလား ၃၀၅
သွေးတိုးရောဂါ (သက်စောင့်ရောဂါ) ၃၀၅
တပည့်ဒေါက်တာ လာ၍ တိုင်း ၃၀၅

ဒကာကို ဆရာ မြှောက်, ဆရာကို ဒကာ မြှောက် ... ၃၀၆
သဟာသေယျ ဟင်းလေးအိုးတဲ့ ၃၀၆
ထိုင်ပြီး အိပ်ရပါတယ် ၃၀၇
အာပတ်နဲ့တော့ မသေလို ၃၀၇
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သြဝါဒကထာ ၃၀၈
စာအုပ်ဖြစ်အောင် ရိုက်ပါတဲ့ ၃၀၈
ကန့်ကွက်ကြပါရော ၃၀၈
ပထမတစ်ပါး ရောက်လာ ၃၀၉
နောက်တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာ ၃၀၉
တပည့်တော်၏ လျှောက်ချက်ဟု ပြင် ၃၁၀
ဟံသာဝတီက ထပ်ရိုက် ၃၁၀
လေးစားဖို့ မလိုတဲ့ ၃၁၂
ဝိနည်းနဲ့အပ်အောင် စီစဉ်ပုံ ၃၁၄
သာ၍ ရှင်းအောင် လျှောက်ပါ့မယ် ၃၁၄
ဒကာကြီး ကျော် ၃၁၄
လူထွက်မိလျှင် ၃၁၆
တာဝန်ယူသူများ ဆက်လက် သတိပေး ၃၁၇
မိုးကြိုးနဲ့ အီးသံလို ၃၁၇
ဂုဏ်မရှိရင် လာဘ်မရှိရင် ၃၁၇
မော်ဘီအစည်းအဝေး ၃၁၈
သာသနာသန့်ရှင်းရေး ၃၁၉
စာမေးပွဲ အကြံပေးချက် ၃၁၉
စာကပ်ကြတယ် ၃၁၉
သံဃာစုံ–ဗိုလ်စုံမှာ ရေစက်ချရ ၃၂၀
တာပတ်ကွင်း ပြေးနေကျ မြင်းလို ၃၂၀
သာဓုမခေါ်နိုင်ရင် အဖို့မရ ၃၂၁
ဂတိ(၅)မျိုးတွင် တစ်မျိုးသာ သာဓုခေါ်နိုင် ၃၂၁
မှတ်စရာဆက် ၃၂၁
ဘုရင်ခံရဲ့ ဆွမ်းကပ်ပွဲ ၃၂၂
ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လျှောက်လာသံ ကြား ၃၂၃
မထေရ်ကြီးတစ်ပါးက လုပြော ၃၂၃

ငှက်ဆိုးထိုးသံလို ၃၂၃
အားလုံး ရှက်ရှက်နဲ့ ထပြန်ခဲ့ရ ၃၂၃
သမတကြီး ဆွမ်းကျွေးပွဲ ၃၂၄
ကန်ထရိုက်ဟင်းတွေ ၃၂၄
အငှားလိုက် ကော်ဇောတွေ ၃၂၄
ကတ္တီပါကွပ် သင်ဖြူးချောချော ၃၂၄
မန်းနေပြည်တော်သားတွေပေါ့ ၃၂၅
ဝတ်ကျေ တန်းကျေပါ ၃၂၅
မကျေနပ်စရာ မတွေ့ပါ ၃၂၅
လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ ၃၂၆
စုံထောက်တွေနဲ့ လမ်းရှင်းထား ၃၂၆
စိတ်ကြီးဝင်တယ် ဆိုရမည်လား ၃၂၇
၁၄။ ခုနစ်ဆယ်ကျော်ဝယ်=ရှစ်ဆယ်ရွယ် ၃၃၀
သင်ရိုးကုန်အောင် ရေးဖို့မှန်း ၃၃၀
ကျန်းမာရေး အသက်ကို မှုထား ၃၃၀
သေရေးလဲ စဉ်းစားတာပေါ့ ၃၃၁
ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာအကျိုး ၃၃၁
ဘုရားကို ကြည်ညိုတဲ့လူ ၃၃၁
မေတ္တာအစစ်ရဲ့ အကျိုး ၃၃၂
မရဏာနုဿတိရဲ့ အကျိုး ၃၃၃
ဝိပဿနာဘာဝနာလဲလုပ် ၃၃၄
ရဟန်းကောင်း၏ လမ်းစဉ် ၃၃၅
စဉ့်အိုးပမာ ၃၃၈
သာဝကများက စဉ့်အိုးအကောင်းနဲ့ တူ ၃၃၈
ဥပါသကာများက စဉ့်အိုးအပဲ့ ၃၃၈
တိတ္ထိတို့က စဉ်းအိုးအကွဲ ၃၃၉
သာသနာ့အရေး ဒို့အရေး ၃၄၀
ပါဠိတော်ကို မှုထားချဖို့ ၃၄၁
လောကခံ ခံရလို့ ပါရမီ အကဲခပ်လို့ရ ၃၄၂
ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်း ၃၄၂
ရင်းနှီးတဲ့အခါ ခင်ကြပါတယ် ၃၄၃

ပါရမီဖြည့်သလိုပါပဲ	...	...	၃၄၃
တပည့်တော် ရည်ရွယ်ချက်က	...	...	၃၄၄
ခွဲရေး–တွဲရေးတုန်းက	...	...	၃၄၄
ဘီးလူးစည်း, လူ့စည်း	...	...	၃၄၅
ပြုပြင်ရကျိုး အများကြီးရှိနိုင်	...	...	၃၄၆
စေတီတော် သာယာပုံ	...	...	၃၄၇
ဒေါက်တာ ဂတ်	...	...	၃၄၈
ကျောင်းမြေ ပြုပြင်ပုံ	...	...	၃၄၈
သံဃာများ ပြုပြင်	...	...	၃၄၈
စိန်ပီတာ ဆရာမကြီး	...	...	၃၄၈
အင်္ဂလန် ပရိဖက်ဆာ ဆရာကြီး	...	...	၃၄၉
ငါက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား	...	...	၃၄၉
ဆရာကြီးနဲ့ စကားပြောပုံ	...	...	၃၅၀
ဘွဲ့ရ အီတလီအမျိုးသမီး	...	...	၃၅၁
နောက်ဘဝတော့ တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့	...	...	၃၅၂
သီဟိုဠ် မဟာမင်းကြီး	...	...	၃၅၂
ဆင်းတုကလေးတွေ တယ်များပါလား	...	...	၃၅၃
ပါဠိပါရဂူတစ်ယောက်	...	...	၃၅၃
ဂျပန်အမျိုးသား	...	...	၃၅၃
ဂျပန်က ရုပ်ရှင်လာရိုက်	...	...	၃၅၄
ဆိုရှယ်လစ်စနစ် အောင်	...	...	၃၅၄
ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ မပါ	...	...	၃၅၅
ရုပ်ဝတ္ထု တိုးသလောက် စာရိတ္တ ပျက်	...	...	၃၅၅
ကိုယ်ချမ်းသာတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဘူး	...	...	၃၅၆
ဘုံကျွန်တွေ သနားစရာ	...	...	၃၅၆
ကျောင်းတိုက် သာယာပုံ	...	...	၃၅၇
ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်	...	...	၃၅၈
ပါရမီနဲ့ မင်္ဂလိ ရည်ရွယ်မှ	...	...	၃၅၉
နေလိုသူနဲ့ သိနှင့်ဖွယ် စည်းကမ်း	...	...	၃၅၉
ငွေအပ်ရင် ကာမဂုဏ်လဲအပ်	...	...	၃၆၀
ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကကို မပယ်နုတ်	...	...	၃၆၁

သံသယကြောင့် နဂါးဖြစ် ၃၆၁
ငရဲကျပြီးမှ ပြိတ္တာဖြစ် ၃၆၂
အဂတိလေးကြောင့် အကျိုးရနည်း ၃၆၂
တောင်ပေါ်တက်၍ တရားကျင့် ၃၆၃
ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးတစ္ဆေ ၃၆၃
တစ္ဆေဖြစ်တောင် သာစေချင် ၃၆၄
စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ ၃၆၅
ဝိနည်းလေးစားဖို့က ဒုတိယ ၃၆၅
ကျန်းမာဖို့က တတိယ ၃၆၆
သန့်ရှင်းဖို့က စတုတ္ထ ၃၆၆
အဝတ်အစားတတ်ဖို့က ပဥ္စမ ၃၆၇
အနေအထိုင်တတ်ဖို့က ဆဋ္ဌမ ၃၆၈
အပြောအဆိုတတ်ဖို့က သတ္တမ ၃၆၉
အသွားအလာတတ်ဖို့က အဋ္ဌမ ၃၆၉
စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့က နဝမ ၃၆၉
စာတတ်ဖို့က ဒသမ ၃၇၀
မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် မလုပ် ၃၇၁
နေ့စဉ် ဒါနမှု ရှိပါတယ် ၃၇၁
မွေးနေ့အတွက် ကုသိုလ်ဒါန ပြုသင့်သလား ၃၇၁
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက ၃၇၂
သာသနာရေးနဲ့စပ်၍ ရေးအပ်သော စာတမ်းများ ... ၃၇၂
အသစ်သာသနာပြုရေး ၃၇၂
ဝန်ဆောင်ကျောင်းတိုက် ရှိသင့်ပုံ ၃၇၂
ပရဟိတသံဃာ့အစည်းအဝေး၌ လျှောက်ထားချက် ... ၃၇၃
သာသနာတော်အရေး မေးလာသောအရာရှိအား ဖြေကြားချက် ...၃၈၀
ပညာရေးမှုအတွက် ရည်မှန်းချက် ၃၈၁
၁၅။ **အသက် (၇၂)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်** ၃၈၂
အောက်နတ်များ ငါးပါးသီလ မလုံပါ ၃၈၆
မွန်မွန်မြတ်မြတ် လှူမှ မွန်မြတ်သောပစ္စည်းရ... ... ၃၈၇
ဒါနသုံးမျိုး ၃၈၈

၁၆။ အသက် (၇၃)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ် ၃၉၀
သာသနာအတွက် ဆရာတော်များအား တိုင်တန်းချက်(နိဂုံး) ၃၉၄
၁၇။ အသက် (၇၄)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ် ၃၉၅
ဘုန်းကြီးသေ တစ္ဆေဖြစ်သတဲ့ ၃၉၈
ဘုန်းကြီးဘဝ ပစ္စည်းစုတာ တွက်ချေ မကိုက်ပါ ... ၄၀၀
ပခုက္ကူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒ ၄၀၅
အဘယာရာမဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒ ... ၄၀၅
တပည့်တော်ကြားဖူးတဲ့ ရှေးစကား ၄၀၇
ဝိသာခါကျောင်းအမ ကျောင်းရေစက်ချပွဲမှာ က–သတဲ့... ၄၀၈
"ဝိနည်းတည်"ဆိုတာ ဘာလဲ ၄၁၂
သံဃာမှန်သမျှ ဝိနည်း ဂရုစိုက်ရမည် ၄၁၄
လေ့ခွက်ချည်း ကျန်ပါစေ အလံမလှဲဘူး ၄၁၆
ဂျပန်သံအမတ်ကြီးလဲ မပြန်ချင် ၄၁၆
ကျောင်းထဲ ဆန္ဒပြကြခြင်း ၄၁၈
ဇာတိ သရိုင်ရွာကြွခြင်း ၄၂၀
သရိုင်ရွာသွား မှတ်တမ်း ၄၂၀
ဆရာတော်ငယ်စဉ်က စာအံခဲ့ရတဲ့(ခရေပင်)နေရာ ... ၄၂၈
မိဘများကိုရည်မှန်းပြီး ဒါနပြု အမျှဝေခြင်း... ... ၄၂၉
ဤကျောင်းတိုက် သာသနာဖြင့် ဗုဒ္ဓကို ပူဇော်ပါ၏ ... ၄၃၆
ဝိုင်–အမ်–ဘီ–အေ တရားပွဲ ၄၃၉
ရန်ကုန်မှအပြန် ပြွန်တန်ဆာမြို့ ဝင်ရပုံ ၄၃၉
သံသရာခရီးအတွက် ရထားစီးရင်း စဉ်းစားချက်ပေါ် ... ၄၄၂
ရန်ကုန်မှအပြန် ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးခံ ၄၄၄
၇၄ နှစ်ပြည့်ခါနီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု ၄၄၅
၁၈။ အသက် (၇၅)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ် ၄၄၇
သရိုင်စေတီကြီး ပြီးလုလို့ ဝမ်းသာ ၄၄၈
ကျောင်းအမကြီးဒေါ်ကျင်,သမီး မရီတို့နဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကျမ်းစာ ၄၄၈
ရေကြီးတုန်း ဆွမ်းဆန်အိတ်များ အနိုးခံရ ၄၄၉
ဘုရားကြီးပြီးလို့ ရန်ကုန်က ဘုရားဒကာ–ဘုရားအမများ
ဘုရားဖူးရန် ရောက်လာ ၄၅၁
"မောင်ရင်ရျာန်ရ"စေတီတော်ကလေး ၄၅၄

ဟန်လင်း (ဟလင်း)မြို့ဟောင်းက ရေပူတွင်း ... ၄၅၄
အစိုးရပါလျှင် တစ်သာသနာလုံး ပြင်မယ် ၄၆၁
ရဟန်းတော်မှန်လျှင် တာဝန် သုံးမျိုး တစ်မျိုးမျိုး ထမ်းရမယ် ၄၆၂
တရားထိုင်လျှင် သီလ ပထမဖြည့် ၄၆၄
၁၉။ အသက် (၇၆)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ် ၄၆၈
ရဟန်းတော်များနဲ့ (ဒေါင်း)လေးချိုး ၄၆၉
မြောင်းမြဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူခြင်း ၄၇၀
ရန်ကုန်ကျောက်ကုန်း မဟာဗောဓိကျောင်းအတွက် စာပေးပို့ ၄၇၁
ပဲခူး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးကို ဘာကြောင့်လိုက်သလဲ ၄၇၂
ပဲခူး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို "တောဂိုဏ်း"လို့ ခေါ်ပါတယ် ... ၄၇၃
ရန်ကုန် မဟာဗောဓိကျောင်းနေရေး အစီအစဉ် ... ၄၇၆
မဟာပဒါနသုတ်လာ ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုး ၄၇၇
ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးပြ လင်္ကာ ၄၇၈
မွေးနေ့ဆိုတာ သေဖို့ နှစ်လည် အထိမ်းအမှတ်ပါ ... ၄၈၃
မွေးနေ့နဲ့ စပ်တဲ့ လင်္ကာနဲ့ဂါထာ ၄၈၄
၂၀။ အသက် (၇၇)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ် ၄၈၅
အများအတွက် စီမံဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကုသိုလ်များ ... ၄၉၁
ကျောင်းတာဝန်နဲ့ ဦးပိန်တံတား ၄၉၂
နောက်ထပ် တိုးလာတဲ့ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ပြုပြင်ရေး ၄၉၂
ပဋ္ဌာနလောဟာဆင်းတုတော် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခြင်း ... ၄၉၈
၂၁။ အသက် (၇၈)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ် ၅၀၁
ခလုပ်တိုက်ပြီး မှောက်လျက်လဲ ၅၀၂
ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်သော အမေရိကန်ဒကာ ... ၅၀၃
ပျံတော်မူတယ်ကြားလို့ စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော် ကြွလာ ၅၀၅
လှည်းအိုးပမာ ကိုယ်ခန္ဓာ ၅၀၈
တောင်ကိုရီးယား ဆရာတော်ကြီးများ ကြွလာ ... ၅၀၉
ပြန်ကြွဖို့ နှုတ်မဆက်ချင်ပါ ၅၁၃
ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိ ပြီးဆုံးခြင်း ၅၁၃
ကျန်ရှိနေသေးသော (၁၃)ရက်ကာလ၏ အစ ... ၅၁၅
မိးကြည့်ရမှာကြောက်လျှင် ဘာ့ကြောင့် ညအချိန် စာရေးသလဲ ၅၁၆

မတ်တတ်ရပ် စာရေးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ... ၅၁၆
"ဘာသာဋီကာ"နာမည်ကို ဘယ်သူ စ-သုံးသလဲ ... ၅၁၈
ဘာသာဋီကာနဲ့ အတိုက်အခံ ၅၁၈
နှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဓွဲ ၅၁၉
ကျမ်းစာရေးပြီးတိုင်းနှင့် တောင်းတချက် ၅၂၀
ဗူးသီးကြော်နှင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ၅၂၁
နတ်တော်လပြည့်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ နည်းနည်း မော ... ၅၂၂
လပြည့်နေ့ ညပိုင်းမှာ ဖျား ၅၂၃
လပြည့်ကျော် (၁)ရက်နေ့ ရေချိုး ၅၂၃
ဖျားပြီး နေမကောင်းတော့ ဆရာဝန်က နားရန် လျှောက် ၅၂၆
ဆရာဝန်လျှောက်သော်လဲ အနားမယူ ၅၂၆
နောက်ဆုံးကျမ်းမို့ ဓွဲမလျှော့ ၅၂၆
အကယ်၍ ကျမ်းပြီး ဆုံးခဲ့ရင် ၅၂၇
ပုထုဇဉ်တို့၏ ထုံးစံ ၅၂၈
မာလကာသီး ့ အဖျားရောဂါ တဲ့ပါ့မလား ၅၂၉
ရှေးနိတိစကာ နဲ့ ဖြေရပါတယ် ၅၃၀
လပြည့်ကျော်(၂)ရက် ဩဝါဒ နားသော်လဲ စာချ မနား ၅၃၀
မသေသေးရင် နက်ဖြန် ဆက်ပို့ချမယ်တဲ့ ၅၃၂
စာပို့ချပြီးအပြန် မောသတဲ့ ၅၃၃
နေ့ နှစ်နာရီလောက် ကျောင်းအမများကို အပြန်ခိုင်း ... ၅၃၄
လေးနာရီထိုးတော့ ခုတင်ပေါ်ရွှေ့ ၅၃၅
ပျံလွန်တော်မူချိန် ၅၃၆
မငိုကြဘူးလား ၅၃၇
သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အမိန့် ၅၃၉
ပရိသတ် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ၅၄၀
မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေရာ ဘာနဲ့ပင့်ဆောင်သလဲ ၅၄၀
အရိုးကောက်ပွဲ လုပ်သေးသလား ၅၄၁
နောက်ဆုံး ကန်တော့ခြင်း ၅၄၂

တစ်ဘဝ သံသရာ-မာတိကာ ပြီးပြီ။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်

အစွမ်းသုံးပါး

❁ ❁ ❁

သိရန်မှန်က, မကျန်ရအောင်,
လုံးဝစုံလင်, အကုန်မြင်,
သဗ္ဗညု ဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

သိသည့်တရား, များအပြား၌,
ဟောထားစဖွယ်, နည်းသွယ်သွယ်ကို,
ချယ်လှယ်စုံလင်, အကုန်မြင်,
သဗ္ဗညု ဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

ကျွတ်ထိုက်ကြပေ, များဝေနေ၏,
ဣန္ဒြေစရိုက်, သူ့အကြိုက်ကို,
နှိုက်ချွတ်စုံလင်, အကုန်မြင်,
သဗ္ဗညု ဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

ဉာဏ်တော် စွမ်းပကား, ဤသုံးပါးကြောင့်,
အများဝေနေ, ကျွတ်လွတ်စေဖို့,
မနေ မနား, သက်တော်အားဖြင့်,
ကြိုးမားလေဘိ, ရှစ်ဆယ်ပြည့်၍,
ပရိနိဗ္ဗာန်, စံသည့်တိုင်အောင်, သယ်ယူဆောင်,
ဘုန်းခေါင် ငါတို့ ဘုရားတည်း။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရား
နောက်ဆုံး ညွှန်ကြားသွားသည့်
သံဝေဂတရားတော်

❁ ❁ ❁

၁။ ငါတို့နေရာ ဤကမ္ဘာ တဏှာအုပ်စိုးသည်။

၂။ တဏှာစေရာ မနေသာ ဖွေရှာဆက်ရသည်။

၃။ ရသည့်ဥစ္စာ ချစ်သူပါ စွန့်ခွာသွားရမည်။

၄။ တကယ့်အရေး တကယ့်ဘေး
ဘယ်သွေး ဘယ်သား မကယ်ပြီ။

၅။ ငါနှင့် ရွယ်တူ ငါ့အောက်လူ
ကြီးသူ သေကြ များလှပြီ။

၆။ ခဏမစဲ အိုစမြဲ ကိုယ်လဲ သေဖက်နီးခဲ့ပြီ။

၇။ ဇရာမီးတောင် ကိုယ်တည်းလောင်
သေအောင်မြိုက်တော့သည်။

၈။ မသေရခင် သွားလမ်းစဉ် ကြိုတင် ပြင်သင့်ပြီ။

၉။ ဒါနသီလာ ဘာဝနာ လမ်းသာ ထွင်လိမ့်မည်။

၁၀။ မဂ္ဂင်ယာဉ်ကြီး အမြန်စီး ခရီးထွက်တော့မည်။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ၏

တစ်ဘဝသံသရာ

၁။ လူ့ဘဝ = လူ့ခန္ဓာ

ဦးမမွဂုတ္တ။ ။ဦးဇနကရေ...တပည့်တော် သိပြီးဖြစ်သော်လဲ အများသိအောင် မေးပါရစေ၊... ဘဝဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာပါလဲ။

တပည့်တော်။ ။(၁) ရှေးရှေးဘဝတုန်းက ပြုအပ်ခဲ့သော ကံကြောင့် ဖြစ်ရသော ရုပ်, နာမ် (ခန္ဓာ)ကို "ဘဝ" လို့ ခေါ်ပါတယ်။ [ခန္ဓ=အစု၊ ရုပ်ခန္ဓာ=ရုပ်အစု၊ နာမ်ခန္ဓာ=စိတ်စေတသိက်ဟူသော နာမ်အစု။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ"ဘဝ"ဆိုတာအမျိုးအစားအားဖြင့် ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။(၂) အဲဒီ ဘဝကို ဂတိနှင့်တွဲပြီး သုံးစွဲလေ့ရှိပါတယ်၊ အဲဒီဂတိကို ငရဲ, တိရစ္ဆာန်, ပြိတ္တာ, လူ, နတ်ပြဟ္မာလို့ ငါးမျိုး ပြတော်မူပါတယ်။ [ဂတိ-ကံကြောင့် ရောက်ထိုက်သော ဘဝ၊...နဝက အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ ဒုတိယပဏ္ဏာသက၊ ဒုတိယဝဂ် (၆) သုတ်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝတုန်းက စုတေခါနီးမှာ ကိုယ်တော်ရဲ့ကံက ကိုယ်တော့်ကို "လိုရာဘဝတစ်ခု ရွေးပါ"လို့ (မဆိုနိုင်သော်လဲ) တကယ်လို့ ဆိုခဲ့လျှင် ဘယ်ဘဝကို ရွေးမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ယခု အသိဉာဏ်မျိုးသာ ရှိရင်တော့ "လူ့ဘဝကို ရွေးမှာပေါ့ ဘုရား" ဒီလို မရွေးတတ်ခဲ့ပေမယ့် ကံက လူ့ဘဝကို ရွေးပေးလိုက်တဲ့အတွက် အလွန် ကျေနပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အထက် နတ်ဘဝတွေဆိုတာ အလွန်ချမ်းသာတယ်၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ အလွန်ကြီးကျယ်ပါတယ်၊ လူ့ရဲ့ အထက်တန်းကာမဂုဏ်တွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တာတောင်မှ မြက်ဖျားက နှင်းပေါက်နှင့် သမုဒ္ဒရာရေလောက် ကွာခြားနိုင်တယ်၊"အဲဒီ နတ်ဘဝကို မသာယာဘူးလား", နတ်စည်းစိမ်ကို မခံစားချင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပုထုဇဉ်မို့ "မခံစားချင်ဘူး" လို့တော့ မကြွားလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ...

ဓမ္မဂုတ်။ ။"ဘာ ဒါပေမယ့်"လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။(၁) နတ်ပြည်ဆိုတာ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး,ခံစားဖွယ်တွေကလဲ အလွန်ကြီးကျယ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ကိစ္စ၌ သတိရမှု အလွန်နည်းတယ်လို့ ဘုရားဟောတော်မူပါ တယ်၊ (၂) ထို့ပြင် ရဲရင့်မှုသတ္တိလဲ အလွန်နည်းပါးသတဲ့၊ ဒီ လူ့ပြည် မှာတော့... ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါမှာ အောက်တန်း အထက်တန်းကုသိုလ် ဖြစ်စရာတွေ အလွန်များပါတယ်၊ လူ့ပြည်မှာ ဒါနပြုဖို့ရာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အဆင်သင့်ရှိသော်လဲ နတ်ပြည်မှာ အားလုံးပြည့်စုံနေတာဖြစ်တော့ ဒါနပြုစရာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် မရှိပါဘူး၊ (၃) ထို့ပြင် လူ့ပြည်မှာ ဥပုသ်စောင့်လို့ ဖြစ်သော်လဲ နတ်ပြည်မှာ ဥပုသ်စောင့်ဖို့တောင် မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ နတ်သမီး နတ်သားတွေက အလွန်လှနေတာဖြစ်တော့ သူတို့မှာ အပျော်အပါးတွေက များပြီး ဥပုသ်စောင့်ရင်လဲ ဥပုသ်ကျိုးမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား...ဟုတ်ပြီ၊ ဝိဓုရဇာတ်မှာ နဂါးမင်းလဲ နဂါးပြည်မှာ ဥပုသ်စောင့်လို့မရ၊ သိကြားမင်းလဲ နတ်ပြည်မှာ ဥပုသ်စောင့်လို့ မရ သောကြောင့် လူ့ပြည် ဣန္ဒပတ္ထမြို့ ဉယျာဉ်မှာ လာပြီး ဥပုသ်စောင့် ကြရသတဲ့။ (ဝိဓုရဇာတ် အဋ္ဌကထာ။)

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား...ဥပုသ်စောင့်လို့ ဥပုသ်ကျိုးတာ ဘာဟုတ်သေးတုန်း၊ တချို့နတ်တွေမှာ နတ်သမီးတွေနဲ့ အပျော်လွန်နေလို့ အစာစားရမှာတောင် သိတမရဘူးတဲ့၊ နောက် သတိရလို့ စားမည်ကြံတော့ **"အလွန်နုနယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အလွန်ထက်မြက်တဲ့ ဝမ်းမီးက လောင်လို့ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးပြီး သေတာပဲ"**တဲ့။ (သီလက္ခန်-ဗြဟ္မဇာလသုတ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟင်... နတ်သမီးတွေရဲ့အတွေ့ဟာ အစာတောင် မေ့လောက်ပါလားနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်...ဘုရားရှင်ရဲ့ ညီတော်နန္ဒမင်းသားဟာ လူ့ပြည်မှာတော့ အလှဆုံးလို့ဆိုရတဲ့ ဇနပဒကလျာဏီကို စွဲနေလိုက်တာ ရဟန်းဘဝမှာ မပျော်ဘူးတဲ့၊ နောက်တော့ ဘုရားရှင်က နတ်ပြည်ကို ခေါ်သွားပါတယ်၊

နတ်ပြည်သွားခါနီးလမ်းမှာ လယ်ကွင်းထဲက မီးလောင်သစ်ငုတ်ပေါ်၌ ထိုင်နေတဲ့ မျောက်မကြီးကိုလဲ ပြတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ နတ်ပြည်ရောက်လို့ သိကြားမင်းဆီကလာကြတဲ့ နတ်သမီးတွေကိုမြင်တော့ နန္ဒရဟန်းဟာ သိပ်ပြီး မျက်စိကျနေပါသတဲ့၊ ဘုရားရှင်က "ဇနပဒကလျာဏီနဲ့ ဘယ့်နှယ် နေသလဲ"လို့ မေးတော်မူတော့ "ဇနပဒကလျာဏီဟာ စောစောက တွေ့ခဲ့တဲ့ မျောက်မကြီးရဲ့ အဆင့်အတန်းထဲ ရောက်သွားပါတယ်"လို့ လျှောက်ပါသတဲ့၊...(ဓမ္မပဒ-နန္ဒတ္ထေရဝတ္ထု။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက်ဘဲ လူ့သမီးနဲ့ နတ်သမီးတို့ ကွာခြားနိုင်ပါ့မလားကိုယ်တော်, "ဇနပဒကလျာဏီ"ဆိုတာ လူထဲမှာ ဒိပ်ဘဲဥစ္စာ။

တပည့်တော်။ ။မကွာခြားဘဲ နေမလားဘုရား၊ လူ့သမီးဆိုတဲ့ လူ့သမီးဟာ ရေမိုးချိုးပြီး ပြင်နိုင် ဆင်နိုင် ဖီးနိုင် လိမ်းနိုင်မှ ကြည့်သာရုံကလေး လှတဲ့အလှပါ၊ ခေမာထေရီဝတ္ထုမှာ အောက်ပါအတိုင်း ရှိပါတယ်။

"ဥဋ္ဌရန္တ-မျက်စိ နား နှာ အင်္ဂါရှိတိုင်း အထက်ပိုင်းဝယ် ရွံဖွယ် သိုးပုပ် အန်ထုတ်၍လဲနေထသော၊ ပဌရန္တ-ကျင်ကြီးကျင်ငယ် အသွယ်သွယ်ဟု မဖွယ်မရာ အဖြာဖြာကို မှန်စွာနေ့ည ယိုချ၍လဲနေထသော၊ သမုဿယ-သုံးဆယ့်နှစ်ဝ ကောဋ္ဌာသတို့ လုံးဝခိုမှီး ဤကိုယ်ကြီးကို၊ ပဿ-စေ့စေ့ငုငု ဉာဏ်စက္ခုဖြင့်(အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင်) ကြည့်ရှုစမ်းပါဘုရား"။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နတ်သမီးတွေကတော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။နတ်သမီးတွေဆိုတာ လူ့သမီးထက် ကံချင်းလဲသာတယ်၊ ဥတု ချင်းလဲကွာတယ်၊ အာဟာရဆိုတာက နတ်သုဓာတဲ့၊ ထိုအစာဟာ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး နုနုကလေးမို့ အလွန်လှတယ်လို့ သုဓာဘောဇနဇာတ်မှာ ဆိုပါ တယ်၊ အဲဒီ နတ်သုဓာကို စားလိုက်ရင် အဆာလဲပြေ ရေမွတ်သိပ်လဲပြေရုံ မက အပျင်းတောင် ပြေပါသတဲ့၊ သည်တော့-နတ်သမီးတွေဟာ အလွန် စိတ်ချမ်းမြေ့ကြပါတယ်၊ သို့အတွက် ကံကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်, စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သောရုပ်, ဥတုကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်, အာဟာရ(အစာ)ကြောင့် ဖြစ်သောရုပ်တွေက လူ့သမီးများ၏ရုပ်ထက် သာချင်တိုင်း သာနေရုံသာ မက အောက်ပိုင်း အပေါက်နှစ်ခုနှင့် မျက်စိ နား နှာ အထက်ပိုင်း အင်္ဂါ တို့မှ ထွက်ဖို့ရာ အညစ်အကြေးလဲ မရှိပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ နတ်သမီးများက လူ့သမီးတွေထက် သာထိုက်ပေသပေါ့နော်၊ ဒါတောင် ကိုယ်တော်က နတ်ပြည်ထက် လူ့ပြည်ကို လိုချင်တာက ဘာအကျိုးမြင်လို့တုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ယခုအသိမျိုးနဲ့ ပြောရရင်တော့ နတ်ပြည်မှာ ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့တုန်းက တရားရသူတွေများသော်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကြိုးစား၍ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပါရမီဖြည့်ဖို့ရန် အလွန်ခဲယဉ်းပါတယ်၊ လူ့ပြည် မှာတော့ ကောင်းမှုပါရမီ ဖြည့်စရာတွေ အလွန်များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်ချင်တာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းမှုပါရမီဖြည့်ဖို့များပုံတွေ ပြောစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါနနဲ့ သီလအကြောင်းကို ပြောခဲ့ပါပြီ၊ နတ်ပြည်မှာတော ထွက်၍ တရားကျင့်ရတဲ့ နေက္ခမ္မပါရမီ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပညာပါရမီကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သိကြားမင်းတို့လို စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းတို့လို နတ်ကြီးများ မှာ အများကောင်းစားအောင် ပြောရဟောရ စဉ်းစားရတဲ့ ပညာလောက် တော့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ လူအများ သတ္တဝါအများ ကောင်းစားအောင် သင်ကြားပေးရ ပြောဟောပေးရတဲ့ ပညာမျိုးတော့မရှိပါဘူး၊ ပညာပါရမီ တိုးပွားအောင် အားပေးရသော စာသင်တိုက်, စာသင်ကျောင်းလဲ မရှိ ပါဘူး၊ ဘုရားပွင့်မှ ကျင့်ရတဲ့ ဝိပဿနာပညာဆိုတာတော့ နတ်ပြည်မှာ သာ၍ပင် ဖြစ်ဖို့ခဲယဉ်းပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝီရိယပါရမီကော ဘယ်လိုနေမလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဝီရိယပါရမီဆိုတာလဲ နတ်ပြည်မှာဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ သိကြားမင်း စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့ဟာ အလွန်ဝီရိယ ကောင်းပုံရပါ တယ်၊ အများစုအတွက်တော့ စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံပြီးလေတော့ ဝီရိယ အားထုတ်၍ အလုပ်-လုပ်စရာ မရှိကြပါဘူး၊ ထိုသို့ လောကီဝီရိယ မရှိကြ သလောက် လောကမှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာ တရားနှင့်ဆိုင်သော ဝီရိယလဲ အလွန်နည်းပါး ပါလိမ့်မည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခန္တီပါရမီကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သည်းခံမှု ခန္တီပါရမီဆိုတာ အရာရာ မပြည့်မစုံနေရတဲ့နေရာ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူရှိတဲ့ နေရာ၌သာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အရာရာ

ပြည့်စုံနေတဲ့သူ ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူ မရှိတဲ့သူမှာ သည်းခံစရာ မရှိတော့တဲ့အတွက် ခန္တီပါရမီ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နတ်ပြည်မှာ အရာရာ ပြည့်စုံနေပါတယ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လဲ အများစုမှာ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး၊ လူ့ပြည်မှာတော့ အအေးအပူကြောင့် ဒုက္ခတွေ့လို့ စိတ်မဆင်းရဲအောင် သည်းခံရ, မှက်ခြင် လေနေတို့ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့လို့ သည်းခံရ, အဲဒီလို သည်းမခံချင်ပေမဲ့ သည်းခံစရာတွေက တွေ့–တွေ့ နေတတ်တော့ ပါရမီဖြည့်လိုတဲ့ သူတော်ကောင်းမှာ သည်းခံရတာကိုဘဲ ဝမ်းသာစရာတစ်မျိုးဖြစ်၍ ခန္တီပါရမီဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သစ္စာပါရမီကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သစ္စာဆိုတာ မုသာ·ရဲ့ပြောင်းပြန် ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုခေတ်လူများရဲ့ သစ္စာမရှိပုံကိုကြည့်လျှင် **"နတ်ပြည်မှာ သစ္စာဖြည့်စရာမလို"**ဟု ယူဆနိုင်ပါတယ်၊ ယခုလူတွေ သစ္စာပျက်တာ (မုသားပြောတာ)ကို စဉ်းစားပါ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံကိစ္စမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညာကြလိမ်ကြတယ်၊ စီးပွားရေး ရာထူးရေးမှာလဲ လိမ်ကြတယ်၊ နတ်ပြည်မှာ ထိုအရေးတွေကြောင့် လိမ်စရာ ညာစရာမလိုပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သစ္စာမရှိပေမဲ့ သူတော်ကောင်းလုပ်သူကတော့ သစ္စာရှိရှိနှင့် ပြောဆိုပြုလုပ်ရင်း သစ္စာပါရမီ ဖြည့်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဓိဋ္ဌာန်အကြောင်း ပေါ်ပါဦး ကုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကုသိုလ်ဆိုင်ရာ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆောက်တည်ထားမှုကို**"အဓိဋ္ဌာန်"**ဟု ခေါ်ပါတယ်၊ နတ်ပြည်မှာ ထိုသို့ ဆောက်တည်စရာ များများမရှိပါဘူး၊ လူ့ပြည်မှာတော့ သူတော်ကောင်းလူ ပီသလိုလျှင် "ဒါနမှန်မှန်ပြုမည်၊ သီလကို မကျိုး မပေါက်အောင် စောင့်ထိန်းမည်၊ အချိန်မှန်မှန် ဘာဝနာပွားမည်၊ အသိဉာဏ်တိုးပွားအောင် ပညာရှိထံ မေးမြန်းမည်၊ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော သည်းခံမည်" ဤသို့ စသည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်စရာ ကောင်းမှုကိစ္စတွေ အများအပြား ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မေတ္တာဖြည့်ပုံ ပြောပါဦး။

တပည့်တော်။ ။မေတ္တာပါရမီကတော့ နတ်ပြည်မှာလည်း သိကြားမင်း စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း စသော နတ်တချို့မှာ ဖြည့်နိုင်စရာရှိပါတယ်၊ သို့သော် လူ့ပြည်လောက်တော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မေတ္တာဖြန့်ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ လူ့ပြည်မှာတော့ စိတ်ဖြင့် မေတ္တာပို့ရတဲ့ မနောကံမေတ္တာလဲ ဖြစ်နိုင်,

နှုတ်ဖြင့် မေတ္တာစကား ပြောရတဲ့ ဝစီကံမေတ္တာလဲ ဖြစ်နိုင်, ကိုယ်ဖြင့် အများကောင်းစားအောင် လုပ်ရတဲ့ ကာယကံမေတ္တာလဲ ဖြစ်နိုင်လို့ အလွန် ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြည့်နိုင်ပုံ ပြောပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ပါရမီ ဆယ်ပါးမှာပါတဲ့ ဥပေက္ခာဆိုတာ သူတစ်ပါးက ဒုက္ခဖြစ်အောင်လုပ်လဲ စိတ်မဆိုးဘဲ သင့်တော်အောင် ရှုတတ်, သူတစ်ပါးက သာယာအောင် ယုယုယယပြုလဲ မသာယာဘဲ သင့်တော်အောင် ရှုတတ်တဲ့ စိတ်သဘော ဖြစ်ပါတယ်၊ ဥပေက္ခာမျိုးဆိုတာ နတ်ပြည်မှာ မဆိုထားနဲ့ လူ့ပြည်မှာတောင် အတော်ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းမှာသာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ သူတော်ကောင်းလုပ်ပြီး ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားသူတို့အတွက် လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်ဖို့ကောင်းတာ မှန်ပေတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။လူ့ပြည်က နတ်ပြည်ထက် သာတဲ့ အချက်တွေများလို့ ဘုရားရှင်က ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် အခြား ကျွန်းထက်လဲ သာတယ်, နတ်ပြည်ထက်လဲ သာတယ်လို့ ဟောတော်မူတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နတ်ထက်သာတဲ့အချက်က ပါရမီဖြည့်ဖို့ သာတဲ့အပြင် ဘယ်ဟာ ရှိသေးသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဤကျွန်းက လူတွေသည်...သူရာ-ရဲစွမ်းသတ္တိ လုံ့လဝီရိယ ရှိကြကုန်၏၊ သတိမန္တေ၁-ကောင်းသောသတိလည်း ရှိကြကုန်၏၊ ဣဓ ဗြဟ္မစရိယဝါသော-ဤကျွန်း၌သာ မြတ်သော (သူတော်ကောင်း)အကျင့်တွေကို ကျင့်၍ နေနိုင်၏၊ ဤသို့ သာတဲ့ အချက်သုံးမျိုးကို ဟောတော်မူပါတယ်၊ လက်တွေ့လဲ ဟုတ်ပါတယ်။...(နဝကအင်္ဂုတ္တိုရ် ပဌမပံ ၃-သတ္တာဝါသဝဂ်။)

နိဂုံး။ ။ငါတို့နေရာ, ဤလူ့ရွာ၏, ခြောက်ဖြာနတ်ပြည်, အလီလီထက်, ဂုဏ်ရည် ဂုဏ်သွေး, သာသည့် ရေးကို, မြော်တွေးစေဟု, ရေးသားမှုကြောင့်, ယခု လူပေါင်း, လူ့ပြည်ကောင်း၍, စားကောင်း နေကောင်း, စိတ်လဲကောင်းဖို့, အကြောင်းတွေတွေ, ကောင်းပါစေသတည်း၊...တွေတွေ ငါ့လူ, အများသူလည်း, ငါတူ မိဋ္ဌာန်, ရည်စိတ်သန်သည်, နိဗ္ဗာန်တိုင် အောင် ကောင်းစေသောဝ်။

၂။ အမိမြန်မာပြည်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဥုးဇနကရေ......ကိုယ်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လူ့ပြည်လောကကို သဘောကျတာတော့ ကျသင့်ပါပြီ၊ လူ့ပြည်လောကမှာ တိုင်းပြည်နိုင်ငံတွေ အများအပြား ရှိပါတယ်၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ကို သဘောအကျဆုံးပါလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒါကတော့ အရှင်းသားပဲ ဘုရား၊ ကုသိုလ်ရရေး ပါရမီအရေးနှင့် စဉ်းစားလျှင်တော့ အမိမြန်မာနိုင်ငံကို သဘောအကျဆုံးဖြစ်ရမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အဆုံးအမ တရားတော်များ ပြန့်နှံ့တဲ့ နိုင်ငံတွေ အများသားပဲ, ဘာ့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ပို၍ သဘောကျရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သုတ္တန် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာဆိုတဲ့ ပိဋကသုံးပုံတွင် သုတ္တန်ကိုတော့ အခြားနိုင်ငံ၌ တော်တော်လိုက်စားကြ, တော်တော်လဲ ကျွမ်းကျင်ကြပုံ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံက ဆရာတော်များထက် မသာပါဘူး၊ အဘိဓမ္မာနှင့် ဝိနည်းအရာ၌ ကျွမ်းကျင်မှုမှာတော့ မြန်မာဆရာတော်များကို မမှီပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အခြားနိုင်ငံတွေကို ရောက်ဖူးလို့ ဒီလို ကောက်ချက်ချနိုင်တာလား။

တပည့်တော်။ ။မရောက်ဖူးပါဘူး, ဒါပေမယ့်**"အသွေးမြင်တော့ အသွင်သိ, အငွေးမြင်တော့ အပင်သိ"**ဆိုတာလိုပေါ့ဘုရား၊ ဆဋ္ဌသံဂါယနာကိစ္စတုန်းက နိုင်ငံခြားမှ ကြွလာကြတဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော်များနှင့် တွေ့ရလို့ စာပေရေးရာ ဝိနည်းသိက္ခာကို သိနိုင်ခွင့်ရပါတယ်၊ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် မရောက်ဖူးပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်တော်မူကြသော အဘယာရာမ ဆရာတော်နှင့် မြောင်းမြဆရာတော်တို့က ရောက်ရုံတွင်မက, အတော်ကြာကြာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ကြလို့ ထိုနိုင်ငံက အကြောင်းတချို့ကို ရောက်ဖူးသလောက်နီးနီး သိပြီးဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့် ဒီနိုင်ငံက ဝိနည်းအရာမှာ သေချာကျန ကျွမ်းကျင်ကြရသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်အရဟံ လက်ထက်မှစ၍ ဆရာတော် အဆက်ဆက်တို့ ဝိနည်းကို သင်ကြ ကျင့်ကြရုံသာမက မင်းအဆက်ဆက်ကလဲ အားပေးခဲ့ ကြလို့ ဒီနိုင်ငံက ဆရာတော်အများပင် ဝိနည်းအရာ၌ ကျွမ်းကျင်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုအချိန်မှာကော ဝိနည်းအကျင့်က ကောင်းတုန်းပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ကိုယ်တော်က တချို့ကိုယ်တော်များရဲ့ အနေကို ကြည့်ပြီး ဝိနည်းအကျင့် ကျဆင်းနေတယ်လို့ ဆိုချင်ပါသလား၊ ထိုကိုယ်တော်မျိုးဟာ ရာခိုင်နှုန်း မများသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...နိုင်ငံခြားလက်အောက်မှာ အတော်ကြာခဲ့တဲ့အပြင် အစိုးရများကလဲ မစောင့်ရှောက်အားသေးလို့ပါ၊ အစိုးရက စောင့်ရှောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကျင့်ဖက်ကလဲ တက်လာဖို့ အချက်တွေကို စဉ်းစားပြီးသား ရှိပါတယ်၊ မြန်မာလူမျိုးများဟာ လူရောရှင်ပါ သဒ္ဓါတရား ကောင်းကြပါတယ်၊ ဝိနည်းကျင့်မှုဆိုတာလဲ သဒ္ဓါတရားနှင့် အများကြီး ဆိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဘိဓမ္မာဘက်မှာတော့ ဘာ့ကြောင့် အဆင့်အတန်း မြင့်ရသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရှေးခေတ်က မြန်မာဆရာတော်ကြီးများဟာ ဘုရားကို အလွန် ကြည်ညိုကြ ယုံကြည်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်သောအားဖြင့် အဘိဓမ္မာမှ ခက်ခဲသော တရားတော်များကို ညဉ့်အခါ၌ လေ့လာကြပါတယ်၊ ထိုသို့ ညဝါအဖြစ်ဖြင့် လေ့လာမှုကြောင့် အဘိဓမ္မာ တချို့၌ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးတိုင်အောင် အလွန် ကျွမ်းကျင်တော်မူကြပါတယ်၊ ယခုခေတ်မှာလဲ ထိုကျွမ်းကျင်မှုဟာ မလျော့သေးပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် အဘိဓမ္မာဖက်၌ အဆင့်အတန်း မြင့်လျက်ပင် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သရုပ်ခွဲ အရကျက် အနေအားဖြင့်တော့ ကိုယ်တော် ယူဆသလို ကျွမ်းကျင်ကြပါလိမ့်မယ်၊ သဘော သဘာဝအရာမှာတော့ ကျွမ်းကျင်ကြပါ့မလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်...စိတ်ရဲ့ သဘော, ဖဿရဲ့ သဘော, ရုပ်ရဲ့ သဘော, စိတ်အစဉ်(ဝီထိ) ဖြစ်ပုံသဘော, ပဋ္ဌာန်းနည်းအားဖြင့် ကြောင်းကျိုး ဆက်သွယ်ပုံသဘော,ပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ်ဒေသနာတော်အရ ကြောင်းကျိုး ဆက်သွယ်ပုံစသော သဘောတိုင်အောင် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနိုင်သော

ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အရေအတွက်ကတော့ များလှမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထို သရုပ်အသိကို အခြေခံပြီးမှ သဘောအသိကို ကျကျနန သိနိုင်သော ကြောင့် အဘိဓမ္မာတရားတော်ဘက်၌ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်လို့ဘဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တရားဘက်၌ အဆင့်အတန်းမြင့်လို့ မြန်မာနိုင်ကို သဘောကျတာပေါ့နော်၊ လောကီ အဆင့်အတန်းကိုတော့ ဘယ်လို မြင်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်...လောကီဘက် အဆင့်အတန်းကို စဉ်းစားလျှင် တော့ အများကြီး ကြိုးစားရပါဦးမယ်၊ ဒါလဲ လက်အောက်ခံဘဝမှာ အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ရလို့ပါ၊ ကြိုးစားလျှင် အဆင့်အတန်းတက်ဖို့ သဘာဝ အခြေအနေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ တရားဘက် အဆင့်အတန်း မှာတော့ အခြားနိုင်ငံက လိုက်လို့ မမီနိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ သံသရာအရေး, ပါရမီအရေးကို စဉ်းစားပြီး မြန်မာနိုင်ငံကို သဘောကျ တာပါ၊ တရားဘက်က မြင့်နေတာဖြစ်တော့ ဘယ်သူမကျင့် ကျင့် ကိုယ်ကျင့်လျှင် ကိုယ်ရတာပဲ မဟုတ်လားဘုရား၊ သည်တော့ ကျင့်လိုတဲ့ သူများအတွက် ကျင့်စဉ်လမ်းမှန်ရှိနေလျှင် အဖိုးတန်သော နိုင်ငံပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့...ကိုယ်တော်ကတော့ လောကီဘက်က တိုးတက်နေတဲ့ တခြားနိုင်ငံများသာမက နတ်ပြည်ထက်တောင် ဤ မြန်မာနိုင်ငံကို သဘောကျဦးမှာပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဤနိုင်ငံကို သဘောကျတာပေါ့ဘုရား၊ လောကီဘက်က တိုးတက်နေကြတဲ့ ထို နိုင်ငံသားအများစုရဲ့ စိတ်တွေဟာ လောဘ ဒေါသ မာန်မာနနှင့် မနာလိုတဲ့ ဣဿာ,ကိုယ့်လို ကြီးပွားမှာစိုးတဲ့ မစ္ဆရိယတွေ တိုးပွားနေတာ မြင်တော့ လောကီဘက်က မြင့်ပေမယ့် ကိုယ်ကျင့် မမြင့်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံက ယခုလူတွေလဲ ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား, ဘာထူးသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီနိုင်ငံမှာလဲ ယခုလူတွေကတော့ သိပ်မထူးပါဘူး၊ ဒါလဲ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး သူတို့လုပ်သမျှ အကောင်းထင်ခဲ့တဲ့ စိတ် ကြောင့်ပါ၊ သို့ပေမယ့် လူကောင်းသူကောင်း လုပ်ချင်တဲ့ သူများအတွက်

ကတော့ ဒီလိုလူတွေ ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သာ၍ ကောင်းအောင် သတိထားဖို့ရာ တရားကောင်းတွေ ရှိသေးတဲ့အတွက် အကျိုးမယုတ်ပါဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် အဲဒီလူညံ့တွေကြောင့် ကိုယ့်အတွက် သတိထားနိုင်သူမှာ သာ၍အကျိုးရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်က ဒီမြန်မာနိုင်ငံကို အဟုတ် သဘောကျတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အဟုတ် သဘောကျတာပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင်...ကိုယ်တော်နဲ့ တပည့်တော် သံပြိုင်ရွတ်ရအောင် ကိုယ်တော်...ညီညီနော်။

တပည့်တော်။ ။တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဂါထာလင်္ကာကို ရွတ်ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အသံဆွဲပြီး ဂီတသံပေါက်အောင်တော့ မရွတ်ကောင်းဘူးနော်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဥပုသ်သည်များကိုတောင် နစ္စ ဂီတသိက္ခာပုဒ်က တားမြစ်ပြီးပါ၊ ကိုင်း...ကိုင်း...ရိုးရိုးကလေး ဥဒါန်းကျူးရင်း နိဂုံးချုပ်ကြစို့ ကိုယ်တော်၊ ညီညီနော်...ညီညီ ညီညီ။

၁။ အရှင်အရဟံ နော်ရထာမင်းတို့, သန့်ရှင်းခဲ့တဲ့ သာသနာ,
အရည်းကြီးတွေ မှုရင်းပျောက်ဖို့, လူတွင်းအရောက် နှိမ်ခဲ့တာ၊
ခုလဲ ဒို့မှာ သာသနာရှင်းဖို့, ဒါယကာမင်းတို့ ကူမည်သာ,
ကူသောအခါ ကောင်းစွာပြေ၍, ကျောင်းမှာမွေ့မွေ့ ပျော်ကြမှာ။

၂။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက, နောက်ဆုံးအထိပါရမီ,
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့ အသက်ပေး၍ ဖြည့်ခဲ့သည်၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့, ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်,
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့, ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

၃။ ပြည်ရွှေဘို-ပြည်ရွှေဘို

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ...ကိုယ်တော်က ဒီမြန်မာနိုင်ငံကို အကောင်းလို့ မြင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အထက်နိုင်ငံနှင့် အောက်နိုင်ငံတော့ ဘယ်မှာပို၍ သဘောကျသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မွေးဖွားပြီး အတော်ကြာကြာ နေဘို့အတွက် အထက်နိုင်ငံ သဘောကျပါတယ်၊ လူ့ဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံးနေဘို့တော့ အောက်နိုင်ငံကို သဘောကျပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အထက်နိုင်ငံက များသောအားဖြင့် ဘာသာရေးဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာတော်များရဲ့ အဆုံးအမကို ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်က ဘာသာရေးအသားကျဖို့ လိုပါတယ်၊ အောက်နိုင်ငံမှာ ဘာသာရေးဘက်က ဆုံးမမယ့်ဆရာတော်များ ရှိတန်သလောက်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထက်နိုင်ငံလောက်မများတော့ ကံကောင်းသူတို့သာ တွေ့နိုင်ကြပါတယ်၊ ဥတုရေမြေနှင့် အစာ အာဟာရကျတော့ အောက်နိုင်ငံက အများအားဖြင့် သာပါတယ်၊ နိုင်ငံရေးဗဟုသုတလဲ အောက်နိုင်ငံက သာပါတယ်၊ ရန်ကုန်က မြို့တော်ဖြစ်တော့ ခေတ်ပညာလဲ အောက်နိုင်ငံက အထက်တန်းပညာအတွက် လွယ်ကူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝနဲ့ စဉ်းစားရင်တော့ အထက်နိုင်ငံမွေးပြီး အောက်နိုင်ငံကြီးရတာ ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရဟန်းဘဝနဲ့တော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်းဘဝဆိုတာ ပစ္စည်းလေးပါးမျှတရုံ ကောင်းပါတယ်၊ အောက်နိုင်ငံက ပေါများတော့ ပရိယတ် ပဋိပတ်ဖက်မှာ အတိုးတက်နည်းပါတယ်၊ အထက်နိုင်ငံမှာတော့ (ကျောင်းမှတစ်ပါး) ကျန်ပစ္စည်းက မပေါများပါဘူး၊ သို့သော် မျှတရုံတော့ နေနိုင်ပါတယ်၊ ပညာရှိဆရာတော်များလဲ အောက်နိုင်ငံစာလျှင် အထက်နိုင်ငံက များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဟန်းဘဝနဲ့ နေရလျှင် အထက်နိုင်ငံကိုပင် သဘောကျပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အထက်နိုင်ငံမှာတော့ ဘယ်နယ်ကို သဘောအကျဆုံးလဲဘုရား။

တပည့်တော်။ ။ဟဲဟဲ...ဒါကတော့ ရွှေဘိုနယ်ပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ့်ငါ့ချဉ်တော့ ကိုယ်ချင်ရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းလဲရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကျွန်ဘဝမရောက်ခင် (ရောက်သည့်အဆက်မှာ) ရာဇဝင်အထင်ရှားဆုံး မင်းဟာ အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ မဟုတ်ပါလား။

မမွှဂုတ်။ ။ရိုးရိုးအသံနဲ့ ပြောပြပါကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်က ရွှေဘိုအကြောင်း ပြောမှ အသံကျယ်လာလိုက်တာ။

တပည့်တော်။ ။ကျယ်မှာပေါ့ဘုရား ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်ဆိုတာ ထိမ်ချန်လို့ ရကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။**ဦးအောင်ဇေယျ** ဘုန်းလက်ရုံးကြီးတာနဲ့ ကိုယ်တော်နဲ့ ဘာဆိုင် တုန်း။

တပည့်တော်။ ။**ဦးအောင်ဇေယျ**ရဲ့ ထန်းတုံးတပ်မြို့ တည်တုန်းက ဘယ်နယ် သားတွေ ပါမယ်ထင်တုန်း, ရွှေဘိုနယ်သားတွေချည်း မဟုတ်ပေဘူလား။

မမွှဂုတ်။ ။ဒါတော့ ဟုတ်မှာပေါ့ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရွှေဘိုနယ်သားမှန်လျှင် ဒီရာဇဝင် မမေ့ကောင်းဘူးဘုရာ့။

မမွှဂုတ်။ ။အနို့...ကျွန်ဘဝ ရောက်တော့လဲ အဲဒီ ရွှေဘိုမင်းဆက်ဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်...မူလလူကြီးတွေရဲ့ အရှိန်ကိုယူပြီး **"ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူသလေး ဘာလေးလဲ"**နဲ့ ရွှေဘိုသွေးပျောက် သွားလို့ သူတစ်ပါးလက်အောက် ရောက်ရတာပါ။

မမွှဂုတ်။ ။လက်နက်မှမရှိဘဲ, ရွှေဘိုသွေးကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရွှေဘိုသွေးပီလျှင် အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပထမစစ်ကိုဘဲ မဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားမှာဘဲ,မရှောင်သာလို့ ပထမစစ်ဖြစ်ရရင်လဲ ရန္တပိုစာချုပ် ချုပ်ပြီး တဲ့ နောက်တော့ ကိုယ်တော်**"ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော် မူလှသော"**ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေဖြုတ်ပြီး မင်းရော မိဖုရားတွေရော တစ်နိုင်ငံလုံး အလုပ် လုပ်မှာပေါ့ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့မှာ ခုအထိ ရွှေဘိုသွေးရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျောင်းတိုက်မှာ သစ်ပင်က သစ်ခက်တို့ ဘာတို့ ဖြတ်စရာရှိ၍ ရွှေဘိုနယ်က ကိုရင်ကို ခိုင်းတဲ့အခါ**"ငါ...ရွှေဘိုသားလို့ ကြုံးဝါးပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပြတ်အောင်ဖြတ်"**လို့ ခိုင်းတာဘဲ။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ယခုအထိ ရွှေဘိုသွေး ရှိသေးတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။သာသနာတော်ကို မြှင့်တင်လိုတဲ့စိတ်တွေ ပြင်းပြနေတာလဲ မြန်မာသွေး ဘာသာသွေးနှင့် ရွှေဘိုသွေး မကင်းဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာဓုပါ ကိုယ်တော် သာဓုပါ၊ ရွှေဘိုသားလဲ ပီ, မြန်မာတိုင်းဘွားလဲ ပီ, ဗုဒ္ဓဘာသာလဲ ပီပါပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။"ဗုဒ္ဓဘာသာပီ"ဆိုပေမဲ့ အခြားဘာသာကို အထင်မသေးပါဘူးဘုရား၊ အခြားဘာသာများလဲ လောကီကောင်းကျိုးကို ညွှန်ပြကြပါတယ်၊ လူအများစုဟာ ကိုယ့်ဆိုင်ရာ ဘာသာနဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဘာသာတိုင်းမှာပင် လူတော် လူကောင်းတွေ ဖြစ်နိုင်ကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်းကိုင်း... ရွှေဘိုမြို့အကြောင်း ပြောရင်တော့ ရာဇဝင်စာအုပ်ကြည့်တုန်းက မင်းကြီးဗန္ဓုလ ကျဆုံးတဲ့အခန်း တွေ့တဲ့အခါ ဝမ်းနည်းလို့မှမဆုံးသေးဘူး စာရွက်လေး ငါးရွက်လောက် ကျော်တဲ့အခါမှာ အင်္ဂလိပ်တွေက အဖက်ဖက်ဌ အထက်စီးနဲ့ချုပ်တဲ့ စာချုပ်တွေ့ရတော့ စိတ်တွေဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိအောင် လှုပ်ရှားပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်။ ။နိုင်ငံသွေး ဘာသာသွေးတွေ ဆူလာလို့ ရှေ့ကိုမတိုးတော့ဘဲ ရွှေဘိုဖုံကြီးသံနဲ့ နိဂုံးအုပ်ပါစို့ကိုယ်တော်၊ ညီညီနော်...ညီညီ ညီညီ။

ရန်ကြီးအောင်–ကုန်းဘောင်ခပါလို့ ငါးမည်ရ ပြည်ရွှေဘို...ဘေး... ရန်ကပြို၊ မှဆိုးဖို ရန်ပြိုတဲ့ နာသိယံ... ဘိုးတော်ဒေသ။

၄။ ရွာရွှေရိုင်–ရွာရွှေရိုင်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ...ရွှေဘိုနယ်မှာ တောင်လက် မြောက်လက် ခွဲခြား၍ရွာအများရှိပါတယ်၊ ကိုယ်တော်က ဘယ်နယ် ဘယ်ရွာမှာ ဖြစ်လိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်တယ် ဆိုဆို, ရွှေဘိုတောင်လက် သရိုင်ရွာမှာဘဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ သရိုင်ရွာမှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဒုတိယသာသနာပိုင်ဖြစ်တော်မူသော မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်, ထရံကာ ဆရာတော်တို့ကိုအကြောင်းပြုပြီး သံဃာတော်များဖက်က အသိများပါတယ်၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မထွက်တော့ နောက်ပိုင်းမှာ လူသိမများပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ရွာအနေနဲ့တော့ အိမ်ခြေမများလှလို့ မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူအများစုအနေနဲ့က မြန်မာမင်း လက်ထက်မှာရော အင်္ဂလိပ်လက်ထက်မှာရော အဆင့်အတန်းမြင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုမြင့်ပုံလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရွာဦးရွာထိပ်မှာ ရှေးမင်းတို့တည်ထားတဲ့ စေတီတော်များ ရှိပါတယ်၊ ထို့နောက် ပစ္စည်းရှိသူတို့ တည်ထားတဲ့ စေတီတော် ဆင်းတုတော်များလဲ အများပင် ရှိပါတယ်၊ ထိုစေတီတော်များက ရွာ၏အဆင့်အတန်းကို မှန်းနိုင်လောက်သော အမှတ်အသားများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သည့်ပြင်ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မူလက ရွာ၏အခြေအနေ ခိုင်မာလေတော့ အနီးအပါး ဖြစ်တဲ့ ခင်မင်ရွာ စမွန်းရွာတို့မှ ပစ္စည်းရှိတဲ့လူ တော်တော်များများနှင့် သရိုင်သူသရိုင်သားတို့ အကြောင်းပါကြပါတယ်၊ နောက်(သူခိုး ဓားပြဘေးကြောင့်) ပစ္စည်းရှင်အများပင် သရိုင်ရွာသို့ ပေါင်းစုကြပါတယ်၊ ထိုသို့ ပေါင်းစုမိလို့ အတော်ကြာတဲ့အခါ သားရေး သမီးရေး ဆက်သွယ်မှုကြောင့် ထိုလူအများစုဟာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကုန်ကြပါတယ်၊အဲဒီ တစ်မျိုးလုံးက အိမ်ခြေ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့်ရှိသောရွာကို သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်ဖုံးနေတာဖြစ်တော့ တစ်ရွာလုံး အဆင့်အတန်းမြင့်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း ဒီလိုတော့ ဖြစ်နိုင်စရာရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ မောင်နှမချင်း လက်ထပ်ကြတာ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့အမျိုး ဇာတိသွေး အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်၊ သူတို့ရဲ့ စီးပါးတွေကို ဆွေမျိုးထဲက ဆက်၍ ခံစားစေချင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ချိန်ရောက်၍ သားသမီးများအတွက် စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ တစ်ဝမ်းကွဲထဲက ပထမ၊ တစ်ဝမ်းကွဲ အရွယ်တူ မရှိလျှင် နှစ်ဝမ်းကွဲ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲ မရှိလျှင် သုံးဝမ်းကွဲထဲက ရွေးကြပါတယ်၊ ခုလို ရွေးစရာမရှိလျှင် အခြားတစ်ရွာကဖြစ်ဖြစ် ရွေးကြပါတယ်၊ အမျိုးညံ့လျှင် ပစ္စည်းရှိသော်လဲ မပေးစားလိုကြဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ အမျိုးက သာကီဝင်မင်းမျိုးကို အားကျတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ချီးမွမ်းချင်တဲ့သူက ဒီလိုမြင်ပေမယ့် ရန်ဖြစ်ကြလို့ အမျိုးထိပြီး ဆဲတဲ့အခါ "**ဟဲ့– ခွေးမျိုး...မောင်နှမချင်း အဝှါပြုတဲ့ ခွေးမျိုး**"လို့လဲ အဆဲ ခံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့မိဘများလဲ မောင်နှမချင်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။အမေ့ဘက်က မောင်နှမချင်း စပ်ထားပါတယ်၊ ဒါကို အမေက သဘောမကျလို့ အဖေနဲ့ လိုက်ပြေးတာနဲ့ အတော်ကြာကြာ အမေ့ဘိုးဘွားဘက်က မခေါ်ဘူး၊ နောက်မှ ခေါ်တယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖေဖက်က ညံ့လို့လား။

တပည့်တော်။ ။မညံ့ပါဘူး...မောင်နှမချင်းစပ်ထားတာ မဖြစ်ရလို့ပါ၊ ဒီလို သွေးမစပ်တဲ့ မိဘနှစ်ဖက်ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ အမျိုးဟာ ပိုပြီးကျယ်ပြန့်သွားတာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမို့ ပျော်စရာကောင်းမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။အား...ဒီလိုလဲ အထင်မကြီးလိုက်နဲ့အုံး, သိပ် ရွံစရာကောင်းတဲ့ အချက်တွေကလဲ ဒီအမျိုးထဲမှာ အများကြီးဖြစ်နေတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာများ မကောင်းဖြစ်စရာရှိလဲ ကိုယ်တော်၊ အားလုံး အမျိုးတွေချည်းဘဲဟာ။

တပည့်တော်။ ။လောဘ ဒေါသ မာန ဣဿာ မစ္ဆရိယဆိုတာ (ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ)အပြည့်ရှိနေတာဘဲဘုရား၊ ဒီတော့ လောဘဆိုင်ရာ စီးပွါးရေးနှင့် စပ်ပြီး မောင်နှမအရင်းချင်းတောင် (အိမ်ထောင်ကွဲတဲ့အခါ) မေတ္တာအစေးမကပ်ချင်ကြဘူး၊ လောဘကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဒေါသ မာနတွေ မနာလိုဝန်တိုဆိုတဲ့ ဣဿာ မစ္ဆရိယတွေဟာ အနည်းနဲ့အများမကင်းကြတော့ဘူး၊ ဒီတော့–တပည့်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးတွေလဲ လူထဲက လူတွေဘဲ ဖြစ်တော့ လူလိုနေကြတာပေါ့ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က နောက်လူတွေကို ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ **"ဒို့အမျိုးဟာ ကျီးကန်းတွေလိုဘဲ, စီးပွားရေးနှင့် ဆိုင်လာလျှင် ကျီးကန်းတွေ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မညှာသလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် (အရင်းပေမယ့်) မညှာတတ်ဘူး၊ သူများက တစ်ယောက်ယောက်ကို စော်ကားတယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးတုန်းက မတဲ့ပေမယ့် ဝိုင်းအာကြတယ်"လို့။**

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးတို့, ထရံကာဆရာတော်ကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ထွန်းကားတဲ့ အမျိုးဖြစ်တော့ လူ့ကျင့်ဝတ် စာရိတ္တဘက်ကတော့ ကောင်းမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ထိုဆရာတော်ကြီးများက ရာဇဂုရုတံဆိပ်တော်ကြေလို့ နိုင်ငံမှာ ထင်ရှားတာပါ၊ ထိုဆရာကြီးများရဲ့အထက်က သရိုင်ဆရာတော်ကြီးလို့ ထင်ရှားတော်မူတဲ့ ရွှေတောင်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီးဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ သရိုင်ရွာတွင် မကပါဘူး၊ တစ်နယ်လုံးမှာ ဩဇာကောင်းပါတယ်၊ သတ္တဝါများရဲ့ အကျိုးကိုလဲ ဆောင်တော်မူဟန်တူပါတယ်၊ ရွာရဲ့အနောက်အင်းကြီးကို ဘေးမဲ့ထားဖို့ ရှင်ဘုရင့်ထံ မေတ္တာရပ်လို့ ဘေးမဲ့ရဖူးပါတယ်၊ ထိုဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကိုနာယူရလို့ တပည့်တော်တို့အမျိုးသာမက တစ်ရွာလုံး စာရိတ္တကောင်းကြပါတယ်၊ ရှေး လူကြီးသူမများရဲ့ ထုံးစံမှာ ရဟန်း သံဃာမြင်လျှင် ဦးခေါင်းပေါ်မှာ, ပခုံးပေါ်မှာရှိတဲ့ ဝန်ထုပ်ကိုချပြီး ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလေ့ ရှိကြပါတယ်၊ ဒီအကျင့်ဟာ တပည့်တော်တို့ ငယ်စဉ်တိုင်အောင် ရှိသေးလို့ မန္တလေးမှ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးနှင့် အတူပါလာတဲ့ မြို့နယ် အစုံက သံဃာတော်တွေက ချီးမွမ်းတော်မူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သရိုင်ဆရာတော်ကြီးက ဩဝါဒကောင်းတော့ လူကြီးတွေကဆက်ပြီး လူငယ်တွေပါ ကောင်းကြရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဘာသာရေး၌ ယဉ်ကျေးရုံသာမကပါဘူး, မြန်မာမင်းလက်ထက်ကို မှီလိုက်တဲ့ လူကြီးသူမတို့က ရိုးရာအားဖြင့်လဲ ယဉ်ကျေးကြဟန် တူပါတယ်၊ တပည့်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက အဘိုးများနှင့် အရွယ်တူ လူကြီးတွေစကားပြောတာကို ကြားလိုက်ရဖူးပါတယ်၊ နံနက်ဆွမ်းခံဝင်ချိန်လောက်မှာတပည့်တော်တို့အိမ်ကိုလာပြီး ဘိုးအရွယ်တွေ လဘက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြပါတယ်၊ အသက်ကြီးတဲ့လူကြီးက ပြောလိုက်ရင် အသက်ငယ်တဲ့လူကြီးက **"အမိန့်တော်အတိုင်းပါခင်ဗျာ၊ ဦးထိပ်ရွက်ပါခင်ဗျာ"** လို့ ပြောကြပါတယ်၊ (ယခုခေတ်**"ဟုတ်ကဲ့"**လို့ အပြောမျိုးနှင့် သဘောတူပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။တယ် နားထောင်ကောင်းတဲ့ စကားအသုံးတွေဘဲနော်၊ ဒီ အသုံးအနှုန်းမျိုး ယခု ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဝေးပါရဲ့ ဘုရား...တပည့်တော် မိဘတို့ လက်ထက်ကျတော့ မကြားရတော့ပါဘူး၊ မိဘလက်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ် အုပ်စိုးချိန်ဖြစ်လို့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ တစ်စတစ်စကွယ်သွားပါတယ်၊ဘိုးများရဲ့ လက်ထက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ကလဲ များသောအားဖြင့် အဖြူတွေဖြစ်တော့

လူကြီးတွေကို ကြည့်ရတာ အသွားအလာ အနေအထိုင်မှစ၍ သိပ်ပြီး ကြက်သရေ ရှိပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒီ ယဉ်ကျေးမှုကတော့ အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရလိုက်ပြီး ပြောင်းလွဲရမှာပေါ့ ကိုယ်တော်၊ ဒါ့ထက် စကားစကို ပြန်ဆက်ရဦးမယ်၊ ရွှေတောင်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးကတော့ ဘယ်လိုဆက်လာသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အဆက်တော့ တပည့်တော် မကြားဖူးပါ၊ ဒါပေမယ့်–သရိုင်ရွာက ရှေးသူတော်ကောင်း ဆရာတော်ကြီးတွေ အတော်ကြာကြာ ဆက်ခဲ့ကြဟန်တူပါတယ်၊ အရှင်သုမေဓာဆိုတာ"ရဟန္တာ"လို့ ကျော်စောခဲ့ပါတယ်၊ ယခုလဲ စေတီလှဘုရားဝိုင်းရဲ့ အရှေ့တောင်ဒေါင့်မှာ"**ရဟန္တာသမုတ်တဲ့သိမ်**"ဟု အသိအမှတ်ပြုအပ်တဲ့သိမ်တော် ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီသိမ်တော်မှာဘဲ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီး ရဟန်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောစမှတ် ရှိပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ရွာဟာ ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဩဝါဒကို အဆက်ဆက် နာယူခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်။ ။ဖြစ်လောက်ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီ စေတီလှရဲ့ မဟာရာမ်တံတိုင်းအတွင်းမှာဘဲ မောင်ရင်ဈာန်ရ တည်ထားတဲ့ "**လေးကျွန်းမြေစေတီတော်ကလေး**"ဆိုတာ တပည့်တော် ငယ်စဉ်က ဖူးလိုက်ရပါသေးတယ်၊ စေတီတော်က ငယ်ငယ်ဆိုတော့ လူမလေးစားလို့ ယခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး။

ခမ္မဂုတ်။ ။နှမြောစရာဘဲ ကိုယ်တော်, ရာဇဝင်တန်ဖိုးကို မသိကြတော့ မစောင့်ရှောက်တတ်ကြပေဘူးပေါ့၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ရွာရဲ့ ဘာသာရေးယဉ်ကျေးမှုဟာ ကြာလှပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရာ...အရှင်အရဟံတို့ရဲ့ ရှေ့ပိုင်းခေတ်အဆက်နဲ့ အပြိုင်ဖြစ်စရာ ရှိပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒီ စေတီတော်ကြီး, စေတီတော်ငယ်များကို ယခုတိုင်အောင် ပြုပြင် နေကြတာတော့ ချီးမွမ်းစရာဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်–တပည့်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးမှာ ရှေးထုံးစံတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နှစ်မှာ တတ်နိုင်လျှင် ကထိန်ခင်းရပါတယ်၊

သားကလေး ငါးနှစ်လောက်ရှိတဲ့အခါ ရှင်ပြု အလှူပေးရပါတယ်, နောက်တစ်ကြိမ်ရှင်ပြုဖို့ သားရှိသေးလျှင် ဒုတိယ ရှင်ပြုအလှူပေးရပါတယ်, နောက်တော့ တတ်နိုင်လျှင် မိဘ ဘိုးဘွားတို့ရဲ့ ကျောင်း, ဘုရားစေတီ, တန်ဆောင်းပြာသာဒ်တို့ကို ပြုပြင်ရ မွမ်းမံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပစ္စည်းက မပေါများရင်ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ပစ္စည်းမရှိလို့ မတတ်နိုင်လျှင်တော့ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးပေါ့ ဘုရား၊ ဒီလိုလူအတွက်တော့ **"အမျိုးတိမ်ကောသွားတယ်"**လို့ ဆိုရတော့တာပေါ့၊ အဲဒီလို တတ်နိုင်တဲ့သူကလဲ သဒ္ဓါတရားရှိဦးမှ ပြုပြင်တာပါ၊ သဒ္ဓါတရားမရှိလို့ မပြုပြင်ကြရင် တတ်နိုင်တဲ့ ဆွေနီးမျိုးစပ်က ပြုပြင်လေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်တို့ရွာက စေတီ ဆင်းတုတော်များမှာ ယနေ့အထိ ထုံးသင်္ကန်းဖွေးဖွေးနှင့် တန်ဆောင်းကြီးငယ်များလဲ တင့်တယ်နေတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, တပည့်တော်ရဲ့ မိဖက် ဘဖက် နှစ်ဖက်လုံးမှာ တစ်ဖက် တစ်ဖက်လျှင် အမိ အဘအစုံဖြာလိုက်တော့ လေးဖက်ဖြစ်သွားပါတယ်၊ အဲဒီ လေးဖက်တွင် အဖေ့ဖက် ဘိုးက စမွန်းအနွယ်ဖြစ်တော့ စမွန်းရွာမှာ သူ့မိဘဖက်က စေတီတော်ကို ထပ်မံ၍ ပြင်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်မှာ ရွာက ထပ်မံပြုပြင်မယ်လို့ တပည့်တော်ကို အကြောင်းကြားတော့ တပည့်တော်ဆိုင်ရာက ဝတ္ထုတစ်ထောင် ထည့်လိုက်ရပါသေးတယ်၊ အဖေ့ဖက် အဖွားတို့ကတော့ အစိုးရပိုင်းမှာ ပါနေဟန်တူပါတယ်၊ အဖွားရဲ့မောင်တစ်ယောက်က ဆားတောင်အုပ်, ညီမတစ်ယောက်က နန်းတော်သူလို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ရှေးမင်းများ တည်ထားခဲ့တဲ့ ရှေးအကျဆုံး **"ရွှေမုဋ္ဌောစေတီ"**ဆိုတာ အဖွားဖက်က အမွေဆိုင်ဘုရားပါ၊ နောက်ဆုံးမှာ တပည့်တော်ရဲ့ အမ တစ်ဝမ်းကွဲက ပြင်သွားပါတယ်၊ အမနောက်တော့ မပြင်ကြလို့ အမေ့ဖက် ဒေါ်လေး တစ်ယောက်က ပြင်ပါတယ်၊ မကြာမီက မန္တလေးနေတဲ့ တူတစ်ယောက်ကို မင်းတို့တတ်နိုင်တဲ့အခါ **"ရွှေမုဋ္ဌောစေတီတော်"**ကို တာဝန်ယူကြလို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ မယ်တော်ဖက်ကကော ဘာကောင်းမှုများရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အမေ၏အမေ့ဖက်က ယခုတိုင်အောင် တတ်နိုင်တဲ့သူတွေ အများပင် ရှိပါသေးတယ်, သို့သော် အရင်းထဲကတော့ အတော်အားရော့သွားပါပြီ, တစ်ဝမ်းကွဲတွေက အားကောင်းပါတယ်၊ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားဝိုင်းထဲမှာ အမေ့ဖက် အဖွားကြီးမှစ၍ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ကောင်းမှု တော်တော်များများ ရှိပါတယ်၊ ထို ကောင်းမှုများကို သရိုင်ချောင်က သီလရှင်ဆရာဒေါ်လေး, ဝက်လက်ရွှေ့ပြောင်းနေတဲ့ ဒေါ်လေးနှင့် မန္တလေးရွှေ့ပြောင်းနေတဲ့ ညီတစ်ဝမ်းကွဲတို့က ပြုပြင်ကြပါတယ်၊ အမေ့အဖွားရဲ့ စေတီတော်, အမေ့ဦးလေးရဲ့ စေတီတော်စတဲ့ ဆွေမျိုး စေတီ ပြာသာဒ် အားလုံးဘဲ တစ်ဝိုင်းလုံး သာယာနေပြီလို့ ပြောကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။"ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားဝိုင်း"ဆိုတဲ့ စကားအရ မေးရအုံးမယ်, ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ရွာဦး ရွာထိပ်မှာ ဘုရားဝိုင်းက ဘယ်နှစ်ဝိုင်းရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။စေတီဦးလှဝိုင်း, ရွှေမုဋ္ဌောဝိုင်း, လေးမျက်နှာဝိုင်း, ပွတ်စေတီဝိုင်းရယ်လို့ တံတိုင်းအသီးသီးခတ်ပြီး ခွဲခြားထားတဲ့ ဘုရားဝိုင်းက လေးဝိုင်းရှိပါတယ်, ဘုရားဝိုင်းကြီးတွေရဲ့ အကြားမှာ ဇရပ်ကြီးတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်ဆွေမျိုး အဆက်ဆက်ရဲ့ ဇရပ်တွေပါ၊ တစ်ရွာလုံးသုံးနေတဲ့ အကြီးဆုံးဇရပ်ကို မကြာမီက အမွေဆိုင်ဖြစ်တဲ့ ဝမ်းကွဲအမနှင့် သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ ဦးကောဏ္ဍညာဘိဝံသရဲ့ မယ်တော်လဲဖြစ်, တပည့်တော်ရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲနှမလဲ ဖြစ်တဲ့သူက ပြင်ထားပါတယ်၊ အဲဒီ ဇရပ်ဒကာ–ဒကာမကြီးရဲ့ ရွှေသာလျောင်းဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီး၏ကိန်းရာ အုတ်တိုက်ကြီးကိုလဲ ပြင်ပါသေးတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကျစ္စာမင်းကြီး တည်ထားတဲ့ စေတီလှကြီးကိုကော ဘယ်သူ့အဆက်က အမွေဆိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ စေတီတော်ကြီးကို မိုးညှင်းမင်းက ထပ်မံပြီး ကြီးမားအောင် (နဂိုရ် စေတီတော်ကို ငုံ၍) ပြုပြင်ပါသတဲ့၊ စေတီတော်ကြီးက ကြီးကျယ်လွန်းတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ပြိုပါတယ်၊ ထိုအခါ စုပေါင်းပြီး ပြုပြင်ပါသတဲ့၊ နောက် ၁၂၆၀ ပြည့်နှစ် ပြိုတော့ ခင်မင်ကျောင်းဒကာဘိုးစံဝန်နှင့် အဖွားဝိတို့က ပြုပြင်ပါတယ်၊ (အဖွားဝိဆိုတာ ဒေါ်လေးမြရဲ့ အဖေ့အမဖြစ်တဲ့ အရီးအရင်းပါ၊) နောက်တစ်ခါ ပြိုပြန်တော့ သိပ်မကြာတဲ့ နှစ်က ဘိုးစံဝန်ရဲ့ မြေးတော်တဲ့ ညီအမ သုံးယောက်က အိမ်ထောင်မပြုတဲ့ယောဂီများဖြစ်လို့ သူတို့အမွေရတဲ့ စိန် ရွှေ တစ်ချို့ကို မဝတ်တော့ဘဲ

ဘုရားကြီးကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ပြုပြင်ကြပါတယ်၊ ယခုအချိန်မှာ သူတို့ဆွေမျိုးများ အမွေဆိုင်ပါဘဲ။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ဆွေမျိုးက ဘုရားများကို ဂရုစိုက်သလောက် ကျောင်းတွေကိုတော့ ဂရုမစိုက်ကြဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ထင်စရာပေဘဲဘုရား...သရိုင်ရွာမှာ ရေးကကျောင်း ငါးကျောင်း ရှိပါတယ်၊ ရွှေတောင်ကျောင်း, ပင်းကျောင်း, ဗောဓိကျောင်းဆိုတဲ့ သုံးကျောင်းဟာ အခိုင်အခန့်ဆုံးပါဘဲ၊ ထိုကျောင်းကြီး သုံးကျောင်းလဲ မိဖက် ဘဖက်က ကျောင်းများဖြစ်ပါတယ်၊ ရွှေတောင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျောင်းကို အဖေ့ဖက် ဘိုးကြီး ဘိုးဖေက မူလတည်ပါသတဲ့၊ ဗောဓိကျောင်းကြီးကို အမေ့ဖက် အဖွားမယ်အိမ်, ထို့နောက် ကြီးတော် ဒေါ်မန်းညွန့် သား မောင်သာဌေးတို့က အမွေဆက်ခံပြီး ပြင်ပါတယ်၊ ပင်းကျောင်းဆိုတာ ဘိုးအရင်းရဲ့ မ–တည် ကျောင်းကြီးပါ၊ နောက်တော့ (ယခု ကျောင်းထိုင် ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့) မယ်တော်က တန်ဆောင်းဆက်ပြီး ဦးလတ်ကြီးက ပြာသာဒ်ဆက်ပါတယ်၊ အုတ်တိုက်ကတော့ ဒေါ်လေးမြနှင့် (ယခု ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့) နောင်တော် ကောင်းမှုပါ၊ အဲဒီကျောင်းတွေကို မပြုပြင်ကြတာက ကျောင်းမှာ သံဃာက မရှိတော့လို့ပါ၊ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးစီသာ ရှိပါတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားတွေ စိုပြေ သလောက် ကျောင်းတွေခြောက်ကပ်နေတာပါ။

မမွဂုတ်။ ။ကျောင်းတွေစိုလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ခက်တဲ့အလုပ်ပါဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ မကြိုးစားလို့ ကျဆင်းလာတာဖြစ်တော့ ကြိုးစားလျှင်တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပြန်၍ စိုပြေနိုင်ပါတယ်၊ နည်းလမ်းကိုတော့ အနာဂတ်သာသနာ, ဘာသာသွေး, ရုပ်ပုံရှင်ကျင့်ဝတ်, စာအုပ်တို့မှာ ရေးခဲ့ပါပြီ၊ ယခုလဲ တပည့်တော်နေခဲ့တဲ့ ပင်းကျောင်းမှာ ဒေါ်လေးက သူ့တူဦးပဍ္ဍင်းကို တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း တောင်းပန်ပြီး ကိုးကွယ်ထားလို့ ကျောင်းလဲ အတော်အတန် သာယာလာပြီလို့ ကြားရပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးကလေးက လောကီပညာလဲ ရှစ်တန်းလောက်သင်ဖူးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကလေးတွေလဲ အတော်ရောက်လာပြီလို့ ကြားရပါတယ်၊ ရွာကလဲ အတော်ဂရုစိုက်ကြပါသတဲ့

မမွှာဟုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ မိမျိုး ဘမျိုး နှစ်မျိုးလုံးဟဲ ဘုရားဒကာ, ကျောင်းဒကာ အဆက်ဆက်တွေဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ လူလိမ္မာ လူ့သူတော်ကောင်းချည်း ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ အထင်မကြီးလိုက်ပါနဲ့ ဘုရား၊ လူလိမ္မာ လူ့သတ္တိခဲ အစုံ ထွက်ပါတယ်၊ အမေရဲ့ ဘိုး (ဘိုးရာဇာ) မှာ မွေးပေါက်ဖော် ဆယ်ယောက်ရှိပါသတဲ့၊ ယောကျ်ားကိုးယောက်, မိန်းမတစ်ယောက်သာ ပါပါတယ်၊ အဲဒီ ဆယ်ယောက်က ပေါက်ဖွားလိုက်တာ အမျိုးတော်တော် ပြန့်သွားပါတယ်၊ ထရံကာဆရာတော်ကြီးဟာ ဒီဆယ်ယောက်ထဲက နှောင်တော်တစ်ယောက်ရဲ့ သားပေါ့၊ အဲဒီမောင်နှမဆယ်ယောက်တုန်းက ဆင်းရဲသူမပါပါဘူး၊ သူတို့က ပေါက်ဖွားတော့ ဆင်းရဲသူတွေလဲပါ, လူမိုက် သတ္တိခဲတွေလဲ နဲနဲပါးပါး ပါလာပါတယ်။

မမွှာဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်များ သတ္တိရှိကြတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါတော့ တပည့်တော် မသိပါဘူး၊ ရှေးက သံချပ်ထိုးတာ တော့…“ဒုတ်တိုနှစ်ချောင်း, ဘေးမှာမြှောင်, သေအောင်ရိုက်တဲ့ ရွှေရိုင်သားဘဲ”တဲ့။

မမွှာဂုတ်။ ။ဟုတ်မှာပေါ့နော်…ကိုယ်တော်တို့က အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့ ရွှေဘိုသွေးရော, အမျိုးသွေးရောဆိုတော့ သတ္တိရှိစရာဘဲ။

တပည့်တော် ။ဒီ သရိုင်ဆွေမျိုးတွေဟာ မာနလဲ ကြီးကြပါတယ်၊တစ်ခါတုန်းက အမေ့ရဲ့အမိဖက်က တစ်ဝမ်းကွဲ ဦးကြီးဟာ သူ့အလှူ သားရှင်ပြုမှာ စိန်ဗေဒါကြီးရဲ့ဆိုင်းကိုငှားပြီး ပွဲငြိမ်အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် သူ့သြဇာရှိတဲ့ တောင်ဖက်နယ်က သတ္တိထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ ညီအကို နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားပါတယ်။

မမွှာဂုတ်။ ။သရိုင်က သတ္တိရှိတဲ့လူတွေကို သူက မခဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, သရိုင်က သတ္တိခဲတွေက အမေ့ရဲ့ အဖေ့ဖက်က မောင်နှမဆယ်ယောက်ရဲ့ အဆက်တွေပါ၊ သည်တော့ ဦးကြီးနဲ့ သွေးမစပ်ပါဘူး၊ ဒီလို သူက အဝေးနယ်သားကို အားကိုးတယ်ဆိုတော့ သရိုင်သတ္တိခဲတွေက ယားကျိကျိဖြစ်တာပေါ့ဘုရား။

မမွှာဂုတ်။ ။ယားကျိကျိဖြစ်တော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ညကျတော့ စိန်ဗေဒါကြီးလဲ ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ဝင်ပြီး ပတ်ပို့စ ပါရော၊ (ဝုံး–ဒိုင်း)ခဲကျလို့ စိန်ဗေဒါကြီးလဲ အတော်လွတ်အောင် ထွက်ပြေးရရှာသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စိန်ဗေဒါကြီးကတော့ ကိုယ်တော်တို့ရွာကို အတော်လိုက်နာမှာ ဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။စိတ်နာ–မနာတော့ မပြောနဲ့တော့ နောက်တစ်ခါ ဦးကြီးရဲ့ သား က အလှူပေး သားရှင်ပြုပြန်တော့ ရာဇဝင်ကြေး ဆပ်ချင်တဲ့သဘော နဲ့ စိန်ဗေဒါကြီးကိုဘဲ ငှားပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စိန်ဗေဒါကြီးက လိုက်လာရောလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သရိုင်ဆိုရင် ရွှေပေးတောင် မလိုက်ဘူးလို့ ဆလံတင်လိုက်ပါ သတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟား…ဟား…ကိုယ်တော်တို့ရွာကတော့ ပြောစရာဘဲ, ရွှေတောင် ဆရာတော်ကြီး, မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ကြီး, ထရံကာ ဆရာကြီး စသော ရဟန်းပညာရှိများနှင့် စေတီတော်ကြီး, ဆင်းတုတော် ကြီး, ရေတွင်း ရေကန်ကြီးများကို ပြုစုပြင်ဆင်ဖော်ရပြီး နော်လာ နောက်သားတို့ ထွန်းကားကြ, သူတော်ကောင်းကြသလောက် လူမိုက် သတ္တိခဲများလဲ ပေါ်ထွက်တဲ့ ရွာကြီးဖြစ်တော့ ရွာရဲ့မြေခံဟာ အင်မတန် ထူးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ငယ်ငယ်က မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရောက်တော့ တစ်ချို့ စာချဘုန်းကြီးများက ဆရာတော်ကြီးဆီ ခေါ်သွားပြီး ဆရာ တော်ရဲ့ ဆွေမျိုး ဉာဏ်ကောင်းကလေးပါလို့ ပြတဲ့အခါ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးက "သရိုင်ရွာဟာ ပုညတိတ္ထ(ကောင်းမှုပြုလုပ်ရာ ရေဆိပ် သဖွယ်) ဖြစ်တယ်၊ ပုညတိတ္ထ၌ နေကြသော မိဘတို့သည် ကုသိုလ် ကောင်းမှု အမြဲတိုးပွားနေသောကြောင့် ထိုသူတို့ရဲ့သားသည် မိဘစကား, ဆရာ့စကား, နားထောင်သူ သူတော်ကောင်း ပညာရှိဖြစ်တတ်တယ်"လို့ ဟိတောပဒေသဂါထာကို ရွတ်ပြပြီး မိန့်တော်မူဖူးပါတယ်။

ဓမဂုတ်။ ။ဒါထက် မေးရအုံးမယ်, ကိုယ်တော်တို့ရွာရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကိုယ်တော်တို့အမျိုးရဲ့ အခြေအနေဟာ ယခုအခါ ရှေးကလိုဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။အမျိုးရဲ့စာရိတ္တဟာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်မှာ တဖြေးဖြေး လျော့လာပါတယ်၊ ဘိုးတို့ကို အဖေတွေ မမှီတော့ပါဘူး၊ တပည့်တော် ငယ်စဉ်က တစ်ဝမ်းကွဲအထိ တစ်မျိုးလုံးဟာ လူကြီးများရဲ့စကားကို လိုက်နာကြပါသေးတယ်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမချင်းလဲ အကိုကြီး–အမ ကြီးများရဲ့ စကားကို အငယ်ကနားထောင်ကြပါသေးတယ်၊ တပည့်တော် နည်းနည်းကြီးလာရင်ဘဲ ညီအရင်းတစ်ယောက်နှင့် ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက် အတော်ဖောက်လာပါတယ်၊ သောက်ပါတယ်, စားပါတယ်, ဖဲကစားပါ တယ်, ပစ္စည်းအခြအနေကလဲ တပည့်တော်ငယ်စဉ်မှာ မိုးကမှန်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်လယ်တွေက စပါးထွက်ပါတယ်၊ ယာတွေကလဲ သူ့အချိန် နှင့်သူ နှမ်းထွက်ပါတယ်၊ ထန်းတောများကလဲ ထန်းလျက်ထွက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အမျိုးထဲမှာဆင်းရဲတဲ့လူ ရှိကို မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် တော်တော်ကြီးလာတဲ့အချိန်မှာ မိုးမကောင်းပါဘူး, ရေမြောင်းလဲမရှိတော့ လယ်တွေမလုပ်ရပါဘူး, ယာတွေလဲ ကောင်းကောင်းမလုပ်ရပါဘူး, ဒါ့ကြောင့် အမျိုးထဲမှာ လူဆင်းရဲတွေ စ–လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုတော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ကတည်းက ပစ္စည်းရှိတဲ့ဆွေမျိုးတွေက ဝက်လက်ပြောင်း, မန္တလေးပြောင်း , ပြောင်းကုန်ကြတော့ အတော် အသင့်ရှိသူနှင့် မရှိသူတွေသာ ရွာမှာကျန်ရစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ အမျိုး တွေလဲ စီးပွားပျက်တော့ စာရိတ္တပျက်ကုန်တဲ့အပြင် စိတ်ရောလူပါကွဲကြ ပါတယ်၊ ရွာလဲ ရှေးကအဆင့်အတန်း မျိုး မရှိတော့ပါဘူး, ဆရာသမား ဖြစ်တဲ့ သံဃာတော်များလဲ အရှိန်အဝါနှင့်တကွ အရေအတွက်ပါ အလွန်ကျဆင်းသွား ပါတယ်ဘုရား ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ကိုယ်တော်, ဆုတ်ကပ်ဆိုတာ ရုပ်အမြင်ကတိုးတက် သလောက် စိတ်အနေက ယုတ်ကြမ် ပြီး ဘရမ်းဘတာဖြစ်မြဲပါ၊ ဒီအထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ကမ္ဘာစစ်နဲ့ တွေ့ပြန်တော့ လူသတ္တဝါတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေလို စာရိတ္တပျက်ကြရပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား ...ဒါပေမယ့်–ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရား တော် တွေက မတိမ်ကောသေးပါဘူး၊ တရားတော်ကိုမှန်လိုကြည့်ပြီး မတော်တာ တွေကို ပြင်နိုင်လျှင် ဒီနိုင်ငံအတွက်က လုပသောနိုင်ငံဖြစ်ဖို့ရာ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေး တယ်။

ခမွဂုတ်။ ။ရွာနှင့်စပ်ပြီး စာပေသမိုင်းကော မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မကြားဖူးပါဘူးဘုရား, တပည့်တော်ငယ်စဉ်က ရခဲ့ဖူးတဲ့ ရတုတော့ရှိပါတယ်။

ခမွဂုတ်။ ။ရတုဆိုတာ ဟုတ်တာထက်ပိုပြီး မြှောက်တဲ့ဂုဏ်တွေတော့ ပါမှာဘဲ နော်၊ ကဲကဲ...အဲဒီရတုကိုဘဲ နိဂုံးအနေနဲ့ ရွတ်ပြစမ်းပါ။

၁။ ရွှေဘိုလက်ျာ ဒက္ခိဏာတွင်, ကြေညာသတင်းလှိုင်။

၂။ အံ့၍မပြီး ရှုမငြီးသည့်, ရပ်ကြီး ရွာရွှေရိုင်ဟု။

၃။ ဖက်ပြိုင် ရှင်းသည့်, စံကင်းပျော်ဖို့ရာ,တပဲသာတွင်း ရေချိုသွင်းသည့်, နတ်မင်း တူးလာတာမို့။

၄။ ပဒုမ္မာနှင့် ငါးဖြာကြာဝတ်စီ, နတ်ရေကန်ထဲ ငှက်စုံဝဲသည့်, ခြိမ့်သဲ တလည်လည်နှင့်။

၅။ ခြောက်မည် ရောင်စုံ တလူလူ, ရွှေစေတီကြီး မိုးတိမ်နီးမျှ, လျှံညီး အဆူဆူသို့။

၆။ ရွှေဂူ...ဘုရား ထူးခြားဟန်, အာကာဘဝဂ် တိမ်တောင်တက်သည့်, ထွန်းတက်လျှံလျှံသို့။

၇။ မြဖလ်တကောင်း ထိပ်မှာတင်, ရွှေရိုင်သူများ ဖြူဖြူထွားတို့,ဝပ်တွား ပဏာဆင်၍။

၈။ လေးအင် မင်္ဂချမ်းသာ...ဖိုလ်သူရည်မှန်း, နိဗ္ဗာန်လမ်းကို, ကျွတ်တမ်း စေတနာနှင့်။

၉။ မုဋ္ဌောရယ်တဲ့ ရွှေစေတီ, ဓာတ်တော်စုံ ရောင်စုံကြွ, ထွန်းပရောင်ခြည်၊ အာကာလမ်းက ပျံသန်းမှီ, ဦးတင်ချီ၍ ပဏာမြွက်, ရပ်ရွှေရိုင်သူ ဆိမီးစုံ တလူလူနှင့်, သြကာသံ ဝစီကြူး၍, ပြည်နိဗ္ဗူ ခေမာကမ်းကိုလ, လျင်မကြာ ထွက်ခွာမြန်းရအောင်ကွယ်...နန်းသူ့ ရင်သွေး။

၅။ မွေးဖွားပြီးလစ်–ရှယ်ငါးနှစ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။တချို့မိခင်များ သားကောင်းတစ်ယောက်ရမယ်ဆိုရင် အိပ်မက်ကောင်း မက်တတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ကိုယ်တော်ကို မိခင်ကကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းမှာ အိပ်မက်ကောင်းကလေးများ မမက်ဘူးတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စဟာ နဲနဲအူလယ်လယ်နိုင်ဟန်တူပါတယ်၊ ဘုရားအလောင်း ပဋိသန္ဓေနေတော့ မယ်တော်မာယာမှာ အိပ်မက် မက်လို့ နောက်လဲ အိပ်မက်ယူကြဟန်တူပါတယ်၊ အိပ်မက်က ပဓာနမဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးပြီးတဲ့ အခါ အလုပ်က ပဓာနပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူများကို ဝေဖန်မနေပါနဲ့ ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော့်မယ်တော်မှာ အိပ်မက်ကောင်းမက်–မမက် ပြောစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။လိုရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ လျှောက်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား၊ နောင်လာ နောက်သား အချောင်သမားတွေ အတုယူပြီး လုပ်ဇာတ် ခင်းကုန်မှာ စိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှိပါစေတော့ ကိုယ်တော်,ကိုယ်တော်ရဲ့ နှစ်ဘက်ဘိုးဘွားနှင့် မိဘ နာမည်များကိုတော့ နောင်လာနောက်သားတို့ သိချင်မှာပါ။

တပည့်တော်။ ။အမေ့ဘက် ဘိုးဘွားက **ဘိုးဆိုးပေ–ဖွားနန်းအိမ်**၊ အမေက ဒေါ်အုန်းလှိုင်တဲ့၊ အဖေ့ဘက်က ဘိုးဘွားက **ဘိုးခင်မောင်–ဖွားစောမေ**၊ အဖေက **ဦးဇောတိ**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘိုးဘွားများရဲ့ ကိုယ်ရေး အရည်အချင်းကတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။အဖွား နှစ်ယောက်လုံး ထက်မြက်ပါတယ်၊ အသက်တော့ သိပ်မရှည်ကြပါဘူး၊ ဘိုးနှစ်ယောက်က လူအေး လူကောင်းကြီးတွေပါ၊ စီပွားရေးလဲ အေးအေးပါဘဲ, အထက်လူကြီးများ စုထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကို တော့ မပျက်စီးအောင် ထိန်းနိုင်ကြပါတယ်, သိပ်တော့ မတိုးပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ ပစ္စည်းအရှာကောင်းတဲ့ လူကြီးတွေက တက်သွားတော့ ဘိုးနှစ်ယောက်ရဲ့ပစ္စည်းဟာ ရွာမှာဒုတိယတန်းလောက် ရှိပါတော့တယ်၊ အဘိုးနှစ်ယောက်လုံး အသက်ရှည်ကြပါတယ်၊ အမေ့ဖက် ဘိုးက နံနက်စောစော တုံးကြီးခေါက်တဲ့အခါ ဘုရားရှိခိုးပါတယ်၊ ဘိုးရဲ့ အသံဟာ အတော်ဝေးဝေးက ကြား ရပါတယ်၊ ဥပုသ်စောင့်လဲ မှန်ပါတယ်၊

ဆုံးခါနီး သုံးရက်လောက် နေမကောင်းတော့ **"ဘုရား ရှိမခိုးနိုင်တာ နာသကွယ်"**ဟု ညီးရှာပါသတဲ့၊ အဖေ့ဘက် ဘိုးကတော့ ရိုးရိုးကောင်းတဲ့ လူကောင်းကြီးပါ၊ နှစ်ယောက်လုံးပဲ လူရိုသေခံကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မိဘများရဲ့ စာရိတ္တကတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။မိဘများက မြန်မာမင်းလက်ထက် ၁၂၄၀-၄၁ ခု ဖွားတွေပါ၊ အင်္ဂလိပ်ရောက်တော့ အသက်ကငယ်ကြပါသေးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်မှာ ကြီးကြရတော့ ချီးမွမ်းလောက်အောင် စာရိတ္တဘက်မှာ မထူးကြပါဘူး၊ အမေက ကျောင်းအမသမီးဖြစ်ပေမယ့် ရတနာသုံးပါးဘက်မှာ သိပ်မလိုက်စားပါဘူး၊ စီးပွားရေးမှာ အရေးကြီးပုံရပါတယ်၊ မောင်နှစ်မ ငါးယောက်ထဲမှာ အထက်မြက်ဆုံးပါဘဲ၊ အဖေကတော့ ဘိုးဘွားတို့ရဲ့ သမီးနှစ်ယောက် သားတစ်ယောက်တွင် အချစ်ဆုံး, အငယ်ဆုံးသားတစ်ယောက်မို့ အလိုလိုက်ထားဟန်တူပါရဲ့၊ စီးပွားရေးမှာ အခြားဝမ်းကွဲများလို ပင်ပန်းခံပြီး ရှာလိုပုံမရပါဘူး၊ မိဘနှစ်ယောက်လုံး အဖေ့ဘက်က ဘိုးဘွားနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေကြပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ မောင်နှမလေးယောက်ရှိပါတယ်၊ နှမတစ်ယောက်ထဲပါ၊ တပည့်တော်အကြီးဆုံးဖြစ်ပါတယ်၊ နာမည်ကတော့ **"မောင်ဖွေးလွင်"**လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မောင်နှမလေးယောက် နာမည်များကို ဘယ်လိုခေါ်ကြပါသလဲ, အများသိရအောင် ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။(၁) မောင်ဖွေးလွင်၊ (၂) မရှုတင်၊ (၃) မောင်ဖွေးတင်၊ (၄) မောင်ဘခိုင်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီ လေးယောက်ထဲမှာ တပည့်တော် တစ်ယောက်သာ ရှိပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ မွေးဖွားတဲ့ခုနှစ် သက္ကရာဇ်ကကော။

တပည့်တော်။ ။၁၂၆၁-ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်၊ အင်္ဂါနေ့ မွန်းမတည့်မီ ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုအချိန်မှာ အဖွားစောမေက ဥပုသ်ဇရပ်မှ ပြန်ရောက်ခါစ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ဖွားမြင်မှုအတွက် ကြောင့်ကြောင့်ကြကြနှင့် ဝမ်းမြောက်လှသောကြောင့် ဥပုသ်စောင့်ရင်း နေ့စာ လစ်ဟင်းရှာပါသတဲ့၊ အောက်ပါ ဇာတာခွင်မှာ ဗေဒင်ပညာရှိများ မှန်းဆနိုင်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

ရာသီစက်က   နဝင်းဇာတာ

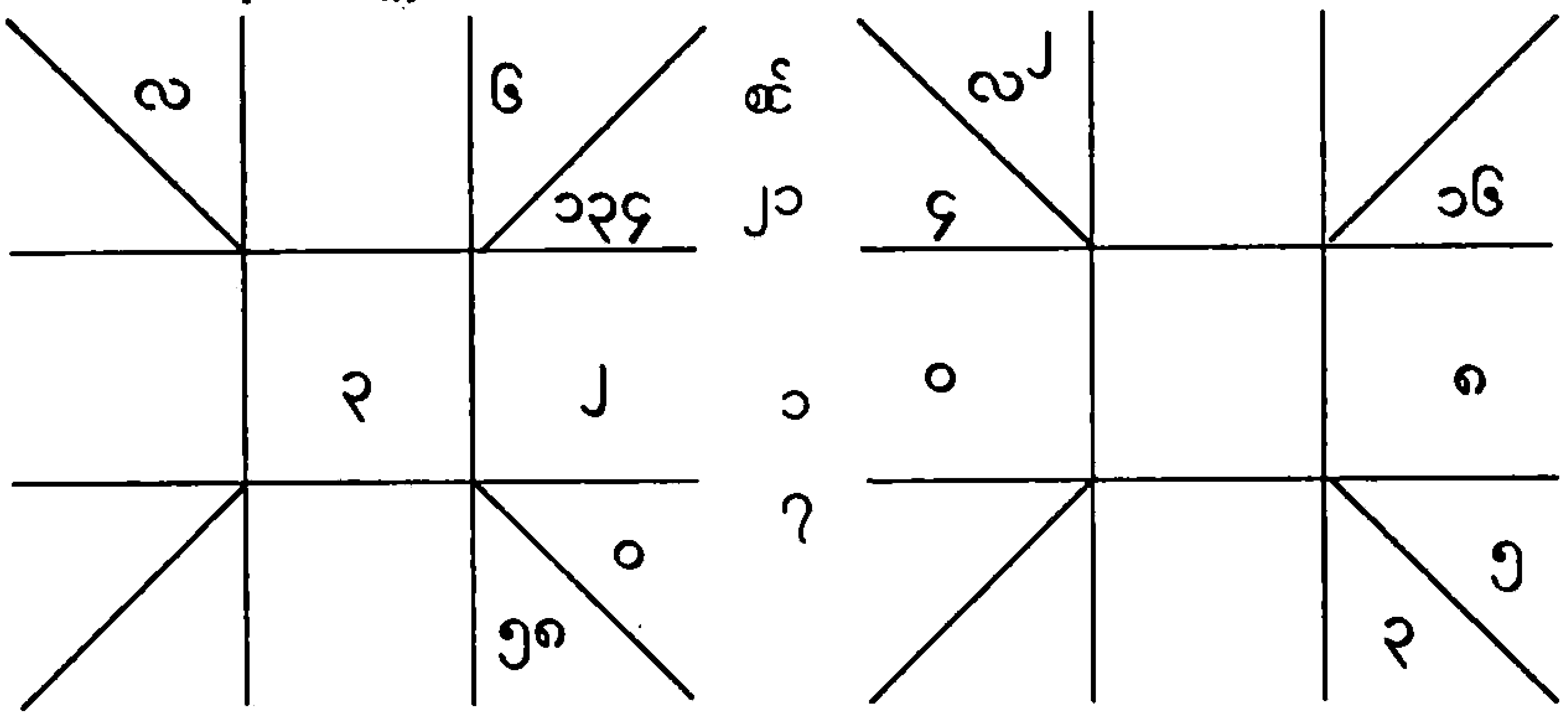

မမွှဂုတ်။ ။ဟောစာတမ်းကော မရှိဘူးလား၊

တပည့်တော်။ ။ဟောစာတမ်းရှိပါရဲ့, ဒါပေမယ့် သိဖို့မလိုပါဘူးဘုရား၊ ဗေဒင်ပညာရှိများ သိလိမ့်မည်ပေါ့၊ ဇာတာထက် ရုပ်လက္ခဏာက သာ၍တိကျမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်တဲ့အခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းက ပုဏ္ဏားကျော်များကို ဖိတ်ပြီး ရုပ်လက္ခဏာကို စစ်ဆေးစေပါတယ်၊ ရုပ်လက္ခဏာက သာမန်အားဖြင့် မိဘတို့နှင့်တူတတ်သော်လဲ အမိဝမ်း၌ ခန္ဓာကိုယ်ကလေး စတည်ကတည်းက ကမ္မဇရုပ်ကလာပ် ကလေးတွေမှာ ရေးကံကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် အသံကိုကြည့်လျှင် နားလည်သူအတွက် ရေးကံကို မှန်းဆ၍ သိနိုင်မှာပါဘဲ။

မမွှဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ်, ဟုတ်တယ်...ကံ,ဉာဏ်,အသံ,ဆံ ဤလေးမျိုးဟာ ရေးကံအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာမို့ ဘယ်သူမှ တုပြိုင်လို့ မရနိုင်ဘူးတဲ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ လက်ဖဝါးမှာပါတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ရေးကံရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်သလို တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ရေးကံရဲ့ အမှတ်အသား လက္ခဏာတွေ ပါနေပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့လက္ခဏာကို ကြည့်ဖို့ရန် မန္တလေးက ဆရာစိန်ကို ဒကာထိန်ဝင်းက ပင့်လာပါတယ်၊ ရောက်တော့... ဆရာစိန်က လက်ကိုမကြည့်ဘဲ ဘယ်ဖက်ခြေဖဝါးကို ကြည့်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဘယ်လိုများ အဟောထုတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။သူဟောပေမယ့် တပည့်တော်က အလုပ်မလုပ်ရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ တပည့်တော် နားလည်ပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟောသည့်အတွက် တပည့်တော်မှာ သာသနာရေး ,နိုင်ငံရေးကို ရေးရှုကာပိုပြီး

အလုပ်–အလုပ်ရဲလာပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဒကာရင်းဖြစ်တဲ့ ဒကာတင်မောင်နှင့် တပည့်လိုရင်းနီးတဲ့ ဘုန်းကြီးကလေး **"ဦးဣန္ဒက"**ဆိုသူတို့ကလဲ ဗေဒင်ပညာအရလည်းကောင်း, လက္ခဏာပညာအရ လည်းကောင်း, အသက်ရှည်ပြီးအလုပ်–လုပ်လျှင် အထမြောက်မည့်အကြောင်းကို အားပေးပြောကြားကြပါတယ်၊ ထို့နောက်လဲ ဆရာတစ်ယောက်က တပည့်တော်ကိုလဲ မသိ, ရဟန်းလား လူဝတ်ကြောင်လားလဲ မသိဘဲ ဗေဒင်ဝါသနာပါတဲ့ ဒကာရင်းတစ်ယောက်က သူမှတ်ထားတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဇာတာကွက်ကို ရေးပြတဲ့အခါ **"ဒီဇာတာရှင်ဟာ အသက်လဲရှည်မယ်, နိုင်ငံကိုလဲကျေးဇူးပြုနိုင်တယ်, သူ့ဂုဏ်နဲ့လိုက်အောင် ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့လဲ မနေဘူး"**လို့ ဟောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဖွားမြင်ပြီးတဲ့နောက် ကလေးဘဝဖြစ်ပုံကလေးများကို ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ဖွားပြီးနောက် လသားအရွယ်လောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်, တစ်ရပ်လုံးမီးလောင်တော့ အဖွားစောက ဘာပစ္စည်းမှမယူဘဲ လက်တစ်ဖက်က ဆွမ်းတော်အုပ်ပွေ့, လက်တစ်ဖက်က တပည့်တော်ပွေ့ပြီး အိမ်ကဆင်းသွားတာဘဲတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်အဖွားက ကိုယ်တော့်ကို တယ်အရေးစိုက်ပါလား။

တပည့်တော်း။ ။တပည့်တော်ကို အရေးစိုက်တာလဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါထက် **"လက်တစ်ဖက်က ဆွမ်းတော်အုပ်ပွေ့"**ဆိုတာကိုလဲ ကြည်ညိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖွားက သူတော်ကောင်းစိတ် များဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။အဖွားအရွယ်က အဲဒီအချိန်]မှာ ငါးဆယ်ကျော်လောက်ဘဲ ရှိပါအုံးမယ်၊ ဒါပေမယ့်–ဝါတွင်းကျရင် ဝါကြီးစောင့်လေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"ဝါကြီးစောင့်"**ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝါတွင်းသုံးလအတွင်း ဥပုသ်မချဘဲ ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ခြင်းကို **"ဝါကြီးစောင့်"**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ရွာမှာ ဒီလေ့အထက အဖွားအရွယ်တွေ စောင့်လေ့ရှိတဲ့ ထုံးစံပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရွာက ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ အဆုံးအမဩဝါဒကို နာကြရတော့ ဒီလိုလဲ သူတော်ကောင်း အဖွားကြီးတွေ ရှိကြမှာပေါ့နော်။

လက်ယာလက္ခဏာပုံတော်

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၏ ဒါယကာတစ်ဦးဖြစ်သူ
မန္တလေး ရှမ်းပွဲ ဦးတင်မောင်+ဒေါ်လှလှထံမှ ရရှိသည်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဝါကြီးစောင့် အဖွားတို့တွင် ခေါင်းဆောင်လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ အဖွားဂွမ်းတစ်ယောက်တော့ တပည့်တော် မှတ်မိတဲ့ အချိန်ကျမှဆုံးပါတယ် ထိုအဖွားဂွမ်းဆုံးခါနီးမှာ**"တစ်အိမ်လုံးမွှေးတယ်၊ သာယာသော တီးသံတွေကိုလဲ ကြားရတယ်"**လို့ ပြောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်အဖွားကတော့ ဘယ်အရွယ်မှာ ဆုံးသတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှတ်မိခင်က ဆုံးပါတယ်၊ တပည့်တော် ကောင်းကောင်း မသွားတတ်ခင် အဖွားက ဥပုသ်ဇရပ်ကို လက်ဆွဲခေါ်သွားတာ တစ်ခုဘဲ မှတ်မိပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘိုးအရွယ်တွေကတော့ ဝါကြီးမစောင့်ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဘိုးအရွယ်တွေ ဝါကြီးစောင့်တာတော့ မကြားဖူးပါဘူး၊ အမေ့ဖက်က ဘိုးတော့ တစ်လ ရှစ်သီတင်း ဥပုသ်မှန်မှန်စောင့်ပါတယ်၊ အဒီဘိုးရဲ့အဖေ (ဘိုးကြီး) ဘိုးရာဇာတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် အမြဲရှစ်ပါးသီလနဲ့ နေသွားပါတယ်၊ ဆုံးတော့ အသက်ကိုးဆယ်ကျော်ပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆုံးခါနီးကော ဥပုသ်စောင့်တုန်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။စောင့်တုန်းပါဘဲ၊ ဘိုးကြီးရဲ့ထုံးစံက နံနက်စောစော စားစရာကလေးစာပြီး နေ့စားဖို့ ထမင်းချိုင့်ကလေးယူကာ သူတည်ထားတဲ့ လျောင်းတော်မူဘုရား ကျောင်းကို အရင်သွားပါတယ်၊ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ တံမြက်လှည်း၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ သူ့သားဆောက်ထားတဲ့ ပင်းကျောင်းသွားပြီး နံနဲပါးပါး တံမြက်လှည်းပြီးမှ ထမင်းစားပါတယ်၊ တစ်နေ့လုံးကျောင်းမှာနေပါတယ်၊ သူနေဖို့ပြုလုပ်ထားတဲ့ အခန်းကလေးမှာ နေပါတယ်၊ ညနေကျမှ အိမ်ပြန်အိပ်ပါတယ်၊ နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ အတူနေ မြေးတစ်ယောက်ကို ပြောပါတယ်၊**"ဒီနေ့ ဘိုးကြီး နံနံ နေမကောင်းဘူးဟေ့၊ မင့် အဖွား (သူ့ချွေးမ)ပြောလိုက်၊ ထမင်းကို အိမ်ပြန်စားမယ်"**လို့။

မြေး။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဘိုးကြီး။ ။ထမင်းချိုင့်မယူဘဲ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားသွားရှိခိုး တံမြက်လှည်း၊ ကျောင်းသွား တံမြက်လှည်း၊ အလုပ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာပါတယ်၊ အိမ်ရောက်တော့ **"ဘိုးပြန်လာပြီဟေ့-အဖွားပြောလိုက် ထမင်းခူး"**လို့။

မြေး။ ။ဟုတ်ကဲ့-ဟု ဆိုပြီး ဘိုးကြီးကို ထမင်းကျွေးပါတယ်၊ ထမင်းနဲ့နဲ့ဘဲ စားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇလုံကလေးတစ်လုံးလောက်တော့ ကုန်ပါသေး သတဲ့၊ ထမင်းစားပြီး ဆေးလိပ်တောင်းလို့ သူသောက်နေကျ ဆေးလိပ် ကလေးကို မီးညှိပေးပြီးတဲ့အခါ ဆေးလိပ်ကလေး လက်ကြားညှပ်ပြီး အိပ်ယာထဲမှာ လှဲနေပါတယ်။

အဖွား။ ။မောင်မင်းရေ...ဘိုးရဲ့အဝတ်များ ဖွပ်ရအောင် အဝတ်လဲခဲ့ပါဟော့၊ (ထိုမြေးက **"မောင်ချစ်မင်း"**ပါ။)

မြေး။ ။အဝတ်လဲဖို့ ဘိုးကြီးဆီလာတော့ ဘိုးကြီးက ခေါ်လို့မရတော့ဘူးတဲ့၊ အဖွား လာကြည့်တော့မှ ဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ဘိုးရော, ဘိုးကြီးရော ဆုံးသွားကြပုံ တယ်ကောင်း ကိုယ်တော်၊ ဘိုဖြစ်သူကလဲ သုံးရက်သာ ဘုရားရှိမခိုနိုင်ဘဲ ဆုံးရှာ တယ်။

တပည့်တော်။ ။အမေရဲ့အဖွားဖက်က (အဖွားရဲ့ဘိုး)ဘိုးကြီး တစ်ယောက်လဲ သိပ်တော်တာဘဲတဲ့၊ ရွာထဲမှာ စပါးလှောင်ချိန်ရောက်ရင် နဲနဲဆင်းရဲတဲ့ အိမ်တွေသွားပြီး **"ဝမ်းစာစပါး လုံလောက်ကြရဲ့လား-ဟဲ့"**လို့ စပါးပုံ ကလေးတွေ လိုက်ကြည့်ပါသတဲ့၊ ဝမ်းစာလုံလောက်ပုံ မရရင် **"ဦးကြီးဆီ လာပြီး စပါးယူလှည့်ကြ"**ဟု ဖိတ်မန်ပါသတဲ့၊ ထိုခေတ်က တစ်နှစ်လုံး ပေါက်အောင် ဝမ်းစာမလောက်တဲ့အိမ်က နဲလေတော့ မလုံလောက်တဲ့ အိမ်တချို့က သွားပြီးယူကြပါသတဲ့၊ ကာလပျက်လို့ ဓားပြတွေထတော့ အဲဒီ ဘိုးကြီးက ဘုရားအသွားမပျက်ပါဘူး၊ ဓားပြတွေကသာ "ဟော့- ဘုရားဒကာမြင်ပါ့မယ်"ဟု ပြောပြီး ပုန်းရှောင်သွားပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ငယ်ငယ်တုန်းက ဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ ဒီလိုလူကြီး လူကောင်းတွေရဲ့ လမ်းစဉ်ကို တွေ့ရ ကြားရတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် သူတော်ကောင်း ဘက်မှာ အားတက်စရာကြီး ဖြစ်မှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သိပ်ပြီး အားကျရမှန်း မသိပါဘူး ဘုရား၊ တော်တော်ကြီးလာတော့မှ လူ့ဖက်က ဘိုးတွေ ဘွားတွေကိုလဲ အားကျ, သံဃာတော်ဖက်က မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးကိုလဲ အားကျမိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အတွက်ကတော့ ရွာကလဲ ပဋိရူပဒေသ(သူတော်ကောင်း လုပ်ဖို့ သင့်တော်တဲ့အရပ်)ဖြစ်တဲ့အပြင် ဆွေမျိုးအမိကလဲ သပ္ပုရိသူပ နိဿာယ (သူတော်ကောင်း အမှီ) ရတာဖြစ်တော့ **"ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ"** ဆိုတဲ့ ရှေးကံကိုမှန်းဆဖို့ဟာ အင်မတန် အားရစရာပါဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလောက် ကံကောင်းပေမယ့် စိတ်မချရသေးပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်ငယ်ငယ် ဘာမှုမသိတတ်သေးတဲ့ အရွယ်တုန်းက တစ်ဝမ်းကွဲ အကိုကြီး တစ်ယောက် **"တိန်းချိုချို၊ တိန်းချိုချို"**လို့ သင်ရင်း (အက) တတ်နေပါသတဲ့၊ စကားပြောတတ်တော့ အဆိုလဲသင်လို့ သီချင်းလဲ ဆိုတတ်နေပါသတဲ့၊ အဲဒီလို ကလေးက ဆိုတတ်–ကတတ်တော့ အများက မြှောက်ခိုင်း–ခိုင်းကြရော၊ တပည့်တော်ကလဲ အမြှောက်ကြိုက်တော့ **"နတ်ရူး ဗုံနဲ့မြှောက်၊ ခြေထောက်က"**ဆိုတာလို ဖြစ်နေလို့ အဆိုရော အကပါ ဝါသနာပါနေပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ဘိုးဘွားများက **"ကလေးကို သင်မပေးကြပါနဲ့"**လို့ မတားဘူး တဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သင်ပေးတဲ့သူက သူတို့ရဲ့ မြေးအကြီးဖြစ်တော့ ပြုံးပြီး ကြည့်နေကြမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီ အချိန်မှာ အဖွားလဲ ရှိချင်မှ ရှိတော့ မှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတုန်းက သီချင်းလေးများ ရသေးလား။

တပည့်တော်။ ။နှစ်ပုဒ်လောက်တော့ ရပါသေးရဲ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သီချင်း တစ်ပုဒ်က မကောင်းပါဘူး၊တစ်ပုဒ်ကတော့ နောက်လူ များ မှတ်စရာမို့ ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောသာပြောပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။**"မြစ်ပင်လယ် ရေသမုဒ်၊ ဥပဂုတ် မြတ်ရှင်ပင်၊ မိုးလေ နိုင်စေတက်တဲ့ ကြေးပြာသာဒ်ရှင်၊ မလေးခင်က ရှိရှစ်ခိုး၊ မကြီးခင်က ရှိရှစ်ခိုး၊ အလိုဗျာ ဒီတစ်ညႇ ဆိုင်းပါ့ရွှေမိုး"**တဲ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အလှူမှာ မိုးမရွာအောင် ရှင်ဥပဂုတ်ကို တိုင်တယ်တဲ့ သီချင်း ဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ နောက် တစ်ပုဒ်က...

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"ဘောက်မကြော ဘာမကြောက်ပါဘူး, နောက်တစ်ခါ, အနှာ ပျောက်ရင်တော့, ဖါတစ်ခေါက်ကိုတဲ့ သွားအုံးမယ်"**တဲ့၊ ရှေ့ဆက်လို့ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နှစ်ချိုးကျန်ပါသေးတယ်လေ၊ ဆက်စမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။သာပြီး ရှန်းရင်းပါသေးတယ်၊ မဆက်ပါရစေနဲ့, ကလေးဘဝ တုန်းက စကားမပီ တပီနဲ့ဆိုတာ နားထောင်ကောင်းပေမယ့် ကြီးတော့ နားထောင်လို့ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ရှင်ဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ရှင်ပုံရပါတယ်၊ အဖေက တပည့်တော်ကိုပွေ့ပြီး ဘုရားပွဲတို့ ဘာတို့ လိုက်ရတာ အလွန်ဂုဏ်ယူပါသတဲ့၊ တစ်မျိုးလုံးကလဲ ချစ်ပုံ ရပါတယ်၊ အဖေရဲ့ အမကြီး အရီးဆို သာတောင်မှ ချစ်ရှာပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကလေးငယ်ငယ်ဟာ မငိုတတ်ဘဲ ရှင်နေရင် ကောင်းတဲ့သုဂတိ ဘဝက လာတယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုကြပါတယ်၊ အငို အားကြီးနေရင် မကောင်းတဲ့ဘဝက လာတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။များသောအားဖြင့်တော့ ဟုတ်စရာရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်- တချို့ကလေးများတော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ငိုရှာတာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် နဲနဲပါးပါး သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်တော့ ဆိုသေး- က သေးလား။

တပည့်တော်။ ။သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်တော့ မဆိုတော့-မကတော့ပါဘူး၊ ဘိုးက ကကြီး, ခကွေး ချပေး, ဘုရား ရှိခိုး ချပေးလို့ လမ်းတစ်မျိုးပြောင်း သွားပါတယ်၊ **"ရွှေယုံနဲ့ ရွှေကျား, သက်ကယ်ရိတ် သွားရောတဲ့"** စသောပုံပြင်ကလေး ဘာကလေးများလဲ နားထောင်ချင်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ကိုယ်တော်ဟာ ကံကောင်းချင်တော့ သူတော်ကောင်းလမ်း ပြောင်းပေမယ့် ဘိုးနဲ့အတူနေရတာဘဲနော်၊ အဲဒီတုန်းက ပြင်မပေးရင် ကိုယ်တော်ဟာ အဆို, အက, ဝါသနာပါနေမှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်နဲ့စပ်ပြီး နောက်လဲ ဆရာ့ကံကောင်းလို့ လမ်းမှန်ရောက်တာတွေ အများဘဲ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဘာမဆို ရှေးကံဟာ

မလွတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဉာဏ်မရှိခင် ငယ်စဉ်အရွယ်မှာ ကံစီမံသမျှ ခံကြရပါတယ်၊ တပည့်တော် အတွက်တော့ လူကောင်းများတဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်ရတာကိုက ပထမ ကံကောင်းခြင်းပါဘဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဘိုးက လူကောင်းဖြစ်အောင် လမ်းလွှဲပေးတာလဲ ကိုယ်တော့်ရဲ့ ဒုတိယ ကံကောင်းခြင်းပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်–ကျန်းမာရေးတော့ ထိုခေတ်က မလိုက်စားတတ်ကြလို့ တပည့်တော်ငယ်ငယ်က တော်တော် ချူချာပါသတဲ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြဟန် မတူပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ် ကိုယ်တော်၊ ရှေးလူတွေသာ ကျန်းမာရေးလိုက်စားတတ်လျှင် ယခုအခါ မြန်မာလူမျိုးတွေ တောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြစ်စရာရှိတယ်၊ ကျန်းမာရေးမလိုက်စားတတ်လို့ ယခုတော့ ချူနာသယ်ကလေးတွေ များနေတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးသာမက အချိုးအစားကျအောင်လဲ မပြုပြင်တတ်ကြပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ ကျမ်းစာထဲမှာတော့ ရုပ်ပြုပြင်တာရော စိတ်ပြုပြင်တာရော အပြည့်အစုံပါတာဘဲ ဘုရား။

မမွှေဂုတ်။ ။ရုပ်ပြုပြင်ပုံ ဘယ်လိုပါတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကလေးငယ်ငယ်မှာ ကိုယ့်နံ့ မကောင်းလျှင် ကောင်းအောင် နံ့သာရေ အကျဲကလေးနဲ့ လိမ်းပေးရ, ပွတ်ပေးရသတဲ့၊ အမိဝမ်းထဲ အောင်းနေခဲ့ရတုန်းက ကုပ်ကုပ်ကလေး နေခဲ့ရတာဖြစ်တော့ လက် ခြေ ကိုယ်အင်္ဂါတွေဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်စန့်စန့် မရှိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မိခင်က ခြေဆင်းပြီးတော့ ကလေးကို ပေါင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကလေး ထားပြီး လက်မောင်း, လက်ရုံး, ခြေသလုံး, ပေါင်တို့ကို ဆန့်တန်လျှင် ဆန့်ပေးရ, ဖိတန်လျှင် ဖိပေးရပါသတဲ့၊ နှာခေါင်းကလေး ပုနေ ပြားနေလျှင် သာသာယာယာ ဆွဲဆန့် မြှင့်ပေးရပါတယ်၊ နဖူးမောက်နေလျှင် ဖိပေးရပါတယ်၊ နောက်စေ့ထွက်နေ ကောက်နေလျှင်လဲ ပြုပြင်ပေးရပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကျမ်းစာက ကလေးနုနုကို ပြုပြင်ဖို့ သေသေချာချာ ဆိုတယ်နော်၊ ယခု အမေတွေကတော့ ဒီလိုပြင်ပေးတာကို တွေ့ဖူးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ယခု အမေတွေက ပြင်ရမှန်းလဲ မသိကြရှာပါဘူး၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကံချည်းဘဲ အောက်မေ့လိုက်တာပါဘဲ၊ ဘုရားရဲ့ ဉာဏ် ဝီရိယဖြင့် ပြုပြင်မှု ကြိုးစားမှုကို အသားပေးတဲ့သြဝါဒ ရှိပါလျက် ကံချည်းချထားတော့ ဘာသာလဲနာ လူမျိုးလဲ နာတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကံချည်း ပုံချရုံတွင် မကပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဉာဏ်မရှိတဲ့ဒဏ်ကို ကလေး နုနုတွေ ခံကြရရှာပါသေးတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ (၁) ကလေးနုနုအရွယ်မှာ အမေတို့ အထိန်းတို့က မချီတတ် မပွေ့တတ်နဲ့ တစ်ဖက်သတ် ချီပွေ့ထားတော့ နဂိုရ်ကောင်းတဲ့ ဦးခေါင်းကလေးတောင် ရွဲ့စောင်းသွားတတ်ပါတယ်။

(၂) ပခုံးပေါ်တင်ပြီးချီလို့ ပခုံးပေါ်မှာ ဖိထိနေတဲ့ ရင်ဘတ်ကလေး ပြားချပ်နေတတ်ပါတယ်။

(၃) အမေ (အထိန်း)တို့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကလေးရဲ့ ဂျိုင်းအောက်က ဘေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကိုင်ထားတာများလို့ ရင်ဘတ်ကလေးတွေဟာ မကားနိုင်ဘဲ သေးသွားတတ်ပါတယ်၊ ရင်ကလေးက ပြားပြီးသေးနေလျှင် အတွင်းမှာရှိတဲ့ နှလုံး အသဲစသည်တို့လဲ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရင်ထဲမှာ တည်ရသလောက် မကောင်းဘူးပေါ့။

(၄) ပက်လက်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွေ့တဲ့အခါမှာလဲ လက်တစ်ဖက်က တင်ပါးအထက်မှာ ထားပြီးပွေ့လို့ ကလေးဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး မရှိဘဲ ဖင်ကော့ကလေး ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

(၅) သိပ်ပြီးမရပ်နိုင်ခင် "ရပ်နိုင်ပေ့ ရပ်နိုင်ပေ့"ဟု မြှောက်ပေးပြီး အရပ်သင်, အသွားသင်တဲ့အတွက် ခြေသလုံးလဲကောက်, ပေါင်လဲ ခွင်နေတတ်ပါတယ်။

(၆) ကလေးရဲ့အရိုးတွေ မမာခင် အမေ(အထိန်း)က ခါးထစ်ခွပြီး ချီလို့လဲ ပေါင်ကလေး ခြေသလုံးကလေး ခွင်တတ်ပါတယ်၊ ဒီထဲမှာ ခါးထစ်ခွစေတဲ့သူက ဝဝကြီးဆိုလျှင် သာ၍ဆိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါ့ကိုယ်တော်...စဉ်းစားမယ်ဆိုလျှင် သိစရာတွေ တယ်များပါလား၊ အမေတွေ မသိတဲ့ဒဏ်ကို ကလေးတွေ-တယ် ခံရတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား…တေမိဇာတ် အဋ္ဌကထာမှာ (၁) နို့တိုက်မည့် အထိန်းရွေးပုံကို ပြထားပါတယ်၊ နို့တွဲကျတဲ့ မိန်းမရဲ့နို့ကို စို့ရရင် နို့က ဖိထားလို့ နှာခေါင်းပိနေ (ပုနေ)တတ်ပါသတဲ့။

(၂) အရပ်ရှည်တဲ့ မိန်းမရဲ့နို့ကို စို့ရရင် ရင်ခွင်ထဲနေတဲ့ ကလေးက နို့တဲ မှီအောင် ကြိုးစားရလို့ လည်ပင်းရှည်နေတတ်ပါသတဲ့။

(၃) ပိန်တဲ့မိန်းမရဲ့နို့ကို ရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး စို့ရရင် နို့ထိန်းရဲ့ အရိုးတွေ ကြောင့် ပေါင်နာပါသတဲ့၊ ဝလွန်းတဲ့မိန်းမရဲ့နို့ကိုစို့ရရင် ခြေခွင်နေ တတ်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျမ်းစာက တယ်သေချာတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။သေချာတာပေါ့ဘုရား၊ လူတွေက အသိဉာဏ်ကို တန်ဖိုး မထားတတ်လို့, အသိဉာဏ်ပေးတဲ့ကျမ်းစာ ကိုယ်ကျင့်ကို တန်ဖိုးမထား တတ်လို့, ကိုယ်ကျင့်ပေးကျမ်းစာကို မကြည့် မရှုကြတာပါ၊ ဒီလို ကျမ်းစာရဲ့ အသေးစိတ် ပြုပြင်ဖွယ်တွေကိုသိရင်တော့ ကလေးနုနုကလေး ကို ခြေမဆန့် လက်မဆန့်သာအောင် ပွေ့ထားခြင်း, စောင်ကိုလုပ်ထားတဲ့ စောင်ပုခက်မှာထားပြီး ကွေးနေအောင် သိပ်ခြင်းဟာလဲ မဖြောင့်စရာ အကြောင်းဖြစ်မှာပါဘဲ၊ ကောင်းတာကတော့ မိခင် (အထိန်း) တို့က ကြာကြာကြီး ပွေ့ပိုက်မထားဘဲ လက် ခြေဆန့်သာအောင် သစ်သား ပုခက်–ကြိမ်ပုခက် ကျယ်ကျယ်မှာထားခြင်း, သိပ်ခြင်းဟာ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်၊ အအေးမိလောက်အောင် ပုခက်ကိုလဲ သိပ်လွှဲဖို့မသင့်ပါဘူး၊ အပေါ်က အဝတ်ကလေးအုပ်ပြီး သာသာကလေး လွှဲသင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ငယ်ငယ်က ပြုပြင်ပေးတတ်ကြမယ်ဆိုရင် မြန်မာလူမျိုးတွေ သိပ် အရုပ်ဆိုးသူ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ယခုတော့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်စလက်ခတ် ထားကြလို့ ကလေးအများဟာ မထွားမကျိုင်း မျက်စိ မျက်နှာ မလှ, ပုံပန်းမကျဘဲ ရှိရတဲ့အပြင်, ဖုံတွေထဲ ပစ်ထားလို့ နှပ်တွဲလဲ နှင့် သူငယ်နာရောဂါစွဲပြီး မဲမဲ ပိန်ပိန်ကလေးတွေ ဖြစ်ကြရတာဟာ လူမျိုးအတွက် နာတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ လူမျိုးတိုင်းမှာ အပြုအပြင်ကောင်းရင် မလှသော်လဲ ပုံပန်းကျကျတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ရှေးကရော ယခုရောပါဘဲ၊ မြန်မာလူမျိုး အများစုဟာ အစား အသောက်ကို ဖြစ်သလို စားသောက်နေကြတာလဲ သနားစရာဖြစ်နေ တာဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ရှေးတုန်းက မိုးကောင်းတော့ မြက်ပေါ ပါတယ်၊ နွားတွေမွေးပြီး ကလေးတွေနွားနို့တိုက်ပေးရရင် ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့အိမ်မှာ "ဘော်ဖြူမ"ဆိုတဲ့ နွားမတစ်ကောင် ရှိပါတယ်၊ သူမွေးထားတဲ့အခါတော့ နွားနို့သောက်ရ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်–တစ်ကောင်ထဲဆိုတော့ အမြဲမသောက်ရဘူးပေါ့၊ သုံး လေးကောင်ဆိုလဲ တတ်နိုင်သားနဲ့ မမွေးကြဘူး၊ နွားမတွေမွေးပြီး မြက်ပေါတဲ့နေရာမှာ အဖက်ပေးပြီး မွေးထားရင် နွားနို့လဲ မပြတ်အောင် သောက်ရမယ်၊ နွားကလေးတွေလဲ တိုးလာမယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ရှေးခေတ်က ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကိုလဲ စနစ်တကျ ကြော်ချက် မစားတတ်ကြဘူး၊ ခရမ်းချဥ်သီးတို့, ဗူးသီး ဗူးရွက်တို့, ကြက်ဟင်းခါးသီး, ကန်ဇွန်းရွက်တို့ဆိုတာ တောရွာမှာ စိုက်လို့ရပါတယ်၊ များများ စားပေးရင် ကျန်းမာရေး ကောင်းနိုင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ခေတ်အလိုက်ဆိုတော့ နားမလည်ရှာကြဘူးပေါ့ ဘုရား၊ ရှေးက ကံကောင်းတာတော့ ရှိပါတယ်၊ မိဘတွေရဲ့ သွေးသားက ယခုအများစုထက် သန့်ရှင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့စားရတဲ့ဆန်ကလဲ မောင်း ထောင်း ဆန်ဆိုတော့ ဖွဲနုတွေ အများကြီးကျန်သေးလို့ အားရှိအောင် တတ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေးကဘိုးဘွားတွေ ကျန်းမာရေးလဲ ကောင်းကြ, အသက်လဲရှည်ကြပါတယ်၊ ဘိုးတို့ခေတ်က သရိုင်သား တွေဟာ အရပ်လဲမနိမ့်ပါဘူး၊ အသံကြီးတွေကလဲ တချို့များ ဟိန်းနေ ပါတယ်၊ မန္တလေး မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ နောက်လိုက် ကိုယ်တော်များက ပြောကြပါတယ် "သရိုင်သားကြီးတွေဟာ လူကောင် ကြီးတွေလဲ ကြီးမားတယ်, အသံတွေကလဲ ကြီးကျယ်တယ်"လို့။

မမွှဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့ သူတို့က ကျန်းမာရေး နားမလည်ပေမယ့် ကံကကျန်းမာ အောင် စီမံလိုက်သလို ဖြစ်နေတာဘဲ၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးလဲ ဓာတ်ပုံကြည့်ရတာ ကြီးကြီးမားမားကြီးပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ရှေးက လူကြီးတွေက ထွေထွေရာရာလဲ စားလေ့မရှိပါဘူး၊ ပဲလှော်တို့, ထန်းလျက်တို့, ထန်းရည်ချိုတို့, နွေအခါ မန်ကျည်းဖျော်ရည်တို့

စားကြ သောက်ကြတာဘဲ၊ ထမင်းလဲ နေ့လည်စာ စားတတ်ကြပါတယ်၊ ဒီအခါ ပဲလျော်ဆီဆမ်းနဲ့လဲ စားကြ, ထန်းလျက်နဲ့လဲ စားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို သရည်စာကို တွေတွေ့ရာရာ မစားတာကလဲ ကျန်းမာရေး ပါဘဲ၊ ခုတော့ကိုယ်တော် စားလိုက်ကြတဲ့ အစာတွေ အမျိုးမျိုးပါဘဲ၊ ပြီးတော့ တွေ့ကရကို မကြာခဏစားတော့ ဝမ်းမီးကလဲ ချက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားတဲ့မုန့်တွေထဲမှာလဲ ဆေးအမျိုးမျိုး အနံ့အမျိုးမျိုးပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ခုလူတွေက ခေတ်မီတယ်ဆိုပြီး ကျန်းမာရေး လိုက်စားကြ, ကျန်းမာရေးဆေးတွေ စားကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အပျော်အပါး လိုက်စားမှုက ဆေးစားတာနဲ့ မကာမိပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ သွေးသားလဲ တော်တော်များများဘဲ သန့်ရှင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သား သမီးတွေက ကျန်းမာရေး ညံ့ဖို့ရန် အဖေ အမေထဲမှာ အခြေခံပါလာစရာ ရှိပါ တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆေးဝါးဖက်က အသိအမြင် တိုးတက်လာတာတော့ အမှန်ပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ထိုဆေးဝါးကို လူအများစု သုံးစွဲနိုင်ဖို့က အတော်ကြိုးစားရ ပါလိမ့်ဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဆေးဝါးကောင်းတွေကို သုံးနိုင်တဲ့လူ, အစားအသောက်ကို သတိထားပြီး စားတတ်တဲ့လူများအတွက်ကတော့ ယခုခေတ်ဟာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အများစုက ဆေးဝါးကောင်းကို မသုံးနိုင်တဲ့အပြင် အများစားနေကျ စက်ကြိတ်ဆန်တွေက အဖြူလွန်ပြီး အာဟာရဓာတ်(ဖွဲနု)နည်းပါးသောကြောင့် အသွေးအသား အဖြစ်နည်း စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့ **"အသီး, အရွက်, သားငါးတွေမှာ အားရှိနိုင်တဲ့ ဓာတ်တွေပါတယ်"**လို့ ဆိုပေမယ်ဲအသီးအရွက်ကိုလဲ မချက်တတ်, သားငါး ကိုလဲ များများမစားနိုင်တဲ့ လူတွေအတွက် ဆေးဝါးကောင်းလဲ မသုံးရ, စက်ကြိတ် ဆန်ဖြူတွေကိုသာ စားနေရတယ်ဆိုတော့ ကျန်းမာရေးအတွက် သားငယ် သမီးငယ်တွေ ကြီးထွားလာဖို့အတွက် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေ ပါးစပ်နဲ့ မန်မှုတ်နေရုံဖြင့် မတိုးတက်နိုင်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ယခုအခါ ဆုတ်ကပ်လို့ မိန့်တော်မူပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရား ဆုတ်တာကိုသာ ရည်ရွယ်ပြီး မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်၊

အသက်ရှည်ဖို့အတွက်မှာတော့“ဥတု ရေမြေနှင့် အစာသာ ပဓာနဖြစ်တယ်” လို့ ကျမ်းစာတို့က ဆိုပါတယ်၊ (ဥတုဘောဇနံ ဝသေန ဟိ အာယု ဟာယတိပိ ဝဍ္ဎတိပိ=ဥတုဘောဇဉ်ကြောင့် အသက်သည် ဆုတ်လဲဆုတ်နိုင်, တိုးလဲတိုးနိုင်၏၊ (သုတ်မဟာဝါဝဂ္ဂ,မဟာပဓာနသုတ္တဋ္ဌကထာ။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခေတ်အလိုက် မပြုပြင်တတ်မှုကြောင့် ကိုယ်တော် ငယ်စဉ်က ကျန်းမာရေး မကောင်းတာကတော့ သိရပါပြီ၊ စာရိတ္တတော့ ဘယ့်နှယ် တုန်း။

တပည့်တော်။ ။စကားပြောတတ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘိုးရဲ့အသင်အပြကို ရခဲ့ တာကြောင့် အကျင့်စာရိတ္တတော့ ကောင်းမည့်ဖက်သို့ ရှေးရှုနေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေက ဆွေမျိုးတွေချည့်ဖြစ်တော့ မတော် တာကို မြင်တွေ့ကြလဲ ဆုံးမလေ့ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သင်ပြပုံလေးတွေကို မှတ်မိသလောက် ပြောစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။လူကြီးတွေအနားမှာ ဖိနပ်စီး၍ မသွားရပါ၊ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်ပြီး မနေရပါ၊ လူကြီးများရဲ့ အနီးအပါး သွားစရာ ရှိရင် ခပ်ငုံ့ငုံ့ ခပ်ကုန်းကုန်း သွားရပါတယ်၊ နောက်ဖေးသွား ရှူးရှူး ပေါက် တို့ကို လူနှင့်ဝေးတဲ့နေရာမှာ သွားရပါတယ်၊ သောက်ရေအိုးနား တံထွေးမထွေးရ, နှပ်မညှစ်ရပါ၊ ထမင်းစားတုန်း စကားမပြောရပါ၊ ပျတ်ပျတ် မမြည်အောင် စားရပါတယ်၊ ထမင်းစားတဲ့အခါ ဟင်းကို များများမစားဘဲ ထမင်းကို များများစားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟင်းစားနဲတဲ့ အကျင့်ကတော့ ယခုခေတ်နဲ့ မလျော်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးတွေနဲ့ အတူ မစားရသေးပါဘူး၊ ထိုခေတ်က ဇလုံထဲမှာ ထမင်းရော ဟင်းရော ထည့်ပေးပြီး ထမင်းမကုန်ခင် ဟင်းမကုန်အောင် စားရပါတယ်၊ ဟင်း ဆိုတာလဲ အမဲခြောက်ဖုတ်တို့ ငါးတို့ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဟင်းကိုနဲနဲစား ရပေမယ့် ထိုခေတ်က မောင်းထောင်းဆန် ထမင်းထဲမှာ အာဟာရဓာတ်က များလို့ တော်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကစားဖော် အပေါင်းအသင်းတွေက အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်လို ကစားရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ငါးနှစ်သားအတွင်းမှာ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်သွားပြီး ကစားလေ့ မရှိပါဘူး၊ အိမ်တွေက အသီးအသီး ဝင်းထရံကာထားလို့ အိမ်ဝင်းက ကျယ်တော့ ထစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်လယ်ဖို့လဲ ကလေးအရွယ်မှာ မလွယ်ပါဘူး၊ လူကြီးတွေသွားမှ လိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ့်အိမ်မှာ မောင်နှမချင်း ကစားကြတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်အောက် ဒုတိယက နှမဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော် အောက် နှစ်ယောက်လောက်ငယ်တော့ သူလဲ တပည့်တော် သုံး လေးနှစ် ရှိပေမယ့် မကစားတတ်သေးပါဘူး၊ နောက် ညီနှစ်ယောက်လဲ ငါးနှစ်, ကိုးနှစ် ငယ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ မကစားကြရပါဘူး၊ တပည့်တော်က အကိုကြီးဖြစ်တော့ သူတို့က တပည့်တော်ကို လေးစားကြရပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ဝမ်းကွဲ အကိုကြီး အမကြီးများကို လေးစားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကလေးဘဝဟာ ပျင်းစရာကြီးဘဲ နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ တစ်ခါတုန်းက နေ့လည်မှာ တစ်ယောက်ထဲပျင်းလို့ စဉ်းစားဖူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို စဉ်းစားသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အိမ်ရဲ့အရှေ့ဖက်မှာ မန်ကျည်းပင် ရှိပါတယ်၊ အရှေ့ ပြူတင်းပေါက်က မန်ကျည်းပင်ကို ကြည့်ပြီးတော့ **"လူဖြစ်ရတာထက် မန်ကျည်းရွက်တွေဖြစ်ရတာ ကောင်းသေးတယ်, သူတို့တော့ ပျင်းကြမှာ မဟုတ်ဘူး"**လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မန်ကျည်းရွက်တွေကို **"သက်ရှိ အကောင်တွေလို့"** ထင်နေသလား။

တပည့်တော်။ ။ထင်နေပါတယ်၊ မန်ကျည်းပင်က မိခင်ကြီး၊ မန်ကျည်းရွက်, မန်ကျည်းသီးတို့က သားသမီးတွေလို့ ထင်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟာ အတွေးလွန်နေတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ အတွေးလွန်နေတာပါ၊ တပည့်တော်သာ အတွေး လွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိန္ဒိယက ရှေးလူတွေလဲ အတွေးလွန်ကြပါတယ်

"ဇိဝသညီနော ဟိ မနုဿာ ရုက္ခသို=လူတွေက စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်၊ မြက်သစ်ပင်တွေဟာလဲ သက်ရှိ အကောင်ကလေးများ ဖြစ်ကြတယ်လို့ မှတ်ထင်ကြတယ်"ဟု မိန့်တော်မူပါတယ်၊ (ဝိနည်းပါစိတ်, ဘူတဂါမသိက္ခာပုဒ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။အိန္ဒိယက ရှေးလူတွေကလဲ "မြက်သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်လို့ ထင်ကြတာဘဲ"ကိုး။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုထင်နေကြလို့ပေါ့ဘုရား၊ မိုးတွင်းမှာ ခရီးသွားတဲ့ ရဟန်းများကို "အသက်ရှိတဲ့ မြက်ပင်ကလေးတွေကို နင်းပြီး ညှဉ်ဆဲကြတယ်"လို့ လူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြတော့ ဘုရားရှင်ကလဲ "သစ်ပင်ကို မနင်း မခုတ်ကြနှင့်, မိုးတွင်းမှာ အသွားအလာမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေကြ"လို့ ပညတ်တော်မူရတာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။"သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်"လို့ ယူဆတဲ့အယူဟာ မှန်လို့ ဘုရားရှင်က ပညတ်တော်မူတာလား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဘုရား၊ တချို့လူတွေက အပြစ်မြင်နေကြတော့ ဘုရားရှင်က မဆန့်ကျင်အောင် ပညတ်တော်မူတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ မိုးတွင်းမှာ ခရီးမသွားဘဲ တရားကို ကြိုးစားစေလိုသောကြောင့် ပညတ်တော်မူတာလဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မြက်သစ်ပင်တွေ အသက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူမျိုးဟာ တိတ္ထိတို့ အယူထဲမှာ ပါသလား။

တပည့်တော်။ ။မက္ခလိဂေါသာလဆရာကြီးက စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ ကြီးပွားနေတဲ့ သစ်ပင်ဟူသမျှ ကောက်ပင်, ပဲပင်, မြက်ပင်, သစ်ပင်အားလုံးကို "ဇီဝ= အသက်ရှိတဲ့ အကောင်တွေ"လို့ ယူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ဘုရား၊ အသက်(ဇီဝ)ဆိုတာ ရုပ်တရား နာမ်တရားထဲမှာပါတဲ့ ဇီဝိတကို ခေါ်တာပါ၊ ရုပ်ထဲမှာပါတဲ့ "ဇီဝိတ"ဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ရုပ်ပါ၊ ဒါ့ကြောင့် သတ်လို့သေသေ, ရောဂါကြောင့် သေသေ, ကံအစွမ်းကုန်လို့ သေသေ, အသက်တမ်းစေ့လို့ဘဲ သေသေ, သေတာမှန်သမျှ ထိုဇီဝိတရုပ်, ဇီဝိတနာမ်တွေ တစ်ဘဝအတွက် နောက်ထပ်

မဆက်တော့ဘဲ ချုပ်တာချည်ပါဘဲ၊ အဲဒီ ဇီဝိတကိုပင် အာယု(အသက်) လို့လဲ ခေါ်ရပါတယ်၊ မြက်သစ်ပင်တွေမှာ ထိုဇီဝိတမျိုး မရှိပါဘူး။

မမွဂုတ်။ ။အော်...ကိုယ်တော်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒိဋ္ဌိကလေးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက မြက်သစ်ပင်တွေကို အသက် ရှိတယ်လို့ ယူရုံတွင်မက အဲဒီမြက် သစ်ပင်တွေကို နွား၊ ကျွဲ၊ မြင်းစသော အကောင်တွေစားတော့ ထိုသစ်ပင် သစ်ရွက်မှ အသက်တွေဟာ နွား၊ ကျွဲ၊ မြင်းတို့အထဲရောက်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် နွားထီး နွားမစသည်တို့ ပေါင်းစပ်လို့ နွားဖြစ်၊ ကျွဲဖြစ်၊ မြင်း စသည်ဖြစ်တယ်၊ လူတွေက သစ်သီး သစ်ရွက် စားကြရာမှတစ်ဆင့် လူလဲဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆနေပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဟာ ကလေးဘဝကတည်းက ဒိဋ္ဌိမှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ဖြစ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အယူမှားလျှင် မိစ္ဆာလို့ ဆိုချင်ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကံနှင့် ကံ၏ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို မပယ်သမျှတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက အယူမှားတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီအယူကတော့ ငါးနှစ်အရွယ်ကျော်မှ ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဘယ်လို အယူတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တောင်အရပ်က လူကြီးတစ်ယောက် မအိုသေးဘဲ သေဆုံးပါတယ်၊ ထိုအခါ တပည့်တော်က စဉ်းစားပါတယ်၊ "**ဒီလူကြီးဟာ ခရီးအသွားများတယ်၊ စကားအပြောများတယ်၊ လူတစ်ယောက်မှာ တစ်ဘဝအတွက် ခရီးမည်မျှ သွားနိုင်တယ်၊ စကားမည်မျှ ပြောနိုင်တယ်၊ အစားမည်မျှ စားနိုင်တယ်**"စသည်ဖြင့် သတ်မှတ်ချက်ရှိပြီး ဖြစ်တယ်၊ ဒီလူကြီးဟာ အဲဒီ သတ်မှတ်ချက်ကုန်လို့ သေဆုံ ရတယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီအယူလဲ မိစ္ဆာအယူထဲမှာ ပါနေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ပါနေပါတယ်၊ မက္ခလိဆရာကြီးက"**သတ္တဝါတိုင်းမှာ သုခနှင့် ဒုက္ခကို ချင့်တောင်းနှင့်ချင့်ထား သလို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်တယ်**"လို့ ယူပါတယ်၊တပည့်တော် အယူဟာလဲ ထိုအယူနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တွေးတော စဉ်းစားတဲ့အလေ့ဟာ ကလေးဘဝတုန်းက ပါနေတာဘဲကိုး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ငယ်ငယ်က နဲနဲမိုးချုပ်မှ အဖေနဲ့အတူ လှည်းနဲ့ **"ဗန်သင်"**ဆိုတဲ့ တောက ပြန်လာတုန်းမှာ မိုးပေါ်ကြည့်ပြီး **"မိုးပေါ်က ကြယ်တွေမှာ လူရှိသလား"**လို့ မေးဖူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် အဖေက ဘယ်လိုပြန်ပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြန်ပြောတာတော့ မမှတ်မိပါဘူး, **"လူမရှိဘူး–နတ်ရှိတယ်"** လို့ ပြောမယ်ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အတွက်ကတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ဘာသာရေး စာပေတွေကို တတ်သိရတာ အလွန်ကံကောင်းတာဘဲ၊ သာသနာပမှာ ကိုယ်တော် စဉ်းစားလေ့ ရှိပုံမျိုးနဲ့ စဉ်းစားရင်တော့ ကိုယ်တော့်အတွက် သွက်သွက် လယ်အောင် မှားတော့မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒါ့ကြောင့်မို့ **"တပည့်တော် ကံကောင်းတာတွေကို တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမယ်"**လို့ လျှောက်ခဲ့တာဘဲ၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ယခုတွေ့ရတဲ့ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်ကို မတိမ်ကောစေချင်တာပါ၊ မတိမ်ကောအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့လဲ တပည့်တော်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆနေတာပါဘဲ၊ သာသနာကြီးဟာ တပည့်တော်ရဲ့ တစ်သံသရာလုံးအတွက် ကျေးဇူးရှင်ကြီး မဟုတ်ပါလားဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော့်အတွက် **"ဘုရားကျေးဇူးတော်သည် အဆုံးမရှိ"**ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်များ ထင်ရှားတာလဲ တရားတော်များကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တရားတော်များရဲ့ ကျေးဇူးတော်လဲ တပည့်တော်မှာ အနန္တောပါဘဲ၊ ဒီတရားတော်များကို ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးနောက် ရဟန္တာအဆက်ဆက်, ရဟန်းကောင်းအဆက်ဆက်တို့ ဆောင်ရွက် စောင့်ရှောက်တော်မူလာခဲ့လို့ မပျောက်ပျက်တာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သံဃာ့ကျေးဇူးတော်လဲ တပည့်တော်အတွက် အနန္တောပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘုရား, တရား, သံဃာအကြောင်းကို ဘယ်အရွယ်ကျမှ ကိုယ်တော် ကောင်းကောင်းသိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အတော်အတန်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်ရင် သိပါတယ်၊ ဆင်းတုတော်များကို ဘုရားအစစ်ရဲ့ ပုံတော်မှန်း အရိုးဓာတ်တော်များကို

စေတီတော်အတွင်းမှာ ထာပနာထားမှန်းကိုတော့ ပိဋကစာပေကို တော်တော်များများသင်ရတဲ့ အခါကျမှ သိပါတယ်၊ ပိဋကတရားတော်များနှင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားတော်များသာ တရားအစစ်ဆိုတာရယ်, အရိယာသံဃာတော်မှ သံဃာအစစ်ဆိုတာရယ်ကိုတော့ ပိဋကစာပေကို ကောင်းကောင်းလေ့လာပြီးတဲ့အခါကျမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပါတယ်၊ အဲဒီ အခါကျမှ ဘုရားရှင်ရဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုလဲ မှန်းဆနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုဟာ ဗုဒ္ဓ, ဓမ္မ, သံဃာ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မလွယ်ပါဘူးဘုရား၊ ကောင်းကောင်းမသိကြလို့ ဘာသာရေးကိစ္စတွေမှာ အလွဲအချော် လုပ်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကောင်းကောင်းသိကြရင် ဒီအလုပ်တွေဟာ ဘုရားအလိုတော်နှင့် ဆန့်ကျင်မှန်း သိကြမှာပါ၊ ဒီလိုသိရင် အကျိုးမရှိတဲ့ ငွေကုန်မှုတွေ ဘယ်မှာ လုပ်ကြတော့မှာလဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့, ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ **"သားကလေး ငါးနှစ်သားလောက်ရှိရင် ပစ္စည်းတတ်နိုင်တဲ့ မိဘက ရှင်ပြု အလှူပေးကြတယ်"**ဆိုတာ ဘယ်မှာ ဘုရားအလိုတော် ဟုတ်တော့မှာလဲ၊ ကိုယ်တော့်ကို ဘယ်အရွယ်မှာ ရှင်ပြုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို ငါးနှစ်ပြည့်ခါနီးမှာ ရှင်ပြုပါတယ်၊ ရှင်ပြုတဲ့နေ့က ၁၂၆၆–ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း (၁၀) ရက်ဆိုတော့ ငါးနှစ် ပြည့်ဖို့ ဆယ့်ကိုးရက်သာ လိုပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ရှင်ပြုပြီးတော့ သင်္ကန်း ဝတ်နဲ့ ဆက်ပြီးနေရော့လား။

တပည့်တော်။ ။သင်္ကန်းဝတ်ဖို့ နေ့နေ့သာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတောင် မနေရသေးပါဘူး၊ အမျိုးထုံးစံအတိုင်းမို့ ရှင်ပြုတာပါ၊ နည်းလမ်း မကျတဲ့ အလုပ်တွေပါဘုရာ ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အလှူလုပ်တဲ့အခါတုန်းက မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အလှူပေးပြီး ရှင်ပြုတဲ့အချိန် အိမ်ဝင်းထဲမှာ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး အလှူနေ့မတိုင်ခင် လူတွေဝင်ထွက် စာသောက်ကြ, မုန့်တွေကြော်ကြနှင့် အလွန်ပျော်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အလှူနေ့မှာ မောင်ရှင်လောင်းလုပ်ရတာကော မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီနေ့တော့ မောင်ရှင်လောင်းလုပ်ပြီး ပိုးပုဆိုး တောင်ရှည် ဝတ်ရ၊ သနပ်ခါးလိမ်းရ၊ **"ကလေးက ဣန္ဒြေရတယ်ဟေ့"**ဟု မြှောက်ကြလို့ ဣန္ဒြေနဲ့ နေရတဲ့အတွက် မပျော်ပါဘူး၊ တပည့်တော်က ဆော့နေချင်တာ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှင်လောင်းယူတဲ့ (လှည့်တဲ့)အခါကော မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့အရပ်မှာ ပထမရက်မှာ ဝတ်စားပြီး ဆွေမျိုး လူကြီးများကို ကန်တော့ရပါတယ်၊ အဲဒါကို **"ရှင်လောင်းလှည့်"**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒုတိယအလှူရက်မှာ ကျောင်းက ရှင်လောင်းကို ခေါ်ယူ လာတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ **"ရှင်လောင်းယူ"**လုပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရွာမှာ အဲဒီရှင်လောင်းယူတဲ့ အလုပ်က ပထမရက် အလုပ်ထက် ကြီးကျယ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကြီးကျယ်ပါတယ်၊ ရှင်လောင်းကြီးရင် မြင်းစီးရပါတယ်၊ ရှင်လောင်းငယ်တော့ ထမ်းစင်စီးရပါတယ်၊ နှစ်မျိုးလုံးမှာ ရွှေထီးဆောင်း လျက် ချည်းပါ၊ တပည့်တော်ကငယ်တော့ ထမ်းစင်စီးရပါတယ်၊ ထမ်းစင် ရှေ့ကလူကြီးတွေက တံခွန်ကုက္ကားကိုင်လို့၊ အလှူ့ဒကာလဲ သပိတ်ပရိက္ခရာ လွယ်လို့၊ မိန်းမ ကြီးငယ်တချို့က လှူဖွယ်ဝတ္ထုနှင့် မီးထောင်ပြည့် ပူဇော်ဖို့ ဖယောင်းတိုင်များကို ရွက်လို့၊ ဆွေမျိုးထဲက ချောတဲ့အပျို ကလေးများက ကွမ်းတောင်ကိုင်လို့၊ ထမ်းစင်နောက်က ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားတွေက ရတုဆိုပြီး သျှိုး(ရှိုး) ထိုးကြလို့၊ အဲဒီနောက်မှာ ဒိုးပတ်ဆိုင်းက တီးလို့ မှုတ်လို့ လိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ် ။ရွာ့ထုံးစံအတိုင်းဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းပေလိမ့်မယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ရှင်လောင်းယူပုံကို ထွက်ကြည့်တဲ့ လူတွေ အပျော်ဆုံးကတော့ ဒိုးပတ်ဝိုင်း ပါဘဲဘုရား၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းက လမ်းဆုံတိုင်းမှာ ခပ်ကြာကြာတီးလေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ် ။အင်း...ရှေးထုံးစံဟာ အကျိုးရှိ–မရှိကို မစဉ်းစားရင်တော့ အတော် ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်တော်တော့ ရွှေထီးဆောင်းပြီး ထမ်းစင် စီးရတာ မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တော့ ထမ်းစင်စီးတုန်းက ပျော်ဖို့ နေနေသာသာ ထမ်းစင်ပေါ်မှာအိပ်ပြီး ငိုက်နေလို့ အဖေကလာပြီး သတိပေးရပါသေး တယ်၊ **"ငိုက် မနေနဲ့ နောက်က ဘထွေးကြိုက်တာ ကြည့်"**တဲ့။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တစ်မျိုးဘဲ၊ ဒီလိုအခါမျိုးဟာ စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ပျော်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းတာ၊ ဒါတောင် ကိုယ်တော်က မပျော်ဘဲကိုး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်က "အနာဂတ်သာသနာရေး"ကျမ်းစာမှာ ရှင်ပြု အလှူပေးကြပုံကို အပြစ်ပြပြီး ဝေဖန်ထားတာ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလဲ ပါကောင်း ပါပါလိမ့်မယ်၊ ခေတ်အလိုက်သုံးစရာတွေက များလာတော့ ဟို ရှေးခေတ်ကလို တရားတော်နဲ့ မလျော်တဲ့ အပိုကုန် အလှူဒါနကို ပြုမယ့်အစား အကျိုးရှိတဲ့ အလှူဒါနကိုသာ ပြုစေချင်လို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ငွေကုန်သလောက် အကျိုးရှိစေချင်ပါတယ်၊ ခေတ်လူငယ် တို့က စေန်စိစစ်တော့မှာကိုလဲ မြင်ပါတယ်၊ ဤ အကြောင်းများကြောင့် တပည့်တော်က တင်ကြိုပြီး "အနာဂတ်သာသနာရေး"ကျမ်းစာမှာ ဒါန အားလုံးကို စိစစ်ပြတာပါ၊ သည့်ပြင်လဲ ရပ်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီးများကို ရှေးက ဘုန်းတော်ကြီးများလို ရွာဦး ရွာထိပ်ကနေပြီး ရွာသားကလေး တွေကို ခေတ်အလိုက် ပညာသင်ပေးကာ ဆရာသမားကောင်း ပီပီနဲ့ ထိပ်တန်းမှာ တည်မြဲ တည်စေချင်လို့ပါ။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ဆန္ဒအတိုင်းကော ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းသော ပြုပြင်ရေးဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိသူသာ လိုက်ရိုး ထုံးစံဖြစ်ပါတယ်၊ အသိဉာဏ်မရှိသူအတွက်တော့ အကောင်း-မကောင်း မစဉ်းစားတတ်, အကျိုးရှိ-မရှိ မသိတတ်တဲ့အတွက် မိရိုးဖလာလိုက်ရမှ ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီ ကိစ္စမျိုးမှာ အစိုးရ ကိုယ်တိုင်က ဓိကုပ်ပြီး နတ်ပြည်တင်ရမဲ့ ကိစ္စမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အင်း…အစိုးရဆိုတဲ့သူမှာလဲ တိုင်းသူပြည်သား လူအများနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး မှန်တာကို လုပ်ရဲတဲ့သတ္တိက မလွယ်လှဘူး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အစိုးရဆိုသူမှာ ပထမကိစ္စက အမှားအမှန်ကို သိဖို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ မှားမှန် သိသောအရာကို ပြုပြင်ဖို့က ဒုတိယကိစ္စပါ၊ ဘာသာရေးနှင့် စပ်လာလျှင် မှား တယ် မှန်တယ်ဆိုတာ လူဝတ်ကြောင် များကို မဆိုထားနဲ့ ပိဋကပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကို ကောက်ချက်ချ၍ မသင်ယူခဲ့ရင် "ပိဋက ကျမ်း.ကျ.်ပါပေ့"ဆိုတဲ့ ပညာရှင်သော်မှ သတိမမူ ဂုမဖြင့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားအရ ငဲ့ စားရင် ကိုယ်တော်ရဲ့အမျိုးဟာ သရိုင် တစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းမိုးနေကြောင်း ပုံလဲ သိရပြီ၊ သရိုင်ရွာရဲ့ ရွာဦး ရွာထိပ်က

ဘုရားကျောင်းတွေလဲ ယခုအထိ ကိုယ်တော့်ဆွေမျိုး အများစုရဲ့ ကောင်းမှုများ ဖြစ်ကြောင်းကိုလဲ သိရပြီ၊ စိန်ဗေဒါကြီးကိုတောင် အနှောက်အယှက်ပေးတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ သိရပြီ၊ အဲဒီလို လူဆိုးလူကောင်း သောင်းပြောင်း ပြည့်နေသောအမျိုးမှာ ကိုယ်တော် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဘယ်လို အကျိုးရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ပွဲကြည့်ရ, ဇာတ်ဝတ္ထုများကိုကြားနာရတဲ့အခါ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးလေ ဇာတ်ဝတ္ထုကောင်းလေ အသိဉာဏ်တိုးလေ ဖြစ်ရသကဲ့သို့, ဆွေမျိုးကြီးထဲမှာ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စုံအောင်တွေ့နေရလေတော့ ကလေးတုန်းက အမှတ်တမဲ့ နေခဲ့ပေမယ့် တော်တော်ကြီးလို့ နိုင်ငံအရေး သာသနာတော်အရေးကို စဉ်းစားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်သင်ခန်းစာတွေကိုလဲ ကိုယ့်အမျိုးထဲမှာပင် အတွင်းကျကျ ရရှိနေပါတယ်၊ အထက်လူ အောက်လူတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကိုလဲ ကိုယ်တွေ့သိရပါတယ်၊ ဒါယကာ ဒါယိကာမများနှင့် ဆက်ဆံနိုင်တဲ့အရွယ်မှာလဲ ကိုယ့်အမျိုးနဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူတို့ရဲ့စိတ်ထားကို မှန်းဆနိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ တက္ကသိုလ် **"အထက်တန်းက ထွက်လာသူဟာ တက္ကသိုလ်ဗဟုသုတ ရခဲ့သလို"** လူနှင့်ဆိုင်ရာဗဟုသုတကို ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ တမင်လာလဲ မရှာရဘဲနှင့် အမျိုးထဲကပင် အပြည့်အစုံရသောကြောင့် အမျိုးကြီးမှာ ဖြစ်ရတဲ့အတွက် အလွန်ကျေးဇူးများပါတယ် ဘုရား၊ မိမိအမျိုးက အရာရာမှာ လူတန်းစေ့သူတွေများတော့ ခေတ်အလိုက် အထက်တန်း ရောက်နေကြတဲ့ ဒကာ–ဒကာမများနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာလဲ အမျိုးတွေကိုကြည့်ပြီး ညာညာတာတာဆက်ဆံတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ရနေလို့ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်း, ကိုင်း…ကိုယ်တော်ရဲ့ ငါးနှစ်အတွင်းမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာကို ကလေးဘဝ၌ အဆိုအကမှစ၍ ရှင်မပြုဘဲနှင့် ရှင်ပြုလို့ခေါ်ကြတဲ့ အလှူကိစ္စမှာ အိပ်ငိုက်ချင်တဲ့အထိတော့ သိရပါပြီ၊ ခြောက်နှစ်မှ အထက်ဖြစ်သမျှအကြောင်း ကောင်း–မကောင်းကို တစ်ခန်းဆက်ကြဦးစို့။

နိဂုံး။ ။**ငါးနှစ်တွင်းဝယ်, ဒို့ငယ်ငယ်၌, ကိုယ့်ဝယ်ဖြစ်ပုံ, စနစ်စုံအောင်, အကုန်ရေးသား, မလျှောက်အားလည်း, အများအတွက်, သိဖွယ်ချက်နှင့်, မှတ်ချက်ယူနည်း, လျှောက်ထားပြီး၍, တစ်နည်းတွက်စရာ, အဆက်လာဖို့, ဤမှာငါးနှစ်, နိဂုံးဖြစ်သည်…ပြည်ချစ်သူတို့ သိဖွယ်ကို။**

၆။ ငါးနှစ်ကျော်ဝယ်–ဆယ်နှစ်ရှယ်

မမွဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ...ကိုယ်တော်ရှင်ပြုပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းနေရောလား။

တပည့်တော်။ ။မနေရသေးပါ ဘုရား၊ ဘိုးက အင်မတန်ချစ်တော့ ငါးနှစ်ပြည့်တောင် ကျောင်းမထားသေးပါဘူး။

မမွဂုတ်။ ။လူကြီးတွေက အချစ်လွန်တာလဲ ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာရောက်တာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ အဖေ့ဖက် အမျိုးကိုက သားသမီးကို အချစ်လွန်ဟန်တူပါတယ်၊ သုံးဆက်မြောက် ဘိုးကြီးက အသက်ရှစ်ဆယ်လောက် ရှိတော့ ပြောပါသတဲ့၊ "**ငါသေရမှာ မကြောက်ပါဘူး, ငါသေတဲ့အခါ ငါ့သားကလေးက(နှစ်ဆက်မြောက် ဘိုးဖြစ်သူက) ငါ့အလောင်းကို ကြောင့်ကြစိုက်ရမှာ သနားတာဘဲ**"လို့။

မမွဂုတ်။ ။ငါ့သားကလေးဆိုတဲ့သူက ဘယ်လောက်ကြီးပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ငါ့သားကလေးဆိုတဲ့သူက အဲဒီအချိန်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိပါပြီတဲ့၊ "ဘိုးဖေ"လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ရွှေတောင်ကျောင်းကြီးရဲ့ ကျောင်းဒကာပါ။

မမွဂုတ်။ ။ဩော်...အသက်ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိတာတောင်(သားကလေး)တဲ့လား, ကိုယ်တော့်အမျိုးက သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်။

တပည့်တော်။ ။သံယောဇဉ်ကြီးကြပါတယ်၊ အဖေရဲ့ အဖေ ဘိုးခင်မောင် ဆုံးခါနီးမှာ တပည့်တော်ကို အပင့်ခိုင်းပါသေးသတဲ့၊ အဖေက ပင့်မပေးပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်က ပခုက္ကူမှာ စာသင်နေပါတယ်၊ ဆုံးမှ သံကြိုးလာတော့ မဆုံးခင်ကခေါ်ရင် လာဖို့ပါဘဲ၊ ဆုံးမှလာလို့တော့ မထူးပါဘူး၊ ကူညီပြီး ငိုဖို့သာ ရှိပါတော့တယ်၊"မလာပါရစေနဲ့"လို့ စာပြန်လိုက်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အင်း...ကိုယ်တော့် လက်ထက်ကျတော့ သဘာဝကျတဲ့ ပိဋကတော်တွေကို သင်ရလို့ အမှန်ကို လိုက်နိုင်ပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရားရှင်၏ ရွှေနှုတ်တော်ထွက်ဖြစ်တဲ့ ပိဋကတော်ဟာ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာဖို့ချည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ယခု လူတို့ဒုက္ခ

ရောက်နေတာဟာ ငွေမကုန်တန်ဘဲ အပိုကုန်တာတွေများပြီး တကယ် သုံးစရာကြုံတဲ့အခါ မသုံးနိုင်ကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ မသာ–အသုဘ ဟာ (ဘုန်းကြီးပြန်ဖြစ်စေကာမူ) ချဲ့ထွင်လေ ငွေကုန်လေ, လူပန်းလေ ဒုက္ခ များလေ ဖြစ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုင်း, ကိုင်း...ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ အမှားဒုက္ခတွေကို ပုရွက်ဆိတ်အုံ ဒုတ်နဲ့ဆွသလို ပွထ မလာပါစေနဲ့တော့၊ ကိုယ်တော် ဘယ်အရွယ်ကျမှ ကျောင်းနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ခြောက်နှစ်ပြည့်ခါနီးမှာ နေရလို့ သိပ်မကြီးပါဘူး၊ ကျောင်း ထားတဲ့ရက်က တပို့တွဲလပြည့်နေ့ နှမ်းမနဲထိုးကြတဲ့အခါ နှမ်းမနဲလှူရင်း ကျောင်းအပ်တာပါဘဲ။

မမွဂုတ်။ ။တခြားနေ့ရက်မှာကျောင်းအပ်ရင် ဆွမ်းအုပ်ပါရမှာမို့ ကိုယ်တော့် ဘိုးက ချွေတာတဲ့သဘောနဲ့ ထိုရက်မှာ ကျောင်းအပ်တာထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။မလျှောက်တတ်ပါဘုရား၊ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပါဘဲ၊ တပည့်တော်တို့အမျိုးက အများအားဖြင့် ချွေတာရေး အားကြီးလွန်း တယ် ထင်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ်, ဟုတ်တယ်–ဇာတ် အငြိမ့် လူပျက်တွေကတောင် **"ဖြစ်လေရာ ဘဝသံသရာမှာ သရိုင်ရွာရဲ့ ဆီပုလင်း မဖြစ်ပါရစေနဲ့"**လို့ ဆုတောင်းသတဲ့၊ လူပျက်တစ်ယောက်က (ဘာပြုလို့တုန်း)လို့ မေးတော့ **"ဆီများများ မကျအောင် ဆီပုလင်းအပေါက်ကို လက်နဲ့ပိတ်–ပိတ်ပြီး ဟင်းအိုးအထက်မှာ လှဲ့ယမ်းတဲ့အခါ မူးလွန်းလို့"**ဟု ပြက်လုံးထုတ်ကြ သတဲ့။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီပြက်လုံးအတိုင်း မဟုတ်ပါဘုရား၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက ဆီပုလင်းတောင် မသုံးသေးပါဘူး၊ ဆွေမျိုးများရဲ့ အိမ်တိုင်းမှာ အများ အားဖြင့် ပိုလို့ ရောင်းဖို့ဆီအိုးကြီး, အိမ်မှာတစ်နှစ်လုံးသုံးဖို့ ဆီအိုးလတ်, မီးဖိုထဲမှာသုံးဖို့ ဆီအိုးငယ်ငယ်ကလေး၊ အဲဒီလို သုံးမျိုး ထားကြပါတယ်၊ ဆီအိုးငယ်ငယ်ကလေးမှာ ဆီကုန်ရင် ဆီအိုးလတ်ကဆီကို ယူပါတယ်၊ အဲဒီ အိုးကလေးထဲမှာ ထန်းသီးအငယ်ကလေးကို လုပ်ထားတဲ့ ဆီမှုတ် ပေါက်စကလေး ရှိပါတယ်၊ အရွယ်ကတော့ လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ကွင်းထား တဲ့ လက်ကွင်းလောက်သာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှုတ်ကလေးနဲ့ ယူပြီး

ဟင်းအိုးထဲမှာ ထည့်တာဖြစ်တော့ ဘယ်အခါမှ ပိုလျှံမသွားနိုင်ပါဘူး၊ နံနက်အိပ်ယာထမှာ ကလေးတွေကို ဆီဆမ်း ဆားဖြူး ထမင်းကျွေးရင် အဲဒီမှုတ်ကလေးကို ထမင်းထဲ လှည့်ပတ် ဖိလိုက်တာပါဘဲ၊ ဆီကတော့ တစ်စက်နှစ်စက် သာသာလောက်သာ ဆမ်းတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို စည်းကမ်းကြီးကြီးနဲ့ နှမြောလို့လဲ ရှေးလူကြီးတွေက "ငါတို့အမျိုးမှာ လူမွဲမရှိဘူး"လို့ ကြွားကြဟန်တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့အမျိုးရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲနှင့် အရင်းထဲမှာ တပည့်တော်ရဲ့ မိဘများဟာ ပစ္စည်းအညံ့ဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ စပါးထားတဲ့ကျီဟာ တပည့်တော်တို့ကျီက အငယ်ဆုံးပါ၊ စပါးတစ်ထောင်လောက်သာ ဝင်ဆံ့နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှည်း, နွား, ကျွဲ အစုံရှိတဲ့အပြင် အဖေစီးဖို့ မြင်းတစ်စီးလဲ ရှိပါသေးတယ်၊ လယ်ယာလုပ်တဲ့အခါ စာရင်းငှါး တစ်ယောက် ကြီးကြီးလဲ ထားလေ့ရှိပါတယ်၊ အဖေက သိပ်ပြီး အပင်ပန်းမခံပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ရှေးခေတ်အမျိုးက နှမြောတာတော့ မှတ်တမ်းတင်လောက်ပါတယ်၊ အဲဒီလို နှမြောလောက်အောင် ပစ္စည်းရှိတာက ဘာ အကြောင်းလဲ။

တပည့်တော်၊ ။ဒီဟာလဲ လုံလောက်တဲ့အကြောင်း ရှိပါတယ်၊ သားနဲ့ သမီးတို့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါမှာ နှစ်ယောက်လုံး ဆွေမျိုးချည်းဖြစ်တော့ ယောက္ခမ မိဘတစ်အိမ်အိမ်မှာ လူကြီးတွေနဲ့ အတူနေကြရပါတယ်၊ အိမ်ကလဲ နေလောက်အောင် ကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ လူကြီးများက ကျွေးထားပါတယ်၊ တချို့မှာ အဝတ်လဲဆင်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက လက်ဖွဲ့လိုက်ကြတဲ့ ငွေဟာ သုံးစရာမလိုပါဘူး၊ စပါးဝယ်ကြပါတယ်၊ သီတင်းကျွတ်ရင် ကထိန်လဲခင် နိုင်ကြပါတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်စပါးတော်တော် များပြီး အိမ်ငယ်တစ်လုံးနဲ့ နေနိုင်လောက်မှ အိမ်ခွဲကြပါတယ်၊ အဲဒီလို အိမ်ခွဲတော့လဲ မိဘများရဲ့ဝင်းထဲမှာ အိမ်ဆောက်ရတာဖြစ်တော့ လူကြီးများရဲ့ အအုပ်အထိန်း မကင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လူကြီးများနဲ့ တစ်ဝင်းထဲနေရတော့ အပေါင်းအသင်း မကောင်းနဲ့လဲ မပေါင်းဖြစ်၊ ထိုအပေါင်းအသင်း မကောင်းကလဲ မလာကြ၊ ဒီတော့ အသောက်အစား အကစားဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်၊ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းသာ မက စာရိတ္တဖက်ကလဲ ထိန်းပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အသုံးအစွဲမှာလဲ လူကြီးတွေနဲ့ အတူနေအတူစား ဖြစ်တုန်းက လက်ထပ်သင်ပြီးဖြစ်လို့ စနစ်ကျနေပါတယ်၊ ဒီလိုနေရင်းက တဖြေးဖြေး စပါးများလာတဲ့အချိန်မှာ တစ်ဖက်ဖက်က အမွေရပြန်တော့ သာပြီး အားရှိသွားပါတယ်၊ တချို့တော့ စပါးသာ ပိုပြီးလှောင်ပါတယ်၊ အိမ်တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဆောက်သေးပါဘူး၊ စပါးကျီနဲ့ တွဲပြီး နေကြပါတယ်၊ **"ဦးသာရ"**ဆိုတဲ့ ဦးကြီးတစ်ယောက်ဟာ ပထမဆုံး အမြတ်တော်ခွန် ကောက်တဲ့စနစ်ပေါ်လာတော့ အမြတ်တော်ခွန် ပေးရပါတယ်၊ စပါးကျီနဲ့ တွဲနေတုန်းဖြစ်တော့ အမြတ်တော်ဝန်ထောက်က ကိစ္စရှိ၍ နာမည် မမှတ်မိတဲ့အခါ **"ဘယ်သူတဲ့ဗျာ, အိမ်မရှိတဲ့လူကြီးဟာလေ"**ဟု ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ်တော်တို့အမျိုးက စီးပွားရှာရေးတော့ နာမည်ရတဲ့ အမျိုးပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တော့ တစ်ဝမ်းကွဲ အမျိုး တွေရဲ့ စီးပွားဟာ အတော်မြင့်နေပါပြီ၊ ဦးလေးတစ်ယောက်ဟာ စပါး ရောင်းယင်း ငွေစက္ကူတွေသိမ်းရင်းနဲ့ ဝက်လက်မှာ ဗုံးချတော့ ပါသွား ရှာပါတယ်၊ ဒီလို အမေ့ဖက်ကအမျိုးတွေ စီးပွားတက်နေချိန်မှာ အမေက ပစ္စည်းအညံ့ဆုံးအချိန် ရောက်နေတော့ အမေဟာ ပိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာလို့ ကိုယ်တော့်မိဘက စီးပွားညံ့ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စကို နောက်မှ ပြောပါရစေဘုရား၊ နဲနဲကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ တပည့်တော် ကျောင်းနေစအချိန်မှာ အမျိုးထုံးစံအတိုင်း သားရှင်ပြု လုပ်နိုင်ကြတာဖြစ်တော့ တပည့်တော်ငယ်စဉ်က မမွဲကြသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကျောင်းနေတာ ရှင်ပြုပြီး နောက်တစ်နှစ် တပို့တွဲလပြည့် နေ့ဆိုတော့ ခြောက်နှစ်ပြည့်လုပြီနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ခြောက်နှစ်ပြည့်ဖို့ရန် (၁၄)ရက်သာ လိုပါတော့တယ်၊ ကျောင်းနေစအခါမှာ ဘိုးက စိတ်မချလို့ နေ့တိုင်းလိုက်ပို့ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းနဲ့ ရွာနဲ့က ဝေးလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းနဲ့ ရွာနဲ့က မဝေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်တို့အိမ်က ရွာလယ်မှာဆိုတော့ နဲနဲဝေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရွာအလယ်မှာ အိမ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့အိမ်က သိပ်ကြီးကျယ်သလား။

တပည့်တော်။ ။မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ အဖေ့ဖက်က ဘိုးရဲ့မိဘ ဘိုးဘွားများလက်ထက်က ရွာထဲမှာ ဂုဏ် တော်တော်ရှိဟန်တူပါတယ်၊ ဘိုးရဲ့ အမဒေါ်လေးကြီးဆိုသူနှင့် အကြောင်းပါတဲ့ ဘိုးအကြီးဟာ တစ်နယ်လုံးထင်ရှားတဲ့ ပစ္စည်းရှင်ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့အမွေရတဲ့ ဘိုးအိမ်ကတော့ လေးခန်း သုံးခန်းသာရှိတဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကလေးပါ၊ မီးလောင်ပြီးမှ ကဗျာကယာဆောက်ရတဲ့အတွက် ခမ်းခမ်းနားနား မရှိလှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်-အိမ်နေရာဝင်းက လမ်း သုံးလမ်းဆုံတဲ့ ရွာအလယ်မှာ တည်နေတာ ဖြစ်တော့ နံနက်ဆွမ်းခံချိန် လူကြီးနဲနဲ, ညဦးချိန်မှာ လူကြီးတွေများများစုပြီး လဘက်ရည်သောက်ကြ, စကားပြောကြနဲ့ တော်တော်စိုပြေပါတယ်၊ ဒီသူကြီးတွေလာပြီး စကားပြောကြလို့လဲ တပည့်တော်မှာငယ်ငယ်က လဘက်ရည်တည်ပေးယင်း အကြားအမြင် ဗဟုသုတ အတော်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ဟာ ကံလဲကောင်းတယ်နော်၊ ငယ်ငယ်ကလေးက လူကြီးတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ရတယ်၊ ညဦးက စကားပြောကြတော့လဲ ကိုယ်တော်က မအိပ်ဘဲ နားထောင်နေတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဘာဟုတ်မလဲ, အိပ်ချင်တဲ့အခါ လူကြီးတွေစကားပြောတဲ့နှစ်ခန်းပေါက် ခုတင်ကြီးပေါ် လူကြီးတွေအနား လှဲလိုက်တာဘဲ၊ ဘိုးတို့အဖေတို့က **"အိမ်ပေါ်ကို တက်အိပ်ချေ"**လို့ ပြောလဲ အိမ်ပေါ်မှာ တစ္ဆေကြောက်လို့ မတက်ဝံ့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ငယ်ငယ်က သတ္တိနည်းသလား။

တပည့်တော်။ ။လူချင်းတော့ သိပ်ကြောက်တတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ တစ္ဆေကိုတော့အတော်ကြီး ကြောက်တတ်ပါတယ်၊ သို့ပေမယ့်-တစ္ဆေထက်ဆရာကိုကြောက်တာက ပိုဟန်တူပါတယ်၊ ကိုးနှစ်ထက် မကြီးသေးတဲ့အရွယ်မှာ အိမ်-အိပ်ပါတယ်၊ ကျောင်းက လက်ထောက်ဦးပဥ္စင်းကနက်ဖန် ညောင်ပင်တွင်းရွာမှာ ဆွမ်းကြီးခံကိစ္စရှိလို့ လိုက်ရမယ်၊ စောစောလာခဲ့လို့ မှာပါတယ်၊ တပည့်တော်တစ်ရေးနိုးတော့ ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ပါတယ်၊ အမေက အစောကြီး ရှိသေးတယ်လို့ ပြောပေမယ့် ဦးပဥ္စင်းဆိုမှာ

ကြောက်လို့ ကျောင်းသွားပါတယ်၊ ကျောင်းနဲ့ရွာနဲ့ အကြားမှာ ကုက္ကိုပင်ကြီးက တစ္ဆေချောက်တတ်တယ်လို့ ကျောင်းသားကြီးတွေကလဲ ပြောကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ္ဆေကြောက်ကြောက်နဲ့ဘဲ ဆရာကို ပိုကြောက်လို့ တစ်ယောက်ထဲ သွားပါတယ်၊ ကျောင်းရောက်တော့ နာရီပြန်နှစ်ချက်သာ ထိုးပါသေးတယ်၊ ထပ်အိပ်ပြီး ညောင်ပင်တွင်းသွားခါနီးမှ ထ–တဲ့အခါ မိုးနေလို့ မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အကြောက်လွန်ပြီး မိုးတာထင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။မသိပါဘူး ဘုရား၊ အအေးမိလို့ မိုးတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် တစ္ဆေကြောက်တဲ့အကျင့်က ဘယ်အရွယ်ကျမှ ပျောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် တစ္ဆေကြောက်တတ်တဲ့အကျင့်က ကျမ်းစာ ဗဟုသုတ ရင့်ကျက်မှ ပျောက်သွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော် တောင်မြို့ ရောက်မှ မြောင်းမြဆရာတော် ကြွလာတဲ့အခါ ဦးပဥ္စင်းများကို မေးပါသတဲ့၊ **"ဦးပဥ္စင်းတို့ရဲ့ဆရာက တစ်ယောက်ထဲအိပ်ဝံ့သလား"**လို့ အိပ်ဝံ့တဲ့အကြောင်း လျှောက်ကြတော့**"အော်…တယ်တော်နေပါလား"**လို့ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ အောက်တန်းစာများ သင်ရပုံကို ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဘုရား၊ သင်ပုန်းကြီး, မင်္ဂလသုတ်,ဆုံးမစာ, လက္ခဏာတော်ကြီး ဘုရားရှိခိုး, ပရိတ်ကြီးပါဠိ, လောကနီတိတို့ကို အစဉ်အတိုင်း တက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီစာတွေကို သင်နေရတာ ဘယ်လောက် ကြာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျက်ဉာဏ်ထက် မမေ့တဲ့ဉာဏ်က ပိုကောင်းပါတယ်၊ သင်ပုန်းကြီး တော်တော်များများကို ဘိုးက ချပေးထားလို့ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ သိပ်ပြီး ကြာကြာမတက်ရပါဘူး၊ ရပြီးတွေလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ လောကနီတိတိုင်အောင် တစ်နှစ်ခွဲလောက်သာ ကြာမယ် ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ မြန်တာပေါ့နော်၊ လောကနီတိကုန်တဲ့အခါ စာရေး–စာဖတ် သွက်ပလား၊ သတ်ပုံများကော နားလည်ပလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီဟာကတော့ ဂွဘဲဘုရား၊ သင်တုန်းကိုက စာအရေးအသားကို ဦးစားပေးသင်တာ မဟုတ်တော့ သတ်ပုံမမှန်သော စာရေးနည်းတောင် မတတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သတ်ပုံ မသင်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။**"ငါးမည် ရွှေကြာ, ခက်ညွှန့်ဖြာ, စိမ်းပြာကိုလည်း ရစ်ရမည်"** စသော သတ်ပုံ သံပေါက်ကို ကျက်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သံပေါက်ရတာဘဲ ရှိတယ်၊ ရေးနည်းပုံစံကို မပြတော့ သတ်ပုံမှန်အောင် မရေးတတ်ပါဘူး၊ ကြီးတဲ့အခါ ကျမ်းစာရေးတော့တောင် သတ်ပုံစာအုပ်ကို အနားထားရပါတယ်၊ ဒါတောင် မှားမှားနေပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါ့ ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေဟာ ရှေးရှေးခေတ်က သတ်ပုံအရာမှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ပညာရှိတွေ ထွက်ခဲ့ပါလျက်ကနဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ သတ်ပုံညံ့ရတယ်ဆိုတာ သိပ် ဝမ်းနည်းစရာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားသတ်ပုံညံ့ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ တချို့စာတော်တော်–တော်မှ စာပေးစာယူပြုတဲ့အခါ **"အကျောင်းစကားမှာကျားလိုက်ပါသည်"**ဟု ကျောင်း+ကျား တို့ကို ယပင့်ဖြင့် ရေးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ်, ဟုတ်တယ်–ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် လူဝတ်ကြောင်တွေကျတော့ စာရေးပုံဟာ သွက်သွက်လည်အောင် မှားကုန်တော့တာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။မှားတာမှ တချို့အမှားဟာ ရယ်စရာကောင်းအောင် ဖြစ်သွားပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းချောင် ခေတ္တနေတုန်းက နံနက် ဆွမ်းစားသွားယင်း လမ်းမှာပစ်ထားတဲ့ စာရွက်စုတ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်မိပါတယ်၊ အဖေက သမီး သီလရှင်ထံ ပေးတဲ့စာထဲမှာ **"ငါ့သမီး မြစ်တာကျောင့်အဖေ့လီး မာပါ၏"**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟား ဟား–ဟုတ်ပြီ ကိုယ်တော်၊ ဒါကြောင့် အထက်မြို့မှာ ဘွင်းဘွင်း ပြောလေ့ရှိတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးအထံ သီလရှင်ကလေးတစ်ယောက်က လျှောက်သတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်လို လျှောက်သတဲ့တုန်း ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ သီလရှင်ဆရာကြီးက သဂြိုဟ်ပို့ချတော့"**စိတ္တံ-စိတ်လည်းကောင်း၊ စေတသိကံ-စေတသိက်လည်းကောင်း**"ဆိုတဲ့ နိဿယမှာ "လည်း"ကို မထည့်ဘဲ "**စိတ္တံ-စိတ်ကောင်း၊ စေတသိကံ-စေတသိက်ကောင်း**"လို့ ချပေးပါတယ်၊ မှန်ပါသလားလို့ လျှောက်သတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဘယ်လို အမိန့်ရှိသတဲ့တုန်းဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက...ဟာ-နင်တို့ဆရာ"လည်း"အကြံ မှားနေပြီး, နင်တို့ဆရာကြီးကြောက်တဲ့ဟာက "**လုံးကြီးတင် ဆန်ခတ်ပါ**" ဟ, ဒီလည်းက စိတ်နဲ့စေတသိက်တို့ကို စုစည်းတဲ့ သမုစ္စည်းအနက်ဟော "လည်း"ပါလို့ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ပါဠိမှာ သတ်ပုံလို့ခေါ်နိုင်တဲ့ အက္ခရာ မှားလျှင် အနက်အဓိပ္ပါယ် အယူအဆ မှားနေသလိုဘဲ၊ မြန်မာစာမှာလဲ သတ်ပုံအက္ခရာမှားလျှင် အနက်အဓိပ္ပာယ် အယူအဆ မှားတာပါဘဲ၊ ဒီတော့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ သတ်ပုံသတ်ညွှန်းနှင့်တကွ စာရေးသင်ရတဲ့ ရေးနည်းကို ပြင်သုံးကြဖို့ ကောင်းနေပါပြီဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ငယ်ငယ်က စာရေးတဲ့ အလေ့အထနည်းပြီး သတ်ပုံ မမှန်တာ ရှိပါစေအုံး၊ စာဖတ်ကတော့ ဘယ့်နှယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။စာဖတ်ကတော့ ဝါသနာပါလို့ ဖတ်တတ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာ ဘိုးရဲ့ စာအုပ်တွေရှိပါတယ်၊ "**ဒါးပိန်ရိမ်းဆရာ ရေးတဲ့စာအုပ်, ရှင်ယောဟံ-ဝေဂီလိကျမ်း, မြို့ပြင်ကြီး သဂြိုဟ်အကောက်, ဗားကရားသဂြိုဟ် နိဿယ, ဓိနတ္ထပကာသနီ, မဟာဝင်ကျမ်းနှင့်-အိနောင်ပြဇာတ်ကြီး**"ဆိုတဲ့ စာအုပ်များရှိပါတယ်၊ ရှိသမျှစာအုပ်တွေကို ဖတ်ပါတယ်၊ ပြဇာတ်ထဲမှာ အိနောင်မင်းသား ပွတ်စပါးမင်းသမီးတို့ အကြောင်းကို တော်တော် ကြေအောင် ဖတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မှိုင်း ပြဇာတ်လဲ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်ဟာ စာဖတ်တော့ မညံ့ဘူးပေါ့နော်၊ စာဖတ် မညံ့တော့ ကိုယ်သန်တဲ့ စာဖတ်ကို ကြိုးစားဖတ်မှာပါဘဲ၊ အဲဒီလို စာဖတ်ရာမှာ ရတဲ့ဗဟုသုတက ကိုယ်တော့်အတွက် ကလေးဘဝမှာ ကြီးပွားဖို့ရာ မျိုးစေ့လို့ ဆိုရမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဘာမဆို ကလေးဘဝမှာ ဝါသနာအလိုက် လုပ်လေ့ ရှိကြပါတယ်၊ အဲဒီဝါသနာဟာ ဝါသနာကောင်းဖြစ်လျှင် နောင်အခါကြီးပွားဖို့ မျိုးစေ့ဖြစ်တာချည်းပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ့်တော်မှာ စာဝါသနာပါတဲ့ ဘိုးနဲ့အတူ နေရတာလဲ ကံကောင်းတစ်မျိုးလို့ ဆိုရပေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဘိုးက စာအုပ်စုတာဘဲ ထင်ပါရဲ့၊ စာဖတ်တော့ဝါသနာ ပါလှတယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရိုးသားခြင်း, သတ္တိမနည်းခြင်း, လူကြီး ပီသခြင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့, မျိုးရိုးဂုဏ်ကတော့ လုံလုံလောက်လောက်ရှိဟန်တူ ပါတယ်၊ သို့သော် စောစော ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့ အဖွားစောမေလောက် မတော်ဘူးလို့ ပြောသံကြားဖူးပါတယ်၊ ဝမ်းကွဲ အကိုလတ်တစ်ယောက်ကို **"ဘိုးနဲ့အဖွား, ဘယ်သူက အရည်အချင်း သာသလဲ"**လို့ မေးဖူးပါတယ်၊ **"အဖွားက သာတယ်, ဒါပေမယ့်-ယခုလူတွေ (ဆွေမျိုးတွေ) ဘိုးကို တစ်ယောက်မှ မမှီဘူး"**လို့ အကိုလတ်က ပြောဖူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဂဏန်းသင်္ချာတော့ သင်ခဲ့ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။**"နော ဧက နော, နဝ ဒွေး, အသ်ဋ္ဌာ ဒသ"**ဆိုတဲ့ လင်္ကာကို ကျက်ပြီး ဂဏန်းတွက်ခဲ့ရပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်-သင်္ကေတ အသံထွက်ဖြစ်တော့ **"ကိုး တစ်လီ ကိုး, ကိုး နှစ်လီ တဆယ့်ရှစ်"**လောက် မလွယ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်အထိ သင်ပေးလေ့ ရှိကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရှေးရှေးကတော့ ရောင်းတဲ့ ဝယ်တဲ့အခါ အသုံးပြုနိုင်လောက် အောင် သစ်တန်တွက်နည်းပါ သင်ရုံတွင်မက, တချို့ ကျောင်းသားကြီး များကို ဗေဒင်တောင် သင်ပေးတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ တပည့်တော်တော့ မသင်ခဲ့ရပါဘူး၊ နံနံပါးပါး ဂဏန်းသင်ပြီးရင် **"ဘုန်းကြီးဖြစ်လောက် တဲ့ ကလေးဘဲ"**ဟု ယူဆပြီး သဒ္ဒါကို သုတ်စဉ်ကစ၍ သင်ပေးကြပါ တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှေးရှေးက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေမှာ **"နော ဧက နော"**မှ စ၍ ဂဏန်းပါခဲ့လျက် နောက်တော့ ဘာ့ကြောင့် အဆက်ပြတ်သွားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အကြောင်းနဲ့ အကျိုးဆိုတာ အမြဲဆက်သွယ်နေပါတယ်၊ ဂဏန်းသင်္ချာကို ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ မသင်တဲ့အကြောင်းလဲ အဆက်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ဆက်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အင်္ဂလိပ်က မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းကို သိမ်းယူပြီးနောက် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၅ (တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ နှစ်ဆယ်ငါး)ခုနှစ်လောက်မှာ **"ဆာအာသာဖယ်ရာ"**ဆိုသူ မဟာဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးက...

(၁) ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၏ အဆောက်အဦးအဝန်းအဝိုင်း ကောင်းမွန် ကျယ်ပြန့်ပုံကိုလည်းကောင်း။

(၂) ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ဩဇာကြီးမားပုံကိုလည်းကောင်း။

(၃) ဘုန်းတော်ကြီးများ သင်ပြအပ်သော အတတ်ပညာတို့၏ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုနှင့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်မှုအတွက် ကျေးဇူးများပုံကိုလည်းကောင်း,သိမြင်သောကြောင့် တိုင်းရင်းဘာသာ ပညာသင်ကြားရေး အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကိုသာလျှင် အားကိုးအားထား ပြုထိုက်ကြောင်း။

ထိုကျောင်းများ၌ သင်ကြားမြဲဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာအပြင် လောကီရေးရာအတွက် အသုံးဝင်မည့် သင်ခန်းစာများကိုလည်း သင်ကြား ပြသတော်မူပါရန် ဘုန်းတော်ကြီးများကို တောင်းပန် လျှောက်ထားသင့်ကြောင်း။

ထိုသို့ လျှောက်ထားရာ၌လည်း ဖြစ်မြောက်အောင် (ဉာဏ်ပညာဖြင့် မြော်မြင် နှိုင်းဆ၍) လျှောက်ထားရန်လိုကြောင်း, လိုရာစာအုပ်များ ကိုလည်း ဘုန်းတော်ကြီးများအား လှူဒါန်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

မြို့ငယ်များနှင့် ကျေးရွာများတွင် အိမ်–ကျောင်း, (ယခုခေတ် လူစာသင် ကျောင်း)များ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်–ဟု ယူဆကြမည်ကို စိုးရိမ် ရကြောင်း။

သို့အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် အပြိုင်အဆိုင်သော်လည်းကောင်း, ထိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကို ဖြည့်စွက်သည့် အနေအားဖြင့်သော် လည်းကောင်း, အိမ်ကျောင်းများ မဖွင့်သင့်ကြောင်း ညွှန်ကြားပါသတဲ့၊ (ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပညာသင်ကြားရေး မော်ကွန်းမှ ကောက်နုတ် ချက် ဖြစ်ပါသည်။)

ခမ္မဂုတ်။ ။တစ်ထောင့်နှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးခုနှစ်က ဆိုတော့ အထက်နိုင်ငံမှာ မြန်မာရှင်ဘုရင် ရှိသေးတာပေါ့နော်၊ ဒီတော့ အဲဒီ စီမံကိန်းဟာ အောက်နိုင်ငံအတွက်ပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အောက်နိုင်ငံအတွက်ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ စီမံကိန်းကြောင့် အောက်နိုင်ငံမှာ ၁၂၂၉(တစ်ထောင့်နှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ကိုး) ခုနှစ်မှာ အစိုးရအသိအမှတ်ပြုအပ်သော ဘုန်းတော်ကြီးစာသင်ကျောင်းပေါင်း (၃၁) ကျောင်း ရှိ၍ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ လေးဆယ်ရှစ်ခုနှစ်၌ ၃၉၇၅(သုံးထောင့်ကိုးရာ ခုနစ်ဆယ့်ငါး)ကျောင်းအထိ ရှိခဲ့ပါသတဲ့။

ခမ္မဂုတ်။ ။အထက်နိုင်ငံမှာတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။အထက်နိုင်ငံကို သိမ်းပြီးတဲ့အခါ ထိုအတိုင်းပင် စီစဉ်သောကြောင့် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၈ (တထောင့်နှစ်ရာ ငါးဆယ်ရှစ်)ခုနှစ်မှာ အစိုးရ အသိအမှတ်ပြုအပ်သော ဘုန်းတော်ကြီး စာသင်ကျောင်းပေါင်း ၂၈၉၈(နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာကိုးဆယ့်ရှစ်)ကျောင်း ရှိပါသတဲ့။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် အထက် အောက် နှစ်ရပ်ပေါင်းတော့ ၆၈၇၃ (ခြောက်ထောင်ရှစ်ရာခုနှစ်ဆယ့်သုံး) ကျောင်း ရှိတာပေါ့နော်၊ ဒီကျောင်းတွေက သတ်ပုံမှန်မှန်နှင့် ဂဏန်းသင်္ချာရော, ဘာသာရေး ယဉ်ကျေးမှုရော သင်ပေးတယ်ဆိုတော့ တော်တော် အားရစရာ ရှိပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒါပေမယ့်-ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ကလေးများ စာသင်ပေးတဲ့ ကျောင်းက နောက်ပိုင်းမှာ တိုးမလာဘူးဘုရား၊ တဖြေးဖြေး ရော့သွားပြီး ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၈(တစ်ထောင့်နှစ်ရာခုနစ်ဆယ့်ရှစ်)ခုနှစ်ကျတော့ အထက် အောက် နှစ်ရပ်ပေါင်းမှ အစိုးရ အသိအမှတ်ပြုအပ်သောကျောင်းပေါင်း ၃၀၉၂ (သုံးထောင့်ကိုးဆယ့်နှစ်) ကျောင်းသာ ရှိပါတော့သတဲ့။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဟာ-တစ်ဝက်သာသာကြီးကို ရော့သွားတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးစာသင်ကျောင်းများ ရော့သွားတော့ လူဆရာသင်ပြတဲ့ စာသင်ကျောင်းတွေ ဟုန်းကနဲထလာတာပါဘဲ၊ ၁၂၇၈ (တစ်ထောင့်နှစ်ရာခုနစ်ဆယ့်ရှစ်)ခုနှစ်မှာ လူဆရာတို့၏ စာသင်ကျောင်းပေါင်း ၃၆၇၀(သုံးထောင့်ခြောက်ရာခုနစ်ဆယ်) အထိ ရှိလာပါသတဲ့။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဘုန်းတော်ကြီးများဆိုတာ ဆွမ်းဒကာ,ဆွမ်းအမများရဲ့ သားကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးရိုး ထုံးစံဖြစ်ရက်သားနဲ့ အစိုးရက တမင်တကာ

အသိအမှတ်ပြုတဲ့အခါကျမှ ဘာပြုလို့ မသင်ကြဘဲ ကျောင်းအရေအတွက် လျော့သွားရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခေတ်နဲ့လျော်စွာ တတ်အောင်သင်ပေးဖို့သာ ဘုန်းတော်ကြီးများရဲ့ မူရင်းတာဝန် ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုတော့ အစိုးရ အထောက်အပံ့ကိုယူပြီး သင်ကြတာဖြစ်တော့ မူရင်းပျောက်ပြီး ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်တာပါဘဲဘုရား၊ အရှင်ဘုရားပြောတဲ့ ပညာသင်ပေးရိုး ထုံးစံဆိုတာ အထောက်အပံ့မခံဘဲ ဆရာသမားပီပီ လိမ္မာစေလို တတ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒကို ပဓာနထားခဲ့တဲ့ သင်ပေးခြင်းမျိုးပါ၊ ဒီလို သင်ပေးခြင်းမျိုးကတော့ **အရှင်အရဟံ**တို့လက်ထက်ကစပြီး တပည့်တော်တို့လက်ထက် တိုင်အောင်ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မှန်ပေတယ် ကိုယ်တော်...အဲဒီတုန်းက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထွက်တွေဟာ စာရိတ္တလဲ ကောင်းကြတယ်, ပညာလဲ တတ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ နေရာတိုင်းမှာ လူရာဝင်ကြတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား...ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများသည်ပင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသားများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ သို့သော် ခေတ်အလိုက် တိုးတက်လာသော ဝိဇ္ဇာဆိုင်ရာ အတတ်ပညာများကိုတော့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများ တတ်ပြီးသားဖြစ်မှ ဆရာဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ် ကိုယ်တော်...ဆရာဆိုတာ ဆရာဖြစ်နိုင်သော အရည်အချင်းရှိမှ အရည်အချင်းမရှိဘဲ ဆရာလုပ်ရင်တော့ တပည့်တွေအောက်ကျကုန်မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။အောက်ကျရုံတွင် မကပါဘူး၊ သူတို့က ဆရာကို အထင်သေးကြမှာပါ၊ အထင်သေးတော့ ဩဝါဒပေးသမျှကိုလဲ ဘယ်မှာ လိုက်နာကြတော့မှာလဲ၊ ဒီတော့ ဆရာလုပ်မယ့်ဘုန်းတော်ကြီးများက ကလေးတွေကို ခေတ်အလိုက် သင်မပေးနိုင်မှုကြောင့် အများစုမှာ စာရိတ္တပျက်တဲ့အပြင် ပညာဖက်မှာလဲ တောရွာက ကလေးများ အောက်ကျရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခေတ်က သိပ္ပံဖက်မှာရော ဝိဇ္ဇာဖက်မှာရော တိုးတက်လာတော့ တပည့်တော်တို့ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကြာလေဝေးလေ နေတော့မှာဘဲ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။မကြုံးစားရင်တော့ ကြာလေ ဝေးလေနေမှာက သေချာပါတယ်၊ ကြိုးစားရင်လဲ ကြာလေနီးလေ ဖြစ်နိုင်တာလဲ သေချာပါတယ်၊ ခေတ်ပညာဆိုတာ သိပ္ပံဖက်က တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်တာပါ၊ ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ပညာကတော့ နည်းနည်းပါးပါးသာ ထူးနိုင်မှာပါ၊ တပည့်တော်တို့က ကလေးတွေကို သင်ပေးဖို့ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာအခြေခံလောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုအခြေခံလောက်ဟာ ယခုခေတ်အောက်တန်း, အလယ်တန်းလောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုမျှလောက် ပညာကို ကျန်းမာရေးပါရောပြီး စာရိတ္တကောင်းအောင် သင်ပေးနိုင်လျှင် ကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးများအတွက် တာဝန်ကျေပါပြီ၊ ထိုကျေးရွာကလေးများလဲ အများစုက လယ်ယာကိုင်းကျွန်းနှင့် အသက်မွေးရမှာဖြစ်တော့ တစ်ဘဝအတွက် သာယာသောလမ်းစခန်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ သွားနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီး လုပ်ရမယ့် စာသင်သားတွေအတွက် ပိဋကပညာအပြင်, အဲဒီ အခြေခံပညာလဲ လိုမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။လိုတာပေါ့ဘုရား၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်ခင်က ရဟန်းတော်များ၏ စာမေးပွဲပြုပြင်ရေးအတွက် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် လူကြီးများ ကော်မတီဖွဲ့၍ နိုင်ငံလှည့်ပြီး လိုလားအပ်တာတွေကို စုံစမ်းကြပါတယ်၊ အဲဒီ ကော်မတီမှာပါတဲ့ အဘယာရာမ ဆရာတော်ကြီးက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌နေကြသော ကျောင်းသား သာမဏေများအတွက် ပထမငယ်တန်း မဝင်မီ မူလတန်းအနေအားဖြင့် ဂဏန်းသင်္ချာနှင့်တကွ အခြေခံစာမေးပွဲလုပ်ဖို့ရန် တိုက်တွန်းထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တိုက်တွန်းတာကို ဘာ့ကြောင့် အဲဒီခေတ် အစိုးရက မလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ကော်မတီထဲမှာပင် **"ဂဏန်းသင်္ချာ မသင်ကောင်းဘူး တိရစ္ဆာနဝိဇ္ဇာဖြစ်တယ်, သင်လျှင် အပါယ်သွားမယ်"**လို့ ဆိုပြီး ကန့်ကွက်တဲ့ ဆရာတော်များလဲရှိနေတော့ အစိုးရက နေသာတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့လက်ထက်မှာကော ဆက်ပြီး ဂဏန်းသင်္ချာ သင်ဖို့ရန် မကြိုးစာဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကြိုးစားပါတယ်၊ ယခုအထိတော့ ထိုကျောင်းသား သာမဏေများအတွက် မူလတန်းစာမေးပွဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။နေပါအုံး, မေးစရာရှိနေပါတယ်၊ ဂဏန်းသချာရော ဘာသာစာရိတ္တ ယဉ်ကျေးမှုရော အပြည့်အစုံသင်ပေးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ အထက်အောက် နှစ်ရပ်ပေါင်းမှာ (၆၈၇၃)ကျောင်းတောင် ရှိခဲ့ပါလျက် ဘာ့ကြောင့် ပျောက်ကွယ်ကုန်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အကြောင်းကတော့ အမျိုးမျိုးနေမှာပေါ့ဘုရား၊ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများကိုယ်တိုင် မိမိတို့ရဲ့ဆွမ်းဒကာ-ဒကာမများရဲ့ သားကလေးများကို ပညာတတ်အောင် ယဉ်ကျေးအောင် သဘောထားပြီး မူလတန်းပညာကို အပြည့်အစုံသင်ပေးဖို့ရန် အလယ်တန်းပညာလောက်မှ မတတ်လျှင်တော့ ဘယ် အစိုးရလက်ထက်မှာမှ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ တိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တိုင်က ရွာသူ့ရွာသားကလေးများကို လိမ္မာစေလို တတ်စေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ဆရာပီပီ သင်ပေးနိုင်ကြမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်သူမှလဲ ဖိနှိပ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါ၊ ဒီကိစ္စနှင့်စပ်ပြီးတော့ နောက်မှတစ်ဖန် ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်မှာ ဉာဏ်ကောင်းရက်သားနဲ့ သတ်ပုံတို့ ဂဏန်းသချာတို့ မနိုင်ဘူးဆိုတော့ များစွာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေဟာ ကံဆိုးသလို ကိုယ်တော့်အတွက်လဲ ကံဆိုးတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်အတွက်ကတော့ အဲဒီ နှစ်ချက်မှာ ကံဆိုးပေမယ့် အလွန်ကံကောင်းတာရှိပါသေးတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရောက်တော့ အိမ်နဲ့မတူတဲ့ အကြားအမြင်တွေ ပိုလာပါတယ်၊ ဘာသာရေး ဇာတ်နိပါတ်တော်များကို ကြားနေရပါတယ်၊ ဘုရားကို ရေလှူ ပန်းလှူရပါတယ်၊ ဘာသာရေး သင်ခန်းစာတွေကို သင်တဲ့အခါ အကုန်လုံးနားမလည်သော်လဲ နားလည်သမျှကတော့ အလွန်ယဉ်ကျေးမှုပါပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော်မှာ ကံဆိုးတာက တစ်ပဲသားလောက်ရှိပေမယ့် ကံကောင်းတာတွေက တစ်ပိဿာမက ရှိပါတယ်ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ဘယ်လို ကံကောင်းပုံလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်ပြီး အတော်ကြာတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အများသိဖြစ်လာပါတယ်၊ **"ဉာဏ်ကောင်းတယ်"** ဆိုတော့ **"ဘာသာရေး ဗဟုသုတ"**အရ ဉာဏ်ထက်ချင်လာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားကို ရေလှူ ပန်းလှူ ဆွမ်းတော်တင်တဲ့အခါ တိုးတိုးကလေး **"ဉာဏ်ထက်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါလို၏"**လို့ ဆုတောင်းပါတယ်၊

အပ်လျှုလျှင် ဉာဏ်ထက်တယ်လို့ ပြောသံကြားလို့ ဘုရားဆင်းတုတော်မှာ အပ်ကိုတောင် လှူဖူးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သြော်...ကိုယ်တော်က ငယ်ငယ်ကဘဲ ဉာဏ်ကို အသားယူတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ရှေ့သွားဖြစ်တဲ့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်တို့ ထရံကာဆရာတော်တို့က ဉာဏ်ထက်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လဲ ထို ဆရာတော်ကြီးများလို ဉာဏ်ထက်ချင်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဇာတ်နိပါတ်တော်များကိုကြားရတော့ စိတ်ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ငယ်ငယ်ကပင် တေမိ, မဟာဇနက, ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်တို့ကိုဖွဲ့ထားတဲ့ ရတုများကို ရခဲ့ပါတယ်၊ အလှူရှိတဲ့အခါလဲ ဆိုရပါတယ်၊ ဇာတ်တော်အကြောင်းကိုလဲ တောတ်တော်ကျေညက်ပါတယ်၊ ထိုဇာတ်တော်များကို သိရတော့ ထိုသူတော်ကောင်း အလောင်းအလျာတွေကို ကြည်လဲ ကြည်ညို အားလဲကျပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ရှေးသူတော်ကောင်းများကိုတော့ အားကျတယ်၊ ရွှေဘိုသားဆိုတဲ့ အလောင်းမင်းတရားကြီးကိုတော့ အားမကျဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အလောင်းမင်းတရားကြီးကိုတော့ အားမကျပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရွှေဘိုသွေးကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်းကောင်းရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့အိမ်နဲ့လဲနီး ဆွေမျိုးလဲဖြစ်တဲ့ **"ဘိုးဖုန်း"** ဆိုတဲ့ ဘိုးက မြန်မာမင်းများလက်ထက်ကို ကောင်းကောင်းမှီပြီးတော့ ရွှေကျင်တိုက်ကြီးမှာ ဖိုးသူတော်ဘဝနဲ့ နေခဲ့တာဖြစ်လို့ မြန်မာသွေး ကောင်းကောင်းရှိပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်တို့ ရောက်လာတဲ့အခါ ရွှေဘိုသား ဗိုလ်များက အတော်ကြာအောင် ခံချနေတာကို ဗိုလ်နာမည်နှင့်တကွ ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်မွေးပြီးတဲ့ အချိန်မှာ နိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်သိမ်းပြီးလို့ ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိသေးတာဖြစ်လို့ တပည့်တော် ငါးနှစ်သားလောက် ရောက်သည့်တိုင်အောင် မြန်မာမင်းများအကြောင်း, စစ်အကြောင်းကို ဘိုးဖုန်းက ဒေါ်နဲ့ မောနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ပွတ်ကာသပ်ကာ ပြောနေသံ ကြားရပါတယ်၊ အဲဒီအခါက တပည့်တော်ဟာ မြန်မာသွေးရော ရွှေဘိုသွေးပါ ကောင်းကောင်းရနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဇာတ်နိပါတ်တော်တွေကိုသိရလို့ အလောင်းအလျာတွေကို အားကျတော့ ဘာလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပိုပြီး လိမ္မာအောင်နေပါတယ်၊ ပိုပြီး ကုသိုလ်ဆိုတာကို ပြုပါတယ်၊ တပို့တွဲလကဲ့သို့ ဘာသာရေးနေ့တွေမှာ ကျောင်းသားကြီးတွေ ကိုရင်တွေနဲ့အတူ သနပ်ခါးထင်းဖြင့် မီးပူဇော်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ပူဇော်နိုင်အောင် သူတို့နဲ့အတူ တောထဲလိုက်ပြီး သနပ်ခါးထင်းခုတ်ရာမှာ ကူပြီးထမ်းပါတယ်၊ သင်္ကြန်တွင်းကျတော့လဲ ရေအိုးသစ်ကလေးနဲ့ ဘုရားကို ရေသပ္ပာယ်ပါတယ်၊ ဥပုသ်လဲ စောင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဥပုသ်စောင့်တော့ ထမင်းမဆာဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သိပ်ဆာတာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ဥပုသ်မချိုးပါဘူး၊ အရုဏ်တက်တဲ့အခါစားဖို့ မုန့်ကို အဆင်သင့်ထားပါတယ်၊ အရုဏ်တက်ကြေးစည်ကို သီလရှင်ကျောင်းက တီးပါတယ်၊ တီး–တီးချင်း စားဖို့ရန် မုန့်ကိုလက်က ကိုင်ထားပြီး ကြေးစည်တီးသံ စောင့်နေပါတယ်၊ အဲဒီလို စားပြီးတောင် အားမရှိပါဘူး၊ ကျောင်းမှာအိပ်ပြီး အိမ်ပြန်တဲ့အခါ အိမ်ရောက်အောင် နှစ်ခါ သုံးခါနားရပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ရက်လဲ ရေသပ္ပာယ်ယင်း ဥပုသ်စောင့်ပါတယ်၊ အခြား ဥပုသ်နေ့တော့ ဥပုသ်စောင့်တယ် မထင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် သဒ္ဒါကြီးတက်တော့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းရောက်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲလောက်မှာ သဒ္ဒါကြီးတက်ရတာ ဖြစ်တော့ အသက် ရှစ်နှစ်အတွင်းလောက် ရှိဦးမယ် ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သဒ္ဒါကြီးကို သင်တဲ့အခါ ရှေးရိုးသင်နည်းက သိပ်ခက်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်တော် စိတ်မပျက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။"**သဒ္ဒါကြီး တက်ရတယ်**"ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကြောင့် စိတ်မပျက်တဲ့အပြင် ပျော်တောင် ပျော်ပါသေးတယ်၊ သန္ဓိကုန်လို့ နာမ်တက်၍ ရုပ်တွက်တဲ့အခါ "**ဘောတိ ကညေ=အို...သတို့သွီး**"ဆိုတဲ့ ရုပ်ကိုတွက်တော့ ဘောတိရုပ်က ခက်လွန်းလို့ ကျောက်သင်ပုန်းထဲမှာရေးပြီး အခေါက်ခေါက်ဆိုရ, ရေးရပါတယ်၊ ဆရာက "**အဲဒီရုပ် တွက်တဲ့အခါ ကျောက်သင်ပုန်းက ကျောက်တံ အမှုန့်တွေဟာ ပိယသိဒ္ဓိကောင်းတယ်**"ဆိုလို့ အဲဒီ အမှုန့်တွေကို နဖူးတောင် လိမ်းဖူးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား…ကိုယ်တော်က စာဝါသနာပါတယ်ဆိုပြီး ပိယသိဒ္ဓိလဲ ပြီးချင်သေးသလား၊ ကလေးအရွယ် ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စမှာ ကလေး-လူကြီး မထူးပါဘူး၊ ဒီဝါသနာက ပုထုဇဉ် သောတာပန် သကဒါဂါမ်တို့ရဲ့ ထုံးစံဖြစ်တယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားလဲ အသိသားနဲ့၊ အရှင်ဘုရားကော ပိယသိဒ္ဓိ မပြီးချင်ဘူးလား၊ ဆွမ်းကလေး ကျောင်းကလေး ရအောင်လေ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရိုးရိုးပြောရယင်တော့ ပြီးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မလိုက်စား ကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါ့ထက် ကိုယ်တော်ကဉာဏ်ကောင်း အဆို ကောင်းဖြစ်တော့ အဲဒီ သိဒ္ဓိက ပြီးပြီး ဖြစ်နေမှာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဉာဏ်ကောင်းလေတော့ ဆရာက လိမ္မာဖို့ ပို့ချပေးတဲ့ စာများကိုလဲ တပည့်တော်အရင်ရလို့ နံနက်စောစောမှာ တပည့်တော်ကတိုင်ပေပြီး ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကျောင်းသားတွေက လိုက်ဆို ရပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က ပညာရေးဖက်၌ တစ်ရွာအလုံးပေါ်မှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်လို့ ချစ်ခင်သူလဲ များပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပွဲလမ်းသဘင် အပျော်မျိုးတော့ ဝါသနာ မပါ ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သိပ် ဝါသနာပါတာပေါ့ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် စာကို ပွဲထက်ပိုပြီး ဝါသနာပါဟန် တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့် စာကိုပိုပြီး ဝါသနာပါတယ်လို့ ထင်တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။သစ်ဆိပ်ကြီးက ကူကြီးဘုရားပွဲဆိုတာ တစ်ရွာလုံးနီးနီး လှည်းတွေနဲ့ သွားကြတယ်၊ ပျော်စရာလဲ ကောင်းပါတယ်၊ တော်သလင်းလ မှာပါ၊ သုံးညလောက်အိပ်ပြီး တစ်နှစ်စာသုံးဖို့ အိမ်သုံးအစားအစာများကို ဝယ်လေ့ရှိကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုလိုက်ဖို့ခေါ်တော့ သိပ်လိုက်ချင်တာ ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် သဒ္ဒါတက်၍ ရပ်တွက်ခါစမှာ ရပ်တွေ မေ့မှာစိုးလို့ မလိုက် ပါဘူး၊ ကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးက သိပ်-ကျေနပ်ပုံရပါတယ်၊ အဲဒီ အခါမှာ တစ်ရွာလုံး ဆွမ်းလောင်း**မည့်သူ** မရှိကြတော့ သီလရှင်ကျောင်းက ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ဟင်းများနဲ့ ဆွမ်းလောင်းကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ထမင်းစားဖို့ ဒေါ်လေး-သီလရှင်ဆီမှာ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးကလဲ ကောင်းကောင်းကျွေးပါတယ်၊ ကျောင်းမှာလဲ ကောင်းကောင်းစားရပါတယ်၊

အဲဒီနှစ်ကစပြီး နောက်နောက်နှစ်တွေကျတော့လဲ ကူကြီးဘုရားပွဲကို မလိုက်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်မှာ ဘုရားပွဲကြီး မလိုက်တဲ့အတွက် အစားကောင်းစားရလို့ ကိုယ်တော်က နောက်နောက်နှစ်များလဲ မလိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။အစားကောင်း စားရတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ **"ဒါလောက် တစ်ရွာလုံးနီးနီး လိုက်ချင်ကြတဲ့ ဘုရားပွဲတောင် မလိုက်တဲ့ကလေး"**ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကလေးက တပည့်တော်အတွက် အလွန်မွေးသွားပါတယ်၊ အဲဒီဂုဏ်ကို ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ နောက်နောက်နှစ်တွေမှာ မလိုက်တာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ့ထက် ကိုယ်တော်တို့ရွာမှာ သီလရှင်များလဲ ရှိကြသလား။

တပည့်တော်။ ။မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးစသော ဆရာတော်များ အရှိန်ကြောင့် ရဟန်းသံဃာ အများအပြားပေါ်ထွက်ကြသလို အမျိုးသမီး အများလဲ သီလရှင်ဝတ်ကြပါတယ်၊ အများအားဖြင့် တပည့်တော်ရဲ့ အမျိုးတွေသာများပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ထရံကာဆရာကြီးလဲ သီလ ရှင်များကို စာပို့ချပေးပါတယ်၊ ယခုအခါ စစ်ကိုင်ချောင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ (ကွယ်လွန်ပြီး)သော အေးငြိမ်းချောင်ဆရာကြီး, ထင်ရှားရှိနေသေးသော သမိဒ္ဓိချောင်ဆရာကြီးတို့လဲ သရိုင်သီလရှင်ကျောင်းတိုက်မှာ နေဖူးကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ သီလရှင်တိုက်ဟာ ယခု ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ယခုတော့ မြေရာသာ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ရဟန်းတော်များ ဖက်မှာ နောက်ထပ်ပေါ်ထွန်းသူ ရှိသေးသော်လဲ သီလရှင်ဖက်မှာတော့ အမျိုးသမီးတွေက စိတ်တောင် မကူးကြတော့ဘူး ထင်ပါတယ်၊ စစ်ကိုင်း ဖက်မှာတော့ အသက်ကြီးသော သရိုင်ချောင်ဆရာ–ဒေါ်လေးတစ်ယောက် ကျန်ပါသေးရဲ့၊ မင်းကွန်းမှာလဲ ဆရာကလေးတစ်ယောက် ကျန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရွာကထွက်တဲ့ ရှေးရဟန်းတော်ကြီးများကော အတော်များများ ရှိပါသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ထက်ကြီးတဲ့ ရှေးရဟန်းတော်ကြီးများ တချို့ ကွယ်လွန်, တချို့ လူ့ဘောင်ရောက်လို့ အများပင် မရှိကြတော့ပါဘူး၊ စစ်ကိုင်း ရွှေပြည်ချောင်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးဇောတိကနှင့်**, မစိုးရိမ်ချောင် **ဦးသုမင်္ဂလတို့**သာ ရှိပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရွာက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဩဇာကောင်းတဲ့ ရွှေတောင်ဆရာတော်ကြီးများ ပေါ်ထွက်ပါလျက် ဘာ့ကြောင့် သာသနာတော်ဖက်က အရှိန်အဝါ လျော့ကျသွားရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မြင်တဲ့အတိုင်း လျှောက်ရယင်တော့ ကလေးသူငယ်များကို သူ့ခေတ်နှင့်သူ့ခါ လူရာဝင်အောင် ပညာသင်မပေးနိုင်ခြင်းဟာ **"သာသနာလျော့ကျခြင်း၏ မူရင်း"**လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြီးတော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးသို့ စာသင်သွားတဲ့ကိုယ်တော်များက ရပ်ရွာပြန်လာတဲ့အခါ ရွာသူရွာသား ဆွေမျိုးကြီးများ၏ လေးစားလောက်အောင် ကြည်ညိုဖွယ်ကို မဆောင်နိုင်ခြင်း, နောက်နောက်ကလေးများ၏ မိဘတို့က ဘုန်းကြီးဘဝကို အထင်သေးကာ မိမိတို့ကလေးများကို ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ မထားလိုခြင်းလဲ အကြောင်းရင်းတစ်ပါးဘဲလို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေးပြန်တွေက ဘယ်လိုနေလို့ အထင်သေးတာလဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ထိုခေတ်က မန္တလေးစာသင်သွားတဲ့ ကိုယ်တော်များလဲ ရှိပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းမှာ စာသင်တဲ့ကိုယ်တော်များလဲ ရှိပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းမှာ ထရံကာဆရာကြီးက သီလရှင်များကို စာပို့ချတဲ့အခါမှာ မန္တလေးတချို့, စစ်ကိုင်းတချို့ စာသင်သွားကြပါတယ်၊ မန္တလေးသွားတဲ့အထဲမှာ တပည့်တော် ဦးလေး ဦးပဥ္စင်းက အကြီးအကဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ကိုယ်တော်များက ဘာလုပ်ကြတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ကိုယ်တော်များက တစ်ရံတစ်ခါပြန်လာပါတယ်၊ ပြန်လာပြီး မန္တလေးက လူပြက်တွေ ပြက်လေ့ရှိတဲ့ စကားလုံးများကို သုံးကြပါတယ်၊ တရားဟောရင်းလဲ ပြက်လုံးတွေထည့်ပြီး ဟောကြပါတယ်၊ ကာလသားလူငယ်တစ်စုက သိပ်သဘောကျပါတယ်၊ လူကြီးတွေက နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သကြံန်တွင်းမှာ ဦးလေးကြီး တရားဟောတော့ စည်လိုက်တဲ့ ပရိသတ်ဟာ မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒီအခါ တပည့်တော်က ခွေးမဆူအောင် ချောက်ရတဲ့ ချာတူးကလေးသာ ဖြစ်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ မန်းပြန် ကိုယ်တော်များက ကျောင်းသား ကလေးသူငယ်တွေကို ယဉ်ကျေးအောင် ကူညီပြီး စာသင်မပေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့သင်ခဲ့တဲ့ပညာက သဒ္ဒါ, သင်္ဂြိုဟ်မှစ၍ ပိဋကစာပေဆိုင်ရာချည်းဖြစ်တော့ ကလေးတွေနဲ့ ဆိုင်တာကို မသင်တတ်ကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် သူတို့စာသင်ပြီးလို့ ကျောင်းဘုန်းကြီးလုပ်လဲ ရှေးရိုးအတိုင်း သင်ပေးကြတော့မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ရှေးရိုးအတိုင်း ဘာသာရေး သင်ပေးယင်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ သူတို့က အထက်တန်း ပိဋကစာပေတွေ သင်ထားတော့ ကျေးရွာကျောင်းမှာ ကျောင်းဘုန်းကြီး မလုပ်ချင်ကြတော့ဘူးဘုရား၊ အဲဒီတော့ မိမိတို့ရွာမှာ ပြန်ပြီး ကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မရှိသလောက် နည်းသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရွာကျောင်းကော ဘယ်လိုနေသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ရဲ့ ရွာကျောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသာ ရှိပါတော့တယ်၊ အဲဒီ တစ်ပါးဆိုတာလဲ မိခင်ဆောက်ထားတဲ့ကျောင်းရှိလို့ ကျောင်းစောင့်တဲ့သဘောနဲ့ သီတင်းသုံးရှာတာပါ၊ ယခု ပြန်တော်မူလို့ တူ–ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါး နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့တော့ အပုံကြီး ကွာခြားပြီး လျော့ကျသွားတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းကတော့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ကျောင်းသာမက ရွာကျောင်းတိုင်းလိုလိုပင် ကျောင်းသားတွေ ကိုရင်တွေနဲ့ စိုစိုပြေပြေ ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေးတက်ပြီး စာသင်ကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေလဲ တော်တော်များမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တော်တော်များပါတယ်၊ အဲဒီ စာသင်ရဟန်းတော်များ ပြန်လာကြတဲ့အခါ အလွန်စည်ကားတယ်လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ရွာကလဲ မိုးလေဝသကောင်းလို့ စပါးဆန်ရေပေါတော့ ရွာရောကျောင်းများပါ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်ဘုရာ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတုန်းကအခြေအနေကို မန္တလေးစာသင်သွားကြတဲ့ ကိုယ်တော်ဦးလေးကြီးများ ထိန်းထားနိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တော်တို့ကျောင်းမှာ ယခုလို ကျောင်းသားကင်းမဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခေတ်အလိုက် မူလတန်းပညာနှင့် ဘာသာယဉ်ကျေးမှုကိုသာ သင်ပေးနိုင်ကြရင် ရွာမှာလဲ လူကောင်းအများ, ကျောင်းမှာလဲ ကျောင်းသားအများနဲ့ စည်ကားမြဲ စည်းကားနေမှာပေါ့ ဘုရား။

မမွှေဂုတ်။ ။မဖြစ်ခင်က တင်ကြိုပြီး မြင်ဖို့ဆိုတာလဲ တယ်တော့ မလွယ်ပေဘူး ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီကိစ္စလောက်ကတော့ သိပ်ပြီး ခက်စရာမဟုတ်ပါဘုရား၊ စဉ်းကို မစဉ်းစားကြလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ၊ ယခုလဲ မနှောင်းသေးပါဘူး၊ ယနေ့ကြိုးစားယင် နက်ဖန် အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ကောင်းနိုင် ပါသေးတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် သဒ္ဒါကြီး တက်နိုင်တဲ့အခါ ဆရာသမားများက မန္တလေး စာသင်မပို့သေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မပို့သေးပါဘူး၊ ပင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီးက သက်တော် ကြီးလို့ ကျောင်းသားတွေကို လက်ထောက် ဦးပဥ္စင်းကြီးနဲ့ လွှဲထားပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ပထမက အဲဒီ လက်ထောက် ဦးပဥ္စင်းကြီးဆီမှာ တက်ရပါတယ်၊ နောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ပို့ချပေးပါတယ်၊ ဆောင်းအခါ နေပူစာဒ္ဒ ဆရာတော်ကြီးအထံမှာ နှပ်တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ သဒ္ဒါ တက်ခဲ့ရပုံ, သမာသ်ရုပ်တွက်တဲ့အခါ (လွဲလို့) ထိပ်ခေါက်ခံခဲ့ရပုံကို မှတ်မိပါသေးတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ဘယ်အရွယ်လောက်မှာ မန္တလေးရောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အလယ်ရောက်ဖူးတာတော့ ငါးနှစ်, ခြောက်နှစ်သားလောက်က ရောက်ဖူးပါတယ်၊ စာသင်ဖို့တော့ ကိုးနှစ်, ဆယ်နှစ်လောက်မှ စရောက် ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဘယ်သူက လိုက်ပို့သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဖေက လိုက်ပို့ပါတယ်၊ အဖေမပို့ခင် တပည့်တော်က မင်းကွန်းဖက်ကို ခဏရောက်နေပါတယ်၊ မင်းကွန်းတိုက်စုမှာ (ဆရာ- ဒေါ်ဇာလီလက်ထက်)တစ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်လေးညီမနှစ်ယောက်သီလရှင် ရှိပါ တယ်၊ အဲဒီ သီလရှင်များရဲ့ မိခင် (အဖွားလေး)နှင့်အတူ တပည့်တော်ရယ်, ညီဝမ်းကွဲ မောင်ချစ်မင်းရယ် လိုက်သွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မင်းကွန်းမှာ ပျင်းစရာမကောင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ (ကြက်များ ခြေကျရာပျော်သလို) ရောက်ရာ ပျော်တာပါဘဲ၊ တပည့်တော် ဉာဏ်ကောင်းမှန်းသိလို့ သီလရှင် ဆရာတွေက အရေးပါကြပါတယ်ဘုရား၊ ကျောင်းမှာ တပည့်တော်ရတဲ့ တရားဂါထာကို တိုးတိုးရွတ်နေတာကို သီလရှင်ကြီးတွေကြားလို့ ထပ်ပြီး အရွတ်ခိုင်းကြပါတယ်၊ ညီအကိုနှစ်ယောက် ခေါင်းလောင်းကြီး သွားလိုက်၊ မြသိန်းတန် ဘုရားပေါ်တက်ပြီး စောင်းတန်းမှာ အပြေးဆင်းလိုက်နဲ့ အလွန်ပျော်ကြပါတယ်၊ တစ်ခါတော့ မင်းကွန်းခေါင်လောင်း လာကြည့်တဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေက တပည့်တော်တို့ ညီအကိုနှစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်မယ် လုပ်လို့ ပြေးလိုက်ရတာ မောလို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကြောက်လို့လား ကိုယ်တော်၊ **"ရှေ့ဘိုသား"**ဆို။

တပည့်တော်။ ။ကြောက်လို့လား, ရှက်လို့လားဆိုတာတော့ မသိပါဘူး ဘုရား၊ ပြေးရတာပဲ မှတ်မိပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ **"ဉာဏ်ကောင်းတယ်, ဂါထာအရွတ်ကောင်း တယ်"** ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကြောင့် အရေးပါကြတော့ ပျော်စရာဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အဲဒီဂုဏ်ကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်က ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ မင်းကွန်းမှာတော့ ဒေါ်လေးတို့ကလဲ အလိုလိုက်, အခြားသီလရှင်ဆရာတွေကလဲ အရေးပါကြတဲ့အတွက် အပျော်လွန်ပြီး ကံကောင်းလို့ မသေတာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မြစ်ဆိပ်က တိုက်စုနဲ့ကပ်နေတာဖြစ်တော့ နေ့တိုင်းမြစ်ဆိပ် ဆင်းပြီး ရေးချိုးကြရပါတယ်၊ တစ်နေ့တော့ ကမ်းနားရောက်နေတဲ့ ဖောင်ရဲ့ သစ်တုံးပေါ် ခုန်ပြီးတက်လိုက်တာ သစ်တုံးက လိမ့်သွားလို့ လူပါနစ်ပါရောလား၊ ရေကလဲထောက်လို့ မမှီ တမှီနေရာမှာ နစ်နေတော့ ဒေါ်လေးက လက်ဆွဲယူလိုက်လို့ မသေတာပေါ့ဘုရား၊ ဆယ်မယ့်သူမရှိရင် သို့မဟုတ်–ရေက ပို၍နက်လို့ ဖောင်အောက် ဝင်သွားရင် သေဖို့ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ရေမကူးတတ်ဘူးလား၊ ကိုယ်တော်တို့ရွာမှာ ဆင်းပြီး ရေချိုးနိုင်တဲ့ ရေကန်ကြီးတွေရှိသားဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။အများကလေးတွေကတော့ အုတ်ကန်ကြီးထဲမှာ ရေကူးကြလို့ ရေကူးတတ်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ ဆံပင်ရေစိုမှာ စိုးလို့ ရေတိမ်မှာသာ ကူးပြီး ရေချိုးလေ့ ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရေကူး ကောင်းကောင်း မတတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆံပင်ကို ဒါလောက် ဂရုစိုက်ရသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ဆံပင်က ဂရုစိုက်ရလောက်အောင် ကောင်းပါတယ်၊ တချို့တော့ ကတုံးရိတ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ရေလဲ မကူးတတ်ဘဲနဲ့ ရေချိုးဆိပ်က တုံးပေါ် ခုန်ကူးတာတော့ အဆင်ခြင်နည်းရာ မကျဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဆင်ခြင်နည်းတာပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ စာဝါသနာ ပါသလောက် အဆော့လဲ ဝါသနာပါဟန် တူပါတယ်၊ ကျောင်းက ကွပ်ပျစ်ပေါ် ခုန်ခုန်တက်လို့ ထိခိုက်မိတာများပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ခြေသလုံး ရှေ့ဘက်မှာ ယခုအထိ အမာရွတ်တွေ ရှိနေပါတယ်၊ ခုန်တက်တော့ တိုက်မိတဲ့ အထိမ်းအမှတ်တွေပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ မဟာရဋ္ဌဂုရု စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ကတောင် တစ်ခါက အမိန့်ရှိတော်မူဖူးပါသေးတယ်၊ **“တောင်မြို့ဘုန်းကြီး ငယ်ငယ်က သိမ်ကျောင်းလှေခါးပေါ် ခုန်ခုန်တက်သွားတာကလေး မြင်နေသေးတယ်”**လို့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်မှာပါဘဲ၊ တပည့်တော် ဆော့တာကို တပည့်တော် မမှတ်မိပေမယ့် အတော်များများက မှတ်မိနေပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့အတူ ပခုက္ကူစာသင်သွားတဲ့ ရွှေဘိုဆရာတော်ကလည်း **“ဇနက ငယ်ငယ်က မဆော့တယ် ဆော့တယ်မပြောနဲ့တော့ သူဆော့တာနဲ့ ကျောင်း ကလေးတောင် ပြိုကျဖူးတယ်”**လို့ ရန်ကုန်က ဒကာကြီး ဦးထွန်းလှိုင်ကို ပြောဖူးပါသတဲ့၊ ဒါလဲ တပည့်တော် မမှတ်မိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ဒါလောက် ဆော့လို့ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ စတေးရ လောက်အောင်ဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဒေါ်လေးများ စိတ် မညစ်ကြ ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စိတ်တော့ညစ်ကြဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မတော်တဆဖြစ်ယင် သူတို့အပေါ် အပြစ်တင်စရာဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြန်တော့ပို့ချင်ကြဟန်တူပါတယ်၊

ဒီအချိန်မှာ အဖေက လယ်သမားတစ်ပိုင်း, စပါးကုန်သည်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေလို့ စပါးရောင်းဖို့ရန် သစ်ဆိပ်ကြီးမှ လှေကြီး နှစ်စင်းနှင့် မန္တလေး ဆင်းလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကွန်းဝင်လာပါတယ်၊ မင်းကွန်းဝင်လာပြီး မန္တလေးခေါ်သွားပါတယ်၊ မန္တလေးရောက်တော့ တပည့်တော်ကလဲ နေချင်တာနဲ့ ဦးလေးကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးပဥ္စင်းထံ ထားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုးနှစ်, သို့မဟုတ် ဆယ်နှစ်သားလောက် ရှိပါဦးမယ်၊ ဦးလေးကြီးထံ သဒ္ဒါကြီး ဥဏာဒ်ကိုတက်ရတာ မှတ်မိပါသေးတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖေက ဆရာဖြစ်တဲ့ သရိုင်ပင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီးကို မလျှောက်ခဲ့ဘဲ မန္တလေးထားခဲ့တာကို ဆရာတော်ကြီးက ကျေနပ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်လို့ပေါ့ဘုရား၊ ရွာရောက်မှ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကို မန္တလေး ထားခဲ့တဲ့အကြောင်းလျှောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး ရှိသမျှ ကျောင်းသားတွေ နှင်ထုတ်ပါရောတဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ဟာ ဒါတော့ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်ကြီးက လွန်ပြီထင်တယ်၊ ကိုယ်တော့်အဖေရဲ့ အပြစ်ဟာ ကျောင်းသားများပေါ် ကူးစက်တာတော့ မတော်လှဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ကြီးက ရွှေကျင်တိုက်မှာနေခဲ့ပေမယ့် စိတ်က အလွန်ထက်ပါတယ်၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာတဲ့အခါ ကျောင်းသားတွေကို မရိုက်ဖို့ရန် အလှူခံတော့ လှူခဲ့ရပါတယ်၊ နောက် ရိုက်ချင်လောက်အောင် အပြစ်တွေ့တော့ "ငါက ဒုတ်သာလှူခဲ့တာ, ဓားမလှူခဲ့ဘူး, သတ်ပစ်လို့ သေကုန်ကြမယ်"လို့ အမိန့်ရှိပါသတဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲဒီအခါ မန္တလေးရောက်ကထဲက မန္တလေးမှာဆက်ပြီး စာသင်ရသလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက် စပါးရောင်းဖို့ အဖေလာတဲ့အခါမှာ တပည့်တော်က ဖျားနေတာလဲ တစ်ကြောင်း, ရွာကျောင်းဆရာတော်က မကျေနပ်တာလဲ တစ်ကြောင်း ဒီအကြောင်းကြောင့် ရွာသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှာရောက်တော့ ဘာစာတွေ တက်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သဒ္ဒါကြီးက ကုန်လုနေတော့ ကုန်အောင်တက်ပြီးမှ သင်္ဂြိုဟ် သင်ရပါတယ်၊ ရပြီးတဲ့စာတွေကို ညတိုင်းပြန်တဲ့အခါ မကုန်နိုင်လို့ ကိုးနာရီလောက်ထိအောင် စာပြန်ရပါတယ်၊ အခြားကျောင်းသားတွေ စာအံတိတ်သော်လဲ တပည့်တော် မတိတ်ရသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တော်က ကျောင်းအိပ်သလား။

တပည့်တော်။ ။သဒ္ဒါအတော်ရောက်ကထဲက ကျောင်းမှာအိပ်ရတာများပါ တယ်၊ ညကို ရပြီးတဲ့စာတွေကုန်အောင် ပြန်ရပါတယ်၊ နံနက်စောစော အိပ်ယာထတော့ ခဏလောက် ဘုရားဝတ်တက်, **ဦးပေါ်ဦးရဲ့ "ယမမင်းထံ အစစ်ခံသံပေါက်"** စသည်ကို ကျောင်းသားများအား ချပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆယ်နှစ်လောက်ရှိယင်ဘဲ လူကြီးကလေးလိုဖြစ်နေ တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က စာတော်တဲ့ကလေးဖြစ်တော့ စိတ်ကလဲ စာကိုအကြောင်းပြုပြီး လူကြီးလိုဖြစ်လာပါတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စ ကိုလဲ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြ ရှိလာပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက နေ့လည် အချိန်မှာ လူကြီးတွေမရှိဘဲ လဘက်ရည်တယ်သလား, ဘာလုပ်သလဲ မမှတ်မိပါဘူး၊ ကိစ္စပြီးတော့ မီးဖိုထဲကမီးကို ငြိမ်းလေ့ရှိတဲ့အတိုင်း မီးကျီး တွေ အပေါ်က လက်နဲ့ခံပြီးတော့ ရေဖျန်းပါတယ်၊ မီးအငွေ့ရိုက်လို့ ညာဖက် လက်ဖမိုးတွေ ပူတော့ ဘယ်ဖက်လက်နဲ့ ခံပြီး ဖျန်းပါတယ်၊ မီးတော့ငြိမ်းပါရဲ့ လက်ဖမိုး နှစ်ဖက် အပူလောင်နေပါတယ်၊ အဲဒီ အခါမျိုးမှာ ငံပြာရည်နဲ့နယ်ရတယ် ကြားဖူးလို့ ငံပြာရည်နဲ့ နယ်ပါတယ်၊ သာပြီး ပူစပ်၍ မခံနိုင်တော့ ရေအင်တုံထဲ နှစ်လိုက်ရော လက်ဖမိုး နှစ်ဖက်လုံး အဖုတွေ ထလာတော့တာပါဘဲ၊ အဲဒီက စပြီး အနာဖြစ်လို့ အတော် ခံလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကျောင်းအိပ်တဲ့အခါ ကစားရသေးလား၊ ကိုယ်တော်က ကစားဝါသနာပါတယ်ဆို။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းအိပ်တဲ့အခါ မကစားရတော့ပါဘူး၊ အိမ်အိပ်တဲ့အခါ တုန်းကတော့ စာကလဲနည်းသေးလို့ စာပြန်ပြီးရင် အိမ်နီးချင်း နှမတွေနဲ့

ကစားတဲ့အခါလဲ ကစား, လူကြီးများ စကားပြောတာ နားထောင်တဲ့အခါလဲ နားထောင်နဲ့, တစ်ခါတစ်ခါလဲ ရွာထဲမှာ လမ်းထွက်ပြီး အခြားကလေးတွေနဲ့ ကစား, အဲဒီလို နေတာနဲ့ မပျင်းပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။နှမတွေနဲ့ ဘာလုပ်တမ်း ကစားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။"ဖန်ခုန်, ထုပ်ဆီး, ညောင်ပင်တဆွေ, ကြက်ထုပ်ပစ်"စတဲ့ ကစားတွေပါ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ ဆွေမျိုးသိပ်မရင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့လဲ နေ့(ကျောင်းအားတဲ့အခါ)ကစားပါတယ်၊ သူတို့က တပည့်တော်ကို ခင်လို့ ဆွေမျိုးရင်း အချို့နဲ့ အတူလိုက်လာပါတယ်၊ သူတို့နဲ့ကစားတဲ့အခါတော့ သူတို့ကလဲ သိက္ခာရှိလို့, တပည့်တော်က သီလပေးတဲ့ကိုယ်တော်, သူတို့က သီလယူတဲ့ ဥပုသ်သည်လုပ်ပြီး သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ကစားကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ညီတွေ အကိုတွေနဲ့တော့ မကစားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အကိုတွေက တော်တော်ကြီးပါတယ်၊ သူတို့က ကျောင်းမှာ အိပ်ကြတာများပါတယ်၊ ညီလဲ အိမ်နီးချင်းမှာ မရှိပါဘူး၊ ရှိတဲ့ညီကလဲ အိမ်ချင်းနဲနဲ ဝေးတော့ ကစားဖော် မဖြစ်ကြပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။ကျောင်းမှာတော့ လုံးလုံး မကစားရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နေ့လည် စာအံနားချိန်မှာ ကစားရပါတယ်၊ အလှူရှိလို့ အားတဲ့အခါနှင့် ဥပုသ်နေ့မှာလဲ ကျောင်းပြင်ထွက်ပြီး ကစားကြပါတယ်၊ ကျည်းသားရိုက်တမ်း, ဂုညင်းထိုးတမ်းနဲ့ ကြီးတဲ့အခါ ဘောလုံးကန်တမ်း, ပိုက်ဆံပစ်တမ်း, ပေါ်တော်ကြီးတဲ့အခါ လူခပ်ကြီးကြီးတွေနဲ့ သုံးပုံဖဲရိုက်တမ်း စုံလို့ပါဘဲ၊ နဘမ်းချ, လက်ဝှေ့သတ်ကစားနည်းတော့ ကြမ်းလွန်းလို့ တပည့်တော်တော့ ဝါသနာမပါလှပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ငယ်ငယ်က သုံးပုံဖဲလဲ ရိုက်တတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ရိုက်တတ်ရုံ မကပါဘူး၊ သိပ် ဝါသနာပါတာဘဲ၊ သုံးပုံဖဲက အတွေးကောင်းဖို့လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို တွေးရတာက အလွန်သမာဓိရပြီး အရသာရှိပါတယ်၊ အတွေးမှန်လျှင်တော့ သိပ် ပျော်တာဘဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။ပိုက်ဆံတမ်းလား။

တပည့်တော်။ ။ပိုက်ဆံတမ်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွေမျိုးတွေ အစ်ကိုကြီးတွေနဲ့ တခြားက လူကြီးတွေ ထုံးခွေတမ်းပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆယ်နှစ်အရွယ်အထိ အကြောင်းအရာတွေကို သိရပါပြီ၊ ကိုယ်တော်ကျောင်းနေတဲ့အခါ ဉာဏ်ကောင်းကြောင်း ထင်ရှားပုံ, ဓာဗတ်ဝါသနာပါ၍ ဓာဗတ်တတ်သော်လဲ ဂဏန်းသင်္ချာနှင့် သတ်ပုံနားမလည်ပုံ, ညဥ့်စာအံတဲ့အခါ တခြားကျောင်းသားတွေ စာအံတိတ်သော်လဲ မတိတ်ရသေးပုံ, နံနက်စောစော ကျောင်းသားများအား ကိုယ်တော်က သံပေါက်စာများကို တိုင်ပေးရပုံ, ဓာတ်တော်တွေကြားရလို့ အားကျပြီး ကုသိုလ်များများပြုပုံ, ဘိုးဖုန်းရဲ့ အရေးတော်ပုံစစ်ကို ကြားရ၍ ဝံသာနုစိတ် ရှေ့ဘိုသွေး ထက်သန်ပုံ, မင်းကွန်းရောက်ခိုက် အင်္ဂလိပ်တွေက ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်လုပ်တော့ ညီအကို နှစ်ယောက်ပြေးကြပုံ, မြစ်ထဲမှာရေနစ်လို့ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ဆယ်မည့်သူအဒေါ်ရှိပုံ, မန္တလေး ခေတ္တနေရပုံ, လှေကားကို ခုန်ခုန်တက်လို့ တိုက်မိ၍ ခြေသလုံးရိုးမှာ အနာရွတ်တွေ ယခုအထိ ရှိသေးပုံ, ကိုယ်တော်ရဲ့ ခုန်တက်ပုံကို မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ မျက်စိတော်ထဲမှာ မြင်နေပုံ, ကစားမျိုးစုံနှင့်တကွ သုံးပုံဖဲဝါသနာပါပုံ, မီးထင်းကိစ္စမှာလဲ ကြောင့်ကြရှိပုံ, အတော်စုံစုံသိရပါပြီ၊ ဆယ်နှစ်မှအထက် သိစရာတွေကို သိဖို့ရန် ဆယ်နှစ်နိဂုံးကို ဤနေရာတွင် ကမ္ပတ်ဖုံးကြပါစို့။

နိဂုံး။ ။**လူတွင်တစ်ယောက်, ဆိုရလောက်အောင်, ထွန်းတောက်မည့်သူ, ထိုသည့်လူကား, ငယ်မူငယ်သွေး, ငယ်ကလေးက, ဘိုးဘေးလည်းစောင့်, မျိုးလည်းစောင့်၍, စောင့်မည့်အရာ, တွေ့မြဲသာတည်း၊ ဝါသနာခေါ်, အထုံသော်ကား, မတော်မတဲ့, မရှိခဲ့၍, တဲ့ရာတော်ရာ, ဝါသနာကြောင့်, ဉာဏ်ပါဝိရိ, အမြဲရှိသား၊ မိမိဘိုးဘွား, ဆရာများက, အားထားလေးမူ, အရေးယူ၏၊ ထိုသူမျိုးသာ, ဖြစ်ခဲ့ပါမူ, နောင်ခါဆက်ဆက်,ညွှန့်အတက်ဖြင့်, ကွန့်လျက်ဝေဖြိုး, သစ်ပင်မျိုးသို့, တိုင်းကျိုးပြည်ရွာ, သာသနာနှင့်, ဘာသာမျိုးနွယ်, ခိုကိုးဖွယ်သည် ... ငယ်ငယ်သစ်ပင်သဘောတည်း။**

၇။ ဆယ်နှစ်လွန်လစ်–ဆယ့်ငါးနှစ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မန္တလေးကပြန်ပြီး ရွာမှာနေတဲ့အခါ မန္တလေးနှင့် အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ရွာနဲ့ မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က အိမ်ဦးကြမ်းပြင်လို ဖြစ်နေတော့ မကြာမကြာ အဆက်အသွယ် ရှိပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပင်းကျောင်းမှာ သိမ်သမုတ်ကိစ္စနဲ့ ကြွတော်မူလာပါတယ်၊ ဓမ္မကထိကများနှင့် စာချ ဘုန်းကြီးများလဲ ပါလာပါတယ်၊ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးများအထဲမှာ အဘယာရာမဆရာတော် ဖြစ်သည့် စာချဘုန်းတော်ကြီးလဲ ပါလာပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ နာမည်နဲ့ သားရေအုပ်ထားတဲ့ သဒ္ဒါသုံးစောင်တွဲစာအုပ်ကို လက်ထောက်ဦးပဥ္စင်း အနားမှာတွေ့တော့ ဒီကလေးက သဒ္ဒါတက် သလားလို့ မေးပါသတဲ့၊ အဲဒီအခါမှာ တပည့်တော်ရဲ့အကြောင်းကို ပြောနေကြတုန်း တပည့်တော်က ကွမ်းကပ်ဖို့ ကွမ်းအစ်ယူပြီး ကျောင်းပေါ် တက်သွားတော့ လက်ထောက် ဦးပဥ္စင်းက "ဒွေးလွင်"ဆိုတာ သူဘဲလို့ ပြောပါတယ်, ဒီတော့…

စာချဘုန်းကြီး။ ။စာအုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်အုံးဟေ့–ဒီစာအုပ်က မင်းစာအုပ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

စာချဘုန်းကြီး။ ။မင်းက သဒ္ဒါတက်တော့ ရပ်တွက်တတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။နဲနဲတော့ တွက်တတ်ပါတယ်ဘုရား။

စချဘုန်းကြီး။ ။" မျာယံ"ကို တွက်စမ်း။

တပည့်တော်။ ။တွက်ပြပါသည်။

စာချဘုန်းကြီး။ ။"ပဋိသန္ဓာရဝုတျဿ"ကို တွက်စမ်း။

တပည့်တော်။ ။တွက်ပြပါသည်။

စာချဘုန်းကြီး။ ။အနားမှာရှိသော (မန္တလေးက ပါလာသော) ကိုရင်များကို မင်းတို့ သူ့လို တွက်တတ်ကြရဲ့လား၊ (ကိုရင်များက ပြုံးနေကြသည်။)

စာချဘုန်ကြီး။ ။မန္တလေး မနေချင်ဘူလား။

တပည့်တော်။ ။နေချင်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ခဏလောက်တော့ နေဖူးပါတယ်၊ ဖျားလို့ အဖေက ပြန်ခေါ်လာတာပါ။

စာချဘုန်းကြီး။ ။အေး...မန္တလေး လာနေပေါ့။

[အဘယာရာမဆရာတော်သည် ထိုအခါမှစ၍ မိမိအပေါ်မှာ ဂရုစိုက်သော လက္ခဏာ ရှိပါသည်၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးကလည်း အဘယာရာမ ဆရာတော်ကို အထူး ဂရုစိုက်တော်မူသောကြောင့် ဉာဏ်ကောင်းသော ကလေးလဲဖြစ်, ဆရာတော်ကြီး၏ မျိုးရိုးလဲဖြစ်သည့်အတွက် အတုန့်ပြန်တဲ့ လက္ခဏာပင် ဖြစ်ပါသည်။]

မမွှဂုတ်။ ။မန္တလေးမှာနေကြတဲ့ ကိုယ်တော်တို့ရွာက ကိုယ်တော်တွေကော ဉာဏ်ကောင်းတွေ မရှိကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အများပင် ရှိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာသနာတော်မှာ ကြာရှည် မမွေ့လျော်ဘဲ တချို့က လူ့ဘောင်ပြောင်းလို့ ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် သရိုင်သားတွေကို မချီးမြှောက်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံ အရှေ့တိုက်မှစ၍ ပြောစမှတ်တစ်ခုရှိပါသတဲ့၊ "**သရိုင်သားတွေဟာ အစကောင်းသော်လဲ အနှောင်းမကောင်းဘူး**"လို့ တပည့်တော် ဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်ရောက်လို့ နာမည်ထွက်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီလိုဘဲ ပြောကြပါတယ်၊ သရိုင်မှာ နေတုန်းကပင် တပည့်တော်ရဲ့နာမည်က မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်မှာ ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်နာမည်ကြီးဖို့ ဇာတာက သိပ်ကောင်းဟန် တူပါတယ်၊ နာမည်ကြီးလို့လဲ ကိုယ်တော့်ကို လိုလားတဲ့သူတွေက အားရ ကြသလောက် မလိုလားတဲ့သူတွေက နှိမ်ကြဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တွင် မကပါဘူး၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် ဘုရားကြီးနဲ့စပ်ပြီး သရိုင်သား ဉာဏ်ကောင်းတွေဟာ အနှိမ်ခံကြရပါ တယ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ထဲမှာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ရပ်က..."**ဟေ... သရိုင်သား ဟုတ်–မဟုတ်ကို ရုပ်လက္ခဏာကြည့်ရမယ်၊ သရိုင်သားမှန်ယင် အသားယင်လဲ မဲရမယ်, သွားယင်လဲခေါရမယ်, နဖူးယင်လဲ မောက်ရမယ်, နာရောင်ယင်လဲ ကောက်ရမယ်, နောက်စေ့ယင်လဲ ထွက်ရမယ်**"တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား…ကိုယ်တော့်ရှာသားတွေကို တယ်နှိမ်ကြပါလား။

တပည့်တော်။ ။ရှာသားတွေကလဲ နှိမ်ချင်စရာပါဘဲဘုရား၊ ပညာတော်ပြီး သဒ္ဒါတရားနဲ့သလား မသိပါဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းများသည် ပင် ရဟန်းဖြစ်ပြီးမှ လူ့ဘောင် ရောက်ကုန်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ်, ဟုတ်တယ်၊ **"ဉုးလာသန"**ဆိုတာ ကိုယ်တော့်ညီ အရင်းဆို။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊တပည့်တော်ထက် ကျက်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ ရုပ်ရော အသံပါ တပည့်တော်ထက် သာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာသမား တွေက အရေးပါတော့ သဒ္ဒါတရားနဲ့သလိုဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်းမဖြစ်ခင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားလောက်က**"မင်း…လူထွက်ပြီး ဒကာကြီးနဲ့ အတူ ကုသန်းရောင်းဝယ်ရေး အလုပ်သင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"**လို့ ပြောမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မထွက်သေးဘဲရဟန်းဖြစ်ပြီး **"ပထမကျော် အောင်, သကျသီဟနှစ်ကျမ်လား အောင်ပြီးမှ လူထွက်ပါတယ်"**။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သဒ္ဒါတရားကောင်းတဲ့သူမှ သာသနာတော်မှာ နေထိုက်တယ်လို့ ယူဆသလား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ သဒ္ဒါတရားမရှိယင် ဝိနည်းကိုမလေးစား ပါဘူး၊ လူများရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးစွဲပြီး ဝိနည်းတော်အတိုင်း မနေယင် အပါယ်လေးပါးသွားဖို့ သေချာတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီဝါဒကို ကြားကြားနေလို့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဉာဏ်ကောင်း စာတော်ဆွေမျိုးတွေ လူထွက်သွားကြတာဘဲ ထင်တယ်၊ **"ဉုးကစ္စာယန"** ဆိုတာလဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ တူတော်တယ်ဆို မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲနှင့် အဒေါ်ကလေး တစ်ဝမ်းကွဲရဲ့သားပါ၊ သူကမှ သာပြီးတော်ပါသေးတယ်၊ ကိုရင်ဘဝ တုန်းက ပထမကျော်လဲအောင်, သကျသီဟ ကိုရင်စာပြန်ပွဲလဲ ထိပ်ဆုံး အထိအောင်, အစိုးရဓမ္မာစရိယ, သကျသီဟ (ပရိယတ္တိ) ဓမ္မာစရိယရော အောင်ပြီးမှ လူထွက်ပြီး (ဘီအေ)တောင် အောင်လိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား…အဲဒီ ညီနဲ့တူသာ သဒ္ဒါတရား ကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ်တော့်ကိုကူညီပြီး သာသနာကို ရှက်ဆောင်လိုက်ရယင် ကိုယ်တော်တို့

တူဝရီးသုံးယောက်ရဲ့ သာသနာဟာ ဗမာတစ်ပြည်လုံးတောင် ဆံ့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။သူတို့တွင်မကသေးဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ နှမတစ်ဝမ်းကွဲ သားတွေလဲ ကိုရင်ဘဝက ဓမ္မာစရိယအောင်သူတွေ နှစ်ယောက်လား၊ သုံးယောက်လား ရှိပါသေးတယ်၊ သူတို့လဲ လူ့ဘောင်ရောက်ကုန်ပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သူတို့ကို သေသေချာချာ မသိရအောင် သူတို့က ဘယ်မှာနေကြလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့အဖေဖက်က သာ၍ရင်းတဲ့ စစ်ကိုင်းတောင် ဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓိရဲ့ ဝိဇ္ဇာဒပ္ပဏချောင်မှာ နေကြလို့ သေသေချာချာမသိတာပါ၊ ဦးဝိသုဒ္ဓိဆိုတာလဲ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းမှာထင်ရှားတဲ့ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ တစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့လဲ နှစ်ဝမ်းကွဲ ဦးလေးတော်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့အမျိုးက ဉာဏ်ကောင်းတွေ များသလား။

တပည့်တော်။ ။များတယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့ဘုရား၊ ဒါကြောင့် ရွှေဘိုမြို့ စက်ပိုင် ဦးထွန်းဖေက တပည့်တော်ရဲ့ညီ သစ်စက်ပိုင်တစ်ယောက်ကို ပြောသတဲ့၊ ကိုဘသန်းရေ **“ဦးဇနကနောက်တော့ ခင်ဗျားတို့အမျိုးထဲက ထွန်းကားတဲ့သူ မပေါ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်တာ၊ ယခုလဲ တစ်ပါးပေါ်လာပြန်ပြီ”** လို့ (ဦးကစ္စာယနကို ညွှန်ပြ၍) ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော့်ညီက ဘယ်လိုပြန်ပြောသတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ အဲဒီညီက ခပ်ကြွားကြွားဘဲ **“ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမှာ ဗိုက် ဆယ်လုံးရှိယင် သုံးလုံးကတော့ နိုင်ငံကျော်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...ကြွားမယ်ဆိုလဲ ကြွားစရာပါဘဲ၊ ကိုယ်တော်ကတော့ ကိုယ်တော့်ညီများ တူများလိုမဖြစ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်လာတာက ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ဟာ ရှေးရှေးဘဝက ပါလာတဲ့ အထုံဝါသနာနဲ့လဲဆိုင်, မိဘ ဘိုးဘွား ဆရာသမားများနဲ့လဲဆိုင်,ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်းအသင်းနဲ့လဲ ဆိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ရှေးရှေးဘဝက်တွေက

လမ်းတစ်မျိုး စဉ်ပေးလိုက်ဟန်တူပါတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်လို့ ထင်တာရယ်, မိုးပေါ်ကကြယ်တွေမှာလူရှိ–မရှိ သိချင်တာရယ် အဲဒီအချက်တွေဟာ ရှေးရှေး ဘဝကပါလာတဲ့ ဉာဏ်ဓာတ်နေမှာပါဘဲ၊ ဒီဘဝရောက်တော့လဲ ဘိုးရဲ့ထိန်းသိမ်းမှုဟာ တပည့်တော်မှာကောင်းသော အထောက်အကူဖြစ်ပါတယ်၊ ကျောင်းရောက်တော့လဲ ဇာတ်နိပါတ်တွေကိုကြားရလို့ အားကျတဲ့စိတ်ဟာ ရှေးဘဝကဓာတ်ခံကြောင့် ဖြစ်မှာပါ၊ အားကျပြီး ကုသိုလ်ပြုတာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆွေမျိုးများက ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာတွေများလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ **"မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးစသော သူတော်ကောင်းကြီးများကိုလဲ အားကျတာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်းအသင်းကြောင့်"**ဟု ဆိုရမှာပါဘဲ၊ အဲဒီ အားလုံးကို ခြုံလိုက်တဲ့အခါ တပည့်တော်ရဲ့ လမ်းစဉ်ဟာ ဖြောင့်မှန်ဖို့အကြောင်းတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် မန္တလေးကို ဘယ်အရွယ်လောက်ကျမှ နောက်တစ်ခေါက်ရောက်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေး နောက်တစ်ခေါက် ရောက်တဲ့အချိန်ဟာ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၃–ခုနှစ်, နတ်တော်လဆန်း သုံးရက်လို့ မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒီ တော့ တပည့်တော်အသက်ဟာ (၁၂)နှစ် ပြည့်လုနေပါပြီ။

မမွဂုတ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ ဘာစာတွေ ကုန်ပြီးပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။သဒ္ဒါ, သင်္ဂြိုဟ်နဲ့ ပုဒ်စစ် တချို့တစ်ဝက် ရနေပါပြီ။

မမွဂုတ်။ ။မန္တလေးရောက်ပုံ ပြောပြပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ရွှေတောင်ကျောင်းက ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါး အရပ်ပြန်လာတဲ့အခါ ပင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက အမေ့ခေါ်ပြီး **"နှင့်သားကို မန္တလေး စာသင်ရအောင်ထဲ့လိုက်"**ပြောလို့ အဲဒီဦးပဥ္စင်းနဲ့ ထဲ့လိုက်တာပါဘဲ။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ဦးပဥ္စင်းရဲ့တပည့် ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ တပည့်အဖြစ်နဲ့ အပ်တဲ့ သဘော ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူး၊ မန္တလေးရောက်ယင် ပင်းကျောင်းက ဆွေမျိုးတော်တဲ့ ဦးပဥ္စင်းများ ထိန်းကြလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ အထဲ့ ခိုင်းဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါပေမယ့်–လောကသဘောနဲ့တော့ အဲ ဒီ ဦးပဥ္စင်းထံ တပည့်အဖြစ် အပ်နှံသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီဦးပဥ္စင်းဆိုတာကလဲ သူ့အဖေနဲ့တပည့်တော်အဖေက ဆွေမျိုးမတော်ပေမယ့် အလွန်ရင်းနှီးကြလို့ မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ တပည့်အဖြစ်နဲ့ ထိန်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော့်ဘိုးနဲ့ ကိုယ်တော့်အဖေက ဘယ်သွားနေကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘိုးက နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ခင်မင်ရွာရောက်နေပါတယ်၊ အဖေက စပါးကုန်သည်ဖြစ်နေပါပြီ၊ မန္တလေးကို စပါးရောင်းသွားနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကို မန္တလေးထဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ ဘိုးနဲ့အဖေ မပါတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို မန္တလေးပို့ပုံကတော့ မရေမရာကြီးဘဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ **"အစမကောင်းတော့ အနှောင်းမသေချာ"** ဆိုတာလို နောက်တော့ မကောင်းကျိုးတွေဖြစ်လာတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ အဘယာရာမဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ စာချဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ တွေ့သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်နဲ့တွေ့တော့ ဆရာတော်ကသဘောကျတဲ့လက္ခဏာနဲ့ **"မင်းရောက်လာပြီလားဟေ့"**တဲ့၊ ဒါပေမယ့်–ဆရာတော်နေတဲ့ကျောင်းကြီးနဲ့ တပည့်တော်နေတဲ့ ဆီးပင်ကျောင်းက တခြားစီနေတော့ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူး၊ ဆရာတော်လဲ မကြာခင်ပင် အိန္ဒိယသို့ သက္ကတအသင်သွားဟန်တူပါတယ်, မတွေ့တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တော်ရဲ့ဦးလေးဆိုတာ မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မရှိတော့ပါဘူး၊ ဦးလေးကြီးက သကျသီဟစာပြန်ပွဲဝင်တာကျလို့ ရှက်ပြီး အောက်ပြည်ပြေးဟန်တူပါတယ်၊ ပထမရန်ကုန်,နောက်တော့ လပွတ္တာမြို့ လေးထပ်ကျောင်းဆရာတော်ထံ ရောက်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ ဖြစ်ပျက်ပုံများကို ပြောပြပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ အဖေနဲ့တွေ့ပါတယ်၊ အဖေက ထမင်းလခပေးစားဖို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က နေပါစေ, ကျောင်းမှာဘဲစားမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ မုန့်ဖိုးပေးထားပါတယ်၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက ခေါက်ဆွဲတစ်လုံး တစ်ပဲ, ပေါက်စီတစ်လုံး တစ်ပြားဆိုတော့ နေ့စဉ်ပိုက်ဆံငါးပြားလောက်သုံးနိုင်ယင် ညနေစာလုံလောက်ပါတယ်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မြောက်ဖက် ကျောက်လမ်းဘေးမှာရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ မကြာမကြာ သွားစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ စားရေးအတွက် မဆင်းရဲဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးဘုရား၊ တစ်ခါတစ်လေ ကျောင်းမှာ ညနေစာချက်စားပါတယ်၊ တပည့်တော်က တစ်ယောက်ထဲ ထမင်းချက်ပြီး ငါးဘတ်ငါးပိကို ထမင်းအိုးထဲအုံးပြီး စားပါတယ်၊ တစ်ယောက်ထဲလဲဖြစ် ငါးပိအုံး တစ်ခွက်ထဲနဲ့စားရလို့ ဝမ်းနဲလိုက်တာဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခေါက်ဆွဲသွားစားဖို့ ပိုက်ဆံကုန်နေလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က မျိုးရိုးအလိုက် ပိုက်ဆံအသုံးချွေတာပါတယ်၊ ကုန်သင့်မှ ကုန်စေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်မှာပါဘဲ၊ ကိုယ်တော့်အမျိုးကိုက ချွေတာရေးကြောင့် ပိုက်ဆံပေါနေတဲ့ အမျိုးတွေဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဝန်ခံပါတယ်ဘုရား၊ ချွေတာမှုမရှိယင် ဘယ်အိမ်မှ မခံနိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့တစ်မျိုးလုံးဟာ ပိုက်ဆံအသုံး စည်းကမ်းရှိလွန်းလို့ လူမွဲ မရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်တာပါ၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့သုံးယင် အားလုံးလူမွဲမျိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါပေမယ့် ချွေတာလွန်းအားကြီးလို့ ငတ်နေတာတော့ မကောင်းပါဘူး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလောက်လဲ မချွေတာပါဘူး၊ စားသင့်သလောက်တော့ စားကြပါတယ်၊ အဖေကတော့ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ ချွေတာမှုမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကောင်းကောင်းစားပါတယ်၊ ထမင်းစားတဲ့အခါ ထမင်းပူပူပေါ်မှာ ထောပတ်ဆမ်းပြီးစားလေ့ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ခေတ်က ထောပတ်ကောင်းကောင်း တစ်ပိဿာမှ သုံးကျပ်လောက်သာ ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်တို့အိမ်မွဲတာဟာ ကိုယ်တော့်အဖေ အသုံးအစွဲ များလို့ ဆိုချင်သလား။

တပည့်တော်။ ။မွဲဖို့အကြောင်းကတော့ အသုံးအစွဲချည့်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပထမ ကမ္ဘာစစ် နောက်ပိုင်းမှာ ပဲဖြူကလေး ဈေးကောင်းပါတယ်၊ အဖေက စပါးကုန်သည်သာမက ပဲကုန်သည်လဲအကြီးအကျယ်လုပ်ပါတယ်၊ စစ်ပြီး ခါနီး ပဲဖြူကလေးဈေးအကျမှာ ကုန်သည်အများပင် အမွဲသာ အဖတ်တင် ရစ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖေက လူစုံ လူလယ် လူကြွားထင်ပါရဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဆိုစရာဖြစ်နေတာပါဘဲ၊ ဆွေရင်းမျိုးရင်းထဲမှာ အဖေက အလယ်ဆုံးပါ၊ ဘိုးက အိမ်ထောင်ပြုပြီး ရွှေ့ပြောင်းသွားကထဲက အိမ်မှာ လူစုံ အဝင်အထွက်ရှိလာပါတယ်၊ ရုံးကိစ္စဆိုယင် အဖေကို အားကိုးကြပါ တယ်၊ ရပ်ကိစ္စ ရွာကိစ္စမှာလဲ အဖေပါတာ များပါတယ်၊ တပည့်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက လူခွန်မပေးရဘဲ အိမ်ခွန်သာပေးရပါတယ်၊ တပည့်တော် တို့ရွာမှာ ပစ္စည်းရှိသူတွေများလို့ တစ်အိမ်ခြောက်ကျပ်နှုန်း ထားပါတယ်၊ အဲဒီအခါ မည်သည့်အိမ်က မည်မျှပေးထိုက်တယ်လို့ စီစဉ်ဖို့ရန် သမာဓိ လူကြီးသုံးယောက်လောက် ရွေးပါတယ်၊ အဖေနဲ့ အခြား ဆွေမျိုးလူကြီး နှစ်ယောက်လောက်စုပြီး တပည့်တော်တို့အိမ်မှာ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ကြတာ ပါဘဲ၊ အစိုးရဖက်လဲ ရွာမှာကိစ္စရှိယင် တပည့်တော်တို့အိမ်မှာတည်းပြီး အလုပ် လုပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖေ ကုန်သည်လုပ်လို့ မွဲတယ်ဆိုယင် မမွဲခင်က ဆွေမျိုးလူကြီးများက သတိမပေးကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပေးကြပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့အိမ်နဲ့ ကပ်နေတဲ့ ဓနရှင် ဘကြီးတစ်ယောက်က စပါးကုန်သည် လုပ်နေကြတဲ့ အဖေနဲ့ ဘိုးလေးကို ပြောပါသတဲ့၊ **"ဟဲ့–နင်တို့နှစ်ယောက် ထူးလွန်း ကဲလွန်းတယ်၊ ဒို့အမျိုး ထဲမှာ ရိုးရာအလုပ်နဲ့ မမွဲခဲ့ပါဘူး"**လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ဘိုးလေးထက် ကိုယ်တော့် ဘကြီးက ကြီးသလား။

တပည့်တော်။ ။အမျိုးတွေကများတော့ ဝါစဉ်အားဖြင့်သာ ဘိုးလေးတော် တာပါ၊ အသက်ချင်းတော့ ဘကြီးက အပုံကြီး ကြီးပါတယ်၊ ဘိုလေး ဆိုသူက ဘိုးရဲ့အဖေ (ဘိုးကြီး)ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်က မွေးတဲ့ သားကလေး

ဖြစ်ပါတယ်၊ အဖေထက်တော့ အများကြီး ကြီးပါသေးတယ်၊ အဲဒီ ဘိုးလေးကလဲ စပါးကုန်သည်လုပ်ပါတယ်၊ ဘိုးလေးရဲ့သား (ဘထွေး)လဲ မန္တလေး ဆီးပင်ကျောင်းမှာ ကိုရင်ဝတ်နဲ့ နေပါသေးတယ်၊ နောက်တော့ လူထွက်ပါတယ်၊ သူလဲ စပါးကုန်သည်လုပ်ပြီး နောက်တော့ဆုံးရှာပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် မန္တလေးရောက်တော့ တော–မကျဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တောက ကလေးများထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဘုရား၊ ကိုယ်မသိတဲ့ နေရာကျတော့ နားမလည်ဘူးပေါ့၊ ဒီလို နဲနဲပါးပါး နားမလယ်မှန်းသိတော့ အယင်ရောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ တောသားဘုန်းကြီးများကလဲ လှောင်ကြပြောင်ကြနဲ့ အလယ်လုပ်ကြပါသေးတယ်။

မမွှေဂုတ် ။ဘယ်လို အလယ်လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်ထဲလာပြီး ကုလားတွေက မုန့်ရောင်းကြပါတယ်၊ မုတ်ဆိတ်ကြီးနဲ့ ကုလားရောင်းတဲ့"**အာတာပူစိ**"ဆိုလား အမျှင်အမျှင်နဲ့ မုန့်ကို ဝယ်စားတော့ ကုလားပြန်သွားတဲ့အခါ "**အဲဒီ မုန့်ဟာ သူ့ရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ဖြတ်ပြီးတော့ သကြားနဲ့ နယ်ပြီး ဆေးဆိုးထားတာ**"တဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ယုံရောလား။

တပည့်တော်။ ။မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရွံသွားတာနဲ့ နောက်တော့ ဝယ်မစားတော့ဘူး၊ တခြား ကုလားတစ်ယောက်ရောင်းတဲ့ နံပြားနဲ့ ကာဖီကိုသာ သောက်တော့တယ်၊ နံပြားတစ်ပိုင်းတစ်ပြား, ကာဖီတစ်ခွက်ငယ်ငယ် တစ်ပြား ပေးရပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီပြင်တော့ မြို့ကအစာတွေ ဘာစားရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တစ်ခါတော့ ဒူရင်းသီးကို ကိုယ်တော်ကြီးတွေက ပေးတယ်၊ တပည့်တော်က အနံ့တောင် မခံချင်လို့ ပြန်ပေးတော့ "**တောသား, ဘာနားလယ်လို့လဲ, ဒီဟာ ဒူရင်းသီး သိပ်ကောင်းတာဘဲ**"တဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်နှယ်ပြန်ပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပိန္နဲသီးလောက်မကောင်းပါဘူးလို့ ပြန်ပြောတော့ အားလုံးက ရယ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် "**ဒါလောက် သူများပြောလှ ငါလဲ ကြိုက်အောင်လုပ်မယ်**"လို့ စိတ်ထဲက ကြံလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ကြိုက်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။နောက်တော့ မှိုတက်နေတဲ့ ဒူရင်းသီးယိုကို သူများစားတဲ့အခါ စားကြည့်တော့ နဲနဲစားနိုင်ပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်စတစ်စ ဒူးရင်းသီးအစား သင်လာလိုက်တာ နောက်တော့ ဒူးရင်သီးနဲ့တောင် ထမင်းဝအောင် စားတတ်လာပါတယ်၊ ခုအနေတော့ ပိန္နဲသီးတောင်မစားချင်တော့ပါဘူး၊ ဒူရင်းသီးအရသာက လွှမ်းသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် မန္တလေးရောက်စမှာ ဘာများ မှတ်မှတ်သားသား ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် မန္တလေးရောက်တော့ အများက **"ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးအဆက်ဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်ကောင်းကလေး"**ဆိုပြီး အရေးပါကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့ စာတော်ပုဂ္ဂိုလ်များက စမ်းတဲ့သဘောနဲ့ စာမေးကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီလို ဖြေနိုင်ရက်သားနဲ့ **"မင်းလဲ မင့်ဦးလေးလို ဖြစ်အုံးမှာဘဲ"**လို့ ဗျာဒိတ်ပေးသွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ ဆိုလိုတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဦးလေးကြီးက သက္ကသီဟ (ပရိယတ္တိ) စာမေးပွဲမှာ ကျပြီး ထွက်ပြေးပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ**"ဒီလို စာမေးပွဲကျအုံးမှာဘဲ"**လို့ ဆိုလိုတယ်လို့ နားလယ်ပါတယ်၊ အခြာ စာချဘုန်းကြီးတစ်ပါးကတော့ သဂြိုဟ်ဘက်က မေးပါတယ်၊ ဖြေလဲ ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် **"ကျော်သလောက် မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ"**လို့ ပြောသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ငယ်ငယ်ကပင် မလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိနေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား,တပည့်တော်လို သာမန်သတ္တဝါအတွက် မဆန်းပါဘူး၊ ဘုရားရှင်တောင်မှ တိတ္ထိတွေက သိပ်ပြီး မလိုလားကြသေးတာဘဲ မဟုတ်လား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ စာသင်ရပုံကို ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ပထမ ရောက်စတော့ သရိုင်ကတက်လာတဲ့စာကိုဘဲ ဆက်ပြီး တက်ရပါတယ်၊ တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ အစိုးရ ပထမပြန် အငယ်တန်းမှာ ဝင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အောင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စာရတာသာရှိတာဘဲ အဓိပ္ပာယ်ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး၊ အရွယ်ကလဲ ဆယ့်သုံးနှစ်သားရှိသေးတော့ အများကိုယ်တော်တွေက သူတို့ဖြေပြီးလို့ လာကြည့်ကြတာ ပြည့်နေတာဘဲ၊ ဟိုကပြော-သည်က ပြောနဲ့ ပြောလိုက်ကြတာ ပညာဝန် **ဦးစော** ဆိုတာကလဲ ကလေးတစ်ယောက်ထဲပါတာမို့ ဘာလုပ်လုပ် သဘောကျပြီး ကြည့်နေတာဘဲ၊ အားလုံက အောင်မယ်လို့ ပြောကြတော့ တပည့်တော်လဲ အောင်မယ်လို့ဘဲ ထင်ခဲ့တာဘဲ၊ ဂေဇက်ထွက်တော့ မပါလာဘူး၊ အိပ်ယာထဲ သွားစောင်ခြုံပြီး ငိုလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆယ့်သုံးနှစ်သားဆိုတော့ ငယ်လဲငယ်လွန်းပါသေးတယ်လေ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းလဲမဟုတ်တော့ သာပြီးငယ်သလိုလဲ ဖြစ်နေပါတယ်၊ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်သေးယင် စာမေးပွဲမဝင်ရဘူးလို့ ဥပဒေလုပ်လို့ ဆယ့်လေးနှစ်သားအရွယ်မှာ စာမေးပွဲ မဖြေရပါ၊ အဲဒီနှစ်မှာတော့ စာကို ကောင်းကောင်း နိုင်နေပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုသင်နည်းနဲ့ သင်လို့ နိုင်တာလဲ၊ ကျက်တဲ့စာတွေက ကျေလို့လား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး၊ စာသင်နည်းမှန်လာလို့ပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုမှန်လာတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။သဒ္ဒါသင်ယင် ပထမ(၁)နာမ်ဂိုဏ်း, အာချာတ်ဂိုဏ်း ကြေရပါတယ်၊ (၂)သုတ်စဉ်, သုတ်နက် ကြေရပါတယ်၊ (၃)တစ်သုတ်အတွက် ဆိုင်ရာရုပ်များကိုလဲ တွက်တတ်ရပါတယ်၊ ဒါလောက်ဆိုယင် သဒ္ဒါဖက်က အခြေခံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သဒ္ဒါကြီးပါဠိကို မကျက်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကျက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ စာမေးပွဲအတွက်တော့ ကျက်ကြရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထိုသို့ကျက်မှုကြောင့် သဒ္ဒါအခြေအနေတော့ သိပ်ပြီး မတိုးလာပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အများကတော့ သဒ္ဒါကြီးကို အရကျက်ကြရတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ရွာတုန်းက အရကျက်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရောက်တော့ သူများတွေ ရှပ်တွက်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်က သူတို့လောက် မတွက်တတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာသင်နည်းကို ဘယ်သူက ပြောင်းပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ကံကောင်းချင်တော့ နောင်အခါ မြောင်းမြဆရာတော်ဖြစ်မယ့် စာချဘုန်းကြီးက ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် စည်ရှင်ကျောင်းကနေပြီး တပည့်တော်တို့ ဆီးပင်ကျောင်းကို ပြောင်းလာပါတယ်၊ ဆီးပင်ကျောင်းမှာ အတော်အတန်စာဝါသနာပါတဲ့ ဦးပဉ္စင်းများဟာ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးဆီမှာ စာတက်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို ခေါ်လာတဲ့ ဦးပဉ္စင်းလဲ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးဆီမှာ စာတက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆီးပင်ကျောင်းဘုန်းကြီးက စာမချဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဆီးပင်ကျောင်းဘုန်းကြီးလဲ စာချပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နံနံပျင်းပျင်းဟန်တူပါတယ်၊ နောက်တော့ လူထွက်ပါတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်း သဘောကောင်း သင်္ဂြိုဟ်ဟ ဓမ္မာစရိယလဲအောင်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးကလဲ သင်္ဂြိုဟ် ဓမ္မာစရိယ ပါဘဲ၊ သည့်ပြင်လဲ ဦးနိယမဆိုတဲ့ သင်္ဂြိုဟ် ဓမ္မာစရိယလဲ ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆီးပင်ကျောင်းဟာ စာတော်တဲ့စာသင်သားတွေ စာချဘုန်းကြီးတွေနဲ့ အလွန်မြိုင်ပါတယ်၊ စာသင်သားတွေလဲ (၄၀)ခန့်လောက်ရှိပြီး ကျောင်းလဲပြည့်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်နည်းနဲ့ စာသင်ပုံပြောင်းခဲ့သလဲ။

တပည့်တော်။ ။သာမဏေအများ အလယ်တိုက်ကြီးအောက်မှာ ညဥ့်အခါ စာပြန်ကြပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ချင်းရှပ်တွက်ပုံကိုမေးကြ, ဖြေကြပါတယ်၊ တပည့်တော်က သူတို့လိုမဖြေတတ်ပါဘူး၊ စာအရကတော့ သူတို့ထက်သာပါတယ်၊ စာရပေမယ့် အသိကနဲတော့ ရှက်ပါတယ်၊ တစ်နေ့တော့ နေရာချင်းနီးကပ်နေတဲ့ ဦးဉာဏဆိုတဲ့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးအထံမှာ **"တပည့်တော်တော့ ဒီဘဝမှာ ရှပ်ကောင်းကောင်းတွက်တတ်တော့မယ် မထင်ပါဘူး"**လို့ ငြီးမိပါတယ်၊ အသံကလဲ ဝမ်းနည်းသံ ပါဟန်တူပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ စာကျက်တဲ့နည်းနဲ့တော့ ရှပ်တွက်တတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီတော့ ဉူးဉာဏက ဘယ်လိုပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သနားဟန်တူပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ စာချဘုန်းကြီးကို **"ကောင်ကလေးက ရုပ်မတွက်တတ်လို့ ငြိုးနေရှာတယ်"** ဟု လျှောက်ပါသတဲ့၊ ဒီတော့ အဲဒီစာချဘုန်းကြီးက ကိုရင်တစ်ပါးဆိုနေတဲ့ နာမ်ဂိုဏ်းကို အလိုက်ခိုင်းပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ဝမ်းသာလာတယ်၊ အဲဒီကိုရင်နဲ့အတူ တစ်ခေါက်ကုန်တော့ တပည့်တော်ချည်း နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး အဆိုခိုင်းပါတယ်၊ အဲဒီနာမ်ဂိုဏ်းကုန်တော့ နာမ်ရုပ်တွေ ကျေလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့၊ **"ငါမသိတဲ့နာမ်ရုပ်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး"** လို့တောင် ထင်မိပါတယ်၊ နာမ်ဂိုဏ်းကိုလဲ ည–ဘုရားဝတ်တက်အပြီးမှာ ရွတ်အံလိုက်တာ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးကတောင် **"တော်လောက်ပါပြီဟာ"** ဟု တားယူရပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။နာမ်ဂိုဏ်းကုန်တော့ ဘာစာဝါ ပို့ချပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အချာတ်ဂိုဏ်း ချပေးပါတယ်၊ ဒီနောက်တော့ ရူပသိဒ္ဓိကို အလိုက်ခိုင်းပြီး ဓမ္မပဒတစ်ဝါပို့ချပေးပါတယ်၊ ရူပသိဒ္ဓိပို့ချတဲ့အခါမှာ စာလိုက်ဦးပဥ္စင်းတွေ တော်တော်များများပါတယ်၊ တပည့်တော်က ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ နောက်ဆုံးကလိုက်ရပါတယ်၊ စာချဘုန်းကြီးက ချပေးသမျှ နိယာမ်တွေကို တပည့်တော် ရနေပါတယ်၊ **"စပ်ဆိုင်လာတဲ့အခါ ရွတ်ကြစမ်း"**လို့ စာချဘုန်းကြီးကခိုင်းလျှင် ဦးပဥ္စင်းတွေက သွက်သွက်မရွတ်တတ်ပေမယ့် တပည့်တော်က ရွတ်တတ်ပါတယ်၊ ဦးပဥ္စင်းတွေက နောက်လှဲ့ပြီး တပည့်တော်ကိုကြည့်ကြပါတယ်၊ **"အာကကောင်ကလေးဘဲ"**ဆိုတဲ့မျက်နှာနဲ့, တပည့်တော်ကတော့ ကောင်ကလေးပေမယ့် အဲဒီဦးပဥ္စင်းများကို ကိုယ့်ထက်သာတယ်လို့ မယူဆပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။ဓမ္မပဒလဲ ဒီလိုအများနဲ့ ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဓမ္မပဒတော့ တပည့်တော်တစ်ယောက်ထဲပါ၊ နေ့ဆွမ်းစားပြီး နာရီဝက်လောက်ဆိုရပါတယ်၊ တစ်ခါခါ တပည့်တော်က ထမင်းစားပြီး အိပ်ချင်လို့ ဘုန်းကြီးက ရှေ့ကချသွားတာကို တပည့်တော်က ငိုက်လျက်ဆိုသွားတာဘဲ။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အအိပ်အငိုက်ဝါသနာပါသလား။

တပည့်တော်။ ။ဝါသနာလို့ဆိုရမယ်ထင်ပါတယ်၊ နောက်လဲ အဲဒီလိုအိပ်ငိုက်တဲ့ အကြောင်းများကို လျှောက်ပါဦးမယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရူပသိဒ္ဓိနဲ့ ဓမ္မပဒကို ကုန်အောင်တက်ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိပါဘူး၊ ကုန်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးကြရတဲ့အခါမှာ တပည့်တော်ကိုခေါ်လာတဲ့ ဦးပဥ္စင်းရဲ့ ရဟန်းဒကာများရွာကို သွားကြပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးလဲ ပါပါတယ်၊ စဥ့်ကိုင်အနောက်က ဝန်းသိုဆိုတဲ့ရွာပါ၊ အဲဒီရွာရဲ့ အနောက်ကျောင်းက ရဟန်းဒကာကြီး ဦးထယ်, ရဟန်းအမကြီး ဒေါ်ထိုက်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ကျောင်းမို့ အဲဒီကျောင်းမှာနေရင်း ရူပသိဒ္ဓိကို ကိုရင်တစ်ပါးနဲ့အတူ ဆက်၍တက်ရပါတယ်၊ ညကျယင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခက်တဲ့ရုပ်တွေကို အပြိုင်မေးကြ–ဖြေကြရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရူပသိဒ္ဓိကို အတော်နိုင်နိုင်နားလည်ပါတယ်၊ ဓမ္မပဒကိုလဲ ကိုယ်တိုင်ဆိုရတာဖြစ်လို့ အတော်ကြေနေပါတယ်၊ ဝတ္ထုတွေကိုလဲ အများကြီးသိပြီး အနက်ဉာဏ်လဲ ရင့်သန်နေပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ခါနီးလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပလိပ်ပြေးရင်း စာတက်ရတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် စာဝါမပျက်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီရွာက ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်အတွက်တော့ ရောက်တဲ့နေရာက အရေးပါကြလို့ ပျင်းစရာရယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ အဲဒီရွာမှာ ကျောင်းဒကာ ရဟန်းဒကာကြီးရဲ့ သမီးအကြီးဆုံးက အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပါတယ်, မလေးဗိုတဲ့၊ တပည့်တော်ကို "ကိုဋ္ဌေး, ကိုဋ္ဌေး"နဲ့ အရေးစိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီကျောင်းဒကာကြီးများက ကြံလက်ကား ကုန်သည်ကြီးဖြစ်တော့ မန္တလေးမှာ လက်ကားကြံဆိုင်ထွက်တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ကြံတစ်စည်းတစ်စည်း ပေးလို့ ဈေးချိုကနေ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ထိအောင် ထမ်းလာခဲ့တာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကျောင်းသားဆိုပေမယ့် အသက်ကဆယ့်လေးနှစ်လောက်ဆိုတော့ အတော်ကြီးနေပြီ, မရှက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒါကတော့ အမကြီးလိုနေတဲ့သူက ချစ်လို့ပေးတာဖြစ်တော့ ထမ်းလာရတာ မရှက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သကျသီဟ (ပရိယတ္တိ)အောင်ပြီးဖြစ်တဲ့ စာချ–စာသင်များဖို့ လပြည့်နေ့တိုင်း ပြစ်တောင်းနှစ်လုံးနဲ့ ဆွမ်းဆန်

ယူဖို့ရန် သင်္ကျသီဟာဘုရားထဲ သွားရပါတယ်၊ အဲဒီက ပြန်လာတဲ့အခါမှာ လမ်းကတိုက်တွေ အိမ်တွေရှေ့က ဖြတ်လာရပါတယ်၊ သူတို့ကလဲ တိုးတိုး တိတ်တိတ်နဲ့ **"ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သူတောင်းစား"**လို့ ဆိုချင်ဆိုမှာ၊ အဲဒီလိုတွေးပြီး ရှက်တာပေါ့ဘုရား၊ [လှူဖွယ်ပစ္စည်းများထည့်ပြီး ထမ်းရတဲ့ တောင်းကို "ပြစ်တောင်း"ဟု ခေါ်သည်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှက်တော့ ဘာလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ, ဘဝကိုက ဒီလိုဖန်တီးလာတော့ ဒီလိုဘဲ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖွေးမိပြီး ဖျားတဲ့အခါကျတော့ သူများလို အဖျားပျောက်ဖို့ တောင့်တမယ့်အစား **"သေသွားပါတော့"**လို့ တောင့်တ မိပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါသေယင် ပြုထားတဲ့ ရေလှူ, ပန်းလှူ, ဥပုသ်စောင့်တဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဒီဘဝထက် အဆင့်အတန်းမြင့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နေ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပြစ်တောင်းထမ်းရတာကလေးအတွက် သေချင် လောက်အောင် ရှက်ရသလား၊ သရိုင်ရွာတုန်းက မထမ်းခဲ့ရဖူးလား။

တပည့်တော်။ ။အမှန်ဘဲ သေချင်လောက်အောင် ရှက်ပါတယ်၊ သရိုင်ရွာ တုန်းကတော့ ကျေးရွာထုံးစံဖြစ်နေလို့ သပိတ်တို့,ပြစ်တောင်းတို့ ထမ်းရ ပေမယ့် ရှက်စရာလို့ မယူဆခဲ့ပါဘူး၊မန္တလေးရောက်တော့ အဆင့်အတန်းက တစ်မျိုးစီဖြစ်လို့ ရှက်တာပါ၊ တပည့်တော် ငယ်ငယ်ကထဲက မူရှိပါတယ်၊ အမတွေ–အဒေါ်တွေက မုန့်ပေးတဲ့အခါ တပည့်တော်က မယူပါဘူး၊ **"ငါက သနားလို့ပေးတာ"**လို့ ပြောပြီးပေးယင် ကျုပ်ကို မသနားနဲ့ **"ဒုက္ခိတသတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး"**လို့ ပြောပြီး မယူပါဘူး၊**"ငါ့မောင်ကို ချစ်လို့ ပေးတာ, ငါ့တူကို ချစ်လို့ ပေးတာ"**လို့ ပြောမှ ယူပြီးစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖေက စပါးရောင်းဖို့ မကြာမကြာလာတော့ ကိုယ်တော်လဲ မြို့ထဲ မကြာမကြာ သွားမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် အဖေလာတိုင်းတော့ မသွားပါဘူး၊ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ သွားပါတယ်၊ အဲဒီခေတ်က ကမ်းနားမှာရှိတဲ့ ပွဲစားတွေအိမ် မှာလဲ အိပ်ဖူးပါတယ်၊ ဈေးချိုအနောက်က သင်္ကန်းတန်းမှာလဲ အအိပ် အနေ များပါတယ်၊ ယခု မာဃသင်္ကန်းတိုက်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ဦးလှသစ် အိမ်မှာ အဖေက တည်းလေ့ရှိပါတယ်၊ ထိုအိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးဝင်းထဲမှာဘဲ

(သူတို့ဆွေမျိုးတွေဖြစ်လို့) တည်းပါတယ်၊ သရိုင်က အလှူရှိယင် အဲဒီ ဦးလူသစ်ဆီမှာ ပရိက္ခရာဝယ်ကြလို့ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်ရဲ့ အသိတွေ မန္တလေးမှာ များနေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မများပါဘူး၊ အဲဒီသက်န်းတန်းက ဆွေမျိုးများလောက်ဘဲ ရှိပါတယ်၊ အဖေနဲ့အတူ ပွဲစားတွေ စက်ပိုင်တွေရဲ့အိမ်တို့ တိုက်တို့တော့ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ အကျွမ်းမဝင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို ဝင်ထွက်သွားလာနေရတာတော့ မရှက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အလှူခံသွားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာရှက်စရာရှိတုန်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ ပုံပန်းနှင့် နေထိုင်ပုံအချိုးအစားက အဲဒီ ပွဲစား စက်ပိုင်တွေရဲ့သားတွေထက် အောက်မကျပါဘူး၊ စာပေပညာမှာ တပည့်တော်က သာပါသေးတယ်၊ သူတို့ အင်္ဂလိပ်စာပညာသင်ပေမယ့် အဲဒီအရွယ်မှာ သိပ်မတတ်ကြသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တော်သားဘဲ, ကိုယ်တော်စိတ်က ဒီနေရာမှာ အောက်ချမထားဘူး။

တပည့်တော်။ ။ဘာအောက်ချစရာရှိလဲ၊ သူတို့တတွေလဲ ဒီလိုစပါးကုန်သည်ဘဝမျိုးက တိုးတက်သွားကြတာ များပါတယ်၊ အဖေက တပည့်တော်ကို မန္တလေးထားတာဟာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်၊ "ဘုန်းကြီးဖြစ်ယင်လဲ **စာတတ်ဘုန်းကြီးဖြစ်ရော၊ ဘုန်းကြီးမဖြစ်ယင်လဲ မန္တလေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရော**"လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖေက မန္တလေးကို သဘောကျသလား။

တပည့်တော်။ ။သဘောကျတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ မာဃသက်န်းတိုက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်ကိုတောင် ဝယ်ဖို့စိတ်ကူးသေးတယ်၊ ရွာကဆွေမျိုးတွေဖျက်လို့ မဝယ်ဖြစ်တာ၊ ထိုအချိန်က မြေရောအိမ်ရောမှ နှစ်ထောင်လောက် ပေးရမှာပါ၊ အိမ်က သိပ်မကြီးသော်လဲ နေလောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တော့်အဖေ မန္တလေးနေဖြစ်ယင် ကိုယ်တော်လဲ ဘုန်းကြီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးဘဝကို အထင်မသေးပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးဘဝကို ယခုလဲ

အထင်ကြီးနေတာပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်အားလုံးကို အထင်သေးမခံရအောင် တပည့်တော် စိတ်ကူးနေတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ၊ ပိုက်ဆံကိုအထင်ကြီးတဲ့ လောကထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ တောင်းရမ်းစားနေရတဲ့ ဘုန်းကြီးဘဝကို ဘယ်သူက အထင်ကြီးမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားလို အပေါ်ရန်တွေးတဲ့လူတွေအတွက်တော့ အထင်သေးစရာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်(ဘုရားအမိန့်တော်အတိုင်း)ဝိနည်းသီလကိုထိန်းပြီး သမာဓိရရန့် ဝိပဿနာ ပညာကိုသာ ကြိုးစားနေကြယင် ဘယ်သူကမှ အထင်မသေးပါဘူး၊ ယခုတော့ လိုချင်မှုအားကြီးနေလို့ ဝိနည်းတော်အတိုင်းလဲ မနေကြလို့ အထင်သေးခံရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝိနည်းတော်အတိုင်း နေပေမယ့် ခေတ်လူတွေကတော့ အထင်သေးမှာပါဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။**"ခေတ်လူ"**ဆိုပေမယ့် တချို့က ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေးစားတဲ့လူတွေ အများပင် ပါဝင်ပါတယ်၊ ထိုလူများကတော့ ဝိနည်းတော်အတိုင်းနေကြယင် အထင်မသေးပါဘူး၊ လေးစားကြ, ရိုသေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျေးရွာမှာ ကျောင်းထိုင်နေကြတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးများကို အထင်မသေးအောင် ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ။

တပည့်တော်။ ။အလွယ်ကလေးပါဘုရား၊ ဝိနည်းတော်အတိုင်း ဣန္ဒြေရရနေပြီး ကျေးရွာက ကလေးများကို ခေတ်အလိုက် ပညာတတ်အောင်, စာရိတ္တကောင်းအောင် သင်ပေးနိုင်လျှင်, လူကြီးများကို ဘာသာရေးယဉ်ကျေးအောင် ဟောပြနိုင်လျှင် ဘယ်တော့မှအထင်မသေးပါဘူး၊ ထိုအရည်အချင်းမရှိယင်တော့ အထင်သေးသူရဲ့အပြစ် မဟုတ်ပေဘူးပေါ့ဘုရား၊ ဒီကိစ္စနှင့်စပ်၍ ရေးစရာတွေကို **"အနာဂတ်သာသနာရေး"**ကျမ်းမှာ အတော်ကလေး ရေးပြီးပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အဖေက မန္တလေး ခဏခဏရောက်တော့ ကိုယ်တော်လဲ ကိုယ်တော့်အဖေဆီသွားတဲ့အခါ ပွဲမကြည့်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အား...အဖေ့ဆီသွားမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းက ပွဲမကြည့်ဖို့ ရန် တားမြစ်ပေမယ့် ခိုးခိုးကြည့်တဲ့ ကိုရင်တွေနဲ့အတူ ခိုးပြီးကြည့်နိုင်ပါတယ်၊

တပည့်တော်က ပွဲဝါသနာ ပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အကနဲ့အဆို ကို နားမလည်ပါဘူး၊ သူတို့ခင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုသာ မှတ်တာပါ၊ နိုးကြည့်တဲ့ အခါရော၊ အဖေတို့နဲ့ကြည့်တဲ့ အခါရော ဇာတ်လမ်းမပြီးခင် တပည့်တော်က မပြန်ချင်ဘူး၊ သူတို့ပြန်တော့ ပြန်ရလို့ စိတ်မကြေနပ် ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပွဲသာ ဝါသနာပါသလား၊ အလောင်းအစားကော ဝါသနာမပါဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အလောင်းအစားလဲ သိပ်ဝါသနာပါတာဘဲ၊ ကိုးမီးဖဲ၊ ကျင်ဖဲ ဆိုတဲ့ ဖဲလဲ အပျော်တမ်း ကစားတတ်ပါတယ်၊ ကြွေလဲ ပစ်တတ်ပါတယ်၊ ပွဲသွားတဲ့အခါ ကစားမျိုးစုံလဲ နဲနဲပါးပါးတော့ လောင်းလိုက်သေးတာ ဘဲ၊ လှေပွဲတို့၊ မြင်းပွဲတို့ တွေ့တဲ့အခါလဲ လောင်းသေးတာဘဲ၊ ရှုံးတာများ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကျောင်းသားရှိသေးတယ်၊ ကစားတဲ့အတတ်ကတော့ တော်တော်စုံနေပြီ၊ ဒါတောင် စာတတ်အောင်သင်ပြီး ရဟန်းဖြစ်လာတာ တော့ ချီးမွမ်းစရာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ ကလေးဘဝနဲ့ ကစားမျိုးစုံပေမယ့် ဆရာသမား များက စာကိုလဲ စုံအောင်သင်ပေးကြတာဘဲ၊ ပါဠိစီကုံးနည်း၊ ဂါထာစီနည်း ကို ဆယ့်သုံးနှစ်သားက သင်ပေးပြီး မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချ ဘုန်းကြီးက စာအရေးအသား ကောင်းအောင်လို့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ ပို့ကဗျာ လင်္ကာ တေးထပ်တို့ကိုလဲ လေ့လာစေပါတယ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်, ဆယ်းငါးနှစ်သားလောက်မှာ အတော်အတန်တတ်နေပါပြီ၊ တပည့်တော် စာတော်တာက တစ်တိုက်လုံးသိနေတာဖြစ်တော့ နောင်ခါ ဂိုဏ်း၏ဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယကတစ်ပါးဖြစ်မည့် ထိုအချိန်က တိုက်ကြပ်ဆရာတော်ကလဲ အများကျောင်းသားတွေကို ပို့ချပေးတဲ့ စာအတွက် ညနေတိုင်း ကျောင်းသား တွေ စာဆိုဖို့ လာရောက်သော်လဲ တပည့်တော်ကိုတော့ မလာနဲ့တော့တဲ့၊ မည်သည့်စာအုပ်မှာပါတယ်၊ ကိုယ်ဘာသာ ကျက်ခဲ့လို့ ပြောပါတယ်၊ တပည့်တော်က အားလုံးရဲ့အယင် ရနှင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပညာဖက်မှာတော့ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့အပြင် ကံလဲ ကောင်းတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ပညာဖက်မှာသာ ကံကောင်းတာမဟုတ်သေးပါဘူး၊ စာရိတ္တဖက်မှာလဲ ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးလူကောင်းဖြစ်တဲ့ ဘိုးရဲ့အဆုံးအမနဲ့ ကြီးခဲ့ရပါတယ်၊ ကျောင်းနေတော့လဲ စာကိုအကြောင်းပြုပြီး ဆရာသမားကြီးများက အရေးစိုက်ကြလို့ စာရိတ္တကောင်းရပါတယ်၊ ဒါ့ထက်ပိုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ စစ်ကိုင်းမဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ရတာလဲ ကံကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုဆက်သွယ်ပြီး ဖူးတွေ့ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ဆယ့်သုံးနှစ်သားလောက်မှာ မန္တလေးမှာ ပလိပ်ဖြစ်လို့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးနဲ့ တပည့်တော်ဆရာအပါအဝင် ဦးပဉ္စင်းများ စစ်ကိုင်းချမ်းအေးဆရာတော်ဘုရားကို မှီခိုပြီး ဓမ္မာရုံချောင်မှာ နေကြပါတယ်၊ သက်သတ်လွတ် ဆားဟင်းကိုစားကြရပါတယ်၊ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးနဲ့ အခြား ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ဘုရားများကလဲ ဂရုစိုက်တော်မူကြပါတယ်၊ စာကိုတော့ အားလုံးဘဲ တိုးတိုးကလေးအံကြရပါတယ်၊ နေ့လယ်မှာဆိုရင် သစ်ရွက်ကြွေသံ၊ ငှက်သံမှတစ်ပါး ဘာသံမှမကြားရပါဘူး၊ စစ်ကိုင်းတောင်က ယခုလောက်လဲ မစည်ကားသေးပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ ကျောင်းသားငယ်ပေမယ့် အလွန်ပျော်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်လဲ သက်သတ်လွတ် ဆားဟင်းကိုစားနိုင်သလား။

တပည့်တော်။ ။စားနိုင်ပါတယ်၊ ချမ်းအေးဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပဋိပတ်အကျင့်ဖက်မှာပါဝင်ပေမယ့် ပရိယတ်ကိုအလွန်အားပေးတော်မူပါတယ်၊ တပည့်တော် စာတော်တာကို သိတော်မူလို့ အထူးအရေးစိုက်တော်မူပါတယ်၊ ထမင်းစားပုံစားနည်းကို သင်ပေးပါတယ်၊ ပတ္တပိဏ်စားသလို ဇလုံကြီးထဲမှာ ဟင်းရောဆွမ်းရောထဲ့ပြီး ထမင်းလုတ်ကို (ဝိနည်းတော်အတိုင်း) ပြင်ပြီးစားရပါတယ်၊ ထမင်းလုတ်ပြင်နည်းကို ဒန်ပူစားရင်းအနားကထိုင်ပြီး ပြတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအခါတုန်းက မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နံနံနာမည်ကြီးလာလို့ လူတွေအလာများတဲ့အခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ပျက်တဲ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထရံကြီးတွေကိုကာစေပြီး ယခု

မဟာသုခချောင်နေရာမှာ လူတွေ့မခံဘဲ တရားသက်သက် ကျင့်နေတော်မူပါတယ်၊ ဆွမ်းပို့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးသာ ဝင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအထဲကို ကိုယ်တော်ရောက်ဖူးသလား။

တပည့်တော်။ ။တစ်နေ့တော့ ဆွမ်းပို့သွားတဲ့ အတိသုခဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တော်နဲ့တွေ့လို့ **"လာဟေ့…လိုက်မလား"**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က လိုက်သွားပါတယ်၊ ချောင်ထဲဝင်ခါနီးတော့ သော့ခတ်ထားတဲ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းဝင်ရပါတယ်၊ အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေတာတောင် ခြေသံမကြားစေနဲ့လို့ သတိပေးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းတွင်းရောက်တော့ ဆရာတော့်ကို တွေ့ရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မတွေ့ရပါဘူး၊ မနေ့က ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးဆေးထားတဲ့ ဆွဲချိုင့်ကလေးကို ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့ နေရာအနီးမှာတွေ့လို့ အဲဒီဆွဲချိုင့်ကို ယူပြီး ယနေ့ယူလာတဲ့(အကပ်ခံပြီး)ဆွဲချိုင့်ကို ထားခဲ့ရပါတယ်၊ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပြီး ဝင်းတံခါးပေါက်အပြင် ရောက်တဲ့အခါ သော့ခတ်မြဲ ခတ်ရပါတယ်၊ ပြီးတော့မှ တုံးကလေးကို (၃) ချက်လောက်ခေါက်ရပါတယ်၊ ဆွဲချိုင့်ထားခဲ့ပြီးပါကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်ကြာကြာ လူအတွေ့မခံဘဲ အားထုတ်တော်မူသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သုံးနှစ်လောက်ကြာတယ်လို့ ကြားဖူးတာပါဘဲ၊ နောက်တော့ မကျန်းမာလို့ အတင်းပင့်ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ အဲဒီဆရာတော်က တပည့်တော်ကို ရဟန်းဖြစ်ခါနီးမှာ အထူးဂရုစိုက်တော်မူတဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်လာပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ အဲဒီဆရာတော်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ရတဲ့အတွက် သာသနာရေးကိစ္စမှာ သဘာဝကျကျ အစစ်အမှန်ကို လိုက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ အလွန်ကျေးဇူးတော်ကြီးမားလှပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အခြား ဘယ်ဆရာတော်များကို အထူးလေးစားပါသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပရိယတ်ဆရာတော်များကတော့ နောက်လာမည့်ဆရာတော်အများပါဘဲ၊ ပဋိပတ်ဖက်ကတော့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်, ချမ်းအေးဆရာတော်, အတိသုခဆရာတော်နှင့် ပရိယတ်စာသင်တိုက်လဲရှိ, ပဋိပတ်လဲကျင့်, ဝိနည်းသိက္ခာကိုလည်း အထူးလေးစားတော်မူတဲ့ ငကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးများဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီငကင်းဆရာတော်ကြီးများဟာ မြောင်းမြ

ဆရာတော်ရဲ့ ဆရာသမားလဲ ဖြစ်တော်မူကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ပခုက္ကူ စာချဖြစ်ပြီးမှ စစ်ကိုင်းချောင်မှာဖူးတွေ့ပါတယ်၊ စကားပြောတဲ့အခါ သိမ်မွေ့တော်မူပုံကို မပြောနဲ့တော့ စကားတစ်လုံးတစ်လုံးကို ဝါဂွမ်းနဲ့ ခံယူထားဖို့တောင် ကောင်းတော့တာဘဲ၊ အဲဒီဆရာတော်များက တပည့် တော်ကိုလဲ ဂရုစိုက်တော်မူကြလို့ တပည့်တော်မှာ ပရိယတ်ဆရာတော် များရဲ့ ကျေးဇူးသာမက, ပဋိပတ်ဆရာတော်များရဲ့ ကျေးဇူးတွေကလဲ မကုန်နိုင်အောင် ဆပ်ဖို့ကြွေးတင်နေသလိုဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် သာသနာပြုရာမှာ ပဋိပတ်ကိုယ်ကျင့်မပါသော သာသနာကို တပည့်တော် မပြုနိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က ဘုန်းတော်ကြီး အများကလဲ ဂရုစိုက်ကြတယ်ဆို၊ ကိုယ်တော်ကလဲ အဲဒီ ငယ်ငယ်တုန်းက လ္လာရွှေနဲ့ သိက္ခာနဲ့ နေရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဝါသနာဆိုတာအခက်သားဘဲဘုရား၊ ညနေသုံးနာရီချိန်မှာ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးက ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာပို့ချပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးက စာဆိုပါတယ်၊ စာတော်သော ဘုန်းကြီးဦးပဥ္စင်းအများဘဲ စာလိုက်ကြ ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုရင်တွေနဲ့ တပည့်တော်က သိမ်ကျောင်းတံခါး ပိတ်ပြီး ဘောကန်ကြတာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘုန်ကြီးများက မသိကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တစ်ရက်မက နှစ်ရက်မကဆိုတော့ သိကြမှာပေါ့ဘုရား၊ တစ်ခါ တော့ တိုက်ကြပ်ဘုန်းတော်ကြီးလာပြီး ဖမ်းတာပါဘဲ၊ ကိုရင်အများ ထွက်ပြေးကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ အဝေး မပြေးနိုင်တာနဲ့ သိမ်ကျောင်းဘေးနားကပ်နေပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးက "ဟဲ့ကောင် လာခဲ့ လာခဲ့"လို့ ခေါ်တာနဲ့ သွားရပါတယ်၊ ဘောကန်တဲ့ကိုရင်တွေကို အခေါ်ခိုင်းလို့ ခေါ်ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့က လွန်ကိုလွန်ပါတယ်၊ နှင်မထုတ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နှင်တော့ မထုတ်ပါဘူး၊ ဒဏ်ပေးလို့ အားလုံးဒဏ်ထမ်းရပါ တယ်၊ ဒီနောက်တော့ တပည့်တော်တို့ဘောပွဲလဲ ပျက်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘောလုံးက ဘယ်ကရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ကမှ မရပါဘူး၊ သက်န်းစုတ်တွေကိုလုံးပြီး ဘောလုံး လုပ်ကြတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ဘောလုံးက ဝံသာနုဘောလုံးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ခေတ်က အများအားဖြင့် ဝံသာနုစိတ်ရှိကြ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘောလုံးကိုတော့ ဝံသာနုစိတ်နဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ တာဝန်ယူပြီး မဝယ်ကြလို့ လွယ်တဲ့နည်းနဲ့ သက်န်းစုတ် လုပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော့်အသက် ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်လုပါပြီ၊ အဲဒီနှစ်မှာ အစိုးရစာမေးပွဲ မဝင် ရလို့ အရပ်ကခေါ်လာတဲ့ဦးပဥ္ဇင်းနဲ့အတူ အောက်ပြည်ကိုသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာကိစ္စနဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကိစ္စကတော့ အထူးမရှိပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် ဦးလေးက ရန်ကုန် မိုလ်တထောင်တိုက် (သရိုင်သားဖြစ်တဲ့) ဆရာတော် ဥူးတိက္ခဆီမှာ နေပါတယ်၊ ဦးလေးကြီးရဲ့အဖ ဒကာကြီးဆုံးလို့ မိုလ်တထောင်ဆရာတော်နဲ့ ဦလေးကြီးတို့ ကြွလာကြပြီး ဘိုးလေးရဲ့ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီဆရာတော် ဥူးတိက္ခအပြန်မှာ လိုက်သွားကြတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရန်ကုန်တွင်ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်တွင် မကပါဘူး၊ မြောင်းမြနယ် သုဓနုရွာမှာ ဆရာ ဦးပဥ္ဇင်းရဲ့ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမများရှိပါတယ်၊ အဲဒီ မြောင်းမြနယ် ရောက်အောင် သွားကြပါတယ်၊ တပေါင်း-တန်ခူးဆိုတော့ တပည့်တော် အသက်လဲ ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ရောက်လာပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဆရာ ဦးပဥ္ဇင်းက ရဟန်းဒကာ နှစ်ဦးလား၊ စဥ့်ကိုင်နယ် ဝန်းသိုရွာမှာလဲ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမရှိတယ်ဆို။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ ရဟန်းဒကာ နှစ်ဦးရှိပါတယ်၊ မြောင်းမြနယ်လဲ ပြောက်ရွာဆရာတော်ကြီးက သရိုင်သားဖြစ်လို့ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ရဟန်းဒကာတစ်ယောက် ရှိဟန်တူပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်

တုန်းကလဲ ပြောက်ရွာဆရာတော်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး သရိုင်နဲ့စပ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ မြောင်းမြနယ်မှာ တော်တော်များများ ရှိကြပါတယ်၊ နောက်တော့ လူထွက်ကြတာများပါတယ်၊ တပည့်တော်ဆရာဦးပဥ္စင်းလဲ သုခနေမှာ ကျောင်းထိုင်ပြီး နောက်တော့ လူဝတ်လဲတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအခါ ကိုယ်တော့်အသက်က ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ရောက်နေလို့ ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သိပ်ကြီးပုံတော့ မရသေးပါဘူး၊ တပည့်တော်က မန္တလေးမှာ အနေကြာတော့ မြို့ရည်ဝပြီး မြို့သားလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အောက်ပြည်ခရီးမှာ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာဟာ ပျော်စရာကောင်းသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာမှ ပျင်းစရာမကောင်းပါဘူး၊ နွေအခါဆိုတော့ အညာဒေသထက် အားလုံးသာတယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ၊ သုခနေမှာ နဲနဲတော့ ပျင်းစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်အတွက်တော့ ကာလသားတွေနဲ့ ကက်ဆွဲရလို့ ဖဲဗဟုသုတတစ်မျိုး တိုးလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဲ, ကိုယ်တော့်ကို ကာလသားတွေက အဖက်လုပ်သလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က စာတော်တဲ့ကျောင်းသားဖြစ်လို့ စိတ်က မငယ်ပါဘူး၊ သူတို့ကလဲ အထင်မသေးပါဘူး၊ အရေးစိုက်ကြပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာကြီးရဲ့သား မောင်ချစ်–မောင်နှစ်ဆိုတာ အဲဒီရွာတွင် မက အဲဒီနယ်မှာ နာမည်ကြီးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြီးတော့ ဘယ်ရွာရောက်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပတ်ဝန်းကျင် ရွာကလေးတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးရွာတွေ လပွတ္တာမြို့ထိအောင် ရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်ရွာက အပျော်ဆုံးလဲ။

တပည့်တော်။ ။အတော်ကြာကြာနေရတဲ့ **"တူးမြောင်း"**ဆိုတာ အပျော်ဆုံးပါ၊ အဲဒီရွာမှာ အဲဒီအချိန်က သရိုင်သားဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းပါ၊ လူလဲမထွက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ အဲဒီရွာမှာ ပျော်တာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နေရတာကလဲကြာပါတယ်၊ စားရတာလဲကောင်းပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမကြီးတို့ မိသားစုကလဲ သိပ်ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ တစ်မျိုးလုံးကလဲ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီရွာမှာသူတို့က အမျိုးကြီးပြီး ပစ္စည်းအရှိဆုံးဖြစ်ပါတယ်၊ ဥတု ရေ မြေလဲ အညာထက်သာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပျော်တာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ထမင်း ဘယ်မှာစားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက်ပိုင်းတော့ ကျောင်းမှာစားပါတယ်၊ ညနေပိုင်းတော့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမကြီးတို့အိမ်မှာ စားပါတယ်၊ ကျောင်းစားတဲ့အခါ ရေးကမြေဇလုံကြီးထဲမှာ ထမင်းထည့်, ငါးဟင်းနဲ့ နယ်ပြီး မျှင်ငါးပိရည်နဲ့နဲ ထည့် သရက်ကင်းကလေးများကို အတို့လုပ်ပြီး တစ်ယောက်ထဲ လဖက်ရည်နဲ့ သောက်စားရတာ အလွန်မြိန်တာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ညနေစာတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။ညနေကျတော့ တပည့်တော်ရယ်, အဲဒီအိမ်က သားငယ်ကျောင်းသားနှင့် သမီးရယ် သုံးယောက် အတူစားလေ့ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ အရွယ်ကလဲ မောင်နှမ သုံးယောက်လိုဖြစ်တော့ အမကြီးတွေကလဲ သဘောကျ, ကျောင်းအမကြီးကလဲ သဘောကျပါတယ်၊ ဥပုသ်နေ့ကျတော့ အမကြီးတွေက တပည့်တော်ကို သန်းရှာပေး, ခေါင်းဖီးပေးကြပါတယ်၊ အနီးအပါးအိမ်တွေကလဲ သူတို့မောင်ကလေးကို သန်းရှာနေသလားလို့ လာကြည့်ကြပါတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကတော့ ကိုယ့်အိမ်လိုပါဘဲ၊ အောက်ထပ် အထက်ထပ်သွားနေတာပါဘဲ၊ ညနေစာတော့ တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်က နေ့စဉ် လူကြီးများ မစားခင် အယင်စားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ပြောသလိုတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် ပျော်စရာပေပေါ့နော်၊ ပြန်ခဲ့ရတော့ မလွမ်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။လွမ်းစရာတော့ အလွန်ကောင်းတာဘဲဘုရား၊ လွမ်း မလွမ်းတော့ မမှတ်မိပါဘူး၊ မပြန်ခင်တစ်ရက် ညနေမှာ သုံးယောက်အတူ ထမင်းစားကြတော့ မောင်အငယ်က နက်ဖန် ခင်ဗျား ပြန်တော့မှာလားတဲ့၊ ပြန်တော့မှာလို့ ပြောတော့ အမလေးက အဟုတ်လားတဲ့၊ အဟုတ်ပါလို့

ပြောတော့ ဘုရားစူးတဲ့၊ ဒီတော့, နဲနဲရှက်ပြီး အဟုတ်ပါလို့ ထပ်ပြော လိုက်ရပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သူလဲ စိတ်ကောင်း ဟန် မတူပါဘူး၊ အဲဒီ အမလေးဟာ အဲဒီတစ်ရွာလုံးရဲ့ မျက်နှာဖုံးပါ၊ ထို အချိန်က ပဒုမ္မာပိတ်ပါးအင်္ကျီကို ဝတ်သူ မများသေးပါဘူး၊ သူတို့ညီအမ များလောက်သာ ဝတ်ကြပါသေးတယ်၊ ထို ပဒုမ္မာပိတ်ပါးဟာ အသား ဖြူသူတို့နဲ့ အလွန်လိုက်ပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။လူချင်း မခွဲချင်ပေမယ့် ကံကခွဲတော့ ကွဲရတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ ဒီအချိန်မှာ ဘာသာရေးတရားတွေ အများကြီး နားလည်နေပါပြီ၊ သူခများတော့ တပည့်တော်ပြန်တဲ့အခါ ငိုရှာပါတယ်၊ သူ့အတွက် အိမ်ထောင်ကောင်းကောင်း မြန်မြန်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်၊ နှစ်မကြာမီဘဲ အခြားမြို့က ခနရှင်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဆုတောင်း ပြည့်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပြည့်ပုံရပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ နောက်ထပ်အဆက်အသွယ် မရှိပေမယ့် တပည့်တော် စားမေးပွဲတွေပြီးလို့ စစ်ကိုင်း ဇေတဝန်ချောင်မှာ ခေတ္တနေတုန်း ဒကာမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ စကားစပ်မိလို့ သူ့ရဲ့နာမည် ပါလာတာနဲ့ ဆက်ပြီးမေးတဲ့အခါ တပည့်တော်နဲ့ ထမင်းအတူစားဖက် ဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်၊ သူတို့မှာ မော်တော်ပိုင်လဲ ရှိပါတယ်၊ ကျောင်းဆောက်ပြီးလဲရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။သာဓု သာဓု...ကိုယ်တော့်စိတ်က ဘုန်းကြီးလုပ်ဖို့ အမြဲဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ကောင်းတဲ့ဉာဏ်, တတ်တဲ့ပညာတွေဟာ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖို့ အခြေခံဖြစ်ပါတယ်၊ လူ့ဘဝမှာဆိုယင် ဒါလောက် အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကလဲ ဥပုသ်စောင့်,ရေလှူ, ပန်းလှူ လုပ်နေတာဘဲ၊ ဆော့တဲ့ဝါသနာမှတစ်ပါး အားလုံးဝါသနာတွေ ဟာ အကောင်းချည်းပါဘဲ၊ သရိုင်ရွာနေတုန်းကစပြီး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ နေသည်အထိ ပညာဖက်က တပည့်တော်ကို ဘယ်သူမှ မပြိုင်ကြပါဘူး၊ အားလုံးက အသာပေးထားကြပါတယ်၊ တပည့်တော် မမွေးခင် မိခင် အိပ်မက်ကလဲ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ လမ်းညွှန်သလို ဖြစ်နေပါ တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကို ခင်မင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို သူတော်ကောင်း

ဖြစ်ယင်ဖြစ်, မဖြစ်ယင်လဲ အိမ်ထောင်ကောင်းကောင်း ရကြပါစေလို့သာ ဆုတောင်းပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲဒီရွာကရွှေ့တော့ ဘယ်ရောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လပွတ္တာရောက်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ လပွတ္တာ လေးထပ်ကျောင်းကြီးမှာ သီတင်းသုံးသော ဆရာတော်ကြီးက မန္တလေးမြို့ အရှေ့ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် မိုးကောင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မိုးကောင်းကျောင်း ကျောင်းဒကာ–ကျောင်းအမကြီးများရဲ့ ရဟန်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊လပွတ္တာက တစ်နှစ်တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး အနောက်ဝိသုဒ္ဓါရုံမှာ ဆွမ်းကျွေးလေ့ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအခါ တပည့်တော်နေတဲ့ ဆီးပင်ကျောင်းမှာ တဲပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို မိုးကောင်းကျောင်းဒကာကြီးတိုက် ခေါ်သွားလေ့ရှိပါတယ်၊ ဆွမ်းအယူလဲ ခိုင်းပါတယ်၊ ဆွဲချိုင့်နဲ့သွားယူပါတယ်၊ အပြန်တော့ ခွတ်ရထားစီးပြီး ပြန်လေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် လပွတ္တာဆရာတော်ကြီးနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးပြီး ဆရာတော်ကြီးကလဲ အလွန်ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ လပွတ္တာရောက်တော့လဲ တစ်မျိုးပျော်ပါတယ် စားစရာတွေအလွန်ပေါပါတယ်၊ လိပ်သား, မျောက်သား, မိကျောင်းသားဆိုတာကို အဲဒီကျမှ စားဖူးပါတယ်၊ ပြန်ခါနီးရက်က ဥပုသ်နေ့ဖြစ်လို့ ဥပုသ်စောင့်လာကြပါတယ်၊ တပည့်တော်က ကျောင်းသားတွေနဲ့ ကစားနေတုန်း ဆရာတော်ကြီးက **"ဟိုကလေးကို အထင်မသေးကြနဲ့, အလွန်အဆိပ်ပြင်းတယ်, စာသိပ်တော်တာဘဲ"**လို့ ပြောပါသတဲ့၊ ဒီတော့ ဥပုသ်သည်တွေက ခေါ်ပြီး စာမေးကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဖြေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။လူတွေရဲ့ သဂြိုဟ်အသိလောက်တော့ ဘာဂရုစိုက်လိမ့်မှာတုန်း၊ စာမေးပြီးတော့ **"ပြန်ခါနီးဖြစ်နေကွယ်, ထမင်းကျွေးစမ်းချင်သေး"**လို့ ဒကာတစ်ယောက်က ပြောပါတယ်၊ အဲဒီဒကာတွေထဲမှာ **"ဒကာတာတီး"** ဆိုတဲ့ ဒကာကလေးကတော့ ယခုအထိ ရှိပါသေးတယ်၊ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီ၊ လပွတ္တာလေးထပ်ကျောင်း ယခုဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တော်ရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ သီတင်းသုံးဖော် ဖြစ်ပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီးတစ်ပါးလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် လပွတ္တာနဲ့တော့ ယခုလဲ အဆက်ရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အောက်ကပြန်ရောက်တော့ ဘယ်မှာနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာဘဲ နေပါတယ်၊ စာတော့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးအထံမှာ လိုက်လဲလိုက်, ဆိုလဲဆိုပါတယ်၊ ဓမ္မပဒကို ဆက်ပြီးဆိုတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို ရွာကခေါ်လာတဲ့ဆရာနဲ့တော့ ဘယ်လိုကွဲကြတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဖျားလို့ ရွာကမိဘများလာကြပါတယ်၊ အဲဒီဖျားတဲ့အခါတုန်းကပေါ့ တပည့်တော်က ဒီအဖျားနဲ့ သေသွားတာကောင်းတယ်လို့ စဉ်းစားမိတာ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုစဉ်းစားရတာက ဘာပြုလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။လပြည့်နေ့များမှာ သကျသီဟဘုရားထဲက ပြစ်တောင်းထမ်းပြီး ပြန်ရတာရှက်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် နောက်ဘဝမှာ ဒီလိုအောက်ကျတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆပြီး **"သေသွားလျှင်ကောင်းတယ်"**လို့ စဉ်းစားမိတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ အဖျားပျောက်ဖို့ထက် သေဖို့ကို တောင့်တတာတော့ စိတ်တစ်မျိုးလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ အဖျားပျောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဖျားပျောက်တော့ အမေ-အဖေများက နေ့လည်ရထားအမီသွားရမှာမို့ ပြန်ခါနီးမှာ သရိုင်ကခေါ်လာတဲ့ ဦးပဥ္စင်းအိပ်နေလို့ ဝပ်မချဘဲ ပြန်ကြတယ်၊ ကိုယ်တော်က နိုးလာလို့ သူ့ကို ဝပ်မချဘဲ ပြန်ကြတဲ့ မိဘကိုအကြောင်းပြုပြီး **"နှင်လဲ လိုက်သွား"**လို့ နှင်တော့တာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ့်တော့်မိဘများကလဲ လွန်တာဘဲ၊ သားရဲ့ဆရာကို ဝပ်မချဘဲ ပြန်သွားတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို အဲဒီဦးပဥ္စင်းက စာတတ်အောင် သင်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ အဖေက သိပါတယ်၊ မိဘချင်း ရင်နှီးလို့သာထားတာ, ထိုဦးပဥ္စင်းကို နဂိုရ်ကပင် သိပ်အရေးမစိုက်လှဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ ကိုယ်တော့်အဖေက လွဲတာဘဲ၊ ဘာပြောပြော သူ့ကစောင့်ရှောက်နေတာ သူ့ကိုအရေးစိုက်မှပေါ့၊ ကိုယ်တော့်ကို အဲဒီဦးပဥ္စင်းက နှင်တော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြီးလျှောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှမလျှောက်ဘူး၊ အဖေများဆီ မှီအောင်လိုက်သွားတာဘဲ၊ ရှမ်းစုဘူတာရောက်တော့ အဖေကလဲအကြောင်းသိတဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ရွာရောက်အောင် ခေါ်သွားတာဘဲ၊ ပြန်လဲမတောင်းပန်ဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် မိဘများက သာသနာတော်နဲ့ ဘုန်းကြီးများ၏ သဘောကို နားမလည်တာလား, မာနကြီးတာလား။

တပည့်တော်။ ။နှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်စရာရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို စာချနေတဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း ဘုန်းကြီးက တပည့်တော်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သိလို့ လိုက်ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒကာကြီးက လွယ်လွယ်နဲ့ဘဲ ထဲ့လိုက်တာပါဘဲ၊ နဂိုရ်ကလဲ ဒကာကြီးက မန္တလေးရောက်တိုင်း အဲဒီစာချဘုန်းကြီးဆီမှာ အဝင်များပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှပြဿနာအထူးမဖြစ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ စာတက်မြဲတက်နေတာပါဘဲ၊ မူလဆရာလုပ်တဲ့ဦးပဥ္စင်းက အခေါ်အပြော သိပ်မလုပ်ပါဘူး၊ နောက်နွေအခါမှာ မန္တလေး၌ (ကျောက်ရောဂါထင်ပါတယ်) ရောဂါဖြစ်လို့ ပြန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ အဖေက ဝက်လက်ခေတ္တနေပြီး စပါးအရောင်းအဝယ်လုပ်ပါတယ်၊ အဲဒီဝက်လက်မှာ တပည့်တော်တို့ မောင်နှမ လေးယောက်လုံး ဝက်သက်ပေါက်ကြပါတယ်၊ ဆရာအထူးမခေါ်ပါဘူး၊ တောထုံးစံအတိုင်း ဆေးမီးတိုနဲ့ ပီးတာပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ ယာဖက်မျက်လုံးထဲမှာ ဝက်သက်ပေါက်လို့ မျက်စိကွယ်မယ်ထင်ပြီး အတော်ဘဲ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မကန်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူငယ်အိမ်ပေါ်မှာ ပေါက်တာမဟုတ်လို့ တိမ်နဲနဲဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျက်စိအားတော့ နဲသေးတယ်လို့ ထင်တာနဲ့ အိမ်မှာအလွယ်ရှိနေတဲ့ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်တော့ တပ်ပါသေးရဲ့၊ ပါဝါရှိတာ မဟုတ်တော့ အကျိုးမရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် အဲဒီအရွယ်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်ထဲရောက်နေပြီနော်၊ ဝက်လက်က မြို့ကလေးလိုဖြစ်တော့ မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မပျော်အားပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက အစိုးရစာမေးပွဲဝင်ဖို့ လက်မှတ်ထိုးပြီးဖြစ်လို့ ဝက်သက်ပျောက်ယင်ဘဲ ထိုအချိန်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ မဟာဇနကဇာတ်အဋ္ဌကထာကို ကိုယ့်ဘာသာကြည့်နေပါတယ်၊ ဒီလိုကြည့်နေတာကို အမျိုးသွီးကြီးတစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စာကြည့်တယ် ထင်လို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး **"အဒေါ်ကတော့ ဒီသားကြီးယင် သိပ်မျက်နှာကြီးမှာဘဲ"**တဲ့။

မမွှဂုတ်။ ။အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တော့်အဖေဟာ စပါးတွေဝယ်ပြီး ဘယ်ပို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်က ဝက်လက်မှာ စပါးကုန်သည် ပွဲစားတွေ တော်တော်များများ ရှိပါတယ်၊ အားလုံးဘဲ မီရထားနဲ့ မန္တလေးပို့ကြပါတယ်၊ မန္တလေးက စက်ပိုင်ပွဲစားတွေက ပေါက်ဈေးအတိုင်းရောင်းပေးပြီး ပွဲခယူပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဝက်လက်က ကုန်သည်တွေကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး ရောင်းကြပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။လူကိုယ်တိုင် မလိုက်ဘဲနဲ့ စက်ပိုင်ပွဲစားတွေက ရောင်းပေးတာကို ကျေနပ်ကြသလား။

တပည့်တော်။ ။အများအားဖြင့် ကျေနပ်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတုန်းက ပွဲစားတစ်ယောက်ဆီက ရှင်းတမ်းနဲ့ စက်ပိုင်တစ်ယောက်ဆီက ရှင်းတမ်းကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်တဲ့အခါ ပွဲစားဆီကရောင်းဈေးမြင့်ပြီး ရှင်းတမ်းကြတော့ အရှုံးထွက်နေတာနဲ့ သေသေချာချာစစ်တဲ့အခါမှာ ပွဲစားလိမ်တာသိလို့ တရားစွဲမယ်လို့ လုပ်ကြပါတယ်၊ ပွဲစားကလဲကြောက်ပြီး ဝက်လက်ရောက်လာပါတယ်၊ ဝက်လက်က ပွဲစားတွေက သူ့ကို အရေးမစိုက်ကြပါဘူး၊ အခြားအိမ်မှာညအိပ်ပြီး တပည့်တော်ရဲ့ အဖေလဲမရှိခိုက်မှာ အိမ်ရောက်လာတော့ တပည့်တော်လဲ သနားတာနဲ့ အရေးတယူပြုစုပါတယ်၊ နောက်တော့လဲ ကြေအေးလို့ တရားမစွဲဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီ အခါတုန်းကပေါ့ဘုရား မီရထားကြီးက နိမိတ်ဖတ်တယ်လို့ ရီစရာပြောကြပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ပေါက်ကန်ဖက်က ဝက်လက်ဘူတာသို့ မီရထားကြီး ဝင်လာတဲ့အခါ ဂျောက်ဂျောက်ဂျက်ဂျက်မြည်တဲ့ မီရထားအသံကြီးကို **"ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ်, ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ်"**လို့ အော်ပြီး ဝင်လာတယ်လို့ ကြားကြသတဲ့၊ ဝက်လက်မှထွက်ခါနီး **"ဂျုံးဂျုံး,ဂျုံးဂျုံး"**လို့ မြည်တဲ့

အသံကြီးကိုတော့ "ရှုံးရှုံး၊ ရှုံးရှုံး"လို့ နားထဲမှာ ကြားကြရသတဲ့၊ အဲဒီအခါတုန်းက စပါးတစ်ရာကို ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ် ကျော်ကျော် ခုနစ်ဆယ်လောက် ရောင်းရမှ မရှုံးဘဲ အမြတ်ရမှာကိုး။

မမွေဂုတ်။ ။ဝက်လက်ကတစ်ဆင့် ဘယ်သွားရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာက (သကျသီဟ အောင်ပြီးမှ) ရွှေဘိုမြို့ မိတ္ထီလာတိုက်မှာ ပဋ္ဌာန်းဆိုဖို့ ခေတ္တရောက်နေ ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေက ရွှေဘို ပို့ပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မကောင်းပါဘူး၊ အချိန်ကလဲ နွေအခါဖြစ်ပါတယ်၊ မိတ္ထီလာ တိုက် နေရမည့်ကျောင်းကြီးကလဲ ရှေးအုတ်လှေခါးပျက်ကြီးနဲ့ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူးဘုရား၊ ကျောင်းဖြစ်ပေမယ့် မညီမညွတ် ခင်းထားတဲ့ ဝါးကြမ်းတွေပါ၊ အမိုးကလဲ သက်ကယ်မိုးထားပါတယ်၊ ထိုကျောင်းကြီးနဲ့ တွဲထားတဲ့ နှစ်ခန်းကျောင်းကလေးမှာ နေကြရပါတယ်၊ သံဃာလဲ တော်တော် များပါတယ်၊ ထိုအချိန်က တိုက်သံဃာ ခုနစ်ဆယ်ကျော်၊ ရှစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်၊ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်မှာ သံဃာအများဆုံး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးက ကြည်ညိုစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းတွေကတော့ နည်းလဲနည်း၊ ကောင်းလဲ မကောင်းပါဘူး။

မမွေဂုတ်။ ။ပျင်းတော့ ဘယ်လိုကြံသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပျင်းပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မကြံပါဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့ ပင်ကို စိတ်က လူကြီးထားတဲ့နေရာမှာ ပျော်ပျော်–ပျင်းပျင်း နေဖို့ တာဝန်ရှိတာ ပဲလို့ အမြဲ ယူဆပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။နောက်လဲ ပျင်းတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။နောက်တော့ မပျင်းရုံတွင် မကပါဘူး၊ အလွန်ပျော်တဲ့နေရာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့်လဲ။

တပည့်တော်။ ။စာတော်တဲ့အတွက် ဆရာတော်ကြီးကလဲ ဂရုစိုက်ပါကယ်၊ အတူနေ သံဃာများကလဲ အရေးပါကြပါတယ်, တစ်တိုက်လုံးကလဲ

ဂရုစိုက်ကြပါတယ်၊ နောင်အခါ ကန့်ဗလူမှာ ဆရာတော်ဖြစ်ပြီး ပြန်တော်မူသွားတဲ့ **ဦးပညာသီဟ, ဦးဇဝနတို့နှင့်** ယခု မုတ္တမမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ **ဦးအာစိဏ္ဏ**တို့ဆိုတာ တပည့်တော်ကို ဟင်းကောင်းကောင်း ပေးလှေ့ရှိပါတယ်၊ မုတ္တမဆရာတော်ကို သံဂါယနာတင်မှာ တွေ့စဉ်က စကားလက်ဆုံ မကျလိုက်ရတဲ့အတွက် ယခုအထိ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်၊ယခု ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား၊ ယခုရှိ–မရှိ မသိရသော စာတက်ဖက် **ဦးမာရိန္ဒ, ဦးဝိသုဒ္ဓ**တို့ကိုလဲ ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား၊ ရွှေဘိုဆရာတော်ဦးကေသရကတော့ မြောင်းမြဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီးဖြစ်လို့ တပည့်တော်နဲ့ ပခုက္ကူမှာ စာသင်အတူသွားတဲ့ သီတင်းသုံးဖော်အရင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်စား ဆွမ်းခံကြွသော **ဦးဇဝန**(ယခု လားရှိုးမြို့မှာ သာသနာပြုနေသော ဆရာတော်)နဲ့အတူ တပည့်တော်က ဗျပ်ဆိုင်းထမ်းပြီး ဆွမ်းခံလိုက်ရပါတယ်၊ ထိုဆရာတော်ကိုလဲ အမှတ်တရကန်တော့ပါတယ်ဘုရား၊ စစ်ကိုင်း လေးကျွန်းသာယာချောင်မှာ ပြန်တော်မူသွားတဲ့ ဆရာတော်ဦးဇောတကိုလဲ ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား၊ စာချဆရာတော်**ဦးသုဒဿန**, ရွှေပေါက်ပင်ဆရာတော်ကြီး **ဦးဇရာ**တို့ကတော့ မြောင်းမြဆရာတော်၏ သီတင်းသုံးဖော်များ ဖြစ်ကြပါတယ်၊ ထိုဆရာတော်ကြီးများကိုလဲ ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ရွှေဘိုမှာ ပျင်းတုန်းကပျင်းပြီး ပျော်တော့လဲ သိပ်ပျော်တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ဒီပျော်စရာတွေဟာ ဝါတွင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရွှေဘိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘဲ မန္တလေးကို စာမေးပွဲဝင်ဖို့ လာရပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အစိုးရစာမေးပွဲလုပ်ရာဌာနက မန္တလေးနဲ့ရန်ကုန် နှစ်ဌာနသာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ ဘယ်မှာ တဲသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဖေတည်းလှေ့ရှိတဲ့ အိမ်တော်ရာသက်န်းတန်းက **ဦးလူသစ်** အိမ်မှာ တည်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်–မဖြေနိုင်ကို စစ်ဆေးမယ့်လူ မရှိဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။စစ်ဆေးမယ့်သူ မရှိပါဘူး၊ နံနက်စာစားပြီးတော့ (ထိုအချိန်က ရှိတဲ့) ဓာတ်ရထားကို ဈေးချိုအလယ်ပေါက်ကစီးပြီး (အဲဒီတုန်းက

စာမေးပွဲလုပ်တဲ့) မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး သွားပါတယ်၊ ဆာတဲ့အခါ မုန့်တီဝယ်စားပါတယ်၊ အများစားတဲ့ ဆွမ်းကျွေးတော့ သွားမစားပါဘူး၊ စာဖြေပြီး ပြန်လာပါတယ်၊ တဲအိမ်ရောက်တော့ **"ဘယ်နယ်လဲဟေ့... ကိုဋ္ဌေး"**လို့ မေးတော့ **"ဖြေနိုင်ပါတယ်ဗျာ"**လို့ ပြောပြီး လွယ်အိတ်ကလေးချ၊ အများအားဖြင့် အဲဒီအိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးက မိန်းမတစ်စု **"ကြင်ပစ်"**တဲ့နေရာဝင်ပြီး တပည့်တော်လဲ ကြင်ပစ်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"ကြင်ပစ်"**ဆိုတာ အဲဒီခေတ်က ဖဲရိုက်ခြင်းတစ်မျိုးဘဲ၊ ကိုယ်တော်က ဖဲဆိုရင် ဝါသနာပါတာဘဲလား၊ နောက်ရက်အတွက် စာမကြည့်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ခဏလောက်ကြည့်ယင် ကြင်ဖဲရိုက်နည်း နားလည်တာပေါ့ဘုရား၊ စာမေးပွဲမဝင်ဘဲ တစ်နှစ်တောင်နားနေရလို့ ပထမငယ်လောက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အောင်လဲ အောင်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က**"ပျော်ပျော်နေယင်း စာမေးပွဲဝင်၊ဝင်လဲအောင်"**ဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် စာတွေဟာ ပျော်စရာဖြစ်နေတာပေါ့နော်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော့် အသက်ဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲ ဝင်လာပြီဖြစ်လို့ တစ်ခန်းရပ်ကြဦးစို့၊ ဆယ်နှစ်မှ ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ကိုယ်တော်က ပျော်ပျော်နေလို့သာ ပျော်စရာဖြစ်နေတာဘဲ၊ ဝမ်းနည်းစရာ (မူလဆရာရဲ့ အနှင်ခံရသည့်တိုင်အောင်)ရှိသေးတာဘဲ၊ ကိုယ်တော်ကတော့ နှင်တာလဲ မဖြုဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကက တစ်မျိုးထင်တယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ တိုးတက်ဖို့ ကိစ္စကြုံတိုင်း အနှိမ်ခံရ၊ အဖျက်ခံရ၊ ဆင်းရဲရတာတွေကို နောက်လဲ တွေ့ပါလိမ့်အုံးမယ်၊ ဒီလို လောကဓံမျိုးကိုတော့ ရှေးရှေးဘဝတွေက ကျင့်သားရခဲ့သလား မသိပါ၊ အရေးကို မကြီးတော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်း ကိုင်း...နောက်ဆက်စရာတွေအတွက် တစ်ခန်းရပ်ကြစို့ရဲ့။

နိဂုံး။ ။**လူ–ဟုဆိုလျှင်, လူလိုပင်သာ, လူတွင်တွေ့ရှိ, ကြောင်း အကျိုးနှင့်, ကောင်းဆိုးနှစ်တန်, လောကဓံကို, အမှန်တွေ့မြ, စိတ်ဝယ်စွဲ၍, ဝမ်းနဲ ဝမ်းသာ, မများပါမှ, နောက်လာဆက်ဆက်, တိုးကာတက်၏၊ သို့တွက် များပြား, အို...လူသားတို့, ဘုရားမိန့်ဖော်, တရားတော်ကို, ပျော်ပျော် လိုက်စား, စိတ်ဝယ်ထားလျက်, များလောကဓံ, ကြုံကြုံခံ၍, မှန်မှန် မဖြု, စိတ်မတုန်အောင်...လူ့ဘုံသင်တို့ သွားဖွယ်ကို့။**

ᗣᗣᗣᗣ

၈။ ဆယ့်ငါးလွန်ကြွယ်–သက်နှစ်ဆယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် စာမေးပွဲဖြေပြီးပြန်လာတော့ ဘယ်လမ်းက ပြန်လာလဲ။

တပည့်တော်။ ။သင်္ဘောလမ်းက အဖေနဲ့အတူပြန်လာပါတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ စဥ့်ကူးက ပလိပ် အရာရှိတစ်ယောက်က တပည့်တော်ကိုမြင်တော့ အလွန်ခင်ပြီး အရေးပါပါတယ်၊ ဟသာ်ကြီးဆိုတဲ့ရွာမှာ ဦးစံပွင့်ဆိုတဲ့ အဖေ့မိတ်ဆွေအိမ်မှာ တဲပါတယ်၊ နောက်ညနေမှာ ဖဲအကြီးအကျယ် ရိုက်တဲ့ အနီးအပါးရွာသို့ သွားကြပါတယ်၊ ဖဲဒိုင်ခံတဲ့အိမ်ဟာ အလှူပွဲကလေးလိုဘဲ ဟင်းကောင်းချက်ပြီး ဖဲသမားတွေကို ကျွေးပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ နာမည်ကြီး ဖဲသမားတစ်ယောက်က တပည့်တော်ကို ငွေတစ်ကျပ်ပေးလို့ ဖဲရိုက်တဲ့နေရာမှာ ဘေးကနေပြီးထိုးလိုက်ပါတယ်၊ ရှုံးပါရော့။

ဒမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အလောင်းအစား ဝါသနာပါပေမယ့် အကျိုးမပေးဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။အစစ်အမှန် စဉ်းစားယင်တော့ ဖဲသမားအိုတာ တစ်လှဲ့လောက်အကျိုးပေးပေမယ့် နောက်တော့ အိတ်ထဲက ပါတာပါဘဲ၊ တပည့်တော်အတွက်တော့ အကျိုးမပေးတာဟာ ကံကောင်းပါတယ်၊ အကျိုးပေးနေယင်ဖဲသမားကြီးဖြစ်မှာ စိုးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီကနေပြီး ဘယ်သွားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မိမိတို့ရွာ (သရိုင်)သွားပြီး ရက်နဲနဲကြာတဲ့အခါ ရွှေဘိုပြန်တာပါဘဲ၊ ရွှေဘိုပြန်တော့ သားအဖ နှစ်ယောက် မြင်းတစ်စီးစီနဲ့ ဝက်လက်သွားပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ အဖေစီးနေကျ မြင်းတစ်စီးအပြင် တော်တော်ပြေးတဲ့မြင်းကလေးတစ်စီးလဲ ဈေးကောင်းကောင်းရယင် ရောင်းဖို့ထားတာရှိပါတယ်၊ အဲဒီမြင်းကလေးကို အဖေကစီး, မြင်းကြီးကို တပည့်တော်ကစီးပါတယ်၊ ဝက်လက်မရောက်ခင်တော့ မှန်မှန်ပါဘဲ, ဝက်လက်ထဲရောက်တော့(အဖေက မြင်းကောင်းကြောင်း ပြချင်လို့နဲ့တူပါရဲ့)အပြေးစီးပါရော၊ တပည့်တော်မြင်းကြီးကလဲ အတုလိုက်ပြီးပြေးလို့ မြင်းပေါ်ကမကျအောင် အတော်ထိန်းထားရတယ်၊ ကြောက်လိုက်တာလဲ မပြောနဲ့တော့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရွှေဘိုရောက်တော့ ပျော်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီတစ်ခါတော့ ကျောင်းရှိသံဃာအားလုံးက အရေးပါနေကြပြီ ဖြစ်လို့ ပျော်ပါတယ်၊ ကျောင်းသားချင်းလဲ ဘော့လုံးကန်ကြပါတယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့ကျောင်းသားတချို့ကတော့ **"လူညာနဲ့ သာယံ"**တို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘော့လုံးဆိုပေမယ့် မန္တလေးတုန်းကကန်ခဲ့တဲ့ သက်န်းစုတ်တွေလုံးထားတဲ့ ဝံသာနုဘော့လုံးပါဘဲ၊ စာကိုလဲ နေ့လယ် ဆွမ်းစားကျောင်းဘုန်းကြီး ဆီမှာ ဋီကာကျော်လိုက်ပြီး သုံးနာရီလောက်ကျတော့ ဆရာ့ဆီမှာ သီလက္ခန်အဋ္ဌကထာဆိုရပါတယ်၊ ညကျတော့ ယမိုက်ဆိုရပါတယ်၊ နံနက် ပိုင်းမှာ ပထမတော့ အဋ္ဌသာလိနီ ဆိုရပါသေးတယ်၊ နောက်တော့ စာဝါ များလို့ ရပ်ထားရပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့စာဆိုသံကို ဆရာတော်ကြီးက ကြားတော်မူလို့ တပည့်တော်ကို အလွန်အရေးပါပါတယ်၊ ညနေ ဘုရား ဝတ်မတက်ခင် စားစရာပေးပြီး ပါဠိ စီကုံးခိုင်းလေ့ရှိပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဂါထာစီလဲ ခိုင်းပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ပြန်သွားတဲ့ အခါတောင်မှ တပည့်တော်ရဲ့ဂုဏ်ကို သံဃာ့အလယ်မှာ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘော့လုံးကန်တဲ့ ကစားနည်းတော့ သိပ် ဝါသနာ ပါဟန်တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဝါသနာပါတယ်လို့ ဆိုရမှာပါဘဲ၊ ယခုတောင် နိုင်ငံခြားနဲ့ ကန်တဲ့ ဘော့သတင်းကို ဂရုစိုက်ပြီး ဖတ်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ရွှေဘိုမှာ ဝါတွင်း(မိုးတွင်း)အခါ အသင်းဖွဲ့ပြီးကန်ရတဲ့ ဘော့ပွဲလဲ ရှိပါတယ်၊ ထိုအချိန်မှာ ရုံးသင်းဟာ အကောင်းဆုံးပါဘဲ၊ စာရေးကြီးထင်ပေါ်တို့, ပျာတာ ဖိုးငယ်တို့, မြို့အုပ်ကြီးတို့ဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဘော့သမားတွေပါ၊ စာရေးကြီးထင်ပေါ်ဆိုတဲ့လူဟာ လူကတော့ခပ်သေးသေးဘဲ ဂိုးအပြင် စီးကနေပြီး ကန်လိုက်တဲ့ဘော့လုံးဟာ ကွင်းအလယ်လောက် ရောက်သွား တာဘဲ၊ ပရိတ်သတ်က **"ထင်ပေါ်ကွ"**လို့ အော်ကြတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အော်တာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ စာဝါတွေ ပြည့်နေတဲ့ကြားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘော့ပွဲသွားသလဲ၊ ကိုယ်တော့်ဆရာက ခွင့်ပြုသလား။

တပည့်တော်။ ဆရာကခွင့်ပြုတာပေါ့၊ ဆရာကိုယ်တိုင်လဲ ဝါသနာပါတာဘဲ၊ အဲဒီခေတ်က ရဟန်းသာမဏေများ ဘော့လုံးပွဲ မလာကြပါဘူး၊ တပည့်တော် ကတော့ ကျောင်းသားဘဝမို့ လွတ်လပ်တာပါ၊ ညနေ သုံးနာရီ စာဝါ ဆိုပြီးယင် ညအခါဆိုဖို့ ယမိုက်ကို တော်တော်ရတဲ့အခါ ဘော့ပွဲမှီအောင်

ခပ်ပြေးပြေး သွားတာပါဘဲ၊ ဘောပွဲပြီးယင် ကုလားကြီးဆီက ကုလားပဲပြုတ်ဝယ်ပြီး လမ်းမှာစားယင်း ခပ်ပြေးပြေးပြန်လာပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်ရောက်တော့ ညဆိုရမယ့်ယမိုက်ကို ထပ်ပြီးကြည့်ပါတယ်၊ ညမှာဆိုတဲ့အခါဆရာက မထောက်ရပါဘူး၊ တပည့်တော်ဘာသာ ဆိုသွားတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် စာသင်ရတာက ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားယင်း၊ ဘောပွဲကြည့်ယင်း သင်ရတာမို့ ကိုယ်တော့်မှာလဲ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ စာတော်လာတာထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ထင်စရာပါဘဲဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ စာသင်ရလို့ မပျင်းခဲ့ပါဘူး၊ ဉာဏ်ကလဲ ကျက်ဉာဏ်ကတော့ အကောင်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာပြောသမျှကို မှတ်မိတဲ့ဉာဏ်, ရပြီးမမေ့တဲ့ဉာဏ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ကျန်းမာရေး သိပ်မချို့ယွင်းတာကတော့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ အကြာကြီးနေပြီး ညစာစားပြီး စာသင်ရတာလဲ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်ကို လူထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ကြတဲ့အတွက် စောစောကိုရင်ဝတ်ဖို့ မစီမံကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရွှေဘိုနေတုန်းမှာ သရိုင် မပြန်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရွှေတောင်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး ပြန်လွန်တော်မူတော့ တပေါင်းလ သင်္ဂြိုဟ်မှာမို့ တပည့်တော် ပြန်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီဆရာတော်ပြန်မှာ လောင်တိုက်တွေ, နတ်လမ်းတွေ, ရုပ်သေး, အငြိမ့်တွေနဲ့ အလွန်စည်ကားလှပါတယ်၊ အလောင်းကို နတ်ရထားနဲ့ လောင်တိုက်ပေါ်တင်တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို နတ်မြင်းပျံစီးဖို့ စီမံကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က နတ်ရထားပေါ်မှာ နတ်သားလုပ်ပြီး နတ်မြင်းပျံစီးရမယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်က ရုပ်ချောလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ရုပ်ချောလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့မှာ အနေများလို့ သန့်ရှင်းတဲ့ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရွေးကြတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်က ဆယ့်လေးနှစ်သားလောက်ကထဲက ရွာရောက်တဲ့အခါ ရှင်ပြုအလှူရှိယင် ညဦးအခါ သံဃာစင်ပေါ် တက်ပြီး သဂြိုဟ်စကား ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က ရွာမှာထင်ရှားပြီး လူချစ်များသောကလေး တစ်ယောက်မို့ ရွေးကြတာလဲ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက

"ခါနွေ ညှာကြွေ, လေပြေလေ ဆော်သွင်း ဆော်သွင်း"ဆိုတဲ့ သီချင်းတောင် ကျက်ရပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေက သဘောမတူလို့ ထင်ပါရဲ့, နတ်ရထား မစီးဖြစ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ဘုန်းကြီးပြန်ပွဲမှာ မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပျော်တာတော့ မပြောနဲ့တော့, ရွယ်တူတွေက ရှင်လူထွက် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တပည့်တော်က မြို့သားလိုဖြစ်နေတော့ အားလုံးက အရေးပါ ကြတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ အဲဒီ ရှင်လူထွက်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ပိုလိုက် သောက်လေ့မရှိပေမယ့် ဟန်သောက်တော့ သောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့်ရွာမှာ ဆက်မနေချင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ သင်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပိဋကစာပေတွေက တပည့်တော် ကို ရွာမှာနေခွင့် မပေးသလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ပိဋကစာတွေကို အလွန်လေးစားပါတယ်၊ အဲဒီစာတွေကိုပစ်ပြီး ရွာကို မချစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရွာထက် စာကိုချစ်လို့ ဆွေမျိုးတွေ, သူငယ်ချင်းတွေ ပေါ်ပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ရွာကို ပစ်ခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မေးပါရစေ, ကိုယ်တော်တို့ရွာက ဒုတိယအကြိမ် ရွှေကျင် သာသနာပိုင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဆွေမျိုး အများနေတဲ့ရွာ, မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားရဟန်းဖြစ်ရာ သိမ်တော် နှင့် စေတီတော်ပေါ်များတဲ့ရွာ, ရွှေတောင်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးကလဲ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကို စောင့်ရှောက်ပြီး အရှေ့ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ တိုက်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးလို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီလို ဆရာတော်ကြီးပြန်တော်မူတဲ့ကိစ္စမှာ ဒီလိုရွာက ရုပ်သေး, အငြိမ့်တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးပြန်ရျာပနကို ပြာကျစေတယ်ဆိုတာ အမြီးအမောက်, အထက် အောက် ညီပါရဲ့လားကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်လဲ ပျော်ရှံသာပျော်ပြီး ဒီအချက်တွေကို အဲဒီတုန်းက မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အလုပ်လုပ်ကြပုံကတော့ ဘယ်မှာ အမြီးအမောက် ရှေ့နောက် ညီတော့မှာလဲဘုရား၊ အဲဒီအခါတုန်းက တပည့်တော်လဲ ကျောင်းသား ဘဝမှာ ရှိနေသေးတာမို့ ပျော်ရုံဘဲပျော်တတ်ပါတယ်၊ မစဉ်းစားတတ် သေးပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ ရွာက ရဟန်းသံဃာတော်ထဲမှာရော, ရွာသူ ရွာသားထဲမှာရော စဉ်းစားတတ်သူတွေရှိပေမယ့် အားနဲဟန်တူပါတယ်၊

မန္တလေးကို စာသင်ကြွကြတဲ့ ရဟန်းအများကလဲ **"ဘုန်းကြီးပြန် ကြာကြာ မထားရ၊ ပွဲလမ်းမပါရ"**ဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းစည်းမျဉ်းဥပဒေကို လေးစားမှုထက် မန္တလေးကအကျင့်ရလာတဲ့ အပျော်အပါးကို ဂရုစိုက်ကြဟန်တူပါတယ်၊ အဲဒီရွှေတောင်ဆရာတော်ကြီးပြန်တော်မူချိန်မှာ မန္တလေးမဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးလဲ သက်တော်ထင်ရှား ရှိပါသေးတယ်၊ အားလုံးခြုံပြီး စဉ်းစားရယင် အဲဒီ ဘုန်းကြီးပြန်ဈာပနဟာ ရင်နာစရာကြီး ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒီလိုဘုန်းကြီးပြန်ကိစ္စ၌ အကြီးအကျယ် ပွဲသဘင် လုပ်မှုရဲ့အပြစ်တွေကို **"အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း"**မှာ တပည့်တော် စိစစ်ညွှန်ပြပြီး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း......**"ခေါင်က မိုးမလုံ"**ဆိုတာလို ဒုတိယရွှေကျင် သာသနပိုင်ထွက်တဲ့ အရပ်က မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိတုန်းမှာပင် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းမျဉ်းကို မလိုက်ဘူး ဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ရွာရဲ့ နောင်အချိန်တွင် သာသနာရေးမှာ ဘယ်လို နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ဒါထက်- ကိုယ်တော့်ဆရာနဲ့ ကိုယ်တော်တို့ ဘယ်အချိန်မှာ ရွှေဘိုမြို့ မိတ္ထိလာတိုက်မှ ခွဲခွါခဲ့ကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ဆရာတော်ပြန်က အပြန်မှာ သိပ် မကြာဘူးလို့ ထင်ပါ တယ်၊ တပည့်တော်တို့ စစ်ကိုင်းရက္ခမူချောင်မှာ ခေတ္တ ရွှေ့လာပါတယ်။။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရက္ခမူချောင်ရောက်တော့ ကိုယ်တော်က ဘာလုပ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက်စောစော အားလုံးယာဂုသောက်ပြီးတဲ့အခါ စစ်ကိုင်း မြို့ထဲသို့ သံဃာများ ဆွမ်းခံကြွကြပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မန်ကျည်းရွက် ဟင်း စတဲ့ ဟင်းရည်ချက်ရပါတယ်၊ ဟင်းရည်ကိုလဲ သက်လွတ်တစ်မျိုး, သက်မလွတ်တစ်မျိုး နှစ်မျိုးချက်ရပါတယ်၊ ဟင်းရည်ချက်ပြီးတော့ စစ်ကိုင်းကပြန်လာတဲ့ ဆွမ်းဟင်းဗျပ်ဆိုင်းကို မြို့ပေါက်လောက်ကနေပြီး ကြိုရပါတယ်၊ အဲဒီလို ဟင်းချက်တုန်း အကြုံသွားတုန်းမှာလဲ တပည့်တော် ကျက်စရာရှိတဲ့စာကို ကျက်ပါတယ်၊ ထိုအချိန်က အတိသုဒ္ဓါရုံချောင် မရှိသေးပါဘူး၊ အတိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးက ရက္ခမူချောင်မှာ သီတင်း သုံးပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဆရာတော်ကြီးပို့ချတဲ့ အဋ္ဌသာလိနီနှင့် မူလဋီကာကိုလိုက်ပြီး ဆရာ့ထံမှာ သီလက္ခန်အဋ္ဌကထာကို ဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ရက္ခမူချောင်မှာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကဆုန်လလောက်မှာ ပလိပ်ကပင့်လို့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ စာချဆရာနဲ့အတူ ပလိပ်မြို့သို့ လိုက်သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ပလိပ်မှာကော ကိုယ်တော် ပျော်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။လူဆိုတာ ကိုယ့်ကို အရေးပါတဲ့နေရာမှာ ပျော်တာချည်းဘဲ ဘုရား၊ ပလိပ်ရောက်တော့ ကျောင်းဒကာ ဦးခင်ဆိုတာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်း ဒကာ မဟုတ်ပေမယ့် ရွှေကျင်ဒကာတွေကို ပင့်ပေးပါဆိုလို့ ရွှေကျင်ဒကာများက ပင့်ရတာဖြစ်တော့ ရွှေကျင်ဒကာ–ဒကာမများကရော, ကျောင်းဒကာရဲ့ ဆွေမျိုးများကရော ပါလာတဲ့ သံဃာအားလုံးကို သိပ်ဂရုစိုက်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုတော့ ပထမလတ်ဝင်မယ့် ကျောင်းသားဆိုပြီး အထူး အရေးပါကြပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်ဟာ ပလိပ်မှာမပျော်ဘဲ နေပါ့မလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ပထမလတ်ဝင်တော့ ပလိပ်ကသွားပြီး ဘယ်မှာတဲသလဲ၊ အောင်ကော အောင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ငယ်ငယ်က နေခဲ့ဖူးတဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ဆီးပင်ကျောင်းမှာ တဲပါတယ်၊ တပည့်တော်က ပထမလတ်ထက်မြင့်တဲ့ စာတွေကိုတောင် တက်နေတာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူနဲ့ အောင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ပလိပ်မြို့ဟာ အဲဒီအချိန်က ငှက်ဖျားရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ကိုယ်တော်မဖျားဘူးလား။

တပည့်တော်က။ ။တပည့်တော်က ငှက်ဖျားမှာ ဗွေဆော်ဘဲ၊ နောက်တော့ အခြားသံဃာများလဲ ဖျားပါတယ်၊ ဝါတွင်းမှာ သံဃာအစိတ်လောက် ရှိပါတယ်၊ မဖျားတဲ့သူ မရှိသလောက်ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် မပျင်းကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒကာ–ဒကာမတွေက သိပ်ပြုစုကြလို့ ဘယ်သူမှ မပျင်းကြပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ မြို့ထဲက ဟင်းကောင်းများများ မပါတာကိုသိယင် "ရွှေမိုး"လို့ ခေါ်တဲ့ဒကာကြီးက ဈေးထဲသွားတာဘဲ၊ ဈေးထဲက နံနံစိစုပြီး

ငါးဝယ်လာပါတယ်၊ အဲဒီနေ့မှာ ငါးဟင်းကောင်းကောင်း ပူပူနွေးနွေး စားကြရပါတယ်၊ မိုးရွာတဲ့အခါတော့ **"ဒကာပို, ဒကာဦးလူငယ်, ဒကာကိုး"**ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးများက ဆွမ်းခံပေးကြပါတယ်၊ အားလုံး သံဃာများဟာ စားလိုက်, ဖျားလိုက်နဲ့ ပျော်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မှာ စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်လာပါတယ်၊ သူတို့က ဒါလောက် ဂရုစိုက်ယင် ငါတို့က **"ပေါ့ပေါ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး"**လို့ စိတ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် စာကောင်းကောင်း မအံရတဲ့ ဥပုသ်နေ့မှာ တာဝန်မကြေသလို စိတ်မှာဖြစ်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလိုစားလိုက်, ဖျားလိုက်နဲ့ နေတဲ့အခါ တာဝန်ခံပြီး ပြုစုမယ့်သူကော ရှိကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တာဝန်ခံပြီး ပြုစုဖို့ရန် ကိုရင်များနှင့်ဦးပဥ္စင်းငယ်များအတွက် ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ-ဒကာမများ ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ-ဒကာမကတော့ ဘယ်သူတွေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ တာဝန်ခံပြီး ဖိတ်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အို...ကိုယ်တော့်ကို အရေးအပါကြဆုံးဆို မဟုတ်လား၊ ဘာ့ကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါးဖိတ်မယ့်သူ မရှိသလဲ၊ ကိုယ်တော်က ကျောင်းသားဘဝမှာ ရှိနေလို့လား။

တပည့်တော်။ ။မသိပါဘူးဘုရား၊ ဘယ်သူကမှ မဖိတ်တာတော့ အမှန်ဘဲ၊ တပည့်တော်ကို ဝါဆိုခါနီးမှာ ဘိုးနဲ့ အမေလာပြီး သင်္ကန်းဝတ်ပေးလို့ ကျောင်းသားမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကိုရင်ဖြစ်နေပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုရင်ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းသားတုန်းကလို ဆော့သေးသလား၊ ပွဲကော ကြည့်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ပလိပ်ရောက်ကထဲက မဆော့တော့ပါဘူး၊ ကိုရင်ဖြစ်သည်က စ၍ ပွဲလဲ မကြည့်တော့ပါဘူး၊ သိက္ခာကို စွမ်းနိုင်သမျှ ထိန်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။"ရှင်ဇနက"ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ဘယ်သူက ပေးတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက **"မင်းဘွဲ့ကို မင်းဘာသာ ကြိုက်သလို ပေးတော့"**လို့ ခွင့်ပြုတာနဲ့ ရှေးနာမည်လဲဖြစ်ရမယ်, အနက်အဓိပ္ပာယ်လဲ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့မူနဲ့ ရှာပါတယ်၊ ဒီတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက စွဲလာခဲ့တဲ့ ဝီရိယ အရှင် ဖြစ်တော်မူသော **"မဟာဇနက"**အလောင်းတော်ကို သတိရလိုက် ပါတယ်၊ အဘိဓာန်မှာ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကြည့်တော့ **"တာတော=အဖ, ဇနကော=အဖ, ပိတာ=အဖ"**လို့ တွေ့ရပါတယ်၊ ဒီတော့ **"ငါလဲ လူ အများရဲ့ အဖအရာမှာ နေရလောက်အောင် ဉာဏ်ကောင်းပြီး ပညာအရှိ သားဘဲ၊ အလောင်းတော်ရဲ့ နာမည်လဲဖြစ်တယ်, ဘုရားရှင်ကို အလေး ဂရုပြုရာလဲရောက်အောင် "ရှင်ဇနက"**ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သဘောကျကြောင်း လျှောက်တော့ ဆရာကလဲ ဆန်းဂိုဏ်းအလိုနှင့်လဲ သင့်တာနဲ့ ဒီဘွဲ့ကိုခွင့်ပြု လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝတ်ပုံ စားပုံကိုတော့ ဘယ်သူက သင်ပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။စားပုံကိုတော့ စစ်ကိုင်း ချမ်းအေးဆရာတော် (ဒုတိယ မဟာ ဂန္ဓာရုံဆရာတော်)က ကလေးတုန်းကပင် သင်ပေးထားလို့ တတ်ပြီးဖြစ် ပါတယ်၊ သင်္ကန်းဝတ်တော့ ဆရာက မတိုမရှည် ညီညီဝတ်ရမယ်လို့ အမိန့် ပေးထားတဲ့အတွက် ညီ–မညီကို ကိုယ့်ကိုယ်လဲကြည့်, အရိပ်ထဲလဲကြည့်, ညဥ့်စာပြန်ယင်း လသာမီးအိမ်အောက်မှာလဲ အရိပ်ကြည့်ပြီး ခဏခဏ ပြင်ဝတ်, ပြင်ရမ်းနဲ့ လေးကျင့်ပါတယ်၊ သင်္ကန်းရုံလဲ ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် များကို ပြဖို့ပြောပြီး သင်ပါတယ်။

ဒမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပလိပ်မှာ ကိုရင်ဖြစ်ရက်သားနဲ့ ရှင့်ဒကာလဲ မရှိ, ပစ္စည်းလေးပါးဒကာလဲ မရှိ၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ကို သိပ်ကြည်ညိုသူ မရှိဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား…တွေးမယ်ဆိုလဲ တွေးစရာပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုရင် ဖြစ်တဲ့ဝါမှာ ပထမဆုံး ဥပုသ်နေ့ရောက်တော့ ကျောင်းအမကြီးရဲ့ အဖေက သူ့ဇရပ်မှာ သီလပေးဖို့ တပည့်တော်ကိုပင့်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ကိုရင်ကလေးပေမယ့် ဟောရေး ပြောရေးမှာ မရှက် မကြောက်တတ်တော့ လိုက်သွားတာဘဲ၊ သီလပေးပြီး ပြန်မယ်လို့ထတော့ ကိုရင် ရေစက်မချ တော့ဘူးလားလို့ ဒကာကြီးကမေးပါတယ်၊ ဒီတော့ ချတာပေါ့ဗျာဆိုပြီး ပြန်ထိုင်ကာ**"ဣဒံ မေ ပုညံ အာသဝက္ခယာ ဝဟံ ဟောတု"**ကို အနက်ပါ ပေးပြီး ရေစက်ချပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်သီတင်းရောက်တော့ မပင့်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နောက်သီတင်းလဲ အဲဒီဇရပ်က တပည့်တော်ကို ပင့်ပါတယ်၊ ရေစက်ချပြီးတဲ့အခါ တရားဟောပါအုံးဆိုလို့ ဓမ္မပဒထဲက ဂါထာတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြီး တရားဟောပါတယ်၊ အဲဒီအခါကစပြီး တရားဟောကောင်းတယ် လို့ နာမည်ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ကိုယ်တော်က တရားဟောတော့တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။မဟောလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ဥပုသ်နေ့ မှာလဲ ဆရာက ဒီဃနိကာယ် ပါဠိတော်နှင့်အဋ္ဌကထာစာဝါကို ပို့ချတယ်၊ စိတ်မထင်ယင် ဝေါက်ရုံမကပါဘူး ဖနောင့်နဲ့လဲ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါက်ပါ တယ်၊ တပည့်တော်က ငိုယင်းစာဆိုနေတာဘဲ၊ ဥပုသ်နေ့ကြုံတဲ့အခါ တပည့် တော် စာဆိုတာကို ဥပုသ်သည်တွေက နာ နေပါတယ်၊ စာဆိုပြီးတော့ ကျောင်းအောက် ဥပုသ်သည်တွေက အပင့်ခိုင်းလို့ တပည့်တော်ကို လာပင့် ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ တစ်ခါတစ်လေ မျက်ရည်သုတ်ပြီး လိုက်သွား တာဘဲ၊ ကျောင်းအောက်ရောက်တော့ သီလပေးပြီး တရားတစ်ပုဒ်တော့ ဟောလိုက် သေးတာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟောသမျှ သဘောကျတာချည်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။သဘောကျ မကျတော့ မပြောနဲ့တော့၊ သီတင်းကျွတ်လို့ ကထိန်ပွဲမှာ မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိကများနဲ့ အတူ တပည့်တော်ကိုလဲ ညတရားဟောဖို့ရန် တိုက်တွန်းကြတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ အရှက်မရှိ ဟောတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။တရားဟောတာ ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ တပည့်တော်က ကိုယ့်ဘာသာစီစဉ်ပြီး ဓမ္မကထိကအစစ်လို ညတရားအရှည် ဟောတာဘဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဟောတဲ့တရားဟာ အရှင်မဟာကဿပနှင့် မယ်ဘဒ္ဒါတို့ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ပုံ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အများက သဘောကျရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သဘောကျ မကျကို စဉ်းစားပေတော့၊ တရားဟောပြီး မကြာခင် ဆည်ရွာအလှူက ညတရားဟောဖို့ လာပင့်တာဘဲ၊ မန္တလေး

ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ကလဲ "တရားဟောကောင်းတဲ့ ကိုရင်"လို့ စာချဘုန်းတော်ကြီးများကပါ အသိအမှတ်ပြုသွားပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဆည်ရွာလိုက်ပြီး ညတရားဟောသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်၊ ညတရားဟောလို့တော့ မတော်ဘူးလို့ တားမြစ်တာနဲ့ မဟောဖြစ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဓမ္မကထိက ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါး လိုက်ပြီးဟောပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ကို သိပ်ကြည်ညိုကြတာဘဲနော်၊ ဒါတောင် ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်မယ့်သူ မရှိဘူး၊ တခြားကိုရင် ဦးပဥ္စင်းတွေမှာတော့ ဖိတ်တဲ့သူတွေ အရှိသားနဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ အဲဒီအရပ်သား လူနာမည် "ထွန်းရွှေ"လို့ ခေါ်တဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးက စာကလေးလာပေးတယ်၊ စာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပစ္စည်းလေးပါးဖိတ်တဲ့ စာဘဲ၊ ဖိတ်တဲ့သူရဲ့ နာမည်က ကျောင်းမှာကြည်ညိုတဲ့ အမျိုးသမီးထဲမှာ အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံး ဖြစ်ပြီး တပည့်တော်ထက် နဲနဲငယ်တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့နာမည် ဖြစ်နေပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က သိပ်ဝမ်းသာ မသွားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝမ်းမသာအားပါဘူး၊ တွေးတောစရာတွေ အလွန်များသွားပါတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ရှုပ်ထွေးစရာရှိတယ်၊ ကျောင်းလဲ နာမည်ပျက်နိုင်တယ်၊ ဒီစာကို ဆရာ့ထံပြမှဖြစ်မယ်လို့ စဉ်းစားပြီး စာကို ဆရာ့ထံပြမယ်လို့အသွား လမ်းမှာရှိတဲ့အခန်းက ဦးပဥ္စင်းတွေနဲ့ စာပေးတဲ့ကိုရင်တို့ ထွက်လာပြီး တပည့်တော်ကို တားကြပါတယ်၊ ကိုယ်တော့်စိတ်ကိုစမ်းချင်လို့ ရေးကြတာပါတဲ့၊ ဆရာ့ကိုမလျှောက်ဖို့ရန် တောင်းပန်ကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အော်...ဒီလိုကိုး၊ ကိုယ်တော်က ဝမ်းသာပြီး ငြိမ်နေလိုက်ယင် ကိုယ်တော့်ကို "အူလယ်လယ်အကောင်ဘဲ"လို့ ထင်ကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ထင်တာ မထင်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ လမ်းစဉ်အတိုင်း မှန်အောင်သွားဖို့သာ တပည့်တော်ရဲ့ တာဝန်ပါ။

မမွှေဂုတ်။ ။သူတို့က အဲဒီလို စာရေးရအောင် အဲဒီအမျိုးသမီးက ကိုယ်တော့်ကို အထူးကြည်ညိုလို့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို သူတို့အားလုံးက ကြည်ညိုတယ်ဆိုတာ သိလို့ အဲဒီအမျိုးသွီးကလဲ ကြည်ညိုမှာဘဲလို့ ယူဆကြဟန်တူပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီအမျိုးသွီးက ကြည်ကော မကြည်ညိုဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နောင်အခါ တပည့်တော်ရဲ့ ရဟန်းအမဖြစ်မယ့် ဒကာမရဲ့ ဆွေမျိုးဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို သူ့အိမ်ထောင်ကျပြီးလဲ ကြည်ညိုပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ အရေးပါပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ပလိပ်မှာနေတဲ့အခါ ငှက်ဖျားဖျားတော့ ဘယ်က ဆရာနဲ့ ဆေးကုသလဲ၊ အဲဒီအခါတုန်းက ဆရာဝန်လဲ သိပ်မရှိသေးဘူး။

တပည့်တော်။ ။ဖျားတဲ့အခါ ဗျင်းကလေးရွာက **"ဆရာနှစ်"**ဆိုတဲ့ ဆေးဆရာကြီးက ကုသပေးပါတယ်၊ သူ့ရဲ့သား နှစ်ယောက်က ကိုရင် အဖြစ်နဲ့ ကျောင်းမှာရှိပါတယ်၊ အဲဒီသားကိုရင်များကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်ကျောင်းလုံးကို ဆေးကုသပေးပါတယ်၊ အဲဒီဆရာကြီးက တောင်သာ ဂိုဏ်းဆရာကြီးပါ၊ တော်လဲ တော်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းလဲရှိပါတယ်၊ တစ်ပါး မှလဲ မပျက်စီးပါဘူး။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အဲဒီဆေးကုနည်းကို မရလိုက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ အဲဒီ တောင်သာဂိုဏ်းရဲ့ ဆေးကုနည်းကို အတော်များများ ရလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီလက်တွေ့ကြောင့် ပဲကျား (စွန်တာနီ)ပဲပြုတ်ဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်၊ သံပုရာသီး, ရှောက်သီး တို့ဟာ ဓာတ်စာတောင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အုန်းရည်ဟာ ဆောင်းအခါ နံနက်စောစောသောက်ယင် ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်၊ ဟိုခေတ်က **"ကွီနိုင်"**တောင် မပေါ်သေးတော့ **"ကွီနိုင်"**အစား ဂန့်ဂလာရွက်ကို သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ကျိုပြီး အဖျားဖြတ်ဆေး လုပ်ရတယ်ဆိုတာတွေကို နားလည်ခဲ့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်မှာ ပလိပ်နေပြီး ငှက်ဖျား ဖျားရတာ အကျိုးများတာပေါ့နော်၊ ယခု ကိုယ်တော်ကျန်းမာရေး လိုက်စားတာဟာ ပလိပ်ရဲ့ ကျေးဇူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဆိုထိုက်ပါတယ်၊ ပလိပ်မြို့အတွက်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ မွေးရပ်လိုဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ-ဒကာမ အများစုဟာ ဆွေမျိုးတွေလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီပလိပ်မှာနေတုန်း ကိစ္စအထူးတော့ ဘာများဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ပလိပ်မှာ ဒုတိယဝါမဆိုခင် မန္တလေးက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြန်လွန်တော်မူပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ပြန် ဈာပနအခါမှာ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ–ဒကာမများနဲ့အတူ တပည့်တော်တို့ သွားကြရပါတယ်၊ ဆီးပင်ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ ဒကာမ များတည်ခိုတဲ့ နေရာသို့ ကိုယ်တော်များ လာကြတဲ့အခါမှာ ဟိုက ဒီက လက်အုပ်ချီကြလို့ ဘယ်ကိုယ်တော်မှ မသွားဝံ့ပါဘူး၊ ဒကာမများက အဲဒီလောက်ယဉ်ကျေးပါတယ်၊ ဒါတောင် **"ဦးတိဿ"**ဆိုတဲ့ သရိုင်သား ဦးပဥ္စင်းက တပည့်တော်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ အမျိုးသမီးကို သူလိုချင်တယ်, ပြောပေးစမ်းပါလို့ ခိုင်းသေးတယ်၊ အဲဒီလောက်ရိုင်းပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အမျိုးသမီးခပ်ရွယ်ရွယ်တွေ ညဥ့်အိပ်ညဥ့်နေ မသွား သင့်ပါ၊ တစ်ခါတုန်းကလဲ (တပည့်တော် ပခုက္ကူကပြန်မှ) သီလရှင် နှစ်ယောက် ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ အိပ်ကြပါတယ်၊ ညကျတော့ အော်သံကြားလို့ တပည့်တော်လဲ ကပြာကယာ ထပြေးတော့ သီလရှင်ရဲ့လက်ကို ဒါးနဲ့ တွက်ပြီး ဆင်းပြေးလို့ မမိလိုက်ပါဘူး၊ ဒီအထိ စိုးရိမ်စရာများပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလောက် ယဉ်ကျေးပြီး ရင်းနှီးတဲ့ပလိပ်မှာ ဘယ်နှစ်ဝါနေပြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခွဲခွါခဲ့ကြတုန်း၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တော့်အသက်က ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီပလိပ်မြို့မှာ နှစ်ဝါကြာပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ပထမကြီး ဝင်နိုင်လောက်အောင် စာတွေပြည့်စုံတဲ့အပြင် ဒီဃနိကာယ် သုံးကျမ်းလုံး ပါဠိတော်ရော, အဋ္ဌကထာပါ ကုန်အောင်ဆိုပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ အသက်တော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်လုပါပြီ၊ ပထမလတ်အောင်ပြီးနောက် တစ်နှစ်နားပြီးဖြစ်လို့ ပထမကြီးဝင်ဖို့ရန် လက်မှတ်ထိုးထားပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တွေ ဖျားလွန်းလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဟန်တူ ပါတယ်၊ သံဃာလဲ သိပ်များများတိုးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စဉ်းစားမိပါ လိမ့်မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ ပလိပ်မြို့က ပြောင်းရွှေ့ဖို့ စဉ်းစားပါ လိမ့်မယ်၊ သို့သော် ဒကာ–ဒကာမတွေက သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ကြတော့ **"ရွှေ့တော့မယ်"**ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ပြောရက်ဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး စစ်ကိုင်းကို ကြွတော့တာပါဘဲ။

မမွဂုတ်။ ။ဒကာများက လိုက်မပင့်ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ချက်ချင်း လိုက်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြန်ပင့်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ တပည့်တွေလဲ အနေခက်ကြပါတယ်၊ အချိန်ကလဲ နွေပေါက်ခါစဖြစ်လို့ ညောင်ရွက်တွေလဲကြွေကုန်ပါပြီ၊ ကျီးကလေးတွေကလဲ ပျင်းကြဟန်တူပါတယ် တအာအာနဲ့၊ ဆရာမရှိတော့ တပည့်တွေကြာကြာနေလို့ အကျိုးမထူးတာနဲ့ တပည့်တော်တို့အားလုံး စစ်ကိုင်းတချို့, အခြားနီးစပ်ရာတချို့ ရွှေ့ကြ ပြောင်းကြရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။စစ်ကိုင်း ဘယ်ချောင်မှာ တဲကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အရှေ့မှန်ကျောင်းမှာ တဲကြပါတယ်၊ အရှေ့မှန်ကျောင်းဆရာတော်က နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိကဆရာတော် ဦးသုနန္ဒ ဖြစ်ပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးနဲ့ ဥက္ကံဘုရားကြီးတိုက်မှာ အတူနေခဲ့ကြတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ပြောမနာ, ဆိုမနာ ရင်းနှီးကြဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ဆရာက ငယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စာအရည်အချင်းတော့ ဆရာကသာပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ **"ဟော့...ဖိုး...သ"** လို့ ခေါ်သံကြားတော့ တပည့်တော်ကမခံချင်ပါဘူး၊ ငါကြီးတဲ့အခါ **"ဓမ္မကထိကတွေရဲ့ အောက်ကျနောက်ကျ မဖြစ်စေရဘူး"**လို့တောင် စိတ်ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဓမ္မကထိက, စာချ နှစ်မျိုးတွင် သာသနာ့အလုပ်ကို စာချဘုန်းတော်ကြီးတို့ကသာ များများလုပ်နိုင်တာဖြစ်တော့ **"စာချဘုန်ကြီးကို ဓမ္မကထိကဘုန်းကြီးက လေးစားရမယ်"**လို့ ငယ်ငယ်ကထဲက ယူဆခဲ့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ရင်းနှီးလို့ **"ဟော့...တို့, ဖိုး...တို့,"**ခေါ်တာကို ကိုယ်တော်က နာသလား။

တပည့်တော်။ ။ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စာချဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ဒီလို မခေါ်သင့်ပါဘူး၊ စာချပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးဖြစ်အောင် စာသင်ရတာဟာလဲ ဓမ္မကထိကဖြစ်ဖို့ထက် ခက်တယ်လို့ ယူဆတာကြောင့် မကျေနပ်သလို ဖြစ်မိပါတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သဘောနဲ့တော့ ထိုဆရာတော်ကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ခင်မင်ပါတယ်၊, လေးစားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီနှစ်မှာ နေရာအပြောင်းအလွဲတွေဖြစ်ပြီး စာမတက်ရတော့ ပထမကြီး ဝင်ဖြစ်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ပထမကြီးဝင်ဖို့ စိတ်ပျက်နေပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သရိုင်ပြန်သွားပါတယ်၊ ဝက်လက်ဘူတာရောက်တော့ ဒကာကြီး လာကြိုပါတယ်၊ နေပူတာနဲ့ ရွာထိအောင် မသွားသေးဘဲ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အထက်ထပ်မှာ ခဏတဲခိုပါတယ်၊ ဒကာကြီးက တခြားအိမ် သွားနေတုန်းမှာ အောက်ထပ်၌မိန်းမတွေစုပြီး ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးထံ ဗေဒင်မေးသံကို ကြားရပါတယ်၊ ဗေဒင်ဟောပုံကို အိမ်ပေါ်ကနားထောင်ပြီး မေးချင်စိတ်ရှိတာနဲ့ အောက်ဆင်းသွားပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးက တစ်ခန်းပေါက် ခုဋင်ကြီးပေါ်မှာနေပါတယ်၊ တပည့်တော်က ခုဋင်အောက် အနောက်ဖက်နားထိုင်ပြီး ဝပ်ချပါတယ်၊ ကိုရင်က ဘာကိစ္စရှိတုန်းလို့ မေးတော့ **"တပည့်တော်စာမေးပွဲဝင်တဲ့အခါ အောင်–မအောင် သိချင်လို့ပါဘုရား"**လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီး။ ။လျှောက်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် **"အောင်ပ့ါ အောင်ပ့ါ"**တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကဝင်ယင် **"သာတောင် အောင်သေး"**လို့ ဟောကိန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကလဲ ပထမလတ် အောင်ပါတယ်ဘုရား၊ ယခု ပထမကြီးဝင်ရမှာပါ။

ဘုန်းတော်ကြီး။ ။အောင်မှာပါ, အောင်မှာပါ၊ ဉာဏ်က တယ်ထက်တယ်၊ မိန်းမဆိုယင် **"ဇော်ဂနီ"**ဘဲလို့ မိန်းတွေဖက်လှည့်ပြီး ဟာသတောင် လုပ်လိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီဗေဒင်က ခုနစ်သက္ကရာဇ် မမေးဘဲ ရုပ်နဲ့အနေအထိုင်ကို ကြည့်ပြီး ဟောတာမို့ အင်္ဂဝိဇ္ဇာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာဆိုတာ မှန်ယင်လဲ သိပ်မှန်တတ်ပါတယ်၊ လွဲယင်လဲ သွက်ချာပါတော လယ်ကုန်မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်လဲ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးဟောလိုက်မှ ပထမကြီးဝင်ဖို့ စိတ်အားတက်လာပါတယ်၊ အောင်လဲ အောင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပထမကြီးဝင်တော့ ဘယ်မှာတဲခိုပြီး ဝင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာဖြေဌာနဖြစ်တဲ့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးရဲ့ အရှေ့မြောက်ဒေါင့်က ဇရပ်ကြီးမှာ တဲပါတယ်၊ စာတွေကလဲ ကြည့်စရာများတာနဲ့

စာဖြေဌာနနှင့်နီးအောင် ဧည့်သည်တွေ တဲခိုတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ ဆိုင်ရာလူကြီးများထံ ခွင့်တောင်းပြီး တဲရပါတယ်၊ ရွှေဘိုဆရာတော် လောင်းဦးကေသရ, စစ်ကိုင်းမှန်ကျောင်းဆရာတော်လောင်းဦးသောမ, မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်လောင်းဦးရာဇိန္ဒတို့နဲ့ အတူတဲပါတယ်၊ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့အရှေ့ဖက် တစ်ထပ်တိုက်မှာတော့ သီလရှင်များ တဲကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆွမ်းကော ဘယ်ကရသလဲ၊ ကိုယ်တော်တို့က အများထဲလိုက်ပြီး မစားကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ကမှလဲ ဆွမ်းမရပါဘူး၊ **"ဘသိန်း"**ဆိုတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က မတတ်-တတတ်နဲ့ နံနက်ဆွမ်း ချက်ရှာပါတယ်၊ ပျော့လိုက်, မာလိုက်နဲ့ ဆွမ်းလဲမကောင်း, ဟင်းလဲမကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တဲခိုတဲ့နေရာချင်း နီးကပ်နေတဲ့ သီလရှင်များက ချက်မစားကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့လဲ ချက်စားကြပါတယ်၊ ထမင်းချက်တဲ့နေရာ စဖိုချောင်တစ်ခုမှာ အတူချက်ကြတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါတောင် သူတို့က ကူညီပြီး ချက်မပေးကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့မှာလဲ သူတို့တာဝန်နဲ့မို့ ကူညီအားမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ခပ်ရွယ်ရွယ်ချည်း နီးနီးတဲခိုရလို့ စိတ်ကလဲ ရှင်းကြဟန် မတူပါဘူး၊ တစ်ခါတော့ စာဖြေပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ တစ်နေ့လုံး အောင့်ထားရတာ စွန့်ချင်လွန်းလို့ မီးဖိုချောင်နောက်ဖေး ဝင်းထရံအကြားသို့ တပည့်တော်တို့ဖက်က ဦးပဥ္စင်းက အရှေ့ဖက်က အဝင်, သီလရှင်တစ်ယောက်က အနောက်ဖက်က အဝင် သင်းပိုင်အလှန်ချင်း ဆုံနေပါရော၊ အဲဒီအခါ နှစ်ယောက်လုံးရှက်ပြီး ပြန်ပြေးလာကြတယ်၊ တဲခိုတဲ့နေရာရဲ့ တံခါးပေါက်အရောက်မှာ နှစ်ယောက်လုံးက ခေါင်းပြူပြီး ချောင်းကြည့်တာကို နှစ်ယောက်လုံးမြင်ကြလို့ တပည့်တော်တို့ဖက်က ကိုယ်တော်မှာ အပြေးအလွှား တိုက်အပေါ်ထပ် တက်ပြေးလာပြီးတော့ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ လာပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် စိတ်မလုံနေကြတဲ့အထဲမှာ ကြုံကြုံဖန်ဖန်လဲ လာဆုံတတ်သေးတယ်နော်၊ ဩော်...လောက လောက။

တပည့်တော်။ ။ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ(နောက်တစ်ရက်ထင်ပါတယ်) နံနက်စောစော အိပ်ရာထပြီး အပြင်ဖက် မျက်နှာသစ်သူကသစ်, အိမ်သာတက်သူကတက်နဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်နေတုန်း သီလရှင်တစ်ယောက်က မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ဝင်တဲ့အခါ မဟာမြတ်မုနိဘုရားရဲ့ ခာတ်မီးရောင်က သူ့တိုက်အတွင်း တံခါးပေါက်မှ လင်းနေတာကို သတိမထားမိဘဲ ကတုံးကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်အရိပ်ကို နံရံမှာမြင်လို့"လူပါ လူပါ လူပါ"လို့ ကြောက်တဲ့အသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာ တစ်ဝင်းလုံး ချောက်ချားသွားတာဘဲ၊ တပည့်တော်လဲ အိမ်သာတက်နေရာက မလှုပ်ဝံ့ဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်ကလူကို ဖမ်းမိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ကလူမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အရိပ် သူလန့်ပြီး အော်တာဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ အားလုံးသိကြတယ်၊ ဒီလိုမသိယင် တပည့်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲက တစ်ပါးပါးကို စွပ်စွဲမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့မှာ သူတို့ရဲ့ အချက်အပြုတ် အကူအညီ မရတဲ့အပြင် ကံကောင်းလို့ ဂုတ်(ပလိပ်ဌာနာ)မရောက်ကြရတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တစ်နေ့တော့ သူတို့ရဲ့ဆရာလုပ်တဲ့သူက ကိတ်မုန့်ပန်းကန်ပြားကလေး တစ်ချပ်စာလှူလို့ နဲနဲပါးပါး အကူအညီရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီပြင်ကော ဘယ်က အကူအညီရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဦးရာဇိန္ဒ (မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်လောင်)ရဲ့ ရဟန်း အမကြီးက ရေခဲမုန့်လာလှူလို့ အားလုံး ဝဝစားကြရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်တော့ ရင်ပြေ့နေလို့ အဲဒီရေခဲမုန့်တောင် ကောင်းကောင်း မမျိုနိုင်ပါဘူး၊ စာမေးပွဲစိတ်ဟာ အလွန်ပြင်းထန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် မိမိဆရာဖြစ်တဲ့အခါ စာမေးပွဲကို ဖြေ ဖြေ ဝင်ကြလို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်လောင်ရဲ့ ရဟန်း အမအပြင် ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူ့လား။

တပည့်တော်။ ။စား ရေ သောက်ရေ အတွက်တော့ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြပါဘူ၊ အငယ်, အလတ်နေ့တွေကုန်လို့ အကြီးတန်း သံဃာများ ဆွမ်းကျွေးတဲ့အခါ တပည့်တော်ကတော့ အများနည်းတူ လိုက်ပြီးစား ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီ အကြီးတန်းဖြေတဲ့သံဃာက ဘယ်လောက်များတုန်း၊ သာမဏေ ဘယ်နှစ်ပါး ပါသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်တုန်းက စာဖြေဌာနက မန္တလေးနှင့်ရန်ကုန် နှစ်ဌာနသာ ရှိပါသေးတယ်၊ အထက်နိုင်ငံ စာဖြေသံဃာအားလုံးက မန္တလေးမှာ ဖြေကြရပါတယ်၊ မန္တလေးမှာ ငယ်, လတ်, ကြီး အားလုံးမှ ကိုးရာလောက် ရှိပါတယ်၊ အကြီးတန်းမှာ ခြောက်ဆယ်ထက် မများပါဘူး၊ သာမဏေက တပည့်တော်တစ်ပါးသာ ပါပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တစ်ပါးထဲ သာမဏေပါတယ်ဆိုတော့ ဆွမ်းကျွေးတဲ့အခါ ကိုယ်တော့်ကို သီခြားခွဲကျွေးရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို သီခြားခွဲကျွေးတဲ့အပြင် ရှမ်းပွဲ ရပ်က မဟာမြတ်မုနိဘုရားလူကြီးလဲဖြစ်, သမာခိမြို့ဝန်လဲဖြစ်တဲ့ ပွဲစားကြီး "**ဦးဘ**"ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးက တပည့်တော်ကို သိပ်ကြည်ညိုဟန်တူပါတယ်၊ ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေရာမှာ တစ်ခြား လူကြီးတွေကို "**ကျွန်တော့် ကိုရင် ကျွန်တော့် ကိုရင်**"လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့် ကိုရင်က "**အကျော်အောင် မှာ**"လို့ ပြောပါတယ်၊ စာမေးပွဲပြီးယင် သူ့တိုက်ကြွပါလို့ ပင့်တာနဲ့ တစ်ခေါက် သွားခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဟိုတုန်းက နယုန်လမှာ စာမေးပွဲပြုလုပ်တာဖြစ်လို့ စာမေးပွဲပြီးယင် မကြာခင် ဝါဆိုရတယ်၊ အဲဒီဝါမှာ ဘယ်အရပ်ဆိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ဆရာက ပခုက္ကူ သွားစေ ချင်တယ်လို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ ရွှေဘိုဆရာတော်လောင်း ဦးကေသရနဲ့အတူ ပခုက္ကူမြို့သွားပြီး ပထမ မဟာဝိသုတာရာမတိုက်ကြီးမှာ ဝါဆိုရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သံဃာဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ငါးရာကျော်လောက်ရှိပြီလို့ ထင်ပါတယ်၊ ယခုအချိန်လောက် နေစရာကျောင်းက မများသေးပါဘူး၊ ကျောင်းတိုင်းမှာ သံဃာပြည့်နေလို့ တပည့်တော်တို့မှာ သူများမနေချင်လောက်အောင် ပျက်စီးနေတဲ့ (ဝါးကြမ်းအခင်းတွေ ပျက်နေ၍ ကြမ်းပေါက်ကျုံကျမှာစိုးလို့ ဖြေးဖြေး နင်းသွားရသော, မတော်တဆကျွံကျယင် ခြေတစ်ဖက်က ကျောင်းပေါ်မှာ နေရစ်၍, ခြေတစ်ဖက်က မြေကြီးထောက်မိနေလောက်အောင် နိမ့်သော,

သံဃာ ငါးပါး, ခြောက်ပါးထက်လဲ ပို၍မနေလောက်သော)ဝါးကပ်မိုး ထရံကာ နေမြင် လမြင်ကျောင်းမှာ နေခွင့်ရကြပါတယ်၊ ကျောင်းနာမည်က **“ဓမ္မရက္ခိတ”**ပါတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကျောင်းအတွက် ကံမကောင်းဘူးနော်၊ ရွှေဘိုတုန်းကလဲ ကျောင်းအိုကြီးနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ကျောင်းကလေးမှာ နေခဲ့ရတယ်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းကလေးက နေမြင် လမြင် ခင်မင်စရာမကောင်းရုံတွင် မကဘူး၊ ဘုရားတိုက်ကြီးပတ်လည် ကျောင်းတန်းတွေထဲမှာ အနောက်ဖက်ကလဲ(ယခုလိုလဲ ကုဋီကောင်းကောင်းက မရှိသေးတဲ့အတွက်)ကုဋီကလေးတွေ တော်တော်များများ တန်းပြီးထားရာမှာ တစ်လုံးသောကုဋီကလေးနဲ့ အတော်နီးကပ်နေပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွမ်းစားယင်းတောင် ဂန္ဓာရုံရနံ့က သင်းပြန့်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟဲဟဲ…ကိုယ်တော်ရဲ့ ဇွဲသတ္တိကို နေရာက စမ်းပြီးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ဇွဲသတ္တိကိုသာ နေရာကစမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ မလုံမခြုံ ကျောင်းကလေးမှာနေရတာမို့ ညတစ်ညမှာ သူခိုးခိုးခံရလို့ ဦးကေသရရဲ့ သံသေတ္တာနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ မိုင်းလုံးကော်ဇောကြီးနဲ့ ရှိစုမဲ့စုပစ္စည်းတွေ ကုန်ပါရောလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအခါ ဘယ်သူကများ ထောက်ပံ့ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်သူကမှမထောက်ပံ့ပါဘူး၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းလဲ ဆွမ်းတော်ထားလို့ ဝမ်းတော်မှ မနိုင့်တနိုင်ဖြစ်နေတဲ့အခါ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတပည့်တွေဟာ ကံတူအကျိုးပေးထင်တယ်၊ အဲဒီ ဓမ္မရက္ခိတကျောင်းအိုကလေးမှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ဘုန်းကြီး ရှိသေးလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုကျောင်း အုပ်ချုပ်တဲ့ဘုန်းကြီးကို “ပွဲခေါင်း”လို့ ခေါ်ကြပါတယ်၊ (ဆွမ်းစားတဲ့ပွဲမှာ ခေါင်းဆောင်ဟု ဆိုလိုဟန်တူပါတယ်၊ နောက်တော့ ကျောင်းဘုန်းကြီးလို့ပြင်ခေါ်ပါတယ်၊) ကျောင်းဘုန်းကြီး ဆိုတာ ထိုကျောင်းမှာ အယင်ရောက်၍ ဝါအားဖြင့် ကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဦးသောဘိတပါတဲ့၊ အင်မတန် ရိုးသားရှာပါတယ်၊ တပည့်တော်က စာတော်တဲ့ကိုရင်ဆိုတာ သိတဲ့အခါကစပြီး ကျောင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အနီးအပါးကျောင်းများက အရေးပါကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆွမ်းကော ဘယ်လိုရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရောက်ခါစသုံးရက်မှာ အာဂန္တုကဆိုပြီး နံနက်ရော, နေ့ရော ဆရာတော်များက ကျွေးပါတယ်၊ အာဂန္တုကများတဲ့ ဝါဆိုခါနီးမှာ ဆွမ်းကျွေးကလေးတမျှ အတော်များများ ကျွေးရပါတယ်၊ အဲဒီရက်အတွင်းမှာ မိမိဆွမ်းခံဖို့လမ်းကို နီးစပ်ရာ အယင်ရောက်နေသော စာသင်သားများနဲ့ စီစဉ်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို စီစဉ်ပုံလဲ။

တပည့်တော်။ ။သံဃာက မြို့နဲ့မလိုက်အောင် များနေလို့ ရိုးရိုးရပ်ပြီ ဆွမ်းခံတဲ့ကိုယ်တော်ဟာ ပြည့်စုံအောင် ဆွမ်းရဖို့မလွယ်ပါ၊ ဒါ့ကြောင့် ညနေပိုင်းလောက်မှာ သံဃာအသွားနဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်ကို ဆွမ်းဖိတ်သွားရပါတယ်၊ [ဆွမ်းဟင်းဖြစ်စေ, ဆွမ်းဖြစ်စေ လောင်းဖို့ရန် ပြောခြင်းကို **"ဆွမ်းဖိတ်"**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊] အိမ်တစ်အိမ်ကို သံဃာနဲ့တယ်ထင်လျှင် အိမ်ပေါက်က ရပ်ရပါတယ်၊ အိမ်ရှင်က **"ဘာအလိုရှိပါတုန်း"**လို့ မေးတဲ့အခါ ဆွမ်းဟင်းနဲ့ဆွမ်း အလိုရှိလို့ဟု ပြောရပါတယ်၊ တာဝန်ခံထားတဲ့သံဃာက များနေလို့ မတတ်နိုင်သေးပါဟု လျှောက်လျှင် အခြားတစ်အိမ်သို့ သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ဆွမ် , ဆွမ်းဟင်းဖိတ်တဲ့နည်းကို ဝိနည်းတော်က ခွင့်ပြုရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သက်န်းရုံပြီး ဆွမ်းခံသလိုရပ်တဲ့နည်းကို (ဆွမ်းခံတာလိုဘဲ) ဝိနည်းတော်က ခွင့်ပြုပါတယ်၊ သို့သော် **"မတတ်နိုင်ပါ"**ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ဆက်ပြီးလက်မခံချင်–ခံချင်အောင်ပြောတဲ့နည်းကိုတော့ ဝိနည်းတော်က ခွင့်မပြုပါ၊ ထိုသို့ ပြောသည့်အတွက် အားနာပါးနာနှင့် လက်ခံပြီးလောင်းတဲ့ဆွမ်း, ဆွမ်းဟင်းကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ မအပ်, အခြားပုဂ္ဂိုလ်များမှာလဲ မအပ်ပါ၊ (သေခိယမှာလာတဲ့**"သူပေါဒနဝိညတ္တိ"** အပြစ်ရှိ၍ စားသူတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်ပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အတွက်တော့ ဖိတ်ရသေးလား။

တပည့်တော်။ ။မဖိတ်ရတဲ့ကိုယ်တော်ဆိုတာ နဲနဲပါးပါးသာ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ မိမိဆိုင်ရာမိဘ ရဟန်းဒကာ, ရဟန်းအမ စသူတို့က ကြောင့်ကြစိုက်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များတော့ မဖိတ်ဘဲ ပြည့်စုံကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။"**ကြောင့်ကြစိုက်**"ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပခုက္ကူမြို့မှာ မိတ်ဆွေရှိတဲ့သူများက "**သူ့ဦးပဥ္ဇင်းအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်လိုက်ပါ**"လို့ မှာကြားလိုက်ယင် ထိုအသိများက ဆွမ်းပြည့်စုံအောင် ဂရုစိုက်တတ်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင် ဆွမ်းဆိုင်က လခပေးပြီး "**ဆွမ်းလောင်းပါ**"ဟု ပြောထားယင်လဲ ဆွမ်းဆိုင်က လခရနေသမျှ ကြောင့်ကြစိုက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာတော့ အဲဒီနှစ်မျိုးလုံး မရှိတာကြောင့် "**ဘုန်ကြီးပဏ်**"ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးတစ်ပါးက ဆွမ်းဖိတ်ဖို့ ခေါ်သွားလို့ လိုက်ရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဆွမ်းဖိတ်သွားတော့ "**လောင်းပါ့မယ်**"လို့ တာဝန်ခံတဲ့အိမ်က ဘယ်နှစ်အိမ်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရဖို့ဝေးပါရဲ၊ တပည့်တော်ကို သံဃာနဲ့မယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ခံတောအရပ်ကို ခေါ်သွားပါတယ်၊ ပထမဆုံး အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကိုဝင်ပြီး ရပ်ပါတယ်၊ မိဘများအပြင်, အရွယ်တူအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆန်ဆေးနေဟန်တူပါတယ်၊ ဘာအလိုရှိပါတုန်း–ဟု ထုံးစံအတိုင်း မေးတဲ့အခါ "**ဟောဒီ ကိုရင်ဟာ စာသင်ချင်လွန်းလို့ မိဝေး ဖဝေးလာရှာတယ်**" စသော သနားဖွယ်စကားမျိုးကို နိဒါန်းပျိုးနေတုန်း ထိုဘုန်းကြီးနောက်က တပည့်တော်မှာ ရှက်လွန်းလို့ စကားဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်ပြေးခဲ့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟာ ဘုန်းကြီးပဏ်မှ အားမနာဘူး၊ ဘုန်းကြီးပဏ်က ပြန်လာတော့ မဆူဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မဆူရှာပါဘူး၊ အလွန်သဘောကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးပါ၊ ကျောင်းတိုက်မှာ ကိုယ်တော်အများသုံးတဲ့ ကနုတ်တွေကို သူနဲ့အဖော်များက တာဝန်ယူပြီး ဆေးပေးလေ့ရှိပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းစိတ်လဲ ရှိပါတယ်၊ နေမကောင်းလို့ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုယင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို နှိပ်ပေးပါတယ်၊ ပျောက်ပါပြီလို့ မဆိုမချင်း အတင်းနှိပ်တော့တာဘဲ၊ သူ့လက်သည်းတွေကရှည်တော့ နာတာနဲ့ "**ပျောက်ပါပြီ**"လို့ ဆိုကြရပါတယ်၊ သူက တိုက်မှာအနေကြာတော့ စာလဲ နဲနဲပါးပါး ပို့ချပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။နောက်တော့ ကိုယ်တော့်ကို ဆွမ်းဖိတ်ပေးမယ့်သူ ရှိသေးရဲ့လား၊

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ဘုန်းကြီးပဏ်ကလဲ ဖိတ်ပေးပါသေးတယ်၊ ဦးဝါသဝ ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကလဲ ဖိတ်ပေးပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ လိုက်တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ, အဲဒီကျောင်းမှာ ကိုရင်တစ်ပါး တည်းမို့ တစ်ပါးတည်း ဆွမ်းစားရပါတယ်၊ ဟင်းမရယင် အနားက ဦးပဥ္စင်းများက ပေးရမှာပေါ့၊ သူတို့မှာလဲ များများမရတော့ အားနာ စရာကြီး။

မမွှဂုတ်။ ။လိုက်သွားတော့ ရရောလား။

တပည့်တော်။ ။ရသင့်သလောက်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က စကား ရှည်ရှည်မပြောရဘဲ ဆွမ်းဟင်း အလိုရှိကြောင်းပြောရုံနဲ့ **"ကြွခဲ့တာပေါ့"** လို့ လက်ခံတဲ့အိမ်ကို မှတ်ထားပြီး အဲဒီအိမ်မျိုးကိုသာ သွားပါတယ်၊ မလောင်းချင် လောင်းချင်အောင်ပြောမှ လက်ခံတဲ့အိမ်ကိုတော့ မသွား ပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က **"မရှိ–စိတ်ကြီးဝင်ကြီး"**ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ကြီးဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ဝိနည်းတော်ကိုက ထပ်ပြောမှရတဲ့ ဆွမ်း, ဆွမ်းဟင်းကို ခွင့်မပြုလို့ပါ၊ တရားသဖြင့်ရတဲ့ ဆွမ်းတောင်မှ တပည့်တော်က တချို့အိမ်ကို မသွားပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။ဘယ်လိုအိမ်ကို မသွားဘဲနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဖိတ်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ တရားသဖြင့်ရတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ပါတယ်၊ ဝင်တဲ့အခါ မနေ့ကတွေ့တဲ့ဒကာကို မတွေ့လို့ **"ဘယ်သွားလဲ"** လို့ မေးတော့ **"လှည်းတိုက်သွားပါတယ်"**လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်စိတ်ထဲမှာ သနားပြီး အတော် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပါတယ်၊ ဒကာမလဲ ကျန်းမာလှပုံ မရပါဘူး၊ အနီးအပါးမှာ ခွေးအပိန်ကိုလဲ မြင်ရပါတယ်၊ အိမ့်အပြင်မှာခင်းထားတဲ့ အသားကြမ်းတွေကလဲ ကျိုးတိုး ကျဲတဲနဲ့ အတော်ဟောင်းနေပါပြီ၊ အိမ်ကလဲ အိမ်ငယ်လေးဖြစ်ပါတယ်၊ လောင်းတဲ့ဟင်းကတော့ မနေ့ညကသီးခြားခွဲထားဟန်တူတဲ့ ငါးမြင်းသား

ဟင်းငုံ့ ထင်ပါတယ်၊ အသား, အခေါက်ကလေးပါပါတယ်၊ ပြန်လာပြီး လမ်းမှာ စဉ်စားပါတယ်၊ ငါဟာ အရှင်မဟာကဿပလို တန်ခိုးကြီး ယင်တော့ ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးရအောင် သမာပတ်ဝင်စားပြီးမှ နက်ဖန် ဒီအိမ် ကလေးသို့ ဆွမ်းခံဝင်မှာဘဲ၊ ယခုငါ့မှာ ဘာတန်ခိုးမှ မရှိ, သူတို့မှာလဲ ပစ္စည်းမပေါ်ရှာပါဘူး၊ သဒ္ဓါလဲအလွန်ကောင်းတယ်၊ ငါ့မှာ ယခုရှိတဲ့ သီလ, သမာဓိလောက်နဲ့တော့ ဒီအိမ်က ဆွမ်းဟင်းကို မခံထိုက်သေးဘူး၊ အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီး နက်ဖန်တော့ အဲဒီအိမ်ကို မဝင်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုယင်တော့ ကိုယ်တော်ဟာ ဆွမ်းဆင်းရဲဖို့ သေချာတာ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဆင်းရဲဖို့ မပြောနဲ့တော့၊ တစ်သက်လုံး အစားအတွက် မဆင်း ရဲခဲ့ပေမယ့် ပခုက္ကူမှာ တစ်သံသရာလုံးက ဝဋ်ကြွေးတွေ အခွင့်သာဟန်တူပါ တယ်၊ ဆက်ပြီး မနေရဲလောက်အောင် ကြောက်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆွမ်းဆင်းရဲတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ စာသင်ရ, စာလိုက်ရတာတော့ ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာလိုက်ရတာကတော့ အားရစရာကြီးပါဘဲ၊ တပည့်တော်တို့ ရောက်စက အရှေ့တိုက်လဲ မခွဲသေးတော့ ဆရာတော်လေးပါး စည်းစည်း လုံးလုံးနဲ့ အုပ်ချုပ်ပြီး တစ်နေ့အနဲဆုံး စာသုံးဝါစီ ပို့ချကြပါတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားကြီးတိုက်မှာ တိုက်ခွဲမည့်ဆရာတော် ဦးကောဏ္ဍညနဲ့ စာချဘုန်းတော်ကြီးများလဲ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ငါးပါး လောက် အမြဲရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ ဝိနည်း, သုတ္တန်, အဘိဓမ္မာဖက်စုံ စာဝါတွေကို လိုက်လိုရာ လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ တိုက်ထဲမှာ မည်သည့်စာဝါများရှိတဲ့အကြောင်းကို မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာရှိရာသို့ စာဖြင့် လျှောက်ရပါတယ်၊ ဆရာကလဲ မည်သည့်စာဝါကို လိုက်ရမယ်လို့ အမြဲအမိန့်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် အထက်တန်းပါဠိတော် အဋ္ဌကထာများကိုပေါက်ဖို့ သေချာတာပေါ့နော်၊ ဆရာတော်များနဲ့ စာချဆရာတော်များအတွက် ဆွမ်းတော့ ဘယ်လို ဘုဉ်းပေးကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။စာချဆရာတော်အားလုံးပင် ဆရာတော်ကြီးများနဲ့အတူ ဆွမ်း စား ကျောင်း တစ်ကျောင်းထဲမှာ ဘုဉ်းပေးကြပါတယ်၊ နံနက် ခုနစ်နာရီလောက်

ဘုဉ်းပေးဖို့ ကျောင်းကကိုရင်များ ချက်ကြပါတယ်၊ မြို့ထဲကလဲ ပို့ပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်းအတွက် မြို့ထဲလဲခံ, ကျောင်းကလဲ ဆွမ်းနဲ့ဟင်းချက်ပါတယ်၊ အားလုံးပြည့်စုံကြပါတယ်၊ ဆွမ်းအတွက်က ပြည့်စုံနေတာဖြစ်လို့ ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ စာချဘုန်ကြီးများလဲ စာချဖို့ တင်ကြိုပြီးလဲ ကြည့်နိုင်, အချိန်တန်ယင် မှန်မှန်လဲ ပို့ချနိုင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာပို့ချတော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အချိန်ထားပြီး ပို့ချကြသလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး၊ စာဝါတိုင်းမှာ အချိန်တူ ပို့ချဖို့ရန် တုံးခေါက်ပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်းမစားမီ ကိုးနာရီလောက် တုံးခေါက်ပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်း စားပြီး ညနေ လေးနာရီအထိ သုံးကြိမ် တုံးခေါက်ပါတယ်၊ စာဝါအချိန်ကုန်တဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီးတချို့က တိုက်ကြီးပတ်လည် ကျောင်းတွေကို ကြည့်ရှုယင်း လမ်းလျှောက်ကြပါတယ်၊ နံနံမှောင်တဲ့အခါ ဘုရားဝတ်တက် တုံးခေါက်ပြီး ဝတ်တက်ကြပါတယ်၊ ဝတ်တက်ပြီးသောအခါ ဆရာတော် ကြီးများက အလယ်ကျောင်းကြီးရဲ့ အောက်ထပ် အရှေ့နားမှာ စုဝေးပြီး တိုက်တာအရေး, စာဝါအရေးကို ဆွေးနွေးယင်း ဝတ်ဖြည့်လာတဲ့ ကိုယ်တော်တချို့ရဲ့ ဝတ်ဖြည့်မှု(နင်း, နှိပ်, ချိုးပေးမှု)ကို ခံကြပါတယ်၊

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို သာသနာတော်ရဲ့ ပရိယတ်လုပ်ငန်းကို ကြိုးပမ်းတော်မူကြယင် ဘယ်မှာ ပရိယတ်သာသနာ ဆုတ်နိုင်စရာရှိတော့မှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရောက်တဲ့အချိန်တုန်းက ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ သက်တော်မှာ လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိကြသေးတော့ သဒ္ဓါအား,ဉာဏ်အား,ဝီရိယအားတွေ အစွမ်းကုန်တက်တုန်းအချိန် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကြိုးစားတော်မူကြ, ကြိုးစားသည့်အတွက် သုံးနှစ်လောက်ကြာယင် ဝါဆိုသံဃာ ခြောက်ရာကျော်လောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်မှတ်မိသလဲဆိုတော့ **"ကထိန်အောင်စာ"**ရေးတဲ့အခါမှာ **"အောက်အညာမှ ရောက်လာကြတဲ့ ခြောက်ရာမျှ တပည့်များကို ပိပြားအောင် ဆုံးမ၍"** ဟု တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ထည့်သွင်းပြီး ရေးခဲ့လို့ပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်...ကိုယ်တော့်ကို ဆရာတော်ကြီးများက ရောက်ရောက်ချင်း ချီးမြှောက်လို့ ကိုယ်တော်က အရေးပါ အရာရောက်နေပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ဘောက်ခါစတုန်းက ဘယ်ချိုးမြှောက်မှာတုန်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို ဆရာတော်များက ထူးထူးခြားခြား ဘမှ မသိသေးပါဘူး၊ သံဃာငါးရာလောက်ထဲမှာ တပည့်တော်ကို အထူးသိဖို့လဲ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်များနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ဆွမ်းစားကျောင်းမှာနေတဲ့ ဦးဂန္ဓမာကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို နဲနဲပါးပါးသိပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ကို အာမခံဖို့ရန် ဦးနန္ဒမာလာဆိုတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက ဦးဂန္ဓမာထံစာရေးလို့ ဦးဂန္ဓမာက တပည့်တော်တို့အတွက် နေခွင့်ရဖို့ အာမခံပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်တုန်းကလို ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ ထင်ရှားဖို့ အခက်သားပါကလား။

တပည့်တော်။ ။ထင်ရှားဖို့ ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်များ အသိအမှတ်ပြုဖို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတိုက်ဆိုင်လာတာကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ရေးကံလို့ ဆိုရမှာပါဘဲ၊ တပည့်တော်တို့ရောက်တဲ့ဝါမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး တုပ်ကွေး အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ တစ်ကျောင်းလုံးလဲ တုပ်ကွေးဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်တိုက်လုံးလဲ အများအားဖြင့်ဖြစ်ပါတယ်၊ စောစောပိုင်းက ဆရာတော်များကိုယ်တိုင် ကျောင်းတိုင်းလိုက်ပြီး ဆေးတိုက်ကြ, အားပေးကြပါတယ်၊ နောက်တော့ ဆရာတော်များလဲ ကွေးကြပါတယ်၊ နဲနဲပါးပါးလဲ ပျက်စီးပါတယ်၊ ဦးကေသရနဲ့အတူ တပည့်တော်တို့လဲ စစ်ကိုင်း ပြန်ပြေးခဲ့ကြရပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလိုပြန်ပြေးခဲ့တော့ ဆရာတော်များက ကိုယ်တော့်ကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို တစ်နိုင်ငံလုံးတုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး တချို့လဲသေကြတော့ အဲဒီဝါမှာ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း ဆရာက စာပေးတာလဲ စာမပြန်ကြလို့ ပခုက္ကူဆရာတော် ဦးပညာထံ သံကြိုးရိုက် မေးပါတယ်၊ **“ဇနကနဲ့ ကေသရတို့ သေကြပလား၊ သံကြိုးပြန်ပါ”**တဲ့။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ဆရာကလဲ စိုးရိမ်အားကြီးမဟာပေါ့နော်၊ ဒီတော့ ဘယ်လို သံကြိုးပြန်လိုက်သတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ သံကြိုးစာအရ စုံစမ်းတဲ့အခါမှာ ဦးဂန္ဓမာက ပြန်သွားပြီလို့ လျှောက်သဖြင့် ပြန်သွားကြကြောင်း သံကြိုးပြန်လိုက်ပါသတဲ့၊ အဲဒီ သံကြိုးစာအရ“**ဇနက**”ဆိုတဲ့ ဘွဲ့နာမည်ကို ဆရာတော်များ နှုတ်တက်ရသွားတဲ့အကျိုးဟာ မနဲဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို အကျိုးဆက်လာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်ခါနီးမှာ အစိုးရစာမေးပွဲ ဂေဇက် ထွက်လာပါတယ်၊ ဆရာတော်များလဲ သတင်းစာကို အဖတ်ခိုင်ပြီး နားတောင်လေ့ ရှိပါတယ်၊ သတင်းစာထဲမှာ ဂေဇက်ပါလို့ဖတ်တော့ ပထမကြီးတန်းမှာ “**ပလိပ်မြို့ ရွှေကျင်ကျောင်း ရှင်ဇနက**”ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကြားတော့ တစ်နေ့တုန်းက “**ဇနကလား**”လို့ မေးကြပါသတဲ့၊ ဦးဂန္ဓမာကလဲ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကိုရင်ဟာ စာလဲတော်, ရွှေကျင်လဲရွှေကျင်ပါလို့ လျှောက်သတဲ့၊ အဲဒီခေတ်က ကိုရင်အဖြစ်နဲ့ ပထမကြီးအောင်တာ မန္တလေးက တပည့်တော်တစ်ပါးနဲ့ ရန်ကုန်က ရှင်ဉာဏဝံသတစ်ပါးသာ ပါပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပခုက္ကူတိုက်ကြီးက စာမေးပွဲကို ပဓာနမထားသော်လဲ ကိုရင်အဖြစ်နဲ့ အောင်တာကိုတော့ သတိထားတော်မူကြဟန် တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်ပြီး မကြာခင် ဦးကေသရ မပါဘဲ တပည့်တော်တစ်ပါးထဲ ပခုက္ကူပြန်သွားပါတယ်၊ ပခုက္ကူရောက်တော့“**ဇနက**”ဆိုတာ မင်းလားလို့ အရှေ့တိုက်သစ်တည်မည့် ဆရာတော်ကမေးလို့ ဟုတ်ပါကြောင်း လျှောက်တဲ့အခါ စာမေးပွဲဝင်သလားလို့ မေးပြန်ပါတယ်၊ ဝင်ထားကြောင်း လျှောက်တော့ တစ်နေ့က ဂေဇက်ထဲမှာ“**မင်းကိုး**”လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူများဆိုတာကို လိုက်ပြီးနားထောင်ရတဲ့ စာလိုက်ပုဂ္ဂိုလ်ထက် ဆရာ့အထံမှာ ကိုယ်တိုင်ဆိုရတဲ့ စာဆိုပုဂ္ဂိုလ်က ပို၍ ကျေးဇူးရှိတာဟာ စာသင်သားလောကမှာ ထုံးစံဖြစ်နေပါတယ်၊ ကိုယ်တော်က စာလိုက်လား, စာဆိုလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က စောစောပိုင်းမှာ စာလိုက်ထဲကပါဘဲ၊ အတော်ကြာလို့ စာမေးပွဲ အကြီးအောင်ထားတဲ့ကိုရင်မှန်း သိတဲ့အခါ ယခုရှိတဲ့

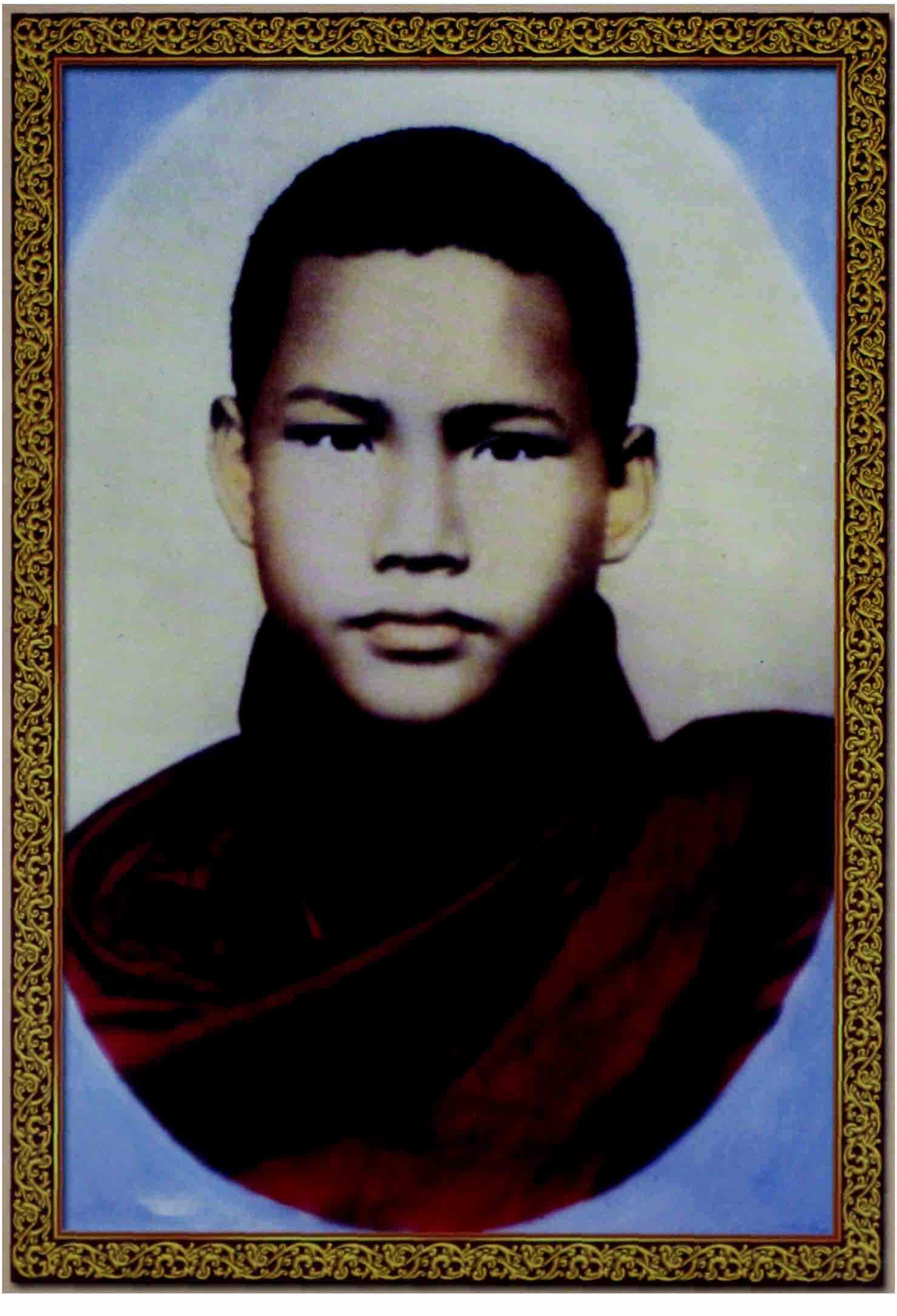

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
သက်တော်(၁၈)နှစ် သာမဏေဘဝ ပုံတော်

မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းတော်ကြီးက သုတ်ပါထေယျ ပါဠိတော်နှင့်အဋ္ဌကထာ စာဆိုနေကျကိုယ်တော်က အသံဝင်နေလို့ စာချ ဘုန်ကြီးရဲ့အနီးမှာ စာလိုက်နေတဲ့ တပည့်တော်ကို **"ကိုရင်ဆိုစမ်း"**ဟု ရုတ်တရက်ခိုင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာလိုက်က ဘယ်လောက်ရှိတုန်း၊ ကိုယ်တော်က ကျေနပ်အောင် ဆိုနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စာလိုက်က နှစ်ရာနီးနီး ရှိမယ်ထင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က စောစောတင်ကြိုပြီး ကြည့်လေ့ရှိတာလဲတစ်ကြောင်း, အဲဒီ အဋ္ဌကထာကို ပလိပ်မှာတုန်းက ကိုယ်တိုင် ကုန်အောင်ဆိုပြီးဖြစ်တာလဲတစ်ကြောင်း အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ကောင်းကောင်းဆိုနိုင်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ရက် ကျတော့ အနားက စာလိုက်ဦးပဉ္စင်းကြီးက ကျောကိုလက်နဲ့သပ်ပြီး **"ကိုရင်.. ဘာမှ မကြောက်နဲ့, ရဲရဲသာဆို"**လို့ အားပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သံယာနှစ်ရာနီးနီး ပရိသတ်ကို ကြောက်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘာကြောင့်လိမ့်မှာလဲ၊ အဲဒီ နှစ်ရာနီးနီးဟာ ဦးပဉ္စင်းတွေသာ များပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ့်ထက်သာတာ တစ်ပါးမှမရှိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆထားပြီးပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆိုရတုန်း ။

တပည့်တော်။ ။သုံးရက်လောက်ပါ၊ နောက်တော့ နဂိုရ်ဆိုမြဲ ဦးပဉ္စင်းက အသံတွက်လာတာနဲ့ သူဘဲဆက်ဆိုပါတယ်၊ သို့သော် အဲဒီ မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်လောင်းက သမ္မောဟဝိနောဒနီနဲ့, မူလဋီကာချတဲ့အခါ မူလ ဋီကာ အဆိုခိုင်းလို့ ကိုယ်တိုင်ဆိုရပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တပည့်တော်က ရဟန်းဖြစ်ပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲ...ကိုယ်တော် ရဟန်းဖြစ်ပုံ အစီအစဉ်ကို သိလိုပါတယ်၊ ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ကိစ္စဟာ ဘယ်ဟာမဆို လွယ်လွယ်ကူကူ မဖြစ် တတ်ပါဘူး၊ ပည့်တော် ပထမကြီးအောင်တော့ ဆရာက စစ်ကိုင်းချောင် မှာ သီတင်းသုံးပါတယ်၊ ထိုအချိန်က ပထမကြီးအောင်တဲ့ ကိုရင်ဆိုတာ အလွန်အရေးပါခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စစ်ကိုင်းချောင်က ဆွေမျိုးတစ်စုက

သူတို့တစ်မျိုးလုံး စုပေါင်းပြီး ရဟန်းဒကာခံလိုတယ်လို့ ဆရာကိုလျှောက်တော့ ဆရာလဲကျေနပ်ပြီး တပည့်တော်နဲ့ စစ်ကိုင်းမှာတွေ့ဖို့ ကပ္ပိယကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ကြွလာပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ပခုက္ကူက ပြန်လာပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းချောင် အရှေ့မှန်ကျောင်းမှာ ဆရာနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ပခုက္ကူမှာ ဆွမ်းဆင်းရဲလွန်းလို့ နေချင်စိတ် မရှိတဲ့အကြောင်းကို လျှောက်ပါတယ်၊ အမှန်လဲ မနေချင်ပါဘူး၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်လို စာကြည့်ပြီး ဘာဝနာနဲ့နေဖို့သာ စိတ်ဖြစ်နေပါတယ်၊ အထက်စာတွေကိုလဲ အတော်ကြည့်တတ်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဆရာက ဘာအမိန့်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာက ဘာမှအမိန့် မရှိသေးပါဘူး၊ ရဟန်းခံကိစ္စကိုသာ စဉ်းစားဟန်တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အောက်ပြည် **"စစ်ချောင်း"**ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ အောက်ပြည်မသွားခင် မိဘများထံ ခွင့်ပန်ဖို့ ကိစ္စလဲရှိပါတယ်၊ မိဘများထံ ခွင့်မပန်ခင် ပလိပ်ကိုလဲ နှုတ်ဆက်ယင်းနဲ့ အကျိုးအကြောင်း ပြောဖို့ဆိုပြီး ဆရာက ကြွသွားပါတယ်၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြတဲ့အခါမှာ **"မပု"**ဆိုတဲ့ ဒကာမက **"ကိုရင့်ကို သူတို့က ရဟန်းခံမယ်လို့ ရည်စူးထားပါတယ်၊ အောက်ပြည်ကိုတော့ မပေးနိုင်ပါဘူး"**လို့ လျှောက်တော့ ဆရာက စကားပရိယာယ် မကြွယ်တာလဲတစ်ကြောင်း, နဂိုရ်ကရင်းနှီးနေတာလဲတစ်ကြောင်းကြောင့် ဘာမှ မငြင်းတော့ဘဲ**"ဒကာမပုက ရဟန်းအမ လုပ်လိမ့်မယ်"**ဆိုတဲ့ သတင်းကိုသာယူပြီး မှန်ကျောင်းပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှေးတုန်းက ရဟန်းအမလုပ်ဖို့ လျှောက်ဖူးသလား။

တပည့်တော်။ ။လျှောက်ဖူးတယ်လို့ မမှတ်မိကြပါဘူး၊ လျှောက်ဖူးယင်လဲ ဆရာက ဘယ်မှာ အောက်ပြည်က ဒကာ–ဒကာမများကို ခွင့်ပြုလိမ့်မှာလဲ၊ အမှန်ကတော့ ပလိပ်နေစဉ်က ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်လို့ ဆရာက ဘာမှမငြင်းဘဲ ပြန်ခဲ့ဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို **"ပလိပ်က ပစ္စည်းလေးပါးဖိတ်တဲ့သူ မရှိဘူး"**လို့ ဆိုခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ရဟန်းအမလုပ်မယ့်သူကလဲ မဖိတ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပစ္စည်းလေးပါတော့ မဖိတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လိုတာတော့ လှူနေတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအခါ ကိုယ်တော်က ရဟန်းခံနိုင်လောက်အောင် အသက် ပြည့်ပြီလား။

တပည့်တော်။ ။မပြည့်သေးပါဘူး, **"အောက်ပြည်ကို လိုက်ရတော့မယ်"** ဆိုလို့ လိုက်ဖို့ရန် စီစဉ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ ဘယ်ကို သဘောကျသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ပစ္စည်းရှိတဲ့ဘက်ကို လိုက်ရမှာ ရှက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပစ္စည်းသိပ်မရှိဘဲ နဂိုက ကြည်ညိုနေတဲ့ ဒကာမပုကိုပဲ ကျေနပ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အောက်ပြည်က တပည့်တော်ကို ရဟန်း ပြုခွင့် မရဘူးဆိုတာကြားတော့ ဆရာနဲ့အတူပါလာတဲ့ ဒကာကလေး အထံ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီက **"သူတို့မှာ အဖိုးတန်စိန်တစ်လုံး လက်လွတ် သွားလို့"**ဝမ်းနဲတဲ့ အကြောင်းကို စာပြန်လာတဲ့အခါ အတော် ကြီး သနားသွားပါတယ်ဘုရား၊ နောက်ကိုလဲ လူကြုံတဲ့အခါ အဲဒီ အမျိုးသမီးအကြောင်းကို မေးလေ့ရှိပါတယ်၊ ရေစက်ဆိုတာ ဒီလိုကိစ္စမှာလဲ အရေးကြီးပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက အောက်ပြည် စစ်ချောင်းကို ပြန်ကြွသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော့်ဆရာက သိပ်ရိုးပါတယ်၊ လူဝတ်ကြောင် များကို လဲ့ကာ,ပတ်ကာ စကားပြောလေ့မရှိပါဘူး၊ စစ်ချောင်းက ဒကာ-ဒကာမ များအား တပည့်တော်ကို မရတဲ့အကြောင်း ပြောရမှာလဲ အားနာဟန်တူ ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တိုင် မပြန်တော့ပဲ ကပ္ပိယလုပ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ ဒကာကလေးကိုသာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် မိဘများကိုတော့ ဘယ်လို အကြောင်းကြားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မိဘများကို တိုက်ရိုက် အကြောင်းကြားဖို့တော့ ဆရာ့မှာ ဝန်လေးဟန် တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အကြောင်းမကြားသေးပါဘူး၊ ဒကာမပုက ရဟန်းအမ လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ စစ်ကိုင်း ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီး ကြားတဲ့အခါ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ တိုင်ပင် တော်မူကြတယ်လို့ နောင်ခါ သိရပါတယ်၊ **"ဒကာမပု"** ဆိုတာ ထို ဆရာတော် နှစ်ပါး၏ ငယ်တပည့် ဖြစ်ပါတယ်၊ သဒ္ဓါတရားက ပစ္စည်းအင်အားထက် ပိုပါတယ်၊ ထို အချိန်မှာ အိမ်ထောင် မရှိသေးပါဘူး၊

ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးကလဲ ငယ်ငယ်ကလို "မိပု"လို့ဘဲ ခေါ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်နှစ်ပါးတိုင်ပင်ပုံက ကိုရင်က ကျောင်းတိုက်နဲ့ ဆရာတော်လုပ်နိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းရှိတယ်၊ မိပုကကျောင်းတိုက် တည်ပေးဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာမလဲဖြစ်၊ ဂန္ဓာရုံကျောင်းအမလဲဖြစ်တဲ့ အမရပူရမြို့ တရုတ်တန်းက ဒကာမကြီး **ဒေါ်ကြည်နဲ့**, ဒကာမ မညွန့်တို့ ညီအမကို ရဟန်းအမလုပ်ခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးကြပါသတဲ့၊ အဲဒီလို စီစဉ်တဲ့အခါ ဒကာမပုကိုလဲ ငဲ့ညှာတော်မူတာကြောင့် **"ဒကာမပုက ပထမ, တောင်မြို့ကျောင်းအမများက ဒုတိယ, မိဘရင်း ဒကာကြီး-ဒကာမကြီးတို့က တတိယ"**လို့ ရဟန်းခံကိစ္စကို စီစဉ်ကြပါတယ်၊ ပထမနဲ့ ဒုတိယက ဘာပြဿနာမှမရှိသော်လဲ ဒကာကြီးက (သူ့မှာ ပစ္စည်းဆုတ်ယုတ်နေလို့ ဒီလို စီစဉ်တယ်ထင်ဟန် တူပါရဲ့၊) မပေးနိုင်ပါဘူး ဆိုပြီး ငြင်းနေလို့ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးက အတော်တရားဟောရပါသေးတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ ကိုယ်တော့် ဒကာကြီးရဲ့ ပစ္စည်းအခြေအနေဟာ သိသိသာသာကြီး ဆုတ်ယုတ်နေပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ဆုတ်ယုတ်ပါပြီ, ပြန်ပြီးတိုးတက်ဖို့လဲ အလားအလာရှိဟန် မတူပါဘူး၊ အမေကလဲ စိတ် အလွန်ဆင်းရဲနေဟန် တူပါတယ်၊ နဂိုက မာနကြီးခဲ့တာကြောင့် သာပြီး မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်၊ အဖေနဲ့အမေလဲ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေကြပါဘူး၊ တစ်ခါတော့ **"အမေစိတ်ကောင်းအောင် ဘယ်လိုပြင်မလဲ"**လို့ အဖေ့ကိုမေးတဲ့အခါ **"ဘယ်လိုပြင်လို့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပြီး ပစ္စည်းပေါ်မှ ရမှာ"**လို့ ပြောပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ပစ္စည်းဆုတ်ယုတ်တဲ့အိမ်ဟာ အဲဒီလိုဘဲ များပါတယ်၊ ကိုယ်တော့် သံသရာတစ်လျှောက်လုံးရဲ့ ရှေးကံကို စဉ်းစားပြီး သဘောကြီးကြီးထားနိုင်တဲ့ မိန်းမများနဲ့ ဖြစ်သလိုနေတတ်တဲ့ သတ္တိရှိသူများသာ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိနိုင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ အမေက ကျောင်းအမသမီးဖြစ်ပေမယ့် တရားသဘောအတိုင်း နေတတ်ဖို့ အပုံကြီးလိုပါသေးတယ်၊ အဖေကတော့ နေလဲနေတတ်ပါတယ်၊ နဂိုက အရည်အချင်း ရှိတာကြောင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးမှာလဲ တန်းမလျှော့ပါဘူး၊ ဆွေမျိုးထဲမှာ အားလုံးက

အရေးပေးလျက်ပါဘဲ၊ အမေ့ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်လို့ သာပြီးစိတ်ဆင်းရဲ ဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာမှ အကူအညီ မပေးနိုင်ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့စိတ်မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး အမွေရနိုင်တာကိုလဲ စဉ်စား, တပည့်တော် ငယ်ငယ်က ငွေတိုးပေးတဲ့ အော်ဒီမင်စာချုပ်များကိုလဲ တွေ့ဖူးလို့ မိဘများ မဆင်းရဲနိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မိဘများအတွက် ကြောင့်ကြမဲ့နေခဲ့ရာမှ ယခုလို ဆုတ်ယုတ်ပုံကို သိမှ ဘာမှ အကူအညီမပေးနိုင်လို့ တပည့်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မိဘများကို ပြုစုရအောင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားလောက်က လူထွက်ဖို့တောင် ကြံမိပါသေးတယ်၊ အဖေရဲ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆက်ဆံပြီး ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ရလျှင် တက်လမ်းရှိသေးတယ်လို့ ထင်နေပါတယ်၊ အဖေဟာ သရိုင်ရွာအရှေ့ဘက် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ ဟသ်ာကြီး တိုင်အောင်နဲ့ အနောက်ဖက်မှာ ဝက်လက်အနောက် ရွှေပန်းကုံး တိုင်အောင် မိတ်ဆွေများပါတယ်၊ အများက ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဝံသာနုခေတ်မှာ ရွှေဘိုတောင်ဖက် ဝက်လက် အရှေ့ဖက်မှာ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပါတယ်၊ ပထမ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ ပင်းစင်းက ဦးထွန်းစံကြီးဆိုသူပါ၊ ဝက်လက်အနောက်ဘက်မှာ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက်လဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလို ယုံကြည်သူများတဲ့အတွက် စပါး, ပဲတို့ကို ငွေအကြေ မပေးသေးဘဲ အများကြီး ယူပြီး ရောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လဲ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ကြံစည်မိတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ အကြံတိုင်း မလုပ်ဖြစ်သလဲ, မလုပ်ရဲလို့လား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပထမကြီးတန်းဝင်နိုင်လောက်အောင် စာတွေက ပြည့်စုံပြီးဖြစ်လို့ စာတွေကို နှမြောသည့်အတွက် ကြံတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဖြစ်တာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မလုပ်ဖြစ်တာလဲ ကောင်းပါတယ် ကိုယ်တော်၊ ဒါ့ထက် ရဟန်းခံကိစ္စအတွက် ကိုယ်တော်ကတော့ ဘာမှ ဆရာတော်ကြီးများကို မလျှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဆရာတော်ကြီးများ စီစဉ်တာကို လိုက်ဖို့ဘဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ နောက်တော့ အဲဒီ

အစီအစဉ်အတိုင်း ၁၂၈၀ ခုနှစ်,တပေါင်းလပြည့်မှာ ပလိပ်မြို့ အေးကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးခိုက် ဖြစ်တော်မူသော မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကို ဉပဇ္ဈာယ် ပြုပြီး တပည့်တော်ကို ပထမအကြိမ် ရဟန်းအဖြစ်ရောက်အောင် ချီးမြှောက် တော်မူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဆိုတာ လူတွေ့မခံဘဲ သုံးနှစ်ခန့် တစ်ပါးထဲ ဂူအောင်းပြီး သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ဆရာတော်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ အပေါ်ကမျက်ခွံတော်မှာ မလှုပ်သလို ထင်ရအောင် အမြဲစက္ခုနြွေရနေပါတယ်၊ အလွန်ငြိမ်သက်တော် မူပါတယ်၊ အဲဒီ အေးကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတုန်းမှာပင် တပည့်တော်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး အနားမှာရှိတုန်း စကားပြောယင်း ငယ်စဉ်က ရောဂါများတဲ့အတွက် **"ခန္ဓာဝန် လက်စသိမ်းအောင်လို့ ကြိုးစား တာဘဲ၊ ဒါပေမယ့်"**လို့ ဆိုပြီး ရှေ့မဆက်ပါဘူး၊ တပည့်တော်အထင်တော့ **"အောက်မင် အောက်ဖိုလ်လောက်သာရလို့ အားမရတဲ့သဘော ဖြစ်ဟန် တူပါရဲ့"**လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒုတိယအကြိမ် ရဟန်းထပ်တော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်အခါမှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။၁၂၈၁ ခုနှစ်, နယုန်လပြည့်နေ့ဖြစ်ပါတယ်၊ နေရာကတော့ အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင်းက သိမ်မှာပါ၊ အဲဒီ ရဟန်း အမများက ပစ္စည်းရော, သဒ္ဓါရော ပြည့်စုံတဲ့အပြင် မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာ တော်နဲ့ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးလုံးရဲ့ အရင်းဆုံးများဖြစ်လို့ ဆရာတော်များ စီမံတဲ့အတိုင်း ပိဋကပါဠိတော် အဋ္ဌကထာဋီကာ အစုံ ပါပါတယ်၊ ပလိပ် ရဟန်းခံတုန်းကလဲ တပည့်တော် လိုသလောက် အဋ္ဌကထာ ဋီကာစာအုပ်များ ပါပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ သို့သော် ဆရာတော်များက တပည့်တော်အတွက်သာမက တပည့်တော်ကိုအတုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက် မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ပါ ပိဋကစာအုပ်တွေ နှစ်စုံလောက်ရှိအောင် စီမံတော်မူ ကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ရဟန်းခံ နှစ်ကြိမ်လုံးမှာ ခေတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အသုံး အဆောင်ကတော့ မပါပါဘူး၊ အဲ...ပတ်တူအိတ်တစ်လုံးတော့ ပါပါရဲ့၊ တပည့်တော်ကလဲ မတောင့်တပါဘူး၊ ဆရာတော်ကြီးများ အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒုတိယ ရဟန်းထပ်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ဘယ်မှာဝါဆိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ဆရာက "ငါတော့ ပခုက္ကူမှာဘဲ ပြန်နေစေချင်သေးတာဘဲ, **ဆွမ်းက သိပ်ဆင်းရဲသလား**"လို့ မိန့်တော်မူတာနဲ့ "**နေစေချင်လဲ နေတာပေါ့ဘုရား၊ ဆွမ်းဆင်းရဲတာကတော့ အများထုံးစံပါဘဲ**"လို့ လျှောက်ပြီး ပခုက္ကူကိုဘဲပြန်ပြီး ဝါဆိုရပါတယ်၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်က တပည့်တော်ပျက်စီးမှာစိုးတော်မူလို့ တပည့်တော်ကို စောင့်ရှောက်ယည်း မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းကို ပခုက္ကူကြွဖို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ မှန်ကျောင်းက **ဦးသောမကြီး**ရော, ဆရာရော ပခုက္ကူလိုက်ပြီး ဝါဆိုကြပါတယ်၊ သို့သော် ဆရာက ကျန်းမာရေးမညီညွတ်လို့ ဝါတွင်းမှာ ပြန်ရပါတယ်၊ ဆရာ့ကို လိုက်ပို့ယင်း မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ထံဝင်တော့ ဆရာတော်လဲ စစ်ကိုင်းမဟာသုခချောင်မှာ မကျန်းမမာဖြစ်တော်မူနေပါတယ်၊ "**အဲဒီ ရောဂါနဲ့ ဆရာတော်ပျံတော်မူတယ်**"လို့ ပခုက္ကူမှ ကြားသိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပြန်တော်မူလို့ ဘာများ အထူးအဆန်းကြားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်က စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ အချုပ်နာယက ဖြစ်တော်မူပါတယ်၊ "**ဆရာတော် ပြန်တော်မူတယ်**"ကြားလို့ ရက္ခမူချောင် စသော ဂိုဏ်းဆိုင်ရာချောင်များက ဘုန်းတော်ကြီးများ ပုညရှင်တောင်၏ အနောက်ဘက်က မဟာဂန္ဓာရုံသို့ လာကြတဲ့အခါ အနောက်ဘက် အနီးအပါးချောင်ကဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက "**ကိုယ်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမလို့တုန်း**"လို့ မေးပါသတဲ့၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ပျံတော်မူလို့ မဟာသုခချောင် သွားကြမလို့ပါ-ဟု လျှောက်တော့ဟာ...ဟုတ်လား, မနေ့ညက "**အဲဒီ တောင်တန်းတစ်လျှောက်မှာ အရောင်တွေ ကွန့်မြူးလိုက်တာ အလွန်ပါဘဲ**"ဟု မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်က ဘာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စွဲမြဲတော်မူပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်က ဗုဒ္ဓါနုဿတိ(အရဟံ) ဂုဏ်တော်ကို အခြေခံပြီး အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ဝိပဿနာ စွဲမြဲတော်မူပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝဒ္ဒေသိက္ခာတော်နဲ့ နှုတ်တော်က "ရုပ် နာမ် ဖြစ်ပျက်"လို့ မိန့်တော်မူတဲ့ ဖြစ်ပျက်ဟာ ကြားရသူရဲ့စိတ်ကို အလွန်ဆွဲဆောင်ပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်သည် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သော်လဲ ဆရာတော်က လျှောက်ထားတဲ့စကားကို မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးက

လေးစားတော်မူပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို နောက်ဆုံး ဥပဇ္ဈာယ်ပေးပြီးတဲ့ဝါမှာ ပြန်တော်မူတာကြောင့် တပည့်တော်ဟာ နောက်ဆုံး တပည့်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပြန်တော်မူတော့ စစ်ကိုင်းဘက်မှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို ဘယ်ဆရာတော်က စောင့်ရှောက်ပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးက စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ အဲဒီဆရာတော်ကြီးကို ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်လို့ သိကြပါတယ်၊ ပထမ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့အတူ တော်ထွက်တော်မူလာတဲ့ ဆရာတော်ကြီးလဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီဝါတွင်းမှာ ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူ ဆရာတော်ကြီးများထံ စာဆိုရပြီလား။

တပည့်တော်။ ။စာမဆိုရသေးပါဘူး၊ အများနည်းတူ လိုက်ရုံဘဲ လိုက်နေရပါသေးတယ်၊ နောက်တစ်ဝါတွင်းလောက်မရောက်ခင် စာဆိုရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆွမ်းအတွက်ကတော့ ဆင်းရဲတုန်းဘဲလား၊ ရဟန်းအမများဆီက အထောက်အပံ့ မရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်းအမများက **"အလိုရှိတာ တောင်းပါလို့"** ဖိတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က **"တောင်းတဲ့"** ဝါသနာ မပါပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် သတိရတဲ့အခါ ပို့လိုက်တဲ့ငွေကို ကပ္ပိယရှိယင် လက်ခံပါတယ်၊ ကပ္ပိယမရှိယင်တော့ လက်မခံပါဘူး၊ ဒကာမကြီးများက ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်များရဲ့ ဒကာမဖြစ်လို့ ကပ္ပိယမရှိဘဲ ယူထားယင် အထင်သေးမှာ စိုးရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆွမ်းဆင်းရဲတာကတော့ ရဟန်းဖြစ်ပေမယ့် ဆင်းရဲမြဲဆင်းရဲတာပါဘဲ၊ တစ်ခါတစ်လေ ဆောင်းအခါမှာ ကျွန်းထဲက စာရေးတံဆွမ်းကျွေးတတ်ပါတယ်၊ ထိုအခါ တပည့်တော်တော့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်း လိုက်တာဘဲ၊ အဲဒီအခါကျမှ ဟင်းကောင်းကောင်း စားရတာကိုး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ဟာ ငတ်ကိုယ် ငတ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ လုံးဝ မစားရတဲ့အငတ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားချင်တာ မစားရတဲ့ အငတ်မျိုးတော့ ငတ်နေတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မိဘများက တတိယအကြိမ်ရဟန်းခံတော့ ဘယ်အရပ်မှာ ဘယ်အချိန်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။တတိယအကြိမ် ရဟန်းခံတော့ စစ်ကိုင်းတောင် မှန်ကျောင်းမှာ တဲပြီးတော့ ဆေးတိုက်အနီးက မြစ်ထဲ (ရေသိမ်)မှာ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ရဟန်းခံပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအခါမှာ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဘယ်ဆရာတော်က ဥပဇ္ဈာယ်လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ ဒီပဲရင်းဆရာတော်က စစ်ကိုင်းမှာ သီတင်းသုံးခိုက်ဖြစ်လို့ ဆရာတော်က ဥပဇ္ဈာယ်အဖြစ် ချီးမြှင့်ပါတယ်၊ တောင်ဖီလာဆရာတော် ဦးပဏ္ဍဝံသ, ပထမရက္ခမှူ (အတိသုဒ္ဓါရုံ)ဆရာတော် စသောဝိနည်းမိုရ်ဆရာတော်ကြီးများ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပထမအကြိမ် ရဟန်းပြုခဲ့ရာ ပလိပ်မြို့ အေးကျောင်း ခဏ္ဍာသိမ်, ဒုတိယ အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင်း ခဏ္ဍာသိမ်, ယခု တတိယအကြိမ်ကျတော့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးအနီး ဧရာဝတီမြစ်တွင်း **"ဥဒကုက္ခေပသိမ်"**ဆိုတော့ သိမ်နဲ့စပ်ပြီး ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင်းရှိ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ခဲ့တဲ့သိမ်ကာလဲ စစ်ကိုင်း မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် သမုတ်ခဲ့တဲ့သိမ်, တောင်ရိုးအနီး ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း **"ဥဒကုက္ခေပသိမ်"**ဆိုတော့ သိမ်နဲ့ စပ်ပြီး စိတ်ရှင်းပါတယ်ဘုရား၊ [ယခုလက်ရှိသိမ် မဟုတ်, ဖျက်လိုက်သောသိမ်ဖြစ်သည်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်က–ဆယ့်ငါးရက်ကျော်လာပြီဖြစ်လို့ ဒီအဆက်ကို ရပ်လိုက်ကြဦးစို့။

နိဂုံး။ ။**အသက်နှစ်ဆယ်, ခုအရွယ်၌, လူ့ဝယ်ဓမ္မတာ, ကြုံတွေ့လာသည့်, ချမ်းသာ ဆင်းရဲ, အနဲနဲကို, ထူးကဲ စိတ်တား, မဖောက်ပြားဘဲ, အများထုံးစံ, ကိုယ်လည်းခံ၍, ရရန်ဒုလ္လဘာ, ပဗ္ဗဇ္ဇကို, အရယူကာ၊ တစ်သက်တာ၏, နောက်လာဦးမည့်, များပြားဘိသည့်, ဒုက္ခိ ဒုက္ခာ, ဆင်းရဲခြွာလည်း, ဆရာမိန့်ချက်, ဦးထိပ်ရွက်၍, ဆက်လက်ကြိုးကုတ်, အားကုန်ထုတ်သည်အဟုတ် ကြိုးစားလိမ့်သတည်း။**

၉။ နှစ်ဆယ်လွန်ကယ်–သုံးဆယ်ရှယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူမှာ ဒါလောက် ဆင်းရဲပါလျက်နဲ့ နေတာကတော့ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး, ဆရာက နေစေချင်လို့ နေတာပါပဲ၊ တပည့်တော်နောက်မှ ရွှေကျင်ဂိုဏ်း (စစ်ကိုင်း,မန္တလေး နေဖူးတဲ့) ဦးပဥ္စင်းများ ရောက်လာကြပါတယ်၊ သူတို့ကတော့ အများအားဖြင့် သိပ်မကြာဘဲ ပြန်ကြတာပါပဲ, တချို့တော့ ဒကာ ဒကာမ အဆက်အသွယ်ကောင်းလို့ ဆွမ်းလဲ ပြည့်စုံကြပါတယ်၊ အဲဒီလို ပြည့်စုံတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ပါးက တပည့်တော်ကို ပြောတဲ့စကားကလေး မှတ်မိပါသေးတယ်၊ **"ငါတော့ မင်းလောက်များ ဆင်းရဲယင် မနေဘူး"**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူက ဒီလို ပြောရအောင်က ကိုယ်တော့်ထက် ဘယ်လောက် ကြီးလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူက လေးဝါလောက် ကြီးပါတယ်၊ ဆရာတူတပည့်လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြောတဲ့နေ့က မိုးရွာတဲ့နေ့ပါ၊ အားလုံး ဆွမ်းချက်စားဖို့ရန် ဆရာတော်များက ဆန်နဲ့ဆီကို ဝေငှပါတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ ရဟန်းဖြစ်ပြီးကတည်းက မိုးရွာပေမယ့် ဆွမ်းခံထွက်ပါတယ်၊ ဆွမ်းခံယင်း **"ငါသည် ဘယ်အခါကျမှ ၇ ရက်ဆွေနေတဲ့ မိုးရေထဲ ဆွမ်းခံစားရတဲ့ ရသေ့အလုပ်ကို လုပ်ရပါ့မတုန်း"**လို့ တမ်းတတဲ့ တရားကလေးကို တွေးပြီး ပြန်လာပါတယ်၊ အဲဒီ ကိုယ်တော်က သူရဲ့ ဒကာ–ဒကာမအိမ် သွားဖို့ ထီးဆောင်းပြီးတော့ ထွက်အလာ တိုက်အပေါက်မှာ တွေ့ကြပါတယ်, တွေ့တော့ **"ပြစမ်းပါ"**ဆိုပြီး သပိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပါတယ်, သပိတ်ထဲမှာ စားချင့်စဖွယ် မပါပါဘူး၊ ဒါကြောင့် **"ငါတော့ မင့်လောက် ဆင်းရဲယင် မနေဘူး"**လို့ ပြောပါတယ်၊ အဲဒီ စကားကို ကြားရလို့ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ တေးထပ်တစ်ပုဒ် စပ်ပါတယ်၊ အကုန်တော့ မရတော့ပါဘူး, နောက်နားမှာတော့...

> "ဓမ္မလမ်းနဲ့ ကြွလှမ်းအလာတွင်, ပြစမ်းကွာ မင့်ပတ္တရယ်လို့,
> ဖွင့်လှပ်ကြ ရက်ဖွယ့်ကြောင်တောင်, ပြက်ရယ့် ပြောင်လှောင်၊
> သာကီစစ် ဇာတ်လမ်း မပြောင်တယ်, ပတ်သန်းမှောင် တိမ်ခိုး
> ကြောင့်လေး"... တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ယခုအခါ မေတ္တာကို အလုပ်အဖြစ်နဲ့ ဂရုစိုက်သလို၊ ဟိုတုန်းက ပခုက္ကူ ဒကာ–ဒကာမတွေအပေါ် မေတ္တာမပို့ဘူးထင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီလောက် ဆွမ်းဆင်းရဲတာ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ မေတ္တာအလုပ်ဟာ ဟိုတုန်းကလဲ လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိဘရယ်, ဘိုးများရယ်, ဆရာများရယ်, သွားလေသူ အဖွားရယ်, နောက် ရဟန်းအမများရယ်, ဒါလောက်သာ မှန်မှန်မေတ္တာပို့ပါတယ်၊ ပခုက္ကူတော့ ဆွမ်းခံလမ်းက အိမ်များကိုသာ မေတ္တာပို့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆွမ်းခံအိမ်တွေကို မေတ္တာပို့တော့ မေတ္တာစူးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စူးပုံ မရပါဘူး, ညက မေတ္တာပို့ထားတဲ့အိမ်ကလဲ နံနက် ဆွမ်းခံသွားတော့ **"ကန်တော့ဆွမ်း"**လို့ ဆိုချင် ဆိုတာပါပဲ၊ တပည့်တော် ကလဲ **"ငါ့မေတ္တာက ဘာစူးလိမ့်မှာတုန်း, ငါက သူတို့ အကျိုးထက် ဆွမ်းနဲ့ဟင်း ရဖို့က လိုရင်းထားပြီး ပို့တာကိုး"**လို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြေပါ တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပခုက္ကူတိုက်မှာ ကိုယ်တော် ပထမရောက်စက နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းအို ကလေးမှာဘဲ ဆက်နေသလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ကျောင်းကလေးကို ဖျက်လို့ အနီးဖြစ်တဲ့ **"ခံတော ကျောင်း"**မှာ ရွှေ့ရပါတယ်၊ နောက်တော့ **"ဓမ္မမဥ္ဇူ"**ဆိုတဲ့ ကျောင်းမှာ ရွှေ့ရပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ ရွှေ့တာလဲ, ဒုတိယကျောင်းကို ဖျက်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒုတိယကျောင်းက မကောင်းသော်လဲ ဖျက်လောက်အောင် မဆိုးသေးပါဘူး, ဒုတိယကျောင်းမှာ အတော်ကြာကြာ နေပြီးမှ ထို ကျောင်းလဲ သံဃာမရှိတော့လို့ တပည့်တော်ကို ရွှေ့နေဖို့ မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်လောင်းက ခိုင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒုတိယကျောင်းမှာ ဘာပြုလို့ သံဃာမရှိတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ရဟန်းတစ်ဝါ ရပြီးလောက်မှာ နဂိုက အတူ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီး လေးပါးတွင် တစ်ပါးက တိုက်ခွဲလို့ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးဆီ လိုက်သွားကြပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်က

ယခု မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်လောင်းဆီမှာ ဝိဘင်းမူလဋီကာကို ဆိုနေပါတယ်၊ တပည့်တော်က တိုက်ခွဲတဲ့ဆီကို မလိုက်ပါဘူး၊ တပည့်တော်နဲ့ အတူနေ အားလုံး လိုက်သွားတော့ ဆရာတော်ကခေါ်ပြီး **"မင့်မိတ်ဆွေတွေ လိုက်သွားကုန်ပြီ, မင်းလဲ ဆိုတဲ့စာဝါကို မငဲ့နဲ့, လိုက်ချင်ယင်လိုက်သွား နိုင်တယ်"**လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က **"မိတ်ဆွေတွေ ငဲ့နေတာမဟုတ်ပါ, တပည့်တော်သဘောနဲ့ တပည့်တော်နေတာပါ"**လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ **"ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြီးတာဘဲ"**လို့ အမိန့်ရှိပြီး ကျောင်း ရွှေ့နေဖို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ဟာ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ စာချဖြစ်ဖို့ တစ်ဆင့်နီးသွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ စာချဖြစ်ဖို့ တပည့်တော် မမြော်လင့် ပါဘူး၊ ပိဋကတွေပေါက်ဖို့သာ မြော်လင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ မမြော်လင့်သလဲ၊ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးရဲ့ စာချဆိုတာ တစ်နိုင်ငံလုံးက အသိအမှတ်ပြုတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တစ်နိုင်ငံလုံးက သံဃာအများ ရောက်နေတာဖြစ်တော့တစ်နိုင် ငံလုံး အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ အရင်းဆုံးဆိုတာ သိတော်မူကြပြီးဖြစ်လို့ **"ဒီမှာ အမြဲ မနေနိုင်ဘူး"**ဆိုတာ သိတော်မူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် သာမန်မဟုတ်, ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ အရင်းဆုံးဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိတော်မူကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်တစ်ပါး တိုက်ခွဲတယ်ဆိုတာကို(ထိုအချိန်မှာ အိန္ဒိယ သီဟိုဠ်တို့က ပညာသင်ပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့ အဘယာရာမဆရာတော် လောင်းဖြစ်သော) ဝိသုဒ္ဓါရုံ သုဝဏ္ဏဝတီ ဘုန်းတော်ကြီးက ကြားလို့ ကြွလာပါတယ်၊ အဲဒီစရာတောကလဲ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ ရဟန်းကလေး ဘဝကပင် ထိုဆရာတော်များနဲ့အတူ အုပ်ချုပ်ပြီး စာချခဲ့တဲ့ဆရာတော် တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သံယောဇဉ် မကင်းတဲ့အတွက် အကျိုး အကြောင်းသိရအောင် ကြွလာပါတယ်၊ ကြွလာတဲ့ညမှာဘဲ စာသင်သား တော်တော်များများလာပြီး ဆရာတော်ကြီးလေးပါးကို ဝတ်ဖြည့်ကြပါတယ်၊

တပည့်တော်လဲ မန္တလေးဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်ပါတယ်၊ ဝတ်ဖြည့်ပြီးလို့ ပြန်ခါနီးတော့ မန္တလေးဆရာတော်က ဝမ်းလျားမှောက်ရာက လှည့်ပြီး **"ဒီအထဲ ဒို့အသိများပါသလား"**လို့ မေးပါတယ်၊ ဆရာတော်တစ်ပါးက တပည့်တော်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး **"သူ့ မသိဘူးလား"**လို့ မေးတော့ အဘယာရာမ ဆရာတော်လောင်းက ဟင်...**"ဇနကပါလား"**လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

တပည့်တော် ပြန်လာတဲ့အခါ တပည့်တော်အကြောင်းကို မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးရဲ့ သွေးသားဖြစ်ကြောင်း၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာတော်ကြောင်းနဲ့ တရားဟောလဲကောင်းကြောင်းကိုပါ အပြည့်အစုံ ပြောပါသတဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကို ရွှေကျင်ဂိုဏ်း ပြန်ရမယ့်သူဖြစ်ကြောင်းကို သိကြပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီပြင်လဲ ညောင်ဦးဆရာတော်, ညောင်တုံးဆရာတော်လို့တွင်တဲ့ ဆရာတော်က **"စာသင်ပြီးယင် ပြန်သိမ်းမယ့်ဆရာရှိသလား"**လို့ မေးဖူးပါတယ်၊ တပည့်တော်က ရှိပါကြောင်း (မြောင်းမြဆရာတော်ကို ညွှန်ပြပြီး) ထိုဆရာတော်က ပြန်ခေါ်မည့်အကြောင်းကို လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီလို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ စာချဘုန်းကြီးဖြစ်ဖို့ မမြော်လင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေများကတော့ ကိုယ်တော်စာချဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အစောကြီးက ပြောနေပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်က ရွှေကျင်ဘဲလို့ အမြဲပြောပါတယ်။

မန္တဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်စာဆိုတာကြားရုံနဲ့ **"စာချဖြစ်လိမ့်မယ်"**လို့ ထင်ကြေးပေးရလောက်အောင် ကိုယ်တော်က ဘယ်လောက်များများ စာဆိုရလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပထမ မဟာရဋ္ဌဂုရုလောင်း ဆရာတော်ထံမှာ မူလဋီကာဆိုပြီးနောက် ဒီ ဃနိကာယ် အဋ္ဌကထာဆိုနေတုန်းမှာ ညောင်တုန်းဆရာတော်က သံယုတ်အဋ္ဌကထာ အဆိုခိုင်းလို့ တစ်နေ့ထဲ နှစ်ဝါဆိုရပါတယ်၊ တစ်ဝါတစ်ဝါမှာ စာရွက်လို နှစ်ရွက်စီ လေးမျက်နှာရှိပါတယ်၊ သံယုတ်ဆိုတုန်းက ပေစာနဲ့ ဆိုရပါတယ်၊ စာအုပ်ရိုက်ပြီး မရှိသေးပါဘူး၊ တစ်နေ့လျှင် စာရွက်လို လေးမျက်နှာကို နှစ်ခေါက်ဆိုရတော့ ရှစ်မျက်နှာဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အဲဒီစာ နှစ်ဝါဆိုတဲ့အပြင် ဆရာတော်ကြီးဦးပညာထံမှာလဲ တစ်ဝါလိုက်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တပည့်တော်က စာလိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

အထင်မသေးရအောင် သိပ်ပြီး ကြိုးစားရပါတယ်၊ ညနေမှာ ထိုစာနှစ်ဝါလုံးအတွက် အဋ္ဌကထာချည်းကုန်အောင် ပထမကြည့်ပြီး ဒုတိယဋီကာအဖွင့်များနှင့် တွဲကြည့်ပါတယ်၊ နေဝင်ခါနီးတိုင်အောင် ကြည့်ရပါတယ်၊ နံနက်လဲ စာမမြင်ခင် ဆွမ်းသပိတ်ကိုဆေးပြီး စာမြင်သည်နဲ့ တပြိုင်နက်ထို ဆိုဝါ နှစ်ဝါကုန်အောင် တစ်ကြိမ်ကြည့်ပြန်ပါတယ်၊ စာကြည့်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ သံဃာအများ ဆွမ်းခံထွက်သွားကြပါပြီ၊ တပည့်တော်က နောက်မှ ခပ်မြန်မြန်သွားပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တချို့ဘုံလောင်းစောင့်ပြီး ခုဋ္ဌင်ပေါ်ထိုင်နေကြတဲ့ ကိုယ်တော်များက **"စာပို့ကြီးလာပြီ၊ စာပို့ကြီးလာပြီ"**လို့ ပြောကြတယ်ဆိုတာ နောက်မှ ကြားသိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောကြတာတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟိုခေတ်က စာပို့ရထားကြီး, စာပို့သင်္ဘောကြီးဆိုတာရှိပါတယ်၊ အချိန်လဲမှန်တယ်၊ မြန်လဲမြန်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တင်စားပြီး ပြောကြဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်က မှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်သွားပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ သူများကို မစောင့်တော့ဘူး၊ စာဆိုရမှာမို့ တစ်ပါးထဲ အယင်စားပြီး စာဆိုတဲ့နေရာ သွားတာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလိုတစ်ပါးထဲလဲစား, ဆွမ်းဟင်းကလဲ မရဘူးဆိုတော့ နေ့ဆွမ်းအတွက် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရတဲ့ဟင်းတော့ နံနက် ရှစ်နာရီလောက် စားလိုက်တာနဲ့ကုန်ပါရော၊ နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းသန့်သန့်ကလေး ချန်ထားပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ထန်းလျက်ခဲနဲ့ ရေနဲ့ ကျိုက်ချရတာဘဲ၊ နောက်ပိုင်းတော့ ဦးကဝိန္ဒဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ပါးက ဆွမ်းခံပြန်တဲ့အခါ ဟင်းတစ်ခွက် နှစ်ခွက်ပေးလို့ အဲဒီဟင်းကလေးနဲ့လဲ စားရပါတယ်၊ ဘယာကြော်ရတဲ့အခါတော့ အနီးမှာနေတဲ့ ပခုက္ကူမြင်သာရပ်က ကိုရင်ကလေးရဲ့ ပဲကျားပြုတ်နဲ့ လဲစားပါတယ်၊ စာဆိုတဲ့အခါ အသံကပ်မှာစိုးလို့ ဘယာကြော် မစားဝံ့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို အာဟာရဖြစ်တဲ့အစာ မစားရဘဲ နေ့စဉ် စာကြိုးစားတော့ ကိုယ်တော့်ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ပါဘူး၊ အလွန်အားနဲပါတယ်၊ ညကျယင် စာအံဖို့ မဆိုထားနဲ့ စကားတောင် မပြောနိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက် အားနဲနေယင် မန္တလေးက ပရိယတ္တိသာသနဟိတ အသင်းကကျင်းပတဲ့ **"သကျသီဟစာမေးပွဲ"**လို့ ခေါ်တဲ့ စာမေးပွဲကို ဝင်ဖို့ ရည်ရွယ်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ရည်ရွယ်ပါတယ်၊ ရည်ရွယ်လို့မို့ ကိုရင်ဘဝတုန်းကရခဲ့တဲ့ ပထမကြီးတန်း စာတွေကို မမေ့အောင် ကြိုးစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေ့လဲတစ်နေ့လုံးမအား, ညလဲ စကားတောင်မှ မပြောနိုင်အောင် အားနဲနေတဲ့အထဲက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရထားတဲ့စာတွေ မမေ့အောင် ကြိုးစားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျက်ဉာဏ်သိပ်မကောင်းပေမယ့် မမေ့နိုင်တဲ့ သတိကတော့ ကောင်းဟန်တူပါတယ်၊ သကြန်တွင်း,ဝါဆိုဦး,သီတင်းကျွတ် အဲဒီရက်များမှာ တော်တော်ကြာအောင် ဆရာတော်များက စာဝါမချဘဲ ရပ်နားပါတယ်၊ ဒီအခါ ရပြီးစာတွေကို တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ် မမေ့အောင် နေ့အခါမှာ အံပါတယ်၊ ဒီနည်းနဲ့ မမေ့အောင် ကြိုးစားလာတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက် ကြိုးစားနေယင်း အားရှိတဲ့အစာလဲ မစားရတော့ အားနဲပြီး သေနိုင်တယ်ဆိုတာကို မတွေးမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တွေးမိရုံ ဘယ်ကမှာလဲ၊ သေဖို့ အတော်နီးနေပြီလို့ဘဲ တွက်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သေရမှာ မကြောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သေရမှာထက် အောက်ကျ နောက်ကျ နေရမှာကို ပိုပြီး ကြောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို အောက်ကျမယ်ထင်လို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်ရဲ့ အားကိုစရာ ဘာမှမမြင်ဘူး ဘုရား၊ မိဘများလဲ ပစ္စည်းဆုတ်ယုတ်နေပြီး ဆရာရင်းဖြစ်တဲ့ မြောင်းမြ ဆရာတော်လောင်းကလဲ ဆွမ်းတော်ထားလို့ ဝမ်းတော်မှ အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေ တဲ့အချိန်ပါ၊ ပလိပ်ရဟန်းအမက ရင်းနှီးပေမယ့် ပစ္စည်းက သင့်ရုံသာ ရှိပါ တယ်၊ အမရပူရ ရဟန်းအမကတော့ ငယ်ငယ်က ရင်းနှီးသူ မဟုတ်လို့ မှန်မှန်ဘဲ ဆက်ဆံရပါတယ်၊ ပထမ မဟာဂန္ဓာရုံ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်က

ပြန်လွှန်တော်မူပါပြီ၊ အခြားဆရာတော်များက တွေ့တဲ့အခါ အရေးပါကြ သော်လဲ ကွယ်ရာမှာတော့ ထောက်ပံ့ဖို့ တာဝန်မရှိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်အတွက် အားကိုးစရာ မရှိပါဘူး၊ မန္တလေး ပြန်သွားယင် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်ဖို့ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"သေယင် မြေကြီး, ရှင်ယင် ရွှေထီး"**ဆိုတဲ့ ပြောရိုးအတိုင်း သေမလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို စာဝါနားတဲ့အခါမျိုးမှာ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတဖြစ်အောင် ပုဂံ–ညောင်ဦးစသော အရပ်များကို မသွားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မသွားပါဘူး၊ ပုဂံ–ညောင်ဦးဆိုတာ စာချဖြစ်မှ သိမ်သမုတ် ကိစ္စကြောင့် ဆရာတော်များနဲ့အတူ တစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ယခုအထိလဲ ဒေသန္တရအဖြစ်, ဘုရားဖူးအဖြစ် မလယ်ဖူးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာဆိုဝါတော့ နှစ်ဝါ အမြဲဆိုနေရသလား။

တပည့်တော်။ ။ပထမဆရာတော်က စာတစ်ဝါ အကုန်မှာ **"ဇနက…တော် လောက်ပြီ"**လို့ ပြောပြီး စာဆိုရပ်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီဆရာတော်ကရပ်ပြီး မကြာခင် ဆရာတော် ဦးပညာဆီမှာ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာ တတိယအုပ်ကို ဆိုရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တစ်နေ့ စာနှစ်ဝါဘဲ ဆိုမြဲဆိုနေရပါတယ်၊ နောက် မကြာခင် ဝံသာနုခေတ်က ကြီးစိုးလာလို့ ပခုက္ကူတိုက်ကလဲ ဓမ္မကထိက တွေ ထွက်ပါတယ်၊ ပခုက္ကူကိုလဲ အကျော်အမော် ဓမ္မကထိကတွေလာပြီး ဟောကြပါတယ်၊ ရှေ့ပိုင်းကတော့ ဆရာတော်များလဲ ကျေနပ်ပုံရလို့ သွားပြီး နားထောင်ပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဆရာတော်များက နဲနဲ မကျေနပ်ဟန်တူလို့ အများသွားပေမယ့် တပည့်တော် မသွားပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာတော်တွေမှမသိဘဲ, သွားတော့ကော ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်များက အကြောင်းရှိလို့ **"ဇနက ခေါ်လိုက်စမ်း"** လို့ ခိုင်းလျှင် မတွေ့မှာစိုးလို့ မသွားတာပါ၊ တပည့်တော်ကို ဆရာတော် များ အထင်သေးမှာ စိုးပါတယ်၊ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းသား ဖြစ်လို့လဲ အထင်သေး မခံချင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တစ်ခြားနေပေမယ့် ဂိုဏ်းကိုတော့ လေးစားသေးတာ ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဝါသနာက တစ်နေရာရောက်ယင် မူလနေရာကို လေးစားတဲ့ထုံးစံ ရှိပါတယ်၊ ပခုက္ကူက မန္တလေးပြန်ရောက်တဲ့ အခါလဲ ပခုက္ကူကို အထင်မသေးအောင် အမြဲသတိထားပါတယ်, ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပခုက္ကူနေတုန်းလဲ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းနှင့်ဆရာသမားများကို အထင်မသေးအောင်စောင့်စည်းပါတယ်၊ တစ်ခါက ဓမ္မမဋ္ဌူကျောင်း မပြောင်းခင် ခံတောကျောင်းမှာနေခိုက် ကျောင်းရှိကိုယ်တော်များ မိုးအေးအေးမှာ စာမတက်ရလို့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေကြပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ စာကြည့်ပြီးလို့ အဲဒီဝိုင်းသွားပြီး ထိုင်ပါတယ်၊ ဆေးလိပ်ပန်းကန်ပြားက အလယ်ခေါင်မှာပါ၊ တပည့်တော်ရောက်ချိန်မှာ သူတစ်လှည့် ငါတစ်လှည့် သောက်နေကြပါတယ်၊ မိုးအေးအေးဆိုတော့ မီးခိုးငွေ့လေးတလူလူနဲ့ သောက်ချင်စရာလဲကောင်းပါတယ်၊ တစ်ပါးက တပည့်တော်ကို **"မသောက်ချင်ဘူးလား"**လို့ မေးပါတယ်၊ တပည့်တော်က **"သောက်ချင်သားဘဲ"**လို့ ပြောတော့ **"သောက်ချင် သောက်ပါလား"**တဲ့၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က ပြုံးပြီး **"ဇာတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်"**လို့ ပြောပါတယ်၊ အားလုံးလဲ ပြုံးကြပါတယ်။

တစ်ခါတော့လဲ ဒီလို စကားဝိုင်းမှာ သွာပြီးထိုင်မိပါတယ်၊ အဲဒီအခါ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း ဆရာတော်က **"ဟဲ့...ဇနက ဘာလုပ်နေတာ တုန်း"**လို့ ပြောလေ့ရှိတဲ့စကားကို နားထဲမှာ ကြားသလို ဖြစ်လာလို့ ချက်ချင်း ကိုယ့်နေရာပြန်ပြီး စာကြည့်ရပါတယ်၊ တစ်ခါတော့လဲ ရွှေဂူကြီး ဘုရားပွဲမှာ အထူးအဆန်း မီးပန်းတွေလွှတ်ပြီး ပူဇော်ပါတယ်၊ တိုက်က သံဃာအများ သွားကြသော်လဲ တပည့်တော်တော့ ဆရာတော်ကြီးများ ခေါ်ယင် မတွေ့မှာစိုးလို့ မသွားဘဲနဲ့ ကျောင်းတိုက်ထဲကပင် လမ်းလျှောက်ပြီး အပေါ်တက်လာတဲ့ မီးပန်းတွေကို ကြည့်နေပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ဓမ္မမဋ္ဌူကျောင်း မပြောင်းရသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို စောင့်စည်းတာတွေက ကိုယ်တော့်အတွက် ဆရာသမားများရဲ့ ယုံကြည်ခံရဖို့အကြောင်း အကောင်းတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ဆရာသမားများက ယုံကြည်တော်မူကြ၍ စာပေဘက်က ချီးမြှောက်ကြလို့လဲ တပည့်တော်မှာ ဒီအခြေအနေ ရောက်နိုင်တာပါ၊ တပည့်တော်အစွမ်းချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ များစွာသော စာသင်သားတွေမှာ တပည့်တော်ထက် ကျက်ဉာဏ်ကောင်းသူတွေ ရှိကြပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် ဆရာသမားများရဲ့ ချီးမြှောက်မှုကိုတော့ တပည့်တော်လို ရကြဟန် မတူပါဘူး။

မေ့ဂုတ်။ ။ဝံသာနုခေတ်တုန်းက ကိုယ်တော်ကော ဝံသာနုတရား မဟောဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရှေ့ပိုင်းတုန်းကတော့ မဟောပါဘူး၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ **"သီတင်းသုံးဖော် ဓမ္မကထိကများက ကူညီပြီး ဟောပါဦး"**လို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ ဟောပါတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။ဘယ်အခါတုန်းကလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒါကတော့ အစကစပြီး ပြောမှထင်တယ်၊ တပည့်တော်က ရဟန်းသုံးဝါလောက် အရမှာ သီတင်းကျွတ်တော့ မျက်စိအားနည်းပါတယ်၊ (တပည့်တော်က မသိပေမယ့် ဆီးအလွန်ဝါပြီး) ဆီးရောဂါ ဖြစ်နေဟန် တူပါတယ်၊ ညောင်တုန်းဆရာတော်ဆီ စာဆိုနေတုန်းမှာပင် စာကြည့်လို့ မမြင်နိုင်အောင် မျက်စိအားနည်းလို့ စာဝါတွေရပ်ပြီး မန္တလေးပြန်ရပါတယ်၊ အဲဒီ အခါမှာ နဝမကွန်ဖရင့်က မန္တလေးမှာ ကျင်းပဖို့ရန် အချိန်နီးကပ်နေတာဖြစ်လို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတွေ (ခေါင်းဆောင်တချို့) ပါလာပါတယ်၊ မန္တလေးသင်္ဘောဆိုက်ယင် ကြိုဖို့စောင့်နေကြတဲ့ လူထုကြီးကို စစ်ကိုင်းမှ သင်္ဘောခွာလာကတည်းက မြင်ကြရလို့ တအံ့တဩ ပြောကြပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဘာမှ မမြင်နိုင်ပါဘူး၊ မန္တလေး ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ နီးမှ မြင်ရပါတယ်၊ ဒါလောက်အထိ မျက်စိက မှုန်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျက်စိကို ကျကျနနကုဖို့နည်းလမ်း မသိပါဘူး၊ နဝမကွန်ဖရင့်မှာ ကြည့်ယင်း အချိန်ကုန်နေပါတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က လူတွေရဲ့ အစည်းအဝေးကို သွားကြည့်သလား။

တပည့်တော်။ ။သွားကြည့်တာပေါ့၊ အစည်းအဝေးဆိုပေမယ့်လဲ သာမန် အစည်းအဝေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ နိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အစည်းအဝေးဆိုတော့ တပည့်တော်တွင် ဘယ်ကမလဲ၊ မန္တလေးက ဒိပ်ဆိုတဲ့ ဆရာသမားကြီးတွေ စစ်ကိုင်းဘက်က ဆရာသမားကြီးတွေတောင် (သံဃာတော်များအတွက် ခပ်မြင့်မြင့် ဆောက်ထားတဲ့)သံဃာစင်ပေါ် ကြွပြီး ရှုစားတော်မူကြပါတယ်၊ ခေါင်းဆောင်လူကြီးတွေ ညီညွတ်ပုံကလဲ (အစဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်မလားမသိ) ယခုလက်နက်ရှိလျှင် ယခု

ထချချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ညီညွတ်ကြပါတယ်၊ ကြည့်ရတာလဲ သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အခါ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ယောကျ်ားတွေက ပိုးပုဆိုး, ယောပုဆိုး တောင်ရှည်နဲ့, အမျိုးသမီးတွေကလဲ ပင်နီအင်္ကျီ ယောထမီနဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဝံသာနုစိတ် အားကြီးပြီး မျက်စိကုဖို့တောင် သတိမရတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မျက်စိက စာမကြည့်ဘဲနေတော့ နည်းနည်းသက်သာလာပါတယ်, ဆေးရုံကို ပြပါတယ်,ဆေးရုံက သူငယ်အိမ်ကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ **"ရောဂါ မရှိပါဘူး, စာမကြည့်ပါနဲ့"**လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆေးရုံက ထွက်လာလို့ ခတ်ရထားပေါ် တက်စီးတဲ့အခါ ညီဖြစ်သူ ကျောင်းသားလဲပါတော့ ခတ်ရထားလက်မှတ်ကို သူက ယူပါတယ်၊ တပည့်တော်က လက်မှတ် ကြည့်တဲ့အခါ စာလုံးတွေ ဖတ်လို့မရတော့ပါဘူး၊ ဒီအခါမှာ မျက်စိကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ တွေးပြီး အတော်ဝမ်းနည်းလိုက်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ရက် ဦးစံကောင်းဆေးတိုက်ကို ပြပါတယ်၊ **ဦးစံကောင်းက "သူငယ်အိမ် ကျက်နေတယ်"**လို့ ပြောပါတယ်၊ ဆေးရုံရောက်တဲ့အကြောင်း ပြောတော့ **"သူငယ်အိမ်ကို ချဲ့ကြည့်ထားလို့ပါ, မကြာခင် ပြန်ကောင်း ပါလိမ့်မယ်"**လို့ ပြောမှ စိတ်အေးသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်လို ကုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နောက်တော့ ပလိပ်က ရဟန်းအမရဲ့ယောကျ်ား ခတ်ဆရာလဲ ဖြစ်တဲ့ ဆရာဖြေကို မေးကြည့်ပါတယ်, ဒကာကြီး ခတ်စာပေးတဲ့အတိုင်း စာမကြည့်ဘဲနေပြီး ရွာပြန်သွားပါတယ်၊ ရွာရောက်တော့ မိဘများက သင့်မြတ်တဲ့ ဆွမ်းဟင်းကို ချက်ပေး, နွားနို့သောက်, ညနေ ထန်းလျက်ရည်နဲ့ ရောက်ရည်သောက်, ဒီလိုနဲ့ နှစ်လလောက်ကြာတော့ ဆီးလဲ ကောင်း မျက်စိလဲ ကောင်းပြီး အတော်အားရှိလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ရဟန်းအမ ဒေါ်ပုဆိုတာက အပျိုကြီး မဟုတ်လား, အခု ကိုယ်တော့်စကားထဲမှာ**"ရဟန်းအမရဲ့ ယောကျ်ား"**လို့ ဆိုတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, တပည့်တော် ရဟန်းခံတုန်းက အပျိုကြီးပါ, နောက်မှ ဖျားလို့ ဆေးကုရာက နဂိုကလဲ ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းဆိုတော့ အကြောင်းပါသွားတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မျက်စိရောဂါ ပျောက်တော့ ဘာတွေ လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မျက်စိရောဂါ ပျောက်တဲ့အချိန်မှာ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း ဆရာလဲ သရိုင်မှာ ခေတ္တရောက်နေလို့ ဆန်းကျမ်း၌လာသော ပဋ္ဌာရ ဖြန့်နည်းကို ထပ်ပြီးလေ့လာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပခုက္ကူပြန်ဖို့ရန် မန္တလေး ရောက်တဲ့အခါ အနောက်ပြင်စာချအကျော် သုဓွေးကျောင်းဆရာတော် **ဦးရေဝတ**နှင့် ဆရာတော် **ဦးသီလာစာရ**တို့အထံ တစ်ရက်သွားပြီး စာ လိုက်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ရက် တောင်ပြင်က ဆရာတော် **ဦးငြိမ်း**နှင့် ဆရာတော်**ဦးနာရဒ**အထံ စာလိုက်ပါတယ်၊ အခြားဆရာတော်များကတော့ ခေတ်အလိုက် ပို့ချတော်မူကြတာပါပဲ၊ ဆရာတော် **ဦးငြိမ်း**ကတော့ ရှေးမူအတိုင်းနဲ့ တူပါရဲ့၊ ချတဲ့စာဝါက ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ဖြစ်ပါတယ်၊ စာချဖို့ နေရာသို့ ကြွလာပြီး ပေစာတင်ထားတဲ့ ခေါင်းအုံးဘက်သို့ ဒူးတုတ်ပြီး ဦးချပါတယ်၊ အဲဒီနောက် စာလိုက်တွေကို ကျောပေးပြီး ဒူးတုတ်ရက်အတိုင်း စာချပါတယ်၊ တပည့်တော် သိပ်ကြည်ညိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မန္တလေးမှာ အဲဒီနှစ်ရက်ပဲ တခြားတိုက် သွားပြီး စာလိုက်ဖူးသလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ဒီနှစ်ရက်နဲ့ လေးပါးအထံ ပြီးအောင် စာလိုက် ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေကို အတော်များများ လိုက်ပြီး ဆိုပြီးဖြစ်လို့ အနက်ဉာဏ်က အတော်ကြီးနေပါပြီ၊ ပခုက္ကူပြန်ဖို့ မှန်းတာက ပဋ္ဌာန်း အဋ္ဌကထာ ဋီကာ မကုန်သေးလို့ပါ၊ ထို အဋ္ဌကထာ ဋီကာကုန်ယင် လာမည့် ဝါတွင်းမှာ မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံ ပြန်နေဖို့ပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြန်နေဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မပြန်ဖြစ်ပါဘူး, **"ကိစ္စဆိုတာ ကြံတိုင်းလဲ မဖြစ်ပါဘူး, မကြံဘဲလဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်"**လို့ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်းပါဘဲ၊ ပခုက္ကူရောက်တော့ ဆိုမြဲ စာဝါများကို ဆက်ပြီး ဆိုရာက မူလပဏ္ဏာသ ကုန်တဲ့အခါ ညောင်တုန်းဆရာတော်က **"ဇနက…တော်လောက်ပြီ"**လို့ စာဆို ရပ်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဋ္ဌာန်းအဋ္ဌကထာ တစ်ဝါသာ ဆိုရပါတော့တယ်၊ **"ဘာပြုလို့ စာဝါတွေ ရပ်လိုက်ကြပါလိမ့်မလဲ"**လို့ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိပါတယ်၊ တစ်ချိန်တော့ ရဟန်းခံရှိတဲ့အခါမှာ တပည့်တော် က သံဃာ့အစွန် ထိုင်နေပါတယ်၊ ရဟန်းပရိသတ်က ငါးရာလောက်ရှိတော့

ထိပ်ဆုံးက ညောင်တုန်းဆရာတော်က **"ဇနက...ရဟန်းလောင်း ဆုံးမ တတ်ပါ လိမ့်မယ်"**လို့ ဆိုပြီး, **"ဇနက...ဇနက"**လို့ ခေါ်နေတာကို ရုတ်တရက် မကြားလို့ အနားက ကိုယ်တော်များက တစ်ဆင့် ပြောကြ ပါတယ်၊ ဆရာတော်များအနား ရောက်တော့ **"မန်ကျည်းစေ့ ကမ္မဝါစာ"** ဆိုတဲ့ မဖတ်တတ်တဲ့ ကမ္မဝါစာကြီးကို လက်ထဲအပ်ပြီး **"သုဏာတု မေ... ဇနကော, အနုသာသေယျ"**လို့ ဥတ်ထားတော့တာပါပဲ။

မမွေဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က **"မဖတ်တတ်ပါ"**လို့ မလျှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်လျှောက်ဝံ့မှာတုန်း, မဖတ်တတ်တဲ့ ကမ္မဝါစာကြီးကိုင်ပြီး ရဟန်းလောင်းရှိတဲ့နေရာ သံဃာ့အပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့၊ ရဟန်းလောင်းနား ရောက်တော့ **ဘယ်ကစပြီး ဖတ်ရမှန်းမသိ"**လို့ တောင်ရှာ မြောက်ရှာ ရှာနေတုန်း **"ဆိုလေ ဆိုလေ"**လို့ ညောင်တုန်း ဆရာတော်က လှမ်းပြီး အမိန့်ပေးတာနဲ့ **"စာတက်တုန်းက ရထားတဲ့ အတိုင်း"** ရဟန်းလောင်းကို သွန်သင်ရတော့တာပါပဲ။

မမွေဂုတ်။ ။ပြီးတော့ ဆရာတော်များက ဘာ ပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာပြောရမှာလဲ တင်ကြိုပြီး သတိပေးထားတာမှ မဟုတ်တဲ့ ဥစ္စာ, ဒီနောက် ထုံးစံအတိုင်း ကမ္မဝါစာဖတ်တော့ ဆရာတော်နှစ်ပါးနှင့် အတူဖတ်ရလို့ ချောနေတာပေါ့။

မမွေဂုတ်။ ။နောက်တော့ ကိုယ်တော်က လေ့ကျက်ထားရောလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က**"ဒီအလုပ်ဟာ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး, စာဆို ဖို့သာ ငါ့အလုပ်ဖြစ်တယ်"**လို့ ယူဆပြီး ဘာမှ အထူးမလေ့ကျက်ပါဘူး၊ ဒီလို ရဟန်းလောင်း မဆုံးမတတ်တဲ့ ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ ခိုင်းမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထင်ကြေး မကိုက်ဘူးဘုရား၊ နောက်တစ်ခါ ရဟန်းခံကိစ္စရှိတော့ ခိုင်းပြန်တာဘဲ, ဒီတစ်ခါတော့ ကမ္မဝါစာကြီးကို လက်နဲ့ထောက်ပြီး **"ဒီကအစ, ဒီမှာအဆုံး"**လို့ အစ အဆုံး လောက်ကိုသာ ပြပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အစကို သိတာနဲ့ စာတက်တုန်းက ရဘူးတာမှန်းပြီး ဆုံးမလိုက်ပါတယ်၊ ပထမအကြိမ်ထက် တော့ တော်လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဟန်သေးပါဘူး, **"နောက်လဲ ခိုင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး"**လို့ ယူဆပြီး ထပ်လဲ မလေ့ကျက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မခိုင်းတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ခိုင်းတာပေါ့ဘုရား, ဒီတစ်ခါတော့ ကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့ အပြင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ သံဃာက နည်းတော့ **"တပည့်တော်က လွဲလိုက်, ညောင်တုန်းဆရာတော်က ထောက်လိုက်"**နဲ့ ပြီးသွားပါတယ်၊ အဲဒီ သုံးကြိမ်လဲ ပြီးရော တပည့်တော်လဲ ပခုက္ကူ ရဟန်းလောင်းဆုံးမနည်းအတိုင်းတော့ ကောင်းကောင်း ဆုံးမတတ်တော့တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...ကိုယ်တော့်ကို စာသင်ပေးရုံတွင် မကဘူး, ရဟန်းခံ-ရဟန်းလောင်း ဆုံးမပုံကိုလဲ မတတ်-တတ်အောင် လက်ထပ် သင်ပေးကြတာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်းခံ-ရဟန်းလောင်းဆုံးမတွင် ဘယ်ကမလဲ, သိမ်သမုတ်ကိစ္စကိုလဲ တပည့်တော်မှာ လက်ထပ်ရခဲ့ပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက**"ကျဘို့"** ဆိုတဲ့ ရွာမှာ ရဟန်းခံ-သိမ်သမုတ်ကိစ္စရှိလို့ ပထမဆရာတော် (ဆရာတော် ဦးပညာ)က တပည့်တော်ကို ခေါ်သွားပါတယ်, တရားလဲ ဟောရပါတယ်၊ သိမ်သမုတ်နည်းကိုလဲ ကိုယ်တွေ့ရခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီရွာမှာ ဘာများ တွေ့သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီရွာမှာ နံနက်စောစော အဲဒီနယ်က ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးနဲ့ တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ပါ လက်ဖက်ရည်ဘုဉ်းပေးကြပါတယ်, တပည့်တော်က လက်ဖက်ရည်လဲ ငှဲ့ပေးပါတယ်၊ မုန့်များကို ပန်းကန်နဲ့ ခွဲယူပြီး လက်ဖက်ရည်လဲ သောက်ပါတယ်, တပည့်တော်က ဒူးတုပ်လျက်ပါ၊ ဒီအခါ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးက တပည့်တော်ကို ကြည့်ပြီး **"ဦးပဥ္စင်းလေးက ရွှေကျင်လား, ဒွါရလား"**လို့ မေးပါတယ်၊ ပခုက္ကူ ဆရာတော်က **"ရွှေကျင်ပေါ့ဗျာ, ရွှေကျင် ရွှေကျင်"**လို့ ဖြေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် နေပုံက ဘယ်လိုနေလို့ မေးတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။မလျှောက်တတ်ပါဘူးဘုရား, ဆရာကောင်းများနဲ့ ကြီးလာတဲ့ သူဟာ အနေတော့ အများနဲ့တူပုံ မရပါဘူး၊ ဥပမာ-မိကောင်း ဖကောင်း သားသမီးများဟာ အရာရာမှာ အပြောအဆို အနေအထိုင် ကျစ်လစ်သလိုပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပခုက္ကူမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်နှစ်ခါ ကြုံဘူးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နောက်တစ်ခါလဲ ကြုံဘူးပါသေးတယ်၊ နေရာက **"စိမ့်ကန်"** ဆိုတဲ့ရွာ သိမ်သမုတ်ကိစ္စပါဘဲ, ညောင်တုန်းဆရာတော်နဲ့ အတူပါ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြတုန်း တပည့်တော်က လက်ဖက်ရည်ငှဲ့ပေးယင်း ကိုယ်တိုင်လဲ ခွဲယူပြီး သောက်တုန်းမှာ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက**"ဦးပဥ္စင်း ကလေးက ရွှေကျင်လား, ဒွါရလား"**လို့ဘဲ မေးပြန်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ညောင်တုန်းဆရာတော်က **"ရွှေကျင်ပေါ့ဗျာ, ရွှေကျင်မှ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီး သွေးသားထဲကပါ"**လို့ ပြောပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဝံသာနုတရား ဟောပြီလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို သီတင်းသုံးဖော်များက တိုက်တွန်းလို့ ဝံသာနု တရား ဟောနေတုန်း, ပဋ္ဌာန်း အဌကထာလဲ ဆိုနေတုန်းမှာ ဆရာတော် များက စာချမြှောက်လိုက်ပါတယ်၊ စာချမြှောက်တဲ့ရက်က ကဆုန်လဆန်း တစ်ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် သုံးဝါသာရသေးလို့ အသက် ၂၂နှစ်နဲ့ ၂ လ ပြည့်ရုံသာ ရှိပါသေးတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူစာချ ဖြစ်တဲ့ရက်ကို သေသေချာချာ မှတ်မိ တာက ဘာအကြောင်းလဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား စဉ်းစားပါလား, တပည့်တော် ပခုက္ကူမှာ မသေထမင်း မသေဟင်းနဲ့ နေလာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ စာချဖြစ်တယ် ဆိုတော့ နံနက် ခပ်စောစော ဆွမ်းပူ ဟင်းပူနဲ့ နေ့ဆွမ်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့, ပြီးတော့ အဲဒီ အချိန်မှာ သံဃာခြောက်ရာကျော်လောက်ရှိတဲ့ တိုက်ကြီး၌ ဆရာတော်ကြီးများနှင့်အတူ လက်ထောက် စာချများပါ ၁၈ ပါးလောက် ထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး စာချဘုန်းကြီးကလေး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်အတွက် တစ်သက်လုံး သာသနာ့ကိစ္စမှာ ခိုင်မြဲသော အခြေခံ ရသွားတယ် မဟုတ်ပါလား၊ အဲဒီ အချိန်မှာ လက်ထောက် စာချပုဂ္ဂိုလ်များကလဲ ဣဿာ မဖြစ်တဲ့အပြင် အားလုံး ခင်မင်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပခုက္ကူစာချ ဖြစ်တာဟာ တပည့်တော်အတွက် မှတ်သားဖွယ် ဖြစ်လို့ လ–ရက်တို့ကို သေသေချာချာ မှတ်မိနေတာပါ၊ ပဋ္ဌာန်းအဌကထာ ကုန်ယင် မန္တလေးပြန်ဖို့ ကြံစည်ထားတာလဲ မပြန်နိုင်သေးဘဲ, တာဝန် ကျေအောင် ဆက်ပြီး စာချနေရပါတော့တယ်။

မမွဂုတ်။ ။စာချဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဝံသာနုတရား ဟောသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မပြောတော့ပါဘူး၊ မပြောခြင်းရဲ့ အကြောင်းကလဲ တိုက်တာကို စောင့်ရှောက်လို့ပါပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဝံသာနုတရားဟောလို့ နာမည်ကြီးလာယင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ထောင်ကျမှာပဲ၊ စာချ မဖြစ်သေး လျှင် ထောင်ကျတာ အရေးမကြီးပေမယ့်၊ စာချ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ **"ပခုက္ကူတိုက်ကြီးက စာချဘုန်းကြီး ထောင်ကျသတဲ့"**ဆိုတဲ့ နာမည်က တိုက်ကြီးပါ တွဲနေမှာမို့ ဆရာတော်များ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးတဲ့ အတွက် တရားဟော ရပ်လိုက်တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဝံသာနုတရားကို အစိုးရထိအောင် ဟောတတ် လို့လား။

တပည့်တော်။ ။အစိုးရထိအောင် မဟုတ်ပေမယ့် တိုင်းတစ်ပါးသားရဲ့ လက်အောက် ခံနေရတာဟာ မကောင်းတဲ့အကြောင်းတော့ ဟောရတာပဲ၊ ဒါလောက် ဟောတာကိုလဲ အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရက မခံနိုင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် စာချဖြစ်ပြီးနောက် မကြာခင်ဘဲ အရေးပိုင်က လွှတ်လိုက်လို့ ဆိုပြီး စုံထောက်က လာမှတ်တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာချဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာက မသိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ဝမ်းမြောက်သလို ဆရာလဲ ဝမ်းမြောက်တော် မူမယ်ဆိုတာ သိလို့ စာချဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာက ဘယ်လို အမိန့်ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပခုက္ကူရောက်သည်ကစ၍ ဆရာက အဝေးမှနေပြီး **"မည်သည့် စာဝါကို ဆို၊ မည်သည့်စာဝါကို လိုက်"**စသည်ဖြင့် အမြဲစီစဉ်ခဲ့ပါတယ်၊ စာချဖြစ်တယ် ကြားတော်မူတဲ့အခါ အရာရာ စိတ်ချပြီးဖြစ်လို့ **"ဒီနောက်ကို ဆရာက စီစဉ်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ တပည့်ဘာသာ စီစဉ်နိုင်ပြီ"**လို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးတော်မူပါတယ်၊ ဆရာနဲ့ အတူနေတပည့်ကြီးများကိုလဲ ပခုက္ကူသို့ ပို့ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဆရာက ဆရာ့တာဝန် သိပ်ကျေတာပဲနော်၊ အုပ်ထိန်းချိန် မှာ အဝေးကနေပြီး အုပ်ထိန်းလို့ စိတ်ချလောက်တဲ့အခါမှာ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလို့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, တပည့်တော်သာ မကပါဘူး, အခြား တပည့်များကိုလဲ ဒီလိုပဲ စီစဉ်တော်မူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ယခုအချိန်မှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် သီတင်းမသုံးသော်လဲ တပည့်ကြီးများက **"မြောင်းမြ–လပွတ္တာ"** စသော စာသင်တိုက်တွေမှာ အခြေအနေကောင်းအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့ဆရာက တပည့်များအပေါ် အုပ်ချုပ်ပုံကို ကိုယ်တော်သတိထားမိသမျှ ပြောပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ဆရာက တပည့်များကို ဖိနှိပ်၍လဲ မထား, လွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲ မထားဘဲ အလယ်အလတ်နည်းဖြင့် အုပ်ချုပ်ပါတယ်၊ ဒကာဒကာမတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောရောနှောနှောနေတဲ့ တပည့်ကို (မိမိစကားနားထောင်ပုံ ရလျှင်) ထိုသို့ မနေအောင် တားမြစ်ပါတယ်, စကားနားထောင်ပုံ မရတဲ့ တပည့်ကို ငယ်ယင် အပြစ်ပေးပြီး, ကြီးယင်လစ်လျူရှုပါတယ်, သို့သော် မိမိဆိုင်ရာ တိုက်မှာတော့ နေခွင့်မပေးပါ။

မြောင်းမြဆရာတော်သာ ဒီလို အုပ်ချုပ်တော်မူတာ မဟုတ်သေးဘူး, ပခုက္ကူဆရာတော်များလဲ ဒီလိုပဲ အုပ်ချုပ်တော်မူကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ရှိတုန်းက ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ဥပုသ်စောင့်သော ဒကာ ဒကာမလဲ မရှိပါဘူး,(ဦးဘိုးချမ်း)ဆိုတဲ့ ကျောင်းဒကာကြီးတစ်ယောက်သာ ဥပုသ်စောင့်တာ မြင်ရပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ဒကာ ဒကာမ အဝင်အထွက်လဲ အလွန်နည်းပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဓမ္မမဥ္ဇူကျောင်းအမနဲ့ တစ်ခါမှ တပည့်တော် စကား မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး၊ တောင်မြို့ရောက်ပြီး နာမည်တော်တော် ထင်ရှားမှ **"ဦးဇနကာဘိဝံသ ဆိုတာ သူ့ရဲ့ကျောင်းမှာ စာချသွားတဲ့ ဘုန်းကြီး"**ဟု သိလို့ လိုက်လာဖူးပါတယ်၊ ပခုက္ကူကျောင်းတိုက်ကြီးက ဒါလောက်ပဲ ဒကာ ဒကာမနဲ့ ရောနှောမှု ကင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရတာ ကောင်းတာပေါ့နော်, စာကိုချည်းဘဲဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားတာဖြစ်တော့ သမာဓိလဲ တိုးမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ, ကောင်းတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ, ဒါပေမယ့် တပည့်တော် ဖြစ်ပုံကလေး ပြောရဦးမယ်၊ တပည့်တော်မှာ စာသင်သားဘဝတုန်းကလဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွမ်းခံအိမ် မရှိခဲ့, စာချဖြစ်ကော့လဲ

စာကိုသာ ကြိုးစားပြီး ချနေရလို့ ဘယ်ဒကာမနဲ့မှ အသိအကျွမ်း မဖြစ်ခဲ့ပါ၊ သို့သော် သီတင်းကျွတ်တဲ့အခါ စာဝါလဲ ခေတ္တနားကြ၊ မီးထွန်းကြလို့ တပည့်တော်နေတဲ့ ဓမ္မဌာနကျောင်းမှာလဲ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေ ထွန်းထားပါတယ်၊ တစ်တိုက်လုံးလဲ မီးတွေ ထိန်နေပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားမှာလဲ ဓာတ်မီးပူဇော်ခါစမို့ ကိုယ်တော်အများ သွားပြီး ကြည့်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်က ကျောင်းမှာတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းရှေ့နားက မြေပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ကျောင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတိုက်နဲ့ စပ်တဲ့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတို့ရဲ့ သမီးအများ ကျောင်းတိုက်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုရင်း တပည့်တော်အနီးက လမ်းပေါ်မှာ ရောက်လာကြပါတယ်, တပည့်တော်က သူတို့ကို လှည့်ပြီး မကြည့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခပ်နီးနီး ရောက်တဲ့အခါ ကြက်သီးတွေ ထလာပါတယ်၊ ဒီတော့ ဆက်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်၊ သူတို့ကို ကြည့်လဲ မကြည့်, သူတို့နဲ့ စပ်ပြီး ဘာမှလဲ မစဉ်းစားဘဲ, အထက်တန်း အမျိုးသမီးတွေမှန်း သိရုံနဲ့ အနား ရောက်လာတဲ့အခါ ငါ့မှာ ကြက်သီးထရတယ်ဆိုတော့ **"သူတို့ရဲ့ အဆိပ်ဟာ အလွန် ပြင်းထန်ပါတကား"**လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒီနောက် ဘုရားအလောင်းများ ဒီကိစ္စအတွက် အရှက်ရခဲ့ဖူးတာတွေကိုပါ တွေးပြီး အတော်ကြာတဲ့အခါမှာ ဂါထာတစ်ပုဒ်လဲ ရေးပါတယ်, နောက်တစ်ကြိမ်မှာ တေးထပ်တစ်ပုဒ်လဲ ရေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဂါထာကို ရသေးသလား, ရယင် ရွတ်ပြစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။"ဦးပဏ္ဍိတ"ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေက သူ့ဘွဲ့နာမည် အစပိုဒ်မှာ ပါတဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ် ရေးပေးပါလို့ တောင်းတာနဲ့ အဲဒီ ကြက်သီးထခဲ့တာကို မှန်းပြီး ရေးပေးပါတယ်။

> ပဏ္ဍာဝန္တာ ပဝေစန္တိ, ဒိက္ကရီန သမာဂမေ၊
> တသ္မာဟံ မုတ္တကေ ကာလေ, စရေယျံ ကာနနေ ဝရေ။

ဆိုလိုရင်းကတော့ **"စာပေပရိယတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှင်ပင် ဖြစ်သော်လဲ ပုထုဇဉ်တို့၏ စိတ်ကို အဆိပ်တက်အောင် ပြုစွမ်းနိုင်သော မိန်းမပျိုတို့နှင့် ကြုံတွေ့တဲ့အခါမှာ စိတ်တုန်လှုပ်ကြရသည်၊ ဒါ့ကြောင့် ငါသည် စာပေပြည့်စုံတဲ့အခါဝယ် ထိုမိန်းမပျိုတို့ကို ရှောင်လျက် တောတောင်အရပ်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်၍ နေပါတော့မည်"**။

စမ္မဂုတ်။ ။တယ်ကောင်း ကိုယ်တော်, တေးထပ်ကလေးက ဘယ်လိုတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။တေးထပ်ကလဲ လူထွက်ချင်တဲ့ သူတော်တစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြုပြီး, အဲဒီ ကြက်သီးထမှုပါ သတိရလာသောကြောင့် ရေးပေးတာပါ၊ အဲဒီ တေးထပ်မှာ သဋ္ဌာယတနသံယုတ်, အာသီဝိသဝဂ်၌ပါတဲ့ မြွေလေးမျိုး ဥပမာကို ယူထားပါတယ်, မြွေဆိုပေမယ့် ထိုမျှလောက် အဆိပ်ပြင်းတာဟာ နဂါးပဲ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။

ဒိဋ္ဌဝိသမြွေ။ ။ထို မြွေနဂါး၏ စူးစူးစိုက်စိုက် အကြည့်ခံရတဲ့သူမှာ အကြည့်ခံရရုံနှင့် အဆိပ်တက်စေနိုင်ပါတယ်၊ ထို့အတူ မိန်းမပျို့ရဲ့ အကြည့်ခံရသူမှာလဲ အဆိပ်တက်သလို စိတ်ထဲမှာရော ရင်ထဲမှာရော တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်။

ဖုဋ္ဌဝိသမြွေ။ ။ထို မြွေနဂါး၏ အထိခံရသူမှာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်တွေ ပျံ့စေနိုင်ပါတယ်၊ ထို့အတူပဲ မိန်းမပျို့ရဲ့ အထိခံရသူမှာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်ပျံ့သလို ရှိန်းဖိန်းသွားနိုင်ပါတယ်။

ဝါတဝိသမြွေ။ ။ထို မြွေနဂါး၏နှာခေါင်းလေဖြင့် အမှုတ်ခံရလျှင် ဖွဲပြာကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေနိုင်ပါတယ်၊ ထို့အတူ မိန်းမပျို့ရဲ့ နှာခေါင်းလေ အမှုတ်ခံရသူမှာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်တွေ ပျံ့သလို မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒဋ္ဌဝိသမြွေ။ ။ထို မြွေနဂါးရဲ့ အကိုက်ခံရသူမှာ ထိုနေရာ၌ပင် လဲ၍ သေနိုင်ပါတယ်၊ ထို့အတူ မိန်းမပျို့ရဲ့ ကာမဂုဏ် မေထုန် အကိုက်ခံရသူမှာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်တက်ကာ မေ့မူးသွားစေနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီ မြွေနဂါး လေးမျိုးကို ဥပမာပြုပြီး မိန်းမပျိုများကို ရေးထားပါတယ်၊ တေးထပ်ထဲမှာ ဘုရားအလောင်းကြီးများတောင်မှ ယခုလို အဆိပ်တက်ရတဲ့ အကြောင်းကို ပြထားပါတယ်၊ ထို အကြောင်းကတော့ "**မုဒုလက္ခဏဇာတ်, ဟရိတစဇာတ်**"တို့ကို ရည်ရွယ်တာပါ၊ ဟရိတစဇာတ်ကို ကိုယ်ကျင့် အဘိဓမ္မာ၌ ထည့်ထားပါတယ်၊ အဲဒီ အဆိပ်များဟာ အသုဘဘာဝနာ ပွားထားတဲ့ သူတွေကိုတော့ မတက်နိုင်ပါဘူး, ထို့ကြောင့် ထိုအဆိပ်ကို ကြောက်လျှင် "**အသုဘဘာဝနာဆေးကို ကိုယ်ခံအဖြစ် သုံးစွဲရမယ်**"လို့လဲ

ညွှန်ပြထားပါတယ်၊ အဲဒီ မြွေအမျိုးကြောင့် ယောက်ျားဖြစ်စေ, မိန်းမဖြစ်စေ, အမှားမှား ပြုမိလျှင် **"တစ်မျိုးလုံး တစ်နွယ်လုံး နာမည်ပျက်တတ်ပါတယ်"** လို့လဲ သတိပေးထားပါတယ်၊ အလွန်ကောင်းတဲ့ တေးထပ်ဖြစ်လို့ ရွတ်ပြပါ့မယ်။

အဆိပ်မြွေ တေးထပ်

ကြည့်ရုံ မြင်ရုံ အဆိပ်တက်သမို့, သိပ်ခက်သဟဲ့ ကြည့်ဖို့ကို၊
စိတ်ပျက်သကွဲ့ ထိဖို့ဆိုလျှင်, အမိတို့လို မြွေအမျိုး။
နှာခေါင်းလေနှင့် အမှုတ်ခံလျှင်,တစ်မဟုတ်အမြန် သေတတ်ပါသတဲ့မျိုး။
ကိုက်များကိုက်က ငိုက်ဆိုက်နေပြီ, ကတိုက်ကရိုက် သေမည် အမှန်ဆိုး၊
မိုက်မိုက်ပွေလီ ဉာဏ်သူခိုးဖြင့်, ကြံဆိုးကြံနှင့် အသင့်ရှောင်၊
"အသုဘ"ခေါ် ဆေးတော်ကြီး, မနေးဖော်ပြီး သုံးစွဲပါလေမောင်။
ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော်တောင်ပင်, ကြောင်းမလျော်ပေါင် မိဘုရားနှင့်၊
ကြည့်မှားသဖြင့် မသင့်ဉာဏ်တွေခြယ်, အကျင့်ဈာန်တွေကွယ်၊
မြွေအမျိုးကြောင့် တန်ခိုးပြယ်လျှင်, အမျိုးအနွယ် မှိန်တတ်ပါသတဲ့လေး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းပါ့ ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော့်မှာတော့ မကြည့်ရ, မထိရ, လေမှုတ်လဲ မခံရ, အကိုက်လဲ မခံရဘဲ ခပ်နီးနီးမှာ သူတို့ရောက်လာရုံနဲ့ ကြက်သီးထတယ်ဆိုတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေက ကိုယ်တော့်တေးထပ်မှာ ပါတာထက်တောင် ပိုပြီး သတ္တိကြွယ်ပါသေးလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လဲ သူတို့ရဲ့ မပြုမပြင် ပင်ကိုယ်အဆိပ်ကို အံ့သြသွားမိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက် အဆိပ်ပြင်းတာကလဲ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးက မာတုဂါမနဲ့ အနေဝေးလေတော့ ကိုယ်တော့် စိတ်မှာ သာ၍ ကင်းရှင်းနေတဲ့အတွက် ပိုပြီး အဆိပ်က ပြင်းဟန်တူပါတယ်၊ ဥပမာ–လက်နှီးလုပ်တဲ့ အဝတ်စုတ်မှာ အမဲစက် နောက်ထပ်လူးပေမယ့် ထူးပြီး မညစ်သော်လဲ, အဝတ်ဖြူဖြူ ကလေးမှာတော့ အမဲစက်ကလေး တစ်ကွက်ဟာ ထင်းထင်းကြီး ထင်ရှားသလိုပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်တတ်တာကို သတိရပြီး၊ တပည့်တော် အုပ်ချုပ်တဲ့အချိန်ကျတော့ ဖြစ်နိုင်သမျှ ရှင်းအောင် တိုက်တာမှာ သတိပေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် စာချဖြစ်တဲ့အခါ စားရေးက မပူရ မပင်ရလို့ စိတ်လဲ အေးသွားပြီး၊ စာလဲ ပဋ္ဌာန်း အဋ္ဌကထာမှတစ်ပါး မဆိုရလို့ ခန္ဓာကိုယ်လဲ သက်သာပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော့်မှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။စားရေး မပူရ၊ စာများများ မဆိုရပေမယ့် စာချနဲ့တူအောင် ကြိုးစားပြီး (မချခင်) ကြည့်ရှုရတာက စာဆိုတုန်းကထက် မသက်သာပါဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် ပင်ပန်းမြဲ ပင်ပန်းနေပါသေးတယ်၊ ဒီပြင်လဲ မန္တလေးက "သကျသီဟ"ဆိုတဲ့ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲကို ဝင်ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတော့ ထိုစာမေးပွဲနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အောက်ကျမ်းစာတွေ အထက် အဋ္ဌကထာတွေကို ကြိုးကြိုးစားစား ပို့ချနေတဲ့အတွက် ပိုပြီး ပင်ပန်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ညဝါ ချတဲ့အခါမှာ (ဖျော်ရည်ကလေးမျှ သောက်စရာမရှိတော့) စာချပြီးယင် အများအားဖြင့် မူးပြီး အိပ်ရတော့တာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း... ကိုယ်တော်ဟာ ဒီလို စာချယင်း မသေခဲ့တာတော့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမလား၊ ကံဆိုးတယ် ဆိုရမလားဘဲ။

တပည့်တော်။ ။နှစ်မျိုးလုံး ဆိုနိုင်ပါတယ်, ဆင်းရဲတာကတော့ ကံဆိုးလို့ပေါ့၊ မသေဘဲ ယနေ့အထိ သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်တာကတော့ ကံမှ အကြီးအကျယ်ကောင်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေး ပရိယတ္တိအသင်း စာမေးပွဲတော့ ဘယ်အရွယ်မှာ ဝင်ဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။၆ ဝါရမှ ဝင်ဖြစ်ပါတယ်, ဒီအချိန် ပခုက္ကူမှာ စာချရတာလဲ သုံးနှစ်လောက်ရှိတော့ စာချရည် အတော် ဝနေပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူများမှာ စာသင်သားဘ၀နဲ့ အဲဒီစာမေးပွဲကို ဝင်ကြတယ်, ကိုယ်တော်ကတော့ စာချဘ၀နဲ့ ဝင်တာဖြစ်လို့ ကျများ ကျလိုက်ယင် နာမည် အတော်ပျက်မှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ဒါ့ကြောင့် ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီးများကလဲ မဝင်စေချင်, မြောင်းမြဆရာတော်ကလဲ ပင်ပန်းလွန်းလို့ မဝင်စေချင် ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ကြီးများက မဝင်စေချင်တဲ့ စာပြန်ပွဲကို ကိုယ်တော်က ဘာသဘောနဲ့ ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီး ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ်သိလို့ သာသနာတော်၌ လုပ်စရာတွေရှိယင် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်အောင် အမြဲ သတိရှိခဲ့ပါတယ်၊ သရိုင်ရွာမှာ နေစဉ်ကလဲ စာပေဘက်မှာ တပည့်တော်နဲ့ အပြိုင် မရှိခဲ့ပါဘူး, မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ရောက်တော့လဲ တပည့်တော်ထက် ကြီးသူတွေကပါ တပည့်တော်ကို ပညာဘက်က အသာပေးကြပါတယ်၊ အစိုးရ ပထမပြန်ကို ကျောင်းသားဘဝနဲ့ နှစ်ဆင့် အောင်ပြီး, အကြီးတန်းမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ သာမဏေ နှစ်ပါးသာ ပါပါတယ်, တစ်ပါးက နောင်အခါ ရန်ကုန် အောင်မြေဘုံစံတိုက်ရဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်ပြီး ပျံတော်မူရှာပါတယ်၊ ပခုက္ကူရောက်တော့ သံဃာတွေက များတဲ့အတွက် ပြိုင်တဲ့သူ ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ စာဆိုပုံကို သဘောကျပြီး တပည့်တော်ကိုသာ စာသင်သားရော ဆရာတော်ကြီးများကပါ ကျေနပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အားလုံး ကျေနပ်ယင် တော်ရောပေါ့ကိုယ်တော်, ဘာပြုလို့ ပရိယတ္တိစာပြန်ပွဲကို ဝင်ကျင်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပခုက္ကူစာချ ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ **"တပည့်တော်အတွက် တစ်သက်လုံး ကျေနပ်စရာကောင်းပြီ"**လို့ ဆိုနိုင်သော်လဲ တပည့်တော် အမြင်က တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် ကြည့်လေ့ရှိပါတယ်၊ ပခုက္ကူစာချဖြစ်သော်လဲ မန္တလေးက သူ့နည်းနဲ့သူ အထင်ကြီးနေတာဖြစ်လို့ မန္တလေးနည်း မရသေးရင် အထင်သေးချင်ကြပါတယ်၊ မန္တလေးနည်းရဲ့ အဓိကသော့ချက်မှာ အဲဒီ ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ)စာမေးပွဲ အောင်–မအောင် အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ အမြင်နဲ့ တပည့်တော် အပေါ်မှာ အရာရာ ကျေနပ်ပြီးဖြစ်သော်လဲ တစ်နိုင်ငံလုံးက အကြွင်းမဲ့ ကျေနပ်ဖို့ လိုပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပခုက္ကူစာချဖြစ်၍ စာရည်ဝနေသော်လဲ မန္တလေး စာသင်တန်းကို အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး ဝင်ခဲ့ရတာပါ၊ အဲဒီလို ဝင်တဲ့အခါ အသက် ၂၇ နှစ်အတွင်း၌သာ ဝင်ခွင့်ရတဲ့ စာမေးပွဲဖြစ်လို့

ခြေချော်လက်ချော် နှစ်ကြိမ်လောက် ဝင်နိုင်အောင် ၆ ဝါ အရမှာ လာပြီး ဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ စာမေးပွဲ လာဝင်တော့ မန္တလေးက ဘယ်လို ထင်ကြေး ပေးကြသလဲ, အလွယ်တကူ အောင်မှာပဲလို့ ထင်ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအချိန်မှာ မန္တလေးမှာ တပည့်တော်နဲ့ အရွယ်တူတွေ သကျသီဟ အောင်ကြ, ပထမကျော် အောင်ကြနဲ့ စာမေးပွဲဘက်မှာ အလွန်ခြေသွက်နေကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုလဲ အဲဒီ အသိုင်းအဝိုင်း တချို့က **"ပခုက္ကူစာချပေမယ့် မန္တလေးတော့ ဘာရလိမ့်မှာတုန်း"**လို့ အထင်သေးကြပါတယ်, တချို့ကတော့လဲ မန္တလေးနေစဉ်က အကြောင်း သိကြလို့ အထင် မသေးကြပါဘူး၊ မှန်-မမှန်ကို စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့အခါ အကြီးတန်းဝင်နေသော ကိုယ်တော်တချို့ကဆိုယင် သူတို့ဖြေပုံကို (အငယ်တန်းဖြေပြီး ထွက်လာသော) တပည့်တော်ကို မေးကြပါတယ်၊ အဲဒီလောက်အထိ တပည့်တော်ကို တချို့က လေးစားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အောင်တော့ အောင်ရဲ့လား, ဘယ်အဆင့်က အောင်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံပါတ်(၂)က အောင်ပါတယ်, နံပါတ်(၁)ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူခေတ္တနေဖူးပြီး တပည့်တော်ဆီမှာ စာလိုက်ဖူးပါတယ်၊ သူက စာမေးပွဲတွေ အတော်များများ ဝင်ပြီးရုံမက, အဲဒီအချိန်မှာ ပထမကျော် အောင်ပြီးပါပြီ, တပည့်တော်ထက် နည်းနည်း ဝါငယ်ပါတယ်၊ ဖြေပြီး ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တပည့်တော်နောက်က လိုက်ပြီး သူဖြေခဲ့ပုံတွေကို နေ့စဉ် ပြောပါတယ်၊ နောက်ဆုံးနေ့ ပြောပြီးတဲ့အခါမှာ **"ဦးပဥ္စင်းတော့ (သူ့ကို) အောင်မှာ သေချာတယ်၊ ဒို့လဲ သဒ္ဒါနေ့က မကျရင် အောင်မှာပဲ"** လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ သူက မြန်မာပြည်မှာ ရှိသမျှ အထက်တန်း စာမေးပွဲတွေ အောင်တဲ့အပြင်, ဘီအေတောင် အောင်လိုက်ပါသေးတယ်, အတော် ဉာဏ်ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ **"ဦးပညိန္ဒာဘိဝံသ"**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာသင်တန်း အောင်ပြီးနောက် ကိုယ်တော် ဘယ်မှာ ဝါဆိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ဝါဆိုဖို့ နေရာစဉ်စားပုံကလေးကို လျှောက်ပါအုံးမယ်၊ ပရိယတ္တိ စာသင်တန်း ဝင်တဲ့အခါ တပည့်တော်က ယခုနေတဲ့ အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက်မှာ ခေတ္တနေပြီး ဝင်ပါတယ်၊ ဒီတိုက်က တပည့်တော်ရဲ့ ရဟန်းအမကြီးနဲ့ မောင်နှမများရဲ့ မိဘများ စတည်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဗဋ္ဌာန်း

ကျောင်းတိုက် ဖြစ်ပါတယ်, သံဃာငယ်များ နေခွင့်မရပါဘူး၊ အသက်ကြီးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းတော်ကြီးများသာ နေခွင့်ရပါတယ်, ဒီအချိန်မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ အတိသုခဆရာတော်ကြီးက မဟာဂန္ဓာရုံ (တပည့်တော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်) ဆရာတော်ဆီမှာ နေဖူးလို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကလဲ သဘောကျ, ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများကလဲ ကြည်ညိုတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို အမျိုးမျိုး ငဲ့ပြီး ငယ်ငယ်ကလဲ ခင်နေတာမို့ ခေတ္တနေခွင့်ပြုပါတယ်, ရဟန်းအမကြီး နှစ်ယောက်တွင် အကြီးတစ်ယောက်က ကွယ်လွန်ပါပြီ၊ ကျန်သော ရဟန်းအမကလဲ တပည့်တော် နေတာကို ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မှာ ထိုတိုက်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သတ်သတ်လွတ် စားပြီး သကျသီဟစာများကို လေ့လာရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်နှစ်လလောက် ကြာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သုံးလေးလလောက် ကြာပါလိမ့်မယ်, စာကို လေ့လာတယ်ဆိုပေမယ့် အားလုံး ရပြီးဖြစ်လို့ ညအခါမှာ စာသိပ်မပြန်ပါဘူး၊ အိပ်တဲ့ ခုတင်ပေါ် ထိုင်ပြီး စာပြန်ယင်း အိပ်ချင်တော့ အိပ်လိုက်တာပါပဲ၊ ကိုးနာရီတိုင်အောင် စာပြန်လေ့ မရှိပါဘူး, နေ့ခင်းတော့ ဟိုစာ ဒီစာတွေ ကြည့်တာပဲ, စာပြန်ပွဲနီးလို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံ ဇီးပင်ကျောင်းမှာ သွားနေတော့ သကျသီဟ စာပြန်ပွဲဝင်မည့် ကိုယ်တော်သုံးပါးလောက်ဟာ တပည့်တော် တစ်ရေးနိုးတောင် စာပြန်ကြတုန်း ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စောစောက သက်သတ်လွတ် မစားရအောင် မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် သွားပြီး ဘာပြုလို့ မနေသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မေးစရာပါပဲဘုရား,ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာရင်းဖြစ်တဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းက ဒီအချိန်မှာ ဝိသုဒ္ဓါရုံ၌ မနေဘဲ နိုင်ငံခြား ရောက်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဆရာရင်းက မရှိတော့ တပည့်တော်ဖို့ ဆွမ်း ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ပခုက္ကူမှာ ဆွမ်းမခံရဘဲ စာချလာတဲ့ အချိန်က များတော့ ဆွမ်းခံရမှာလဲ ဝန်လေးသလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သက်သတ်လွတ် စားရ စားရ, ဆွမ်းမခံဘဲ စားရတဲ့နေရာမှာ နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆရာ့ကံ ကောင်းသလောက် အစားအသောက်ကံတော့ ဆိုးရှာတယ်နော်၊ ပြောပါအုံး...“**စာသင်တန်းစာမေးပွဲ အောင်ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်မှာ ဝါဆိုသလဲ**”ဆိုတာကို။

တပည့်တော်။ ။နေပါအုံးဘုရား...လျှောက်ပါ့မယ်, ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် ဝါဆိုဖို့ နေရာကို မဆုံးဖြတ်နိုင်လို့ အောက်ပါ တေးထပ်ကို ရေးမိပါတယ်။

ဘယ်ဆီမှာ အတည်ဖြစ်ရပါ့, သည်တစ်နှစ် ဝါမှာ၊
စီစစ်လို့ အရာရာဝယ်, အခါခါ ထောက်တွေး။
နေထိုင်မြဲ မြို့ရွှေကူမှာ, ဟို့နေသူများကြောင့် မအေး။
ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြွပြန်လျှင်, ချမ်းမြရန်ပုံဝေး၊
သည်ဆီမှာ ရှိရှိရဲ့ အရေးရယ်က, သီသီကလေး ခက်တုံ၊
ခွင့်မတော် ကြောင်းမလှမှုဖြင့်, ရှောင်းဘုရာ့ မောင်းချမည့်ပုံ။
အနောက်ဘက် ဓမ္မာရုံမှာ, ကညာစုံ စာပြဖို့၊
တစ်ဝါမျှ ပြောင်းနေရသော်, ကောင်းလေစွာ့ ဩော်၊
ဒီအချက် ထုံးမှတ်လျော်အောင်, ဆုံးဖြတ်တော်မူစမ်းကြလေး...။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် တေးထပ်ထဲမှာ တွေးစရာတွေ အများကြီး ပါနေတယ်, ရှင်းပြအုံးမှပဲ၊ "မြို့ရွှေကူမှာ ဟို့နေသူ"ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊"ပခုက္ကူမှာ ရှင်းနီးတဲ့ ဒကာမ မရှိဘူး"ဆို။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက အတွေးလွန်သွားလို့ပါ, ကဗျာဆိုတာ ဒီလိုပဲ ယဉ်အောင် ရေးရပါတယ်၊"ဟို့နေသူ"ဆိုတာ စာသင်သားတွေကို ဆိုလိုတာပါ၊ နဂိုကပင် တပည့်တော်ဆီမှာ အလွန် စာတက်ချင်ကြပါတယ်၊ မန္တလေးက စာသင်တန်းအောင်လာတယ်ဆိုတော့, သာပြီး အောက်ခြေ စာတွေကို တက်လိုကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်ကလဲ အားနာပြီး ပို့ချရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အေးအေးသက်သာ နေခွင့်မရမှာမြင်လို့ "နေထိုင်မြဲ မြို့ရွှေကူမှာ, ဟို့နေသူများကြောင့် မအေး"လို့ စပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်စာက နလွန်းလို့ အတွေးချော်ရတာပဲ, "ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြွပြန်လျှင်, ချမ်းမြရန်ပုံဝေး"ဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေး ဝါဆိုရင် စားရေးကခက်တယ်, "ပရိယတ္တိအသင်းက ထောက်ပံ့တယ်"ဆိုပေမယ့် ဆန်နဲ့ ထင်းသာ ထောက်ပံ့တာမို မစာ လောက် ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် "ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြွပြန်လျှင်, ချမ်းမြရန်ပုံဝေး"လို့ စပ်တာပါ။

မမွဂုတ်။ ။**"သည်ဆိမှာ ရီရီရဲ့ အရေးရယ်က"** ဆိုတာကတော့ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ, ရီရီဆိုတာက ကိုယ်တော်နဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်နေလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ကဗျာမို့ စကားအသုံး နုနေတာပါဘုရား၊ ရီရီဆိုတာ ရဟန်းအမတိုက်က (ဒေါ်ရီ)လို့ ခေါ်တဲ့ ဒကာမကြီးပါ၊ သူ့ကို လူငယ်တွေက **"ရီရီ"**လို့ ခေါ်ပေမယ့် အလွန် ကြမ်းပါတယ်၊ ရဟန်းအမတိုက်မှာ အရာရာ စောင့်ရှောက်ဖော်ရတဲ့ ဒကာမကြီးပါ, အဲဒီ ဒကာမကြီးက **"တပည့်တော် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဂန္ဓာရုံတိုက်မှာ နေတာကို သဘော မတူပါဘူး၊ ရှေးဆရာတော်ကြီးများက သံဃာငယ်ကို လက်မခံရဘူး"**ဆိုတဲ့ ဝါဒဟာ သူ့မှာ စွဲနေပါတယ်, ရဟန်းအမများရဲ့ ရဟန်းဖြစ်လို့ ဘာမှလဲ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ဘက်က တစ်ချက်လွဲရင်တော့ **"ဂျောင်း ဘုရာ့"**လို့ မောင်းချမှာ သေချာပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်စာက နုနေလို့ **"ရီရီဆိုတာ ချောချောနုနုလေး"**လို့ ထင်သွားတယ်၊ **"အနောက်ဘက် ဓမ္မာရုံ"**ဆိုတာကတော့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ဂန္ဓာရုံမှာ စာကျက်နေတုန်း စစ်ကိုင်းဘက်က စာမေးပွဲအတွင်းမှာ စောင့်ရှောက်ဖို့ လာပြီးလျှောက်ပါတယ်, တပည့်တော်က **"အားတဲ့အခါတော့ စာမေးပွဲနဲ့ဆိုင်တဲ့ စာများကို စောစောက တင်ကြို ပြီး ပြောဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့"**လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တစ်ဝါမျှ သွားနေရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ကြံစည်မိပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အား... အဲဒီ အကြံဟာ ကောင်းတယ် ကိုယ်တော်, အဲဒီသာ ဝါဆိုပြီး အကြီး,အငယ်, အရွယ်မျိုးစုံတွေကို စာပြနေရရင်တော့ စာမေးပွဲကြောင့် နွမ်းနေတဲ့ ကိုယ်တော့်စိတ်တွေ အားလုံး လန်းသွားမှာပဲ, ဒါနဲ့ အဲဒီမှာ ဝါဆိုဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ဆိုတာ ကူးတိုင်းဖြစ်ရင် ခက်ကုန်မှာပေါ့ ဘုရား, စာမေးပွဲအောင်လို့ မန္တလေးမှာ အောင်ပွဲလဲ လုပ်ပြီးရော တပည့်တော်လဲ ဝါဆိုဖို့နေရာ မသေချာသေးတဲ့ အချိန်မှာ ညောင်ဦးမှာ တိုက်ခွဲပြီး သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဆရာတော်က မန္တလေး မြတောင်တိုက်မှာ ခေတ္တကြွလာလို့ သွားပြီး ဝပ်ချပါတယ်၊ ရောက်–ရောက်ချင်း **"ဇနက လား, ပခုက္ကူ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ"** လို့ မေးပါရော, အဲဒီတော့ ဘာမှ

မစဉ်းစားအားပါဘူး၊ "**နောက် သင်္ဘောတစ်ပတ်မှာ ပြန်မှာပါ**"လို့ လျှောက်လိုက်ရတာပဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲ… ညောင်ဦးဆရာတော်က "**ဒီအချက် ထုံးမှတ်လျော်အောင်၊ ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်တာပဲနော်**" ကိုယ်တော်က "**မပြန်တော့ပါ**"လို့ မလျှောက်ရဲဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဘယ် လျှောက်ရဲတော့မှာလဲ၊ ပခုက္ကူ ဝါဆိုဖို့ စီစဉ်ရတော့တာပေါ့။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲဒီ တစ်ဝါဆိုပြီးတော့၊ ပခုက္ကူမှာ နောက်ထပ် ဝါမဆိုတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ တစ်ဝါကလဲ မှတ်လောက်သားလောက်ပါပဲဘုရား၊ ဝါကျွတ်လို့ ဆောင်းဝင်လာတဲ့အခါ ပခုက္ကူမြို့မှာ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာလဲ ၆၀၀ ကျော် သံဃာတော်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကြလို့ ၆၀ တောင် မကျန်တော့ပါဘူး၊ ကျောင်းတွေ အများကြီးမှာ ကျောင်းစောင့်လောက်သာ ရှိကြပါတော့တယ်၊ တပည့်တော်လဲ တိုက်သစ်တစ်လုံးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး နံနက်လင်းတဲ့အခါ ကြွက်သေရှာရပါတယ်၊ တွေ့ရင် ဝါးညှပ်ကလေးနဲ့ ယူပြီး အဝေးပစ်ရပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မန္တလေး-စစ်ကိုင်း ပြန်မလာဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ အတူစား အတူနေဆိုတော့ အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးများကို ခွဲခွာပြီး မပြန်ထိုက်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မပြန်ခဲ့ပါဘူး၊

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူ ဆရာတော်ကြီးများကို ဒါလောက်ပဲ ငဲ့ရသလား၊ မတော်တဆဖြစ်ရင် သေနိုင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးနေစဉ်က ပလိပ်ရောဂါအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရာရာမှာ တပည့်တော်ကို "**ကောင်းတူ**" ဖြစ်အောင် ချီးမြှောက်ထားတာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကလဲ "**သေတူ-ရှင်တူ**"လို့ပဲ သဘောထားရပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်များ ချီးမြှောက်လို့လဲ ကိုယ်တော်, ဒါလောက် ငဲ့ရ လောက်အောင်။

တပည့်တော်။ ။တစ်ခါတုန်းက မမွှမဋ္ဌုကျောင်းမှာနေတဲ့ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါး ခွေးကို အလွန်အမင်း ရိုက်နေပါတယ်, (ယခု တိုက်အုပ် ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်တဲ့) စာချဘုန်းကြီး **ဦးဂန္ဓမာလဲ** မကျေနပ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ လာကြည့် ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အမြင်မတော်လို့ **"ဟဲ့... ဦးပဥ္စင်း, ခွေးကို ဒါလောက် ရိုက်ရသလား"**လို့ ပြောပေမယ့် မရပ်တန့်ပါဘူး, ဒါနဲ့ တပည့်တော်လဲ စိတ်ဆိုးတာနဲ့ **"ဦးပဥ္စင်း ဒီကျောင်းက ထွက်သွားရမယ်"** လို့ နှင်ပါတယ်, သူက **"သူ့ကျောင်းလား, မသွားဘူး"**လို့ တခြား ကိုယ်တော်များကို ပြောနေပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က လျှော့လိုက်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က **"အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်ဘဲ နေတန်ရင် အစက မလုပ်နဲ့, လုပ်မိရင် နောက်မဆုတ်ရဘူး"**လို့ သဘောထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စာချဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်တဲ့ **ဦးကုမာရ**ကို လျှောက်ပါတယ်၊ ထို စာချ ဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တော်ထက် ၁၀ ဝါလောက် ကြီးမယ် ထင်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။အဲဒီ စာချဘုန်းတော်ကြီးက ဘာလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထူးထူးထွေထွေတော့ မလုပ်ပါဘူး, ဆရာတော်ကြီးများကို သွားလျှောက်ပါတယ်, **"ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါးဟာ အပြစ်ရှိလို့ ဦးဇနက နှင်တာ ထွက်မသွားဘူး"**လို့။

ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးများက နေ့ဆွမ်း စားပြီးချိန်မှာ အဲဒီ ဦးပဥ္စင်းကို အာမခံထားတဲ့ ကိုယ်တော်ပါ အခေါ်ခိုင်းပြီး, ဦးပဥ္စင်းက ဇနက နှင်တာကို **"သူ့ကျောင်းလားဆိုပြီး မသွားဘူး"**ဆိုတာ ဟုတ်သလား, **"ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ငါတို့ချည်း မနိုင်လို့ စာချဘုန်းကြီးတွေပါ ဝိုင်းပြီး အုပ်ချုပ်နေရတယ်၊ "ဇနက"က မကျေနပ်ရင် သူနေတဲ့ မမွှမဋ္ဌု ကျောင်းကသာ နှင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး, ဘယ်ကျောင်းကမဆို နှင်နိုင်တယ်၊ ညနေ လေးနာရီအတွင်း တိုက်က ထွက်ရမယ်"**လို့ အမိန့် ချတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါ့နော်၊ ကိုယ်တော့်ကို ဆရာတော်များက တန်းတူထားပြီး မြှောက်စားကြတာပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်က **"သေတူ–ရှင်တူ"** စိတ်ထားတဲ့ဟာလဲ ထားထိုက်ပါပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းထဲမှာ ဆရာရင်း မရှိရင် ပခုက္ကူက ခွာဖို့ မလိုပါဘူး၊တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာ့တက်လမ်းဟာ ထိပ်တန်းအထိ ဖြောင့်တန်းပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘေးတော်ဘုရားရဲ့ ဂိုဏ်းကြီးနဲ့ ဆရာရင်းကို ငဲ့ပြီး အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခွဲခွာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခွဲခွာခဲ့ရပုံကလေး မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။မှတ်မိပါတယ်ဘုရား၊ ထိုနှစ်မှာဖြစ်တဲ့ ပလိပ်ရောဂါက နည်းနည်း ပိုလာတော့ ညောင်ဦးမှာ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်က ကြွလာပြီး ဖြစ်ပုံတွေကို နှီးနှောကြပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ တိုက်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ ဆရာတော်များလဲ ညောင်ဦးရွှေ့ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြဟန်တူပါတယ်၊ ဓမ္မဥ္ဇူကျောင်းမှာ တပည့်တော်ရဲ့ ဦးလေး နှစ်ဝမ်းကွဲ လောက် တော်တဲ့ **"စစ်ကိုင်း ရွှေပြည်ချောင်က ဦးဝိလာသ"**ဆိုတဲ့ ဦးပဉ္စင်းလဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ထိုကိုယ်တော်ဟာ နဂိုက စာအခြေ ပါလာတဲ့အပြင် ဒုတိယစာချဆရာတော်ထံ အတော်ကြာကြာ စာဆိုပြီးဖြစ်လို့ သိပ်မကြာခင် စာချဖြစ်ဖို့ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်လဲ ပလိပ်ကြီး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် နေရာပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နက်ဖြန် ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီးများက တပည့်တော်ကို ခေါ်ပြီး **"ဇနက... မောင်ဝိလာသ ပြန်လာလို့မှ မင်းပြန်မလာရင် မင့်ဆိုင်ရာက စိတ်ကောင်းကြမယ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလဲ နက်ဖြန် ပြန်လိုက်သွားတော့၊ ဒို့လဲ မကြာခင် ညောင်ဦးကို ရွှေ့ကြမယ်"**လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်... ဆရာတော်များက တမင် ပြန်လွှတ်မှ ကိုယ်တော် ပြန်ခဲ့တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ နက်ဖြန် နေ့ဆွမ်းစားပြီးချိန်တော့ ညောင်ဦးဆရာတော်ကလဲ ညောင်ဦး ပြန်ဖို့ တိုက်ကြီးက ထွက်လာပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့လဲ စစ်ကိုင်းပြန်ဖို့ ထွက်လာပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ တိုက်ကြီးနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရတော့ ဝမ်းနည်းမှုဟာ သိသိသာသာကြီး ဖြစ်လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

အများအပေါ် ဆရာလုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရတဲ့ ဒုက္ခကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တွေ့ရလို့ တိုက်တာအုပ်ချုပ်ဖို့တော့ အတော်ကြီး စိတ်ပျက်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တော်တို့ တူအရီး စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်တဲ့အခါ စိတ်ချမ်းသာမှုတော့ ရကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ စစ်ကိုင်းရောက်တဲ့အခါ (နောက်မှ ပြောကြပါတယ်၊) တပည့်တော်တို့ မျက်နှာဟာ **"ဓိးရွှက်ကလေးလို ငယ်လို့"**တဲ့၊ ပြောလဲ ပြောစရာပဲ, ပခုက္ကူမှာ အသက်လုပ်ပြီး နေရသလို ဖြစ်နေတာကိုး၊ တပည့်တော်ရဲ့ကံက တစ်မျိုးပဲဘုရား, တပည့်တော်က ရေသာခိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး မှီခိုပြီး နေရတယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကို ဝိုင်းပြီး အားကိုးကြတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို အားကိုးကြတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထိုအချိန်က ချပ်သင်းချောင်မှာ တစ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်လေးညီအမ နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်,(နောက်တော့"သရိုင်ချောင်"လို့ ချောင်သစ်တည်ပါတယ်၊) အဲဒီမှာ ဆွမ်းစားပါတယ်, တည်းတော့ အထက်ဇေတဝန် (ယခု အလယ်ဇေတဝန်)ချောင်မှာ တည်းပါတယ်၊ နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ဒေါ်လေးတို့ဆီမှာ ဆွမ်းစားမယ်လို့ လာတုန်း (ချောင်တစ်ချောင် ဆရာက ဆိုပါတော့) ဆွမ်းစား အပင့်ခိုင်းလို့ သီလရှင်ကလေးနှစ်ယောက် လာပင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ လိုက်သွားရောလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဒေါ်လေးတို့ကို တိုင်ပင်တော့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဆရာမို့ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ လိုက်သွားလို့ ရောက်တော့ အဟမ်း...။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောသာ ပြောပါကိုယ်တော် ရောက်တော့ ဘာများ ထူးဆန်းလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။လက်ဆေးဖို့ ခွက်က အင်မတန်သန့်ရှင်းပြီး ဖန်လက်ဆေးခွက်ထဲမှာ ဆောင်းအခါနဲ့ လိုက်အောင် ရေနွေးစပ်ထားတယ်ဘုရား, ဆွမ်းနဲ့ ဟင်းများကလဲ ပန်းကန်တွေပါ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပဲ, တပည့်တော်တို့လို

စာသင်သားဘဝက ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့တက်ပြီး စာချဘုန်းကြီး ဖြစ်တဲ့သူတွေကို ဒီလို ဘယ်သူမှ ပြုစုမယ့်သူ မရှိပါဘူးဘုရား၊ အမှန်က တပည့်တော်ကို မိဘ ဆွေမျိုးများနဲ့ ရဟန်းအမများက ကြုံတဲ့အခါ ဟင်းကောင်း, ဆွမ်းကောင်းတွေနဲ့ ကျွေးကြသော်လဲ ဒီလိုတော့ သာယာဖွယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို နံနက်ဆွမ်းပြီးတော့ နေ့ဆွမ်းလဲ ကြွစားဖို့, နေ့ဆွမ်းပြီးတော့ နောက်ရက်လဲ နံနက်ရော နေ့ပါ ဆွမ်းစားဖို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်မှာ ရတနာပုံကိန်း ဆိုက်လာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။နေပါအုံးဘုရား… ကိစ္စဆိုတာ အစ,အလယ်,အဆုံး သုံးပါးလုံး ခြုံမိမှ အကျိုး အပြစ် သိနိုင်ပါတယ်၊ သုံးရက်လောက် ဆွမ်းစားပြီးတော့ သီလရှင် ခပ်ရွယ်ရွယ် ရုပ်ရေ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ဆရာ့ရှေ့မှာ စာအုပ်ကလေးတွေနဲ့ ရောက်လာပြီး ဆရာလုပ်သူက သူတို့ကို ဆန်းကျမ်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပြောပေးဖို့ရန် တောင်းပန်ပါလေရော။

မမွှေဂုတ်။ ။အလဲ့…"ဒီယုန်မြင်လို့,ဒီချုံထွင်တာပဲ"နော်, ကိုယ်တော်က အစိုးရ ပထမကြီးကို သာမဏေဘဝက အောင်ပြီး သကျသီဟစာသင်တန်းလဲ အောင်, ပခုက္ကူစာချဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ကို အားကိုးရှာတာလဲ အဆိုး မဆိုသာပေဘူး။

တပည့်တော်။ ။မဆိုးပါဘူးဘုရား, သူတို့မှာလဲ သူတို့ ဂုဏ်သိန် သူတို့ ရုပ်ရည်နဲ့ဆိုတော့ (ယခုခေတ်လို ဆက်ဆံမှု မရဲသေးဘဲ) ရဟန်းတော်များနဲ့ ဝေးနေကြရှာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လဲ ဆွမ်းစားလာရင်း အဓိပ္ပာယ် ပြောပေးဖို့တော့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။စာချပေးဖို့တော့ ဘာပြုလို့ ခွင့်မပြုတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ စစ်ကိုင်း-ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အမှူးရှိတဲ့ နာယကဆရာတော်များက စစ်ကိုင်းချောင်မှာ "ကပ်-စာ-ထိုး"ဆိုတဲ့ သုံးမျိုးကို မရှောင်နိုင်ရင် ဂိုဏ်းမှ အပလို့ ကြေညာထားပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် စာချဖို့တော့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။"ကပ်-စာ-ထိုး"ဆိုတဲ့ သုံးမျိုးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ, ကိုယ်တော်တို့ ဆရာများရဲ့ ဥပဒေကု ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ။

တပည့်တော်။ ။**"ကပ်"**ဆိုတာက မာတုဂါမ-မယ်သီလကို ဆွမ်းချက်ဖို့ရန် ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယ မလုပ်စေရ, **"စာ"**ဆိုတာက သီလရှင်-မာတုဂါမ များကို စာမချရ, **"ထိုး"**ဆိုတာက အင်္ဂရိတ် မထိုးရ, ဒီသုံးမျိုးကို ဆိုလို ပါတယ်၊ အဲဒီ ဥပဒေလဲ ပေါ်လာရော အင်္ဂရိတ် ထိုးနေတဲ့ နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိကဆရာတော်က **"ဂဏဝိမုတ်, သီးခြားထုတ်, လုပ်ရပ်ဝင် တော့မည်"**လို့ လင်္ကာလုပ်ပြီးတော့ (အင်္ဂရိတ်ကို မစွန့်ဘဲ ဂိုဏ်းကို စွန့်တယ်)လို့ ဆိုတော့တာပါပဲ၊ တပည့်တော်ကလဲ အဲဒီ ဥပဒေနဲ့ မငြိ အောင် စာမချဘဲ ရှောင်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သီလရှင်က ဘယ်လောက်များတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ရှေ့မှာတော့ သုံးလေးယောက်ပါ, အခန်း တွင်း မထင်မရှားက ဘယ်လောက်မှန်း မသိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူတို့က ဘာပြုလို့ မထင်မရှား ပုန်းပြီး နားထောင်တာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့က တခြားချောင်ကပါ, ဆရာ မသိအောင် တိတ်တိတ် လာပြီး နားထောင်တဲ့သူတွေပါ၊ နောက်တော့ သူတို့ ချောင်ကလဲ ဒီလိုပဲ စာနာချင်ပါတယ်လို့ သူတို့ ဆရာကို ပူဆာကြတော့ သူတို့ ဆရာကလဲ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးပြန်တာပဲ၊ တပည့်တော်ကလဲ မည်သည့်ချောင်က လာပြီး နားထောင်ကြတဲ့အကြောင်း ကြားပြီးပါပဲ၊ ဆွမ်းကျွေးပြီးတော့ ဒီလိုပဲ ဆန်းကျမ်းအဓိပ္ပာယ်ပြောပေးဖို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ တစ်နေရာမှာ ပေါင်းပြီး စာမနာကြတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အင်း... မိန်းမဓမ္မတာပဲ ထင်ပါတယ်၊ သူများချောင် သွားပြီး စာနားထောင်ရတယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ ထင်ဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ လျှောက်တဲ့အတိုင်း သွားပြီး ပြောတာပဲလား, ကိုယ်တော့အတွက် ဂုဏ်မငယ်ဖူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က သီလရှင်အများစုနဲ့ သိပ် မဆက်ဆံဖူးသေး တော့ ကိုယ့်ဂုဏ်အတွက် မစဉ်းစားမိပါဘူးဘုရား၊ သူတို့လျှောက်တဲ့ အတိုင်း နှစ်နေရာခွဲပြီး စာပြောပေးတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တပည့်တော်တော့ တယ် မကျေနပ်ချင်ဘူး, ကိုယ်တော့်ကိုက ဖိုးပါချင် ဖြစ်နေဟန်တူတယ်, ဘယ်ချောင်တွေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဖိုးပါချင် ဖြစ်နေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား, သီလရှင်တွေဆိုတာ ရဟန်းတော်များနဲ့ ယှံယှံကြည်ကြည် ဆက်ဆံဖို့ မလွယ်တဲ့အကြောင်းကို သိလေတော့ ညာတာတဲ့ သဘောပါပဲ၊ တပည့်တော် မှာလဲ ဒေါ်လေးတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား, ချောင်နာမည်တော့ မဖော် ပါရစေနဲ့၊ နောက်အကြောင်းတွေအတွက် အခေါ်ရလွယ်အောင် ပထမ ချောင်ကို **"ဟေမဝတချောင်"** ဒုတိယချောင်ကို **"သာတာဂိရိချောင်"**လို့ မှတ်လိုက်ပါတော့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘုရားလက်ထက်တော်က **"သာတာဂိရိနတ်မင်း, ဟေမဝတ နတ်မင်း"**တို့ နေတဲ့ တောင်များကို အတုယူတာလား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, နံနက်ဆွမ်းကို သာတာဂိရိချောင်မှာ စားပြီး စာအဓိပ္ပာယ် ပြောပါတယ်, စာနာသူ ပိုပြီး များပါတယ်, အများအားဖြင့် တပည့်တော်ထက် အသက်ကြီးသူတွေကို ရွေးပြီး နာစေဟန် တူပါတယ်၊ ဆရာကလဲ အနားက နားထောင်နေပါတယ်၊ အမျိုးသမီးတွေလဲ စောင့်ရှင်း, တပည့်တော်ကိုလဲ စောင့်ရှင်းပေါ့၊ နေ့ဆွမ်းကျတော့ ဟေမဝတချောင်မှာ စားပါတယ်၊ ဆွမ်းမစားခင် စာအဓိပ္ပာယ် ပြောပါတယ်, ဆွမ်းစားပြီး တော့ ကျောင်းပြန်ပါတယ်, ဆွမ်းကိုတော့ သာတာဂိရိချောင်မှာ စာလိုက် သူတွေ တစ်လှည့်စီ, ဟေမဝတချောင်မှာတော့ စုပေါင်းပြီး တစ်နေ့ရာက ချက်ကြဟန် တူပါတယ်, မေးတော့ မကြည့်မိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆန်းအဓိပ္ပာယ်ပြောလို့ ကုန်တဲ့အခါတော့ ရှေ့ ဘာစာဝါမှ မဆက်ရတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့လဲ တပည့်တော်ရဲ့ စာအဓိပ္ပာယ်မျိုး နာဖူးကြဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဆန်းကုန်တဲ့အခါ အလင်္ကာကျမ်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်များကို ပြောပေးပါအုံးလို့ နှစ်ချောင်လုံးက လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ ပြောပေးချင်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို ဒီလို အထင်မသေးပါနဲ့, ပြောပေးချင်တာ မပေးချင်တာ အသာ ဖယ်ထားလိုက်ပါ၊ စည်းကမ်းနဲ့ လုပ်ပါတယ်၊ အလင်္ကာကျမ်းမှာ ပြောဖို့ကို မဆိုထားနဲ့ ကျားနဲ့ မတို့ အတူနားထောင်ဖို့ ခက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေတောင် ပါနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အလင်္ကာအဓိပ္ပာယ်က

အပြောခက်တဲ့အကြောင်းကို ဆရာအား ပြောပြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလွန်နာချင်နေကြတော့ ဂန္ဓာရုံကျောင်း ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ပါအုံး၊ ခွင့်ရမှ ပြောပါရစေလို့ ဆရာတော်ကြီးကို လွှဲလိုက်ပါတယ်၊ **"စာတော့ မချနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့ ပြောပေးလိုက်ပါ၊ တရားဟောသလို ပေါ့"**ဟု ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ နှစ်ဌာနလုံး အဓိပ္ပာယ်ပြောရပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် အဓိပ္ပာယ် ပြောတာကို သာတာဂိရိကျောင်းက ငယ်ရွယ်သူတွေ မနာရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကွယ်ရာကတော့ နာ–မနာ မသိပါဘူး၊ မျက်မြင်မှာတော့ အကြီးတွေချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရက်ကြာတော့ အငယ်တွေက စာစီစာကုံး သင်ပေးဖို့လျှောက်ရန် ဆရာကြီးကို ပူဆာဟန် တူပါတယ်၊ ဆရာကြီးက တပည့်တော်နဲ့ သူရဲ့ ဥစ္စာပေါ ရုပ်ချောကလေးတွေကို ထောပတ်အိုးနဲ့ မီးကျီးခဲ တွေ့သလို ဖြစ်မှာစိုး၊ လူမြင်မတော်မှာလဲ စိုးဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ စာပေဂုဏ်သိက္ခာကိုလဲ မကျစေချင်ပါဘူး၊ သူ့အသည်း ကလေးတွေကိုလည်း မကွဲစေချင်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပြီးမှ စာစီစာကုံး ပြပေးဖို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ကကော ရိုးရဲ့လား၊ ဘုရားစူး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီး ကြည့်ပါ၊ အထက်တန်း အမျိုးသမီးတွေကို ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံခဲ့တယ်ဆိုတာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်က မိမိရဲ့ စာပေပညာကို အလွန်လေးစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကိုယ်တော့်အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။သကျသီဟ ပရိယတ္တိစာပြန်ပွဲ အကြီးတန်းကို ဝင်မယ့်နှစ် ဆိုတော့ နှစ်သစ်မကူးခင် ၂၆ နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ကလဲ ထတုန်း ကြွတုန်း၊ ကိုယ်တော်နဲ့ ရွယ်တူ ငယ်သူတွေကလဲ လှတုန်း ပတုန်း၊ ကိုယ်တော်တို့က ရိုးသားတယ် ဆိုအုံးတော့ မြင်ရတဲ့သူတွေ စိတ်ရှင်းဖို့ အခက်သားပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ ညနေ သုံးနာရီလောက် စာပြတဲ့အခါ အဆောင်တစ်ခုလုံး၌ လူမြင်မယ့်ဘက်က တံခါးပေါက်တွေ

အကုန် ပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်၊ လူကြီးလဲ တစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး၊ လူကြီးတွေက ဧည့်သည်လာရင် အဝေးမှ ဧည့်ခံဖို့ အပြင်မှာ နေကြဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ အားလုံးဟာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်တော့ အမျိုးမျိုး နေကြမှာပေါ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ဟဲ ဟဲ... ကိုယ်တော့်မှာလဲ ဒီလို စာပြချင်တဲ့စိတ်ဟာ နဂိုက ရှိနေဟန်တူပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား, မှန်မှန်ပြောစမ်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာ့ကြောင့် ဒီလို စွပ်စွဲနိုင်သလဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူးလေ, သကျသီဟစာမေးပွဲ အငယ်အောင်တုန်းက **"ဘယ်ဆီမှာ အတည်ဖြစ်ရပါ့"**လို့ နေရာရှာတဲ့ တေးထပ်ထဲမှာ **"အနောက်ဘက် ဓမ္မာရုံမှာ, ကညာစုံ စာပြဖို့"**လို့ ရေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ယခုတော့ ကိုယ်တော်မျှော်တဲ့အတိုင်း စုံနေပြီဥစ္စာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟာ... ဒါက စာအဖြစ် ရေးတာပါ, တကယ်မျှော်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။ကဲလေ ရှိပါစေတော့, ဒီလို တံခါးပိတ် အစည်းအဝေးအကြောင်းကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ ကြားသူတွေက အမျိုးမျိုး မတွေးကြပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တွေးရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ, စွပ်စွဲတဲ့သူတွေက စွပ်စွဲကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ပျက်စီးတော့မှာပဲလို့ ဒေါ်လေးတို့ထံ သွားပြောကြတာနဲ့ ဒေါ်လေး အငယ်က သီလရှင်တွေကို စာမပြပါနဲ့လို့ တားပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က မိမိတို့မှာ ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံကြပါလျက်, ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီလိုပြောတော့ တပည့်မကလေးတွေကိုလဲ သနားတယ်, နောက်ဆုတ်ရင်လဲ အထင်သေးကြလိမ့်မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒေါ်လေး..."**ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး, နှစ်လလောက်နေရင် မန္တလေး စာပြန်ပွဲအတွက် သွားရမှာပါ၊ အဲဒီတော့ အလိုလို ခွဲပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ယခုအချိန်မှာ သူများပြောလို့တော့ စာအပြော ရပ်ထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး**"လို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မေးစမ်းပါရစေ, ပခုက္ကူမှာ နေတုန်းက မီးပူဇော်တာကို ကြည့်ဖို့ အမျိုးသမီးတွေ လာတဲ့အခါ ကိုယ်တော့်အနီး ရောက်တော့ **"သူတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ကြက်သီးထတယ်"**လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ သီလရှင် ချောချောကလေးတွေကို စာပြနေရတဲ့အခါ ကြက်သီးမထဘူးလား, မှန်မှန်ပြော။

တပည့်တော်။ ။ကြက်သီးလဲ မထပါဘူး, ဘာမှလဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မုန်းတော့ မမုန်းဘူးပေါ့ဘုရား၊ သူတို့က မုန်းစရာမှ မကောင်းဘဲဥစ္စာ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် နားလည်ပြီ ကိုယ်တော်, ဒီပြဿနာတွေက သာတာဂိရိ ချောင်မှာ ဖြစ်တာတွေနော်၊ ဟေမဝတချောင်မှာကော ဘာမှ မဖြစ်ဘူး လား။

တပည့်တော်။ ။ဟေမဝတချောင်မှာ ထူးပြီး ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး၊ စတည် ကတည်းက တပည့်တော်ထက် ငယ်သူတွေပါ၊ သူတို့က တပည့်တော်ကို (ပခုက္ကူစာချဘုန်းကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက်) **"ဘုန်းကြီးကလေး, ဘုန်းကြီး ကလေး"**လို့ ခေါ်ကြပါတယ်၊ အင်မတန် ရင်းနှီးကြပါတယ်၊ အောက်သူ ကလေးတွေဖြစ်လို့ ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးတွေပါ၊ အစကတည်းက ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံကြတော့ ပြဿနာအသစ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သာတာဂိရိချောင် မှာသာ အကြီးပိုင်းကတစ်မျိုး, အငယ်ပိုင်းကတစ်ဖုံမို့ ပြဿနာစုံဖြစ်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီ ပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်လိုမှ မရှင်းရပါဘူး၊ စာဝါတွေကုန်တဲ့အခါ မန္တလေးသို့ စာပြန်ပွဲဝင်ဖို့ ရွှေ့လိုက်တာနဲ့ ပြဿနာအားလုံး အပြေထွက်ပြီး ဖြစ်သွား ပါတယ်၊ ဘေးက ပျက်စီးတော့မှာပဲလို့ ကမ္ဘာပျက်မလောက် အိပ်မက် မက်နေတဲ့သူများလဲ အိပ်မက်ကောင်းတုန်း နိုးလာကြသလို ဖြစ်သွား တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ သူ တို့က မလိုက်လာကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သာတာဂိရိချောင်က မလိုက်လာကြပါဘူး, သူတို့လဲ ဘယ်မှာ လိုက်ဝံ့မှာလဲ , ဆရာကိုလဲ ကြောက်ရတယ်, ဘေးက အချင်းချင်းကိုလဲ ရှို့ရတယ်, ကိုယ့်လိပ်ပြာလဲ ကိုယ်မလုံသလို ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီနည်းအား ဖြင့် သူတို့တစ်တွေနဲ့ အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်၊ အဲဒီလို

အဆက်ပြတ်တာကိုပင် တချို့ ရင်းနှီးသူ သီလရှင် လူကြီးပိုင်းက မခံချင်လို့ **"သူတို့ တစ်တွေဟာ ဦးပဥ္စင်းကို ကြည်ညိုတုန်းက တံခါးပိတ်ပြီး ကြည်ညိုတဲ့သူတွေ, ခုမှ စိမ်းကားနေကြတာ"**လို့တောင် ပြောကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ ရင်းနှီးဖူးတဲ့ သူတွေကို အဆက်မပြတ်အောင် အသွားအလာ မလုပ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးတွေကို အထင်သေးခံရတာ မကျေနပ်လို့, တပည့်တော်အတွက်တော့ အထင်သေး မခံရအောင် အမြဲ သတိထားပါတယ်၊ သီလရှင်ကျောင်းဖြစ်ဖြစ်, လူ့အိမ်ဖြစ်ဖြစ် မသွားပါဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှာ ရဟန်းအမများဆီလောက်တော့ သွားပါရဲ့။

မမွဂုတ်။ ။ဟေမဝတချောင်ကတော့ ဆက်လက် ရင်းနှီးတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဟေမဝတချောင်က အတော်ကြာအောင် ဆက်လက် ရင်းနှီးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အတော်ကြာတဲ့အခါ သူတို့ ပင့်တာကို ဆရာသမားများရဲ့ ကိစ္စကြောင့် မလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် အဆက် ပြတ်သလောက် စိတ်နာသွားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။**"ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြွပြန်လျှင်, ချမ်းမြရန် ပုံဝေး"**လို့ ရေးခဲ့တယ်၊ ယခု ရွှေမန်းရောက်တော့ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပြေပါတယ်, ဇီးပင်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူစားရပါတယ်၊ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ တိုက်အမကက နေ့တိုင်း ဆွမ်း တစ်ချိုင့် ပို့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ပထမကျော်လဲ အဲဒီနှစ်မှာပဲ ဝင်တယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ပထမကျော်ဝင်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စစ်ကိုင်းဘက် စာပြောတဲ့အချိန်မှာ ပထမကျော်အောင်ပွဲက ပြန်လာတဲ့ ဆရာကြီးက ပထမကျော်ဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့အပြင် သီတင်းသုံးဖော်များကလဲ ဒီဂုဏ်တစ်ခု လိုနေပါသေးတယ်, ဝင်စမ်းပါအုံးလို့ တိုက်တွန်းကြတာကြောင့် ရွှေဘိုသွားပြီး သူများမသိအောင် ဝင်ဖို့ရန် ရွှေဘိုဆရာတော်လို့ နောင်အခါ ခေါ်ကြတဲ့ **ဦးကောသလ္လ** လက်မှတ်ထိုးဖို့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ သူများ မသိစေချင်တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။"**ပထမကျော်**"ဆိုတာ လူတွေကသာ အထင်ကြီးနေကြတာ, ရဟန်းတော်ချင်းတော့ အထင်မကြီးတဲ့အပြင် အထင်တောင် သေးချင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။"**ပထမကျော်**"ဆိုတာ ပထမကြီးထဲမှာ အမှတ်အများဆုံး ရသူကို ရွေးယူတာပါ၊ အမှတ်အများဆုံး ရဖို့ကလဲ ဉာဏ်အမျိုးမျိုး ထုတ်ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပထမကြီးကို ကိုရင်ဘဝတုန်းက အောင်ခဲ့တယ်ဆို၊ ယခု ထပ်ဝင်ဖို့ အခွင့်ရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဟိုခေတ်က စာချတန်းဆိုတာ မရှိသေးတော့ ပထမကျော် အတွက် ပထမကြီးကို ထပ်ပြီး ဝင်နိုင်ပါတယ်၊ ယခုခေတ်တော့ ထပ်ဝင်ခွင့် ရဟန်းမတူပါဘူး၊ စာချတန်းကို တန်းဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဉာဏ်အမျိုးမျိုး ထုတ်ပုံကို ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ပထမနည်းက ပုစ္ဆာထုတ်ရတဲ့ လူကော်မတီထဲမှာ အရေးအပါဆုံးသူထံ ကပ်ရပါတယ်, ထိုသူက ဘယ်လို စီစဉ်ပေးတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ အမှတ်အများဆုံးရတဲ့သူဟာ "**ပထမကျော်**" ဖြစ်လာတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကပ်ရတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလဲ မသိပါဘူးဘုရား, "**ငွေပေးတန် ပေး, နမပေးတန် ပေး**" ဖြစ်မှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒုတိယနည်းက ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဒုတိယနည်းကတော့ "**နတ်မင်းများကို ကူညီဝိုင်းလို့ မှိုင်းမပါ**" ဆိုတာမျိုးပါတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဟာ ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ ကိုယ်တော်, တပည့်တော် နားလည်အောင် ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုဘုရား, စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့သူကို အပြင်ဘက်ကနေပြီး ကူညီဖို့ရန် စာချဘုန်းကြီး အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ပါးသုံးပါးလောက် ရှိရတယ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က(ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက) ဆိုင်ရာက ပုစ္ဆာ ဝေပြီးတဲ့အခါ သူ့နည်းနဲ့သူ ပုစ္ဆာစာရွက်ရအောင် လုပ်ရတယ်၊ ရဖို့လဲ ခက်ဟန်မတူပါဘူး၊ အဲဒီ ပုစ္ဆာကြည့်ပြီး အပြင်ဘက်က တစ်နေရာမှာ စာအုပ်နဲ့ တိုက်ပြီး အဖြေ ရေးတာပဲ၊ အဲဒီ အဖြေကို အတွင်းရောက်အောင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ နည်းနဲ့ ပို့ကြရတယ်၊ အတွင်းလူက ထိုအဖြေကို ကူးချပြီး ထွက်လာတာပဲ၊ အပြင်နတ်က စွမ်းသလောက် အဖြေပေါ်မှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရတာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ခိုးရတာပဲနော်, ရဟန်းတော်တွေ ပါရာဇိက ကျမကုန်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စာမေးပွဲ ဝင်သူတိုင်း မခိုးကြပါဘူး၊ တချို့တလေ ဝိနည်းမရှိသေတဲ့ သူတွေသာ အပြင်နတ်လဲ လုပ်ကြ, အတွင်းလူလဲ လုပ်ကြနဲ့ ရှုပ်ကုန်တာပါ၊ အများစုက ရိုးရိုးသားသား အောင်ကြတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်တော့လောက်က စပြီး ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာမေးပွဲ ပေါ်ကတည်းကလို့ ဆိုရမှာပဲ ထင်တယ်၊ တပည့်တော် ကျောင်းသားတုန်းက စာမေးပွဲ မဝင်နိုင်သေးခင် သွားကြည့်တော့ ဒီကိစ္စကို တွေ့ခဲ့တာပဲ၊ နတ်မင်းများက သင်ဖြူးတွေ ဘာတွေ ခင်းပြီး အကြီးအကျယ် ကူညီနေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျွတ်ကျွတ်, ကျွတ်ကျွတ်, ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုယ်တော်,... သာသနာပြု စာမေးပွဲကြီးက သာသနာဖျက်သလို ဖြစ်နေပါပြီကော။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ဖြစ်နေတာပဲ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဒါ့ကြောင့် ပထမကျော် မဝင်ချင်တာကိုး၊ ရွှေဘိုမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ဝင်တာက ဘာ အဓိပ္ပာယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးမှာ ပထမကျော် မှန်းနေတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့နဲ့ တိုက်ရိုက် မပြိုင်ချင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်မှာ နာမည်ကြီးနေသူဖြစ်လို့ ပထမကျော် အောင်လာရင် ကော်မတီတွေကို သူ့ရဟန်းအမက ငွေထိုးလို့ အောင်တယ်ဖြစ်ဖြစ်, မန္တလေး ဆရာကြီးတွေက

နတ်လုပ်လို့ ဖြစ်ဖြစ်, တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ထင်ကြမှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရွှေဘိုမှာ တပည့်တော် အထက်က နတ်လုပ်နိုင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး၊ အရကျက်စရာပဋ္ဌာနှင့်သဂြိုဟ်ကို သင်ကျသိပြီးနောက် ရနေတဲ့ အပြင်, အဓိပ္ပာယ်ဘက်က စာချဖြစ်နေတာမို့ ကြောက်စရာ မရှိရုံမက, ဆန်းနှင့် အလင်္ကာကို ကျေးဇူးရှင်မကလေးတို့အား ပွပွနွှေးနွှေး နှစ်ချိန်တောင် သင်တန်းပေးထားတာဖြစ်လို့ အားလုံးပြည့်စုံနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ မန္တလေးက ဘိုးတော်နတ်ကြီးတွေကို မကြောက်ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေး ဘိုးတော်ကြီးတွေလဲ တပည့်တော်ထက် ပိုပြီးဗဟုသုတ မများပါဘူး၊ ပြီးတော့ အပြင်က ကူပေးရတဲ့ကိစ္စမှာ စာအုပ်ထဲမှာ တိုက်ရိုက်မပါတဲ့ သဘောအမေးတွေကို စိန်ပြေနပြေ စဉ်းစားချိန် မရပါဘူး၊ အမြန်ရေးပြီး အတွင်းသွင်းရတာဖြစ်လို့ ထို သဘောအမေးတွေကို တပည့်တော်က ပိုပြီး အသာယူထားပါတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ထိုခေတ်က ဆယ်ရက် ဖြေရပါတယ်၊ ကိုးရက်လောက် ဖြေပြီးတဲ့အခါ တပည့်တော်အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိ–မရှိ စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်၊ မျှော်လင့်ချက် မရှိရင် နောက်ဆုံးရက် မဖြေဘဲ ထားမယ်လို့ ကြံပြီးသာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ဆုံးရက် ဖြေတော့ကော ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။နောက်ဆုံးရက်ပါဖြေရင် ဂေဇက်ထဲမှာ ခရေပွင့် ပြထားပြီး **"ပထမကြီး ထပ်အောင်"**လို့ ဖော်ပြပါတယ်၊ ထိုသို့ ဖော်ပြရင် ပထမကျော်ဝင်ကြောင်း အများသိမှာ စိုးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဂေဇက်ထဲ လုံးလုံးမပါအောင် နောက်ဆုံးရက်ကို မဖြေဖို့ စိတ်ကူးရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူများမသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ပြီး ပထမကျော် အဝင်သွားပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စကို သူများမသိအောင် လုပ်ရတာဖြစ်လို့ အားလုံး ပရိယာယ် ဆင်ရပါတယ်၊ ဆီးပင်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးကို သွားခါနီးဝပ်ချတော့ **"ကိုဇနက... ဘယ်သွားမလို့တုန်း, စာမေးပွဲက နီးလှပြီ"**လို့ ပြောပါတယ်၊ [စာမေးပွဲဆိုတာ သကျသီဟ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲကို ဆိုလိုတာပါ၊ ထိုစာမေးပွဲက အစိုးရ ပထမပြန်ပြီးရင် ရက်မကြာခင် ဆက်လေ့ရှိပါတယ်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်လို လျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။**"ကိစ္စကလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ"**လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဘယ်ရယ်လို့ မမေးတဲ့အတွက် မလျှောက်ပါဘူး၊ **"မကြာစေနဲ့"**လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ **"အကြောင်း မညီညွတ်ရင် မကြာပါဘူး"**လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ [စာမေးပွဲ မဝင်ဖြစ်လျှင် အကြောင်း မညီညွတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အတူ ဆွမ်းစားတဲ့ **ဦးရာဇိန္ဒ** (မိဂဒါဝုန် ဆရာတော်လောင်း) ကို နှုတ်ဆက်ပါသေးတယ်၊ သူက **"ကိုယ့်လူ ဘယ်သွားမလို့တုန်း"**လို့ မေးပါတယ်၊ **"တောင်မြို့ သွားမယ်"**လို့ ဖြေပါတယ်၊ **"ဘာကိစ္စလဲ"**လို့ မေးပါတယ်၊ **"စိန်ကလေးတစ်လုံး ကြည့်စရာရှိလို့"**ဟု ဖြေလိုက်ပါတယ်၊ [နဂိုက စဉ်းစားထားတာ မဟုတ်လို့ နှုတ်ထဲ ပေါ်လာသလို ဖြေလိုက်တာပါပဲ။] **"ဘယ်သူ့ဖို့တုန်း"**လို့ မေးပြီး **"ရဟန်းအမဖို့လား"**လို့ သူက ဆက်မေးပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ **"ဆိုပါတော့လေ"**လို့ ဖြေပါတယ်၊ **"ကိုယ့်လူ မျက်နှာဟာ ယနေ့ တယ်ရွှင်နေပါလား"**လို့ ပြောပါတယ်၊ **"ရွှင်ဆို လာဘ်ရစရာရှိတာကိုး"**လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး တောင်မြို့ သွားတဲ့ ရထားလက်မှတ် ယူခိုင်းဖို့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှမ်းစုဘူတာကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာလို့ တောင်မြို့ ဝင်တာတုန်း၊ ရွှေဘို တိုက်ရိုက် သွားပါလား။

တပည့်တော်။ ။ရွှေဘိုသွားဖို့ စရိတ်မရှိပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ ငွေမထားတာ ကြာပါပြီ၊ ကပ္ပိယ ရှိမှ ငွေထားပါတယ်၊ ထိုအချိန်မှာ ကပ္ပိယလဲ မရှိပါဘူး၊ တောင်မြို့သွားဖို့ ရထားစရိတ်တောင် သူများဆီ တောင်းရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တောင်မြို့သွားပြီး ရဟန်းအမဆီ ဝင်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအချိန်မှာ ရဟန်းအမနဲ့ တပည့်တော်နဲ့ သိပ် အဆင်မပြေကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းတိုက်သွားပြီး ကပ္ပိယလုပ်တဲ့ ဒကာဖြူကို နံနက်ကျတော့ ရထားလက်မှတ် ယူပေးဖို့ ပြောရမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ အဆင်မပြေတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။စစ်ကိုင်းချောင်က သီလရှင်များကို စာပြောပေးတဲ့ ကိစ္စပေါ့ ဘုရား, အဲဒီ ကိစ္စတုန်းက စစ်ကိုင်းချောင်မှာ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်တော့ ရဟန်းအမနဲ့ ဆက်နေတဲ့ သီလရှင်တွေက သွားပြီး ကတုန်းကတိုက် လုပ်ကြလို့ ရဟန်းအမက ဒေါပွနေတယ်ဆိုတာကို ဒကာဖြူက စောစောက ပြောဖူးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဟန်းအမဆီ မသွားဘဲ ဒကာဖြူဆီ ရထားလက်မှတ်အတွက် ဝင်ရပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ကပ္ပိယ ဒကာဖြူက ရဟန်းအမ သဘောမတူဘဲ လက်မှတ်ယူဖို့ ငွေကို သုံးနိုင်သလား။

တပည့်တော်။ ။ဒါလောက်တော့ သုံးနိုင်ပါတယ်၊ နံနက်ဆွမ်း စားပြီးတော့ **"ဒကာဖြူ... ရထားလိုက်ပြီး လက်မှတ်ယူပေးစမ်းပါ"**လို့ ခေါ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘူတာရောက်တော့ ဒကာဖြူက **"ဘယ်ဘူတာ ယူရမှာလဲ"**လို့ မေးတော့ **"မြင်းကသာဘူတာကို ယူပါ, ဒုတိယတန်းလဲ မယူပါနဲ့, တတိယတန်းပဲ ယူပါ"**လို့ ပြောရပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ မြင်းကသာဘူတာကို တတိယတန်းလက်မှတ် အယူခိုင်း ရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ရွှေဘိုသွားတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ပါ၊ မြင်းကသာဘူတာဆိုတာ ရွှေဘို လွန်ပြီးမှ ရောက်ရတဲ့ဘူတာ ဖြစ်ပါ တယ်၊ ခါတိုင်းတော့ တပည့်တော်အတွက် ဒကာဖြူက ဒုတိယတန်း လက်မှတ် ယူပေးလေ့ ရှိပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရဟန်းအမက မကျေနပ်နေတုန်းဖြစ်လို့ တတိယတန်းလက်မှတ်ကို ယူစေရပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဟာက တကယ့် ထိပ်တန်း စာမေးပွဲ သွားဝင်တာတောင် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ကိုနော်, ကိုယ်တော့် ကံကိုလဲ သနားပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။မသနားနဲ့အုံး ဘုရား, ရှေ့လျှောက် အလားတူတွေ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်အုံးမယ်၊ ဒကာဖြူက ဘူတာက ပြန်ပြီး ရဟန်းအမကို ဦးပဉ္ဇင်း မြင်းကသာ သွားတဲ့အကြောင်း ပြောတဲ့အခါ, ရှင့် ဦးပဉ္ဇင်းက မြင်းကသာ သွားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နက်ဖြန် စာမေးပွဲမှာ မယ်သီလတွေကို နတ်လုပ်ပြီး ကရအောင် **"ဆင်ကသာ သွားတာ"**လို့ ငေါ်တော့တော့ ပြောပါသတဲ့။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ပြောရုံတွင်ပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ပြောရုံတွင် မကပါဘူး, နက်ဖြန်ကျတော့ သူ့မိတ်ဆွေ သီလရှင်တွေကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့ စာမေးပွဲ ကျင်းပတဲ့ ဆင်များရှင်ဘုရား သွားပါသေးသတဲ့၊ တပည့်တော်ကို မတွေ့ပါဘူး, ကိုယ်တော်ကြီး တစ်ပါးကို စပါးကျီထဲမှာ တွေ့ပါသတဲ့, အဲဒီ ကိုယ်တော်ကြီးက ရိုးလဲရိုး ရဟန်းအမကိုလဲ သိလို့ **"အဟမ်း... အတည်မဖြောင့်လို့, ကျီထောင့် နေရသဗျ"**လို့ ပြောလိုက်သတဲ့၊ တပည့်တော်ကိုတော့ သူနဲ့ မတွေ့အောင် ပုန်းနေတယ်လို့ မှတ်ချက်ချသွားပါသတဲ့။ (ဒီဟာတွေကို ဒကာဖြူက ပြန်ပြောလို့ သိရတာပါ။)

မမှုဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ကိုယ် မလုပ်ရဘဲနဲ့ အလွဲလွဲ အမှားမှား အထင်ခံရ တယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။စာမေးပွဲနဲ့ စပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်လဲ နတ်မလုပ်ပါဘူး, နတ်အကူ အညီလဲ မယူဖူးပါ၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ စာမေးပွဲ အလတ်တန်းအောင်တော့ **"ဒီအကောင်ကလေးဟာ ဒါလောက် မတော်နိုင်သေးပါဘူး, သူ့ဆရာက ကူပေးလို့ အောင်တာပါ"**လို့ ဆရာနဲ့ ရွယ်တူ ဦးပဉ္စင်းကြီးတွေက အထင်သေးကြ–ပြောကြပါတယ်၊ ဒီကိုယ်တော်ကြီးတွေနဲ့ ပထမကြီး ဝင်တဲ့အခါ အတူတူ ဖြစ်နေပါတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ စာဖြေခုံချင်းက နီးကပ်နေလို့ တပည့်တော် သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ဖြေတာကို သူတို့ သိရုံမက, တပည့်တော်ကို သူတို့က ဆန်းဘာသာ ဖြေတဲ့နေ့မှာ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ လှည့်မေးကြပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ အစောင့်တွေ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ မပြောဘဲ, အားလုံး ပြီး၍ အဖြေစာအုပ်ကို အစောင့်များရဲ့ လက်ထဲအပ်ပြီးမှ သူတို့ အနားက ဖြတ်ပြီး တိုးတိုး ပြောခဲ့ပါတယ်၊ (ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်ဟာ ကိုရင်ဘဝ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိနည်းလို အပြစ်မရှိပါဘူး၊) ဂေဇက် ထွက်လာတဲ့အခါ သူတို့လဲ မပါပါဘူး၊ ဒီတော့မှ သူတို့က **"ဇနက က အောင်မှာပေါ့, စာ သိပ်ရတာကိုး:"**လို့ ပြောကြပါသတဲ့။

မမှုဂုတ်။ ။အရာဘက်ကတွင် မကဘူး, သဘော အယူအဆဘက်ကလဲ သာလို့ အောင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, အဲဒီ ပထမကြီး ဝင်တဲ့အချိန်မှာ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ နဲ့ ဒီဃနိကာယ်လို့ ခေါ်တဲ့ သုတ်သုံးကျမ်း ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကို

ကိုယ်တိုင် ဆိုပြီးနေတာကို သူတို့ မသိကြပါဘူး၊ အဲဒီ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကြီးတွေက သဘောဉာဏ်ကို ထက်သန်စေနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်း ကိုင်း... အဲဒီဟာတွေ ထားလိုက်ပါဦး, ပထမကျော်ဝင်ပုံ ဆက်ကြဦးစို့၊ ရွှေဘိုရောက်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ရွှေဘိုမှာ **ဦးကေသရက** ကျောင်းပိုင် မရှိပါဘူး၊ သူနေတဲ့ ကျောင်းမှာလဲ နံနက်ဆွမ်း မစားရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ကို နံနက် ဆွမ်းစားရအောင် ပုခန်းတိုက် ပို့ထားပါတယ်၊ ပုခန်းတိုက်ကလဲ တပည့်တော်ကို စာချပုဂ္ဂိုလ်လဲဖြစ် ပထမကျော် ဖြေမည့်သူလဲဖြစ်တော့ ဆရာတော်ကြီးနဲ့တကွ တိုက်အုပ် ဘုန်းတော်ကြီးကပါ ဂရုစိုက်ကြပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးကျောင်းရဲ့ အောက်ထပ် ဆင်ဝင်ထဲမှာ တစ်ပါးတည်း သီးခြား ထားပါတယ်၊ နံနက်ဆွမ်းကို ဆရာတော်ကြီးနဲ့အတူ စားရပါတယ်၊ မန္တလေးက အလကာ်ကောက် စာအုပ်တစ်အုပ်သာ ပါပါတယ်၊ ဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို နေ့စဉ် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပုခန်းတိုက်က ငှားပြီး ကြည့်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ညလဲ စာကြည့်တာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ညအခါ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး အတော်ညဥ့်နက်အောင် စာကြည့်ပါတယ်၊ တစ်ညတော့ စာကြည့်ပြီး မိုးကလေး ရွာထားတဲ့နေရာမှာ လမ်းလျှောက်နေရင်း ကင်းကိုက်ပါလေရော, ဘာကင်းမှန်းလဲ မသိ၊ အားလုံး အိပ်ကြပြီဖြစ်လို့ ခေါ်စရာလဲ မရှိ၊ မီးလဲ မရှိနဲ့ **"ကဲ... ဘာဖြစ်ဖြစ်, ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရောဟ"**လို့ တွေးပြီး ကျောင်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်ပါတယ်၊ နံနက်ကျတော့ သက်သာသွားလို့ တော်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နံနက် ဆွမ်းစားပြီးတော့ ဘာလုပ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက် ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ ခေါင်းရင်းနားမှာရှိတဲ့ ခရေပင်က အပွင့်တွေကို တစ်ရာကျော်, တစ်ရာကျော် နေ့တိုင်းကောက်ပြီး ဘုရားကို ရေနဲ့တကွ ပူဇော်ပါတယ်၊ ပန်းကောက်တဲ့အခါ အောင်ဂါထာနဲ့ အောင်တေးထပ်ကိုလဲ တိုးတိုးရွတ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပန်းပွင့် တစ်ရာကျော် ပူဇော်တာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ဖြေရတဲ့ ပုစ္ဆာတွေမှာ နေ့တိုင်း အမှတ်တစ်ရာ ပေးပါတယ်၊ အဲဒီ အမှတ်အားလုံး မဟုတ်တောင် ၉၀ ကျော်လောက်ရမှ ပထမကျော်ကို မျှော်နိုင်ပါတယ်, ဒါ့ကြောင့် ပန်းပွင့်တစ်ရာကျော်ကို နေ့စဉ် ပူဇော်တာပါ။

မမွှေဂုတ်။ ။**"အောင်ဂါထာ–အောင်တေးထပ်"** ဆိုတာက ဘယ်ဟာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အောင်ဂါထာဆိုတာက ရတနာ့ဂုဏ်ရည်မှာပါတဲ့ **"ဥုံ နမော တေ"**ဆိုတဲ့ ဂါထာပါ၊ အောင်တေးထပ်ကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အောင်မြေပလ္လင် အောင်ပင်လှဉ္ဖ, အောင်မြင်သပ ရန်သူပုန်၊
အောင်ရှင်ဘုရား အရဟံဂုဏ်ကို, မကျန်အကုန် တေဇာနှင့်၊
ဝေဆာမြင့်မြင့် ဆင်းရန့်လူတယ်, သတင်းပြန့်ကြူ ဆင့်ကဲသာလို့တင့်။
မြင့်ပဲသာလို့ မြင့်ရေးပေါ်အောင်, အရှင့်မြေးတော် ကျော်ကျော်သနင့်၊
အသင့်တွေးမျှော် တော်လျော်သင့်ဖို့, ကော်ရော်သဖြင့် အရှင့်ထံ၊
အောင်ပန်းထွေထွေ ညောင်ရေတကောင်းနှင့်, အောင်စေအကြောင်း ခွင့်တောင်း အောင်ဆုပန်။
အပရာဇိတ ပလ္လင့်ပုံမှာ, အရှင့်သဗ္ဗညာန် စိတ်အစဉ်ညွတ်လို့၊
ထိပ်တင်တမွတ် အလွတ်ဖြိုးကြွယ်စွာ, မချွတ်ကိုးကွယ်ကာ၊
အောင်ပန်းဆင့်ဆင့် ခိုင်ပွင့်ညှာကို, အပြိုင်ဝင့်ကာ ချူစမ်းမယ်ဖျလေး။
မရှောင်တမ်းဖြင့် နိုင်သင့်ရာကို, အနိုင်ကျင့်ကာ ယူစမ်းမယ်ဖျလေး။

မမွှေဂုတ်။ ။ပန်းတို့ ရေတို့ ပူဇော်ပြီးတော့ ဖြေရမယ့်စာကို ကြည့်မှာပေါ့နော်၊ စာကြည့်ပြီး နေ့ဆွမ်းတော့ ဘယ်မှာ စားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နေ့ဆွမ်းတော့ ပိဋကတိုက် ဦးကောသရတို့ကျောင်းမှာ စားပါတယ်, ကျောင်းဘုန်းကြီးက ဆွမ်းဟင်းအများကြီး ရပါတယ်၊ နေ့တိုင်း ခတက်ချဉ်သုတ်နဲ့ စားရတာ အလွန်မြိန်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။စာမေးပွဲဆိုင်ရာက နေ့ဆွမ်း မကျွေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကျွေးပါတယ်, ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က အများနဲ့ ရောရော နှောနှော မစားတတ်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းက စားပြီးမှ သွားတာ ပါပဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်လို အကြီး အကျော် ဝင်တာက ဘယ်နှစ်ပါးရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် တစ်ပါးထဲပါ, ဒါ့ကြောင့် အလတ်ပြီးတဲ့နေ့မှာ ပညာအုပ်က ဆရာမတွေကို **"နောက်ရက်တော့ အကျော်ဝင်တဲ့ ကိုယ်တော်ကို ဆွမ်းကပ်ကြအုံးမလား"**လို့ စာဖြေတဲ့ စာသင်ကျောင်းရဲ့ အောက်ထပ်မှာ မေးသံကြားပါတယ်၊ ဆရာမတွေကို **"နေ့တိုင်းလဲ စားမှ မစားဘဲ, ဘာ ကျွေးဖို့ လိုသေးတုန်း"**လို့ ပြောကြတဲ့ အသံကို အပေါ်က ကြားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကံကိုက ဆိုးပါတယ် ကိုယ်တော်, တကယ်ဆိုတော့ အကျော်ဝင်တဲ့ ကိုယ်တော်ကို မွန်မွန်မြတ်မြတ် ကျွေးဖို့ကောင်းပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကံက စားတတ်ဖို့သာ ကံပါဟန်တူပါတယ်၊ ဒီပြင်တော့ ကောင်းလှတယ် မရှိပါဘူး, တပည့်တော်ကလဲ စာတတ်ပြီး သာသနာ့ဝန် ဆောင်နိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒီပြင်ကံတော့ ကောင်းဖို့ရန် မတောင့်တပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပထမလတ်နေ့ ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ဘယ်သွားဖြေရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပညာအုပ်က သူ့ရုံးကိုကြွပြီး ဖြေပါ လျှောက်လို့ သူ့အိမ်က သူ့ရုံး သွားဖြေရပါတယ်, ပညာအုပ်က သဒ္ဒါတရား ကောင်းဟန်တူပါ တယ်၊ တပည့်တော်ကို နေ့တိုင်း လက်ဖက်ရည် အချိုရော မုန့်ပါ ကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းဆရာမတွေက **"ဆွမ်းမကျွေးနိုင်ဘူး"**ဆိုတော့ ပညာအုပ် က ကိုယ်တော့်ကို သနားဟန် တူပါရဲ့နော်၊ ကိုယ်တော် ၁၀ ရက်ပြည့် အောင် ဖြေတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။၉ ရက်ဖြေပြီးတော့ အမှတ်တွေကို ခန့်မှန်းကြည့်ပါတယ်၊ သဒ္ဒါ သင်္ဂြိုဟ်နေ့တွေမှာ သဘောမေးခွန်းတွေ များများပါပါတယ်၊ အဲဒီ မေးခွန်းတွေကို မန္တလေးနတ်မင်းကြီးများကလဲ ကပ္ပာကယာဆိုတော့ မှန်အောင်ဖြေပြီး အတွင်းသွင်းဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်၊ ၁၀ ရက် မြောက် ပုစ္ဆာအတွက် ဘာသာပြန် ပါဠိစီမေးခွန်းတော့ စင်းလုံးချောမယ်လို့ တွက်ထားပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ၁၀ ရက်မြောက် ဖြေတဲ့အခါ နှစ်နာရီ လောက်နဲ့ ပြီးလို့ ပညာအုပ်က **"မြန်လှပါလား, မပြေဘူးလား"**လို့ မေး ပါတယ်၊ တပည့်တော်က**"အဖြေကြည့်ပါလား"**လို့ ပြောတာနဲ့ အဖြေကြည့် တော့ အားလုံး ဖြေထားတယ်ကိုး၊ ရဟန်းတော်တွေ **"ပါဠိမနိုင်ဘူး"**လို့

ကြားဖူးကြောင်း ပြောတော့ "**ဦးပဥ္စင်းတော့ ဒီနေ့ အဖြေနိုင်ဆုံးပဲ**"လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ **ဦးကေသရ**ကို အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးချင် ရေးတော့, ငွေမထိုးဘဲ ရိုးရိုးသားသား အမှတ်များသူကို အအောင်ပေးရင် သေချာပါတယ်လို့ ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မန္တလေး ဘိုးတော်နတ်ကြီးတွေတောင် အရေးမစိုက် ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, သဘောအဖြေကျတော့ ဘိုးတော်ကြီးတွေက သိပ်စဉ်းစားချိန် မရပါဘူး၊ အတွင်းမှာ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ကိုယ် ဖြေသူက စဉ်စားချိန် ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။၁၀ ရက်လုံးလုံး စာဖြေရတော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအရွယ်တိုင်အောင် "**ကျန်းမာရေးကို တမင် လိုက်စား ယူရတယ်**"ဆိုတာ နားမလည်သေးဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာရေးကတော့ ပစ်စလက်ခတ်ပါပဲ၊ "**ထုံနစ်**"ဆိုတဲ့ ရောဂါက ပခုက္ကူမှာတုန်းကပင် နည်းနည်းရှိနေလို့ အဲဒီ အချိန်မှာ ညနေပိုင်းကျရင် သွေးကျပြီး ခြေထောက် ရောင်နေပါတယ်၊ စာမေးပွဲဖြေရင်း နောက်ရက်တွေမှာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ခြေချ ဖြေရတော့ သာပြီး ဆိုးပါတယ်၊ တပည့်တော်ဘဝမှာ ဆရာရင်းကလဲ ဘုန်းကံဘက်က အားမကိုးရ၊ ဒကာ ဒကာမ အရင်းအချာ ဆိုတာလဲ ရဟန်းအမများသာ ရှိတယ်၊ မိဘများလဲ ပစ္စည်းလျှော့နေပြီ၊ ဒီတော့ တပည့်တော်အတွက် ဤလောကမှာ တတ်ထားတဲ့ စာကလေး တောင် အကျိုးရချင်မှ ရတော့မှာမို့ သေလဲ မြေကြီး, ရှင်လဲ ရွှေထီးဆိုတာ လိုပါပဲ၊ သေမှာကို အရေးမစိုက်မိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် စွဲကပ်တဲ့ ရောဂါကို မကုအားပါဘူး၊ ကုစရာလဲ ငွေမရှိပါဘူး၊ ပထမကျော် အဝင်သွားတဲ့ ကိစ္စကိုပဲ ကြည့်ပါ၊ ဘယ်သူမှ အရေးတယူ မရှိပါဘူး, တပည့်တော်ကလဲ အရေးစိုက်သူ မရှိဘဲ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ရတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပထမကျော် ဖြေတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ဖြေပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ဦးကေသရတို့ ကျောင်းမှာ နေ့ဆွမ်းစားပြီးတော့ အချိန် စောသေးတာနဲ့ ကျောင်းကို လှည့်ပတ်ပြီး ခပ်မြန်မြန် လမ်းလျှောက်ပါတယ်၊ ဥပုသ်နေ့မှာ ဥပုသ်သည်တွေ လာပေမယ့် တပည့်တော်က ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်တာပဲ, အချိန်နီးမှ စာဖြေဌာနကို သွားပါတယ်၊ လက်ထဲမှာ

ဆိုင်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဖောင်တိန်တစ်လက်သာ ပါပါတယ်၊ စာဖြေဌာနရောက်တော့လဲ ပုစ္ဆာ မဝေခင် စာကြည့်နေတာပါပဲ၊ ပုစ္ဆာဝေခါနီးတော့ စာအုပ်ကို ဆိုင်ရာအပ်ပြီး ဖြေဖို့ဝေတဲ့ စာရွက်ပေါ် အထက်ဆုံးနေရာမှာ ဖောင်တိန်ထည့်တဲ့ သေတ္တာကလေးနဲ့ မျဉ်းတစ်ကြောင်းသာ ကြောင်းလိုက်ပါတယ်၊ အောက်တော့ မျဉ်းမကြောင်းဘဲ ရေးတာပါပဲ၊ ပုစ္ဆာအမှတ်စဉ်ကို မကျော်ဘဲ အစဉ်အတိုင်း ဖြေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဖြေပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ပြန်ခဲ့ရောလား။

တပည့်တော်။ ။ပရိယတ္တိစာမေးပွဲအတွက် ရက်က နီးနေပြီဖြစ်လို့ နောက်တစ်ရက်မှာ ပြန်ခဲ့ပါတယ်၊ ပြန်တဲ့ရက်မှာ နေဆွမ်းစားပြီး ချက်ချင်း ဘူတာသွားဖို့ တာဝန်ရှိသော်လဲ လိုက်ပို့မယ့် **ဦးကေသရက "နေပါအုံးကွာ, စောပါသေးတယ်"**ဆိုလို့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ နေရပါတယ်၊ နောက်တော့ **"သွားမှဖြစ်မယ်"**ဆိုပြီး ထလာရပါတယ်၊ တပည့်တော်က ရှေ့က အဝေးကြီးရောက်တောင် လိုက်ပို့ကြတဲ့သူတွေက နောက်မှာ ရှိရစ်ပါတယ်၊ ခရီးတစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့ မီးရထား ဝင်လာတာကို မြင်ရလို့ တပည့်တော်တော့ မပြေးတာတမယ်ပါပဲ, အတင်းသုတ်ရပါတယ်၊ **ဦးကေသရ**ကိုလဲ ဆဲချင်လိုက်တာ လူကြီးမို့ အသာ အောင့်နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာပြုလို့ ဒါလောက် အရေးကြီးရတာလဲ၊ သူလဲ သူ့မြို့က ရထားအကြောင်း သိလို့ စိတ်ချလက်ချ လုပ်နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဘူတာမှာ နာရီဝက်လောက် ကြာကြာရပ်တော့ သူက အေးအေးဆေးဆေး လာတာပါပဲ၊ တပည့်တော်ကတော့ နိမိတ်ကလေး ဘာကလေးလဲ ကောက်ချင်တတ်ပါတယ်၊ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲကို ဆက်ပြီး ဖြေရမှာပါ၊ တကယ်လို့ ရထား မမီရင် အခြားနည်းဖြင့် သွားစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီက ရထားမမီခြင်းသည် ပရိယတ္တိအတွက် ဖြေဖို့ရက် မီသော်လဲ အောင်ဇေဇက်မှာ မပြည့်မစုံ ဖြစ်မှာကို နိမိတ်ကောက်မိလို့ အရေးတကြီး ရထားမီအောင် ကြိုးစားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကံ ဉာဏ် ဝီရိယကြောင့် အကျိုးရပုံကိုပြတဲ့ ဗုဒ္ဓကျမ်းစာတွေကို အများကြီး လေ့လာပြီး ဖြစ်ပါလျက် လောကီ အတိတ်နိမိတ်တွေကို ဂရုစိုက်နေရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။နိမိတ်ကျမ်းဆိုတဲ့ လောကီကျမ်းအကြောင်းကို ပိဋကတော်မှာ အနည်းငယ် ပြင်ထားပါတယ်၊ ထို နိမိတ်ကြောင့် အကျိုးရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကံ ဉာဏ် ဝီရိယကြောင့် အကျိုးပေးခွင့် ကြုံတဲ့အခါ အကျိုးပေးဖို့ရန် အရိပ်နိမိတ်ဆိုတာ ရှိတတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နိမိတ်ကောက်တဲ့ အကျင့်က တပည့်တော်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ သို့သော် မှန်မှန် ကောက်တတ်ဖို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူး, အမှားကိုလဲ အမှန်လုပ်ပြီး ကောက်ချင် ကောက်မိမှာပါပဲ ၊ ဒါ့ကြောင့် နည်းနည်းပါးပါး နိမိတ်ကောက်တတ်တဲ့ အလေ့ဟာ (တပည့်တော်အတွက်) ကောင်းသော အလေ့အကျင့် မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရွှေဘိုက မန္တလေး ပြန်ရောက်တော့ မန္တလေး သိတင်းသုံးဖော် မိတ်ဆွေတွေက •ဘာမေးကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သူတို့က အမျိုးမျိုး တွေးနေကြပါတယ်၊ အကျော်ဝင်တယ် လို့လဲ တွေးကြရဲ့, (ရဟန်းအမ တွေးသလို) နတ်မင်းလုပ်နေတယ်လို့လဲ တွေးကြရဲ့၊ အကျော်ဝင်သလားလို့ မေးတဲ့ ကိုယ်တော်တွေကို "ဝင်ရင် သိမှာပေါ့"လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေး ကောင်း–မကောင်း မသိတတ်သေးပါဘူး ဘုရား၊ ရွှေဘိုက ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက် ညတရားဟောဖို့ စစ်ကိုင်း ဟေမဝတ ချောင်က လာပင့်လို့ လိုက်ပြီး ညတရား ဟောလိုက်ပါသေးတယ်၊ (သူတို့က စာမေးပွဲ ဖြေထားမှန်း မသိတော့ ပင့်မှာပဲ၊ တပည့်တော်ကလဲ မသိစေချင် တော့ လိုက်ဟောရတာပဲ၊) အဲဒီ တရားဟောပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အားလဲ မရှိဘူး ဘုရား၊ ကျောင်းရောက်လို့ နေ့ဆွမ်းစားတော့ ဆီးပင်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးကရော, **ဦးရာဇိန္ဒ**ကပါ တပည့်တော်ကို "**သိပ်အပန်းမခံနဲ့, မျက်တွင်းတွေချိုင့်ကုန်ပြီ**"လို့ ပြောကြတော့ အတော်ဝမ်းနည်းသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာဖြေတော့ ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နက်ဖြန်ကျတော့ ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ) စာမေးပွဲ အဖြေ သွားရပါတယ်၊ စာမဖြေခင် ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ ဘုရားပေါ် တက်တဲ့အခါ ရင်ထဲက တလှပ်လှပ် ဖြစ်တာကို သတိထားလိုက်မိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နှလုံးရောဂါများ ဖြစ်နေပါ့မယ်, ဘယ်ဆရာဝန်မှ မပြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝေးပါ့ ဘုရား, အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်ကလဲ ရှားပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်မှာ မြန်မာဆေးတောင် မူးလို့ ရှုစရာ မရှိပါဘူး၊ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေလိုက်ရင် ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ရေတိမ်နစ်ရမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား...ကိုယ်တော့်အတွက်က စာဘက်မှာ နာမည်ကြီးသလောက် ပစ္စည်းလာဘ်ဘက်က အကူအညီနည်းတယ်နော်၊ ဟေမဝတတို့ သာတာဂိရိတို့ တပည့်မတွေကကော သတိမရကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ စာတော်တယ်–တရားဟောကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်က ကျော်နေတာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို အများက အလွန် ဘုန်းကြီးတယ်, အလွန် ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်ကြပါတယ်၊ အမှန်အားဖြင့် ပြည့်လဲ ပြည့်စုံလောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်အရွယ် မဟုတ်သေးရင် သူတို့ဆီကို ထွက်လိုက် ဝင်လိုက် ကူညီလိုက် လုပ်မှ ပင့်ကြ ဖိတ်ကြ, လှူကြ–ဒါန်းကြတာပါ၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် လိုတဲ့အခါ တရားဟော ပင့်ရုံမှတစ်ပါး ကူညီလေ့ မရှိကြပါဘူး, ဒီလို အကြောင်းတွေ ကြည့်ပြီး စိတ်နာနာရှိတာနဲ့ ရေးစပ်တဲ့ တေးထပ်ကလေးကို ရှုစမ်းပါဦး။

> ပြုံပုံပြင်ပုံ နည်းမကျက, နွားထီး နွားမ ငါးကျပ်စီ၊
> စနည်းအရ မှားအပ်ပြီကို, တရားဓာတ်အကြည် ရွှေဉာဏ်နှင့်။
> ရှုစားတုံက, ပြုထားပုံမလှ, ခမျှားကြုံရ ဘုံဘဝ အနေငယ်,
> နံ့စွာ အသရေ ကံနည်းသူမို့ထင်။...
> မျက်နှာကြီးမှ ဟင်းဖတ်ပါသည်, သင်းအတတ်ဟာ ကြုံဆုမြင့်၊
> မကင်းတတ်စွာ ပုံယူချင့်က, အကုန်တူသနှင့် သူ့အလို၊
> မမြော်မမြင် လျော်စဉ်ခိုက်, ပေါ်ပင်အလိုက် အမြဲ ရေသာခို။
> အများအထင်က တရားရင်ဆိုတယ်, ဘပြားပင်လို ဘယ်ဝယ်ယိမ်းလို့၊
> သွယ်သွယ်ကိန်းနှင့် မလိမ်းကျကြံကာ, မိန်းမဓမ္မတာ၊
> အရေးကြီးက ဘေးတီးမပါလျှင်, အသွေးနီးရာ ချိုတတ်ရှာကြလေး။...

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့, ကိုယ်တော့်ကို အများက (အထူးအားဖြင့် သံဃာချင်းက) အလွန် ဘုန်းကြီးတယ်လို့ ထင်ကြတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အထင်ကြီးခံပြီး ဆင်းရဲတဲ့ ကံကတော့ အလွန်ပါဟန် တူပါတယ်၊ ပခုက္ကူ နေတုန်းကလဲ စာချမဖြစ်ခင်

အလွန်ဆင်းရဲပေမယ့် အများကတော့ အလွန် ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်ကြပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ပခုက္ကူမှာ ခြင်ကိုက်လွန်းလို့ ရဟန်းအမများဆီ ရောက်ခိုက် ခြင်ထောင် တောင်းပါတယ်၊ ခြင်ထောင် အဝယ်ခိုင်းတဲ့ ဒကာမက နှစ်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်ကြီး ဝယ်လာလို့ ထပ်ပြီး အဝယ် ခိုင်းတဲ့အခါ တစ်ယောက်အိပ် သေးသေးကလေး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကို ယူပြီး ပခုက္ကူ ရောက်–ရောက်ခြင်း ခြင်ထောင် ထောင်ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ စာချ ဖြစ်နေပါပြီ၊ တပည့် တချို့က လာပြီး ဝတ်ပြည့်ကြတော့ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါးက အသာကလေး ခြင်ထောင် ကိုင်ကြည့်နေတာ မြင်လို့ **“မင်းက ဘာပြုလို့ ခြင်ထောင် ကိုင်ကြည့်ရတာတုန်း”**လို့ မေးတဲ့အခါ **“ပိုးခြင်ထောင်လားလို့”**ဟု လျှောက်ပါတယ်၊ အဲဒီလောက် တပည့်တော်ကို အထင်ကြီးကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ကိုယ်တော်ရဲ့ အထင်ကြီး ခံရဖို့ ပါတဲ့ကံက ကိုယ်တော့်ကို ဒုက္ခပေးနေတာပါပဲ၊ အဲဒီလို နလုံးတုန်တုန် ရင်ခုန်ခုန်နဲ့ စာဖြေတော့ အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပထမနေ့မှာ ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာကို ဖြေရပါတယ်၊ ပုစ္ဆာက ခက်တော့ ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖြေနိုင်အောင် မဟုတ်ပါဘူး, ဖြေတုန်းမှာ ဖျားနေတယ် ထင်ပါတယ်၊ အဖြေသာ ရေးနေရတယ်, စိတ်က တယ် မရွှင်ပါဘူး၊ ဖြေပြီးတဲ့အခါမှာလဲ **“အောင်မှတ်တော့ ရလောက်ပါရဲ့”**ဟု တွေးပြီး ကောင်းကောင်းတောင် ပြန် မစစ်ပါဘူး၊ ကျောင်းပြန်လာခဲ့ပါတယ်၊ (အဋ္ဌကထာ သုံးကျမ်းကို တစ်ရက်ခြား ဖြေရလို့ နောက်တစ်ရက်က နားရက်ပါ၊) အဲဒီ ရက်မှာ ချွေးအောင်းပြီး ရှိတဲ့ နို့ဆီနဲ့ မုန့်နဲ့ စားနေလိုက်ပါတယ်၊ အတော် နေကောင်းသွားပါတယ်၊ နောက်တစ်ရက်တော့ စိတ်ကြည်ကြည်နဲ့ ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ စတုတ္ထရက် နားပြီး ပဥ္စမရက်လဲ နေကောင်းကောင်းနဲ့ ဖြေနိုင်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒါ့ကြောင့် ဂေဇက်ထွက်တဲ့အခါ ပထမတစ်ကျမ်း ကျပြီး, နောက် နှစ်ကျမ်းအောင်တာ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဂေဇက်ထွက်လာတော့ တပည့်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ကိုယ်တော်များက သုံးကျမ်းလုံး မအောင်လို့ အားမရကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ကတော့ ပထမကျော် ဝင်တဲ့အပြင် တရားဟော

လိုက်သွားမိလို့ နေမကောင်းဖြစ်ရ, နေမကောင်းလို့ ကျရတာပဲလို့ စိတ်ကို ဖြေနိုင်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အဌကထာ နှစ်ကျမ်း အောင်ပြီးတော့ မန္တလေးမှာပဲ ဝါဆိုရော့လား။

တပည့်တော်။ ။နဂိုကလဲ အဲဒီ ဝါမှာ မန္တလေးဆိုဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ မန္တလေး ဝါဆိုပြီး ရူပသိဒ္ဓိစာဝါ ပို့ချပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကျောင်းတိုက်က လာပြီး စာလိုက်တဲ့ သံဃာတွေ တဖြည်းဖြည်း များလာပါတယ်၊ အဲဒီလို စာလိုက်သံဃာတွေ များလာတုန်းမှာ အစိုးရ ပထမပြန်ဂေဇက် ထွက်ချိန် ရောက်လာပါတယ်၊ ဂေဇက် ထွက်မယ့်နေ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်က တပည့်တော် ခေါင်းရင်းမှာရှိတဲ့ မာလကာပင်ပေါ် တက်ပြီး ဆွတ်စားနေရင်း တစ်ယောက်က **"အောင်မြေသာဓံ"**လို့ သီချင်း ဆိုပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီလို ဆိုတာ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အသံထဲမှာ **"သာ+ဓံ"**ကို ထောက်ပြီး သောကြာနဲ့ အင်္ဂါတော့ အောင်တော့မှာပဲ၊ သာက ရှေ့, ဓံက နောက် ဆိုတော့ သောကြာက ရဟန်း, အင်္ဂါက သီလရှင် ဖြစ်စရာရှိတယ်၊ ငါတော့ **"အောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"**လို့ နိမိတ်ကောက်ပါတယ်၊ ညနေ စာပို့လာတော့ ပိဋကတိုက်၌ သတင်းစာ စောင့်နေတဲ့ စာချဘုန်းတော်ကြီးများက စာပို့မှာ ပါလာတဲ့ ဂေဇက်ကို အတင်းယူပြီး ဖတ်ကြတဲ့အခါ တပည့်တော် နာမည်ကို ထိပ်ဆုံးက တွေ့လို့ ပိဋကတိုက် အရှေ့ဘက်မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ တပည့်တော်ကို ဆီးပင် ဘုန်းတော်ကြီးက **"ကိုဇနက ကိုဇနက... အကျော်အောင်တယ်, အကျော်အောင်တယ်"**လို့ လှမ်းပြော လိုက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က တိုက်ပေါ်တက်သွားတော့ ဂေဇက် ဖတ်နေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက ထပ်ပြီး ဖတ်ပြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။သီလရှင်ဘက်ကတော့ ဘယ်သူ အကျော်အောင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။မသုနန္ဒီ အောင်ပါတယ်, **"သာ+ဓံ"**က ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားပါတယ်၊ အဲဒီလို ပထမကျော် အောင်တော့မှ ပရိယတ္တိတုန်းက နှစ်ကျမ်း အောင်ရုံနဲ့ မကျေနပ်တဲ့ သီတင်းသုံးဖော်တွေက ကျေနပ်ကြောင်း ပြောပြီး, ဒီလို ဆက်ဖြေရလို့ ပရိယတ္တိ ပထမနေ့ ကျရကြောင်းကိုလဲ

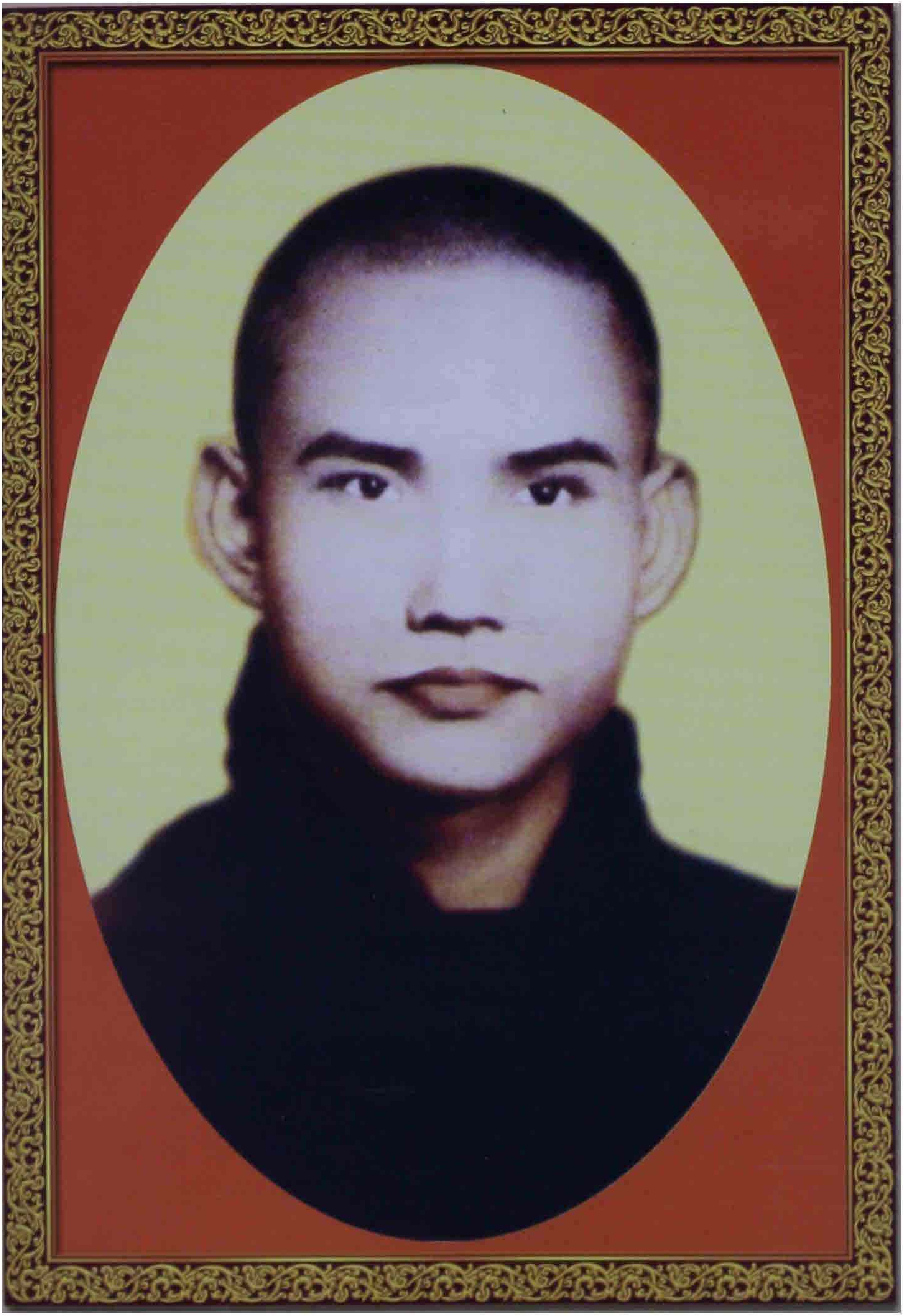

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
ပထမကျော်အောင်မြင်ချိန် သက်တော်(၂၆)နှစ်အရွယ်ပုံတော်

သိသွားကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ဆီ စာလိုက်နေတဲ့ သံဃာများလဲ ပိုပြီး အားရပါးရ ဖြစ်ကြပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ တောင်မြို့ ရဟန်းအမက အထင်မှားနေတဲ့ ပြဿနာလဲ ရှင်းသွားမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ပထမကျော် အောင်တယ် ကြားတော့ နတ်လုပ်ပြီး ကူပေးနေတယ်လို့ ပြောကြဆိုကြတာတွေပါ ရှင်းသွားရုံတွင် မကပါဘူး၊ "ငါ့ ဦးပဉ္ဇင်းကတော့ သူလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရှာတာပဲ"လို့ ပြောပြီး အဲဒီနောက်မှာ ဆီးပင်ကျောင်း ရောက်လာပါတယ်၊ ရဟန်းအမ ရောက်လာချိန်မှာ စာလိုက်သံဃာ အများနဲ့ စာချနေတာကို တွေ့မြင်သွားပါတယ်၊ စာချတဲ့ ဆီးပင်ကျောင်းဟောင်းကြီးကလဲ ကြမ်းပေါက်တွေနဲ့ပါ၊ တပည့်တော်ဖို့ ကျောင်းဆောက်ချင်ရှာပါတယ်, အရောင်းအဝယ်က မကောင်းပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဆုံးတဲ့အချိန်အထိ တစ်လ(၁၀)တန် ကပ္ပိယထံ လာပြီး လှူအပ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အဲဒီဟာနဲ့ နွားနို့နဲ့ ရှာလပတ်ရည် မှန်မှန် သောက်နိုင်လာပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ခါတိုင်းတော့ ဒီလို မသောက်နိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တရားလေး ဘာလေး ဟောတဲ့နေရာက ရတော့ ရပါတယ်, ဒါပေမယ့် ဆွမ်းစား မကောင်းတဲ့အခါ မုန့်လေးပဲလေး ကပ္ပိစားရအောင် ဟိုနား ဒီနား သွားစရာရှိရင် သွားရအောင်, တပည့်ကလေးများ ကူညီတန် ကူညီရအောင် ထားရသေးတော့ မှန်မှန် မသောက်နိုင်ပါဘူး။

မမွေဂုတ်။ ။ပလိပ် ရဟန်းအမက မထောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပလိပ်ရဟန်းအမက တပည့်တော်ကို သိပ်ကြည်ညိုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တောင်မြို့ ရဟန်းအမက အမြဲ ထောက်ပံ့နေတယ်လို့ ယူဆဟန် တူပါတယ်, တောင်းရင်တော့ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ တောင်းတဲ့ ဝါသနာ မပါပါဘူး။

မမွေဂုတ်။ ။ပထမကျော် အောင်တော့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။သူရိယမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာက ဓာတ်ပုံနဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ တောင်းလို့ ဦးကေသရက အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးပါတယ်၊ ဦးမောင်ကြီး "ပရိမိုက် ဓာတ်ပုံဆရာ"လို့ ရေးထားတဲ့ တိုက်ကို သွားပြီး သူများမသိအောင် ဓာတ်ပုံ

ရိုက်ပါတယ်, **"ဓာတ်ပုံ ကောင်းကောင်း ရိုက်ပေးပါ"**လို့ ပြောတော့ **"သူ့နဂိုရုပ်ရှိသလောက် ကောင်းမှာပဲ"**လို့ ပြောပါတယ်၊ သူပြောတာ မခံချင်သော်လဲ **"ဟုတ်သားပဲ"**လို့ တွေးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ရွှေဘို **ဦးကေသ**ရထံမှ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်း ရောက်လာလို့ ဖတ်ကြည့်တော့ သိပ်ချီးမွမ်းစကားတွေ ပါနေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရှက်တာနဲ့ အဲဒီ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မပေးဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ တော်သလို ရေးပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ)အကြီးတန်းမှာ တစ်ကျမ်းကျန်နေတာကို အထူး ကြိုးစားသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။အထူးတော့ မကြိုးစားပါဘူး, နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ရပါတယ်, တစ်ကျမ်းထဲ ဖြေရမှာဖြစ်တော့ (သေနတ်နဲ့ မှတ်တိုင်ကို တစ်ချက်တည်း မှန်အောင် ပစ်ရတာလို) လွဲမှာ စိုးရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် (ရှေးရှေး စာမေးပွဲတွေတုန်းက အစမ်း မဖြေခဲ့ပေမယ့်) ဒီတစ်ကျမ်းအတွက် သုဝဏ္ဏဝတီဆရာတော်(အဘယာရာမ ဆရာတော်လောင်း)ဆီမှာ နှစ်ရက်လောက် အစမ်းဖြေပါတယ်, ဘုရားကြီးတိုက်က **ဦးဝိုင်း**ဆီကိုလဲ သွားပြီး ဝါကျ အယူအဆကို မေးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ အဲဒီတစ်ကျမ်းဟာ (၁) နံပါတ်နဲ့ အောင်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအချိန်ဟာ စာမေးပွဲဆိုင်ရာတွေ မှန်းတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံပြီနော်, စေတိယင်္ဂဏ ဆိုတာကတော့ သကျသီဟ ပရိယတ္တိအတွင်း ဝင်ပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော့အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, တပည့်တော် မှန်းထားတဲ့ သာသနာပြုရေး အခြေခံ လုပ်ငန်းတွေ စုံပါပြီ၊ အဲဒီလို စုံသလောက် ခန္ဓာကိုယ်လဲ ပိန်ခြောက်နေပါပြီ၊ အသက်ကတော့ ၅ဟန်းဝါ ရှစ်ဝါမို့ ၂၇နှစ် ပြည့်ရုံသာ ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။၉ ဝါမြောက်မှာ ဘယ်မှာ ဝါဆိုရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ အဘယာရာမရွှေဂူတိုက်ကို သုဝဏ္ဏဝတီ ဆရာတော်က ပြောင်းရွှေ့ ဝါဆိုရမှာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို လိုက်နိုင်ရင် ခေါ်သွားလိုကြောင်း, ဆီးပင်ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ကြပါသတဲ့၊ တပည့်တော်က မလိုက်ချင်ပါဘူး, ဘေးတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ကိုလဲ

သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆီးပင်ဆရာတော် ပြောပုံက... **"ကိုဇနက လိုက်သွားပါ၊ သုဝဏ္ဏဝတီဆရာတော်က တစ်ဝါ နှစ်ဝါလောက် နေပြီး ဝိသုဒ္ဓါရုံ ပြန်နေရမှာပါ၊ ဒီအခါ ကိုဇနကကို လွှဲခဲ့ရမှာ ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုဇနက က မိမိ ဆရာကို ပင့်တာပေါ့"**လို့ ပြောပါတယ်။ [ထို အချိန်မှာ ဆရာက သီဟိုဠ်,အိန္ဒိယတို့မှ ပြန်ပြီး မြောင်းမြ ပဋ္ဌာနတာရုံတိုက် ရောက်၍ မကြာသေးပါ၊ သံဃာလဲ များများ မရှိသေးပါ၊ သာမန် ကျောင်းတိုက်ကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆီးပင်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဒီအကြံကို ကြံခြင်းဖြစ်ပါတယ်။]

ဆီးပင်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွင် မြောင်းမြ ဆရာတော်ကို မန္တလေး ရောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းဟာ ဒီ တစ်နည်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါတယ်၊ **"ငါ့ဆရာဟာ အစွန်အဖျားမှာ မထင်မရှား မနေထိုက်ဘူး, ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဗဟိုမှာသာ နေထိုက်တယ်"**လို့ သဘောရပြီး အဘယာရာမ ရွှေဂူတိုက်ကြီးကို မမက်သော်လဲ ဆရာရင်းကို ငဲ့ကာ အဘယာရာမ လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောင်းရွှေ့တဲ့ရက်ကို မှတ်မိသေးလား။

တပည့်တော်။ ။ပြောင်းရွှေ့တဲ့ရက်က သက္ကသီဟ စာအောင်ပွဲ ကျင်းပတဲ့ရက် ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က အောင်ပွဲဝင်နေရလို့ နောက်ကျမှ အဘယာ ရာမတိုက်ကို လိုက်ရပါတယ်၊ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သံဃာများ ရှေ့မှာ ဒီပဲရင်း သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက **"ဇနက...တော်ပေ့ကွယ်, ပခုက္ကူက ရောက်ပြီး ဘာမှ မကြာသေးဘူး (ပထမကျော်ရော, သက္ကသီဟ အကြီးတန်းရော) အောင်လိုက်တာ"**လို့ ချီးမွမ်းတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ပြောင်းရွှေ့တဲ့အခါ နေမည့်သံဃာ ဘယ်လောက်ပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဆိုင်ရာ လေးငါးပါးနဲ့ ပေါင်းမှ အားလုံးသံဃာ ၃၇ပါးသာ ပါပါတယ်၊ အဘယာရာမ ဆရာတော်က သမာဓိ ကြီးတော်မူ တော့ သံဃာအများက ကြည်ညိုပေမယ့် အနီးအပါးမှာတော့ မနေဝံ့ ကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဘယာရာမတိုက် ရောက်တဲ့အခါ ဆရာတော်နဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆွမ်းကိစ္စကတော့ ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်လောက်မှာ ထင်ပါတယ်, တိုက်ဒကာ–တိုက်အမများက ဆရာတော်အတွက် ၃၀ တန်, တပည့်တော်အတွက် ၁၀ တန် လစဉ် ထောက်ပံ့ဖို့ ရည်ရွယ်ကြောင်း လျှောက်ပါတယ်၊ **"ဆရာတော်ရော–တပည့်တော်ရော ထောက်ပံ့ဖို့ မလိုပါဘူး၊ လိုက်ပါလာတဲ့ သံဃာများ ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ"**လို့ ပြောတော့, သံဃာများအတွက် နံနက်ဆွမ်းစားဖို့ ဖြစ်သွားပါတယ်၊ ဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်–တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီးအတွက် မုန့်ပြီး ညနေ ဟင်း သွားယူရပါတယ်၊ ကပ္ပိယဒကာကြီးဦးတင်က အဲဒီ ဟင်းကို နွှေးပြီး နံနက် ကပ်လို့ တပည့်တော်တို့ သုံးပါး အတူ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ ဆွမ်းစားကြ, သံဃာများ အားလုံးလဲ ဆွမ်းစားကြပါတယ်။

နေ့ဆွမ်းကျတော့ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ခံလာတဲ့ ဆွမ်းဟင်းထဲက နွှေးတန်တာ နွှေးပြီး အတူ စားကြပါတယ်၊ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး **ဦးဇောတ**ဆိုတာက တိုက်ကြီး စတည်ကတည်းက ကြပ်မတ် စောင့်ရှောက်ပြီးနေတာကြောင့် တိုက်ဒကာ–တိုက်အမများနဲ့ ပိုပြီး ရင်းနှီးပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ကတော့ အတော်ကြာမှ ရင်းနှီးကြတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အဘယာရာမ ရောက်တော့ စာချရုံပဲလား။

တပည့်တော်။ ။စာချရုံတွင် မကပါဘူး, စာလဲချရ–ဟောပြောစရာရှိလဲ ဟောပြောရပါတယ်၊ နောက် အတော်ကြာတဲ့အခါ ဆရာတော်က သဂ္ဂတကို ပို့ချပေးလို့ မုဒ္ဓဗောဓကျမ်းနဲ့ စာနကျနီတိကျမ်းကို ဆိုရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဘယာရာမ လိုက်ရတဲ့အတွက် ထူးခြားသော အကျိုးကို ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘုန်းကံဘက်မှာ အကျိုး မပေးသော်လဲ ဆရာသမားဘက်ကတော့ ထူးထူးခြားခြား အကျိုးပေးတယ်နော်၊ ကိုယ်တော့်ကို နိုင်ငံမှာ ဒိပ်ဆိုတဲ့ ဆရာတော်တွေက စာတက်ဖို့ မလျှောက်ရဘဲ ကုယ်တော်တိုင် ပို့ချပေးကြတာချည့်ပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, မြောင်းမြဆရာတော်က စပြီး တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာတော်များ အားလုံး နိုင်ငံရဲ့ ထိပ်တန်းချည်းပါပဲ၊ အဲဒီ ဆရာတော် အားလုံးကလဲ တပည့်တော်ကို အလိုလို ခေါ်ပြီး စာချပေးကြတာချည်း ပါပဲ၊ ဒါတွင် မကသေးဘူး, ပခုက္ကူမှာ စာချပြီးမှ အဘယာရာမသို့

ရောက်လာတဲ့ ဦးဂုဏဆိုတဲ့ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါးကလဲ အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်ပါအုံးလို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ သူ့ဆီမှာ နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်လိုက်ရပါသေးတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။စာမေးပွဲကိစ္စတော့ အားလုံး ပြီးသွားပြီနော်, ဘာများ ဆက်ပြီး ကြိုးစားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မေတ္တာဘာဝနာကို နည်းနည်း ပိုပြီးကြိုးစားပါတယ်၊ သာမဏေဘဝကစပြီး မေတ္တာပို့ပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိလဲ နံနက်တိုင်း ညအိပ်ခါနီးတိုင်း ပွားပါတယ်၊ အဲဒီ မေတ္တာကတော့ မိဘဘိုးဘွား ဆရာသမားနဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ် စသည်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆွမ်းခံလမ်းပို့တဲ့ မေတ္တာတော့ အရင်တုန်းက ပြောပြီးပါပြီ။

မမွှေဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ မေတ္တာဘာဝနာကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်လာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဟာ ငယ်စဉ်က ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပခုက္ကူရောက်တော့ ဆွမ်းကိစ္စ အလွန်ဆင်းရဲတာနဲ့ စိတ်ကိုတင်းရလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ မျက်နှာထားပါ တင်းမာသွားဟန် တူပါတယ်၊ စာဘက်ကလဲ အထင်အရှားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ဘုန်းကြီးတယ်လို့လဲ အထင်ခံရ, မျက်နှာထားကလဲ တင်းမာနေတော့ "**သိပ် မာနကြီးတဲ့သူ**"လို့ အများစုက မှတ်ယူထားကြပါတယ်၊ ဒီတော့ စာမေးပွဲအားလုံး ပြီးတဲ့အခါ စဉ်စားပါတယ်။

"ငါဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွက်ဆိုရင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားလို ပဋိပတ်လမ်းဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ဖို့ပဲ, ယခုတော့ မြောင်းမြဆရာတော်စသော ဆရာတော်များရဲ့ သဘောတော်အရ စာပေပရိယတ်လမ်းကို လိုက်ရာက ထိပ်တန်းရောက်ခဲ့ပြီ၊ အများအကျိုး ဆောင်ချင်ရင် မနာလိုနေသူ တချို့မှတစ်ပါး အများက ချစ်ခင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အများက ချစ်ခင်ကြ-ကြည်ညိုကြအောင် မေတ္တာဘာဝနာကို တိုးချဲ့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်" အဲဒီလို တွေးမိလို့ မေတ္တာဘာဝနာကို တိုးချဲ့ပြီး ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ရည်ရွယ်သလောက် အကျိုးရောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သုံးနှစ်လောက် ကွဲနေသူတွေက ပြန်တွေ့တော့ ဉီးဇနကရဲ့ မျက်နှာဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးလို့ ပြောကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် အကျိုးသက်ရောက်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ တိုက်တာသံဃာများကို ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို အထူးကြိုးစားကြပါ, ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာကို ကြိုးစားရင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ကြည်ညိုပြီး သာနာပြုလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလာပါလိမ့်မယ်၊ မေတ္တာဘာဝနာကြောင့်လဲ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ လေးစားမှုကိုရ၍ သာသနာပြုရာမှာ အထောက်အပံ့ ဖြစ်တဲ့အပြင်, မိမိကို မုန်းနေသူများသော်မှ တဖြည်းဖြည်း မေတ္တာ လည်လာပါလိမ့်မယ်၊ မေတ္တာဆိုတာ ရေလိုပါပဲ, ရေများလာရင် ကုန်းမြင့် ပေါ်ကို တက်၍ စိုစေနိုင်သကဲ့သို့, မေတ္တာဓာတ်တွေ များလာရင်လဲ ရန်ဘက်လုပ်နေသော ကုန်းမြင့်ပေါ်ကိုပင် အစိုဓာတ်ပေးကာ မေတ္တာပြန်၍ စိုစေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာ ဤနှစ်ရပ်ကို နေ့စဉ်မပြတ် ကြိုးစားကြပါ"**လို့ တိုက်တွန်းလေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာဓု သာဓု... ကောင်းပါတယ် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါ့ထက် ပထမကျော် အောင်ပွဲ ကျင်းပတာလဲ အဘယာရာမ ရောက်မှပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, အဲဒီ အောင်ပွဲကို တပည့်တော် ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပထမကျော် **ဒေါ်သုနန္ဒီ**နဲ့ စပ်ပြီး စစ်ကိုင်းက သီလရှင်ဆရာများ၏ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် တပည့်တော်အတွက်ပါ အောင်ပွဲ သွားတဲ့အခါ ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်သွားပါတယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့စပ်ပြီး မေမြို့က **ဒေါ်အဋ္ဌနာ**ရဲ့အဘ ပင်ရှင်ယူပြီးတဲ့ သစ်တောဝန်ထောက်ကြီး **ဦးသင်** ဆိုတဲ့ ဥပါသကာကြီးဟာ အတော်ကြိုးစားရှာပါတယ်၊ ထို ဒကာကြီးက ရတနာသုံးပါးနဲ့ စပ်လာရင် တာဝန်ဆောင်တတ်တဲ့ ဝါသနာရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ဆိုင်ရာက ဘာမှ မလုပ်တတ်သော်လဲ ရွှေနားတောင်း ကြောင့် ကိုယ်တော်ပါ ပြောင်လက်သွားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဆိုထိုက်ပါတယ်, အဲဒီ အောင်ပွဲသွားတဲ့အခါ တပည့်တော် စီးတဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ရုံတဲ့သင်္ကန်းကို မှတ်မိပါသေးတယ်၊ ဖိနပ်က ဟောင်းပြီး ရွှတ်တွ ဖြစ်နေပါပြီ၊ သင်္ကန်းလဲ ကျောဘက်က ချေးကွက်အမည်းနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်၊ အောင်ပွဲထဲဝင်ခါနီး တပည့်တော် ဖိနပ်ချွတ်မယ်လုပ်တော့ ပညာဝန် **ဦးဇော်ဖေ**က မချွတ်ပါနဲ့လို့ လျှောက်လို့ ဖိနပ်စီးပြီး ဝင်ရပါတယ်၊

အားလုံး လူတွေကလဲ ဖိနပ်နဲ့ကိုး၊ ဒါ့ကြောင့် ဖိနပ် မချွတ်ပါနဲ့လို့ လျှောက်တာပဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။အောင်ပွဲက ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အောင်ပွဲလုပ်တဲ့ နေရာက စစ်တပ်အနီးမှာပါ, အားလုံးနေဖို့ မဏ္ဍပ်ထိုးထားပါတယ်၊ ပထမကျော်တံဆိပ်နဲ့ ဆုငွေကပ်မယ့်သူက ပညာရေးဝန်ကြီး **ဦးဘရင်** ဖြစ်ပါတယ်၊ **"ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာ"** လက်ထက်ဖြစ်လို့ ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် ကပ်ရမည်ဖြစ်သော်လဲ ဘုရင်ခံ၏ ကိုယ်စား ပညာရေးဝန်ကြီးက ကပ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဆက်ကပ်တဲ့ နေရာက စင်မြင့်ဖြစ်ပါတယ်၊ ပရိသတ် စုံလောက်တဲ့အခါ ပညာရေးဝန်ကြီးက စင်မြင့်ပေါ် တက်လာပါတယ်၊ ရဟန်းတော်များ ဆရာတော်ကြီးများနဲ့တကွ အားလုံးပရိသတ်တွေက စင်မြင့်အောက်မှာပါ၊ အဲဒီဟာ ကြည့်ရတာ တပည့်တော်မျက်စိနဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ယခုအထိ မကျေနပ်ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးတွေ အောက်ကျတယ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ အဲဒီပွဲမှာ အဘယာရာမဆရာတော် မလိုက်ပါဘူး၊ မလိုက်တာလဲ ကောင်းပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ပခုက္ကူဆရာတော်, မြောင်းမြဆရာတော်များကို လှမ်းပင့်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် အကျော်အောင်တာက ပခုက္ကူတိုက်က နာမည်နဲ့ အောင်တာပါ၊ (ပခုက္ကူနေရင်း သကျသီဟဝင်တော့ မန္တလေးနာမည်နဲ့ ဝင်ရလို့ မန္တလေးရောက်မှ ပထမကျော်ဝင်တော့ ပခုက္ကူတိုက်သားအဖြစ်ဖြင့် ဝင်ပါတယ်၊) ဒါ့ကြောင့် ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီးများကို ပင့်လိုက်ပါတယ်၊ ယခု မဟာရဋ္ဌဂုရုလောင်း ဆရာတော်နဲ့ ဆရာတော်ကြီး **ဦးအာလောက**တို့ ကြွတော်မူလာကြပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်တော့ ခရီးဝေးလွန်းသည့်အတွက် မပင့်ပါဘူး၊ (နောက်ပင့်ဖို့ရာ ရန်ကုန်မှာ ကိစ္စရှိပါသေးတယ်။)

မမွှေဂုတ်။ ။ပထမကျော်ဆုငွေ ဘယ်လောက်ရတုန်း, ပစ္စည်းက ဘာတွေရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အစိုးရ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဆုငွေက ၁၅၀, အခြားသူတွေက ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့အထဲက အတိုးနဲ့ပေါင်းပြီး အားလုံးလှူငွေ ၆၀၀ (ခြောက်ရာ)လောက် ရတယ်ထင်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းကတော့ မှတ်မိတာဖြင့်

သင်ရိုး ပိဋက သုံးပုံ ပါဠိတော်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အခြားပစ္စည်းများကိုတော့ မမှတ်မိပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။ဆုငွေကို လှူတော့ ဝိနည်းတော်နဲ့အညီ အပ်အပ်စပ်စပ် လျှောက်ပြီး ကပ္ပိယထံ လွှဲအပ်လှူတာ ဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ဟုတ်မှာတုန်း, မအပ်မရာတွေချည်းပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် ရန်ကုန်သွားဖို့ တစ်ရာလောက် အချန်ခိုင်းပြီး, အားလုံးကို ဖခင်ဒကာကြီး အား စွန့်လိုက်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။အစိုးရပိုင်းက ဝိနည်းနားမလည်ရင် ငွေကို လှူခွင့်ကြုံတဲ့အခါတိုင်း ဒီလိုချည်း လှူနေမှာပဲ၊ ဒီတော့ သာသနာတော်ကို ပြုတယ်ဆိုပေမယ့် အစစ်အမှန်ကတော့ ဖျက်ရာရောက်နေတာပဲနော်၊ သာသနာတော်၏ အသက်ဟာ ဝိနည်းပဲ မဟုတ်လား၊ ဝိနည်းပျက်ရင် သာသနာတော့် အသက်ဟာ မသေသော်လဲ အားနည်းတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, ဒီကိစ္စကို လူရော ရှင်ပါ အားလုံး ပြုပြင်နိုင်အောင် အချိန်စောင့်ရပါလိမ့်မယ်၊ ပြုပြင်နိုင်မယ့် အချိန်ကိုလဲ တပည့်တော် မျှော်နေပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ရန်ကုန်ကိုတော့ ဘာကိစ္စကြောင့် သွားရမှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်မှာ **"ပုညကုသလအသင်း"**ဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ ပထမကျော်အောင် တစ်ပါးကို ထိုအသင်းက ပိဋကသုံးပုံ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ လှူလေ့ရှိပါတယ်၊ ထည့်စရာ ဗီရိုလဲ ပါပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ရန်ကုန်မှာ သွားရေးလာရေး ကျွမ်းကျင်ရဲ့လား, ဘယ်သူ အဖော်ပါသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မကျွမ်းကျင်ပါဘူး, ညီ ဦးပဥ္စင်းပါ ပါသေးတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ စစ်ကိုင်းဘက်၌ ပလိပ်နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်လို့ ရန်ကုန်သွားကြတဲ့ တပည့် ယောင်း သီလရှင်များနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘူတာမှာ ဆုံကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ရထားက ဆင်းတဲ့အခါ သူတို့က မြင်းရထားနဲ့ အရင် သွားပြီး, ခြေလျင်လာတဲ့ တပည့်တော်တို့ ညီနောင်ကို ဗဟန်းမှာရှိသော သီလရှင်များကို အကြိုလွှတ်ပါတယ်၊ ဗဟန်းက ဆရာ **ဒေါ်ဂုဏဝတီ, ဒေါ်ဉာဏဝတီ**တို့က စစ်ကိုင်း စာပြောပေးတဲ့အခါမှာ လူကြီးပိုင်းအနေနဲ့

ပါကြပါတယ်၊ သူတို့ကပဲ ရန်ကုန်နေခိုက် အစားအသောက် တာဝန်ယူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တည်းတော့ ဘယ်မှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တည်းတော့ စစ်ကိုင်းဘက်မှာတုန်းက မစိုးရိမ် ရွှေကျင်ငါးတိုက်ကို အုပ်ချုပ်တော်မူတဲ့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းမှာ တည်းပါတယ်၊ (မစိုးရိမ်ဆရာတော်လဲ တပည့်တော်ရောက်ပြီး မကြာခင် ကျောင်းစောင့်ရှိခိုက် နေရပ်ဖြစ်တဲ့ အောင်လံ(အာလံ)ကို အတော်ကြာကြာကြွသွားပါတယ်၊) ဒါကြောင့် နေရေးလဲ ပြည့်စုံတယ်, အဲဒီ မစိုးရိမ်ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမဖြစ်တဲ့ ပညာဝန် **ဦးမောင်မောင်**, မင်းကတော် **ဒေါ်ရှင်**တို့ကလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ရဲ့ ဒကာ ဒကာမ အရင်းဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်ညိုကြပါတယ်၊ အားလုံး အကြောင်းတွေ ညီညွတ်နေတာနဲ့ တပည့်တော်မှာ ထိုအချိန်က ရန်ကုန်နေရတာ အလွန် ချမ်းသာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ဘယ်သွားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မကြာခင် မြောင်းမြဆရာတော်ကို ပိဋကလှူပွဲပင့်ဖို့ ပထမ ဝါးခယ်မနယ် ကျွန်းကုန်းသွားပါတယ်၊ ရက်အနည်းငယ်နေပြီးတော့ မြောင်းမြသွားပါတယ်, မြောင်းမြ ပဋ္ဌာနတာရုံကျောင်းတိုက်ရောက်တဲ့အခါ ယခုအချိန်လို သံဃာများများ မရှိသေးဘဲ ဆရာတော်နေခါစဖြစ်၍ သံဃာ လေးငါးပါးသာ တွေ့ရလို့ တပည့်တော်မှာ ဆရာနဲ့တွေ့တွေ့ချင်း မျက်ရည်ကျပါတယ်, စကားမပြောနိုင်ပါဘူး၊ နောက်မှစိတ်ကိုထိန်းပြီး ရန်ကုန်ကိစ္စအတွက် အပင့်လာတဲ့အကြောင်းကို လျှောက်ရပါတယ်၊ ဝတ္တရားကျေအောင် ပင့်ရတာပါ, ကိစ္စက ဆရာ မပါလဲပြီးတာမို့ အရေးတကြီးလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ ဆရာ့ထံ ကန်တော့ရောက်ဖို့ တာဝန်ရှိလို့ သွားတာပါ၊ ဆရာကလဲ **"လိုက်လို့ အကျိုးမထူးပါဘူး"**လို့ မိန့်ပြီး လိုက်တော်မမူပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုတော့ မြောင်းမြ ပဋ္ဌာနတာရုံတိုက်က တစ်နယ်လုံးမှာ သံဃာအများဆုံးနဲ့ အနေအထိုင် စည်းကမ်း အကောင်းဆုံး, စာမေးပွဲမှာလဲ အများဆုံး အောင်တဲ့တိုက်ဖြစ်၍ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်နေပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ဆရာတော် အရွယ်ကောင်းတုန်းက ကြိုးစားလိုက်လို့ တပည့်ကောင်းတွေ ပေါ်ထွက်ပြီး ထို တပည့်ကြီးတွေ အုပ်ချုပ်နေကြပါတယ်၊ ပဓာနလုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆရာတော် **ဦးဉာဏိက**ဆိုသူက ပခုက္ကူ ညောင်တုံးဆရာတော်ထံမှာ စာဆိုခဲ့ပါတယ်၊ အိန္ဒိယ ဗာရာဏသီ တက္ကသိုလ်မှာ သက္ကတဂုဏ်ထူးနဲ့ ဘီအေ အောင်လာတဲ့ စွယ်စုံဆရာတော်ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ မြောင်းမြမသွားခင် ကျွန်းကုန်းဝင်တာက ဘယ်လို ရင်းနှီးသူများ ရှိလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ တပည့်တော်ရဲ့ ညီဖြစ်တဲ့ **ကိုရင်လာသ**နဲ့ ရဟန်းအမလောင်းများ ဖြစ်တဲ့ **"ဒေါ်လှခင်–ဒေါ်လှမေ"**ဆိုတဲ့ ဒကာမကြီးများက အဲဒီ ဝါးခယ်မ ကျွန်းကုန်းက ဖြစ်ပါတယ်၊ ညီရဟန်းလောင်းပါတာနဲ့ ကျွန်းကုန်းကို ဝင်ရတာပါ၊ အဲဒီ ဒကာမကြီးများ မိသားစုက တပည့်တော်ကိုပါ သူတို့ ရဟန်းလိုပဲ သဘောထားကြပါတယ်၊ နောက် ရဟန်းခံတဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ဗဟန်း **ဒေါ်ဂုဏဝတီ**ရဲ့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ (အဲဒီ အချိန်မှာ မြေပိုင်သလောက် ပိုင်နေတဲ့) **ဒေါ်ဝံသီ**လဲ ရဟန်းအမအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လို့ ပိဋကသုံးပုံလျှုပွဲ ပြီးတဲ့အခါ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်မှာ အတော်ကြာအောင် ဆက်နေပါတယ်, နှစ်လခန့် ကြာမယ် ထင်ပါတယ်၊ မစိုးရိမ်ဆရာတော်က ကျောင်းကလေးကို အပ်ထားခဲ့လို့ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်း ခြံကလေးထဲမှာ ကျောင်းစောင့်ရင်း နေရတာပါ၊ တစ်ပါးတည်းလဲဖြစ်လို့ ဘေးရန်ကင်းအောင် ညဦးအခါ **"မဟာသမယသုတ်"**စတဲ့ တရားများကို ရွတ်နေပါတယ်, အနီးအပါးမှာရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သူတွေကတောင် တပည့်တော် ရွတ်သံကို နားထောင်လို့ ကောင်းတဲ့အကြောင်း ကျောင်းအမ **ဒေါ်ရှင်** လာတဲ့အခါ ပြောကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလောက် ကြာကြာနေတဲ့အခါ ဘယ်သူက ဆွမ်းတာဝန်ယူသလဲ။

တပည့်တော်။ ။စစ်ကိုင်းချောင်မှာ စာပြောတုန်းက လှူကြီးပိုင်းမှာ ပါတဲ့ ဆရာ **ဒေါ်ဂုဏဝတီ**နဲ့ **ဒေါ်ဉာဏဝတီ**တို့က တာဝန်ယူကြပါတယ်၊ သူတို့နဲ့

အတူနေတဲ့(နာမည်ရင်းတော့ မသိပါ၊) **အဖွားလေး**လို့ ခေါ်တဲ့ ဥပုသ်သည် ဒကာမကြီးက ကုန်ကျစရိတ်ကို တာဝန်ယူဟန် တူပါတယ်၊ အဲဒီ **အဖွားလေး**က ထိုခေတ် မြေပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်လို့ ထိုမျှလောက် တာဝန်ကို ယူဖို့ရန် ဝန်မလေးပါ၊ အတော်ကြာတော့ ထို**အဖွားလေး**ကပါ ကြည်ညိုလို့ တပည့်တော်ကို သိမ်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့ လျှောက်ကြပါတယ်။ (ထပ်ပြီး ရဟန်းအမ လုပ်ချင်တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။)

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ သိမ်ထပ် ခွင့်ပြုလိုက်သလား။

တပည့်တော်။ ။ခွင့်မပြုပါဘူး, သူတို့ကို ရေရေလည်လည် ပြောရပါတယ်၊ ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ "**သိမ်ထပ်**"ဆိုတာ ဘာမှ ထူးတာမဟုတ်ပါဘူး, ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ ဒကာမ ပိုလာခြင်းသာ အကျိုးရှိပါတယ်၊ ဦးပဥ္စင်းက သာသနာတော်ရဲ့ နောင်ရေးကို ဘယ်လို ပြုခွင့်ရှိမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူး၊ ပြုပြင်ချင်တာတွေ တော်တော်များများ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ အခါမှာ ဦးပဥ္စင်းကိုလဲ "**ဘုန်းကြီးအောင်, ဒကာ–ဒကာမ ပေါအောင်, ပထမကျော် အောင်ပြီး ကြီးတောင်းကြီးမှ မြေပိုင်ရှင် ရဟန်းအမအသစ်နဲ့ သိမ်ထပ်ခဲ့ တယ်**"လို့ အပြောခံရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် "**သိမ်မထပ်ပါရစေနဲ့**"လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီတုန်းက သိမ်ထပ်ဖြစ်ရင်တော့ ကိုယ်တော့်အတွက် ချမ်းချမ်း သာသာ နေနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိတယ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး, ဆရာ **ဒေါ်ဂုဏဝတီ**က "**အဖွားလေး မှာ အမွေပေးဖို့ ရင်းနှီးတဲ့ သံယောဇဉ်မရှိပါဘူး၊ ဒီလယ်ကေတွေကို ဦးပဥ္စင်းရဲ့ သာသနာရေးမှာ သုံးဖို့ပါပဲ**"လို့ အတိအလင်း လျှောက်ပါ တယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ နောင်အခါ သူများက "**ဘုန်းကြီးဖို့ လမ်းထွင် တယ်**"လို့ ယူဆမှာ စိုးလို့ သိမ်ထပ်ဖို့ ငြင်းရတာပါ။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီ ရန်ကုန် နေတုန်းမှာ နှစ်လလောက်အတွင်း စာပေအလုပ် တော့ ဘာမှ မရှိဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မအားပါဘူး,စစ်ကိုင်းမှာ ပလိပ်ဖြစ်လို့ ပြေးလာတဲ့ သူ တွေထဲမှာ လူကြီးပိုင်း တပည့်ဟောင်းတွေ ပါလာတော့ သူတို့က နေ့စဉ်လိုပဲ စာမေးကြပါတယ်၊ သူတို့ လူကြီးပိုင်းကတော့ အမလေးတွေအမကြီးတွေလို ရင်းလဲ ရင်းနှီးကြပါတယ်၊ သတိပေးစရာ ရှိရင်လဲ ဒေါ်ဂုဏဝတီက စပြီး

သတိပေးကြပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းနေစဉ် ငယ်ငယ်တုန်းကစပြီး တပည့်တော်ရဲ့ ပညာရေး ရာဇဝင်ကိုသိထားပြီးဖြစ်လို့ တကယ်လဲကြည်ညိုကြပါတယ်, ယုံလဲ ယုံကြည်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော် ဝတ်ရုံလာတဲ့ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးက နောက်ကျောဘက်မှာ ချွေးကွက်ပြီး မည်းနေလို့ ချက်ချင်းပဲ အဖွားလေး တာဝန်ယူပြီး ၂၅ ခန်းရှိသော ပဒုမ္မာသင်္ကန်းကြီးကို ချုပ်ပြီး လှူပါတယ်၊ သင်္ကန်းချုပ်ဖို့ကိစ္စ၌ **ဒေါ်သက်စု**ဆိုတဲ့ ယောဂီက ကြောင့်ကြစိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီ **ဒေါ်သက်စု-ဒေါ်သက်ပု**ဆိုတဲ့ ယောဂီ ညီအမက ပုဇွန်တောင်ကပါ၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ကြည်ညိုပါတယ်, ညီကိုလဲ သူတို့ ရဟန်းလို့ပဲ ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ ထို ဒကာမကြီးများ ကွယ်လွန်တဲ့နောက် အဆက်အနွယ်ဖြစ်တဲ့ ဆွေမျိုးများကလဲ ကြည်ညိုကြပါတယ်၊ **ဒကာဇင်**ဆိုတဲ့ လူပျိုကြီးက ယခုတိုင်အောင် ကျောင်းတိုက်အတွက် သူ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မန္တလေး စာသင်တိုက်ကြီးတွေမှာ စာချနေတဲ့ အခါသာ စားရေးသောက်ရေးက စပြီး ဆင်းရဲတာနော်, အပြင်ထွက်လိုက်တော့လဲ ချမ်းသာဖို့ အချက်တွေ အရှိသားပါပဲလား, ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲဓာတာပါတော့ စာသင်သား အများနဲ့ စာသင်တိုက်ကြီးထဲမှာ အဆင်းရဲခံရတာပဲထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဆိုချင်လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာသနာ့အလုပ်ကတော့ စာသင်သားအများရှိတဲ့ စာသင်တိုက်မှာသာ (စာတတ်ဘုန်းကြီးများ အတွက်) ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ၊ ဥပမာ-စစ်ဗိုလ်ကောင်းများအတွက် စစ်မြေပြင်မှာသာ အလုပ်ကောင်း ရှိသလိုပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် မစိုးရိမ်ဆရာတော် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တပည့်တော်လဲ မကြာခင် မန္တလေးသို့ ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတဲ့ နေရာက စားရေးသောက်ရေး မချမ်းသာတဲ့ နေရာသို့ ပြန်ရမှာ မပျင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မပျင်းဘဲ နေမလားဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် အောက်ပါ ငြီးတွားတဲ့ ဂါထာကို ရေးပြီး အမတော်တွေဆီ ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

အကာမာပိ ဝိနာ ဟောန္တိ, အပ္ပိယေဟိ သမစ္ဆရေ၊
ဝိနာ ရမ္မံ ယုတ္တံ ယန္တိ, ဟာဟာ လောကမှိ ဓမ္မတာ။

ဆိုလိုရင်းကတော့–“မခွဲချင်ပေမယ့် (ခွဲမှ အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင်) ခွဲ၍ နေကြရတယ်၊ မချစ်သူတွေနဲ့ အတူ မနေချင်ပေမယ့် (အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင်) အတူ နေကြရတယ်၊ ပျော်ရာ မနေရ, တော်ရာ နေရမယ်ဆိုတဲ့ ရှေးထုံးစံကြီးဟာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှပါတကား”ဟု ဆိုလိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အမတွေက မသနားကြ, မတားကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နည်းနည်းပါးပါးတော့ တားကြပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ တာဝန်ကိုလဲ သူတို့ သိပြီးဖြစ်တော့ သိပ်မတားနိုင်ကြပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ ပြန်ခဲ့ပါတယ်, **“ပျော်ရာ မနေရ–တော်ရာ နေရမယ်”**လို့ ဥပဒေက ရှိတာကိုး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ ဘယ်ကို ဝင်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လမ်းမှာ ပြွန်တန်ဆာကို ဝင်ရပါသေးတယ်၊ ပြွန်တန်ဆာ၌ ယခု ဆရာကြီးဖြစ်နေသော **ဒေါ်ဓမ္မစာရီ**က စစ်ကိုင်း စာပြောတုန်းက ပါပါတယ်၊ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာတဲ့ **“မလှသင်း”**ဆိုသူက ပထမကျော်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကြွတဲ့အခါ ပြွန်တန်ဆာဝင်ဖို့ လျှောက်ထားပါတယ်၊ သူကပြောထားလို့ တစ်မျိုးလုံးကလဲ တွေ့ချင်နေကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝင်ရတာပါ၊ အဲဒီ အချိန်တုန်းက **မလှသင်း**ရဲ့ အဒေါ်နဲ့ ဦးကြီး **ဦးစံပျော်–ဒေါ်ကျော့** ဆိုတာက မင်းကျောင်းတိုက် ဒကာ ဒကာမများဖြစ်လို့ အဲဒီ ကျောင်းမှာ တည်းရပါတယ်၊ တစ်မျိုးလုံး ကြည်ညိုကြရုံတွင်မက, နောက် အဆက်အသွယ်များကလဲ ကြည်ညိုကြပါတယ်၊ ကျောင်းအမကြီး **ဒေါ်ကျော့**က တပည့်တော်ကို သားတစ်ယောက်လိုလဲ ခင်ပါတယ်၊ တိုက်သူကြီးကတော် **“ဒေါ်ဝင်း”**ဆိုတာကလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်လဲ ပြွန်တန်ဆာ သွားသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။နောက်တစ်ကြိမ် ပြွန်တန်ဆာသွားပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အချိန်က ကုလား ဗမာ အဓိကရုဏ်းအချိန်ဖြစ်လို့ လယ်လုပ်တဲ့ ကုလားတွေ အတော်ဒုက္ခ ဖြစ်နေကြပါတယ်၊ ဒီအခါ ကျောင်းအမကြီး **ဒေါ်ကျော့**က သူ့လုပ်သား ကုလားတွေနဲ့ သူပေးထားတဲ့ ကျွဲတွေကို အိမ်အနီးအပါးမှာ ခေါ်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်၊ လူငယ်အားလုံးက သဘောမတူကြပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းအမကြီးကို မပြောဝံ့ကြပါဘူး၊ တပည့်တော်

ရောက်သွားတဲ့အခါ ကျောင်းအမကြီးရဲ့ **သားမက် ကိုသာထွန်း**နဲ့ သမီးများ တူမများက ကျောင်းအမကြီးကို ပြောပေးပါအုံး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က **"အိမ်ပါ မီးရှို့မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးနေကြပါတယ်"**လို့ ရောက်–ရောက်ချင်း အရေးတကြီး တိုင်ကြလို့ တပည့်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ တပည့်တော် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ကုလားတွေကို ဘေးကင်းရာ ပို့ပြီး အစာရေစာ ထောက်ပံ့ထားလို့ အားလုံး ပြေလည်သွားပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ပြွန်တန်ဆာ ဆွေမျိုးများလဲ ကျွန်းကုန်း ရဟန်းအမများ လိုပဲ ရင်းနှီးတဲ့ ဆွေမျိုးတွေလို ဖြစ်နေကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရန်ကုန်သွားတိုင်း ပြွန်တန်ဆာဟာ မဝင် မကောင်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါလောက် ရင်းနှီးကြပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာ့အလုပ်က ပဓာနဖြစ်တော့ **"ပျော်ရာ မနေရ တော်ရာ နေရမယ်"**ဆိုတဲ့ ဥပဒေအတိုင်း ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြွခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တချို့ ကိုယ်တော်များဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဒကာ–ဒကာမတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင်းနှီးတဲ့အခါ လောကွတ်ပျူငှာ များသလို ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော်က အဲဒီလို မဖြစ်ဖို့ရန် သတိထားရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်ရဲ့ မျိုးရိုးဇာတိကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားပါ၊ တပည့်တော် အမျိုးလဲ အဖေ့ဘက်က ဘုရင့်လက်ထက်မှ စ၍ သူကြီးမျိုး ဖြစ်တဲ့အပြင်, ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာ အမျိုးလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အမေ့ဘက်ကတော့ ယခုအထိ ပြည့်စုံတဲ့ ဘုရား ကျောင်းဒကာ ဒကာမများ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ အထက်အညာမှာ နေနေ, အောက်အကြေသို့ ရောက်ရောက် တွေ့ကြုံရတဲ့ ဓနရှင် ဘုရားဒကာ–ကျောင်းဒကာ, ဘုရားအမ–ကျောင်းအမတွေကို အထင်ကြီးနေဖို့ မလိုပါဘုရား၊ တပည့်တော်က သူတို့ထက် ပိဋကစာပေပညာတောင် သာနေတာဖြစ်လို့ အမြော်အမြင် အယူအဆလဲ တပည့်တော်က ပိုပြီးမြင့်ပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သူတို့က တပည့်တော်ကို အထင်မသေးတဲ့အပြင် အားကိုးလောက်သော သွေးသား တစ်ပါးလို့ မြင်နေကြပါတယ်၊ လောကွတ်ပျူငှာ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိမိနေရာ ရောက်လာတဲ့အခါတော့ သူတို့ကို သွေးသားလိုပဲ စောင့်ရှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အထက်အညာမှာရော အောက်အကြေမှာရော ဓနရှင်ဖြစ်သူတွေ ကိုယ့်အမျိုးထက် မသာဘူးလို့ ယူဆသလား။

တပည့်တော်။ ။လိုရင်းဖြစ်တဲ့ ဘုရားဒကာ–ကျောင်းဒကာဖြစ်ခြင်း, လူကြီးလူကောင်း သိက္ခာရှိခြင်းမှာ မသာကြဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ ခုနပေါ့မှု ကတော့ မြို့က အလုပ်အကိုင်ကြီးလို့ ပိုပြီး ပေါမှန်း သိပါတယ်၊ ရုပ်ရေ အဆင်း အဝတ်အစား အနေအထိုင်ချင်းလဲ မြို့ကသာပါတယ်၊ မြို့ချင်း တူပြန်ရင်လဲ အရာရာ အောက်မြို့တွေက သာတာများပါတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့ ခုနရှင်ချင်း နှိုင်းစာရင်လဲ အလုပ်အကိုင်ကြီးတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေက သာပါတယ်၊ ဗဟုသုတ အရာမှာလဲ နိုင်ငံကြီးတွေက သာပြန်တာပါပဲ၊ ဒီလို သာတာတွေကို တပည့်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လဲ အရည်အချင်း သမာဓိ သိက္ခာနဲ့ အမြော်အမြင် ပညာတော့ မသာပါဘူး၊ သတ္တိဗျတ္တိမှာလဲ မသာနိုင်ပါ၊ လက်နက်ချင်း လူဦးရေချင်းသာ မကွာရင် တပည့်တော်တို့ ဗမာတွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ပါဘူး၊ ယခုတော့ အခြေခံက ကွာနေလွန်းလို့ လျှော့နေရတာပါ။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။ဒီလို ယူဆရင်တော့ ကိုယ်တော့အထင်ဟာ လမ်းမှန်ကျပါတယ်၊ တပည့်တော်က ကိုယ်တော်ဟာ အကြောင်းမဲ့ အထင်ကြီးပြီး "ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတာလား"လို့ပါ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား…ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ပိဋကတရားတော်ဟာ ဘယ့်လောက် လမ်းမှန်ကျအောင် ညွှန်ပြနိုင်တယ်ဆိုတာရယ်, တမလွန်ဘဝတွေကို ပြေး၍ကြည့်သလို သိအောင် ညွှန်ပြနိုင်တယ် ဆိုတာရယ်, လောကကြီးမှာ ရုပ်နာမ်မှတစ်ပါး ဘာမှ မရှိဘူးလို့ ကောက်ချက်ချ၍ ပြနိုင်တယ် ဆိုတာရယ် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်ပြီး (မပြနိုင်ဘူးလို့) ငြင်းရဲရင် ငြင်းစမ်းပါ၊ ဒါ့လောက် အတွင်းကျကျ တရားလက်ကိုင်ရအောင် လေ့လာပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ အထင်မကြီး, ဘာမှလဲ အထင်မကြီးပါဘူး၊ ဘယ်နေရာမှလဲ သတ္တိမကြောင်ဘူးဆိုတာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်လိုက်ပါဘုရား၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က အမျိုးကို အရမ်းမဲ့ အထင်ကြီးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။ကဲကဲကျေနပ်ပါတယ် ကိုယ်တော်, မန္တလေးရောက်တော့ စာကို ဆက်ပို့ချရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။စာကိုလဲ ဆက်ချရပါတယ်၊ အတော်ကလေးကြာတော့ ညီကိုရင် ရဟန်းခံပေးဖို့ရာ ကျွန်းကုန်းက ဒကာမကြီး ဒေါ်လှခင်နဲ့ "အမလေး"လို့ ခေါ်ကြတဲ့ သမီးအကြီးရယ်, "သခင်ဟိန်"လို့ ခေါ်ကြတဲ့

သားတစ်ယောက်ရယ် ရောက်လာကြပါတယ်၊ ရန်ကုန် ဗဟန်းက **ဒေါ်ဝံသီ** တို့လဲ စစ်ကိုင်းဘက် သီလရှင်များ၏ စီစဉ်ချက်အရ အတူစပ်ပြီး ရဟန်းခံရအောင် ရောက်လာကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ရဟန်းခံကိစ္စအတွက် ရဟန်းလောင်းဖို့ ပစ္စည်းတွေက ကိုယ်တော် ရဟန်းခံတုန်းကလို ကျမ်းစာအုပ်တွေ များများ ဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘာဟုတ်လိမ့်မှာတုန်း, စာအုပ်က ပြည့်စုံပြီးဖြစ်လို့ စာဗီရိုသာ စာအုပ်နည်းနည်းနဲ့ ပါပါတယ်၊ ကျန်ပစ္စည်းတွေက **"ပိုးကော်ဇောက တစ်ရာတန်, သားမွေးစောင်က တစ်ရာတန်, ခြင်ထောင်–ခေါင်းအုံး– ယူနီဖောင်းသေတ္တာ"**စသော ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကော်ဇော-စောင်- သေတ္တာဝယ်တာကို သီလရှင်များ ဝယ်ပြီးမှ သိပါတယ်၊ ဆွမ်းစားပင့်လို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က ကြွလာတဲ့ သံဃာတော် နှစ်ရာလှူဖို့ မောဂ္ဂလ္လာန်နိဿယ အတွဲ(၁)ကိုတော့ ဆရာတော် အလိုကျ တပည့်တော် စီမံလိုက်ပါတယ်၊ (ဆရာတော်က တစ်ခါတည်း အုပ်ကြီး မတတ်နိုင်လို့ ပထမအုပ်အသေးစား ခွဲပြီး ရိုက်ရပါတယ်၊ တစ်အုပ်မှ တစ်ကျပ်ကျပါတယ်။)

မမွဂုတ်။ ။ကော်ဇောကြီး စောင်ကြီးတွေဟာ ကိုယ်တော့်ဝါဒနဲ့ ကိုက်ညီ ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ကိုက်ညီမှာတုန်း, ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ ရဟန်းခံကိစ္စ၌ တရားဟောတဲ့အခါ **"ရဟန်းကလေးဆိုတာ သစ်ပင်နဲ့ တူတယ်၊ သစ်ပင် ကလေးဟာ ရေ မရှိရင်လဲ ခြောက်ပြီး သေတတ်တယ်, ရေ များရင်လဲ အအေးမိပြီး သေတတ်တယ်၊ ရဟန်းဒကာ–ရဟန်းအမဆိုတာ သစ်ပင် စိုက်တဲ့သူနဲ့ တူတယ်၊ ကိုယ့်သစ်ပင်ကို သတိထားပြီး စိုက်ရတယ်၊ လုံးလုံး အထောက်အပံ့ မရှိခြင်းဟာ ရေမလောင်းဘဲ ထားတာနဲ့ တူတယ်၊ သိပ်ပြီး ထောက်ပံ့လှူဒါန်းတာဟာ ရေ အလောင်းများတာနဲ့ တူတယ်"**လို့ ဟောလိုက်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ညီရဟန်းမှာတော့ အဲဒီလို ပစ္စည်းကောင်းတွေကြောင့် အအေးမမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အအေးမိရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ, နောက်တော့ လူထွက်တာပါပဲ၊ တပည့်တော်ညီက နဂိုက အလွန်သွက်ပါတယ်၊ လူလဲ သွက်တယ်, ရုပ်လဲ သွက်တယ်, အသံလဲ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို သွက်လွန်းလို့ တပည့်တော်

မနှစ်သက်ပါဘူး၊ တပည့်တော်က တည်တည်မှ သဘောကျတာပါ၊ သူ့ရဲ့ ရဟန်းအမသမီးတွေက ပြောကြပါသတဲ့၊ နောင်တော်နဲ့ ညီတော်ဟာ နည်းနည်းပဲ ကွာတယ်၊ နောင်တော်က ဘာကိစ္စမဆို စားတာသောက်တာ မှစ၍ အချိန်နာရီ တိကျမှ ကြိုက်တယ်၊ ညီတော်က ဘာကိစ္စမဆို အချိန်နာရီ တိကျဖို့ မလိုဘူးလို့ ပြောကြပါသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဦးပဥ္စင်းကို အလွန် ကျေနပ်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်က သူ့စိတ်ဟာ လူ့ဘက်မှာတော့ အသုံးကျပါလိမ့်မယ်၊ သာသနာတော်နဲ့တော့ မသင့်လျော်ဘူးထင်လို့ ကိုရင်ဘဝ ၁၈ နှစ်သားလောက်က **"မင်း လူထွက်ပါလား, လူထွက်ပြီး ဒကာကြီးနဲ့ အတူအလုပ်လုပ်ရင် အောက်မကျပါဘူး"**လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သူက တပည့်တော် ကွယ်ရာမှာ ပြောပါသတဲ့၊ **"ဒါလောက် လူထွက်စေချင်ရင် ရဟန်းဖြစ်ပြီးမှ ထွက်မယ်"**လို့ ပြောပါသတဲ့၊ စိတ်သဘောထားချင်းက အဲဒီလောက် မတူတာပါ။

မမွှရုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ညီဟာ ဉာဏ်တော့ အင်မတန်တော်တဲ့သူပါပဲ, ကိုယ်တော့်အောက် မလျော့ပါဘူး, သာရင်တောင် သာမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လို သမာဓိ မရှိလို့ ကိုယ်တော့်လို မဖြစ်တာ ထင်တယ်၊ ကိုယ်တော်ကလဲ သာသနာတော်မှာ ပျော်အောင် ချော့မှ မထားပဲကိုး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်ကို အလွန်လေးစားပါတယ်၊ ဒီဘဝမှာ တရားကျင့်ပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုး, ဆုတစ်မျိုးမျိုး မှန်းပြီး တကယ့်စိတ်ထားဖြင့် ပါရမီဖြည့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုး ဤနှစ်မျိုးသာ သာသနာတော်မှာ နေထိုက်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက် မရှိတဲ့သူဟာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာတတ်ရုံဖြင့် သာသနာ့ဘောင်မှာ မနေထိုက်ပါဘူး၊ အစား အနေချောင်လို့ ဝင်လာတဲ့သူ, ဂုဏ်လာဘ်မျှော်၍ ဝင်လာတဲ့သူတွေ အတွက်တော့ သာသနာတော်နဲ့ လားလားမှ မထိုက်ပါဘူး၊ ဒီဘဝ ချောင်လေသမျှ နောင်ဘဝမှာ ကြပ်ဖို့ သေချာပါတယ်၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ကလဲ **"ရှင်ချောင် သေကြပ်, ရှင်ကြပ် သေချောင်"**လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ ညီကို သံသရာမှာ အသေမကြပ်စေလိုတဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း, တပည့်တော်ရဲ့ အမျိုးထဲက သာသနာမှာ အချောင်ဝင်နေတယ်လို့ ထင်မှာစိုးတဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း, တပည့်တော်ရဲ့ ညီအရင်းကို လူထွက်ခိုင်းရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ဝါမှာ ကိုယ်တော့်အတွက် ဆယ်ဝါရတော့မယ်, ကိုယ်တော့် ကျန်းမာရေး ဘယ်လို နေသလဲ, ဘာကို အထူးလုပ်သေးသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။ညီ ရဟန်းခံတုန်းက စုပေါင်းရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကြည့်ရင် တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး မကောင်းသေးကြောင်းကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ပိန်ရုံတွင်မက အသားအရေတွေ ခြောက်နေပါတယ်, အသားအရေ ခြောက်ရုံတွင်မက ထုံတုန်တုန် ရောဂါလဲ မပျောက်သေးဘဲ အားနည်းနေ ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အများက **"သိပ် အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး"**လို့ ထင်ကြပါတယ်, တပည့်တော်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်မသေခင် ငါရဲ့ စဥ်စားဉာဏ်ကလေးများ ကျန်တန်သမျှ ကျန်ရစ်အောင် **"သဒ္ဒြဟ်ဘာသာဋီကာ"**ကို စပြီး ရေးပါတယ်၊ နေ့စဥ်လိုလို လမ်းလျှောက်မှုကိုလဲ အထူး ကြိုးစားပါတယ်, တစ်ခါတစ်ရံ ညနေ သုံးနာရီ အချိန်လောက် အဘယာရာမတိုက်က ထွက်ပြီး နန်းမြို့ကျုံး အနောက် မင်္ဂလာတံခါးနား ရောက်အောင် လျှောက်ပြီးမှ မြစ်ဆိပ်က လှည့်ပြီး ပြန်လာပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ အားသိပ်မရှိဘဲနဲ့ ဒါလောက် လမ်းလျှောက်တာ နည်းလမ်းမှန်ဟန် မတူပါဘူး, ရောဂါရဲ့ အကြောင်းရင်း က ညောင်းတာ ကိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ, အားနည်းတဲ့ ရောဂါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို အမရပူရ ရဟန်းအမကလဲ တစ်လ(၁၀) ထောက်ပံ့ တယ်ဆို, အောက်ပြည်က ကြည်ညိုသူတွေလဲ အတော်ရှိနေပြီဖြစ်တော့ အားရှိတဲ့ ဆေးဝါးဓာတ်စာ မစားရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီခေတ်က ယခုလို အားရှိစေနိုင်တဲ့ ဆေးလဲ မပေါ်သေး ပါဘူး, စတုမဓုဆေးဟာ အားရှိစေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖော်စရာ ပစ္စည်း မရှိပါဘူး, အလိုက်သိစွာ လှူမယ့်သူလဲ မရှိပါဘူး၊ ရဟန်းအမက လစဥ် ထောက်ပံ့တဲ့ (၁၀)ကတော့ နွားနို့သောက်ဖို့-ရှာလပတ်ရည်သောက်ဖို့ လောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ သူတို့ဆီကို ယခုအထိ တောင်းလေ့ မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကြည်ညိုတဲ့ သူတွေကို တောင်းကောင်းတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဆွေမျိုး မတော်သူတို့က **"အလိုရှိတာ တောင်းပါ"**လို့ ဖိတ်မန်မှု မရှိလျှင် ရေကိုမျှ မတောင်းကောင်းဘူးဆိုတာ အရှင်ဘုရားလဲ သိမှာပေါ့။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလို မဖိတ်မန်သူ့ထံ တောင်းလို့ရတော့ ဘာအပြစ်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တောင်းလျှင် အာပတ်သင့်တယ်, ရတော့လဲ အာပတ်သင့်တယ်, သုံးတိုင်းသုံးတိုင်းလဲ အာပတ်သင့်တာပဲ၊ အခြား ရဟန်းများက ထို ပစ္စည်းကို သုံးပြန်လျှင်လဲ သုံးစွဲသူတိုင်းမှာ အာပတ်သင့်ပါသတဲ့ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။လူတွေက ဝိနည်းကို နားမလည်တော့လဲ မခက်တန်ပဲနဲ့ ခက်ကုန်တာပါပဲ၊ တချို့ ကိုယ်တော်များကလဲ ဝိနည်းတော်နဲ့ အပ်သည်ဖြစ်စေ မအပ်သည်ဖြစ်စေ တောင်းကြတာပဲ မဟုတ်လား, အဲဒီလို တောင်းမှု ရမ်းမှု ဦးမလေးတော့ ဒကာ–ဒကာမတွေက တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေကို အထင်သေးကြတာပေါ့, တပည့်တော်ကလဲ ဘုန်းကြီးတွေ အထင်သေး ခံရတာကို လုံးဝ မလိုလားပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြောင့် ဝိနည်းလေးစားတဲ့ သံဃာတော်တွေမှာ သာပြီး အနေအထိုင် ခက်ကုန်တာပဲ မဟုတ်လား၊ တချို့မှာ မတောင်း ကောင်းတဲ့ ဒကာတွေထံ ကျောင်းဆောက်ဖို့တောင် တောင်းကြတယ်၊ တချို့ကလဲ ကျောင်းဒကာ မှန်းသလောက်ထက် အပိုစီမံကြတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းကြီးတွေပါ မအပ်မရာ ဖြစ်ပြီး ဝိနည်းလေးစားတဲ့ ကိုယ်တော်များက အဲဒီကျောင်းကို မတက်မနင်းဘဲ ငြင်းတော်မူကြ, ဒီလို ငြင်းလို့ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့ သာသနာ့ ဘေးရန်ကြီး မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်လာတာပေါ့ ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီလို ဝိနည်းတော်အရ မအပ်တဲ့ကျောင်း, မသုံးကောင်းတဲ့ ကျောင်းတွေကို အပ်အောင်လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အစိုးရက ကူညီလာတဲ့အခါ အားလုံး အပ်အောင်လုပ်လို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း ရှိပါတယ်၊ ရပ်ရွာလူကြီးများက နားလည်ဖို့လဲ လိုပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာ ဆိုင်ရာက ပြန်သိမ်းပြီး အပ်အောင် ပြန်လှူရင် အပ်သောကျောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ဒီအချိန်အထိ သီးခြားကျောင်းတော့ မရှိသေးဘူး နော်။

တပည့်တော်။ ။ရှိတော့ မရှိသေးပါဘူး, ဒါပေမယ့် တိုက်ကြီးပေါ်က ထုံနာနဲ့ မတည့်လို့ ကျောင်းဒကာကြီးများ ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ ဝါးကပ်မိုး

ထရံကာ အသားဇရပ်ကို ဆင်းနေပါတယ်၊ မကြာခင်ဘဲ ထန်းလျက်ပွဲစားကြီး **ဦးဘ**နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ပွဲစားကြီး **ဦးကံ-ဒေါ်ပွား**တို့က ငါးခန်း လေးခန်းလို့ ဆိုရလောက်တဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို အဘယာရာမတိုက်ထဲမှာ တည်ပါတယ်၊ ထိုအချိန်နဲ့ မရွေးမနှောင်းမှာဘဲ ချပ်သင်းသူဌေး **ဦးဘတင်**ရဲ့ မိခင် **မှုံမှုံ**က ဆောက်ပြီးခါစ ကျောင်းသစ်ကြီးအတွက် တပည့်တော်ကို ပင့်ပေးဖို့ ချပ်သင်းချောင် ဆရာကို တိုက်တွန်းပါတယ်၊ ချပ်သင်းချောင် ဆရာကလဲ တပည့်တော်ကို အမကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ ကြည်ညိုပါတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေပြီး တစ်သက်လုံး ချမ်းသာမည့် လမ်းကြောင်းတွေကိုလဲ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က လက်မခံဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကြည်ညိုတဲ့ ဒကာမကြီးကို ငဲ့ပြီး တစ်ဝါလောက်တော့ နေနိုင်ပါရဲ့, အမြဲတော့ မနေချင်ပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးပဉ္စင်းလို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မနေဖြစ်ပါဘူး၊ မနေဖြစ်ပေမယ်လို့ မရင်းနှီးရုံသာ မရင်းနှီးတာပါ, ကြည်ညိုတာတော့ မပျက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာဖြစ်လို့ မနေချင်တာတုန်း၊ အဲဒီတုန်းက နေလိုက်ရင် အစစအရာရာ ချမ်းသာမယ်ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ချမ်းသာရုံတင်မကဘူး, **"သူဌေး ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ကလေး"**လို့ နာမည်လဲ သိပ်ကြီးသွားမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် သိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် စစ်ဗိုလ်ကောင်းရဲ့ အလုပ်ကောင်းဟာ ဆင်းရဲတဲ့ စစ်မြေပြင်မှာသာ ထင်ရှားနိုင်သလို, စာချကောင်းရဲ့ အလုပ်ကောင်းဟာ စာသင်သားအများဆုံးနေရာ မန္တလေးလို နေရာမျိုးမှာသာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်ရဲ့မူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာကိုပင် မြောင်းမြမှ မန္တလေးရောက်အောင် ကြိုစည်သေးတယ် မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် တွက်ကိန်းနဲ့တော့ သာသနာ့အလုပ်ကို တကယ်လုပ်ချင်ရင် မန္တလေးမှာပင် နေရမှာပေါ့နော်၊ မန္တလေးက ပွဲစား **ဦးကံကြီးတိုက်** ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော် နေတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။နဂိုကလဲ တပည့်တော်ကို ရည်စူးတာပါ၊ ဆရာတော်ကလဲ တပည့်တော်ကို ထားလို့ တပည့်များနဲ့ သီးခြား ခွဲခြား နေရပါတယ်၊

သီးခြားလဲ ဆရာတပည့် ဆွမ်းစားကြပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာ–ကျောင်းအမများဆီ တပည့်တော် နံနက်စာစားဖို့ ညနေကသွားပြီး ဆွမ်းဟင်းယူထားပါတယ်၊ အဲဒီ ဆွမ်းဟင်းကို ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ငါးပိ–ငံပြာရည် ဆီတို့နဲ့ များအောင် ပွားပြီး ဆရာ တပည့် စားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကျောင်းမှာ သံဃာက ဘယ့်လောက်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အများဆုံး ၂၁ ပါးသာ ရှိဖူးပါတယ်။ (တစ်တိုက်လုံးမှာလဲ အများဆုံး ၅၁ ပါးသာ ရှိဖူးပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ရှိသမျှ တပည့်နဲ့ အတူ စားတာပဲလား, ဆန် ဆီ ဆား စသည်တို့ကို ဘယ်လို ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆန်ကတော့ တိုက်ဒကာ တိုက်အမကြီးများက ကျောင်းခွဲသော်လဲ ခွဲပြီး ထောက်ပံ့ပါတယ်၊ ဆီ စသည်ကတော့ တပည့်တော် သရိုင်အလှူ စသည်ကလဲ ရတန်သမျှ ရပါတယ်၊ တပည့်များကလဲ သူတို့ အရပ်က ယူလာကြပါတယ်၊ ဆီပိုလျှင် အဲဒီ ဆီနဲ့ ဆား–ငါးပိ–ငံပြာရည် စသည် ဖြစ်စေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တပည့်များနဲ့ အတူစားဆိုတော့ ပိုပြီး ရင်းနှီးကြ–သြဝါဒကို နာယူကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။သိပ်တော့လဲ မဟုတ်လှပါဘူး, တခြားကျောင်းတွေစာရင်တော့ တော်တယ်လို့ ဆိုရမှာ ထင်ပါရဲ့၊ တပည့်တော်ဝါဒက စာသင်သားတွေကို နံနက်ဆွမ်း မကျွေးနိုင်ရင်ဖြစ်စေ, နေ့ဆွမ်းအတွက် ကျောင်းက အကူအညီမပေးနိုင်ရင်ဖြစ်စေ, သူတို့ဘာသာ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စားရမှာပေါ့, ဒီလို ဝယ်စားရကတည်းက သူတို့ကိုယ်တိုင် အာပတ်သင့်မှန်း သိနေတာဖြစ်တော့ **"တစ်တက်စားလဲ ကြက်သွန်, နှစ်တက်စားလဲ ကြက်သွန်"** ဆိုတာလို လက်လွန်မှဖြင့် မထူးဘူးဆိုပြီး အခြား အာပတ်တွေကိုပင် မစောင်းစည်းဘဲ နေကြတော့မှာပေါ့၊ ဒီလို အာပတ် ဗလပွေနဲ့နေရင် ဘယ်မှာ အသေကောင်းတော့မှာလဲ၊ သေပြီး အပါယ်ကျရမယ်ဆိုရင် သာသနာတော် အကျိုးရပုံဟာ အပါယ်လေးပါးသာ ဖြစ်စရာရှိတော့ ဘုရားရှင်၏ ရည်ရွယ်တော်မူချက်နဲ့ ဘယ်မှာ ကိုက်ညီတော့မှာလဲ၊

ဒါကြောင့် စားရေးကစပြီး အာပတ်မသင့်အောင် ထိမ်းပေးရမယ်လို့ စဉ်စားပြီး နံနက်ဆွမ်း, နေ့ဆွမ်း အတူစားလာခဲ့တာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ကျွေးမွေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ လွယ်ကူရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မလွယ်ကူတာမှ အလွန့်ကို မလွယ်ကူတာပါဘုရား၊ တစ်ခါတော့ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ သာသနာတော်ကို သန့်ရှင်းစွာဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြုလိုသော်လဲ ယခုလက်ရှိ နှစ်ဆယ်လောက်ကိုပင် အတော်ဝန်လေးနေတာဖြစ်တော့ သာသနာတော် တစ်ရပ်လုံးမှာ အကပ္ပိယငွေရှိမှ ဖြစ်မယ့် ဒီစနစ်အတိုင်း သွားလို့တော့ **"သာသနာ သန့်ရှင်းအောင် ပြုဖို့ မလွယ်တော့ပါတကား"**လို့ စဉ်စားမိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို တွေးမိတော့လဲ တပည့်တော်တို့ရဲ့ သာသနာ ပြုရေးဟာ အငိုလွယ်ပြီး အရိုက်ခက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့နော်, ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဝမ်းနည်းမယ်ဆိုရင်လဲ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်းနဲ့ ကိုင်းပမာ ဆရာ ဒကာ လက်တွဲပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆောင်ရွက်ကြရင်တော့ ကောင်းသော သာသနာကို မျှော်မှန်းနိုင်ပါသေးတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော်ဟာ (၁၁)ဝါလောက် ရှိနေပြီမို့ အသက် ၃၀ ပြည့်နေပြီ၊ တစ်ခန်းရပ်ကြအုံးစို့ရဲ့။

နိဂုံး။ ။**သုံးဆယ်တွင်းတုံ, ဖြစ်ပျက်ပုံကို, စုံတန်သမျှ, စုံစေအောင်, ရေးရစုပေါင်း, အကြောင်းကြောင်းဝယ်, ဉာဏ်ကောင်းလုံ့လ, အသုံးချသဖြင့်, လုံးဝအကျိုး, တစ်ဂုဏ်တိုးလည်း, ရှိရိုးရောဂါ, အားနည်းစွာဖြင့်, ခန္ဓာအတွက်, တိုး-မတက်ဘဲ, အသက်နေပုံ, မသေရုံသည်,...လူ့ဘုံဌာန ဝေးမည်ထင်။**

၁၀။ သုံးဆယ်လွန်ကယ် သက်လေးဆယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို အသက် မရှည်ပေဘူးလို့ အများကလဲ ထင်၊ ကိုယ်တော့်ကိုယ်တိုင်လဲ ထင်နေပါလျက် အသက်ရှည်နေတာကတော့ ဘာ့ကြောင့်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရေးကံဆိုတာ အလွန်လဲ ဆန်း-အလွန်လဲ စွမ်းပါတယ်၊ ကျန်းမာရေး လိုက်စားဖို့ရန် တပည့်တော်မှာ အသိဉာဏ်လဲ မရှိသေးပါဘူး၊ ကျန်းမာရေးကို ပြုပြင်လို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာလဲ နားမလည်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မှာ ရှေးရှေးက ပါလာတဲ့ ကံကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို လမ်းစပေါ်အောင် စီမံပေးသလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဖြစ်ပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။အလံကုန်းမှာ နာမည် ထင်ရှားပြီးဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးနာယက**နဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်တို့မှာ သက်ရွယ်တော် တူကြပြီး အလွန်လဲ ရင်းနှီးကြပါတယ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံ နေစဉ်က မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဆီမှာ ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးနာယက**က စာတက်ဖူးလို့ အထူး လေးစားပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းက ဘုန်းကံနည်းလို့ ဆင်းရဲချိန်မှာ ကူညီထောက်ပံ့ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးနာယက**က မြောင်းမြ ပဒ္မောတာရုံတိုက်သို့ ကြွလာပါတယ်၊ ပဒ္မောတာရုံတိုက်မှာလဲ သံဃာတော်တော်များနေပါပြီ၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးနာယက**က ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် နေစဉ်တုန်းကပင် ခင်နေပါတယ်၊ ပဒ္မောတာရုံတိုက်သို့ ကြွရောက်ချိန်မှာ ရဟန်းခံပြီးဖြစ်တဲ့ တပည့်တော်ညီက ကျွန်းကုန်းနဲ့ မြောင်းမြကို မကြာခဏ သွားပါတယ်၊ ကျွန်းကုန်း ဒကာ-ဒကာမများကလဲ ဘုန်းတော်ကြီး ကောင်းကောင်းတစ်ပါး ကိုးကွယ်ချင်ပါတယ်, ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးနာယက**ကလဲ အလံကုန်း မပြန်ချင်တော့ပါဘူးတဲ့၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ တပည့်တော် ညီရဲ့ ဆက်သွယ်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဘုန်းကြီးဦးနာယကကို ကျွန်းကုန်းက ပင့်ကြပါတယ်၊ ပင့်လို့ ရတဲ့အခါ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုကို "ရွှေကျင်ကျောင်းသစ်"လို့ သမုတ်ပြီး ကျောင်းတိုက် တည်လိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ကျန်းမာရေးနဲ့ ဒီကျောင်းသစ်က ဘယ်လို ဆိုင်နေသလဲ, သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ဆိုင်ပါသော်ကော ဘုရား, ကျန်းမာရေး အခြေခံဟာ အဲဒီ ကျောင်းတိုက်ပေါ့၊ အဲဒီ ကျောင်းတိုက် စသည်မိတဲ့အခါ ဒကာ–ဒကာမတွေ ကလဲ တပည့်တော်ကို လာစေချင်, ဘုန်းတော်ကြီးကလဲ လာစေချင်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို တပည့်တော် သိပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ စာချကိစ္စကို အနားယူပြီး စာရေးချင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မန္တလေးကျောင်းတိုက်၌ ကထိန်ပြီးတဲ့အခါ လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ကျောင်းသစ်ဘုန်းတော်ကြီးက သိတဲ့အခါ တပည့်တော်လာရင် အေးအေး နေရအောင် သီးခြားကျောင်းကလေး စီမံနှင့်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ တန်ဆောင်မုန်းလ သရိုင်ကထိန်နဲ့ တိုက်ကထိန် ပြီးတော့ မန္တလေးမှ သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် တစ်ပါးတည်းလား, အဖော် ဘယ်သူပါသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တစ်ပါးတည်းပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် မန္တလေး ဘူတာကြီး၌ လိုက်ပို့သူများ ပြန်သွားတဲ့အခါ ရထားတွဲပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားမိပါတယ်၊ **"သေတယ်"**ဆိုတာ ဒီလို တစ်ယောက်တည်း သေရ တာပဲ၊ သေတဲ့သူဟာ ဘာမှ မပါတော့ဘူး၊ တပည့်တော်မှာ ဟိုကျရင် စာရေးဖို့ စာအုပ်သေတ္တာနဲ့ အဝတ်သင်္ကန်း အိပ်စရာ ခြုံစရာ ထည့်တဲ့ ဖာတစ်လုံး ပါသေးရဲ့၊ စားစရာလဲ မပါ၊ ဆာတတ်လို့ သောက်စရာတော့ ဓာတ်ဗူးထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဘိလပ်ရည် နှစ်လုံးစာပါရဲ့၊ ပိုက်ဆံလဲ လုံးလုံး မပါ၊ ဒီတော့ နက်ဖြန် နံနက် စားရေးမှစ၍ ကြောင့်ကြသေး သလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးပါတယ်၊ **"မကြောင့်ကြတဲ့အပြင် စိတ်ကြည်၍ နေပါတယ်"**၊ နက်ဖြန်နံနက် ပွန်တန်ဆာရထားဆိုက်ရင် ပွန်တန်ဆာက လာကြိုလိမ့်မယ်၊ ထိုနေရာမှာ ရက်အနည်းငယ်နေပြီး ရန်ကုန်ရောက် တော့လဲ ရန်ကုန်က ဒေါ်သက်စု, ဒေါ်ဂုဏ, ဒေါ်ဉာဏတို့က ဂရုစိုက် လိမ့်မယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ခေတ္တ နားပြီးရင် ကျွန်းကုန်းသွားမယ်၊ သခင်ဟိန်တို့က ဝါးခယ်မကို လာပြီး ကြိုကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို တွေးပြီး မန္တလေးက အဖော်တွေ မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း စိတ်အေးချမ်း နေပါတယ်။

ထို့နောက်**"သေကြတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ"**လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒီဘဝက ပစ္စည်းတွေလဲ ဘာမှ မယူနိုင်ဘူး, သံယောဇဉ် ဖြစ်သူများလဲ တစ်ယောက်မှ မပါနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ကောင်းကောင်းပြုနေတဲ့သူ အတွက်တော့ ထို ကောင်းမှုတွေက နောက်ဘဝတွေမှာ ဆွေမျိုးအသစ်

မိတ်ဆွေအသစ်လိုဖြစ်ပြီး စားဝတ်နေရေးမှစ၍ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားသလို ဖြစ်စေတာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီဘဝက သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေ သံယောဇဉ်တွေကို တွယ်တာနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ မိမိမှာ ကုသိုလ်ဆွမျိုး နေ့စဉ်တိုးဖို့သာ လိုပါတယ်၊ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေသူတွေလဲ သူတော်ကောင်း ချည်း ဖြစ်ရင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့ လမ်းစဉ် ရှိပါတယ်၊ သူယုတ်မာ သံယောဇဉ်တွေကိုတော့ ပြန်မတွေ့လေ ကောင်းလေပေါ့၊ ဤသို့ ရထားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးကောင်းနေတုန်းမှာ နောက်ထပ်စီးမယ့် ခရီးသည်များ ရောက်လာတာနဲ့ အရေးကောင်း ဒိန်း–ဒေါင်းဖျက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျွန်းကုန်းရောက်တော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ မျှော်မှန်းချက် ကိုက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ကူးခဲ့တာထက် ပိုပြီး ကျေနပ်ဖွယ်တွေကို တွေ့ရပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးဦးနာယကက တပည့်တော်ကို မန္တလေးကျောင်းသားဘဝ တုန်းကတည်းက ခင်နေတဲ့အပြင် စာမေးပွဲတွေအားလုံး ပြီးစီးနေတာကို သတင်းကြားလို့ အတော် ချမ်းသာအောင် စီစဉ်ထားပါတယ်၊ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့အတူ စာချဘုန်းတော်ကြီးကလဲ တပည့်တော်နဲ့ ပလိပ်မှာ ရော ပခုက္ကူမှာရော အတူနေဖြစ်တဲ့ (ယခု လပွတ္တာဆရာတော် ဖြစ်နေတဲ့) ဘုန်းတော်ကလေး ဦးကုသလ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျောင်းသစ်ဆိုင်ရာ ဒကာ-ဒကာမ အားလုံးကလဲ အရေးစိုက်ကြလို့ တပည့်တော်မှာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အလွန်ချမ်းသာပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်အထိ ချမ်းသာအောင် ပြုကြလို့ ကိုယ်တော်က ကြားရသူတွေ သွားရည်ယိုလောက်အောင် ပြောနေရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရောက်–ရောက်ချင်း တပည့်တော်နေဖို့ ကျောင်းကလေးကို တွေ့ရတော့ စိတ်ချမ်းသာလွန်းလို့ အောက်ပါ ဥဒါန်းဂါထာကို ရေးမိပါတယ်၊ ကျောင်းကလေးက ၂ ခန်း ၃ ခန်း၊ စမြင်က အောက်အနိမ့် ၃ ခန်း ၁ ခန်း ရှိပါတယ်, ၃ ခန်း ပတ်လည်လို ဖြစ်နေတာပေါ့, အဲဒီ ကျောင်းကလေးမှာ ဘုန်းတော်ကလေး ဦးကုသလနဲ့အတူ နေရပါတယ်၊ ကျောင်းဖွဲ့ဂါထာကလေး ကြည့်ပါ။

သပ္ပာယော အာလယော မယှံ, သောကရောဂံ တိကိစ္ဆယံ၊
ဂန္ထကမ္မံ ပဓာနာယ, သန္တော သန္တသုမာပိတော။

သန္တော—လေးပင်တိုင်တန်း, ခနိလွှမ်းလျက်, ဆန်းပြားပလေ, လွှမ်းအား ပြေအောင်, ကြမ်းကြားလေ တညှင်းညှင်းနဲ့, တသင်းသင်း အေးမြပေထ သော၊ သန္တသုမာပိတော—မလာမီပင်, ဟိုယခင်က, ကြိုတင်ကာ သူတော် ကောင်းတို့, စုပေါင်းသိုက်မြိုက်, ထိုက်အလိုက်ဖြင့်, ကတိုက်ကရိုက် ဖန်ဆင်းအပ်ထသော၊ မယုံ–ငါ၏၊ အာလယော–ယခုလိုကဲ, ကုသိုလ်ဖန် သဖြင့်, အရှံသင့် အစွမ်းကုန်, စခန်းစုံ၍, မန်းဘုံမေ့မျှ, မွေ့စရာနှင့်, တွေ့ရပေတောင်း, ဤ ကျောင်းကလေးသည်၊ သောကရောဂ–သောက ဗျာပါ, အရာရာနဲ့, ခါခါပွားတိုး, ရောဂါမျိုးကို၊ တိကိစ္ဆယံ–ကုစားဖေးမ, ဘေး မခအောင်, အေးမြစေမှု, ကင်းအောင်ပြုလျက်၊ ဂန္ထကမ္မံ–သာသနာ့ ဝန်ထမ်း, ရဟန်းတို့တာ, ကျမ်းစာပြုနည်း, အမှုကြီးကို၊ ပဓာနာယ– မကြောက်မရွံ့, နောက်မတွန့်ဘဲ, သက်စွန့်ကြိုးကုတ်, အားထုတ်ခြင်းမှာ၊ သပ္ပာယော(ဝတ)–ဆေးဝါးလည်းစုံ, ဓာတ်စာစုံသဖြင့်, အကုန်မြင့်ကြွယ်, ပြော်...... အပုံကြီး တင့်တယ်ပါပေစွတကား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ခနိကျောင်းကလေးမှာ နေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ်တော့်ကျန်းမာရေးက ကောင်းလာရောလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီဟာကြောင့်ချည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဘုရား, ခန္ဓာကိုယ် မှာရှိတဲ့ ရုပ်အစဉ်ဟာ ကမ္မဇရုပ်စဉ်–စိတ္တဇရုပ်စဉ်–ဥတုဇရုပ်စဉ်–အာဟာရဇ ရုပ်စဉ်အားဖြင့် လေးပါးသော ရုပ်အစဉ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတာဖြစ်လို့ စိတ်–ဥတု–အာဟာရ ဆိုင်ရာတွေက စုံပြီးကောင်းလို့သာ ကျန်းမာရေး ကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုကောင်းပုံလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။နံနက် အရုဏ်ဆွမ်း စားတဲ့အခါ တပည့်တော်ဖို့ သီးခြား ဓာတ်စာဖြစ်တဲ့ ဟင်းတစ်ခွက် အပိုပါပါတယ်, အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီး အတော်ကြာတဲ့အခါ နေ့စဉ်မှန်မှန် အုန်းစိမ်းအရည် သောက်ရပါတယ်၊ (ဆောင်းအခါမှာ အုန်းရည်နဲ့ သင့်မြတ်တယ် ဆိုတာကို ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဖူးနေပါတယ်၊) နေ့ဆွမ်းလဲ သင့်မြတ်တဲ့ ဟင်းကိုရွေးပြီး စားနိုင် ပါတယ်၊ ဟင်းတွေက များတော့ ရွေးချယ်လို့ ရပါတယ်, နွားနို့လဲ ကောင်းကောင်း စစ်စစ် သောက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ကောင်းသော အစာတွေကို များများစားတဲ့အခါ အစာကြေ ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ကမ္မဇဝမ်းမီးက အလွန်ကောင်းပါတယ်, နေ့ဆွမ်းစား နွားနို့သောက်ပြီးနောက် ရေချိုး၍ နာရီဝက်ခန့် အိပ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဝမ်းထဲ၌ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိသွားပါတယ်၊ ညနေကျတော့ ဆာလာပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ"ဝင်တို"လို့ ခေါ်တဲ့ ဘိလပ်ရည်အကောင်းစားကို သောက်ရပါတယ်, အဲဒီတုန်းက တစ်လုံးမှ ၆ ပြား ပေးရပါတယ်, မြို့မှာတော့ တစ်ပဲပါ။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ စာသင်သားဘဝမှ စ၍ စာချဘုန်းကြီး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အားနည်းနေတာဟာ အားရှိတဲ့ အာဟာရကို မစားရလို့ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, စာသင်သားအများနဲ့ စာချဘုန်းကြီးအများမှာ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါဟာ အာဟာရချို့တဲ့မှုကစပြီးဖြစ်ရတာ များပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ အာဟာရဇရုပ် တိုးတက်ဖို့ကတော့ သေချာနေပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, အောက်ပြည်ဥတုဟာ မိုးများလွန်းတဲ့အချိန်မှ တစ်ပါး ကျန်အချိန်မှာ အညာ အလယ်ပိုင်းဥတုထက် သာပါတယ်၊ တပည့်တော် ရောက်တဲ့ ဆောင်းတွင်းမှာ မန္တလေးဥတုလောက် မအေးပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဝယ် ဥတုဇရုပ် တိုးတက်ဖို့ရာလဲ အခြေခံ ရနေပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။အင်း...စိတ္တဇရုပ် တိုးတက်ဖို့ရန် စိတ်ချမ်းသာမှုကတော့ ကျောင်းကလေးရော-ဓာတ်စာ ဆေးဝါးရော-အစာ အာဟာရတွေရော စုံပြီး ကောင်းနိုင်တဲ့အပြင်, ကြည်ညိုကြတဲ့ ဒကာ-ဒကာမတွေရဲ့ ပြုစုယုယမှုကို ခံရပြန်တော့ ကိုယ်တော့်ကံဟာ အပုံကြီး တက်လာပြီလို့ ဆိုရမှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ဥပုသ်နေ့ဆိုရင် ဥပုသ်စောင့်ကြ, အခြားနေ့မှာလဲ ညနေစာထမင်း စားပြီးရင် ဒကာမကြီး တော်တော်များများ သြဝါဒစကား နာယူကြနဲ့ သူတို့လဲ ပျော်ကြ-တပည့်တော်လဲ စိတ်ချမ်းသာခွင့် ရပါတယ်၊ ဒီတော့ စိတ္တဇရုပ်များလဲ မထင်မရှား တိုးနေပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ မှန်းဆ သိနိုင်ပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီမှာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လေးလကျော်ကျော် ကြာပါတယ်၊ အဲဒီ အတွင်းမှာ သရိုင်က ဆွေမျိုးများနှင့် စပ်ပြီး ထူးဆန်းသော မှတ်စရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။နေ့ဆွမ်းစားပြီး ရေချိုး, ရေချိုးပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ပါတယ်၊ စောင်းပြီး အိပ်မပျော့တပျော် အချိန်မှာ သရိုင်မှာ လူစု လူဝေးနဲ့ အသုဘချတဲ့အခါ ငိုတဲ့ အသံမျိုးကို ကြားရပါတယ်၊ နှမ အရင်းလဲ တပည့်တော် မလာခင် မီးဖွား၍ အားနည်းနေတယ်ဆိုတာလဲ သိခဲ့ပါတယ်၊ ကြားရတဲ့အသံက အိပ်မက်လိုလို, တကယ် ကြားရသလိုလို ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ နှမအတွက် စိုးရိမ်လိုက်ပါတယ်၊ ပြန်သွားတဲ့ အခါ **"နှမ ဆုံးပြီ"**ဆိုတာ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီဖြစ်ပုံက အဆန်းသားပဲနော်, ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ထင်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်လိုမှ သေသေချာချာ မထင်တတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာ ကတော့ **"မိမိကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နတ်များက ဆောင်ပြဟန် တူပါရဲ့"**လို့ တွေးရုံပဲ တွေးတတ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျွန်းကုန်းမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနေတုန်း မြောင်းမြ ဆရာ့ဆီတော့ မရောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကျွန်းကုန်းဘုန်းတော်ကြီးနဲ့အတူ ရောက်ပါတယ်၊ ဆရာ့ဆီ ရောက်တော့လဲ တပည့်တော်က သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ ရေးနေတာပါပဲ၊ ဆရာက **"ဘာရေးတာတုန်း"**လို့ မေးပါတယ်၊ သဂြိုဟ်အဖွင့် ရေးနေပါ တယ်လို့ လျှောက်တော့ **"နင့်ဟာ-ဟုတ်မှာလားဟာ"**တဲ့၊ ဆရာဆိုတာ တပည့်ကို အထင်ကြီးလေ့ မရှိပါဘူး၊ နဂိုထင်ရှားနေတဲ့ အဖွင့်ကျမ်း များကို ညွှန်ပြပြီး **"အဲဒီလောက် ကောင်းအောင် ရေးနိုင်မှာလား"**လို့ မေးပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ **"အဲဒီလောက်သာ ကောင်းမှာဖြစ်ရင် ဘယ်ရေးမှာလဲဘုရား"**လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျွန်းကုန်းမှာ လေးလကျော်လောက်နေပြီး ပြန်သွားတော့ အခြား မိတ်ဆွေများက ဘယ်လိုပြောကြသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးမေဃိယ** (သကျသီဟဓမ္မာစရိယ)က **"ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အတော် ကောင်းလာတယ်"**လို့ ပြောပါတယ်၊

(ထို ဘုန်းတော်ကြီးက အဘယာရာမ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ သုဝဏ္ဏဝတီတိုက်ကျောင်းမှာ ဆရာတော်က ထားခဲ့လို့ နေရစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ အလွန် ရင်းနှီးပါတယ်။)

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်းကုန်းမှာ လေးလကျော်လောက် စာရေးရင်း အနားယူရတာဟာ ကျေးဇူးရှိတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကျေးဇူးရှိတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒီက ပြန်မှ မိမိကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းမှုဟာ ဘာရောဂါမှ မဟုတ်ဘူး၊ အာဟာရ ချို့တဲ့လွန်းလို့ ဖြစ်ရတဲ့ရောဂါဆိုတာ နားလည်လာပါတယ်၊ ထိုမျှလောက် ခံနိုင်တာလဲ နှ..နို့ကလေး မှန်မှန်သောက်ရသေးလို့ ခံနိုင်တာပါ၊ ဒါ့ကြောင့် နွားနို့ ..န်မှန်သောက်နိုင်လောက်အောင် ထောက်ပံ့နေတဲ့ ရဟန်းအမကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သာသနာပြုဖို့ အသက်ကို ဒါလောက် ဆက်ပေးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာယကကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်းကုန်း ဒကာ–ဒကာမများကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူး မတင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ့်နှယ်မေးပါလိမ့်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် မန္တလေးကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အောက်ပါ နှစ်ဂါထာကို ကျွန်းကုန်း ဘုန်းတော်ကြီးထံ ရေးလိုက်ပါတယ်။

အဝသိမှ စတုမ္မာသံ၊ ထေရဿာယံ သုနိဿိယ၊
သစေ ဒေါသောတ္တိ အညောည်၊ တံ ခမဿု အသေသကံ။

ဆိုလိုရင်းက–မထေရ်မြတ်ရဲ့ အရိပ်ကို မှီခို၍ လေးလလောက် နေခဲ့ရပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီ နေတဲ့အတွင်းမှာ အချင်းချင်း အပြစ်ရှိရင် သည်းခံတော်မူပါ။

မမွဂုတ်။ ။နောက် တစ်ဂါထာကတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။

အဝိယုတ္တေ ဝိယောဂေန၊ သောကသလ္လသမပ္ပိတော၊
သဒါ သဗ္ဗံ သရန္တော၀၊ ပုရံ မန္တလမာဂတော။

အဝိယုတ္တေ–အမြဲမကွာ၊ မခွဲခွာဘဲ၊ နှကာအတူ၊ နေထိုက်တဲ့ သူတွေကို၊ ဝိယောဂေန–မလွဲသာ လွဲသာ၊ ခွဲခွာခဲ့ရပါသောကြောင့်၊ သောကသလ္လသမပ္ပိတော–ရင်တဒိတ်ဒိတ်၊ မရွှင်စိတ်ဖြင့်၊ ကြိတ်ကာအနိုင်၊ မှိုင်တညီးညီး၊ သောကတည်းဟူသော ငြောင့်ကြီးက၊တစ်ဖြောင့်တည်း စူးဝင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊

သဗ္ဗ–အောက်မေ့ဖွယ်ရာ အဖြာဖြာကို၊ သဒါ သရန္တော၁၀–မပြတ်တ သ, အမှတ်ရလျက်သာလျှင်၊ ပုရံမန္တလံ–ဖုံတွေကထူ, လေ နေပူကြောင့်, အသုရကာယ်, ဘုံနှယ်တမျှ, မြန်မာ့ကြငှန်း, နေပြည်မန်းသို့၊ အာဂတော–လဆုတ် လေးရက်, နေခြည်တက်၍, ရွှေစကြာမြန်း...အလွမ်း မပျောက် တပျောက်, တစ်စခန်းထောက်၍, လှမ်းရောက်ခဲ့ရပါတော့သတည်း။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ ဘာလုပ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဘုရား, စာလဲချ စာလဲရေးပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို စာချ စာရေးတော့ ကျန်းမာရေးက ဘယ်လိုနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကျွန်းကုန်းက ရလာတဲ့ ကျန်းမာရေးက တိုးလဲ မတိုး,ဆုတ်လဲ မဆုတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေးကို တမင် ပြုပြင်ယူရင် ရနိုင်တယ်လို့ နားလည်လာတဲ့အခါ ကျန်းမာရေး လျော့မသွားအောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာက မပြီးသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေး ပြန်ရောက်ပြီး အတော်ကြာတော့ ပြီးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စာအုပ်က သိပ်ကြီးနေတော့ သဘောမကျတဲ့အပြင် စိတ်ပျက် နေပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းသာ ရိုက်ရမယ်ဆိုရင် နှစ်အုပ် ခွဲရပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်လို စီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ သက္ကတဆိုင်ရာလဲ အတော်ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ အင်္ဂလိပ်စာလဲ နည်းနည်း ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ပါဠိအဋ္ဌကထာရေးပုံ-ဋီကာများရေးပုံနဲ့ ထိုသက္ကတ အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ ရေးပုံကို စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ရေးသားပုံချင်း အတော်တူပါတယ်၊ သို့သော် အင်္ဂလိပ်–သက္ကတစာအုပ် များက ပုံနှိပ်ရာ၌ အဖြတ်အတောက် အလွန်ကောင်းပါတယ်၊ လွယ်တာသန့်သန့်, လေးနက်တာသန့်သန့် ခွဲခြားစီစဉ်လေ့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ စာအုပ်များ ရေးသားပုံ ရိုက်နှိပ်ပုံ အားလုံးကို ခြုံပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါ တပည့်တော်ရဲ့ကျမ်းစာအတွက် ဉာဏ်အလင်းရောင် ရလာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ အကျယ်ကြီးထဲမှ နိဿယနှင့် လွယ်ကူသော အဓိပ္ပာယ်သရုပ်ခွဲတို့ကိုသီးခြား ခွဲထုတ်၍ **“အခြေပြုသဂြိုဟ်”** ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ စာတစ်အုပ်လုပ်လိုက်ပါတယ်၊

ထို့နောက် ဝိထိနှင့်သုံးချက်စု အခိပ္ပာယ်များကိုလဲ ခွဲထုတ်၍ စာတစ်အုပ် လုပ်လိုက်ပါတယ်၊ ထိုသို့ စာအုပ် ခွဲထုတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ သင်္ဂြိုဟ် ဘာသာဋီကာအတွက် လေးနက်သော အခိပ္ပာယ်များချည်း ကျန်သော ကြောင့် တစ်အုပ်တည်းဖြင့် ပြီးနိုင်လောက်အောင် အဆင်သင့် ဖြစ်လာ ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အလုပ်က ကံရော–ဉာဏ်ရော–ဝီရိယရော အတော်စုံလို့ အထမြောက်တာပဲနော်၊ သက္ကတတို့ အင်္ဂလိပ်တို့ မဖတ်ဖူးရင် ဒီအကြံမျိုး ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ကံကောင်းတဲ့အတွက် သက္ကတကို လေ့လာခွင့် ကြုံရ–အင်္ဂလိပ်ကိုလဲ ဆားမြီးသလို မြီးခွင့် ကြုံရတာပဲ၊ အဲဒီ ကံကိုက ကိုယ်တော့်အတွက် အဖိုးတန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ကံကို အရင်းခံပြီး ဉာဏ် ဝီရိယ စိုက်လိုက်တော့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကျယ်ဝန်း နေတဲ့ စာအုပ်ကြီးဟာ စိတ်ကျေနပ်စရာ ဖြစ်လာတာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, နဂိုအတိုင်းသာ အလွယ်ရော–အခက်ပါ စုပေါင်းပြီး စာအုပ်ရိုက်မယ်ဆိုရင် အခြေမရသေးသူများလဲ အခက်တွေ အကြားမှာ မိမိတို့နဲ့ဆိုင်တဲ့ နိဿယအခိပ္ပာယ်ကို ရွေးချယ်နိုင်ဖို့ မလွယ် ပါဘူး၊ အခြေရပြီးသူများ အတွက်ကို နိဿယနဲ့ သရုပ်အခိပ္ပာယ်များလဲ အပိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စာအုပ်ကြီး နှစ်အုပ်စာလောက် များပြား နေတဲ့အတွက် အလွယ်နဲ့ အခက်ကို ခွဲဖို့ အကြံကောင်း ရတာကိုက ဆရာကောင်းများ အထံမှ နည်းခံခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးကြီးကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲဒီလို သုံးကျမ်း ခွဲပြီးတဲ့အခါ တစ်ခါတည်း ရိုက်နှိပ်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။မရိုက်သေးပါဘူးဘုရား၊ တိုက်အမကြီးနဲ့ ဖခင်ဒကာကြီးက ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်တော်ကို ကျကျနန သိချင်ပါတယ်လို့ ဆိုတဲ့အတွက် ရတနာ့ဂုဏ်ရည်ကို ရေးရပါသေးတယ်၊ အဲဒီ ရတနာ့ဂုဏ်ရည် ပြီးတဲ့အခါ ရှေးဦးစွာ ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားရာ ရောက်အောင် ရတနာ့ ဂုဏ်ရည်ကို ရိုက်နှိပ်စေရပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အဲဒီ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်ကို ရိုက်နှိပ်တော့ ငွေ ဘယ်က ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။"**ရတနာ့ဂုဏ်ရည်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေး ရိုက်မယ်**"လို့ စပ်မိ စပ်ရာ ပြောတော့ ဟိုက ဒီက ငါးကျပ်စီ တစ်ဆယ်စီ ထည့်ကြလို့ ၂၅ဝိ လောက် ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အလှူခံတာလား။

တပည့်တော်။ ။အလှူမခံပါဘူး, သူတို့ ထည့်ထားတဲ့ ငွေအလိုက် စာအုပ်ရမယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်၊ တစ်အုပ်မှ ငါးမူး(ပြားငါးဆယ်)လောက်မှန်းပြီး ငါးကျပ် ထည့်ထားတဲ့သူမှာ ၁၀ အုပ် ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာအုပ်က ဘယ်လောက်ရိုက်တုန်း, အဲဒီ ၂၅ဝ နဲ့ လောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်လောက်မှာတုန်း, စာအုပ်က တစ်ထောင်ရိုက်ပါတယ်, အားလုံး ၃၅ဝ ကျပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ ငွေ မရှိပါဘူး၊ နွားနို့ ရှာလပတ်ရည် သောက်ဖို့ တစ်လ တစ်ဆယ်တန် အပ်သောပစ္စည်းတော့ ကပ္ပိယဆီမှာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ငွေမရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ ညီက လူမထွက်သေးပါဘူး၊ သူရဟန်းခံတုန်းက သူ့ရဟန်းအမများ လှူထားတဲ့ စာဘီရိုကို အလှူပေးမယ့် ဒကာတစ်ယောက်အား အယူခိုင်းပြီး ထိုဘီရိုထဲမှ ရတဲ့ငွေပါပေါင်း ၃၅ဝ ပြည့်ပါတယ်၊ စာအုပ် ပြီးတဲ့အခါ စာအုပ် ၅ဝဝ ကိုတော့ အလှူရှင်များကို ပေးပြီး ကျန်တဲ့ ၅ဝဝ ကိုတော့ ညီကစီမံလို့ ထိုက်တန်သလောက် ငွေဖြစ်ပါတယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ပထမဆုံး စာအုပ်ကလေးကိုတောင် ရိုက်ဖြစ်အောင် အတော်ကြိုးစားရတယ်နော်၊ ကိုယ်တော့်ရဟန်းအမများ အောက်ပြည်က ကြည်ညိုသူတို့က တာဝန်မယူကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ စာအုပ်ကလေး ရိုက်ခါနီးမှာ တောင်မြို့ ရဟန်းအမ ဆုံးရှာပါတယ်၊ ပလိပ်ရဟန်းအမကတော့ သိပ်မပေါလို့ မပြောပါဘူး၊ ဆုံးသွားတဲ့ ရဟန်းအမမှာ သမီး(မွေးစား)တစ်ယောက် ကျန်ရစ်သော်လဲ မကြာခင် အိမ်ထောင်ကျလို့ သူ့ကိုလဲ မပြောမိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ဆက်ပြီးတော့ တစ်လတစ်ဆယ် ထောက်ပံ့နေပါတယ်၊ သားဦးရတဲ့အခါ အဲဒီ သားအတွက် အသုံးစရိတ် ပိုလာလို့ သူ့အထောက်အပံ့ကို တပည့်တော်ကပဲ ရပ်နားစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မိဘများက ပစ္စည်းလျှော့နေပေမယ့် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေ ပစ္စည်း ပေါသေးသားပဲ, သူတို့ဆီ မတောင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က မျက်နှာအငယ်ခံပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး၊ သူတို့ကလဲ တပည့်တော်က နာမည်ကြီးတော့ **"ဘာမှ လိုလေသေး မရှိ ပြည့်စုံနေတယ်"**လို့ ထင်ရှာကြပါတယ်၊ အောက်ပြည်က ကြည်ညိုသူတွေကလဲ ဒီလိုပဲ ထင်ကြပါတယ်၊ ဘုန်းကံ နေရာမှာတော့ တပည့်တော်က ဟန်သာရှိပါတယ်၊ အဆန် မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီစာအုပ်လေး ရိုက်ပြီးတော့ နောက်စာအုပ် ရိုက်နိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကိုယ်လုပ်ချင်တာတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်ဖို့ ကံပါဟန် တူပါတယ်၊ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်စာအုပ်ကလေး ပြီးတဲ့အခါ အကြောင်းအားလျော်စွာ ညီရဟန်းအမရဲ့ သားဖြစ်တဲ့(**သခင်ဟိန်**)က ကျောင်းရောက်လာပြီး အတော်ကြာကြာ နေပါတယ်, သူက သခင်ဖြစ်တော့ ဘာသာရေးကိစ္စတွေမှာ တပည့်တော်ရဲ့ အယူအဆကို သဘောကျပါတယ်၊ သူ့မှာလဲ ဘာသာရေးကိစ္စမှာ သဘာဝကျကျ အတော်နားလည်ဖို့ ဩဝါဒတွေကို နာယူရပါတယ်, ပြီးတော့ တပည့်တော်မှာ နာမည်ကြီးသော်လဲ စားရေးသောက်ရေးကစပြီး ပေါပေါများများ မဟုတ်ကြောင်းကို သိတဲ့အပြင် ငွေမရှိကြောင်းကိုလဲ သိသွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်စာအုပ်များအတွက် သူတို့ထံမှ အကူအညီရဖို့ရန် အခွင်းကောင်းကြုံလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ရတနာ့ဂုဏ်ရည် ရိုက်ပြီးတဲ့အခါ အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်ကို ဆက်ပြီး ရိုက်တာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဆက်ပြီး မရိုက်နိုင်သေးပါဘူးဘုရား, နှစ်နှစ်လောက် ကြာမှ ရိုက်နိုင်ပါတယ်, အဲဒီ စာအုပ်မရိုက်ခင် ဖခင်ဒကာကြီး ဆုံးပါတယ်၊ ပလိပ် ရဟန်းအမလဲ မရှေးမနှောင်းဘဲ ဆုံးပါတယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရောဂါဖြစ်ပုံလဲ တူကြပါတယ်၊ အစာစားချင်လျက်သားနဲ့ စားလိုက်ရင် အန်-အန်ထွက်လို့ မစားနိုင်ကြပါဘူး, ယခုခေတ်လိုဆိုရင် အစာအိမ် မကောင်းတာဖြစ်ဟန် တူပါတယ်, ထိုခေတ်က ဆေးရုံကိုလဲ ယခုလောက် အားမကိုးသေးပါဘူး, ဆေးရုံကလဲ ယခုလောက် မစွမ်းသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဖခင် ဒကာကြီးကို ကောင်းကောင်း ပြုစုနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပြုစုဆိုတာ ငွေရှိမှ ဖြစ်တာပါ, ငွေမရှိတော့ တော်ရုံပဲ ပြုစုနိုင်ပါတယ်၊ ဒကာကြီး အတော်ဖြစ်လို့ လာခေါ်တဲ့အခါ ညီ ဦးပဥ္စင်းရယ်-

သကျသီဟဝင်ထားကြတဲ့ တပည့် နှစ်ပါးရယ် ခေါ်ပြီး လိုက်သွားကြပါတယ်၊ ငွေကတော့(ညီ ဦးပဥ္စင်းက သွားပြောလို့) တောင်မြို့ ရဟန်းအမဆီက ရတဲ့ (၅ဝ)လောက်နဲ့ အားလုံး (၉ဝ)လောက်သာ ပါပါတယ်၊ တောင်မြို့ ရဟန်းအမက နံနက်ရထားလာပြီး **"မနေ့က ငွေနဲနေလို့ ထပ်ယူပါအုံး"**လို့ လျှောက်ပါသေးတယ်, **"တော်လောက်ပြီ"**လို့ ပြောပြီး မယူခဲ့ပါဘူး၊ ရွာရောက်တော့ ဘိုးလေးတစ်ယောက်က **"ကိုယ်တော့် ဒကာကြီးတော့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး, ငွေဘယ်လောက်ပါတုန်း"**လို့ မေးပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ တစ်မျိုးလုံးက တပည့်တော်ကို အလွန် ဘုန်းကြီးပြီး ငွေ အလွန်ပေါတယ်လို့ ထင်နေကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ထင်မယ်ဆိုလဲ ထင်စရာပါပဲ, ကိုယ်တော်တို့ရွာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘုန်းကြီးတွေဟာ အောက်ပြည်သွားပြီး ကျောင်းထိုင်ကြ, အတော်ကြာတော့ မိဘများထံ ပြန်လာပြီး မိဘများပေးလို့ (အချို့မှာ ပေါင်ထားတဲ့ လယ်ယာများကို ရွေးပေးကြလို့) မိဘတွေ ချောင်ချောင်လည်လည် ဖြစ်နေတာကို မြင်ကြရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ ဘုန်းကြီးတွေထက် နာမည်ကြီးတဲ့ ကိုယ်တော့်ကို သာပြီး အထင်ကြီးကြမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အကြောင်းတွေကြောင့် ဆွေမျိုးများသာမက အမေကလဲ အထင်ကြီးနေပါတယ်, တပည့်တော်တို့က အပေးအကမ်း နည်းတယ် ထင်ပြီး မကျေနပ်ကြပါဘူး၊ ဖခင်ဒကာကြီးကတော့ ကျောင်းကို မကြာခဏ ရောက်တာဖြစ်လို့ အကြောင်းမှန်ကို သိရှာပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ညီနောင်ကို ဘာမှ အပူမရှာပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ဒကာကြီးလဲ ဒီရောဂါနဲ့ ဆုံးတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုအချိန်မှာ ကုလို့ မရတဲ့ ရောဂါဖြစ်လို့ ဆုံးရှာတာပါပဲ ဘုရား, ဒကာကြီးဆုံးတာက နံနက် ၇ နာရီလောက်မှာပါ၊ မဆုံးမီညက တပည့်တော်တို့ ဆရာတပည့် အိမ်မှာပဲ အိပ်ကြပါတယ်၊ တပည့်များကို အိမ်ဝင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပရိတ်ရွတ်ကြဖို့ ပြောပါတယ်, ဒကာကြီး ဆုံးပြီးလို့ ထုံးစံအတိုင်း အကိုကြီးများ–ညီများ ပြင်နေတုန်း တပည့်တော် ကျောင်းပြန်ပြီး ရေချိုးပါတယ်၊ မကြာခင် ဆွေမျိုးများ လိုက်လာပြီး ဘယ်လို စီမံမှာတုန်းလို့ မေးကြပါတယ်, ဦးပဥ္စင်း သဘောကတော့ ညနေပြီးအောင် စီမံချင်တာပဲလို့ ပြောတဲ့အခါ အားလုံးက မကျေနပ်ကြလို့

"ကျေနပ်သလို သားကြပေါ့"လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ၅ ရက် ထားပြီး ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးများလှူရန် ကိုတော့ ပင်းကျောင်းဘုန်းကြီးက ထုတ်ပေးလို့ လှူရပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ အမေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အားလုံး အလိုလိုက်ရတာပါ၊ အလုပ်အပိုချည်းပဲလို့ နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီကိစ္စပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ မန္တလေး ပြန်ခဲ့ရောလား။

တပည့်တော်။ ။မပြန်နိုင်သေးပါဘူးဘုရား၊ ဖခင်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးတဲ့ ညမှာ အိမ်သွားပြီး ဆွေမျိုးလူကြီးများကို ပြောရပါတယ်၊ "ဦးပဥ္စင်းတော့ မန္တလေး ပြန်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒကာကြီး ရှိစဉ်က ကြွေးတွေတင်နေတယ် ဆိုတာလဲ သိပါတယ်၊ အဲဒီ ကြွေးတွေနဲ့ ဒကာမကြီးကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ် ပါဘူး၊ အတူနေ သားကလဲ လိမ်မာသူမဟုတ်တော့ ဒကာမကြီးမှာ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ကြွေးတွေကို ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ရှင်းပေးကြပါ"လို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ငွေမရှိဘူးလို့ ဆိုတယ်, ဘယ်လို ရှင်းလို့ဖြစ်မှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကြွေးက လယ်ယာတွေ အပေါင်နဲ့ ထားတာဖြစ်လို့ ရှင်းနိုင်တဲ့ နည်း ရှိပါတယ်၊ ကြွေးရှင်ဆိုသူတွေလဲ တစ်ဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးတွေထဲက ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါ့ကြောင့် ရှင်းဖို့ရန်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဖြစ်ကော ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ထိုင်နေတုန်းမှာလဲ ဦးသာရဆိုတဲ့ ဦးကြီးနဲ့ ဦးစိတ္တဆိုတဲ့ အကိုကြီးတို့ ထသွားပြီး မကြာခင် ပြန်လာတာပါပဲ၊ ကြွေးရှင်ကလဲ အားလုံး ရှင်းတဲ့အပြင် "အမေနဲ့ အတူနေတဲ့ သားဖြစ်သူက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်စားမယ်ဆိုရင် ကျွဲနွားတွေကို မသိမ်းဘဲ ထားပါ့မယ်"လို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ (၁၇)ကေရှိတဲ့ လယ်ကလေးတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျန်သေးတယ် ထင်ပါတယ်၊ ညီသာ လိမ်မာရင် လုပ်ကိုင်စားနိုင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟာ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးရဲ့ စာချဘုန်းကြီး, မန္တလေး (ပရိယတ္တိသာသနဟိတသကျသီဟ)အသင်းကြီးရဲ့ ဓမ္မာစရိယ(စာချ), အစိုးရ ပထမကျော်, မရှောင်သာတဲ့အခါ တရားဟော ဓမ္မကထိက,

ကျမ်းစာအုပ်များကို စ၍ ရေးနေသော ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်, ဒီလို ဂုဏ်ထူးတွေ ရှိနေပါလျက် ဖခင်ဒကာကြီး အသုဘချပြီးတဲ့ ညမှာ ကြွေးစာရင်း ရှင်းရတယ် ဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာ အလွန်ကောင်း တာပဲ၊ ကိုယ်တော် ဝမ်းမနည်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအချိန်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်ကြီးတွေ, ဓာတ်တော် တွေကို သိလဲသိ, ပို့ချလဲ ပို့ချနေတာဖြစ်တော့ ဒီလောက် လောကဓံကို ခံဖို့အတွက် တပည့်တော်မှာ လုံလောက်သော တရားလက်နက် ရှိနေပါပြီ ဘုရား၊ ဒီတရားလက်နက်များဖြင့် ရှေးကလဲ ခံနိုင်, ယခုလဲ ခံနိုင်, နောင်တွေ့လတ့်တွေကိုလဲ ခံနိုင်တာကြောင့် တရားတော်ရဲ့ ကျေးဇူးတော် အနန္တကို တပည့်တော်မှာ ကိုယ်တွေ့ရှိနေကြောင်း သိသာနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာဓုပါ ကိုယ်တော်, သာဓုပါ သာဓုပါ၊ ဒါထက် ကိုယ်တော် ပြန်သွားတဲ့အခါ ကိုယ်တော့် ညီအမိုက်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီဟာကတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး, ပစ္စည်းတွေ သာ၍လျော့သွား တာဟာ သူဖြုန်းတာလဲ အများကြီး ပါပါတယ်၊ ကောင်းကောင်း လုပ်စား ရင် အိမ်နဲ့ယာနဲ့ ကျွဲနွားနဲ့ အပြည့်အစုံမို့ ဒကာကြီး မရှိတောင် သားအမိ နှစ်ယောက် လူတန်းစေ့ နေနိုင်ပါသေးတယ်၊ အမေကလဲ အမိုက်ဆုံး သားကို အချစ်ဆုံးဖြစ်တော့ ဘေးက ပြုပြင်ဖို့လဲ အခက်ဆုံး ဖြစ်နေတာ ပါပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို စဉ်းစားမိလို့ ဘဝသံသရာမှာ လူမိုက်နဲ့ မတွေ့မကြုံ မဆုံနိုင်အောင် ကြိုးစားမိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သွားခါနီးတော့ ကိုယ်တော့် ညီမိုက်ကို ဘာမှ သတိပေးစကား မပြောခဲ့တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကြွေးရှင်းဖို့ တာဝန်ကျေတော့ အထိုက်အလိုက် တရားစကား ပြောပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတယ်၊ မပြန်ခင်တော့ ညီမိုက်ကို တေးထပ်တစ်ပုဒ် ရေးပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

တမ်းကုန်အောင် မဆိုးရစ်ပါနှင့်, အမျိုးစစ် မျိုးမှန်၊
ဆိုးညစ်တော့, ဖိုးမတန်သည်, ရိုးမှန်မှန် သဘော၊
အောင့်အည်း၍, ဖြောင့်တည်းစွာငယ်, စောင့်စည်းကာ မင်းနေရစ်နော့။

စောင့်စည်းမှ အေးသက်သာမည်, လေးနက်စွာ စိတ်စော၊
မပြင်လျှင် မှန်စွာမျှော်မှာမို့, သံသာကြော ရေယဉ်၊
ခုအနေ စုတေရလျှင်လ, လူ့ပြေမှ ဝေးရမည်ပင်။
မင်း ဆိုးသမျှ မွေးမိခင်မှာ, တွေးကြည့်လျှင် စိတ်မအေးတာမို့၊
တဆိတ်ကလေး ပြင်စမ်းပါကွယ်, ပင်ပန်းလှတယ်၊
နောင်ကြီးတော့ အခက်ကြွယ်သည်, လက်မလယ် လုပ်ငန်းကြောင့်လေး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် တေးထပ်ကလေး ရတော့ ကိုယ်တော့်ညီက ပြင်ပြီး နေရစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ခဏလောက်တော့ ပြင်ဟန်တူပါရဲ့၊ ကြာတော့ သူရဲ့(ဆွဲချ) အဖော်တွေက တွဲခေါ်တော့ "ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်သလို" ကောက်မြဲ ကောက်တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူက ဘယ်လောက် ဆိုးလို့လဲ, သောက်တတ်သလား, သူများကို ရိုက်ဝံ့ ခုတ်ဝံ့သလား။

တပည့်တော်။ ။သောက်သလောက်လဲ သောက်ဟန်တူပါရဲ့, ရိုက်ဝံ့ ခုတ်ဝံ့တာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ ဆောင်ပုဒ်က…

"ထီးပေါင် ဖိနပ်ပေါင်, လသာသာ ဖျာကိုခင်း,
မိုးအလင်း ရိုက်ရအောင်"……တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်… သူက ဖဲသမားကိုး။

တပည့်တော်။ ။ဒကာကြီး မရှိတော့ မိခင်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ရှိတဲ့ လှည်း နွားလဲ ပေါင်တာပဲ, ရှိတဲ့လယ်လဲ ပေါင်ပါသေးရဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အပေါင်မခံဝံ့အောင် ဝမ်းကွဲ ညီတစ်ယောက်က သူ့လယ်လို့ ပြောထားလို့ အပေါင်မခံကြပါဘူး၊ ညီဝမ်းကွဲက ဆန်စက်ပိုင်ဖြစ်တော့ သူ့ကို လေးစား ကြရပါတယ်၊ တချို့ကိုလဲ အမေ သဘောကျအောင် ပြောပြီး ရောင်းတာပဲ, ထန်းတောလဲ ပါပြီး လယ်ယာလုပ်ရတဲ့ တောဟာ အလွန်ကောင်းပါသတဲ့၊ ဒါလဲ ရောင်းတာပဲ, အိမ်ကိုတောင် သူများ မပေါင်ရအောင် ဦးကြီး တစ်ယောက်က အပေါင်ခံထားရပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပေါင်စရာ မရှိတော့ ဘာလုပ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။မိခင်က သူ့သားဟာ နောင်တရပါပြီတဲ့၊ **"ဒီတစ်ခါ လှည်းနွား ထောင်မိရင် ကောင်းကောင်း လုပ်ကိုင်စားမှာပါ"**လို့ လာပြောပါတယ်၊ ဒီတော့ မနေသာတာနဲ့ နောက်ထပ် စာအုပ်ရိုက်ဖို့ထဲက ပေးလိုက်လို့ လှည်းနွားလဲ ဖြစ်ရော (ဆွဲချ) အဖော်တွေက ဆွဲချလို့ သိပ်ကြာကြာ မခံပါဘူး, ကုန်တာပါပဲ၊ မိခင်ကြီး လာပြန်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပေးစရာ မရှိပါဘူး, ကြည့်နေသုံးနေတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကို ကိုယ့်ဘာသာ ရောင်းပါတော့လို့ ပြောရပါတယ်, မိခင်ကြီးကလဲ ယုံဟန်မတူပါဘူး၊ ညီတစ်ယောက် မိုက်လိုက်တာ တစ်အိမ်လုံး ဒုက္ခ ရောက်ရုံမက, အိမ်က ထွက်ခွာလာတဲ့ တပည့်တော်ပါ ဒုက္ခရောက်တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ ညီဦးပဥ္စင်းကတော့ လူမထွက်သေးဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။သူက လူမထွက်သေးပါဘူး, သူကတော့ သူ့အစ်ကိုလူမိုက်ရဲ့ သဘောကို သိလို့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ဒကာကြီး ဆုံးပြီး အတော်ကြာမှ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေပါ၊ ဒကာကြီး ဆုံးပြီးလို့ ပြန်လာတဲ့ အခါ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်တွေလဲ မတည်ငြိမ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဘယာရာမ ဆရာတော်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက် ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးထံ သွားနေပါတယ်, စကြာကျောင်းမှာ ဝါဆိုပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ မန္တလေးကျောင်းကိုတော့ ညီဦးပဥ္စင်း စောင့်ရှောက်ရစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီမှာ ဝါဆိုတော့ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စာမချဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေရတော့ စိတ်အေးချမ်းမှု ရပါတယ်၊ အဲဒီ ဝါကျွတ်လို့ တန်ဆောင်မုန်းလ ဂန္ဓာရုံဝိနည်းစာပြန်ပွဲမှာ ဝိပဿနာကို မှတည်ပြီး ဗောဇ္ဈင်တရား ဟောပါတယ်၊ နာရတဲ့ သီလရှင်တချို့က ဝါတွင်းမှာ တရားတော်တော်ကောင်းလို့ ဒါလောက် ကောင်းအောင် ဟောနိုင်တာပဲလို့ ပြောကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် စစ်ကိုင်းဘက် နေရတာ ပျော်မှာပေါ့နော်, ဆက်ပြီး တစ်ခါတည်း နေလိုက်ပါ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပျော်တော့ ပျော်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ အလုပ်က သာသနာပြုဖို့ အလုပ်ဖြစ်တော့ **"ပျော်ရာကို မနေရ-တော်ရာမှာ နေရမယ်"**ဆိုတဲ့အတိုင်း မန္တလေးသို့ ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။မန္တလေးပြန်ပြီး ဘာကို လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ် ပထမအုပ် ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ရပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။စီစဉ်ဆိုတာ ရိုက်ဖို့ ငွေပြည့်စုံလို့ စီစဉ်ရတာလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော့်စာအုပ် ရိုက်နှိပ်တဲ့စက်က "လှခင်အင်ဆန်း" စက်ပါ, သူတို့က ငွေကို အရေးမကြီးပါဘူး၊ စာအုပ်ပြီးတောင် မရှိသေးရင် မပေးဘဲ နေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရတနာ့ဂုဏ်ရည်က ရသမျှငွေ နည်းနည်းပါးပါးအပြင် ညီရဲ့ ရဟန်းအမ သား–သမီးများ အကူအညီနဲ့ ပြည့်စုံသွားပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။စာကို ဘယ်သူ ပြင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာကို တပည့်တော်ဘာသာ သွားပြီး ပြင်ပါတယ်၊ စာအုပ် ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ မန္တလေး၌ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်နေလို့ စာပြင်သွားရတဲ့ ဒုက္ခက အသက်ဘေးနဲ့ နီးကပ်လှပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ဘာ့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ပြင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကိုယ်တိုင်သွားပြီး အမှားအမှန် အထားအသို အားလုံး သဘောကျ ပြင်ရမှ ကျေနပ်လို့ပါ၊ တပည့်တော်မှာ အဘယာရာမ ဆရာတော်ရဲ့ မောဂ္ဂလ္လာန်နိဿယ ပြင်ပုံကို နည်းရနေပါတယ်၊ ဆရာတော့် စာအုပ်တုန်းက ဆရာတော်က ကျောင်းမှာပြင်, စာချဘုန်းကြီးဖြစ်တဲ့ **ဦးမေဃိယာဘိဝံသ**က ပုံနှိပ်စက် ကြွပြီး ပြင်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ခေါက် သွားရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက် အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးနောက် တစ်ခေါက်သွားပါတယ်၊ အဲဒီ ထစ်ခေါက်က အတော်ကြာကြာ အချောရိုက်မှ ပြန်လာပါတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ နေ့တစ်နာရီလောက် သွားရပါသေးတယ်၊ စာစီပြီး သမျှကို အကြမ်းပြင်ချင်လို့ပါ၊ အဲဒီလို သွားရတော့ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ချိန်မှာ တာဝန်အတော်ကြီးပါတယ်၊ ရောဂါက အရပ်တိုင်း အတော် ပျံ့လာတဲ့အခါ တိုက်ရှင်များလဲ ပြောင်းရွှေ့နေကြပါပြီ၊ အလုပ်သမားတွေ ကတော့ စားရေးသောက်ရေး ကြပ်မှာစိုးလို့ အလုပ်မနားကြပါဘူး၊ သူတို့က အလုပ်မနားတော့ တပည့်တော်လဲ မှန်မှန်သွားပြင်နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မကြောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တစ်ခါတလေ ပတ်ဝန်းကျင်က ငိုသံကြားတဲ့အခါ အလုပ်သမားတွေက "**မနေ့က အတော်ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်, ယနေ့ သွားပြီ**"လို့ ပြောကြပါတယ်၊ နေ့လည်သွားတဲ့အခါ အသုဘချလာတာနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်သွားတာတောင် သုံးလောင်းလောက်တော့ တွေ့ရပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အလုပ်သမားတွေက မနားလိုတဲ့အပြင် စာအုပ်ကလေး ပြီးစေချင်တာကြောင့် "**ကြောက်တယ်–မကြောက်တယ်**" ဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ နေ့စဉ်သွားနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဉာဏ်ဝီရိယအကျိုး သိရက်သားနဲ့ ကံကိုချည့် ယုံနေသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်က "**ငါဟာ သာသနာ့ဝန်ကို ဆောင်ထိုက်သူဖြစ်လျှင် ဝန်မဆောင်ရဘဲ မသေနိုင်ဘူး**"လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ သာသနာ့ဝန်ကို မဆောင်ထိုက်လျှင်တော့ သေတာပဲ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ် ပထမအုပ် ရိုက်ပြီးတော့ ဒုတိယအုပ်လဲ ဆက်ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်, အဲဒီ စာအုပ်များ ရိုက်နှိပ်ပြီးတဲ့အခါ တပည့်တော်လဲ ကျန်းမာရေးအကြောင်းကို အတော်နားလည် လာပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ (စာချ စာသင် ပုဂ္ဂိုလ်အများရဲ့) ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းမှုဟာ "**အစာအာဟာရ ချို့တဲ့မှုက စ၍ဖြစ်တယ်**"ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နောက်တစ်နှစ် နွေအခါမှာ ကျွန်းကုန်းသွားပြီး အနားယူရင်း အခြေပြုသဒ္ဒါကို ရေးပါတယ်၊ ဒီတစ်ခေါက်တော့ နွားနို့သောက်တဲ့အခါ "**ကက်ပလာ**"ခေါ်တဲ့ မုယော စပါးနဲ့ ရောထားတဲ့ ငါးကြီးဆီတစ်ဇွန်းကို နွားနို့ပူပူ သုံးဆယ်သားလောက်ထဲ ထည့်ပြီး သောက်ဖို့ရန် **သခင်ဟိန်**တို့ မောင်နှမက စီမံကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေ့ဆွမ်းလဲ အဝစားသေး, ငါးကြီးဆီတစ်ဇွန်းနဲ့ နွားနို့ သုံးဆယ်သားလောက်လဲ သောက်သေးတယ်ဆိုတော့ အစာကြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော့် ဝမ်းမီးရဲ့ သတ္တိကို အဲဒီအခါကျမှ အကဲခပ်မိပါတယ်, နေ့ဆွမ်းစားပြီးနောက် နွားနို့ သုံးဆယ်သားလောက် ပုပုထဲမှာ ငါးကြီးဆီတစ်ဇွန်းထည့်ပြီး မွှေလိုက်ပါတယ်, အဆီတွေ ဝေ့နေပါတယ်, အဲဒီ နွားနို့သောက်ပြီး ရေချိုး, ရေချိုးပြီး အိပ်ပါတယ်၊ အိပ်ရာကထတော့ နေလို့ ကောင်းရုံပါပဲ, ညနေကျတော့ ဆွမ်းဆာလာပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဝင်တိုဘိလပ်ရည် သောက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဝမ်းမီးက သိပ်ကောင်းတာပဲနော်, တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ဒီလို ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တော့ အဲဒီ ငါးကြီးဆီနဲ့ နွားနို့ကြောင့် အားနည်းတဲ့ ရောဂါ သက်သာလို့ ယခု တပည့်တော်ရဲ့တိုက်မှာ စာချဘုန်းကြီးများကို အဲဒီလို စားသောက်ကြဖို့ စီစဉ်တဲ့အခါ ညနေကျတော့ လေချဉ်တက်ပြီး အန်ချင်သလို ဖြစ်ကြတဲ့အတွက် နွားနို့ ရိုးရိုးကိုသာ သောက်စေရပါတယ်, တချို့တော့ နွားနို့တောင် အစာမကြေချင်ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်၊ ဝမ်းမီးချင်း မတူကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်တော်က ဆရာလုပ်ပြီး တိုက်တာအုပ်ချုပ်တဲ့အခါမှာ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ စာသင်သားများအား ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းခြင်း၏ အကြောင်းကိုလဲ ပြောပြနိုင်, ကျန်းမာဖို့ လမ်းစဉ်ကိုလဲ ပြောပြနိုင်တာပဲနော်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ မကျန်းမာမှုဟာ တပည့်အများနဲ့ သာသနာပြုတဲ့အခါကျတော့ များစွာ အထောက်အကူ ရပါပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, များစွာသော စာချပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ စာသင်သားတွေရဲ့ မကျန်းမာမှုမှာ အစာ အာဟာရ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရခြင်းကို အကြောင်းခံ၍ ဖြစ်ရတာ များပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော သီတင်းသုံးဖော် စာချပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးရဲ့ အကြောင်းကို (နောင်လာနောက်သားတို့ သတိထားဖို့အတွက်) ပြောပြချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောပါ, ပြောပါ။

တပည့်တော်။ ။မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်, သုဝဏ္ဏဝတီအုတ်ကျောင်းမှာ အဘယာရာမဆရာတော်ရဲ့ကိုယ်စား နေရစ်ခဲ့တဲ့ စာချဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်, တပည့်တော်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးပါတယ်, တပည့်တော်ထက် နှစ်ဝါလောက်

ကြီးပါတယ်၊ **"ဘုန်းကြီးဦးမေဃိယ"**လို့ ခေါ်ပါတယ်, ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး သတ္တိရှိတဲ့ နေရာမှာ သီတင်းသုံးဖော် အများရဲ့ လေးစားခြင်းကို ခံရပါတယ်၊ ပရိယတ္တိသာသနာ့ဟိတ (သကျသီဟ) စာချတန်းကိုလဲ အောင်ပါတယ်, အဲဒီ စာပြန်ပွဲအတွက် ကြိုးစားမှုကြောင့် အားနည်းတဲ့ အပေါ်မှာ (စာအောင်ပြီးနောက် အနားမယူဘဲ) ဆက်၍ စာချရတော့ ပို၍ အားနည်းနေပါတယ်၊ စားရတဲ့ဆွမ်း-ဆွမ်းဟင်းကတော့ ကျောင်းရှိ စာသင်သားများ ဆွမ်းခံ၍ရသော ဆွမ်းသာ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်, ဘုန်းလဲ မကြီးရှာပါဘူး, အားအတော်နည်းတဲ့အခါ အနားယူရင်း သီဟိုဠ်ကြွပြီး သီဟိုဠ်ဘာသာနဲ့ သက္ကတကို လေ့လာဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အားနည်းနေတာတောင် ဗဟုသုတ ရှာဖို့ဘက်က မလျှော့သေးဘူး ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ စာချပုဂ္ဂိုလ် အများစုဟာ ကျန်းမာရေး သဘောကို ဂရုမစိုက်မိကြပါဘူး, ဖြစ်တော့မှ ဖြစ်သလို ခံကြရပါတယ်၊ ထိုအရှင် သီဟိုဠ်ကြွဖို့ စီစဉ်တဲ့အချိန်မှာ တပည့်တော်က မကျန်းမာတဲ့ ဘက်က ကူးတက်ပြီး ကျန်းမာတဲ့ဘက်သို့ ရောက်လာပါပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က ထိုအရှင်ကို အကြံပေးပါတယ်။

(၁) သီဟိုဠ်မကြွပါနဲ့, သီဟိုဠ်မှာ ဥတုကောင်းသော်လဲ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ဂရုစိုက်မယ့်သူ မရှိပါဘူး။

(၂) မော်လမြိုင်မှာ ဘုန်းလဲကြီးတဲ့ ဓမ္မကထိက (နောက်၌ သတိပဋ္ဌာန် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်)ဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးပဏ္ဍိစ** ရှိတယ် မဟုတ်ပါလား၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်တဲ့ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးထံ ကြွလျှင် ထို ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဒကာ-ဒကာမများက သကျသီဟဓမ္မာစရိယ ဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ အရှင်ဘုရားကို စားရေးသောက်တာ ပြည့်စုံအောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဒ္ဓါတရားအပြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်ကြပါလိမ့်မယ်။

(၃) မော်လမြိုင်ဥတုလဲ မိုးတွင်းမဟုတ်လျှင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်, ဒီတော့ ဥတုဇရုပ်လဲ တိုးတက်စည်ကား လာနိုင်ပါတယ်။

(၄) ဒကာ-ဒကာမများ၏ ပြုစုမှုကြောင့် အစာအာဟာရ သပ္ပာယဖြစ်၍ အာဟာရဇရုပ်များလဲ အမှန်ပင် ကောင်းမွန်တိုးတက်လာနိုင်ပါတယ်။

(၅) အားလုံးက ဝိုင်းအုံပြီး အရေးပါကြတော့ စိတ်ချမ်းသာမှု အထူးရပြီး စိတ္တဇရုပ်တွေလဲ ကောင်းမွန်တဲ့ဘက်သို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်။

(၆) ဤရုပ်သုံးမျိုး တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ရှေးကုသိုလ်ကံ အခွင့်ရသဖြင့် ကမ္မဇရုပ်များလဲ အတူတကွ ကောင်းမွန်တဲ့ဘက်သို့ တိုးတက်ကြရပါလိမ့်မယ်။

(၆) ဤ အဓိပ္ပာယ်ပါသော စကားတို့ကို ပြောကာ မော်လမြိုင်ကြွဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကျွန်းကုန်းမှာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး တိုးတက်ပုံကို အတုယူပြီး ဥူးမေဃိယာဘိဝံသကို မော်လမြိုင်ကြွဖို့ တိုက်တွန်းတာ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဒါပေမယ့် ထိုအရှင်ရဲ့ ကံမကောင်းချင်တော့ တပည့်တော်ပေးတဲ့အကြံထဲမှာ ဗဟုသုတတိုးတက်ဖို့ နည်းလမ်းမပါတဲ့ အတွက် သီဟိုဠ်သို့သာ ကြွသွားပါတယ်၊ "ကံမကောင်းလျှင် အမြော်အမြင် ဉာဏ်လဲ မကောင်းနိုင်ဘူး"လို့ ကျမ်းစာများ၌ မိန့်ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ဆိုထားသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။"ရှေးကံရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရတဲ့ သတ္တဝါမှာ ပျက်စီးဖို့ ရှေးရှုလာရင် နည်းမှန်လမ်းမှန် မဟုတ်သော အလုပ်က နည်းမှန်လမ်းမှန် ယောင်ယောင် ပုံဟန်ဆောင်၍ အသိဉာဏ်ကို လွှမ်းမိုးကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသလို ပေါ်ထင်လာတတ်၏"လို့ ဆိုပါတယ်။(ဝဇိရဗုဒ္ဓိ,နှာ-၆၉။)

ကမ္မာပရာဓသတ္တာနံ, ဝိနာသေ ပစ္စုပဋ္ဌိတေ၊
အနယော နယရူပေန, ဗုဒ္ဓိမက္ကမ္မ တိဋ္ဌတိ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သီဟိုဠ်မှာ တော်တော်ကြာအောင် နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မနေနိုင်ပါဘူး, ဥတုကောင်းသော်လဲ အစာက ငရုပ်သီး မဆလာ, အပူစာတွေ ပါတာချည်းဖြစ်တော့ မူလ မကျန်းမာမှုထက် ပိုပြီး မကျန်းမာဘဲ တစ်ဝါမျှနေပြီး ပြန်လာပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အခါ သီတင်းသုံးဖော်များက စွမ်းနိုင်သမျှတော့ ကူညီကြပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီ

မထူးခြားလို့ ဆေးရုံကြွပြီး နေရပါတယ်၊ ဆေးရုံကလဲ ယခုခေတ်လောက် မပြည့်စုံပါဘူး၊ အားဆေးလဲ များများမကျွေးနိုင်, ဓာတ်မှန်လဲ ရိုက်မကြည့်နိုင်တော့ အတွင်းမှာ ဘယ်နေရာက ချို့ယွင်းတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အတော်ကြာတဲ့အခါ အားကသာ ပိန်နည်းပြီး ရောဂါအခြေအနေ မသိရတာနဲ့ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရကျောင်း တိုက်မှာ နေပါတယ်၊ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓကလဲ အထူး ဂရုစိုက်ပါတယ်, ဒါပေမယ့် ရောဂါက မသက်သာပါဘူး၊ မီးရထား ဆရာဝန်ကြီးကို ခေါ်ပြတော့ အစာအိမ်မှာ ရောဂါဖြစ်နေတယ်, လွန်လဲနေပြီ လို့ ပြောပါတယ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မကြာခင် ပျံလွန်တော်မူရှာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း… ဒီလိုဆိုတော့ (သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ)ဖြစ်ပြီး တကယ် အားထုတ်တဲ့ စာချပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ပြင် စဉ်းစားစရာလဲ အများကြီး ရှိနေတယ်နော်, ကိုယ်တော်တောင် ကံကောင်းလို့ မသေတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ပရိယတ္တိသာသနဟိတ သကျသီဟသာမက, အရကျက်ဖို့ များတဲ့ စာပြန်ပွဲ ဟူသမျှနဲ့ မန္တလေး စာပြောနည်းတွေကိုပါ ပြုပြင်ဖို့ အချိန်ရောက်နေတာ အတော်ကြာပါပြီ၊ ယခုခေတ်မှာ စာသင်-စာချ အများစု၌ အားနည်းတဲ့ ရောဂါလဲ မကင်းကြပါ၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ဟာ အခွင့်ရတိုင်း အရကျက်ဖို့များတဲ့ စာမေးပွဲတွေကို ပြုပြင်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ထပ်ပေါ်လာတဲ့ အရကျက် စာပြန်ပွဲ တွေကို တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်က ဝင်ကို မဝင်ရပါဘူး, ဝင်ချင်ရင် တခြားကျောင်းတိုက် သွားနေကြရပါတယ်၊ မန္တလေး ပရိယတ္တိနဲ့ ရန်ကုန် စေတိယင်္ဂဏကိုတော့ ရှေးဟောင်း စာပြန်ပွဲမို့ ဝင်ခွင့်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဝင်ချင်ရင် တခြားတိုက် သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်နည်းဟာ ကိုယ်တော်လက်တွေ့မို့ မှန်တော့ မှန်ဟန် တူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့ဉာဏ်ကောင်း ကိုယ်တော်များက လက်ခံ လိုကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။လက်မခံလိုကြပါဘူး, လက်မခံလို့ဘဲ ဂုဏ်ကို မြန်မြန်လိုချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ တခြားတိုက် သွားဝင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ဆီမှာ ဉာဏ်အထူးကောင်းတဲ့ ကိုယ်တော် ကလေးတွေ မရှိဘဲ နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့မူက စာတတ်ခြင်းကို နံပါတ်(၁)လို့ မထားပါဘူး၊ စိတ်ကောင်းရှိခြင်းနဲ့ ဝိနည်းလေးစားခြင်းကို နံပါတ်(၁)လို့ သဘောထားပါတယ်၊ ဒီတော့ ဂုဏ်ကို စောစောလိုချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တပည့်တော်ဆီ မနေတာကိုဘဲ သဘောကျပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ကိုရင်တုန်းက အကြီးအောင်ထားသူ ဖြစ်စုံတော့ ရဟန်းဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း မန္တလေး ပရိယတ္တိသာသနဟိတသကျသီဟကို ဝင်နိုင်လောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြောင်းမြဆရာတော်က ဝင်ဖို့ မတိုက်တွန်းတဲ့ပြင် ပခုက္ကူသွားဖို့ အမိန့် ပေးပါတယ်၊ အဲဒီ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်ပြီး ပခုက္ကူမဟာဝိသုတာရာမ တိုက်ကြီးမှာ အထက် ပိဋကတော်ကြီးတွေကို သုံးနှစ်လောက် ကိုယ်တိုင်ဆိုပြီး သုံးနှစ်လောက် စာချပြီးမှ သကျသီဟစာမေးပွဲကို ဝင်ခဲ့လို့ အထက်-အောက် ကျမ်းစာတွေမှာ ယခုလို အခြေရပြီး သာသနာ့ဝန်ကို ယခုလို ဆောင်နိုင်တယ် မဟုတ်ပါလားဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်လို ဆရာကောင်းနဲ့တွေ့ပြီး ကိုယ်တော့်လို ဆရာ့စကားကို လိုက်နာနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ တချို့မှာ အဲဒီလိုလဲ ဆရာကောင်းနဲ့ မတွေ့ကြရပါဘူး၊ တွေ့ပြန်တော့လဲ ကိုယ်တော့်လို ပုံပြီး ဆရာကို မယုံနိုင်ကြဘူး၊ ဒီတော့ လူငယ်ဘဝ၌ မိမိတို့ ဉာဏ်မြင်သလို လမ်းသွားကြရတော့ အမှားလဲတွေ့၊ အမှန်လဲ တွေ့ကြတာပါပဲ၊ ကိုယ်တော့်မှာတော့ ကံကိုက ကောင်းလာတာဖြစ်လို့ လမ်းမှန်ကို လိုက်ခဲ့ရတာပါ၊ ကိုယ်တော့်မှာ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဝါသနာလဲ ပါနေတော့ ကိုယ်တော့်ဖြစ်ပုံနဲ့ ဆရာတော် ဦးမေဃိယရဲ့ ဖြစ်ပုံကို စဉ်းစားလိုက်ရင် (နောက်သားတို့အတွက်) မှတ်စရာ အချက်တွေ အတော်များများ ရနေတာပဲပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ဦးမေဃိယလို စိတ်သဘော ဖြောင့်မတ်ပြီး သတ္တိရှိရှိနဲ့ သာသနာ့ဝန် ဆောင်နိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးရဖို့ဟာ စာချဆရာတော်တိုင်းမှာ မလွယ်ပါဘူး၊ ကျောင်းကြီး-တိုက်ကြီးရဖို့က လွယ်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီ ကျောင်းကြီး-တိုက်ကြီးဟာလဲ စာချပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းကောင်း မရှိရင် ကျေးဇူး မများပါဘူး၊ စာချနိုင်ပြီး သာသနာ့ဝန် ဆောင်လိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းကတော့ ဝါးကပ်ကျောင်းနဲ့ နေရပေမယ့် စာချပြီး သာသနာ့ဝန်ကို ဆောင်ရှာတာပါပဲ၊ လူတွေကတော့ သောင်းကုန် သိန်းကုန် ကျောင်းကြီးကိုသာ ဆောက်လိုကြပါတယ်၊ စာတော်ပြီး အားနည်းသူကို မထောက်ပံ့တတ်, ဒီလို စာတော်ပြီ အားနည်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးကို ရကုန် ထောင်ကုန်,

အကုန်အကျခံပြီး ဓာတ်စာကလေးနဲ့ အားရှိတဲ့အစာနဲ့ ပြုစုပေးဖို့တော့ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။

ဒါကြောင့် ယခုအချိန်မှာ ရဟန်းလောင်း ကောင်းကောင်း ရှာကြတဲ့ တပည့်တော်ဆိုင်ရာ ဒကာ–ဒကာမ တချို့ကို ပြောပါတယ်, စာတော်ပြီး ဝိနည်းသိက္ခာကို ရှိသေတဲ့ ရဟန်းလောင်းရဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ငယ်တုန်းက ဆရာ့ဩဝါဒအတိုင်း ကောင်းကောင်းနေသော်လဲ တော်တော်ကြီးရင် ပျက်ချင်လဲ ပျက်တယ်, လူသော်လဲ ထွက်တတ်ပါတယ်၊ မိမိတို့ စိတ်ရင်းက သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ချင်ရင် အထောက်အပံ့ အားနည်းပြီး ဝိနည်းသိက္ခာ လေးစားတဲ့အပြင်, စာဘက်က မညံ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရဟန်း တစ်ပါးရတာက သာ၍ သာသနာပြုကိစ္စ၌ စိတ်ချရပါတယ်လို့ ပြောလေ့ ရှိပါတယ်၊ ထိုစကားကို သဘောကျ၍ သိမ်ထပ်ပေးတဲ့ ရဟန်းအမ များလဲ ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်တုန်းကတော့ ရန်ကုန် **အဖွားလေး**ဆိုတဲ့ မြေပိုင်ရှင် ဒကာမကြီးက သိမ်ထပ်ချင်တာကို အခွင့်မပေးခဲ့ဘဲ သူများအတွက်ကျမှ သိမ်ထပ်တဲ့နည်းကို အားပေးပြန်ပြီလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်အတွက်တော့ နောင်ခါ သာသနာပြုရေးကို မျှော်တွေးလို့ ခွင့်မပေးခဲ့တာပါ၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်လဲ ဘုန်းကံ ကြီးဖို့ အားပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အထောက်အပံ့မရလျှင် **ဉူးမေဃိယ** လေးတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ အကူအညီကလေးမျှ ရဖို့ရာ သိမ်ထပ်တဲ့နည်းလမ်းကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်, အရှင်ဘုရားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ဆရာတော် **ဉူးမေဃိယ**မှာ သကျသီဟစာပြန်ပွဲ အားထုတ်တုန်းက အားမနည်းအောင် နွားနို့ကလေးကို မှန်မှန်သောက်ရရင်, သကျသီဟအောင်ပြီးတဲ့အခါ မျှတသော ဆွမ်းဟင်းကလေးများနဲ့ နွားနို့ကလေးကို ရရင် ဒီလို မဖြစ် နိုင်တာ အမှန်ပါပဲဘုရား။

ထိုမျှလောက် အထောက်အပံ့ကလေးကိုမျှ မရလို့ အားနည်းရာက ရောဂါဖြစ်ရတာပါ၊ တပည့်တော်မှာတော့ ကိုယ်ကနားမလည်ပေမယ့် ရှေးကံက စီမံလိုက်တော့ အားနည်းတုန်းကလဲ နွားနို့လောက်တော့ သောက်ရပါသေးတယ်, နောက်လဲ အနားယူရင်း စာရေးရင်းနဲ့ ကျန်းမာခြင်း ဆိုင်ရာ ဓာတ်စာ ဆေးဝါးများကိုလဲ ရရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ထိုမျှလောက် အထောက်အပံ့ကလေးသည်ပင် သာသနာ့ဝန် ဆောင်နိုင်ဖို့ အကြောင်း

အလွန်ကောင်းနေပြီဖြစ်၍ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် သိမ်ထပ်ဖို့ လမ်းစဉ်ကို ညွှန်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။သာဓုပါ ကိုယ်တော်... သာဓုပါ သာဓုပါ၊ ကိုယ်တော်ကတော့ ကံကောင်းလို့ မသေတဲ့အပြင်, စာလဲချ–စာလဲရေး–တိုက်တာလဲ အုပ်ချုပ်, အတော့်ကို အလုပ်–လုပ်နိုင်တာကတော့ ကျန်းမာရေးကို အတော်ဂရုစိုက်လို့ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ကျန်းမာရေး အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်, ဒါကြောင့် နေ့စဉ် အစားအသောက်ကို မိမိ တတ်နိုင်သမျှ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီအောင် စားပါတယ်၊ ကျမ်းစာရေးတာတောင် ကျန်းမာရေးကြောင့် မတ်မတ်ရေးတာက များပါတယ်၊ အထိုင်များရင် ခါးပူလာလို့ အထိုင်နည်းအောင် မတ်မတ်ရပ်ပြီး စားပွဲအမြင့်နဲ့ စာရေးတဲ့အကျင့်ကို လုပ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဟိုက–ဒီက ပင့်ဖိတ်တာကိုလဲ မလွှဲမရှောင်သာမှ လိုက်ပါတယ်, တရားဟောမှုကို အသက်(၆၀)ကျော်လောက်က စပြီး တဖြည်းဖြည်း လျှော့လိုက်ပါတယ်၊ ယခုတော့ အပြင်မှာ ဟောတဲ့ကိစ္စက အလွန်နည်းသွားပါပြီ၊ တချို့ ဒကာ–ဒကာမတွေက ဘုရားဟောဖို့ ပင့်မရလို့ အကြည်ညိုပျက်ကြဟန် တူပါတယ်၊ ပျက်တဲ့သူတွေ ပျက်ပေမယ့် မပျက်တဲ့သူတွေလဲ ရှိသေးလို့ ကျောင်းတိုက်မှာ အထိုက်အလိုက် သံဃာအများ နေနိုင်ပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ရေးပြီးလို့ အတော်ကြာနေတဲ့ သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာတော့ ဘယ်အသက်အရွယ်ရောက်မှ ရိုက်နှိပ်ဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီ ဘာသာဋီကာကျမ်းက ကြီးတာလဲတစ်ကြောင်း တပည့်တော်ရဲ့ အသက်က ငယ်သေးတာလဲ တစ်ကြောင်း, ငွေကုန်များစရာရှိ၍ မတတ်နိုင်တာလဲ တစ်ကြောင်း ဤအကြောင်း သုံးမျိုး ကြောင့် ရိုက်နှိပ်ရန် အတော် ချင်ချိန်နေရပါတယ်၊ သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ မရိုက်ခင် ရတနာ့ဂုဏ်ရည် နှစ်ကြိမ်, အခြေပြုသဂြိုဟ်နှစ်ကြိမ်, အခြေပြုသဒ္ဒါ တစ်ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ပြီး ပါပြီ။

မမွေဂုတ်။ ။ကျမ်းကြီးတာနဲ့ အသက်ငယ်တာ ဘာဆိုင်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဆိုင်ပါသကောဘုရား, ဒီလို ကျမ်း ဂန်ထဲတွင် စာရင်း ဝင်နိုင်တဲ့ စာအုပ်ကြီးမျိုးကို သက်တော်ကြီး–နာမည်ကြီး ဆရာတော်ဖြစ်မှ

ရေးထုတ်လေ့ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်က စာချဘုန်းကြီးကလေးအဖြစ်သာ နာမည်ရှိသေးတာဖြစ်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ စာအုပ်ကြီးကို လူမလေး ခွေးမခံ့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးရပါတယ်၊ ဒီလိုသာ မလေးမခံ့ဖြစ်သွားရင် တပည့်တော်လဲ ကိုယ့်ပမာဏကို မနှိုင်းချိန်တတ်တဲ့ အူကြောင်ကြောင် သတ္တဝါတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာပါပဲ, ဒါ့ကြောင့်လဲ ဒီစာအုပ်ကြီးကို မရိုက်နှိပ်ဝံ့ပါဘူး၊ အဲဒီလို မရိုက်နှိပ်သေးဘဲ စာချဘုန်းကြီးတချို့ကို ပြင်ရင်းဆင်ရင်း ကြည့်ရှုစေပါတယ်၊ သူတို့က အတော်သဘောကျလို့ ရိုက်နှိပ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြတော့လဲ ငွေရေးက မလွယ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မလွယ်ရသလဲ, ရတနာ့ဂုဏ်ရည်–အခြေပြု သင်္ဂြိုဟ်–အခြေပြုသဒ္ဒါတို့က ငွေထွက် မလွယ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စာအုပ်ရေးရ, ရိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခကို မရေးဘူး–မရိုက်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မသိနိုင်ပါဘူး၊ **"ဟိတောပဒေသ"**မှာပါတဲ့ **"အမြုံမိန်းမသည် ကလေးမွေးရတဲ့ ဒုက္ခကို မသိနိုင်ဘူး"**ဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ဘေးအမြင် ကတော့ သိပ်လွယ်–သိပ်ကောင်းလို့ ထင်စရာပေါ့၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို "အမြုံလုပ်မနေဘဲ ကိုယ်တိုင် မွေးကြည့်ပါ"လို့ ပြောချင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာတော့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ကျမ်းစားများအကြောင်း, တော်တော်ကြီးတော့ စစ်ကိုင်း မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ရဲ့ **"နိဗ္ဗာနမဂ္ဂဒီပနီကျမ်းစာ"**အကြောင်း, လက်တွေ့ အားဖြင့် အဘယာရာမဆရာတော်ရဲ့ ကျမ်းစာများအကြောင်းကို သိနေတဲ့ အပြင် ရတနာ့ဂုဏ်ရည်ကစပြီး စာအုပ်ကလေးတွေတောင် တော်တော် ကြိုးစားရတဲ့အတွက် ထို စာအုပ်ကလေးများထက် ပိုပြီးကုန်ကျဖွယ်ကောင်း သော သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာအတွက် ရိုက်နှိပ်ဖို့ မရဲဝံ့ပဲ ဖြစ်နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ ရိုက်နိုင်လာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ကံက ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုးသာ အကျိုးမပေးတာ, အလုပ်ဖြစ်အောင်တော့ အကျိုးပေးတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ညီရဲ့ ရဟန်းအမ သားသမီးများက အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်–အခြေပြုသဒ္ဒါရိုက်တုန်းကလဲ နည်းနည်း ပါးပါး လိုသလောက် အကူအညီကို ပေးခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ တာဝန်ခံ မဟုတ်ပါဘူး, သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာရိုက်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ကူညီရုံနဲ့ မရသောကြောင့် တာဝန်ခံအဖြစ်ဖြင့် ရိုက်ပါတယ်၊ ဒီလို ရိုက်ဖို့ရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပုံကတော့...

ရဟန်းအမကြီးရဲ့ သမီးအကြီး**"အစ်မလေး"**ဆိုသူက စစ်ကိုင်းသို့ ဝါတွင်းဥပုသ်စောင့်ရန် ရောက်လာပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာ ဋီကာ ရိုက်ဖို့အတွက် ငွေအခက်အခဲ ဖြစ်နေတာကို သိလို့ သူက တာဝန်ယူပြီး ရိုက်ပါ့မယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်က ကြီးလဲကြီးတော့ ငွေအရင်းစိုက်ရတာ များလိမ့်မယ်, ရိုက်ပြီးတဲ့အခါလဲ အရင်းပြန်ရအောင် တွင်ချင်မှ တွင်မယ်လို့ ပြောပါတယ်, မတွင်ကျင်လဲ နေပါစေ **"သူ့မှာ ပညာပါရမီနည်းလို့ ပညာပါရမီဖြစ် အောင် ရိုက်ပါ့မယ်"**လို့ လျှောက်တဲ့အတွက် ငွေအခက်အခဲ မရှိတော့ပဲ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာကို ၃၈နှစ် အရွယ်ရောက်မှ ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်၊ လုခင်အင်ဆန်း ပုံနှိပ်တိုက်ကလဲ ငွေ အရေးမကြီးပါဘူး, ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က ရိုက်ပြီး–ချုပ်ပြီးတဲ့အခါ အားလုံးရှင်းပြီးဖြစ်မှ စိတ်အေး တာမို့ အားလုံးပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေ ထွက်လာတိုင်း ကိုယ်တော့် ပတ်ဝန်းကျင် မိတ်ဆွေတချို့က **"ပရမတ္ထသရုပထဲက ကူးချတာပါကွာ, ဝိသုဒ္ဓါရုံ သုတ်နက်ထဲက ကူးချတာပါကွာ"**လို့ သေးသိမ်အောင် ပြောကြ တယ်၊ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာစာအုပ်ကြီး ထွက်လာတော့ ဘယ်လိုပြောကြ သေးသတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်သားပဲဘုရား, သူတို့က ကျမ်းစာ ရေးတဲ့သဘောကို နားမလည်ကြလို့ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေကြတာ ပါ၊ **အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသတောင်** သီဟိုဠ်ဘာသာနဲ့ ရှိနေတဲ့ ရှေး အဋ္ဌကထာဟောင်းကို ချုံ့ပြီး ပါဠိဘာသာနဲ့ ကူးတာပါလို့ ဝန်ခံထားသားပဲ, သီဟိုဠ် အဋ္ဌကထာဆိုတာလဲ **အရှင်မဟာကဿပတို့** ပထမသံဂါယနာ တင်စဉ်ကရှိတဲ့ မာဂဓဘာသာ အဋ္ဌကထာကို ကူးရတာပါ၊ **အရှင်မဟာကဿပတို့ရဲ့** အဋ္ဌကထာဆိုတာလဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဟိုနား- ဒီနားမှာ ဟောတော်မူတဲ့ ပကိဏ္ဏကဒေသနာတော်ကို ယူထားအပ်တဲ့ အဋ္ဌကထာ ဖြစ်ပါတယ်, အားလုံးအဆင့်ဆင့် ကူးချတာချည်းပါပဲ၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျမ်းစာမှ ကူးပြီ စာသင်ငယ်တို့နဲ့ လျော်အောင် စီစဉ်တာဟာ ဘာများ ထူးဆန်းလို့တုန်း၊ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ ထွက်လာတဲ့အခါတော့ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာဋီကာကြီ တွေမှ ထုတ်နှုတ် ချက်တွေကများတော့ ဘာမှ မပြောကြတော့ပါဘူ , ဒါလဲ ကူးချတာပဲ

မဟုတ်လား၊ ညောင်တုန်းမြို့ ရွှေဟသာတောရတိုက် (ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယက သာသနာပိုင်တစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့)စံကျောင်း ဆရာတော်ကြီးကတော့ ကျမ်းစာကကြီးပြီး ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်က ငယ်နေတယ်လို့ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဒီအကြောင်း မြောင်းမြဆရာတော်ကြားလို့ ဆရာတော်လဲ သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာစာအုပ်ကြီးကို အားရတော်မူပါတယ်, ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီးများလဲ အားရတော်မူကြပါတယ်၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ရထိုက်တဲ့ ဘာသာဋီကာစာအုပ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်စာရုံးကို ပို့လိုက်တော့ ကျောက်စာဝန်က သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးကို ပြောပါသတဲ့၊ သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာစာအုပ်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ **"အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ"**ဘွဲ့ ရထိုက်လောက်အောင် မြင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် **"ပုဂ္ဂိုလ်က ငယ်လွန်းလို့ နည်းနည်း စောင့်ရပါလိမ့်မယ်"**လို့ ဒီလို စောင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သြော်...ဒါ့ကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးတဲ့အခါ ဘွဲ့တံဆိပ်မပေးဘဲ အကြာကြီး နေပြီးနောက် ဘွဲ့တံဆိပ် စ၍ပေးတဲ့နှစ်မှာ ကိုယ်တော့်ဘွဲ့ ပါလာတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, အများကတော့ အကြောင်းမသိလို့ ထူးဆန်းတယ် ထင်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ အကြောင်း သိပြီးမို့ မဆန်းပါဘူး ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟာ ကပ္ပိယ မရှိရင် ငွေကို မထားဘူးလို့ဆိုပြီး ပခုက္ကူ နေတုန်းကလဲ ငွေနဲ့စပ်၍ ဝိနည်းတော်နဲ့ ညီအောင် စောင့်စည်းခဲ့တယ်, ဒီလို ငွေအများကြီးနဲ့ စာအုပ်ရိုက်တဲ့အခါ ဝိနည်းတော်နဲ့ ညီအောင် စီစဉ်နိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်တော့ ငွေကို မစီမံပါဘူး, ဒါပေမယ့် အကုန်လုံးတော့ အပ်ချင်မှ အပ်ပါ့မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အစ်မလေးက တာဝန်ခံပြီး ရိုက်တဲ့အခါကစပြီး ရေ့ပိုင်းငွေတွေကို မယ်တော်ကြီး ထောက်ပံ့ဖို့နဲ့, နောက်ကလေးတချို့ ပညာသင်ပေးဖို့လို့ ခွဲခြားလိုက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီငွေတွေဟာ အတော်ကြာတော့ ကုန်သွားတာပါပဲ၊ နောက်ထပ် ငွေနဲ့စပ်လို့ အစ်မလေးရဲ့တာဝန် ဖြစ်သွာ လို့ အပ်စပ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။"ဉာတိလဲ မတော်, အလိုရှိရာ အပ်သောပစ္စည်းကို တောင်းပါ"လို့ ဖိတ်မန်ထားသူလဲ မဟုတ်လျှင် ရင်းနှီးသော်လဲ ရေတစ်ခွက်မျှ မတောင်းကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အစ်မလေးဆိုသူက ဖိတ်မန်ထားသူ ဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်ကြပေမယ့် တောင်းမယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိတော့ ဖိတ်ထားသူများကို သတိမထားမိပါဘူး၊ အလွန်ရင်းနှီးလာတဲ့ အခါမှ ဖိတ်ဖူး-မဖိတ်ဖူးကို စဉ်းစားရ မေးရပါတယ်၊ အဲဒီ အစ်မလေးက ဖိတ်-မဖိတ်ကို သတိမရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ညီရဲ့ ရဟန်းအမကြီးက "တပည့်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်ပါတယ်"လို့ လျှောက်ဖူးလို့ သူတို့အားလုံး ဖိတ်မန်သူထဲမှာ ပါနေပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ တောင်မြို့က(အမွေခံ) ရဟန်းအမကလေးလဲ မဖိတ်ဖူးပါဘူး၊ ရဟန်းအမကြီး ရှိစဉ်က"တစ်တိုက်လုံးအတွက် ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်ဖူး"လို့ ယခုရှိသော ရဟန်းအမလေးအထိ တောင်းကောင်းနေပါတယ်၊ သူ့ဘို့ သားသမီးများကျတော့ မတောင်းကောင်းပါဘူး။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် စာအုပ်နဲ့ စပ်တဲ့ ယခုအထိ ငွေများဟာ သာသနာရေး အတွက် အပ်အပ်စပ်စပ်(ဝိနည်းတော်နဲ့အညီ) စီမံတာပေါ့နော်၊ စာအုပ် တွေ အများကြီး ရိုက်နှိပ်နေတာဖြစ်လို့ ကိုယ်တော့်ကို ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ, အပ်အောင် စီမံလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ တွေးနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ သူများအထင်ကို သိပါတယ်, အမှန်ကတော့ သူများကြည်ညိုဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ကြည်ညိုဖို့သာ အရေးကြီးပါ တယ်, တပည့်တော်ဟာ စာအုပ်ရေးပြီး ရိုက်နှိပ်တဲ့အခါ ကောင်းကောင်း ပြင်ပေးဖို့သာ တာဝန်ယူပါတယ်၊ စက္ကူဝယ်ဖို့ စာအုပ်ရောင်းဖို့ တာဝန် မယူပါဘူး, စာအုပ်ဘယ်လောက် ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲလို့လဲ မေးလေ့မရှိ ပါဘူး၊ ကျောင်းတိုက်မှာ လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် ရှိတဲ့အခါ "ဘာလုပ်ချင် တယ်, တတ်နိုင်ရဲ့လား"လို့ မေးပြီး တတ်နိုင်ပါတယ်ဆိုမှ လုပ်စရာ ရှိတာကို လုပ်စေပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော့်အလုပ်မှာ ကိုယ်တိုင်တော့ စိတ်ကျေနပ် စရာပါပဲ, သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာပြီးတော့ ဘာကို ဆက်ပြီး ရိုက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရေးပြီးဖြစ်တဲ့ ဝိထိ(၃)ချက်စုဘာသာဋီကာကို ရိုက်ပါတယ်၊ ထိုစာအုပ် ရိုက်တုန်းမှာ **"ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ"**ကို ရေးပါတယ်၊ လူဝတ်ကြောင်များက သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာကို ကြည့်ကြပါတယ်, သူတို့အတွက် ရေးအပ်သောကျမ်း မဟုတ်သဖြင့် ကောင်းကောင်း နားမလည်ကြပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် လူဝတ်ကြောင်များ နားလည်လောက်အောင် ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာကို ရေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာပြီးလို့ ရိုက်နှိပ်ချိန်မှာ တပည့်တော် အသက်လဲ ၄၀ကျော်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်၊ ထို့နောက်လဲ ပါတိမောက်ဘာသာဋီကာကို ရိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အသက် ၄၀ အတွင်းမှာ စာချ-စာရေးတာမှတစ်ပါး သာသနာရေး ကိစ္စများကို ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် တာဝန်တွေဟာ အလွန်များပါတယ်ဘုရား, စာချ-စာရေးအပြင် ကျောင်းတိုက်တွင်းမှာ ဟောစရာရှိရင် တပည့်တော်ပဲ တာဝန်ယူရပါတယ်, မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ အစည်းအဝေးရှိရင်လဲ ဆရာတော် ရှိတဲ့အခါ ဆရာတော်နဲ့အတူ သွားရပါတယ်, ဆရာတော်က သီဟိုဠ်ကြွနေတဲ့အခါ တပည့်တော်ချည်းလဲ သွားရပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ စစ်ကိုင်းဘက်က ကိစ္စများကိုလဲ သွားပြီး ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တစ်ဂိုဏ်းလုံးရဲ့အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်ကိုတော့ ဘာများလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပခုက္ကူက ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ နေစဉ်, ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရှိ (ဆရာတော်ကြီးမှတစ်ပါး) စာချအားလုံး စုပေါင်းပြီး ဆွမ်းစားကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ စားဖို့ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီးထံ လျှောက်ဖူးပါသေးတယ်၊ ဆွမ်းအတူ စားရာကစ၍ အချင်းချင်း သွေးစည်းဖို့, တိုင်တိုင်ပင်ပင် စာချကြဖို့, သူ့တပည့် ကိုယ့်တပည့် မခွဲခြားဖို့ ရည်ရွယ်တာပါ၊ ပခုက္ကူမှာ ဒီလို အတူစားကြလို့ စာချဘုန်းကြီးချင်း အလွန် ရင်းနှီး ခင်မင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အကြံ အထမြောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ကူးကို (နောင်အခါ တစ်တိုက်လုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယက ဖြစ်တဲ့) တိုက်အုပ်ဆရာတော်က အလွန်သဘောကျပါတယ်၊ "ဦးဇနက ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ, ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းဖိတ်တန် ဖိတ်ပေးပါ့မယ်"လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စုပေါင်းစားဖို့ရာ တာဝန်ခံကျောင်းလဲ မရှိ,

ဆွမ်းလဲ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ စိတ်ကူးဟာ ကောင်းကင်မှာ တိုက်ကြီး တည်သလို လေဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ကော တစ်ဂိုဏ်းလုံးကောင်းဖို့ ဘာစိတ်ကူးသေးသလဲ, ကိုယ်တော်က စိတ်ကူးသမားမို့ မေးရတာပါ။

တပည့်တော်။ ။နောက်လဲ သာသနာ့ဝန်ဆောင်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး တစ်ဂိုဏ်းလုံးရဲ့ စာသင်နည်းဟာ စည်းမျဉ်းတစ်ခုထဲဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်၌ ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးကြီးမှာ လျှောက်ထားတော့ စည်းမျဉ်းရေးပါဆိုလို့ ဝန်ဆောင်သံဃာချင်း တိုင်ပင်ပြီး ရေးပါတယ်, ရေးပြီး၍ စာအုပ်ကလေး ရိုက်ပြီးလို့ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် စည်းဝေးတဲ့ ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးကြီးကို ရန်ကုန်-မြို့မ ကျောင်းကြီး၌ ပြုလုပ်တဲ့အခါ တင်ပြပါတယ်, ဆုံးဖြတ်ချက်က ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ကိုယ်တော်တို့ ဝန်ဆောင်အဖွဲ့ စာချပုဂ္ဂိုလ်များက နမူနာပြတဲ့ အနေနဲ့ ပို့ချကြပါတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် အထမြောက်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဘာ အထမြောက်မှာလဲဘုရား, တစ်ဂိုဏ်းလုံးက ဆရာတော်ကြီးများ အားပေးမှ ထိုစည်းမျဉ်းအတိုင်း စာမေးပွဲကျင်းပပြီး ကြိုးစားရမှာပါ, စာမေးပွဲ မပါရင် ဘယ်စာသင်သားက ဂရုတစိုက် သင်မှာတဲ့လဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ ကိစ္စလဲ ရေဖြစ်သွားတာပါပဲ, တပည့်တော်တော့ ကြိုးစားလိုက်ရတာ မောလို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီပြင်ကော ဘာများ မောရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် စည်းဝေးတဲ့ ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးတွေမှာ မော်လမြိုင်-မန္တလေး-ရန်ကုန် သုံးဌာနလုံး၌ တပည့်တော်ကိုချည်း အကျိုးဆောင် လုပ်စေကြပါတယ်, အတော်လဲ ပင်ပန်းခဲ့ပြီး ကြိုးစားပါတယ်၊ အစည်းအဝေးမှာ ဟောလိုက်ကြ, ပြောလိုက်ကြတာ အလွန်ပါပဲ၊ စာသင်တိုက် မရှိ, စာချ မဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဂိုဏ်းကြီးပွားရေးကို သာပြီး ပြောကြပါသေးတယ်, သကြံန်အမြောက် ပစ်ဖောက်သလိုပါပဲ၊ အစည်းအဝေးလဲ ပြီးရော အမြောက်ကြီးတွေ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေတော့တာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ သုံးကြိမ်က နောက်ကို ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးတိုင်းမှာ

ဝတ်ကျေတန်းကျေသာ လိုက်ပါတော့တယ်၊ ခရီးဝေးတဲ့ အစည်းအဝေး (တောင်ကြီးတို့-ပဲခူးတို့)မှာ လိုက်တောင် မလိုက်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် ၄၀ အတွင်း အများနဲ့လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဘာမှ ကျေနပ်စရာ မတွေ့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အဘယာရာမဆရာတော်နဲ့ အတူလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်နဲ့, သရိုင်ရွာ ပင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်တော့ မှတ်မှတ်ရရ အထမြောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို လုပ်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နွားထိုးကြီးမြို့မှာ သံဃာချင်း ကွဲနေလို့ မြို့သူကြီးနဲ့တကွ လူကြီးများလာပြီး အဘယာရာမဆရာတော်ကို စေ့စပ်ပေးဖို့ ပင့်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရက်ချိန်းပေးပြီး ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရတိုက်က ဦးဝိသုဒ္ဓါဘိဝံသနဲ့, အဘယာရာမတိုက်က စာချဘုန်းကြီးများကို ခေါ်ပြီး ဆရာတော်ကြွပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို ပထမတန်းမှာ ရထားအတူစီးဖို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်က အခြားစာချဘုန်းကြီးများကိုငဲ့ပြီး ဒုတိယတန်းမှာ အခြားဘုန်းကြီးများနဲ့ အတူစီးပါမယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အချိန်က ညဖြစ်လို့ တစ်မြို့လုံးလောက် မီးထွန်းပြီး ကြိုကြပါတယ်၊ မြို့ထဲမှာ လူတွေကို ဖယ်ထားတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး၌ တည်းကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရောက်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ကြရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နောက်တစ်ရက် နံနက်ဆွမ်း စားပြီးတဲ့အခါ လူကြီးများနဲ့ အတူ လုပ်ငန်းစဉ်ကို တိုင်ပင်ကြပါတယ်, ဆရာတော်နဲ့ လူကြီးများက တစ်နေရာ, တပည့်တော်တို့က ခပ်နီးနီး ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထိုင်ကြပါတယ်၊ အမှုသွားမှာ တရားလို၊ (စောဒက)ပုဂ္ဂိုလ်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူခါနီး၌ ဝိဿာသဂ္ဂါဟဖြင့် ယူထားတဲ့ကျောင်းကို ပျံလွန်တော်မူတဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့ တပည့် ဦးပဥ္စင်းကလေးက ဝင်ရောက်နေထိုင်တဲ့ အမှုပါ၊ နှစ်ဘက် ကာယကံရှင်များရဲ့ တင်ပြထားတဲ့ စာကိုလဲ ကြည့်ကြရပါတယ်၊ စောဒက(တရားလို)နဲ့ စုဒိတက(တရားခံ)တို့ရဲ့ စာရေးပုံကြည့်၍လည်းကောင်း, လူကြီးများကို မေး၍လည်းကောင်း, နှစ်ဘက်ကွာခြားမှုကို

ရှင်းရှင်းကြီး သိရပါတယ်။ (စောဒက)က အသက်သိက္ခာလဲ ကြီး, ပညာအရည်အချင်းလဲ ကြီးပါတယ်၊ (စုဒိတက)က ငါးဝါမျှ မရသေးသော ဦးပဥ္စင်းကလေး ဖြစ်တဲ့အပြင် စာလဲ ကောင်းကောင်း မသင်ဖူးရှာပါဘူး။

မွေ့ဂုတ်။ ။တိုင်ပင်ကြတော့ ဘယ်လို သဘောတူကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်နဲ့ လူကြီးများရဲ့ စကားကို တပည့်တော်တို့ နားထောင်နေကြပါတယ်၊ အတော်ကြာတော့ ဆရာတော်က လှမ်းပြီး **"ဦးဇနက... ဘယ်လိုသဘောရတုန်း"**လို့ မေးပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က (စောဒက)ဘုန်းကြီးဆီကို တပည့်တော် သွားခွင့်ရလျှင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်၊ ဆရာတော်က ဘာမှ အမိန့်မရှိပါဘူး၊ လူကြီးများက မသွားသင့်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပြောကြပါတယ်။

မွေ့ဂုတ်။ ။ဟုတ်သားပါ; တရားဆုံးဖြတ်ရမယ့် အဖွဲ့ထဲက စောဒက(တရားလို) ဘက်ကို သွားတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလိုသွားရင် စုဒိတက (တရားခံ)က ဘယ်မှာ ဆုံးဖြတ်တာကို နာခံတော့မှာလဲ၊ ကိုယ်တော်က ဒါလောက်မှ မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ထုံးစံဟာ ထုံးစံပဲ, အလုပ်ပြီးစီးတာသာ ပဓာနဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

မွေ့ဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်လို စီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အပြန်အလှန်စကား ပြောကြပြီးနောက် ဆရာတော်က လှမ်းပြီး ဘယ်လို သဘောကျတုန်းလို့ မေးပြန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ တပည့်တော် သွားခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ နဂိုက စကားအတိုင်း လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ မြို့သူကြီးက **"ဒါလောက် သွားလိုရင် သွားကြည့်သေးတာပေါ့ဘုရား"**လို့ လျှောက်ပြီး ကားပြင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ **"ဝိနည်းလင်္ကာရဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓါဘိဝံသ"**ကိုပါ ခေါ်ပြီး မြို့သူကြီးပါ (စောဒက) ပုဂ္ဂိုလ်ကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

မွေ့ဂုတ်။ ။ဟိုရောက်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မြို့သူကြီးက တပည့်တော်တို့ လာတဲ့အကြောင်းကို စောဒက (တရားလို)ဘုန်းကြီးအား ပြောပြပါတယ်၊ တပည့်တော်က"တပည့်တော်ဟာ

မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း, အတူပါသော တစ်ပါးက ပထမကျော် သက္ကျသီဟမဟာစရိယ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦး၀ိသုဒ္ဓါဘိဝံသ"ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဂုဏ်တွေဖော်ပြီး မိတ်ဆက်တာပေါ့လေ။

တပည့်တော်။ ။ဆိုနိုင်ပါတယ်, ဂုဏဝန္တေ ပသန္တိ ဇနာ–လောကတစ်ခုလုံးကိုက ဂုဏ်ရှိသူကိုမှ လူထင်ကြတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဖော်ခေါ်တုန်းကိုက ဒီအကျက်တွေ စဉ်းစားပြီး ဂုဏ်ထူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မိတ်ဆက်ပြီး ဘယ်လိုများ ကိုယ်တော်က ပြောရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကြီးအထံ ပြဖို့ တစ်ဆင့်ပို့ထားတဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ စာကို မြို့သူကြီးမှတစ်ဆင့် ဆရာတော်ရော တပည့်တော်တို့ရော ကြည့်ရပါတယ်, စာအသွားအလာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ စိတ်သဘောထားကိုလဲ တပည့်တော်တို့ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီ စိတ်သဘောထား ကြီးမားပုံကို သိရလို့ အရှင်ဘုရားနဲ့ တင်ကြိုပြီး ဆွေးနွေးရအောင် တပည့်တော်တို့ လာခဲ့ကြပါတယ်၊ ဆရာတော်ဘုရားက လွှတ်လို့ လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ၊ တရားဆုံးဖြတ်မယ့် ဘက်က ဒီလို မလာထိုက်ဘူး ဆိုတာလဲ တပည့်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုတဲ့ သဒ္ဓါဓာတ်ခံရှိသူတို့ရဲ့ မေတ္တာဟာ လောကထုံးစံထက် အဖိုးတန်ပြီး ကိစ္စလုပ်ငန်းကို မြန်မြန်ပြီးလွယ်စေနိုင်တယ် ယူဆလို့ ထုံးစံကို ကျော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း... ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားပလ္လင်က တစ်ဖက်သား နားဝင်စရာပေပဲ, စကားပလ္လင် ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်လို ဆက်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားလဲ ကျမ်းစာများကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်, အရှင်ဘုရားရဲ့ စာထဲမှာ ဒီကျောင်းကို လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူး၊ နေတဲ့ ဦးပဥ္စင်းက မလေးစားဘူးထင်လို့ မခံချင်တာဘဲ ဆိုတာကိုလဲ သိရပါတယ်၊ (ဝိသာသဂ္ဂါဟ)ယူရာ၌ ပစ္စည်းရှင်ပုဂ္ဂိုလ်က ဝမ်းမြောက်သဘောတူမှ အထမြောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပါနေပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ပျံတော်မူမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဝိဿာသဂ္ဂါဟ ယူခြင်းကို သဘောတူ–မတူ သိဖို့ မခဲယဉ်းဘူးလား။

မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း, အတူပါသော တစ်ပါးက ပထမကျော် သကျသီဟမွှာစရိယ ဝိနယာလင်္ကာရကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓါဘိဝံသ”ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဂုဏ်တွေဖော်ပြီး မိတ်ဆက်တာပေါ့လေ။

တပည့်တော်။ ။ဆိုနိုင်ပါတယ်, ဂုဏဝန္တေ ပသန္တိ ဇနာ–လောကတစ်ခုလုံးကိုက ဂုဏ်ရှိသူကိုမှ လူထင်ကြတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဖော်ခေါ်တုန်းကိုက ဒီအကျက်တွေ စဉ်းစားပြီး ဂုဏ်ထူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မိတ်ဆက်ပြီး ဘယ်လိုများ ကိုယ်တော်က ပြောရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကြီးအထံ ပြဖို့ တစ်ဆင့်ပို့ထားတဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ စာကို မြို့သူကြီးမှတစ်ဆင့် ဆရာတော်ရော တပည့်တော်တို့ရော ကြည့်ရပါတယ်, စာအသွားအလာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ စိတ်သဘောထားကိုလဲ တပည့်တော်တို့ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီ စိတ်သဘောထား ကြီးမားပုံကို သိရလို့ အရှင်ဘုရားနဲ့ တင်ကြိုပြီး ဆွေးနွေးရအောင် တပည့်တော်တို့ လာခဲ့ကြပါတယ်၊ ဆရာတော်ဘုရားက လွှတ်လို့ လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ၊ တရားဆုံးဖြတ်မယ့်ဘက်က ဒီလို မလာထိုက်ဘူး ဆိုတာလဲ တပည့်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုတဲ့ သဒ္ဓါစာတ်ခံရှိသူတို့ရဲ့ မေတ္တာဟာ လောကထုံးစံထက် အဖိုးတန်ပြီး ကိစ္စလုပ်ငန်းကို မြန်မြန်ပြီးလွယ်စေနိုင်တယ် ယူဆလို့ ထုံးစံကို ကျော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း… ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားပလ္လင်က တစ်ဖက်သား နားဝင်စရာပေပဲ, စကားပလ္လင် ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်လို ဆက်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားလဲ ကျမ်းစာများကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်, အရှင်ဘုရားရဲ့ စာထဲမှာ ဒီကျောင်းကို လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူး၊ နေတဲ့ ဦးပဉ္ဇင်းက မလေးစားဘူးထင်လို့ မခံချင်တာဘဲ ဆိုတာကိုလဲ သိရပါတယ်၊ (ဝိဿာသဂ္ဂါဟ)ယူရာ၌ ပစ္စည်းရှင်ပုဂ္ဂိုလ်က ဝမ်းမြောက်သဘောတူမှ အထမြောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပါနေပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ပျံတော်မူမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဝိဿာသဂ္ဂါဟ ယူခြင်းကို သဘောတူ–မတူ သိဖို့ မခဲယဉ်းဘူးလား။

သံဃာ့ ပရိသတ်ရော–လူပရိသတ်ရော အလွန် များပါတယ်၊ စည်းဝေးတဲ့ အခါမှာ ဆရာတော်က တရားလို(စောဒက)ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စာကို ပြောပြပြီး **"အလွန် သူတော်ကောင်းစိတ် ရှိပါပေတယ်, အားလုံး သာဓု ခေါ်ကြပါ"**လို့ မိန့်တော်မူတဲ့အခါ အားလုံး သာဓု ခေါ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ထို့နောက် ဆရာတော်က ဘာ အမိန့်ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပရိသတ်အလယ်မှာ ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး, ဒီနယ်က သံဃာတော်များ ညနေ ၅ နာရီလောက် တည်းခိုရာတိုက်သို့ ကြွခဲ့ကြပါ, အဲဒီကျမှ အဆုံးအဖြတ် ပေးပါ့မယ်၊ ဒို့က ပရိသတ်မှာ ကျက်စားလေ့ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ပရိသတ်မှာ ကျက်စားလေ့ရှိတဲ့ စာချဘုန်းကြီးဦးဇနကက ဩဝါဒတရားစကား ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီး တပည့်တော်ကို အလှည့်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သံဃာ့ပရိသတ်–လူပရိသတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့မနေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဒီပရိသတ်ကြီးမျိုးကို ပခုက္ကူနေစဉ် ဦးပဥ္စင်း ကလေးဘဝတုန်းက ကျက်စားခဲ့တာပါ, ရွှေကျင်ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ မြို့ကြီး သုံးဌာန အစည်းအဝေးတို့မှာလဲ တာဝန်ဆောင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်က ယုံကြည်ပြီး ကိုယ်စား ပြုတော်မူတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ဩဝါဒများကို ဟောပြခဲ့သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကလဲ တပည့်တော် ညွှန်ပြတဲ့လမ်းကို ရှောရှော ရှူရှူ လိုက်လာတဲ့ (စောဒက)ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် အမွှန်းတင်တဲ့ ဩဝါဒကို ပေးပါတယ်၊ (ဗုဒ္ဓဝဂ္ဂ–ပဥ္စသတိက သံဂီတိက္ခန္ဓက)မှာ ပါတဲ့ တရားတော်ရဲ့ အချုပ်ကတော့...

(၁) ခုဒ်ကို မနင်း, နုပ်ကို နင်း, ရှုခြင်း ရိပ်မမြင်။

(၂) မာ–ရဟန်းပြု, တောင်းပန်မှု, ထေရ်စု ပြစ်တော်တင်။

(၃) ရှိသေသောအား, ဒုက္ကဋ်ကြား, ငါးပါး အာနန္ဒရှင်...လို့

ပခုက္ကူ စာသင်သားဘဝက စာတက်ရင်း ရခဲ့တဲ့ လင်္ကာသံပေါက် ကလေးကို မှတည်ပြီး အကျယ် ဟောပြတဲ့ ဩဝါဒဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဓိပ္ပာယ်အကျယ်က ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။မြတ်စွာဘုရားက **"ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူတော့မည်"**လို့ မိန့်တော်မူပြီးမှ **အရှင်အာနန္ဒာ**ကို ငါဘုရား ကွယ်လွန်တော်မူသောအခါ သံဃာများက **"ပယ်နုတ်လိုလျှင် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နိုင်တယ်"**လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်၊ **အရှင်အာနန္ဒာ**မှာလဲ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူမည့် အရေးကို တွေးပြီး စိတ်သောကများနေလို့ **"ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်များ ဆိုတာ အဘယ် သိက္ခာပုဒ်များ ဖြစ်ပါသလဲ"**လို့ မလျှောက်လိုက်မိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စအတွက် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးတဲ့အခါ **အရှင်အာနန္ဒာ**ကို မထေရ်ကြီးများက အပြစ်တင်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"ခုဒ်ကို မနင်း"**လို့ လင်္ကာ၌ စပ်ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တစ်မျိုးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ။

တပည့်တော်။ ။အခါတစ်ပါး၌ ဘုရားရှင်၏ ရေသနုပ်တော် စုတ်နေလို့ **အရှင်အာနန္ဒာ**က ချုပ်ပေးရပါတယ်၊ ချုပ်တဲ့အခါ ကိုင်ပေးမယ့် ရဟန်းတစ်ပါးမှ မရှိလို့ သင်္ကန်းရဲ့ တစ်ဖက်အစကို ခြေဖြင့်နင်း၍ ချုပ်မိပါတယ်၊ ဒါကိုလဲ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးမှ အပြစ်တင်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"နုပ်ကို နင်း"**လို့ လင်္ကာ၌ စပ်ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တစ်မျိုးကကော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးတဲ့အခါ၌ မာတုဂါမများကို အရင်(ရှေးဦး) အလောင်းတော်ကို ရှိခိုးစေပါတယ်၊ မာတုဂါမတွေကလဲ အလောင်းတော်ကို ရှိခိုးကြရင်း ငိုကြလို့ မျက်ရည်တွေ ရွှဲစိုနေပါတယ်၊ ဒါကိုလဲ အပြစ်တင်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"ရှိခြင်း"**လို့ လင်္ကာ စပ်ဆိုထားပါတယ်၊ (**အရှင်အာနန္ဒာ**ကလဲ နောက်မှ ရှိခိုးစေလျှင် မှောင်နေမှာစိုးလို့ မာတုဂါမတွေကို အချိန်ရှိတုန်း ပြန်နိုင်အောင် အရင် ရှိခိုးစေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ **အရှင်အာနန္ဒာ**မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တစ်မျိုးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားရှင်သည် သုံးလလောက် လွန်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူမည်လို့ မိန့်တော်မမူခင်ကလေးမှာပင် **အရှင်အာနန္ဒာ**ကို အမိန့်ရှိမူပါတယ်၊ **"အာနန္ဒာ... ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားများထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည်**

အာယုကပ်ကုန်အောင် တည်နေနိုင်တယ်၊ ငါဘုရားလဲ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ကောင်းကောင်း ပိုင်နိုင်အောင် ပွားများပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အာယုကပ်ဆုံးအောင် ပရိနိဗ္ဗာန် မစံဘဲ နေတော်မူနိုင်တယ်"လို့ ("အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ"လို့ လျှောက်နိုင်အောင် အရိပ်နိမိတ်ကို) အမိန့်တော်ရှိသော်လဲ ဘုရားရှင်၏ အရိပ်နိမိတ်စကားကို နားမလည်အောင် မာရ်နတ်က ထိုအချိန်မှာ နှောက်ယှက်ထားလို့ "အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ"လို့ မလျှောက်မိပါ၊ ထိုအချက်ကိုလဲ မထေရ်များက အပြစ်တင်တော်မူကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် "ရိပ်မမြင်"လို့ လင်္ကာ၌ ဆိုထားပါတယ်၊ (မာရ်နတ်ရဲ့ လှည့်ပတ်မှုကို ခံရသောကြောင့် မလျှောက်မိခြင်း ဖြစ်ရကား အရှင်အာနန္ဒာမှာ အပြစ်မရှိပါ။)

မမွေဂုတ်။ ။နှောက်တစ်မျိုးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။မာတုဂါမများအား ရဟန်းပြုခွင့် ပေးဖို့ရန် အရှင်အာနန္ဒာသည် တောင်းပန်၏၊ ထို တောင်းပန်မှုကိုလဲ အပြစ်တင်တော်မူကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် "မာ-ရဟန်းပြု, တောင်းပန်မှု"လို့ လင်္ကာ၌ ဆိုတာပါ၊ (အရှင်အာနန္ဒာကား မိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ လာ၍ ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းသောအခါ ခွင့်မပေးသောကြောင့် မိထွေးတော် ဂေါတမီကို သနားလှသဖြင့် ကူညီ၍ ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်, အပြစ် မရှိပါ။)

မမွေဂုတ်။ ။ဒီလို အပြစ်တင်ကြတော့ အရှင်အာနန္ဒာက အပြစ်မရှိကြောင်းကို ငြင်းသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ ပင်ကိုစိတ်က အင်မတန် နူးညံ့ပါတယ်၊ မထေရ်များက အဲဒီ အပြစ်ငါးပါးကို ပြ၍ "ဒုက္ကဋ် ဒေသေဟိ=မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်မိပါသည်လို့ လျှောက်ကြား ဝန်ခံပါ"လို့ မိန့်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာက တပည့်တော်မှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြုရခြင်း ဖြစ်လို့ "မကောင်းပြုအပ်တယ်"လို့ မယူဆသော်လဲ ထေရ်များကို ကြည်ညိုသောအားဖြင့် "ဒုက္ကဋ် ဒေသေမိ=မကောင်း ပြုအပ်မိပါသည်လို့ လျှောက်ထား ဝန်ခံပါ၏"လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် "ရိုသေသောအား, ဒုက္ကဋ်ကြား, ငါးပါး အာနန်ရှင်"လို့ လင်္ကာ၌ ဆိုတာဖြစ်ပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဝန်ခံမှုနဲ့ ယခုကိစ္စမှာ ဘယ်လို ဆိုင်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆိုင်တာပေါ့ဘုရား၊ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ အလုပ်ဟာ မကောင်းသောအလုပ် မဟုတ်သော်လဲ မထေရ်များကို ကြည်ညိုသောအားဖြင့် "ဒုက္ကဋ=မကောင်း အလုပ်"လို့ ဝန်ခံသလို၊ ဒီကိစ္စမှာလဲ စောဒကပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အလုပ်ဟာ "မကောင်း"လို့ မဆိုနိုင်သော်လဲ ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုသောအားဖြင့် ဆရာတော် သဘောရှိသလို ဆုံးဖြတ်ဖို့ရန် ပုံ၍ အပ်ခြင်းဟာ အရှင်အာနန္ဒာလို စိတ်ထား နူးညံ့ခြင်းရဲ့ လက္ခဏာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်... ဒီလိုတော့ သဘောလက္ခဏာချင်း တူသားပါပဲ၊ ဒီဩဝါဒပဲလား၊ နောက်ဆက်ပြီး ဘာ ဩဝါဒများကို ဟောသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နောက်တော့ ရဟန်းသံဃာများ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မတည့်ကြရင် ရဟန်းတော်ချင်းသာမက၊ ကိုးကွယ်သော ဒကာ–ဒကာမချင်းလဲ မတည့်ကြ၊ ကိုယ်စောင့်နတ်ချင်းလဲ မတည့်ကြ၊ ကိုယ်စောင့်နတ်များရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထက်နတ်ချင်းလဲ မတည့်ကြ၍ အကုသိုလ် တိုးပွားသဖြင့် သတ္တဝါအများပင် အပါယ်လေးပါး လားရမယ့်အကြောင်း ပြောပြ၍ ညီညီညွတ်ညွတ် နေရခြင်း၏ ကောင်းကျိုးများကိုပါ ဩဝါဒပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အစည်းအဝေး ပြီးတဲ့အခါ ညနေရောက်တော့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အစည်းအဝေး ပြီး၍ တည်းခိုရာတိုက်သို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တပည့်တော်နဲ့ နောက်ပါဘုန်းကြီးများက တိုက်အောက်ထပ်မှာ နေတုန်း မြို့သူကြီးက လာပြီး "ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါးဝါမပြည့်သေးတဲ့ ဦးပဥ္စင်း ကလေး ကျောင်းမှ ထွက်သွားရလို့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ၊ အရှင်ဘုရား ကြံနိုင်လျှင် ကြံပါအုံး"လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ မြို့သူကြီးလဲ ပြောကြ ဆိုကြတဲ့ အသံကို ကြားလို့ ဆုံးဖြတ်မယ့် အစီအစဉ်ကို ရိပ်မိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ကြံလိုက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ခဏလောက် စဉ်းစားပြီး ရတဲ့အကြံကို ပြောတော့ မြို့သူကြီးက သဘောကျပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အပေါ်ထပ် တက်သွားပြီး တပည့်တော်ရဲ့ အကြံကို လျှောက်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ကလဲ ဆုံးဖြတ်ဖို့စာ အဆင်သင့် ရေးဖို့ အမိန့်ရှိလို့ ဆရာတော့် ရှေ့မှာပင် တိုင်ပင်ပြီး ရေးကြပါတယ်။

အဆုံးအဖြတ်

(၁) ပျံလွန်တော်မူခါနီးမှ ဝိသာသဂ္ဂါဟ ယူကြရာ၌ ပျံလွန်တော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်–မဖြစ် သိဖို့ မဖြစ်နိုင်, ထို့ကြောင့် ဝိသာသဂ္ဂါဟ ယူခြင်း၏ အထမြောက်–မမြောက်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလွယ်ကူ၊ ဝိသာသဂ္ဂါဟယူမှု အထမမြောက်စေကာမူ ယခု စာဒကပုဂ္ဂိုလ်(......)သည် မူလကပင် ပျံလွန်တော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကျောင်းနီးချင်း အကျွမ်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ ထိုကျောင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ရန် ဝတ္တရား ရှိပေသည်။

(၂) ပျံလွန်တော်မူသော ဘုန်းတော်ကြီး၏တပည့် ဦးပဉ္စင်းကလေးသည် မရှိသေး, ပျံလွန်တော်မူပြီး နောက်မှ ရောက်လာသည့်ပြင် ငါးဝါမျှ မရသေးသည့်အတွက် မိမိကိုယ်တိုင် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် လုပ်နေဖို့ မဆိုထားဘိ မှီခိုဖို့ရန် နိဿယယည်းဆရာ မရှိဘဲ နေခွင့်သော်မှ မရချေ။

(၃) ထို့ကြောင့် ထိုကျောင်းဆိုင်ရာ ဒါယကာ–ဒါယိကာမများသည် စာပေဗဟုသုတရှိ၍ ဆယ်ဝါရပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးကို ကျောင်းထိုင် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ပင့်ဖို့ရန် ကြိုးစားကြရမည်၊ ထိုသို့ ကြိုးစားရာ၌ အနီးဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဝိသာသဂ္ဂါဟယူထားသော ဆရာတော် နှစ်ပါး ကို တိုင်ပင်၍ ထိုဆရာတော်များ သဘောကျ ဖြစ်စေရမည်။

(၄) နှစ်ဘက်လုံးက လေးစားလောက်သော သက်တော်ကြီး ဆရာတော် ကြီးသည် ထို အနီးကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိရကား ၊ကျောင်းထိုင်မည့် ဘုန်းကြီး မရောက်သေးမီ ဦးပဉ္စင်းကလေးသည် ထို ဆရာတော်ကြီး အထံ၌ နိဿယည်းယူ၍ နေရမည်။

(၅) ဤကျောင်း၌ရှိသော ဂရုဘဏ်–လဟုဘဏ် ပစ္စည်းများကို နေ့စဉ် သုံးစွဲနေကျ ပစ္စည်းမှတစ်ပါး အထူးသုံးစွဲခွင့် ကြုံတိုင်း ဝိသာသဂ္ဂါဟ ယူထားသော ဆရာတော်နှင့် နိဿယည်းဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးထံ ခွင့်ပန်၍ ထို ဆရာတော်များ အလိုအတိုင်းသာ သုံးစွဲရမည်၊ ဝိသာသဂ္ဂါဟယူထားသော ဆရာတော်ကို မိမိ၏ ဆရာရင်းလို သဘောထားပြီး လေးစားရှိသေရမည်။ [ဤအတိုင်း မဟုတ်သော်လဲ ဤအဓိပ္ပာယ်ပါသော ဝိနိစ္ဆယစာတမ်းကို စီစဉ်ကြပါတယ်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ညနေ သံဃာများ ရောက်လာကြတော့ ဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့နော်, ကိုယ်တော်တို့ အဆုံးအဖြတ်ထဲမှာ (၃)နံပါတ်အရ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ပင့်လို့ ရလိမ့်မယ်ထင်သလား။

တပည့်တော်။ ။ပင့်လို့ ရ-မရက တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ရဲ့ တာဝန်မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း လမ်းစဉ်ကျလို့ ထည့်ရတာပါ၊ ဒီလို ထည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တော်ကလေးဟာ အသိအမှတ်ပြုလောက်သော ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်သေးကြောင်းလဲ ထင်ရှားသွားပါတယ်၊ ဝိသာသဂ္ဂါဟယူထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ဩဇာမပျက်ပါ၊ ဒီတော့(စောဒက) ပုဂ္ဂိုလ်များဘက်က ကျေနပ်မယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိုယ်တော်ကလေးဟာ သူ့ဆရာရဲ့ ကျောင်းက ထွက်မသွားရဘဲ နေမြဲနေခွင့်ရတော့ (စုဒိတက)ဘက်ကရော မကျေနပ်ပေဘူးလား၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီအဆုံးအဖြတ်ကို ပေးပြီး နက်ဖြန်နံနက်မှာ ဆရာတော် ပြန်ကြွခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ကြုံတိုင်း မေးကြည့်တော့လဲ သံဃာအားလုံး ညီညွတ်ကြပါတယ်လို့ပဲ ကြားသိရလို့ တပည့်တော်မှာ ကြိုးစားရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သံဃသာမဂ္ဂီ (သံဃာညီညွတ်အောင်) ပြုရတဲ့ ကုသိုလ်က အလွန်ကြီးမြတ်တာဖြစ်တော့ ဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ၊ သရိုင်က ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဘာကိစ္စတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စက သိပ်ပြီး မကြီးကျယ်သော်လဲ မဆောင်ရွက်ရင် အချင်းချင်း သတ်မှု-ဖြတ်မှု ဖြစ်နိုင်လို့ ဆောင်ရွက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ သရိုင်ရွာနဲ့ တစ်တိုင်ကွာလောက် ဝေးတဲ့ ဆင်နင်းရွာမှာ တောင်ကျောင်း-မြောက်ကျောင်း နှစ်ကျောင်းတွင် မြောက်ကျောင်းဘုန်းကြီးပျံတော်မူပါတယ်၊ အလောင်းကို တပည့်ဖြစ်တဲ့ တောင်ကျောင်းဒကာများကလဲ(ခေတ္တ) ပူဇော်ချင်ကြပါတယ်၊ လူချင်းက မတည့်ကြတော့ မြောက်ကျောင်းဒကာများက "မယူရဘူး, ယူရင် သိစေမယ်"လို့ ကြုံးဝါးပါသတဲ့၊ တောင်ကျောင်း ဒကာများကလဲ အတင်းယူမယ်လို့ စကားသံ ပေးနေကြပါသတဲ့၊ လူတွေကတော့ နှစ်ဖက်လုံးပဲ သတ္တိမနည်းကြပါဘူး၊ ကုန်းဘောင်ရာဇဝင်မှာပါတဲ့ ဆင်နင်းဗိုလ်ရဲ့ သွေးအဆက်တွေဖြစ်တော့ ဗိုလ်သွေးပါကြဟန် တူပါတယ်၊ ထန်းတောလဲ မဝေးလှပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စက ကိုယ်တော်နဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆင်နှင်းတောင်ကျောင်းက သရိုင်ရွာ ပင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးကို အပ်ထားတဲ့ကျောင်း, တောင်ကျောင်း ဒကာတွေကလဲ ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဒကာတွေဖြစ်တယ်၊ ပင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးက မြောက်ကျောင်း ဒကာများအပေါ်မှာ သြဇာမရှိဘူး၊ ဒီလို ဖြစ်နေတုန်းမှာ အလှူကိစ္စအတွက် တပည့်တော်က သရိုင်သို့ သွားရပါတယ်၊ ညနေ နေဝင်ခါနီးမှ ရွာသို့ ရောက်ပါတယ်၊ ရောက်-ရောက်ချင်းပဲ ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဆင်နှင်းရွာမှာ ဖြစ်ပုံကို ပြောပြပြီး **"ကိုယ်တော် ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါ၊ လူတွေက သတ္တိခဲ တွေမို့ သေကုန်ကြ, ငွေကုန်ကြ တော့မှာပဲ"**လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဒီအရေးမှာ အတော် စိုးရိမ်နေဟန် တူတယ်နော်, ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ပြန်လျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ရွာမှာ ကြာကြာ မနေနိုင်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် အလှူပြီးရင် သဘက်ခါ ပြန်ရမှာပါ၊ ဒီတော့ ခဏလောက် တွေးပြီး **"ယနေ့ညပဲ သွားကြစို့"**လို့ တိုင်ပင်ကာ နွားကောင်းကောင်းနဲ့ လှည်းကို ခေါ်ပြီး ခရီးဆက်ရပါတယ်၊ (လှည်းမစီးလို့ မဖြစ်ပါဘူး, လူကလဲ ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ တောရွာရဲ့ လမ်းတွေကလဲ မြွေကြောက်ရပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆင်နှင်းရောက်တော့ ဘာများ ပြောဆိုကြရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးက တောင်ကျောင်းကြွပြီး တောင် ကျောင်း ဒကာများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပါတယ်၊ တပည့်တော်က မြောက်ကျောင်းသို့ တိုက်ရိုက်သွားပါတယ်၊ မြောက်ကျောင်းဘုန်းကြီး ကလေးက မန္တလေး တပည့်တော်ကျောင်းမှာ နေသွားဖူးပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအမများကလဲ တပည့်တော်ရဲ့ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်စပ်တဲ့ ဆွေမျိုးများ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော် လာတယ်ကြားလို့ ကျောင်းဆိုင်ရာ ဒကာ-ဒကာမတွေ ချက်ချင်း ရောက်လာကြပါတယ်၊ မှောင်နေလို့ လူတွေကို သဲသဲကွဲကွဲ မသိရပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာများ စကားစလိုက်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။**"ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေလဲ ပါမှာပဲ နော်"**လို့ စကားစလိုက်ရင်ပဲ **"ပါပါတယ်, ပါပါတယ်"**ဆိုတဲ့ အသံတွေ

ထွက်လာပါတယ်၊ မိမိလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြပြီးတော့ တစ်ရပ်ထဲ တစ်ရွာထဲမှာ လုံးလုံး သွေးကွဲတဲ့သူရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ တစ်နည်း မစပ် တစ်နည်းစပ်နဲ့ သွေးသားစပ်နေတာချည်းပါပဲ၊ အမျိုးရဲ့ ထက်မြက်တဲ့ သတ္တိကို နေရာတိုင်းမှာ အသုံးမချရဘူး၊ ရှေးလူကြီးများရဲ့ သတ္တိခဲတွေဟာ သူတော်ကောင်း လုပ်စရာရှိတော့လဲ သူတော်ကောင်းသတ္တိကို အသုံးပြု ကြတာပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာသမား ပျံတော်မူတဲ့ ကိစ္စမှာ သူတော်ကောင်း သတ္တိကိုတော့ အသုံးမပြုကြဘဲ , လူမိုက်သတ္တိ ပြကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ အမျိုးကောင်း ကျောင်းဒကာ–ကျောင်းအမလို့ ခေါ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ဒါ့ကြောင့် ပျံတော်မူတဲ့ ဆရာသမားရဲ့ အလောင်းကို နှစ်ဖက်လုံး တပည့်တွေ ပူဇော်ကြတယ်ဆိုတာ အလွန်ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်း လက္ခဏာပဲ,"ဘုန်းကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်ကြ, ဘုန်းကြီးရဲ့ စကားကို ဆွေမျိုးတွေ နားထောင်ကြပါ"လို့ ပြောတဲ့အခါ "နားထောင်ပါ့မယ်"လို့ ဝန်ခံကြပါတယ်၊ ဒီတော့မှ တောင်ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော် ကြီးကို ဒကာ–ဒကာမများနဲ့အတူ ကြွလာဖို့ရန် အပင့်လွှတ်ရပါတယ်၊ ရောက်လာတဲ့အခါ မျက်နှာစုံညီ ထပ်ပြီး တရားစကားပြော၍ နှစ်ဖက်လုံး ကျေကျေနပ်နပ် ဝန်ခံကြမှ တပည့်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးပျံ မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့အခါလဲ ဝန်ခံတဲ့အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြီးမြောက် သွားတယ်လို့ ကြားရတဲ့အတွက် တပည့်တော်မှာ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ၃၀ကျော်, ၄၀အတွင်းမှာ အလုပ်အတော်များများ ပြီးစီးသားပဲ, ကိုယ်တိုင်က စိတ်မကျေနပ်သော်လဲ ကျေနပ်စရာ တော် တော်များများ ပြနိုင်ပါတယ်၊ နောက်၌ အများသိစရာတွေ အတော် များနေအုံးမှာမို့ ၄၀အတွင်း အလုပ်များကို နိဂုံးချုပ်ကြပါစို့။

နိဂုံး။ ။အနှစ်လေးဆယ်, သက်အရွယ်ကား, လူ့ဝယ် ထက်အောက်, တစ်ဝက်ရောက်ပေ၊ ခုလောက်မှာပင် အလုပ်ခွင်၌, စိတ်လျှင် မပြတ်, ကိုယ်ပါကပ်၍, ပြတ်ပြတ်သားသား, လုပ်ပါငြားလည်း, အများနဲ့သော်, ကျိုးမပေါ်ခဲ့၊ အဖော်မမှီး, တစ်ကိုယ်တည်းကား, ပြီးစီးသည်သာ, များသည့်တာကြောင့် နေရာတိုင်းမှာ, ဖော်မရှာဘဲ , ဘာသာကိုယ့်ဉာဏ်, ကိုယ်တည်ကြလျှင် ခံနိုင်ရိုးလား...အကျိုးများ။

၁၁။ လေးဆယ်ကျော်ဝယ်=ငါးဆယ်ရွယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။၄၀ ကျော်လာတဲ့အခါလဲ အရွယ်က ကောင်းလာလို့ အလုပ်များ မှပဲနော်, ကျန်းမာရေးကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။အလုပ်များပါတယ်ဘုရား, လုပ်နေကျ အလုပ်များအပြင် အပို အလုပ်များလဲ ရှိလာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနေတတ် အစားတတ် ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးကို အတော်အတန် နားလည်လာပါတယ်၊ စားရေး သောက်ရေးလဲ ငါးကြီးဆီ–နွားနို့ စသည်တို့က ရနိုင်လာတော့ အလုပ် များသော်လဲ ကျန်းမာရေးဘက်က မလျော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အပိုအလုပ်ဆိုတာ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်လိုအလုပ်လို့ မယ်မယ်ရရတော့ ပြစရာ မရှိပါဘူး, ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ တစ်နှစ်လောက်က ယခုအခါ အစိုးရစာချတန်း ဆိုတဲ့ စာမေးပွဲဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ စာမေးပွဲဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အစက အဘယာ ရာမဆရာတော်, ပခုက္ကူဆရာတော်တို့ ပါဝင်တဲ့ ကော်မတီရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပါ၊ အဲဒီ ကော်မတီမှာ အဘယာရာမဆရာတော်က **“ရဟန်းတော်များ ကျောင်းမှာ မြန်မာစာနဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာ သင်ဖြစ်အောင် ပထမငယ်အောက် အကြိုတန်းတစ်တန်း ထားပါ, ထို အကြိုမူလတန်း၌ ပါဠိဆိုင်ရာစာပေနဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာ မြန်မာစာတို့ကို ပြဋ္ဌာန်းပါ”**လို့ အကြံပေးပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဂဏန်းသင်္ချာ သင်ထိုက်ကြောင်းကို အပြင်က အစစ်ခံ ပါတယ်၊ တော်တော်များများ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကန့်ကွက်ကြပါတယ်, မသင်ကောင်းဘူးလို့ ယူဆတဲ့ ဆရာတော်များရဲ့ သင်ပေးချက်အရ လူဝတ်ကြောင် ဥပါသကာကြီးများကပါ ကန့်ကွက်ကြပါတယ်၊ မင်းဆွေ မင်းမျိုး ဥပါသကာကြီးကလဲ ကန့်ကွက်လို့ ဆရာတော်က **“ဒကာတော် ဝိနည်းလဲ နားမလည်ဘဲ ပြောမနေပါနဲ့”**လို့ တားမြစ်ရပါတယ်၊ အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ တပည့်တော် ပါဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ကြိုးစားချက်အရ အကြိုတန်းစာမေးပွဲ ဖြစ်မြောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မဖြစ်မြောက်ပါဘူးဘုရား, စာချတန်း ဖြစ်မြောက်တဲ့အခါ တော့ မန္တလေး၌ စပြီး ကျင်းပပါတယ်၊ အဲဒီ ပထမပြန် ကော်မတီထဲမှာ စာတော်တဲ့ လူပြန်တော်တွေ အတော်များများပါတော့ သူတို့ကပဲ

ခေါင်းဆောင်ကြပါတယ်၊ စာမေးပွဲ ကျင်းပဖို့ မန္တလေး ရောက်တဲ့အခါ သူတို့က မန္တလေး ပုစ္ဆာထုတ်နေကျ ဆရာတော်များရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိလို့ ပရိယတ္တိနဲ့ ဆိုင်ရာ ဆရာတော်များကို ဦးစားပေးပြီး မဆည်းကပ်ကြပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ထိုဆရာတော်များအထံမှ (ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ, မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ) ပုစ္ဆာထုတ်မပေးဘူးဆိုတဲ့ အသံကို သူတို့ ကြားကြပါသတဲ့၊ ဒီအကြောင်းကို ကော်မတီလူကြီးများက တပည့်တော်ကို ပြောပြပြီး ပထမနေ့ ပုစ္ဆာထုတ်ပေးဖို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကကော ငြင်းနေသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က မငြင်းပါဘူး, သူတို့ အားနည်းနေတဲ့အခါ ကူညီရတာ အလွန် အရသာရှိပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဘယ်သူနဲ့အတူ ဘယ်နေရာမှာ နေပြီး ထုတ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရ အရှင်သုန္ဒရာဘိဝံသဆရာတော် အမှူးထားပြီး ပုစ္ဆာထုတ်ဖို့ လိုက်သွားပါတယ်၊ (နံနက် မေးခွန်းအတွက် ယနေ့လိုက လုံခြုံတဲ့ဌာန သွားပြီး ပုစ္ဆာထုတ်ရပါတယ်, မေးခွန်းမပေးမချင်း ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ရပါဘူး။)

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ပုစ္ဆာက ယခုပုစ္ဆာမျိုးပဲလား။

တပည့်တော်။ ။အများထုတ်နေတဲ့ ပရိယတ္တိပုစ္ဆာထုတ်ပုံကို တပည့်တော် မနှစ်သက်ပါဘူး၊ ထိုထုတ်နည်းက မန္တလေး စာပြောနည်းကို မှုထားပြီး ဝါကျ တစ်မျိုးနှစ်မျိုးလောက်နဲ့ ပုစ္ဆာဆယ်မျိုးဖြစ်အောင် ထုတ်တဲ့နည်းပါ၊ တပည့်တော်ကတော့ တစ်ကျမ်းလုံး တက်ပြီး-လေ့လာပြီး-ဟုတ်-မဟုတ် သိရအောင် ကျမ်းစာတစ်ကျမ်းလုံးရဲ့ ဆယ်နေရာလောက်မှ ထုတ်ယူပြီး ပုစ္ဆာဆယ်မျိုးဖြစ်အောင် ထုတ်တဲ့နည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်နေ့မှာ ပုစ္ဆာထုတ်ပေးပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့နည်းဟာ ပုစ္ဆာထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က မလွယ်ပါဘူး၊ ဖြေတဲ့ဘက်ကတော့ တစ်ကျမ်းလုံး တက်ပြီးရင် လွယ်ပါတယ်၊ မတက်ရသေးဘဲ ခုန်ကျော်ပြီး လေ့လာထားသူ အတွက်တော့ ခက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပထမဆုံး ကျင်းပတဲ့ စာချတန်း စာမေးပွဲတုန်းက တပည့်တော်ရဲ့ ရေ့သွားပြုထားတဲ့ ပုစ္ဆာကို နည်းမှီပြီး ဒီအတိုင်း ထုတ်ကြပါတယ်၊ သို့သော် ထိုနည်းကို ယခုအခါ အသုံးမပြု ကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်နေ့များအတွက်တော့ မန္တလေး စာချပုဂ္ဂိုလ်များက ပုစ္ဆာ ထုတ်ပေးကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပရိယတ္တိ (သကျသီဟ)အသင်းမှာ ထုတ်နေကျ မဟုတ်တဲ့ ဆရာတော်များနဲ့ (ထုတ်နေကျ ဖြစ်သော်လဲ) အချို့ ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် အားလုံး အထမြောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုတော့ ကော်မတီများက ရည်းနှီးစွာ သဘောထားကြလို့ ထင်ပါရဲ့, ဂုဏ်ထူးတန်း အစ (မဇ္ဈိမနိကာယ) ပဏ္ဏာသနေ့မှာလဲ တပည့်တော်ကို တိုက်တွန်းလို့ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကို ရှေ့ဆောင်ပြုပြီး ပုစ္ဆာထုတ်ရပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပရိယတ္တိသာသနဟိတ အသင်းမှာတော့ ပုစ္ဆာမထုတ်ဖူးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ခပ်ရှယ်ရှယ်တုန်းက အဘယာရာမဆရာတော်နဲ့အတူ တစ်ခါ ထုတ်ဖူးပါတယ်၊ နေ့က သင်္ကြိုဟ်နေ့ပါ,ပင့်တဲ့နေရာရောက်တော့ ဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေကို ယူပေးပါတယ်၊ ဆရာတော်က အခြားစာကို ကြည့်နေ ပါတယ်၊ ပုစ္ဆာထုတ်ဖို့တော့ တပည့်တော် တာဝန်လို့ သဘောထားဟန် တူပါတယ်၊ ဆရာတော်က ဘာမှ အမိန့်မရှိသော်လဲ တပည့်တော်ဘာသာ ပုစ္ဆာရေးနေပါတယ်၊ ဘာစာအုပ်မှ မကြည့်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆရာတော်ကို ဘာမှ မတိုင်ပင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မတိုင်ပင်ပါဘူး, ပုစ္ဆာရေးပြီးမှ ဆရာတော်ကို(ပြင်လို တာ ပြင်ရအောင်) ပြပါတယ်၊ ဆရာတော်က ကြည့်ပြီး "**တော်ရောပေါ့**"လို့ မိန့်ပါတယ်၊ အကျိုးဆောင် ဒကာကြီးက ကြည့်ပြီး "**ပုစ္ဆာက လွယ်လွန်းမနေ ဘူးလား**"လို့ ပြောတော့ ဆရာတော်က "**မလွယ်ပါဘူးလေ, ဒါလောက်ကို ဖြေပါစေဦးတော့**"လို့ မိန့်တော်မူတာနဲ့ အကျိုးဆောင် ဒကာကြီးလဲ ထပ်ပြီး မလျှောက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ဒကာကြီးက ဘုန်းကြီးလူထွက်မို့ ပုစ္ဆာရဲ့ အလွယ်အခက်ကို ဝေဖန်နိုင်တာလား။

တပည့်တော်။ ။ဘုန်းကြီးလူထွက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး, အလွယ် အခက်လဲ သိမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်က ဘာစာအုပ်မှ မကြည့်ဘဲ ရေးလိုက်လို့ လွယ်တယ်ထင်တာပါ။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ပုစ္ဆာကကော မလွယ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ သဘောက **"ပုစ္ဆာကို ခက်လဲ မခက်စေရ၊ လွယ်လဲ မလွယ်စေရ၊ စာကို ကောင်းကောင်း ကြိုးစားထားတဲ့ စာသင်သား မှန်ရင် ဖြေနိုင်စေရမယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျမ်းဂန် တိုက်ရိုက်ရှိတာကိုသာ မေးရမယ်၊ အာစရိယဝါဒကိုလဲ မမေးထိုက်, မိမိ အထူးကြံထားတဲ့ အတ္တနောမတိကိုလဲ မမေးထိုက်"**လို့ ယူဆပါတယ်၊ အများအသုံးပြုနေတဲ့ ကျမ်းစာ၌ တိုက်ရိုက်မပါဘဲ အပို အာစရိယဝါဒ-အတ္တနောမတိတို့ကို မေးရင် စာသင်သားတွေကို တမင်တကာ ညှင်းဆဲရာရောက်ပြီး မိမိ အစွမ်းပြရာလဲ ရောက်သောကြောင့် ရိုးသားသော သူတော်ကောင်းစိတ်လို့ မဆိုနိုင်၊ နောက်နောက် ဘဝမှာ ဝဋ်ပါနိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျမ်းဂန်မှာ တိုက်ရိုက်မပါသော ပုစ္ဆာကို တပည့်တော် မထုတ်ရဲပါဘူး၊ ဝဋ်လိုက်မှာ မကြောက်လို့ တပည့်တော် ထုတ်မိရင်လဲ တအုံ့နွေးနွေးနဲ့ ပူဆွေးမှု ဝိပ္ပဋိသာရဖြစ်မှာ အမှန်ပါပဲ။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတပည့်ကို နောက်နှစ်မှာ ပင့်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မပင့်တော့ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ကလဲ မပင့်လေ ဝမ်းမြောက် လေပါပဲဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အသက် ၄၀ ကျော်လာပြီ, ဂိုဏ်းအလုပ် တိုက်တာ အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စားရေး-စာချ-တရားဟော အလုပ်များ အပြင် အပိုအလုပ်များကိုလဲ တစ်ရံတစ်ခါ လုပ်ရသောကြောင့် အသက်ကြီး သလောက် အလုပ်လဲ ကြီးလာပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် ကျမ်းစာအုပ်ရိုက်တဲ့အခါ ရှေးတုန်းကလို ပုံနှိပ်တိုက် နေ့စဉ်သွားပြီး ပြင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်, နောက်နောက် စာအုပ်တွေအတွက် ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ပုံနှိပ်တိုက်သို့ နေ့စဉ်သွားလို့တော့ မသင့်တော့ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် မကြည့်မရှုရင် မှုဟောင်းကိုပင် စိတ်မချပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်နေတဲ့ အနီးအပါးမှာ ပုံနှိပ်စက် ရှိမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ တာဝန်ယူပြီး ရိုက်နှိပ်နေတဲ့ အစ်မလေးကို ပြောပါ တယ်၊ ဒီအခါ သူ့နာမည်နဲ့ ပုံနှိပ်စက်တစ်လုံးနဲ့ ဆိုင်ရာပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သုံးလို့ဖြစ်လောက်ရုံ စက်အဟောင်းကို ဝယ်ရတာပါ။

မမွှဂုတ်။ ။ဝယ်တဲ့အခါ ကိုယ်တော်က ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံးကိစ္စမှာ တပည့်တော်က ကြားအနေနဲ့ ပါရပါတယ်၊ ပုံနှိပ်စက်ရှာမှု ဝယ်မှုနဲ့ စက်မှာအသုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းဝယ်မှုစတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ ထိုအချိန်မှာ အလုပ်-လုပ်ကြမည့် ဒါယကာ**ဦးမောင်ကြီး,** ဒါယကာ **မောင်ထွန်း,** ဒါယကာ **မောင်ဖြေ**တို့က ကြောင့်ကြစိုက်ကြပါတယ်၊ **ဦးမောင်ကြီး**ဆိုသူက အလွန်နားလည်တဲ့ စက်ဆရာကြီးပါ၊ သူပဲ စက်အဟောင်းကို ရှာပြီး သူပဲ ပြင်ပါတယ်၊ ရိုက်နှိပ်တော့လဲ သူပဲရိုက်နှိပ်ပါတယ်၊ **မောင်ထွန်း, မောင်ဖြေ**တို့က ပထမတန်းစာလုံးရအောင် ရန်ကုန်သွားပြီး စာလုံးအသစ် မှာကြပါတယ်၊ အလုပ်-လုပ်တဲ့အခါ လခလဲ သူတို့ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ယူကြပါတယ်၊ **မောင်ဖြေ**က သူ့အတွက် ၅ ကျပ်လျှော့ယူတော့ တပည့်တော်က **"ဘာပြုလို့ လျှော့ယူရသလဲ, မောင်ထွန်းလို ယူနိုင်သားပဲ"**ဟု ပြောလို့ အားလုံး ကျေနပ်တဲ့ အပြင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ကြပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။အလုပ်ဆိုင်ရာ ငွေကို ကိုယ်တော် စီမံသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ငွေကို ဘာမှ မစီမံပါဘူး၊ အစ်မလေး ကိုယ်တိုင် စီမံတာပါ၊ နောက်တော့ နေရာတိုင်းမှာ အစ်မလေး မပါနိုင်လို့ သူ့ရဲ့ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ အိမ်ထောင်လဲ မရှိသေးတဲ့ **မောင်ကျော်**ကို ခေါ်ယူထားပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ တူဖြစ်တဲ့ **မောင်အောင်ခန့်**လဲ ကျောင်းနေရင်း **မောင်ကျော်**နဲ့အတူ စက်ထားတဲ့အိမ်မှာ နေကြပါတယ်၊ အစ်မလေးကတော့ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ နေပြီး တစ်ခါတစ်ခါမှ စက်ကို လာပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။စက်ကို ဘယ်နေရာထားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဘယာရာမတိုက်နဲ့ နီးတဲ့ အရပ်ထဲမှာ ထားပါတယ်၊ အဲဒီ နေရာကတော့ အခြားလူ မရှိတဲ့အိမ်မို့ တပည့်တော်နဲ့လဲ နီးတာနဲ့ နေ့စဉ်သွားပြီး ပြင်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ အဘယာရာမဆရာတော်ကော ရှိရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီနှစ်ဝါမှာ မောင်လမြိုင် သစ်တောပိုင်သူဌေး **ဦးဖိုးတန်**က တိုက်သစ်တည်ပြီး ဆရာတော်ကို ပင့်လို့ ဆရာတော်က မော်လမြိုင်မှာ ဝါဆိုပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဆရာတော်ရှိရင် အဲဒီ စက်ကို သဘောတူပါ့မလား။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီအချိန်မှာ ကျမ်းစာရိုက်မှုနဲ့ စပ်ပြီး အခက်အခဲ တွေ့နေတုန်းဖြစ်လို့ ဆရာတော်ရှိလဲ သဘောတူမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်များလဲ အခါအားလျော်စွာ ရိုက်ရမှာပါပဲ၊ တပည့်တော်တို့ ကျမ်းရေးပုဂ္ဂိုလ်များဟာ မိမိရေးပြီးတဲ့ ကျမ်းစာကလေးကို ရိုက်နှိပ်ပြီး စာအုပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ စေတနာတစ်ခုပါပဲ၊ ငွေရဖို့တွေ ဘာတွေ လုံးလုံး မစဉ်းစားပါဘူး။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ပုံနှိပ်တိုက်ကို စာမူအပိုင် ပေးလိုက်ကြပါ့လား။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက စိတ်ကူးနဲ့ပြောတော့ အလွယ်ကလေးရယ်, များသောအားဖြင့် စာအုပ်ဆိုတာ ရိုက်ပြီး–ပြီးချင်း တွင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းတာတောင် အတော်ကြာမှ တွင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ပုံနှိပ်တိုက်ရှင်ကြီးတွေက မရိုက်လိုကြပါဘူး၊ အဘယာရာမ ဆရာတော်ရဲ့ ပဋ္ဌာနနိဿယကို ပုံနှိပ်စက်တစ်ခုက ရိုက်ပေးဖို့အတွက် တွင်ကျယ်နေတဲ့ အဘိဓာန်နိဿယကို ရိုက်ခွင့်ပေးရပါသေးတယ်၊ အချုပ်မှာတော့ တွင်ပုံမရတဲ့ စာအုပ်သစ်ကို ပုံနှိပ်စက်တိုင်းကပဲ တာဝန်ခံပြီး ရိုက်နှိပ်ဖို့ ဝန်လေးကြပါတယ်၊ တွင်ကျယ်နေတဲ့ စာအုပ်ကိုတော့ ဘယ်တိုက်ကမဆို ရိုက်လိုကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်**"စာရေးပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ နောက်ထောက်ကျောခံ ဒကာ–ဒကာမပေါတဲ့ ဓမ္မကထိက ဖြစ်မှသာ လွယ်ကူစရာရှိတယ်"**လို့ မှတ်ချက်ချထိုက်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ကျမ်းစာအုပ်ကလဲ အတော်များနေပြီ၊ တာဝန်ခံပြီး ရိုက်နှိပ်တဲ့သူကလဲ ညီရဲ့ရဟန်းအမသမီးဖြစ်တယ်၊ သူ့မှာလဲ ကိုယ်တော့် စာအုပ်များကို ရိုက်ဖို့ ပုံနှိပ်စက်ရှိပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော့်ကို အများက **"လူထွက်တော့မှာပဲ"**လို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တွေးနေဖို့ မလိုပါဘူး, အများက ဒီအတိုင်း ထင်ကြေးပေးနေကြတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သိရဲ့သားနဲ့ ဘာပြုလို့ ဒီလမ်းစဉ်အတိုင်း လုပ်ရတုန်း, ရှေးတုန်းက ရုပ်သေးမင်းသား ဦးဘကျော့ သီဆိုတဲ့ **"အပြစ်တင် မစောနဲ့ ပြောပြမယ်နော်, သကာရှင်းအောင် လင်းခဲ့မယ်နော်"** သီချင်းလို သူတစ်ပါးတို့ရဲ့ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတာတွေ ရှင်းအောင် လင်းစမ်းပါအုံး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလမ်းစဉ်အတိုင်း မလုပ်ရင် ရှိသမျှ ဒကာ–ဒကာမတွေအထံ ရသမျှငွေ အလှူခံပြီး စာအုပ်ရိုက်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကုသိုလ်ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကျမ်းစာရေးရာက ဝိနည်းတော်ကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်ပြီး အကုသိုလ်တွေ တိုးပွားမှာပေါ့ဘုရား၊ ဒီလို မဖြစ်အောင်လို့ ဒီလမ်းကို လိုက်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တော်တော်တွင်နေတဲ့ စာအုပ်တွေကို ပုံနှိပ်စက်ရှင်များအား ရိုက်ခွင့် ပေးလိုက်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။မတွင်တဲ့ စာအုပ်ကျတော့ ကိုယ်တော့်အဖေတွေက ရိုက်ပေးမှာတဲ့လား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မသိပါဘူးကိုယ်တော်, သူများ မပြောနိုင်အောင် စဉ်စားရတာပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်အယူအဆက တစ်မျိုးပဲ, သူများပြောတာဟာ သူများ ပြောတာပဲဖြစ်ပြီး, ကိုယ်လုပ်တာက ဟုတ်မှန်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကိုယ်လုပ်တာက မှန်နေရင် အတော်ကြာတဲ့အခါ ပြောတဲ့သူတွေ ပါးစပ်ပိတ်ရမှာပဲလို့ ယူဆထားပါတယ်၊ ဒီပြင်လဲ တပည့်တော်ကို "လူထွက်တော့မှာပဲ"လို့ ထင်ကြေးပေးနေတဲ့ သူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းပြီး ပြောကြတာဖြစ်တယ်၊ သူတို့သာ ဒီလိုစုံနေရင် လူထွက်မှာ ဧကန်မို့ တပည့်တော်ကိုလဲ သူတို့လို ထင်ပြီး ပြောကြတာဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်တဲ့အခါ သာသနာ့စိတ် ကြီးမားကြောင်းကို သူတို့ နားလည်သွားကြမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ လောကဘက်မှာ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံပြည့်စုံ လူမထွက်မှာတော့ သေချာရဲ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီအတွက် အဖြေပေးပြီး ဖြစ်အောင်လို့ တပည့်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရင်းနှီးခင်မင်နေတဲ့ အထက်တန်း အမျိုးသမီးတွေကို ဖော်ပြောခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က လောကီအာရုံကို ဒါလောက် ရှောင်နိုင်အောင် အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီးမို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ဟုတ်မလဲ,တပည့်တော် ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက အမေမက်တဲ့ အိပ်မက်ကိုက တပည့်တော်ကို သာသနာ့ဝန် ဆောင်ဖို့ နိမိတ်ပါနေတာ ရယ်, ပညာသင်တဲ့အခါ အထက်တန်း ဆရာများက အရေးတယူ သင်ပေးကြတာရယ်, သင်ပေးတဲ့ အတိုင်းလဲ အထမြောက်တာရယ်,အဲဒီ အချက်တွေ ကောက်ချက်ချပြီး ငါဟာ သာသနာ့တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားပြီး လောကီအာရုံတွေကို ရှောင်ရတာပါ၊ စိတ်ရင်းကတော့ ဘယ်ရှောင်ချင်မှာလဲ, အရှင်ဘုရားလို ခံစားချင်တာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို အများက ကဲ့ရဲ့ကြတော့ မော်လမြိုင်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေသော အဘယာရာမဆရာတော်က မကြားပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကြားမှာပေါ့ဘုရား, တချို့က ခရီးကြုံသလိုလိုနဲ့ တမင်တကာသွားပြီး လျှောက်ကြဟန် တူပါတယ်၊ စာအုပ် ရိုက်နှိပ်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို တပည့်တော် သိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ရှိလဲ ပုံနှိပ်စက် ဝယ်တဲ့ကိစ္စကို ဆရာတော်အား သိအောင်လျှောက်မှာပါပဲ , ပုံနှိပ်စက် မဝယ်မီ မော်လမြိုင် မကွခင်ကဘဲ အဘယာရာမဆရာတော့် အထံမှာ ပစ်စာတွေရောက်လို့ ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို ပြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာတော်က ပစ်စာကိုပြပြီး ဘာ အမိန့်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့စာထဲမှာ တပည့်တော်ဟာ စစ်ကိုင်းဘက် သွားတဲ့အခါ အစ်မလေးရှိတဲ့ ဇရပ်မှာ ညအိပ်တယ်လို ရေးပါတယ်, ပခုက္ကူက ဖျားပြီး ပြန်လာတုန်းမှာ ဒေါ်လေးတို့ ဇရပ်တွင် တစ်ညဥ့်သာ အိပ်ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီကလွဲရင် သီလရှင်ဇရပ်မှာ တစ်ညဥ့်မျှ မအိပ်ဖူးပါ, ဒီအကြောင်းကို လျှောက်တဲ့အပြင် တပည့်တော်ကို ကျမ်းစာအုပ်တွေ ရိုက်ဖြစ်အောင် ကူညီတဲ့သူကို တပည့်တော်ကလဲ အရေးတယူ ခင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မှာ လူထွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတဲ့ အကြောင်းကို လျှောက်တော့ **"သူများ အထင်မလွဲအောင် နေဖို့"** သတိပေးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်က တပည့်တော်အပေါ်မှာ အထင်မသေး, အထင်မလွဲပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတုန်းက သတင်းဖြစ်နေတာကတော့ ဆရာတော်က ကိုယ်တော့်ကို **"မော်လမြိုင်ကနေပြီး နှင်တယ်"**လို့ ဖြစ်နေတာပဲ, ဟုတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလမ်းစဉ်အတိုင်း မလုပ်ရင် ရှိသမျှ ဒကာ–ဒကာမတွေအထံ ရသမျှငွေ အလှူခံပြီး စာအုပ်ရိုက်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကုသိုလ်ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကျမ်းစာရေးရာက ဝိနည်းတော်ကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်ပြီး အကုသိုလ်တွေ တိုးပွားမှာပေါ့ဘုရား၊ ဒီလို မဖြစ်အောင်လို့ ဒီလမ်းကို လိုက်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တော်တော်တွင်နေတဲ့ စာအုပ်တွေကို ပုံနှိပ်စက်ရှင်များအား ရိုက်ခွင့် ပေးလိုက်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။မတွင်တဲ့ စာအုပ်ကျတော့ ကိုယ်တော့်အဖေတွေက ရိုက်ပေး မှာတဲ့လား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မသိပါဘူးကိုယ်တော်, သူများ မပြောနိုင်အောင် စဉ်စားရတာပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်အယူအဆက တစ်မျိုးပဲ , သူများပြောတာဟာ သူများ ပြောတာပဲဖြစ်ပြီး, ကိုယ်လုပ်တာက ဟုတ်မှန်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကိုယ်လုပ်တာက မှန်နေရင် အတော်ကြာတဲ့အခါ ပြောတဲ့သူတွေ ပါးစပ် ပိတ်ရမှာပဲလို့ ယူဆထားပါတယ်၊ ဒီပြင်လဲ တပည့်တော်ကို "လူထွက် တော့မှာပဲ "လို့ ထင်ကြေးပေးနေတဲ့ သူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းပြီး ပြောကြ တာဖြစ်တယ်၊ သူတို့သာ ဒီလိုစုံနေရင် လူထွက်မှာ ဧကန်မို့ တပည့်တော် ကိုလဲ သူတို့လို ထင်ပြီး ပြောကြတာဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်တဲ့အခါ သာသနာစိတ် ကြီးမားကြောင်းကို သူတို့ နားလည်သွားကြမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ လောကဘက်မှာ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံပြည့်စုံ လူမထွက်မှာတော့ သေချာရဲ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီအတွက် အဖြေပေးပြီး ဖြစ်အောင်လို့ တပည့်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရင်းနှီးခင်မင်နေတဲ့ အထက်တန်း အမျိုးသမီးတွေကို ဖော်ပြခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က လောကီအာရုံကို ဒါလောက် ရှောင်နိုင်အောင် အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီးမို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ဟုတ်မလဲ,တပည့်တော် ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက အမေမက်တဲ့ အိပ်မက်ကိုက တပည့်တော်ကို သာသနာ့ဝန် ဆောင်ဖို့ နိမိတ်ပါနေတာရယ်, ပညာသင်တဲ့အခါ အထက်တန်း ဆရာများက အရေးတယူ သင်ပေးကြတာရယ်, သင်ပေးတဲ့ အတိုင်းလဲ အထမြောက်တာရယ်,အဲဒီ အချက်တွေ ကောက်ချက်ချပြီး ငါဟာ သာသနာ့တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားပြီး လောကီအာရုံတွေကို ရှောင်ရတာပါ၊ စိတ်ရင်းကတော့ ဘယ်ရှောင်ချင်မှာလဲ, အရှင်ဘုရားလို ခံစားချင်တာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို အများက ကဲ့ရဲ့ကြတော့ မော်လမြိုင်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေသော အဘယာရာမဆရာတော်က မကြားပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကြားမှာပေါ့ဘုရား, တချို့က ခရီးကြုံသလိုလိုနဲ့ တမင်တကာ သွားပြီး လျှောက်ကြဟန် တူပါတယ်၊ စာအုပ် ရိုက်နှိပ်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို တပည့်တော် သိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ရှိလဲ ပုံနှိပ်စက် ဝယ်တဲ့ကိစ္စကို ဆရာတော်အား သိအောင်လျှောက်မှာပါပဲ , ပုံနှိပ်စက် မဝယ်မီ မော်လမြိုင် မကြွခင်ကဘဲ အဘယာရာမဆရာတော့် အထံမှာ ပစ်စာတွေရောက်လို့ ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို ပြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာတော်က ပစ်စာကိုပြပြီး ဘာ အမိန့်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့စာထဲမှာ တပည့်တော်ဟာ စစ်ကိုင်းဘက် သွားတဲ့အခါ အစ်မလေးရှိတဲ့ ဇရပ်မှာ ညအိပ်တယ်လို ရေးပါတယ်, ပခုက္ကူက ဖျားပြီး ပြန်လာတုန်းမှာ ဒေါ်လေးတို့ ဇရပ်တွင် တစ်ညဥ့်သာ အိပ်ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီကလွဲရင် သီလရှင်ဇရပ်မှာ တစ်ညဥ့်မျှ မအိပ်ဖူးပါ, ဒီအကြောင်းကို လျှောက်တဲ့အပြင် တပည့်တော်ကို ကျမ်းစာအုပ်တွေ ရိုက်ဖြစ်အောင် ကူညီတဲ့သူကို တပည့်တော်ကလဲ အရေးတယူ ခင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မှာ လူထွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတဲ့ အကြောင်းကို လျှောက်တော့ **"သူများ အထင်မလွဲအောင် နေဖို့"** သတိပေးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်က တပည့်တော်အပေါ်မှာ အထင်မသေး, အထင်မလွဲပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတုန်းက သတင်းဖြစ်နေတာကတော့ ဆရာတော်က ကိုယ်တော့်ကို **"မော်လမြိုင်ကနေပြီး နှင်တယ်"**လို့ ဖြစ်နေတာပဲ, ဟုတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို အဘယာရာမတိုက် ခေါ်လာတာက တပည့် အဖြစ်နဲ့ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး, ဆရာတော်က တစ်ဂိုဏ်းလုံးရဲ့ နာယကမို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သို့ ပြန်တဲ့အခါ အဘယာရာမတိုက် ဒုပ်ချုပ် ရစ်ဖို့ ခေါ်လာတာပါ၊ သီဟိုဠ်က ဆရာတော်များ ကြွလာတဲ့အခါ တပည့်တော်ကို "ဥပါဓိရိယ=ဒုတိယဆရာတော်"လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်, တပည့်တော်ကို မနှင်ပါဘူး, ဆရာတော့်တိုက်မှာ နေရစ်တဲ့ ဦးပဥ္စင်း တချို့ကိုတော့ နှင်ဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။ပြီးတော့ ပုံနှိပ်စက် ဝယ်ပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းတိုက်အမကြီးကလဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ လုပ်ပုံကို မကျေနပ်ဘူးဆို။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စကို စောစောကပဲ တပည့်တော် ကြားပါတယ်, ဒါပေမယ့် တိုက်ခိုက်သူရှိရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ချင်လှုပ်မှာပေါ့၊ တိုက်အမကြီး က တပည့်တော်နဲ့ သူရဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ သားအကြီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူမို့ တပည့်တော်ကို သားတစ်ယောက်လို သဘောထားကြောင်းကို ပြောင်းရွှေ့ ခါနီးမှာ ပြောပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ တိုက်ရိုက်တော့ မပြောကြ, မလျှောက် ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ပြောသံဆိုသံတွေ လျှံလာတဲ့အခါ ကျောင်းအမကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်တဲ့ ပွဲစားကြီးဦးမြမောင်နဲ့ သားမက်ဖြစ်တဲ့ ဝတ်လုံ ဦးဘကြည်တို့ ရောက်လာကြပါတယ်၊ သူတို့က "ဝယ်ပြီးတဲ့ ပုံနှိပ်စက်ကို ကုန်ကျသမျှပေးပြီး ယူပါ့မယ်, တပည့်တော် ရိုက်ချင်တဲ့ စာအုပ်ကို ရိုက်ဖို့ရန်အတွက် သူတို့ အသင်းဖွဲ့ထားပါ့မယ်"တဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ခွင့်မပြုလိုက်ဘူးလား, ကောင်းတော့လဲ ကောင်းသားပဲ။

တပည့်တော်။ ။"စောစောကသာ ဒီလို အသင်းဖွဲ့ထားရင် အလွန်ကောင်း မှာပဲ, ယခုတော့ သူတစ်ပါး ဝယ်ပြီးမှ ပြန်ယူပြီး တစ်မျိုးစီစဉ်တယ် ဆိုတော့ မူလဥစ္စာရှင်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင်စရာ မရှိတော့ဘူး"လို့ ပြောလိုက် ပါတယ် (စက်ဝယ်တုန်းကလဲ အဲဒီ ဦးမြမောင်က အသိသက်သေလုပ်ပြီး သူပဲ စကားပြောပါတယ်, မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဒကာရင်းဖြစ်လို့ တပည့်တော်နဲ့လဲ ရင်းနှီးပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော့်အလုပ်ကို တချို့က မကျေနပ်ဘူးပေါ့၊ မကျေနပ်ဘဲ နဲ့ ကိုယ်တော်က မသိဟန်ဆောင်ပြီး နေမြဲ နေရောလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ အလုပ်ကို စောစောကတော့ ဘယ်သူမှ ကူညီဖော် မရခဲ့ကြဘဲ အခြားနည်းလမ်း မရှိလို့ ဝိနည်းတော်နဲ့လဲ မဆန့်ကျင်ရအောင် ဖြစ်သလို လုပ်ခါမှ သူများက မကျေနပ်ရင် **"ငါ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ရမယ့် အရပ်ကို ရွှေ့မယ်"**လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ တပည့်တွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောကာ**"အလိုရှိရာ သွားကြဖို့၊ မိမိ သွားတဲ့နေရာ လိုက်လာလို့ ရှိရင် ယခုထက် ပိုပြီး စည်းကမ်းကြီး လိမ့်မယ်"**လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအကြောင်းကို အခြား ဆရာတော်များလဲ မကြားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအကြောင်းကို တပည့်များမှတစ်ဆင့် ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က သံတော်ဆင့် ဆရာတော်ကြီး ကြားလို့ ခေါ်ပြောပါတယ်၊ **"ဦးဇနက... တခြား မသွားပါနဲ့၊ နာမည်ပျက်ကုန်ပါလိမ့်မယ်"**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ပြန်ပြီး လျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ဘုရားက အကျိုးလိုလားတော်မူလို့ ခေါ်ပြီး အမိန့်ရှိတော်မူတာကို ဝမ်းမြောက်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မှာ နာမည်ကြီးပြီး အလုပ်က များလွန်းပါတယ်၊ **"တပည့်တော်ရဲ့နာမည်ဟာ အထိုက်အလိုက် လျော့သွားမှ တပည့်တော် သက်သာမည် ထင်ပါတယ်"**လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ အမှန်လဲ တပည့်တော်မှာ အလုပ်များလွန်းနေပါတယ်၊ ယခုလို မဟုတ်တာတွေ ပြောကြတော့လဲ ဖေးဖေးမမ ကူမယ့်သူ မရှိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် **"သာသနာတော်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဆောင်ရရချင် ရှိပါစေတော့၊ စာရေး-စာချပြီး အေးအေးပဲ နေတော့မယ်"**လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်ရွှေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက် ရွှေ့ဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်၊ ထိုတိုက်က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်ဖြစ်၍ သံဃာ လေးပါးလောက်သာ ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ရဟန်းအမကြီးများ မိဘတို့ စတည်တဲ့ကျောင်းတိုက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ် တပည့်တော် ရဟန်းထပ်တဲ့ နေရာလဲ

ဖြစ်ပါတယ်၊ အမွေခံ ရဟန်းအမလေးလဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်းအမလေးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့ **"ဦးပဥ္စင်း ပြောင်းလာရင် ဝမ်းသာတာပဲ, ဦးပဥ္စင်းဟာ လူထွက်လာတောင် အစ်ကိုကြီးပဲ"**လို့ ရင်းနှီးစွာ ပြောပါတယ်၊ ဒီနောက် အတိသုခဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်တော့လဲ ငယ်ဆရာလို ဖြစ်နေလို့ ဝမ်းမြောက်တဲ့အကြောင်းကို အမိန့်ရှိပါတယ်၊ ပြောင်းခါနီး နောက်တစ်ကြိမ် လာတဲ့အခါ **"ဂန္ထာရုံတိုက်တော့ ကြီးပွားတော့မှာပဲ, နိမိတ်တွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ"**လို့ အလွန်ဝမ်းမြောက်တဲ့ လက္ခဏာဖြင့် အမိန့်ရှိပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ပြောင်းရွှေ့ဖို့ သေချာသွားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို နောက်ဆုတ်လေ့ မရှိခဲ့ပါဘူး, ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှေ့တိုးလေ့ ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော် အဘယာရာမတိုက်မှ ထွက်ခဲ့တဲ့အခါ **"နာမည် ပျက်လိမ့်မယ်"**ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဗမာပြည်ကလေးလောက် မွေးတဲ့နာမည်ကို **"ဧရာမ နာမည်ကြီး"**လို့ မယူဆပါဘူး၊ နာမည်ဆိုတာ လူကဖြစ်တာပါ၊ လူကဟုတ်ရင် နာမည်ဆိုတာ ဖြစ်လာမှာပါပဲ, နာမည်ပျက်ချင် ပျက်ပါစေ, **"ကုသိုလ်ရအောင် နေမယ်, စိတ်အေးအေး နေမယ်"**လို့ နာမည်ကို အနာခံပြီး စိတ်ချမ်းသာမည့် လမ်းကို လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ပြောင်းမယ်ဆိုတာ သေချာတော့ ဘယ်သူများ လာသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မပြောင်းမီ ရက်တော်တော်ဝေးတုန်းက မန္တလေးမှာ ကိစ္စရှိလို့ ကြွလာတဲ့ ပခုက္ကူမှ ယခု မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်ဘုရားကြီး တပည့်တော်ကျောင်း ကြွပြီး ညအိပ်တော်မူပါတယ်၊ ဒီအခါ တပည့်တော်က တောင်မြို့ ရွှေ့မယ့်အကြောင်းကို အတော်စုံစုံ လျှောက်လိုက်ပါတယ်၊ ဆရာတော်က ဘာမျှ အထူး မိန့်တော်မမူပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။နောက်တစ်ရက် ရွှေ့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူများ လာကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နောက်တစ်ရက် ရွှေ့မယ်ဆိုတော့ တိုက်အမကြီးနဲ့ သမီး ရောက်လာပါတယ်၊ ဒီအခါ မရွှေဘို့ လျှောက်ပါတယ်၊ **"ဒကာမကြီးက ဦးပဥ္စင်း လုပ်ပုံတွေကို မကျေနပ်ဘူးဆို" "မကျေနပ်ဆိုတာ သားကို မကျေနပ်တဲ့ မကျေနပ်မျိုးပါ, စိမ်းကားတဲ့ မကျေနပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး"** လို့ ပြောပါတယ်၊ **"ခုတော့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီ"**လို့ ပြောတော့

"သိတင်းကျွတ်ရင် ပြန်ကြွခဲ့ပါ"လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ကျောင်းအမကြီးက အမှန်လဲ စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးဟန် တူပါတယ်၊ နောက်လဲ တပည့်တော်က အမရပူရမှာ နေသော်လဲ သူ့မြေးတွေ ရှင်ပြုအလှူလုပ်တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ရေစက်ချပေးဖို့ လျှောက်ပါတယ်၊ သမီးနဲ့ သမက်ကလဲ ယခုအထိ တပည့်တော်ကို ဆွေမျိုးလို့ ယူဆနေတာကို သိရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဘုန်းတော်ကြီးထဲကတော့ ဘယ်ဆရာတော်များ ကြွလာပြီး ဘာများ အမိန့်ရှိကြသေးသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။မပြောင်းမိ ညနေမှာ စည်ရှင်ဆရာတော် ကြွလာပါသေးတယ်၊ ဝမ်းနည်းစကားကို အမိန့်ရှိပါတယ်၊ ညအခါ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဆီ သွားပါတယ်၊ ဆရာတော်က ဝမ်းနည်းစကား ပြောပြီးတော့ ဉးဇနကလို **စွယ်စုံပုဂ္ဂိုလ် ရှားပါတယ်"**လို့ ပြောပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ပြောင်းမည့်နံနက် ဘယ်သူတွေ လာကြသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပြောင့်ရွှေ့မယ့်နံနက် ပြောင်းခါနီးမှာ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရ အရှင်**သုန္ဒရာဘိဝံသဆရာတော်** ကြွလာပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်နဲ့တော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေကျ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်က **"နောက် အဘယာရာမ ပြန်လာဖို့ ရည်ရွယ်သေးသလား"**လို့ မေးပါတယ်၊ **"မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ပြန်နေရင် ဝိသုဒ္ဓါရုံ နေမှာပါ"**လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ **"မော်လမြိုင်က အဘယာရာမ ဆရာတော် သိပြီးပြီလား"**လို့ မေးတော့ ယနေ့ နံနက်ပဲ တရားဝင်ဖြစ်အောင် ရေစစ္စလီလုပ်ပြီး စာဆက်ကပ်လိုက်ပါတယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ထွက်တော်မူ နန်းကန္တာပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး၊ နောက်လိုက်တပည့်သံဃာက ဘယ်နှစ်ပါး ပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့် ကိုရင်နှစ်ပါး၊ ဦးပဥ္စင်း တစ်ပါး ပါပါတယ်၊ သူတို့က အရှင် ရွှေ့နှင့်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို ဘယ်သူတွေက လိုက်ပို့ပြီး၊ ဘယ်သူတွေက လာကြိုကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဟာမ်း... အဟာမ်း။

မမွဂုတ်။ ။ပြောသာ ပြောပါကိုယ်တော်, ကိုယ်တော်က သူဌေး ဒကာ ဒကာမ တွေနှင့် သိန်းတန် သောင်းတန် တိုက်ကြီးတွေကို ခွဲရမှာမို့ ရင်ထဲ ဆို့နေ သလား။

တပည့်တော်။ ။ရင်ထဲ မဆို့ပါဘူး, အရှင်ဘုရားက "ဘယ်သူတွေက ပို့လို့ ဘယ်သူတွေက ကြိုကြသလဲ"မေးတော့ အဖြေခက်လွန်းလို့ပါ။

မမွဂုတ်။ ။မှန်တာပြော သစ္စာတဲ့, မှန်တဲ့အတိုင်းသာ ပြောပေါ့။

တပည့်တော်။ ။"အင်း... တစ်ယောက်မှလဲ လာမကြို, တစ်ယောက်မှလဲ လိုက်မပို့ပါဘူး" ကြွားတယ်လို့များ ထင်သလား။

မမွဂုတ်။ ။"ကောင်းတယ်ကိုယ်တော်, လူဆိုတာ ဒီလို မှတ်တမ်းတင်စရာ ရှိမှ လုံ့လဝီရိယ တိုးတက်တယ်" ကိုယ်တော် တစ်ပါးတည်း ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လို သယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းမှာ ရှိသေးတဲ့ ဦးပဥ္စင်းက လှည်းငါးစီး ငှားထားပါ တယ်၊ အဲဒီ လှည်းတွေပေါ်မှာ အမြဲ အသုံးပြုနေတဲ့ စာအုပ်တွေ, ကုလားထိုင်တွေ, ဘီရိုတွေ, စာချတဲ့အခါမှာ စာသင်သားများထိုင်တဲ့ ခုံတန်းလျားများကို တင်ပြီး အရင် လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ နောက်မှ တပည့်တော်က လမ်းပြေးကားနဲ့ လိုက်သွားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီအခါ ကိုယ်တော်ရဲ့ စိတ်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲ, ဝမ်းမနည်း ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော့်စိတ်ဟာ သူများ ဆင်းရဲတာကို (အထူးအားဖြင့် ကိုယ်နှင့်စပ်ရာ ဆင်းရဲတာကို) မြင်တဲ့အခါ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တတ် ပါတယ်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတဲ့ အခါတော့ ဘာမှ ထင်ထင်ရှားရှား မဖြစ်တတ် ပါဘူး၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ အကျိုးရတဲ့ အခါလဲ ရှိခဲ့ပါတယ်, ဝမ်းလဲ မသာလှပါဘူး။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့နော်၊ အမရပူရ ရောက်တော့ နေရ စားရပုံ ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဦးပဥ္စင်း, ကိုရင်များက သူတို့ဘာသာ စားပြီး, တပည့်တော် တော့ အတိသုခ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ရက်တော်တော်ကြာ အတူ စားပါ တယ်၊ ဝါဆိုခါနီးလောက်ကျတော့ အစ်မလေး (စာအုပ် တာဝန်ခံ)နဲ့ အဖော်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ တပည့်တော်လဲ နံနက် ဆွမ်းစား,

နောက်အတော်ကြာတော့ သံဃာများလဲ နံနက်ဆွမ်းစားပြီး နေ့အတွက် ဆွမ်းခံကြပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ တိုက်ဒကာကြီး ရှိသေးလို့ တိုက်ဒကာကြီး တိုက်အမကြီးများက ဆွမ်းဟင်း တော်တော်များများ ပို့ပါတယ်၊ ဝါတွင်းမှာ တပည့်သံဃာ ၇ ပါးလောက် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အနေတော့ ဘယ်လိုနေရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရှိတဲ့တိုက် နှစ်လုံးမှာ သက်တော်ကြီး ဆရာတော်နှစ်ပါးက နေလို့ တပည့်တော်တော့ ကျောင်းအိုတစ်ဆောင်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး **ဦးကောဏ္ဍညနှင့်** အတူနေရပါတယ်၊ နေ့နေ့တော့ စာရေး စာချဖို့ရာ အဲဒီ ကျောင်းရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ဝါးထရံ ကာထားရပါတယ်၊ တပည့်များ တော့ စေတီရဲ့ တောင်ဘက်မှာ တောထွက် ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ အတူ တစ်ထပ်တိုက်ပြားကလေးမှာ နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတပည့် အားလုံးပဲ အနေရော–အစားပါ အရာရာ မပြည့်စုံလှဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မပြည့်စုံသော်လဲ နေသာ စားသာပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ပလိပ်ရဟန်းအမ ဒကာမ ပုရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့, တပည့်တော်ကို ဆွေမျိုးလို ကြည်ညိုနေတဲ့ ဆည်ရှာကသူကြီး **"ဦးဆွဲ"**လာတော့ အရာရာ ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းဟန် တူပါရဲ့, ပြန်သွားတဲ့အခါ လမ်းရောက်တော့ သူ့သမီးနဲ့ နှမများကို **"ဂုဏ်နဲ့ မလိုက်ပါဘူးကွာ"**လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်သားပဲကိုယ်တော်, ကိုယ်တော်ရဲ့ ဂုဏ်နဲ့ လိုက်မှ မလိုက်ဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့**"ဂုဏ်နဲ့ ဒြပ် ဟပ်တယ် မဟပ်ဘူး"** ဆိုတာကို မစဉ်းစားမိပါဘူး, ဖြစ်သလို လမ်းသွားနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လဲ အရာရာ အောက်ကျခံပြီး ကုသိုလ်ရရ နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ဒီလောကကြီးကိုရော, လောကထဲက ရဟန်းတချို့–လူတချို့ကိုရော အထင်မကြီးပါဘူး၊ ဂုဏ်ပကာသနသမားတွေကို အထင်တောင် သေးပါ သေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပုံနှိပ်စက်ကတော့ ဘယ်နေရစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပထမက အဘယာရာမတိုက် အနီးမှာပါ၊ နောက် တပည့်တော် မရွှေ့ခင် မြို့လယ် လက်ဆည်ကန်ရပ် ရွှေ့ထားပါတယ်၊ အမရပူရသို့

ပြောင်းလာတဲ့ အခါမှာ အတော်ကြာအောင် ထိုနေရာမှာ ထားပါသေးတယ်၊ နောက်တော့ စစ်ဖြစ်လို့ အားလုံး ဖြုတ်ပြီး အမရပူရ ယူထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ပြောင်းတဲ့နှစ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ဒုတိယကမ္ဘာစစ်က ၁၃၀၃–ခုနှစ်မှာ မြန်မာပြည်အတွက် စစ်ကြေညာပါတယ်, တပည့်တော်လဲ အဲဒီနှစ် ဝါဆိုဦးမှာ ရွှေ့ပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စစ်ဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်မှာ ရွှေ့နေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တော့ ဘယ်မှ မရွှေ့သေးပါဘူး၊ အစ်မလေးတို့ မောင်နှမက ဆည်ရွာ ရွှေ့နေကြပါတယ်၊ မောင်ဖြစ်တဲ့ **မောင်ကျော်**က တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်လာပါတယ်၊ **မောင်ကျော်**ရဲ့ ညီက ကိုရင်ဝတ်နေလို့ တပည့်တော်နဲ့အတူ နေရစ်ပါတယ်, နောက်တော့ သူ လဲ လူဝတ်လဲသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တပည့် သံဃာများကော ကိုယ့်အရပ် မပြန်ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စောစောပိုင်းက မပြန်ကြသေးပါဘူး, ဒီအချိန်မှာ စစ်ဘေးကြောင့် ပြေးလာကြတဲ့ ကုလားလူမျိုးတွေဟာ ကျောင်းတိုက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သနားစရာ ဖြစ်နေပါတယ်, တချို့လဲ သေကြပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ဆရာတပည့်က ထို ကုလားတွေနေရာ သွားပြီး ပရိတ်ရွတ်ပေးကြလို့ သူတို့တစ်စု အတော် စိတ်သက်သာရာ ရကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့ကိုယ်တော်, စစ်ရေးကြောင့် အောက်ပြည်က ပြေးလာပြီး လမ်းမှာ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲကြောင့် သေရသူတွေ အများကြီး ရှိမှာပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, အလွန်သနားစရာလဲ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝက်လက်အနောက် ရွှေပန်းကုံးမှာ အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးဝမ်းကွဲက သားရှင်ပြုအလှူ ပင့်လို့ တပည့်တော်နဲ့ **မောင်ကျော်**တို့ သွားကြပါတယ်,ဘူတာရောက်တော့ မုံရွာလိုက်ဖို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ကုလားတွေကို တွေ့ရပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ သနားလွန်းလို့ ဈေးရောင်းလာတဲ့ ဈေးသည် အားလုံးဆီကမုန့်တွေကို အကုန်အဝယ်ခိုင်းပြီး အဲဒီဒုက္ခသည်များကို ဝေရပါတယ်၊ တချို့ဈေးသည်များက ရထားမလာသေးခင်

အိမ်ပြန်ပြီး ယူကြလို့ ထပ်ပြီး ဝယ်ရ–ဝေရပါသေးတယ်၊ အဲဒီအခါ အလွန်ကြွယ်ဝသော အလောင်းတော်တွေရဲ့ အားရပါးရ ဒါနပြုကြပုံကိုလဲ သွား၍ သတိရမိပါတယ်၊ အဲဒီ အလှူက ပြန်လာတဲ့အခါလဲ ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ တပည့်တို့အား ဝမ်းဘဲသား ဆန်ပြုတ်ကပ်ဖို့ရန် မောင်ကျော်ကို ဝက်လက်မှာ တွေ့တဲ့ ဝမ်းဘဲကင်တွေ ကပ္ပိ(ဝယ်)ခဲ့ဖို့ တိုက်တွန်းရပါသေးတယ်၊ ဒါနဟာ ပြုမိတော့ အလွန် ထက်သန်ပါတယ်ဘုရား, နောက်မဆုတ်ချင်ပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။သာဓုပါကိုယ်တော်... သာဓုပါ သာဓုပါ၊ ဒီနောက် ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတပည့် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အတူနေကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သိပ် မကြာလှပါဘူး, ဆိုင်ရာ ဆရာမိဘတို့က ပြန်ခေါ်တာနဲ့ ဦးပဥ္စင်း နှစ်ပါးနဲ့ တပည့်တော်သာ ကျန်ပါတော့တယ်၊ နောက်တော့ အဲဒီ ဦးပဥ္စင်းများလဲ ပြန်ကြပါတယ်, တပည့်တော်ကို ဆည်ရွာသူကြီးက ကားကလေးနဲ့ အပင့်လွှတ်လို့ ကျောင်းတိုက်မှာ ရှိနေတဲ့ မူလ ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ ခွဲပြီး ဆည်ရွာ လိုက်ရပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ထို ဆရာတော်ကြီးများတော့ စစ်ပြီးအထိ နေကြတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။အတိသုခဆရာတော်ကြီးက ဘယ်မှ မရွှေ့ပါဘူး,တိုက်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးကောဏ္ဍညတို့တော့ စစ်အတွင်းမှာ မရှေးမနှောင်း ပျံတော်မူကြပါတယ်၊ တောထွက် ဦးပဥ္စင်းကြီးတစ်ပါးက သူ့ရွာ ပြန်သွားပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဆည်ရွာမှာ ကိုယ်တော် ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဂျပန်အုပ်ချုပ်ရေး မစခင်အထိလောက်တိုင်အောင် နေပါတယ်, ဂျပန်အုပ်ချုပ်ရေး စတော့ အမရပူရ ပြန်နေပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတိုက်အတွင်း စစ်ပြေးသူတွေ တော်တော်များများ ရှိနေပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဂျပန်အုပ်ချုပ်တုန်းမှာ အင်္ဂလိပ် ပြန်ပြီး ဗုံးချတယ်မဟုတ်လား အဲဒီအခါ ကိုယ်တော် မရွှေ့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ စစ်အတွင်းဆိုတာ ဘယ်နေရာမှ အေးချမ်းလှတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးဘုရား, ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လဲ ထပ်ပြီး မရွှေ့တော့ပါဘူး၊ စစ်ပြေးသူတွေထဲက ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာလှမောင် ကပ်တဲ့ ဆွမ်းကိုစားပြီး

ရေးလက်စ စာကို ဆက်ရေးနေပါတယ်, အဲဒီအချိန်က မုရင်းစပါးလုပ်တဲ့ ဒကာကြီးတို့ လယ်လုပ်တဲက ဝမ်းဘဲဥနဲ့ ဆွမ်းကပ်လို့ ဝမ်းဘဲဥဟာ **"အလွန်စားလို့ ကောင်းပါလား"**လို့ သတိပြုမိပါတယ်၊ တစ်ခါဟာလဲ ဗမာမုန့်ဆီကြော် စားရလို့ မုန့်ဆီကြော်ရဲ့ အရသာကို အဲဒီ အခါကျမှ ကောင်းကောင်း သိလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီ စစ်အတွင်းက ဘဲဥပြုတ်လောက် ကောင်းတဲ့ဟင်းနဲ့, မုန့်ဆီကြော်လို မုန့်ကိုပင် အလွန်ခဲယဉ်းနေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အလွန်ခဲယဉ်းပါတယ်, ဆီ–ငံပြာရည်–ငါးပိ စသည်တို့က လွယ်လွယ်ကူကူ မရတော့ ဖြစ်သလို စားနေကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အချိန်တုန်းက အမရပူရကို ဂျပန်စစ်သား အများကြီးရှိလို့ အင်္ဂလိပ်က ဗုံးအတော်ချလိုက်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်,တစ်နေ့ထဲ ဆက်ပြီး ခုနစ်ကြိမ်လောက် ချပါတယ်၊ အဲဒီ အခါတော့ ဂျပန်တွေက ဆုတ်လာလို့ အမရပူရမှာ အတော်များနေပါတယ်, ကျောင်းတိုက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ စစ်ပြေးရော စစ်သားတွေရော ပြည့်နေပါတယ်၊ တပည့်တော်က အဲဒီ ဗုံးချတဲ့ အချိန်မှာ ရေချိုးပြီးခါစဖြစ်လို့ အဝေး မပြေးနိုင်ပါဘူး, ဘုရားအုတ်တိုက်နားမှာ ကပ်နေပါတယ်၊ ပထမအကြိမ် ဗုံးကျလို့ စင်လာတဲ့ သဲတွေက တပည့်တော် အနားအထိ ရောက်လာပါတယ်, နောက်နောက် အကြိမ်များလဲ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ တပည့်တော်က ဗုံးထဲ ပါတော့မှာပဲလို့ ထင်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သိပ် မကြောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြေးလူစုကိုသာ **"ဗုံးကျင်းထဲ ဝင်ကြ ဝင်ကြ"**လို့ ပြောပြီး သူတို့ကိုသာ စိုးရိမ်နေပါတယ်, ကိုယ့်အတွက်ကတော့ မကြောက်အားပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ တပည့်တော်က စာရေးနေတုန်း စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်, ဗုံးလဲ ချချင်တဲ့နေရာ ချတဲ့ လေယာဉ်ပျံလာရင် အားလုံးဝင်ပြီးမှ တပည့်တော် ဝင်ပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါလဲ ကျောင်းကလေးပေါ်က မဆင်းတော့ဘဲ စာရေးမြဲ ရေးနေလိုက်တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို **"ကမ္မဿကာ"** ထားလိုက်တော့တာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။**"ငါဟာ သာသနာတော်ကို အရာထင်အောင် ပြုဖို့ရန် ကံ ပါသေးရင် ဤ လက်နက်ဘေးမှ လွတ်ပါစေ, သာသနာပြုဖို့ရန် ကံမပါ ရင်တော့ လွတ်ဖို့ရန် မမျှော်တော့ပါဘူး"**လို့ တွေးပါတယ်၊ နောက်တော့ အောက်ပါ ဂါထာကို ကိုယ့်အတွက်ရော–ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီးအတွက် ရော ရေးပါတယ်၊ [စော်ဘွားကြီးက တောင်ကြီးမှာ ဂိုဏ်းအစည်းအဝေး လုပ်တော့ ကော့ကရိတ် ဆရာတော်ကြီးကို သူကြံတဲ့အတိုင်း ဂါထာ ထစ်ပုဒ် တောင်းပါသတဲ့၊ ထိုဆရာတော်က တပည့်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဂါထာရေးပေးဖို့ တိုက်တွန်းလို့ ရေးရတာပါ၊ တပည့်တော် အကြံနဲ့လဲ တူနေပါတယ်။]

သစေ အာဒိစ္စဗန္ဓုဿ, ဟေဿံ သာသနကာရကော၊
ယုဒ္ဓေ ဘယာ ပမုစ္စေ္ယာ·မို, နော စေ နာမို အမုတ္တကော။

အာဒိစ္စဗန္ဓုဿ-နေနတ်နွယ်ဖွား, ဘေးတော်ဘုရား၏၊ သာသနကာရကော- သုံးရပ်သာသနာ, စည်ပင်သာအောင်, ကောင်းစွာပင့်ကူ, မြှင့်နိုင်သူသည်၊ သစေ ဟေဿံ–ရှေးပါရမီ, ပါခဲ့ပြီမို့, စုံညီမြတ်လေး, အကယ်၍ ဖြစ်နိုင် သေးအံ့၊ ယုဒ္ဓေ-ဥရောပနဲ့, အာရှမကျန်, ပြည်မြန်ကိုချုံး, မီးဟုန်းဟုန်းစွဲ, ဤစစ်ပွဲ၌၊ ဘယာ–အမြောက်ဗုံးဆံ, လက်နက်ဒဏ်ဟု, ရန်မာရ်မကောင်း, ဘေးအပေါင်းမှ၊ ပမုစ္စေ္ယာ အမို–ကံဉာဏ်လုံ့လ, အသုံးချသဖြင့်, လုံးဝ သန့်ရှင်း, လွတ်ကင်းပါစေသတည်း၊ နော စေ ဟေဿံ–ဗုဒ္ဓသာသနာ, ပြုလောက်ရာသည့်, ဇာတာတော်တွင်, ကံ မမြင်ပါမူကား၊ နာမို အမုတ္တကော–အမြောက်ဗုံးဆံ, လက်နက်ဒဏ်မှ, လွတ်ရန်မမျှော်, ဘဝ ခန္ဓာတော် ရုပ်သိမ်း၍, အေးငြိမ်းစွာ စံရပါစေသော်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဂါထာက စော်ဘွားကြီးအတွက်ရော, ကိုယ်တော့်အတွက်ရောဖြစ်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။စော်ဘွားကြီးက အဲဒီ ဂါထာဟာ တပည့်တော် ရေးမှန်းကို နောင်အခါ သိလို့ သူ သမ္မတ ဖြစ်ချိန်မှာ တပည့်တော်ကလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာ ရေးချိန်နဲ့ ကြုံနေလို့ သူ့အိမ်တော်ကို ပင့်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကိုယ့်အသက်ကို သာသနာ ပြုဖို့အတွက်သာ ရှည်စေချင်တယ်, အခြားအတွက်တော့ ရှည်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အမှန်ပါပဲဘုရား, သာသနာ မပြုရရင်တော့ အသက်ရှည်ဖို့ မလိုလားပါဘူး, တပည့်တော် နေရတာဟာ ချမ်းသာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စာချ–စာရေး တပည့်တွေကို တတ်အောင်သင်ပေး, အမြဲ ဩဝါဒပေးနဲ့ နေ့တိုင်း ပင်ပန်းနေတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် စိတ်က ဒီလို ထားပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ကိုယ်တော့်ကို လူထွက်လိမ့်မယ်ချည်း ထင်နေကြတာပါလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, သူတို့ စိတ်နဲ့ နှိုင်းကြည့်ကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ စစ်အတွင်းတုန်းကပေါ့, မိုးညှင်း(သမ္ဗုဒ္ဓေ) ရုံပိုင်ကတော်ကြီး ရောက်လာပါတယ်၊ သူ့သမီးများက သီလရှင်ဖြစ်တော့ သမီးများကြည့်တဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ကျမ်းစာတွေကို ကြည့်ပြီး ကြည်ညိုနေတဲ့ ဒကာမကြီးပါ၊ စစ်အတွင်းက သမီးများနဲ့အတူ စစ်ကိုင်းချောင်လာရင်း **"တပည့်တော်ကို ဖူးချင်တယ်"** လို့ တည်းတဲ့ချောင်က သီလရှင်များကို ပြောတော့ **"ရှင်ကသာ ဖူးချင်နေတာ, ရှင့်ဘုန်းကြီးကတော့ လူထွက်ဖို့ အားလုံး စုံနေပြီ"**လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ အဲဒီ ဒကာမကြီးက မလာတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။"အို... လူထွက်လဲ လူဝတ်နဲ့ကိုပင် ဖူးချင်ပါတယ်"လို့ ပြောပြီး အမရပူရဘက်ကို သမီးများနဲ့အတူ လိမ်မော်သီးတွေ ယူပြီး ကူးလာပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဒီအချိန်မှာ တစ်ပါးတည်းပါ, စစ်သားတွေတော့ ပြည့်လို့ပေါ့၊ တပည့်တော်နဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ စစ်ကိုင်းဘက်က သီလရှင်များ ပြောတဲ့စကားရော သူပြောခဲ့တဲ့ စကားရော အားလုံးလျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘာ ပြန်ပြောလိုက်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူ့ ယုံကြည်ချက် သဒ္ဓါတရားကို အားရလွန်းလို့ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ရင်းကို ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒကာမကြီးက ဒါလောက် ကြည်ညိုရင် ဘုန်းကြီးရဲ့ စိတ်ရင်းကို ပြောရအုံးမယ်၊ **"ဘုန်းကြီးက နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန် စံမယ့် ဘဝမှာတောင် ဒီသင်္ကန်းအဝတ်နဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလိုပါတယ်၊ ဒါလောက် မျှော်မှန်းထားတဲ့အတွက် ယခုဘဝ ဝတ်ရတဲ့ သင်္ကန်းကို ဘယ်တော့မှ ချွတ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါ၊ တစ်သာသနာလုံး သင်္ကန်းဝတ်ဟူသမျှ လူထွက်ရမယ်, လူမထွက်ရင် သတ်ပစ်မယ်ဆိုတောင် သင်္ကန်းဝတ်နဲ့**

အသေခံနိုင်ပါတယ်"လို့ ပြောပြပါတယ်၊ ဒကာမကြီးလဲ အင်မတန် ကျေနပ်စွာနဲ့ ပြန်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဒီသက်န်းကို အင်မတန် တန်ဖိုးထားတယ်ကိုး။

တပည့်တော်။ ။တန်ဖိုး ထားပါသော်ကောဘုရား, သင်္ကန်းကို တန်ဖိုးထားသလောက် သင်္ကန်းဝတ်သူတိုင်းလဲ ကျက်သရေရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ တန်ဖိုးရှိအောင် နေစေချင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သာသနာပြုပြင်ရေးကို မကြာခဏ စပ်မိတိုင်း ပြောနေတာပါ၊ တပည့်တော် ကျောင်းမှာလဲ ကိုရင်ကလေးမှစ၍ သင်္ကန်းကို အသွေးအရောင် ရင့်ရင့်နဲ့ ညီညီဝတ်ကြဖို့, မြို့ထဲ ရွာထဲမှာလဲ သင်္ကန်းကို ကျကျနန ရုံပြီးမှ လှည့်လည်ရရ သွားကြဖို့ အမြဲ သတိပေးနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဖြစ်ရင်တော့ သာသနာနဲ့ ဒါယကာဟာ အပြန်အလှန် အင်မတန် အကျိုးရှိမှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။အကျိုးရှိမှာပေါ့ဘုရား, ဒါကြောင့် "**တစ်နေ့နေ့မှာ သာသနာပြုရဦးမည်လား**"လို့ ယခုတိုင် မျှော်နေပါတယ်၊ အဲဒီလို သာသနာပြုချင်တဲ့ကိစ္စဟာလဲ ကြီးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘယာရာမတိုက် နေကတည်းက ဆရာတော်နဲ့ မကြာမကြာစကားစပ်မိတဲ့ ကိစ္စပါ၊ တစ်နေ့တော့ သာသနာ မသန့်ရှင်းတာကို စပ်မိလို့ "**ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီးကို ရှေးဆရာတော်ကြီးများ လက်ထက်ကလို သန့်ရှင်းအောင် လုပ်နိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ**"လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆရာတော်က "**ဂိုဏ်းသံဃာကို နည်းအောင်လုပ်နိုင်မှ သန့်ရှင်းမှာပဲ**"လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်သားပဲကိုယ်တော်, များတာကြိုက်ရင် သန့်ရှင်းဖို့ အခဲယဉ်းသားပဲ၊ ဒါထက် အဘယာရာမ ဆရာတော်တော့ အရည်အချင်းပြည့်တော်မူသလောက် သာသနာကို အားရအောင် ပြုတော်မူမသွားရရှာဘူးနော်၊ ဘယ်အရွယ်မှာ ပျံတော်မူတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြီးသမျှ ကျမ်းစာအုပ်တွေကတော့ အများအကျိုးရှိလို့ ပြုပြီးခဲ့သမျှ ကျေးဇူးများပါတယ်ဘုရား၊ စစ်အတွင်း နောက်ပိုင်းမှာ စစ်ကိုင်း ဝိပဿနာဂန္ဓာရုံ၌ ခိုလှုံတော်မူစဉ် သက်တော် ၆၅ နှစ်မှာ အနာကလေးပေါက်၍ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး ပျံတော်မူပါတယ်၊ စစ်အတွင်းပေမယ့် တပည့် တပန်း-ရဟန်းတော်များနဲ့ သီလရှင်များ၏ ကြောင့်ကြစိုက်မှုကြောင့်

ဆင်းဆင်းရဲရဲတော့ မဟုတ်ပါ၊ ရက်အနည်းငယ်ထားတဲ့ ဈာပနဖြစ်ပေမယ့် အလွန်စည်ကားပါတယ်၊ ပျံတော်မူချိန်မှာ တပည့်တော်က အမရပူရမှာမို့ မသိပါဘူး၊ လာပြီး အကြောင်းကြားမှ လိုက်သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာများ အကူအညီ လုပ်နိုင်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးပျံဖြစ်ဖြစ်, ဆရာတော်ပျံဖြစ်ဖြစ် ငွေမကုန်တာပဲ သဘောကျလို့ ငွေကုန်ဖို့တော့ ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ ဒီလို ကုန်စရာလဲ အမှန်အားဖြင့် ငွေမရှိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် တချို့က သံဝေဂါထာရေးဖို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ သံဝေဂါထာကိုသာ ရေးလိုက်တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ဘာမှ ဝတ္တရားကျေအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး, အဲဒီအချိန်မှာ ချုပ်သင်းသူဌေးဒကာကြီးက စစ်ပြေးရင်း ချုပ်သင်းချောင်မှာ ရောက်နေလို့ ချုပ်သင်းဆရာကြီးကို ပြောပါသတဲ့၊ "**တောင်မြို့ ဦးပဥ္စင်းက ဆရာတော်ပျံမှာ ဘာမှ လုပ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ နေလို့ မတော်ဘူး, သူက တာဝန်ယူပါ့မယ်, လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ပါစေ**"တဲ့၊ ဒီစကားကို ချုပ်သင်းချောင် ဆရာကြီး လာပြီး လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုဆိုရင် အများထုံးစံအတိုင်း "**ဝတ္ထု(ငွေ)ကို ထည့်လိုက်ရုံပေါ့**"လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ချုပ်သင်းချောင်ဆရာကြီးက ဘာပြန်လျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။"**ထည့်စေလိုသလောက် ထည့်ပါလိမ့်မယ်, ဒကာကြီးက ဂဏန်း မပါပါဘူး, ဘယ်လောက် ထည့်စေချင်ပါသလဲ၊ ဒကာကြီးအပေါ်မှာ အားမနာနဲ့**"တဲ့၊ ဒီစကား ကြားရတော့ တပည့်တော်လဲ အတော်ဝမ်းသာသွားပါတယ်၊ "**အများ တပည့်ကြီးတွေက ယခုအချိန်တော့ (၃၀၀ိ) အများဆုံးပါပဲ, (၅၀၀ိ)လောက် ထည့်လိုက်ရင် တော်လောက်ပြီထင်ပါတယ်**"လို့ ပြောပါတယ်၊ နောက်တစ်ရက် လာပို့တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရေးတဲ့ သံဝေဂါထာကို ယခု ရသေးလား။

တပည့်တော်။ ။ပါဠိတော့ ရပါသေးရဲ့, အနက်တော့ အကုန် မရတော့ပါဘူး။

၁။ ဒေဝါ သဂ်မွ မန္တေန္တိ, သုဓမ္မာယံ ယသဿိနော၊
သကလော သဘယော အာသိ, အဘယော ဒါနိ မဟလ္လကော၊
နေဿာမ အဘယံ ဌာနံ, အဘယံ သံဃနာယကံ။

၂။ ကာမံ သာသနကိစ္စာနိ, သန္တိ ထေရဿ ကာတဝေ၊
ကာရာပေတု သကေ သိဿေ, ပါကဋေ အနုနာယကေ၊
ဇဝံ မန္တိယ မာနေန္တိ, ဉာတိ မညာမသေ မယံ။

၃။ တသ္မာ နော ထေရာ ဟာယ, ဒေဝေါကာသ ဂတော တုရံ၊
ဘုသံ သောကပရေတာနံ, အယံ စရိမမာနနာ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အနက်ပါရရင် ကောင်းမှာပဲနော်၊ အဲဒီတုန်းက ရွတ်ဖတ်ကြတဲ့ ဆရာကလေးများထံ ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ကိုယ်တော်က ထပ်ပြီး ရေးမပေးနိုင်လဲ စုံစမ်းရဦးမှာပဲ။

[အမှာ။ ။ အောက်ပါ အနက်များကို ရှာဖွေ၍ ထည့်ထားပါသည်။]

ဂါထာအနက်များ

၁။ သုဓမ္မာယံ–နတ်ပြည်ငါးဆင့်, ဘုံတိုင်းတင့်သည့်, နန်းမြင့်သာစုံ, ဓမ္မာရုံ၌၊ ယသဿိနော–ခြွေရံသင်းပင်း, ဂုဏ်သတင်းဖြင့်, ညွှင်းတလူလူ, သင်းကြူ ကြပေကုန်သော၊ ဒေဝါ–နတ်သိကြားနှင့်, စပ်နားနေရာ, အသရေဖြာသည့်, ဒေဝါမင်းပေါင်း, သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ သဂ်မ္မ–ညီညာပေါင်းဆုံ, စည်းဝေးကုန်၍၊ မန္တေန္တိ–သာသနာအရေး, ကမ္ဘာရေးကို, ဆွေးနွေးစိုင်ပြင်, တိုင်ပင်ကြလေကုန်၏၊ သကလော–ဥရောပနှင့်, အာရှမကျန်, ပြည်မြန် ကိုချုံး, တစ်ကမ္ဘာလုံးသည်၊ သဘယော အာသိ–ရေပြင် မြေပြင်, ဝေဟင် တစ်လျှောက်, ဘေးကြီးရောက်လျက်, လွတ်မြောက်မရ, ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ၊ အဘယော–ရွှေကျင်နိကာယ, သံဃာ့ဦးစီး, (အဘယာရာမ)ဆရာတော်ကြီး သည်၊ ဒါနိ မဟလ္လကော–သန္ဓေရက်နှစ်, သက္ကရာဇ်ကို, တွက်စစ်ညွှန်း မြောက်, ခြောက်ဆယ့်ခြောက်သို့, ရောက်တော်မူသဖြင့်, ရင့်တော်မူလေပြီ၊ ဒါနိ မဟလ္လကော–ဝါလေးဆယ့်ငါး, ရေတွက်ငြားက, ဘုရားတမူ, တူတော် မူခဲ့လေပြီ၊ သံဃနာယကံ-သံဃာဝုံချင့်, ပွဲတိုင်းတင့်သည့်, ဂုဏ်းမြင့်အကျော်,

သံဃနာယက ဖြစ်တော်မူသော၊ အဘယံ–ရတနာပုံ, အဘယာရုံ၌, ယာပိုက်မွေ့လျော်, ဆရာတော်ကို၊ အဘယံ ဌာန်–ဘေးရန်ကင်းမြဲ, နတ်တို့ဘုံသို့၊ နေသဿာမ–ခါမလင့်ကြောင်း, အခွင့်တောင်း၍, သင့်ကြောင်း သင့်ရာ, ပင့်ချေကြပါစို့တကား။

၂။ ထေရဿ–အဘယာရုံ, ရွှေဘုံတိုက်ပျော်, ဆရာတော်၏၊ ကာတဝေ–ကိုယ်တော်တိုင်ကြပ်, မပြတ်အောင်လျှင်း, ရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ၊ သာသန ကိစ္စာနိ–သာသနာ့ဝန်, ဂိုဏ်းတာဝန်၌, အားသွန်စဖွယ်, အသွယ်သွယ် သော ကိစ္စတို့သည်၊ ကာမံ သန္တိ–အကယ်၍ကား, မပြုအားသဖြင့်, ထံပါး မသွေ, ချန်ထားရပေကုန်၏၊ တာနိ–ထိုကျန်သမျှ, ကိစ္စအားလုံး, ကုန် မဆုံးတို့ကို၊ ပါကဋ္ဌေ–ပွဲတိုင်းယှဉ်သော်, သဘင်ကျော်၍, ထင်ပေါ် သလောက်, စင်တော်ကောက် ဖြစ်ကုန်သော၊ အနုနာယကေ–ဆရာတော် မျက်မှောက်, ကိုးစားလောက်သည့်, လက်ထောက်စာချ, နာယကလည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ သကေ သိဿေ–ပါဠိသက္ကတ, ဘက်ဘက်မှလျှင်, လက်ရ ယူပြီး, တပည့်ကြီးတို့ကို၊ ကာရာပေတု–ဆရာတော်လက်စ, မပျက်ရအောင်, တက်ကြွအနေ, ပြုရစ်ပါစေတော့၊ ဇဝံမန္တိ ယ–ဤသို့ ပြည့်စုံ, တိုင်ပင် ကြကုန်၍၊ အာနေန္တိ–ထောင့်သုံးရာပို, ငါးပြာသိုဝယ်, ခွာညိုပန်းဆက်, ဆန်းသုံးရက်ဆီ, သုံးနာရီက, ဌာနီရွေ့ပြောင်း, သင့်ပါကြောင်းဖြင့်, ခွင့်တောင်းလေးမူ, ပင့်ယူကြလေကုန်၏၊ မယံ–ဆရာတော့်စိတ်ဓာတ်, မြင့်မြတ်လှပုံ, အလုံးစုံကို, အကုန်သိတောင်း, တပည့်အပေါင်းတို့သည်၊ ဣတိ မညာမသေ–မြေကြီးလက်ခတ်, မလွဲတတ်သို့, တပ်အပ်ဆင်ခြင်, ထင်မြင်ကုန်ပါတော့သည်ဘုရား။

၃။ တသ္မာ–ထိုသို့နတ်ပေါင်း, ဦးညွတ်ပြောင်း၍, ခွင့်တောင်းသဖြင့်, ပင့်တော် မူကြလေသောကြောင့်၊ ထေရော–အဘယာရုံ, ရွှေဘုံတိုက်ပျော်, ဆရာတော် သည်၊ နော(သိဿေ)–ဂိုဏ်းနှင့်တကွ, အားထားကြသည့်, များလှဘိ တောင်း, တပည့်အပေါင်းတို့ကို၊ ဩဟာယ–ကံဖြစ်သမျှ, ကျန်ရစ်ကြဟု, လှစ်ဟညွှန်းမြွက်, ခွန်းဆက်တော်မမူဘဲ၊ ဒေဝေါကာသံ–အဘယာပိပီ, ဘေးမသီသည့်, ရွှေပြည်ကြငှန်း, နတ်တို့နန်းသို့၊ တုရံဂတော–မြန်လွန်းလှ စွာ, ခဏခါဖြင့်, လတာမရှည်, ဩော်... ကြွရာလေပြီတကား၊ ဘုသံ– မချုပ်တည်းနိုင်, အပြီးတိုင်အောင်, ညီးမှိုင်ဟင်းချ, ပြင်းပြင်းပြပြသာ လျှင်၊ သောကပရေတာန်–သောကဖုံးမိ, လုံးလုံးထိ၍, မချိရာတောင်း,

သံဃာပေါင်းနှင့်, တိုက်ကျောင်းအမကြီး, သားသမီးအစ, များလှလူတွင်, သီလရှင်အပေါင်း, တပည့်ကောင်းတို့၏၊ အယံ မာနနာ–အရှင့်ရှပ်ကလာပ်, ကိန်းဝပ်စဥ်ဝယ်, ခုနှယ်ကော်ရော်, ပူဇော်ရခြင်းသည်၊ စရိမ မာနနာ–ကြွရော့ဘုရာ့, ကန်တော့ကြဖို့, တသချူးမှိုင်, မမှန်းနိုင်သော်လဲ, အဆုံးတိုင် ပူဇော်ခြင်းပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စစ်အတွင်း နေထိုင်ရပုံတော့ သိရပါပြီ, စစ်ပြီးတော့ ဘာများ ဆက်ပြီး လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ တပည့်တော် အတွက်က လက်ရှိဖြစ်တဲ့ ကျမ်းစာရေးသားခြင်း အလုပ်အပြင်, မြောင်းမြဆရာတော်–ကျွန်းကုန်း ဆရာတော် နှစ်ပါးနဲ့အတူ (သခင်ထိန်ဝင်း)ဆိုတဲ့ ဒကာကလေး ရောက်လာလို့ စာရေးစရာ ပိုလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့် ပိုလာရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထိုဆရာတော် နှစ်ပါးရဲ့ ဒကာရင်းလဲဖြစ်, နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံလဲ များလာတဲ့ သခင်ထိန်ဝင်းက "သာသနာတော်ကို လက်ရှိ အခြေအနေထက် တိုးပြီး နိုင်ငံမှာ အကျိုးရှိအောင် မပြုပြင်နိုင်ရင် နိုင်ငံခြား ဝါဒတွေ ဝင်လာတော့မှာပဲ, ဒီလို ဝင်လာရင် သာသနာတော်ဟာ အထင်သေးခံရတော့မှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်များက သာသနာ တိုးတက်လမ်းကို ကြံကြပါဦး"လို့ ထိုဆရာတော်နှစ်ပါးကို လျှောက်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို လျှောက်တော့ ဆရာတော်နှစ်ပါးက ဘယ်လိုအမိန့်ရှိပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။"ဒကာထိန်ဝင်းက သာသနာရေး ကိစ္စကို ဒါလောက် စိတ်ဝင်စားရင် တောင်မြို့ဘုန်းကြီးနဲ့ တွေ့ပေးမှပဲ"လို့ အမိန့်ရှိပါသတဲ့၊ အဲဒီအခါကျမှ တပည့်တော်ရဲ့အကြောင်းကို သိရလို့ တပည့်တော်နဲ့ တွေ့ဖို့ရန် ဆရာတော်နှစ်ပါးကို ပင့်ပြီး သွားဖြစ်ရုံ ကားစုတ်ကလေးနဲ့ တပည့်တော်အထံ လမ်းမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လာကြရလို့ ညမှ ရောက်လာကြပါတယ်၊ရောက်တဲ့ နေ့ရက်ကို တပည့်တော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး, နောက်မှ ဒကာထိန်ဝင်းက သူ့ရဲ့ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်း ကြည့်ပြီး "၁၃၀၇ ခု, နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၈ ရက် ည ၁၂ နာရီအချိန် တပည့်တော်ဆီ ရောက်တယ်" ဆိုတာ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စနဲ့ စပ်ပြီး ဘယ်လို အလုပ်ပိုလာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ရေးလက်စကျမ်းစာ ပြီးတဲ့အခါ အနာဂတ် သာသနာအတွက် **"အနာဂတ်သာသနာရေး"**ကျမ်းစာ ရေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာသာရေးမှာ အသားကျအောင် ရေးလိုက်တော့ အများစုက ကျေနပ်ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျေနပ်-မကျေနပ်တော့ အရှင်ဘုရားပဲ စဉ်စားပေတော့, တပည့်တော်ရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာသာရေး ပြုပြင်ချက်တွေကို ကြည့်ပြီး တပည့်တော်ကို **"ကွန်မြူနစ်"**လို့ ကင်ပွန်းတပ်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ဟာ အကျိုးမရဘဲ အပြစ်သာ ဖြစ်တော့ တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး, စဉ်းစားဉာဏ်ရှိပြီး အမျိုးဘာသာ သာသနာကို မြှင့်တင်လိုသော နိုင်ငံရေး လူကြီးလူကောင်းများက အလွန် ကျေနပ်ကြပါတယ်၊ တချို့ သံဃာတော်များကလဲ အများနဲ့ မဆန့်ကျင်ဝံ့လို့သာပါ, စိတ်ထဲမှာတော့ သဘောကျကြပါတယ်၊ ဘာပဲ ပြောပြော ဘာသာရေးလိုက်စားတဲ့ နောက်လူငယ်များ အတွက်တော့ များစွာ အထောက်အကူ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော့်မှာ ကိစ္စအပိုတွေ များလာတယ်လို့ ဆိုလို သလား။

တပည့်တော်။ ။ဒါတွင် ဘယ်ကမှာလဲဘုရား, စစ်ပြီးချိန်မှာ သာသနာရေး ဘာသာရေးက အလွန် အားနည်းနေလို့ တရားပွဲတွေ မန္တလေးမှာ မှန်မှန်ကျင်းပပြီး သာသနာရေး-ဘာသာရေး တရားတွေကို ဟောကြရ ပါတယ်၊ နန္ဒဝန်**ဦးဘတင်**-ကျောင်းဆရာကြီး **ဦးဘသိုက်**-ပိုး **ဦးဘသိန်း**- ရွှေနေ **ဦးဘသိန်း**တို့နဲ့ အတူပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဒီလို တရားပွဲမျိုးတော့ ဟောလေ့ရှိသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အမျိုး-ဘာသာ-သာသနာ ဒီ သုံးဌာနအတွက် ခပ်ရွယ်ရွယ်ကပင် ဟောလေ့ရှိပါတယ်၊အမရပူရ မပြောင်းခင်က မန္တလေးမြို့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင် ဗုဒ္ဓဘာသာအထက်တန်းကျောင်းကြီးမှာ

စုံးမသြဲဝါဒပေးမယ့် ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးလောက် လိုနေပါတယ်၊ တစ်ပါးက ယောကျ်ားကလေးကျောင်းအတွက်, တစ်ပါးက မိန်းကလေးကျောင်းအတွက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ ဣန္ဒြေရရနဲ့ ကလေးများ နားလည်အောင် ဟောမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကော်မတီလူကြီးများ စဉ်းစားပြီး တပည့်တော်ကို လျှောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က ခွင့်ပြုတဲ့အခါ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကားဖြင့် လာပင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မိန်းကလေးကျောင်းလား, ယောကျ်ားကလေးကျောင်းလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို မိန်းကလေးကျောင်းဟောဖို့ သဘောတူကြပါတယ်၊ ဟောတဲ့အခါတိုင်း မူလတန်း ငယ်ရွယ်သူတွေအတွက် ၁၅မိနစ်လောက် ပထမဟောပါတယ်၊ ပြီးမှ ကျောင်းသူ အကြီးများနဲ့ ဆရာမများအတွက် ဟောပါတယ်၊ အလွန်ဆုံးမှ တစ်နာရီလောက် ကြာမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယောကျ်ားကလေးများတော့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဟောသတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကော်မတီလူကြီးများ ကျေနပ်လောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာလို့ မရသေးဘူးလို့ ကြားတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟောတာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အတော်ကြာပါတယ်, မမှတ်မိပါဘူး၊ အဲဒီ အချိန်မှာ နိုင်ငံခြားတို့၌ စစ်ဘေးသံတွေ ကြားနေရလို့ မြန်မာနိုင်ငံအတွက်လဲ စိတ်ချဟန်မတူပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် အမရပူရ မပြောင်းခင်ကပင် ရပ်ဆိုင်းထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ညီညီညွတ်ညွတ် နဝမကွန်ဖရင့်အချိန်လောက်ကစပြီး အမျိုး–ဘာသာ–သာသနာရေးတရားတွေ ဟောလာခဲ့တာထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး, တပည့်တော်ဟာ ကိုရင်ဖြစ်ပြီး တရားဟောသည်ကစ၍ ဒါနအကျိုးကို သိပ်မဟောဘဲ, ပြုပြင်ရေး ဒါနနဲ့ ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တတရားကိုသာ အများအားဖြင့် ဟောခဲ့ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ တရားဟောပုံက အများနဲ့ မတူဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ ဘကြီးတော်တဲ့ ဥပါသကာတစ်ယောက်က ဆွေမျိုး လူကြီးများရှေ့မှာ **"ဦးပဍ္ဍင်း ဘာဆုတောင်းတုန်း"**လို့ ရဟန်း ငါးဝါလောက်တုန်းက မေးဖူးပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ဖြေလိုက်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘကြီးရာ...**"ဆုဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း အလုပ်လုပ်နိုင်မှ အထမြောက်တာပါ၊ အလုပ်ဘော့ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဆုတောင်းလို့လဲ မရနိုင်ပါဘူး၊ ဆုကို ဒီဘဝမှစပြီး တောင်းဖို့လဲ လိုမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေးရှေးက အထုံရပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဦးပဥ္စင်း အလုပ်နှင့်, အလုပ်ရဲ့ အထမြောက်ပုံကို ကြည့်ပြီး မိမိဆုကို မှန်းနိုင်ပါတယ်"**လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။စစ်ပြီးတဲ့အခါမှစ၍ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်ကို အသစ် ပြန်တည်သလို စရမှာပဲနော်, စစ်မဖြစ်ခင်က သံဃာများများမှ မရှိခဲ့ဘဲ, ရှိသမျှလဲ စစ်အတွင်းမှာ ကုန်တာပဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, စစ်ပြီးမှ သံဃာများ တစ်စတစ်စ ရောက်လာ ကြပါတယ်၊ သံဃာများလာတော့လဲ နေရေးပြဿနာက ကြီးလာပါတယ်၊ နေစရာကလဲ မပြည့်စုံ, ကျောင်းဆောက်စရာလဲ ငွေမရှိ၊ ကျောင်းငယ် ကလေးကို ဆွမ်းလဲစားရ, သံဃာလဲ နေရအောင် ချဲ့ထွင်ပြင်ဖို့ရန် စစ် အတွင်းမှာ မဝတ်ရက်ဘဲ သိမ်းထားတဲ့ ၁၅ခန်း သင်္ကန်းကြီးကို ဒကာ ကြွယ်ထံ အပ်ပြီး **"ဒီသင်္ကန်းကြီးနဲ့ သံလဲ အလိုရှိတယ်, လက်သမားလဲ အလိုရှိတယ်"**လို့ ပြောရပါတယ်၊ သူက လက်သမားလဲ ဟုတ်, ဘုန်းကြီး လူထွက်လဲ ဟုတ်ပြီး တပည့်တော်ကို ကြည်ညိုပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီ သင်္ကန်းကြီးကို သူက ဘယ်လိုလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။သူက ပစ္စည်းရှိတဲ့ ဒကာတစ်ယောက်ထံ သွားပြီး ကထိန်ခင်းတဲ့ အခါ အသုံးကျပါတယ်, ယူထားပါလို့ သွားပြောတော့ အဲဒီ ဒကာက ငွေလိုမှန်း သိဟန်တူပါတယ်၊ တန်ဖိုးပြည့်အောင် မပေးလိုပါဘူး၊ ရသမျှနဲ့ ရောင်းလာခဲ့ပြီး သံဝယ်ခဲ့ပါတယ်၊ လက်သမားအလုပ်တော့ သူနဲ့ ကျောင်းက ဦးပဥ္စင်း ကိုရင်များ စုပေါင်းလုပ်ကြပါတယ်၊ နောက်တော့ သံဃာများလာလေ ကျောင်းပြဿနာ ကျယ်ဝန်းလာလေပါပဲ၊ ကျောင်း အမကြီးက အုတ်နံကပ် နှစ်ထပ်ကျောင်းကြီး ဆောက်တော့မှ အတော် နေသာပါတယ်။ (ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းဒကာကြီး မရှိတော့ပါဘူး၊ စစ်ဦး လောက်ကပင် ဆုံးပါတယ်။)

မမွဂုတ်။ ။စားရေးတော့ ဘယ်လို စီစဉ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။စားရေးကတော့ ဟိုက ဒီက ရတာနဲ့ ပေါင်းပြီး ကျမ်းစာအုပ်တွေကို တာဝန်ခံရိုက်တဲ့ အစ်မလေးက နံနက်ဆွမ်း တာဝန်ယူပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်းအတွက် ဟင်းနှစ်ခွက်လောက်လဲ ချက်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ စက္ကူဈေး–အလုပ်သမားဈေးမှစ၍ အစစအရာရာ ဈေးကြီးနေလို့ စာအုပ်မရိုက်နိုင်သေးပါဘူး၊ ဈေးကျဦးမလားလို့ စောင့်နေပါတယ်၊ နောက်မှ ဈေးမကျလို့ ဖြစ်သလို ရိုက်ရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သံဃာက ဘယ်လောက် ရှိနေပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီး ပထမဝါဆိုမှာ မများလှသေးသော်လဲ ဒုတိယဝါဆိုလောက်ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း များလာပါတယ်၊ ဆန်နဲ့ပဲအတွက် ယခုစာချဘုန်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့ **ဦးဣန္ဒောဘာသာဘိဝံသ**တို့ရဲ့ သရက်ချိုကျောက်ကုန်းစသော ရွာများကို အတော် အားကိုးရပါတယ်၊ ဆီအတွက်ကတော့ ယခု ကျောင်းတိုက်ခွဲပြီး ရွှေလေ့မှာနေတဲ့ **ဦးကဝိန္ဒ**နှင့် ယခု စာချဘုန်းကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ **ဦးစန္ဒောဘာသ, ဦးကုဏ္ဍလာဘိဝံသ**တို့ရဲ့ ဆီသည်နယ်ကို အတော်အားကိုးရပါတယ်၊ အခြား ကိုရင် ဦးပဉ္စင်းများကလဲ ဆန် ဆီစသော ပစ္စည်းများ ပါလာတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဆန် ပဲ ဆီတို့နဲ့ အရင်းခံပြီး ဆွမ်းကိစ္စကို ပြီးပြေစေရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က စာသင်သားတွေကို ကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံကိုင်တာ ဝယ်စားတာကို မကျေနပ်တော့ ဒီလိုပဲ တာဝန်ယူရမှာပေါ့နော်, ဒါလဲ ယူနိုင်လို့ ယူတာပါ, မယူနိုင်ရင် ဖြစ်သလို ထားရမှာပဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ဝါဒနဲ့တော့ ဆရာက တာဝန်မယူလို့ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တာဝန်မယူနိုင်ရင် စာသင်သားကို လက်မခံဘဲ နေရုံပါပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ စပ်ပြီးတော့ **"အနာဂတ် သာသနာရေးကျမ်းစာနဲ့ ဘာသာသွေးကျမ်းစာ"**တို့မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးထားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဝိနည်းတော်နဲ့ စပ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ပုရွက်ဆိတ်အုံ တုတ်နဲ့ဆွသလို ကြွမလာပါစေနဲ့တော့၊ ကျောင်းတိုက်ကို ယခုလို သာယာလာအောင် ဘယ်လောက် အပင်ပန်းခံပြီး ဆရာ တပည့် ပြုခဲ့ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတပည့် တစ်စုက ယနေ့အထိ ကျောင်းတိုက်သာယာအောင် ပြုနေရတာပါပဲဘုရား, ဒါပေမယ့် ရှေ့ပိုင်းကလောက် ကိုယ်ပန်း စိတ်ပန်းတော့ မပန်းရပေဘူးပေါ့။

မမွဂုတ်။ ။ပြုရိုးပြုစဉ်ကတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်က သေနာသနဝတ်လို့ ပညတ်တော်မူခဲ့လို့ ပြုကြရမှာပေါ့၊ လူပန်း စိတ်ပန်း ငွေပန်းဆိုသလို အရာရာ ပန်းအောင် ပြုခဲ့ရတာကို မေးတာပါ။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီးလို့ တဖြည်းဖြည်း သံဃာများလာရင် ကျောင်းအတွက် တာဝန်ကြီးပုံကို ပြောခဲ့ပြီနော်၊ အတော်အတန် နေသာတဲ့အခါ တိုက်တည်စလောက်က ကျောင်းဒကာကြီးများ တည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီတော်ကို ပရိဝုဏ်တံတိုင်းပါ အားလုံး ပထမ ပြင်တာပဲဘုရား၊ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ တစ်ဝက်လောက်အထိ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်ပါတယ်၊ နောက်နောက်လဲ ဆက်ကာဆက်ကာ တတ်နိုင်သလောက် ပြုပြင်လို့ ယခုဖူးမြင်ရတဲ့ အခြေအနေတိုင်အောင် စေတီတော် ပတ်ဝန်းကျင် သာယာလာပါတယ်၊ ထို့နောက် စေတီတော်နှင့် နီးနေသော ဆင်းတုတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဘုရားတိုက်ကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က အမိုးလှည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အတွင်းအပြင် ပြုပြင်ရပါတယ်၊ စေတီတော် ဝင်းအတွင်းက တန်ဆောင်းနှစ်ဆောင်သာ မန္တလေးမြို့ ဒါယကာ **ဦးကာက**နဲ့ သားသမီးများရဲ့ ကောင်းမှုဖြစ်ပါတယ်၊ ကျန် ပြုပြင်မှုတွေကတော့ တပည့်တော် ပုဂ္ဂလိကရတာနဲ့ ကျမ်းစာအုပ် တာဝန်ခံ အစ်မလေးရဲ့ ကောင်းမှုများချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းထဲမှာလဲ ကျမ်းစာအုပ် တာဝန်ခံ အစ်မလေးက နှစ်ထပ်အသားကျောင်း ဆောက်ပါတယ်၊ သူ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် သံဃာများအတွက် နံနက်ဆွမ်း(ချဉ်ပေါင်ဟင်း–ပဲပြုတ်နဲ့) နေ့ဆွမ်းအတွက် ဟင်းနှစ်ခွက်ကို နေ့စဉ်တာဝန်ယူပါတယ်၊ အဲဒီ ဆွမ်း–ဆွမ်းဟင်းများကတော့ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ သံဃာများရဲ့ ရပ်ရွာက ဆွေမျိုး ဒကာ–ဒကာမများနှင့် ကျောင်းဆိုင်ရာ ဒကာ–ဒကာမများပါ အားလုံးစုပေါင်းပြီး စိတ်တူကိုယ်မျှ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်မှု အကူအညီ များစွာရလို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျမ်းစာအုပ်ချည်းတော့ ဒါလောက် စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ၊ တာဝန်ခံ အစ်မလေး ရှိတုန်းက ဆည်ရွာမှာ ကြိုတင်ပြီး လိုလိုမယ်မယ် စပါးဝယ်ထားရပါတယ်၊ ဆန်လိုတဲ့အခါ အသုံးပြုဖို့နဲ့ ဆီလိုတဲ့အခါလဲ ထိုစပါးကို ရောင်းပြီး ဆီဝယ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ စားရေးအတွက် ထိုမျှလောက် တာဝန်ယူထားလို့ စာသင်သားအားလုံး စားရေး အတွက်နှင့် နေရာအတွက်က အထိုက်အလိုက် ပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တစ်တိုက်လုံး သံဃာများကို တစ်နေရာတည်းမှာ စုပေါင်းစားရတော့ သံဃာများက များလာတဲ့အခါ ဆွမ်းစားကျောင်းက တဖြည်းဖြည်း ငယ်ငယ်မနေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သံဃာတစ်ရာကျော်လာတဲ့အခါ ဆွမ်းစားကျောင်းသာမက ပါဘူး၊ ကုဋီ (ကျင်ကြီးအိမ်)လဲ လိုလာပါတယ်၊ သံဃာ နှစ်ရာနီးနီး ရှိလာတဲ့အခါမှာ ဆွမ်းစားကျောင်းနဲ့ ကုဋီမလောက်လို့ ထန်းရွက်တဲ ဆွမ်းစားကျောင်းနဲ့ ထန်းရွက်တဲ ကုဋီကြီး ဆောက်ရပါတယ်၊ နောက်ထပ် တိုးချဲ့ထားတဲ့ ဥယျာဉ်ကျောင်းထဲမှာရှိတဲ့ ထန်းပင်တွေက အရွက်ကို အသုံးပြုဖို့ရာ ထန်းတက်နိုင်သော ဒကာကို ငှားရပါတယ်, ဝါးလဲ ကပ္ပိ ရပါတယ်၊ ထန်းရွက်–ဝါးရတဲ့အခါမှာ ကျောင်းတိုက်သံဃာများ မတတ် တတတ်နဲ့ ဆောက်ကြရပါတယ်၊ ဆွမ်းစားလို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်, ကုဋီ သွားလို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအချိန်မှာတောင် ဒကာ–ဒကာမများကို ကိုယ်တော်က မပြော ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းတော်က တိုက်ရိုက် ပြောကောင်းလို့လား ဘုရား၊ တပည့်တော်က မပြောကောင်းတာတော့ ပြောဖို့ ဝေးပါသေးရဲ့, ပြော ကောင်းတာတောင် တောင်းဖို့ကိစ္စတော့ နှုတ်က မထွက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ စာအုပ်တာဝန်ခံ အစ်မလေးက မတတ်နိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်ပြုပြင်ရေးနဲ့ ဆက်နေလို့သာ တစ်လျှောက်လုံး ရေးရတာပါ၊ ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် အသက်လဲ ၅၀ကျော် ၆၀နီးနေပါ ပြီ၊ အစ်မလေးက သံဃာတစ်ရာကျော်ကျော် ရှိတဲ့အခါတုန်းက ဆုံးပါတယ်၊ သံဃာနှစ်ရာထိအောင် မပြုစုရပါဘူး၊ သူရှိစေကာမူ ဆွမ်းကိစ္စက သာ၍ သာ၍ အကုန်အကျ များလာလို့ ကျောင်းဘက်ကို များများ တာဝန်မယူ နိုင်ပါဘူး၊ ကျောင်းပြင်စရာရှိတောင် တပည့်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက(နဝကမ္မ)နဲ့ ပြင်ရပါတယ်၊ သံဃာအားလုံးအတွက် **"တစ်အိုးတည်း စား,တစ်ဩဇာတည်း နေ"** ဆိုတော့ တာဝန်ယူရတာ အလွန်ငွေကုန်ပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သံဃာတစ်ရာလောက် ရှိချိန်မှာ တံတားဦးမြို့က **"ဒေါ်မြမေ-ဒေါ်ဝင်း- ဒေါ်သိန်း"** ဆိုတဲ့ ညီအစ်မများက **"တစ်လအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို တာဝန် ယူလိုပါတယ်"**ဟု လျှောက်လို့ နဝကမ္မငွေကို အပ်စပ်အောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့

ဦးကျော်ဝင်းက **"ဆွမ်း–ဟင်း–မီး–ရေ–ညနေ ထန်းလျက်ရည်"**အားလုံး အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို အနည်းဆုံး တွက်ပေးတဲ့အခါ တစ်လအတွက် တစ်ထောင်ကျော် ကုန်ပါသတဲ့၊ (နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းခံလို့ရတာ မပါ သေးပါဘူး။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ သံဃာ နှစ်ရာရှိတဲ့အခါ နှစ်ထောင်ကျော်, ယခုလို သုံးရာရှိတဲ့အခါ သုံးထောင်ကျော်, လေးရာ ငါးရာ ရှိတဲ့အခါ လေးထောင် ကျော်–ငါးထောင်ကျော် စသည်ကုန်မှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တန်ဖိုးအနေကတော့ ကုန်တာ အမှန်ပါပဲ၊ သို့သော် ဆန်တို့ ဆီတို့ ထန်းလျက်တို့, ငရုပ် ကြက်သွန်တို့ မီးအတွက် ရေအတွက်တို့ပါ ထိုက်တန်သမျှ အကူအညီ လှူကြလို့ ငွေကို ထုတ်ပြီး ဒါလောက်ကုန်ဖို့ တော့ မလိုပါဘူး၊ သံဃာ့ကံအလိုက် ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လှူသူ ပြတ်တဲ့အခါတော့လဲ ထုတ်ပြီး ကုန်ရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, တစ်ခါတစ်ခါ ဆန် ဆီမှစ၍ ကပ္ပိယ(ဝယ်ရ) ပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိနည်းနဲ့အညီ အပ်အပ်စပ်စပ် စားဖို့ နေဖို့ မလွယ်တာကြောင့် သာသနာ့အရေးကို အမြဲတွေးပြီး တာဝန်ပေါ့အောင် ပြင်ဖို့ရန် စိတ်ကူးရတာပါပဲ၊ တပည့်တော်များရဲ့ ကျောင်းတိုက်အတွက်တော့ အစကစပြီး ဝိနည်းနဲ့ညီအောင် စီစဉ်ခဲ့လို့ ယခုအထိ ဝိနည်းနဲ့အညီ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ကောင်းကောင်း မနေလိုတဲ့ စာသင်သားတွေ မနေနိုင်အောင် အထူး စောင့်ရှောက်ရပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းစိတ် ရှိမှသာ နေစေကျင်ပါတယ်၊ တာဝန်ဆောင်ရတာ တပည့်တော်ရော– စာချဘုန်းကြီးများရော ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ–ဒကာမများရော ကိုယ်ပန်း, စိတ်ပန်း, ငွေပန်း, ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို တိုက်ရှိ သံဃာအားလုံး တစုတဝေးတည်း စားရခြင်းရဲ့ လက်တွေ့အကျိုးကို ပြောပြစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။တိုက်ရှိ သံဃာအားလုံး အတူစားရခြင်းရဲ့ အကျိုးကတော့ အလွန်များပါတယ်။

၁။ စာချဘုန်းကြီးအချင်းချင်း, ကျောင်းအချင်းချင်း, အပြိုင်အဆိုင် မရှိဘဲ ရသမျှ အတူစားရတော့ (တစ်အိုးတည်းစား–အိမ်သူအိမ်သားလို) စိတ်ဝမ်း မကွဲပြားဘဲ အလွန် သွေးစည်း ညီညွတ်ပါတယ်။

၂။ တိုက်တာမှာ လုပ်စရာရှိရင် သူ့ကျောင်း–ကိုယ့်ကျောင်း မရွေးဘဲ အားလုံးဝိုင်း၍ လုပ်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းရှေ့ မျက်နှာသာ တိုင်းမှာ ဆိုင်ရာကျောင်းက သန့်ရှင်းစေတဲ့အပြင် အကြီးအကျယ် ပြုပြင်စရာရှိရင် ကျောင်းတိုက်က ဝိုင်း၍ ပြုပြင်ကြပါတယ်။

၃။ မိမိတို့ဆိုင်ရာ ဆရာမိဘ–ဆွေမျိုးဉာတိ–ဒကာ ဒကာမတို့က ဆန်–ဆီ–ပဲ–ထန်းလျက်စသည် လှူလိုက်လဲ အားလုံး သံဃိက အဖြစ်ဖြင့် လှူ၍ ပုဂ္ဂလိက မထားရ၊ အားလုံးအတွက် တစ်နေရာတည်းမှာ ချက်ပြုတ်ရသောကြောင့် ကျောင်းတိုင်းမှာ သန့်ရှင်းမှုလဲ ပင်ကိုအတိုင်း ရှိနေပါတယ်။

၄။ စာအံတဲ့အခါ မည်သည့်ကျောင်း၌မျှ အသံကျယ်စွာ မအံရဘဲ တိုးတိုး အံရသောကြောင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုလဲ ကျောင်းတိုင်းမှာ အတော်ကလေး ရနေပါတယ်။

၅။ အားလုံး ကျန်းမာရေးအတွက် ဂိလာနကျောင်း သီးခြားထားသောကြောင့် မကျန်းမာသော ကိုယ်တော်ရှိရင် မိမိကျောင်းမှာ မနေရဘဲ ဂိလာနကျောင်းမှာ လာ၍နေရသောကြောင့်လဲ ကျောင်းတိုက်မှာ တစ်မျိုး သန့်ရှင်းနေပါတယ်။

၆။ အရေးကြီးသော ဂိလာနကို ဆေးရုံပို့မှု စသည်ဖြင့် ကူညီစရာရှိရင်လဲ သူ့ကျောင်း–ကိုယ့်ကျောင်းက ပုဂ္ဂိုလ်လို့ မရွေးဘဲ တာဝန်ဆောင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကူညီကြရပါတယ်။

၇။ စစ်ပြီးတဲ့အခါတုန်းက ဆောင်းအခါမှာ ကိုရင်တစ်ပါး ဖျားပါတယ်၊ ပထမ မြို့ကဆရာနဲ့ ကုပါတယ်, ဆရာက ညဥ့်အခါမှာ ကြပ်လာတဲ့ သလိပ်ကို နိုင်အောင် မကုနိုင်ပါဘူး, အင်္ဂလိပ်ဆေးကိုင်တဲ့ ဆရာကို ခေါ်ရပါတယ်၊ သူလဲ ထိုသလိပ်ကို နိုင်အောင် မကုနိုင်ပါဘူး, ကိုရင်က အားလဲနည်းလာတော့ သူကလဲ စိုးရိမ်, ဆိုင်ရာ ဆရာမိဘတို့ကလဲ စိုးရိမ်ပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ တာဝန်ဆောင် တချို့ကို ခေါ်ပြီးတော့ ကိုရင်ရဲ့ စိုးရိမ်ဖွယ်ကို ပြောပါတယ်၊ ဆေးဆရာတွေတော့ အဖျားထက် သလိပ်ကို မနိုင်ကြတော့ဘူး, ဒီသလိပ်ဟာ နေဝင်၍ အေးတဲ့အခါ ကြပ်ကြပ်လာတာပဲ, ဒီတော့ အအေးကို ကာကွယ်ဖို့ရာ တစ်ညလုံးရင်မှာ ကြပ်ထုပ်ကပ်ပေးရင်, တစ်ကိုယ်လုံးလဲ အအေး မလွှမ်းနိုင်အောင် ကာကွယ်ရရင် ဒီသလိပ်ကို နိုင်စရာရှိတယ်။

ဒါကြောင့် နေဝင်ခါနီး အအေးမများခင်ကစပြီး နေထွက်၍ အအေးပေါ့သည့်တိုင်အောင် ကြပ်ထုပ် မပြတ်စေဘဲ နာရီဝက်စီ,သို့မဟုတ် တစ်နာရီစီ အလဲအလှယ်ဖြင့် ကြပ်ထုပ်ထိုးရအောင် အဖွဲ့ ဖွဲ့ကြပါ၊ တစ်ဖွဲ့လျှင် **"ကြပ်ထုပ်မီးကင်သူ, ကြပ်ထုပ်ယူပေးသူ, ကြပ်ထုပ်ကို ကိုရင်ရဲ့ ရင်မှာ ကပ်ပေးသူ"**ဟု သုံးပါးကို ထိုအလုပ် မချို့ယွင်းအောင် ထိန်းဖို့ အကြီးတစ်ပါး, ဤလေးပါးသံဃာ ရှိပါစေ, စာချဘုန်းကြီးများက တစ်လှည့်စီအိပ်ပြီး ထိုအဖွဲ့များကို စောင့်ရှောက်ကြပါ၊ **"ကိုရင်ရဲ့ အသက်ကို ဒို့ ဆရာတပည့် လုယူဖို့ တာဝန်ယူကြပါစို့"**လို့ ပြောတဲ့အခါ အားလုံး သဒ္ဓါထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် ပြုစုကြပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သလိပ်ကို နိုင်သည့်အတွက် ကိုရင်လဲ ကျန်းမာလို့ အားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရပါတယ်ဘုရား။

မမွေဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ စားအတူ-နေအတူ စိတ်ဝမ်းမကွဲဘဲ ဆရာ တပည့် စည်းလုံးရတဲ့အကျိုးဟာ မကုန်နိုင်အောင်ပင် များတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, ဒါကြောင့် တပည့်တော်လဲ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြစ်အောင် စားရေး-နေရေး အဆင်ပြေအောင် တာဝန်ယူတဲ့ အပြင် စိတ်နေစိတ်ထားပါ သဒ္ဓါတရား မလျော့အောင် အသိဉာဏ်လဲ တိုးအောင်, နံနက် အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးချိန်မှာ နေ့စဉ် နာရီဝက်ခန့် ဩဝါဒပေးပါတယ်၊ ပြီးတော့မှ ဆွမ်းခံမသွားခင် စာအခြေရပြီး ကိုယ်တော် များအား သုတ္တန်ပါဠိတော်ကို အဓိပ္ပာယ်ပြောပြီး စာချပါတယ်ဘုရား။

မမွေဂုတ်။ ။အဲဒီလို ဆရာတပည့် လက်ကျညီညီနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ဆောင်ရွက်ကြတော့ လောက သံသရာ နှစ်မျိုးလုံး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ သာသနာ့ အသရေကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆောင်နိုင်တာပေါ့နော်၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်းအားလုံး ဒီနည်းအတိုင်း ကျင့်သုံး နိုင်ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, ဒီအတိုင်းသာ သဘောထားကြီးကြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အနွံအတာခံပြီး သည်းခံမှုဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထား ဆောင်ရွက်ကြရင် တပည့်တော်တို့ရဲ့ သာသနာဟာ နေလို လလိုမက ကမ္ဘာကစပြုပြီး အကြည့်ခံကြရမှာပါဘုရား၊ ဒါလောက်သာမကသေးပါဘူး,

လူတိုင်း၏ ခလေးစားမှု ခံယူကြရပြီး ကျင့်သုံးသူ–ကိုးကွယ်သူများဟာ ယခုဘဝမှာပင် ရင်အေးပြီး သာသနာရေးပါ မျှော်တွေး၍ အေးချမ်းမှုလဲ ဖြစ်နိုင်ကြရပါမည်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကဲကဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက်၄၀ ကျော် ၅၀ အတွင်းမှာ သူများ အထင်သေးပြီး နာမည်မှေးစရာ ဖြစ်လောက်အောင် နေရာကိုလဲ ရွှေ့ရတယ်, ရောက်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ဘာသာ စားရေး–နေရေးကို တပည့်များအတွက် စီစဉ်ရတယ်, ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးလဲ ဖြစ်လာတယ်, ကမ္ဘာစစ် အပြီးမှာ ရှားရှားပါးပါးနဲ့ ရောက်လာသော သံဃာများကို ထိန်းသိမ်းရင်း စာရေးရ–စာချရ–အမျိုး–ဘာသာ–သာသနာ ကြီးပွားရေး တရားဟောရတယ်, အနာဂတ်သာသနာ ပြုပြင်လို၍ ကျမ်းစာရေးရာမှာလဲ "ကွန်မြူနစ်"လို့ တချို့က စွပ်စွဲပြီး စာအုပ်ကို သပိတ်မှောက်မယ်လို့ အကြိမ်းအမောင်း ခံရတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကိုယ်တော်က ဘာမှ မဖြစ်သလိုနေပြီး ကျောင်းတိုက်အတွက် တိုးတက်အောင် ပြုပြင်နေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ခွဲကို ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားဘဲ နေမည်မဟုတ်ပါဘူး, အတုယူလိုတဲ့ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ အတုယူစရာကောင်းတဲ့ ခွဲပါပဲ၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သည်းခံမှုဖြင့် ဘုရားသာသနာတော်ကို ရှေးရှုကာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ခေါက်ချပြီး ဆောင်ရွက်တော့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မဟုတ်သော်လဲ အောင်မြင်သင့်သလောက်တော့ အောင်မြင်တယ် ဆိုရမှာပါပဲ၊ ဒီလို အပင်ပန်းခံရတဲ့ ငါးဆယ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံး နိဂုံး အုပ်ကြပါစို့ ကိုယ်တော်။

နိဂုံး။ ။**အသက်ငါးဆယ်, ထိုသည့်နယ်ကား, အရွယ်လည်းတင့်, ဉာဏ်လည်းပွင့်၍, ဆင့်ဆင့်တက်ကြောင်း, ဆက်ဖို့ကောင်းလည်း, အကြောင်းမဟန်, အဟောင်းကံကြောင့်, အမှန်အစစ်, မမှန်ဖြစ်၏၊ ထိုနှစ်ကမ္ဘာ, စစ်ဖြစ်လာသော်, အရာရာစုံ, မကောင်း ကြုံသား, လူ့ဘုံ ထုံးစံ, ကဲ့ရဲ့ဒဏ်ဖြင့်, ရန်မာရ် ပိတ်သဲ, ခရီးခဲ၌, စိတ်ခွဲ သန်သန်, နောက်မပြန်ဘဲ, ရဲမာန် ရဲဆေး, ရဲစိတ် မွေးလျက်, ရဲသွေး နီနီ, စိရရီသည်... သာကီနွယ်တို့ သွားလမ်းကို့။**

၁၂။ ငါးဆယ်လွန်လျှင်း=ခြောက်ဆယ်တွင်း

မမွှဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…ငါးဆယ်ကျော်ရင်တော့ ကံကောင်းကလေးများ ပေါ်လာလောက်ပါပြီ, ဘယ့်နှယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။အလုပ် မလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်တော့ အေးအေးသက်သာနဲ့ ဆရာတော်အခေါ်ခံပြီး ကံကောင်းပေါ်တဲ့ အရွယ်ပေါ့ဘုရား၊ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူအတွက်ကတော့ ကံကောင်းကံဆိုး အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ရိုးထုံးစံပါပဲ။

မမွှဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့လေ, ကိုယ့်အတွက်သာမက အမျိုး–ဘာသာ–သာသနာ အတွက် အားတက်သရော ကြိုးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာပဲ ရှေးရှေးကလဲ ခလုတ်တံသင်း ကုန်းကျင်းအဖုံဖုံ စုံနေတဲ့ လမ်းခရီးကို လျှောက်ခဲ့ရတာ ချည်းပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, ငါးဆယ်အတွင်းတုန်းက ကံအဆက် တွေ မကုန်သေးပါဘူး, စစ်ပြီးခေတ်မှာ တဖြည်းဖြည်း သံဃာများ ရောက်လာတော့ ထိုသံဃာ အများစုအတွက် ကျောင်းက စားရေး–နေရေး စီစဉ်ပေးလို့ အလိုက်အထိုက် နေသာပေမယ့် သက်န်း–ဖိနပ် အတွက် တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး၊ အချိန်အခါကလဲ အရာရာ ရှားပါးတုန်း အခါ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရှေးဆရာတော်ကြီးများ လက်ထက်ကစ၍ တောင်မြို့ သံဃာများကို ဝင်ခွင့်ပြုထားတဲ့ စစ်ကိုင်း မဟာဂန္ဓာရုံ ဝိနည်း စာပြန်ပွဲကို တပည့်တော်ရဲ့ တပည့်များကို ဝင်စေရပါတယ်၊ သင်္ကန်းကလေး ဖိနပ်ကလေးများ ရလိုရငြားပါ။

မမွှဂုတ်။ ။အဝေးသံဃာများကို ဝင်ခွင့်မပြုတဲ့ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲက ဘာပြုလို့ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ သံဃာကိုတော့ ဝင်ခွင့်ပြုသတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။စစ်ကိုင်း ဂန္ဓာရုံစာပြန်ပွဲဆိုတာ ပထမ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် နဲ့ ဒုတိယမဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်တို့ စခဲ့တာပါ၊ ထိုဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးက နွေအခါမှာ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံမှာလဲ ကြွပြီး သီတင်းသုံး လေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နှစ်ချောင့်တစ်ချောင်လို နေတာပါ၊ ဒီလို တစ်ချောင်တည်းလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံသံဃာကိုလဲ ခြွင်းချက် အနေအားဖြင့် ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလို အခွင့်ရလို့ ကိုယ်တော့်တပည့်များက ဝင်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပထမတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ဆီက အထူး ပြုပြင်ထားတာဖြစ်လို့ ရဟန်း သာမဏေများ ကြွသွားကြတဲ့အခါ သီလရှင်တွေကရော စာပြန်ပွဲလာတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေကရော အတော် ကြည်ညိုကြပါသတဲ့၊ (စစ်ပြီးစမို့ သံဃာ ၂၀ လောက်ပါ။)

မမွှေဂုတ်။ ။ကြည်ညိုရင် သာကောင်းတယ် မဟုတ်လား, ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကြည်ညိုစရာကောင်းရုံတွင် မကဘူး, တပည့်တော်ဆီက ဝိနည်းဘက်မှာလဲ ကြိုးစားနေတာဖြစ်လို့ ဝိနည်းပြန်တဲ့အခါ အထက်တန်း လေးစောင်ပြန်တွေက သိသိသာသာကြီး များများလာပါတယ်၊ ဒီတော့ လေးစောင်ပြန် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အထူးပို့ပြီး လှူရတဲ့အခါ တပည့်တော် ကျောင်း တိုက်က အရများနေတာ မြင်တော့ တချို့က စဉ်စားကြပါလိမ့်မယ်၊ တချို့ ကိုယ်တော်ကလေးများကလဲ **"တောင်မြို့ ဂန္ဓာရုံကချည်း ယူသွား တာပဲ"**လို့ ရယ်စရာ ပြောကြပါသတဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။အင်း...အကောင်းကလဲ မကောင်းကျိုး ပေးတတ်သေးတာပဲ ကိုယ်တော်, အကောင်းဘက်မှာလဲ သူများထက် သိပ်မကွာအောင် ကောင်းမှ လူ့မျက်စိ မမြင်တာ၊ သိပ်ကွာခြားလာရင် အမျိုးမျိုး မျက်စိတွေက အမျိုးမျိုး ကြည့်ပေမှာပဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဒီလို သီလရှင်များရော ဒကာ ဒကာမများပါ မျက်စိကျလာတဲ့အချိန်မှာ ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးလဲ စက္ခုတော် အလင်းမရ၍ စစ်ကိုင်းချောင်ရဲ့ အပူဒဏ်ကို ခံတော်မမူနိုင် သည့်အတွက် တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံသို့ ကြွတော်မူလာပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဆရာတော်ဘုရားကြီးက နွေအခါ အပူသက်သာရုံ ကြွလာတာ ပဲလား။

တပည့်တော်။ ။အပူလဲ သက်သာအောင် တပည့်များကိုလဲ ချီးမြှောက်ရာ ရောက်အောင် ကြွလာတာနဲ့ တူပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဘယ်လို ချီးမြှောက်ရာရောက်အောင်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကြီးက တပည့်တော်ကို ကျောင်းသားအရွယ်က စပြီး ဂရုစိုက်တော်မူပါတယ်၊ ယခုလဲ သံဃာတွေ အတော်များနေတယ်လို့ ကြားသိတော်မူတာနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ

တပည့်တော်အတွက် အဟောင်းတွေကို စုပေါင်းပြီး ကျောင်းဆောက်တဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီးထံမှာ ပိုနေသော နှစ်ခန်းပတ်လည် ကျောင်းကလေးကို တောင်းပါတယ်၊ ထိုကျောင်းကလေးကို ယူခွင့်လဲ ပြုပါတယ်၊ မကြာခဏလဲ **"မောင်ဇနကမှာ ကျောင်းမရှိလို့ ကျောင်းဟောင်းကလေး ချီးမြှင့်လိုက်ရတယ်"**လို့ အမိန့်ရှိပါသတဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် သနားပြီး ချီးမြှောက်တဲ့အနေနဲ့ ကြွလာဟန် တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ကိုယ်တော်နေဖို့ ကျောင်းကို ဘာပြုလို့ အဟောင်းတွေ စုပေါင်းပြီး ဆောက်ရတာတုန်း, ဒကာမရှိလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒကာ မရှိလို့ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး, ဆရာသမားကြီးများ သီတင်းသုံးဖူးတဲ့ အဟောင်းကိုပဲ တပည့်တော်က မြတ်နိုးလို့ပါ၊ အဲဒီ စုပေါင်းကျောင်းကလေးမှာ ပထမ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ အတိသုခ ဆရာတော်တို့ သီတင်းသုံးဖူးတဲ့ တောင်မြို့ကျောင်းက အဟောင်းတချို့လဲ ပါပါတယ်၊ စစ်ကိုင်း ဂန္ဓာရုံက ကျောင်းကလေးလဲ ပါပါတယ်၊ အားလုံး ပေါင်းပြီး လိုတာကိုမှ ဖြည့်စွက်ပြီး နေစရာဖြစ်အောင် စီမံပါတယ်၊ ထို ကျောင်းကိုပဲ ပြင်လိုတဲ့သူတွေက ဖျက်ပြင်ပါလို့လျှောက်ပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ အမွေတွေ ပါနေလို့ မဖျက်ပါဘူး၊ နေလို့ သပ္ပာယဖြစ်အောင်တော့ ထပ်ပြီး ပြုပြင်ပါတယ်၊ သုံးခါလောက် ရှိပါပြီ, ထပ်ပြုပြင်တာ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီး ကြွလာတာနဲ့ ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက်မှာ ပိုပြီး လူသိများသွားမှာပဲ နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့် သံဃာတွေ ကြည်ညိုစရာကောင်းလို့ စစ်ကိုင်းဘက်က သီလရှင်များက အကြည်ညိုများတဲ့အပြင် ဆရာတော်ကြီးက ကြွလာပြန်တော့ ဒကာ–ဒကာမတွေလဲ ပို၍ အကြည်ညိုများမှာကို မြင်ကြပါလိမ့်မယ်၊ တိုးလာသမျှကို ဂန္ဓာရုံဝိနည်းစာပြန်ပွဲက လက်ခံရင် စစ်ကိုင်း စာပြန် သံဃာတော်များမှာ အရ နည်းလိမ့်မယ်လို့ မြင်ကြဟန် တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နောက်နှစ်မှာ တောင်မြို့ ဂန္ဓာရုံက သံဃာတစ်ဝက်သာ စာပြန်ပွဲ ဝင်ခွင့်ပေးဖို့ အလေးအနက် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်...ဘယ့်နှယ့်ဟာတုန်း, ချီးမြှောက်ရမယ့်အစား ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ကြပါလိမ့်။

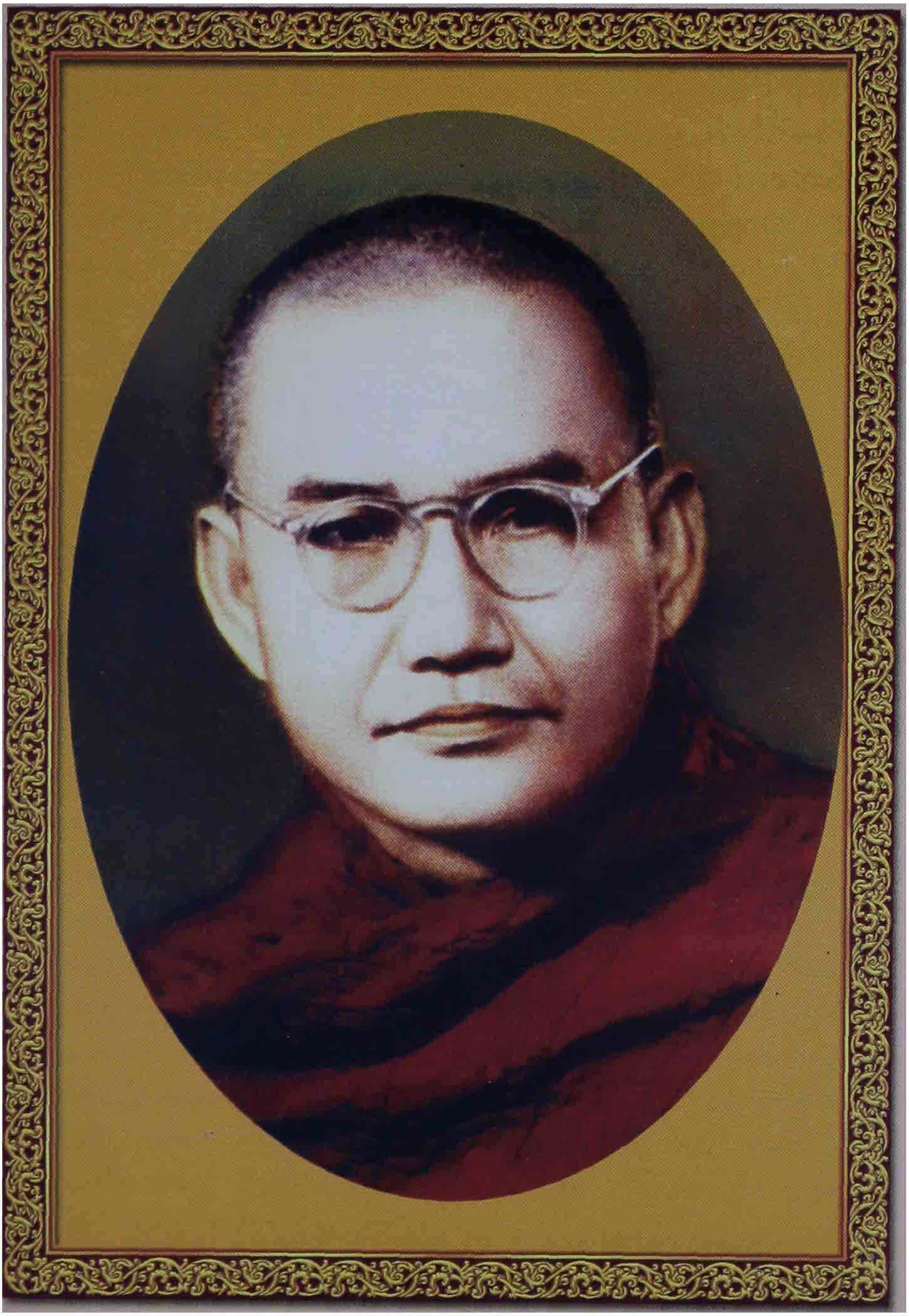

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
"အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ"ဘွဲ့ရရှိချိန် သက်တော်(၅၂)နှစ် အရွယ်ပုံတော်

တပည့်တော်။ ။ဒါတွင် ဘယ်ကမှာတုန်း, ဂန္ဓာရုံချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်၌ သံဃာများရဲ့ အပြုအစုခံနေခိုက်မှာပဲ တပည့်တော့်အတွက်"**အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ**"ဘွဲ့က ထွက်လာတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ လွန်စွာအားရတော်မူတာနဲ့ လာလာသမျှ အာဂန္တုကသံဃာများနဲ့ ဒကာ–ဒကာမတို့အား တပည့်တော်ရဲ့ ငယ်ငယ်က စာတော်ပုံနှင့်ဘွဲ့တံဆိပ်ရကြောင်းကို စပ်မိတိုင်း အမိန့်ရှိတော်မူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်တောင်မြို့ ဂန္ဓာရုံဟာ သံဃာတော်များရော လူဒကာ–ဒကာမများပါ လွန်စွာ မျက်စိကျစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပြီ, ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ်တော့်မှာ နောက်ထပ်တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်ဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ဘုရားကြီးလဲ တပည့်တော်တို့ သံဃာများရဲ့ အပြုစု ခံတော်မူရင်းပင် သက်တော်၉၁ နှစ်မှာ သိပ်ပြီး ရောဂါဒဏ်မခံရဘဲ ပျံလွန်တော်မူပါတယ်၊ အဲဒီ ပျံလွန်တော်မူပြီးတဲ့နောက် ဝိနည်းစာပြန်ပွဲ မတိုင်ခင်"**စစ်ကိုင်းဂန္ဓာရုံ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲဝင်ခွင့်ကို တောင်မြို့ဂန္ဓာရုံသံဃာများအတွက် လုံးဝ ပိတ်လိုက်ပြီ**"လို့ နာယကဆရာတော်များတိုင်ပင်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအကြောင်း ကြားရတော့ ကိုယ်တော့်စိတ်မှာ မထိခိုက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော့်အတွက် စိတ်မထိခိုက်ပေမယ့် တိုက်သံဃာများအတွက်တော့ ထိခိုက်ပါတယ်, တပည့်တော်က သံဃာများအတွက် ကျောင်းနဲ့ ဆွမ်းသာ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်၊ သင်္ကန်း ဖိနပ်အတွက် မကြိုးစားနိုင်ပါဘူး၊ သင်္ကန်းဖိနပ်အတွက် တချို့မှာ မခဲယဉ်းသော်လဲ တချို့မှာ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ အဲဒီ စာပြန်ပွဲကရတော့ ခဲယဉ်းတဲ့ တပည့်များမှာလဲ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ စာပြန်ပွဲကို ဝင်စေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဝိနည်းပါဠိကို နှုတ်တက်ရဖို့ အတွက်က စာပြန်ပွဲ မဝင်ရပေမယ့် ကျောင်းစည်းကမ်းအလိုက် ရကို ရကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအခါ စိတ်ထိခိုက်ကြသော စာသင်သား သံဃာကလေးများကို ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုများ ဩဝါဒပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော့်ကျောင်းတိုက်မှာ နံနက်ဆွမ်း စားပြီးတဲ့အခါ စာမပြင်ခင် သံဃာစည်းဝေးပြီး ဩဝါဒပေးလေ့ ရှိပါတယ်၊ ဩဝါဒပြီးမှ

ဆွမ်းခံသွားခါနီးအထိ စာပို့ချပါတယ်၊ အဲဒီ ထုံးစံအတိုင်း ဩဝါဒပေးတဲ့အခါ **"စစ်ကိုင်းဘက်က မဟာဂန္ဓာရုံ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲကို ဒီတိုက်က မဝင်ရ"**လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီတဲ့၊ ဘုန်းကြီးကလဲ သက်န်း ဖိနပ်ကလေးများ ရအောင်လို့သာ ဝင်စေရတာဖြစ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရမယ့်လာဘ်ဟာ အနောက်ဘက်အပေါက်က မဝင်လာရင် အခြားအပေါက်က ဝင်လာပါလိမ့်မယ်, ဘာမှ အထူး မစဉ်းစားကြပါနဲ့, မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်သာ ဝိနည်းတော်ကို လေးလေးစားစား နေနိုင်ကြဖို့ သတိပြုကြပါ၊ **"အကျိုးပေးဖို့ ရှေးရှုနေတဲ့ကံဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အမှန် အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်"**လို့ တပည့်တော် ယူဆတဲ့အတိုင်းပင် ဩဝါဒ ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က စစ်ကိုင်းစာပြန်ပွဲ မဝင်ရရင် ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲ လုပ်ပါ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ ဒကာ-ဒကာမများနဲ့ စပ်ပြီး မူရှိပါတယ်၊ **"ဒကာ-ဒကာမများမှာ သံဃာတော်များကို လှူကြပေမယ့် သူတို့ပစ္စည်း ရှာရတာ အလွန် ပင်ပန်းရှာကြပါတယ်၊ လှူ-လှူချင်းပေးဖို့ အလွန်လဲ တွန့်တိုကြတယ်၊ နေ့စဉ်လဲ သံဃာများကို ဆွမ်း-ဆွမ်းဟင်း လောင်းလှူကြရပါတယ်၊ တချို့မှာ ကျောင်းကြီးကျောင်းငယ် ဆောက်လုပ်ကြပါတယ်၊ သံဃာများအတွက် သူတို့ ကုန်ကျစရိတ်ဟာ များလှပြီ၊ နောက်ထပ်အပို ကုန်ကျမယ့် ကိစ္စကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်သင့်တယ်"**လို့ တပည့်တော်မှာ မူရှိနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်မှာ စေတီတော်ကို သာယာအောင် ပြုပြင်ထားသော်လဲ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်တဲ့ ဘုရားပွဲ မလုပ်ပါဘူး၊ ကထိန်ပွဲ-ရဟန်းခံပွဲ-ဝါဆိုပွဲ-ပဝါရဏာပွဲစသော ငွေကုန်ရမယ့် ပွဲဟူသမျှ ဘာကိုမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ သူတို့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လာလှူတဲ့ကိစ္စမှာလဲ ပွဲဆိုင်ရာ မပါစေဘဲ ကိစ္စပြီးစေပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်ရဲ့ မူအရ ဒကာ-ဒကာမတွေ အလှူလာအောင် လမ်းခင်းသလိုဖြစ်နေတဲ့ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲကို တပည့်တော်ရဲ့မူက လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နေ့စဉ်နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်တက်ရာမှာ အလှည့်ကျအားဖြင့် ဝိနည်းကို ရွတ်နေကြလို့ ပွဲမလုပ်တဲ့ ဝိနည်းပြန်ကတော့ နေ့စဉ်နေ့စဉ် မှန်မှန်ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် **"အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ"**ဘွဲ့ရပြီးတဲ့နောက် သာသနာရေးအတွက် အစိုးရဆိုင်ရာ အလုပ်တွေ ဘာများလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကလေးရော လူကြီးပါ စာရိတ္တဘက်က ကျဆင်းနေလို့ စာရိတ္တကောင်းအောင် ရည်ရွယ်ပြီး အစိုးရက ကျောင်းသားတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ စီစဉ်ပေးဖို့ရန် ဆရာတော်လေးပါးနဲ့ လူကြီးများစုံညီ ကော်မတီဖွဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ လေးပါးထဲမှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ (နောင်ခါ မဟာရဋ္ဌဂုရု) ညောင်ရမ်းဆရာတော်, ရန်ကုန်ကျောင်းတော်ရာတိုက် မန်းဦးဆရာတော်, ရန်ကုန်ဘုရားကြီးဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်များပါပါတယ်၊ လူကော်မတီမှာတော့ တရားဝန်ကြီး**ဦးသိန်းမောင်**စသော လူကြီးများ ပါပါတယ်၊ တပည့်တော် တာဝန်ယူပြီး (လေးတန်းအထိ) သင်ခန်းစာများကို ရေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအခါမှာ ဘယ်သွားပြီး စည်းဝေးရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်သွားပြီး အများအားဖြင့် ဟိုက်ကုတ်ရုံးကြီးမှာ စည်းဝေးရပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်တုန်းက မီးရထားလမ်းက စိတ်မချရသေးလို့ လေယာဉ်နဲ့ချည်း အစည်းဝေးရှိတိုင်း သွားရပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ ပထမအခေါက်တော့ ကျောက်ကုန်း ဓမ္မမေဒနီတိုက်မှာ တည်းပါတယ်၊ နောက်တော့ အစည်းဝေး ပို့ရယူရတဲ့ ကားကို အားနာလို့ ဓမ္မသုခတိုက်ဇရပ်မှာပဲ တည်းပါတယ်, ဆွမ်းအတွက်တော့ **ဒေါ်ရူပမာလာ**က တာဝန်ယူပါတယ်၊ စာရေးစရာရှိတဲ့အခါ မိမိနေရာ တောင်မြို့ပြန်ပြီး ရေးပါတယ်၊ အဲဒီ ဓမ္မသုခတိုက် သွန်းဘုရားကြီးအနီးမှာ တည်းရတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရေတိုင်မှာ အရပ်ထဲက လူတချို့ မကြာမကြာလာပြီး ရေခပ်ကြပါတယ်, တချို့လူတွေက ရေပိုက်နူတ်သီးကို ဖွင့်ပြီး မပိတ်ဘဲ ထားခဲ့လို့ တပည့်တော် မြင်တိုင်း သွားသွားပြီး ပိတ်ရပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ နွေအခါဖြစ်လို့ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ရေရှားတဲ့အကြောင်း သတင်းစာက မကြာမကြာ ရေးနေပါတယ်၊ လူတွေက စည်းကမ်းမရှိတော့ ရှားသင့်သလောက်ထက် ပိုရှားနေဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ကိုယ်တော်, တပည့်တော်တို့ လူစုကို စည်းကမ်းရှိအောင် အသိဉာဏ် ပေးဖို့ကတော့ ယနေ့အထိ လိုနေပါသေးတယ်။

တပည့်တော်။ ။တစ်နိုင်ငံလုံးတော့ မပြောနဲ့တော့ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာတောင် စည်းကမ်း ရှိအောင် မကြာ မကြာ ဩဝါဒထဲမှာ ထည့်ပြီး ပြောနေရပါတယ်၊ လူမျိုးအလိုက် ရပ်ရွာ မိဘ ဆွေမျိုးတွေကလဲ

စည်းကမ်းရှိသေတဲ့ထုံးစံ နည်းပါးတဲ့အပြင်, မူလဆရာဖြစ်တဲ့ ကျေးရွာဘုန်းတော်ကြီးများကလဲ မသင်ပြနိုင်ခဲ့ကြတော့ တပည့်တော့်ကျောင်းမှာ အရာရာစည်းကမ်းရှိဖို့ကိုပဲ အထူးတာဝန်ယူပြီး သင်နေရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က ရဟန်းသံဃာတော်များကို စည်းကမ်းကျကျ အုပ်ချုပ်သင်ပြတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ အများအပြား ဖြစ်စေချင်တာပါပဲ၊ အဲဒီလို ကျောင်းတိုက်ကထွက်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေသာ ကျေးရွာဘုန်းကြီးတွေဖြစ်လာရင် ရွာသူရွာသား လူကြီးများနဲ့ ကလေးတွေပါ စည်းကမ်းရှိသေတဲ့ အကျင့်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းက ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်သဘောအတိုင်းတော့ အစိုးရကပါ လိုက်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။အစိုးရက လိုက်နိုင်ရင်တော့ နှစ်အနည်းငယ်နဲ့ အထမြောက်နိုင်တာပေါ့ဘုရား, အစိုးရက မလိုက်စေကာမူ ဘုန်းတော်ကြီးများကိုယ်တိုင်က ဒီလို ဆန္ဒရှိရင်လဲ တဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တော့ တတ်နိုင်သမျှ တာဝန်ဆောင်နေမှာပါပဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာ ရေးပြီးတော့ အစိုးရက ဘာလုပ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။**"ဉာဏ်ပူဇော်ခ"**ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို (၁၅၀၀ိ)စီ လှူပါတယ်, လူဝတ်ကြောင် **ဦးတင်ရွှေ**ကတော့ ယူပါတယ်, တပည့်တော်က မယူပါဘူး၊ အထက်တန်းအတွက်ရေးတဲ့ မန်းဦးဆရာတော်လဲ မယူပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာပြုလို့ မယူတာတုန်း, သုံးစရာကိစ္စ မရှိလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားတိုက်ပတ်လည် စမြင်အမိုးအတွက် (၁၅၀၀ိ)ကုန်မှ လောက်မယ့်ကိစ္စက လောလောဆယ်ကို ရှိနေပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ဘာ့ကြောင့် မယူသလဲ, မအပ်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒကာကြီး **ဦးသိန်းမောင်**က အပ်တဲ့နည်းနဲ့ လျှောက်ပါတယ်, ဒါ့ကြောင့် ဝိနည်းနဲ့လဲ အပ်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အပ်ရင် ဘာပြုလို့ အလှူမခံတာတုန်း။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
သက်တော်(၅၅)နှစ် အရွယ်ပုံတော်

တပည့်တော်။ ။အဲဒီတုန်းက ဒကာကြီး ဦးသိန်းမောင်ထံ ပြန်လိုက်တဲ့စာ ရှိပါသေးတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာစီစဉ်ရေးအဖွဲ့
အတွင်းရေးမှူးမှတစ်ဆင့်
ဥက္ကဋ္ဌ ဒါယကာကြီး ဦးသိန်းမောင် ထံ

ကိစ္စ။ ။အလှူတော်ငွေ ၁၅၀၀ိ (တစ်ထောင့်ငါးရာ) နှင့်စပ်၍ ဘုန်းကြီး၏ သဘောဆန္ဒကို ပြန်ကြားခြင်း။

၁။ ပြန်ကြားသိစေအပ်ပါသည်, ဥက္ကဋ္ဌ ဒကာကြီး... နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ ပညာရေးဝန်ကြီးက "ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ"စီစဉ်ရေးအဖွဲ့မှ တစ်ဆင့် ဘုန်းကြီး၏ နဝကမ္မအား ဝတ္ထု တစ်ထောင့်ငါးရာကို အခမ်းအနားဖြင့် လှူဒါန်းရန် စီစဉ်နေကြောင်းကို ကြားသိရ၍ ပုထုဇဉ်သဘာဝအတိုင်း ဝမ်းမြောက်ပါသည်။

၂။ သို့သော် နိုင်ငံတော်နှင့် သာသနာတော်ကို အမှန် တိုးတက်စေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ဘာသာရေး ကျမ်းစာများကို ရေးသားခဲ့သော, ရေးသားဆဲလည်း ဖြစ်နေသော ဘုန်းကြီး၏အတွက်မှာ ဤကိစ္စနှင့်စပ်၍ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ယူဆပါသည်။

၃။ ဘုန်းကြီးသည် တိုင်းသူပြည်သား လူအများ၏ အဖိုးအခမဲ့ လှူဒါန်းကြသော ဆွမ်း-သင်္ကန်း-ကျောင်း-ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးစား၍ ကျောင်းသား သာမဏေ ရဟန်းဘဝဖြင့် ဆရာသမားများ အထံတော်ဝယ် အဖိုးအခ မပေးရဘဲပင် ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သင်ယူကာ အထိုက် အလျောက် ရှင်လူအများ လေးစားလောက်အောင် တတ်မြောက်ခဲ့ရသည် ဟူသော အခြေခံအကြောင်းကို မမေ့သင့်ပါ။

၄။ နိုင်ငံတော် အစိုးရနှင့်တကွ ဥက္ကဋ္ဌဒကာကြီး အမှူးထားသော သင်ခန်းစာ စီစဉ်ရေးအဖွဲ့က နိုင်ငံတော် အမျိုးသား အမျိုးသမီးကလေးများအတွက် မူလတန်းမှ စတုတ္ထတန်းအထိ ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာကို စီစဉ်ပေးပါရန် တောင်းပန် လွှဲအပ်ခြင်းသည်ပင် ဘုန်းကြီး၏ အရည်အချင်းကို လေးစား ကြောင်း ထင်ရှားသောလက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးက ပထမ ကျေနပ်ခဲ့ပါပြီ။

၅။ ဘုန်းကြီးစီစဉ်ပေးအပ်သော သင်ခန်းစာကို အစိုးရက ကောင်းမွန်စွာ ရိုက်နှိပ်၍ စာသင် ကျောင်းသားကလေးများအား သင်ကြဖို့ရန် အခမဲ့ ဝေငှမည်ဟူသော ရင်ရွယ်ချက်ကို သိရသောကြောင့် ဒုတိယ တစ်ဖန် ကျေနပ်ရပြန်ပါသည်။

၆။ ထိုသို့ ကျေနပ်ခြင်းအမျိုးမျိုး ရှိပြီးရုံမျှမက ဘုန်းကြီးသည် **"အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်းစာ"**၌ ငွေအလှူခံမှု၏ အပြစ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ရေးထားသည့်ပြင် ကျောင်းတိုက် သံဃာများအားလည်း ထိုအပြစ်ကို ပြောပြ၍ သြဝါဒပေးလေ့ ရှိပါသည်။

၇။ နိုင်ငံတော်နှင့် သာသနာတော်ကို သဘာဝကျကျ တိုးတက်စေလိုသော ထိုဆန္ဒကို အကဲခတ်မိပုံ ရသောကြောင့်ပင် ရန်ကုန်မြို့ ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ အသင်းနှင့် မန္တလေးမြို့ သာသနာတော်လုံးဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်းတို့က ယခုအချိန်မှာ ဘုန်းကြီးကို လေးစားအားကိုးလျက် ရှိကြပါသည်။

၈။ ဘုန်းကြီး၏ ဒကာဖြစ်ကြသော ထို အသင်းများသည် **"ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာကို ရေးပေးသည့်အတွက် လှူအပ်သော နဝကမ္မ တစ်ထောင့်ငါးရာကို ဘုန်းကြီးလက်ခံသတဲ့"**ဟု ကြားရသောအခါ များစွာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရှာကြပါလိမ့်မည်။

၉။ ပြခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် ဘုန်းကြီးအား နဝကမ္မကို လှူဒါန်းဖွယ် မလိုတော့ပါ၊ အခမဲ့ သင်ကြား၍ တတ်မြောက်ခဲ့သော အရည်အချင်းဖြင့် အခမဲ့ ဝေငှမည့် **"ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ"**ကို စီစဉ်ရသော ကောင်းမှုသည် ဘုန်းကြီးအတွက် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို အခမဲ့ သိမြင်ရန်နှင့် ဘုန်းကြီး၏ သြဝါဒခံ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကျေနပ်ရန်သာ ဖြစ်ပါစေတော့။

ဦးဇနကာဘိဝံသ

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ သင်ခန်းစာကိစ္စ ပြီးသောအခါ နောက်ထပ် ဘာကိစ္စ ပေါ်လာသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီကိစ္စ ပြီးသောအခါ ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင်ကိစ္စ, ဝိနိစ္ဆယကိစ္စများ ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင်ကိစ္စ၌ ကိုယ်တော်က ဘာများ အရာထင်အောင် ပါဝင်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။"**ဆဋ္ဌသံဂါယနာ**"ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို "**အနာဂတ်သာသနာရေး**"ကျမ်းစာတုန်းက တပည့်တော်စ၍ သုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆဋ္ဌသံဂါယနာဟာ သာသနာကို သန့်ရှင်းအောင် စီမံဖို့သည် ပထမနဲ့ အဓိကအကျိုး, ပိဋကကျမ်းစာတွေ သန့်ရှင်းဖို့သည် ဒုတိယအကျိုး ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ နှစ်မျိုးတွင် ယခု ပြုလုပ်ကြမယ့် ဆဋ္ဌသံဂါယနာမှာ ပထမအကျိုး မပါပါဘူး၊ ဒုတိယအကျိုးကိုသာ ရည်ရွယ်ကြပါတယ်၊ ပထမအကျိုး ရမှသာ ငွေကုန်ရကျိုး နပ်မှာပါ၊ ဒုတိယအကျိုး အတွက်မှာ ဒါလောက် ငွေကုန်ဖို့ မလိုပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းမှာ အလုပ်များနေတဲ့အတွက် "**တပည့်တော်ကို ဝန်ဆောင်ထဲ မထည့်ပါနဲ့**"လို့ ပထမအစည်းအဝေးမှာ ပြောပါတယ်၊ ဒီတော့ ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များက "**ဝန်မဆောင်နိုင်လဲ မဆောင်ရပါဘူး, နာမည်ပါရုံတော့ ထည့်ပါရစေ**"ဟု ပြောလို့ ထည့်ခွင့် ပြုရပါတယ်၊ ဝန်တော့ အထူး မဆောင်ရပါဘူး, ဝန်ဆောင် အစည်းအဝေးလဲ တစ်ခါ တစ်ရံမှ တက်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က စိတ်ကောက်တာလား။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး, တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့ သာသနာသန့်ရှင်းရေးတော့ စာရေးပြီး အကြံပေးပါသေးတယ်၊ ဘာမျှ အရေးမယူကြပါဘူး၊ တချို့က ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ တွေ့ပါတဲ့၊ "**ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ တွေ့ပြီး ပြောပါ**"လို့ အကြံပေးကြပါရဲ့၊ တွေ့ပြီးပြောသော်လဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ကန့်ကွက်ရင် ပျက်မှာမို့ မတွေ့တော့ပါဘူး၊ ဆဋ္ဌသံဂါယနာပြီးမှ ဝန်ကြီးချုပ် မန္တလေးလာတဲ့အခါ ဒကာဦးလှ (လူထု)က တပည့်တော် ကြံစည်ကဲ့တဲ့အကြောင်းကို စကားစပ်မိ၍ ပြောပြလို့ ဝန်ကြီးချုပ်က နန်းတော်ထဲမှာ သံဃာအများကို ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ချန်ထားပြီး တပည့်တော်နဲ့ တော်တော်ကြာကြာ ဆွေးနွေးပါတယ်၊ အဲဒီ အခါကျမှ သဘောကျလို့ "**သာသနာ သန့်ရှင်းရေးကို ယခုလုပ်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား**"လို့ လျှောက်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မြန်မာစကားပုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား, "**ဦးကျိုးမှတော့ ပုံနဲ့ တိုက်လို့ မရနိုင်ဘူး**" ဆိုတာ၊ ဒါ့ကြောင့် "**သံဂါယနာ တင်တုန်းက

သံဃါယနာ အရှိန်နဲ့ ရောပြီး သာသနာသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင် ရနိုင်စရာ ရှိပါတယ်၊ ယခုတော့ ဦးကျိုးသွားပြီ ဖြစ်၍ ပွဲနဲ့တိုက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ နောင်ခါမှ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စဉ်းစားထိုက်ပါတယ်”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝိနိစ္ဆယကိစ္စကျတော့ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝိနိစ္ဆယကိစ္စမှာလဲ တပည့်တော် မပါလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြောင်းမြဆရာတော်နဲ့ ကျောက်ကုန်း မေဒိနီဆရာတော်ကို ထည့်ထားတော့ ထို ဆရာတော်နှစ်ပါးလုံးက စကားနည်းတော်မူကြတာနဲ့ တပည့်တော် ပါရတာပါ၊ သိပ်ပြီး အလုပ်မလုပ်ရပါဘူး၊ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအတွက် သီးခြား ဝိနိစ္ဆယဌာန ရှိဖို့ကိုသာ ကြိုးစားရပါတယ်၊ ထို သီးခြားဆိုတာလဲ ရုံးတွေ ဘာတွေဖွင့်တဲ့ သီးခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် သံဃာများရဲ့ အမှုကို ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် ဆရာတော်ကြီးများထံ အဆုံးအဖြတ်ခံဖို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တစ်ဖန် အဲဒီဝိနိစ္ဆယအတွက် ကော်မတီ ရွေးရပြန်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ နောက်ထပ်အတွက်တော့ တပည့်တော် မပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အစည်းအဝေးရပ်နားပြီး ကော်မတီဝင် အနီးစခန်း ဆရာတော်နဲ့ ပိုက်ကျုံးဆရာတော်က ဂိုဏ်းရဲ့ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များကို ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သို့ ပင့်ပြီး အစည်းအဝေး၌ ဖြစ်သမျှကို မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှာ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီအခါ သံဃာများက တပည့်တော် ကို တာဝန်ပေးလို့ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ သဘောကျဖြစ်သော ဝိနိစ္ဆယစည်းမျဉ်းကို ဝိနည်းပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ထောက်ပြပြီး ရေးလိုက်ရပါတယ်၊ [ထို ဝိနိစ္ဆယစာတမ်းကို သီးခြားစာအုပ်ကလေး ရိုက်ထားပါသည်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် ၆၀ အတွင်းမှာ ပါဠိတက္ကသိုလ်များလဲ ပေါ်ပေါက်လာတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, “ပါဠိတက္ကသိုလ်” ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလဲ တပည့်တော်ရဲ့ **“အနာဂတ်သာသနာရေး”**ကျမ်းစာထဲမှာ စ၍သုံးခဲ့ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်နေတဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်က...

၁။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရဟန်းတော်များရဲ့ စာသင်နည်းဟာ အလွန်ရှေးကျနေလို့ စာသင်နည်းကို ပြုပြင်ပေးမယ့် ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၂။ ပါဠိတက္ကသိုလ်၌ သီတင်းသုံးပြီး အုပ်ချုပ် စာချတော်မူကြတဲ့ နာယက–ဓမ္မာစရိယ ဆရာတော်များလဲ အင်မတန့် သိက္ခာသမာဓိနဲ့ ဝိနည်းကို လေးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဖြစ်သင့်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၃။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်ကို မြင်ရသူတိုင်း လေးစားလောက်သော သမာဓိပညာဖြင့် ပါဠိအပြင် သက္ကတဘာသန္တရ အမျိုးမျိုးကို တစ်မျိုးစီ တစ်မျိုးစီ ကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ ပါဝင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၄။ ကျေးရွာတို့၌ ကျောင်းထိုင်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပေါ်ထွန်းစေနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၅။ တန်းအသီးသီး ခွဲခြား၍ စာသင်နည်းကို စီစဉ်ထားသောကြောင့် မူလတန်း အလယ်တန်း–အထက်တန်း စာသင်တိုက်များကိုလည်း အဆွယ်အပွား အဖြစ်ဖြင့် မြို့တိုင်း ရွာကြီးတိုင်းမှာ ပေါ်ထွန်းစေနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၆။ စာသင်နည်းသာမက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဘာသာရေး အစီအစဉ်ကိုလဲ အစဉ်အတိုင်း သီလမှစ၍ ဘာဝနာတိုင်အောင် ညွှန်ပြ၍ ဒါနမှုကိစ္စ၌ အပိုပကာသနရဲ့ အပြစ်ကိုလဲ စီစဉ်ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၇။ အစိုးရက အားပေးလို့ရှိရင် သာသနာတော်၌ ရဟန်း သာမဏေအဖြစ်ဖြင့် ဝင်လိုသူများအတွက် ဂန္ထဓုရ (စာသင်လိုသူ)လား, ဝိပဿနာဓုရ (ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်လိုသူ)လားဟု အစကပင် စီစစ်၍ ရည်ရွယ်ချက်ရှိမှ ဝင်ရမယ့် ဥပဒေလုပ်ဖို့ရန် အစိုးရကို တိုက်တွန်းနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၈။ သာသနာတော်သို့ ဝင်ပြီးနောက် ရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း ဂန္ထဓုရကျောင်း–ဝိပဿနာဓုရကျောင်း၌ နေဖို့ရန် ဂန္ထကျောင်း ဝိပဿနာကျောင်း နှစ်မျိုးလဲ ရွာကြီးတိုင်း–မြို့တိုင်းမှာ ရှိနေဖို့ ကြိုးစားရမည့် ပါဠိတက္ကသိုလ်။

တပည့်တော်မှာ ပါဠိတက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်အတွက် ဤမျှလောက် အဆင့်မြင့်မြင့်ကို စဉ်းစားပြီး သီတင်းသုံးဖော် တချို့နဲ့လဲ ဆွေးနွေးပြီးဖြစ်သောကြောင့် မိုးတွင်းအခါ မှိုတွေပွင့်သလို ပွင့်၍လာသဖြင့်

သာယာဖွယ်ကောင်းသော ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်တွေကို တပည့်တော့် ကျောင်းတိုက်က မိုကြည့်ပရိသတ် အနေဖြင့်သာ သင့်သလို ကြည့်နေခဲ့ ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်သဘောကျ မဟုတ်တတ်သော်လဲ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်တွေဟာ သာသနာအတွက် ကျေးဇူး ရှိတန်သလောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ရှိတန်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်, တပည့်တော်က ရှိတန် သလောက် မဟုတ်ဘဲ ရှိသင့်သလောက် ရှိစေချင်တာပါ၊ ယခုဟော့ ရှိသင့် သလောက် မရောက်ဘဲ, ရှိတန်သလောက်သာ ရှိလို့ အားမရတာပါ, သာသနာ့ခေါင်းဆောင် ဆရာတော်များနဲ့ စာချ ဆရာတော်များက စုပေါင်း ကြံစည်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြရင် လက်ရှိအဆင့်ထက် မြင့်တဲ့ **"ပါဠိတက္ကသိုလ်ကြီး"** ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း မလုပ်ဘဲ စုပေါင်းညီညာ ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းရပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်းကိုင်း, ကိုယ်တော်ရဲ့ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်အတွင်း၌ ဖြစ်သမျှ အဖုံဖုံကို အတော်စုံအောင် သိရပြီဖြစ်၍ ဤအခန်းအတွက် ကမ္ပတ်ဖုံး၍ နိဂုံးအုပ်လိုက်ကြစို့။

နိဂုံး။ ။သက်ငါးဆယ်ကျော်, ခြောက်ဆယ်ပေါ်လည်း, ရွှင်ပျော်အေးမြ, မနေရဘဲ, သာသနာ့ဝန်, တစ်ပါးကျွန်သို့, အားသွန်ကြိုးပမ်း, နေ့စဉ် ထမ်း၍, အစွမ်းအလျောက်, စခန်းပေါက်လည်း, ဝမ်းမြောက်သည့်ဟန်, သာဓုသံကို, မနာခံရ, ဝိုင်း၍ချ၏၊ ကာလကြာညောင်း, အခါပြောင်း သော်, အကြောင်းရှေးကံ, အကောင်းဖန်သဖြင့်, မှန်မှန်ဖြိုးလက်, တိုး၍ တက်၏၊ သို့တွက်သံဝေ, တရားဖြေ၍, လူ့ပြေတွေ့ကြုံ, လောကခံစုံ ကြောင့်, မတုန်စေဘြား, ကိုယ့်စိတ်ထားကို, နောက်သားလူရှင်, ယူစေ ချင်သည်... စိတ်တွင်သုခ–ရကြောင်းတည်း။

၁၃။ ခြောက်ဆယ်ကျော်ရှယ်=ခုနစ်ဆယ်

မမွဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ...ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ် အဟွင်းမှာ ခလုတ်တံသင်း ကုန်းကျင်းတွေ ပေါများသော လမ်းကိုသာ လျှောက်ခဲ့ရတယ်နော်, ခြောက်ဆယ်ကျော်ရင် ကံပေါ်ကောင်းပါရဲ့။

တပည့်တော်။ ။တစ်ကိုယ်ကောင်း လမ်းသွားသူ့အတွက်သာ**"လူ့ချမ်းသာ"** ဆိုတဲ့ အချိန်အရွယ်ကောင်းကို ရနိုင်တာပါ, အများကောင်းစားအောင် လုပ်ရမယ့်ကံ ပါလာသူဟာ ဉာဏ်က လုပ်စရာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်နေတာဖြစ်တော့ အမြဲဝီရိယထုတ်၍ အလုပ်လုပ်နေရပါတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်တော့လဲ ထိမိ တိုက်မိ ခိုက်မိစရာ ဆူးငြောင့်ခလုတ်တွေကို တွေ့ရမှာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် အသက်ကြီးလေ ဉာဏ်ကြီးလေ, အလုပ်လုပ်စရာ မြင်လေ ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်မှာ ဘယ်သူမဆို **"လူ့ချမ်းသာ"**ဆိုတဲ့ အချိန်အရွယ်ကောင်းကို ရဖို့လမ်း မရှိနိုင်ပါဘူး။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ခြောက်ဆယ်ကျော်တောင် အလုပ်တွေက များပြီး ပင်ပန်းတုန်းပဲလား။

တပည့်တော်။ ။မပင်ပန်းဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားဘုရား, ကျောင်းတိုက်သံဃာက တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးလာတော့ သူတို့အတွက် စားရေး–နေရေး–ပညာပေးရေးသာမက စည်းကမ်းတကျ နေကြဖို့ရာ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း (အရုဏ်ဆွမ်းစားအပြီးမှာ) ဩဝါဒ ပေးရပါတယ်, တရားဟော အတွက်ကလဲ လျှော့တယ်လို့ မရှိသေးပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းနေတာကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် မသိသော်လဲ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဒကာတချို့က သိဟန်တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ ဒကာ**ဦးပွင့်ကောင်း**က သူရဲ့ ရန်ကုန် မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက် အတွင်းမှာ သိမ်တိုက်ပြီးတော့ တပည့်တော်ကို ရေစက်ချပင့်ပါတယ်, စောစောက ရင်းနှီးပြီး, တောင်မြို့ ကျောင်းတိုက်မှာ ငပြာရည် လိုသလောက် ထောက်ပံ့တဲ့ ဒကာဖြစ်လို့ မငြင်းသာပါဘူး၊ ဒါနဲ့ တပည့်တော် ကဆုန်လပြည့်နေ့ အရောက်သွားရပါတယ်, အခြားဆရာတော်များ သုံးညစီ တရားဟောကြသလို, တပည့်တော်လဲ သုံးည ဟောရပါတယ်၊ ရေစက်ချကိစ္စ ပြီးတဲ့အခါ မပြန်သေးခင် ကျန်းမာရေးစစ်ဖို့**"သမားတော်ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်ကြီးဦးအေး"**ကို ကျောင်းဒကာက ပင့်လာပါတယ်, ဆရာဝန်ကြီးက စစ်ဆေးပြီး ဘာရောဂါ တွေ့တယ်လို့

မပြောပါဘူး၊ **"ဆေးရုံတက်ပါ"**ဆိုလို့ အမရပူရသို့ ခေတ္တပြန်ပြီး စီမံစရာရှိတာ စီမံရပါတယ်၊ ထို့နောက် ဝါမဆိုခင် ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်အောင် ရန်ကုန်ပြန်၍ ဆေးရုံကြီး တက်ရပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဆေးရုံမှာ ဘယ်လိုနေရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆေးရုံကြီးကို မရောက်ဖူးပါဘူး, ဒါ့ကြောင့် ဆေးရုံရဲ့ အကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး၊ ဆေးရုံရောက်တဲ့အခါ တပည့်တော် နေတဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ဦးခန်းနှစ်ခန်းက သံဃာများချည်း နေရပါတယ်, ပိုက်ဆံပေးရတဲ့ အခန်းတွေဖြစ်လို့ သန့်ရှင်းပါတယ်၊ တစ်ဆက်တည်း နံရံခြားထားတဲ့ အခန်းတွေမှာ လူယောကျ်ားတွေချည်း ရှိသော်လဲ တစ်ထပ်တည်းမှာပင် အတော်ဝေးတော့ မိန်းမတွေလဲ ရှိပါတယ်, အောက်ထပ်တွေမှာလဲ မိန်းမတွေရှိပါတယ်, လှေခါးက တစ်ဆက်တည်းပါ၊ ဒါ့ကြောင့် ညကျတော့ တပည့်တော်က ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီး မအိပ်ပါဘူး, (သဟသေယျ) အာပတ်မသင့်အောင် ထိုင်လျက်အိပ်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို အတူလိုက်နေတဲ့ ဒကာကြီးကျော်က နံနက်စောစော စားဖွယ်သောက်ဖွယ် အပို့လာတဲ့ ကျောင်းဒကာအိမ်က ဒကာကို ပြောပါတယ်, အဲဒီ ဒကာက ဆရာဝန်ကြီး **ဦးအေး**လာတဲ့အခါ ပြောပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးက သြဇာရှိသူဖြစ်တော့ **"ဒီလိုဆိုရင် ည ၇ နာရီလောက် ကျောင်းပြန်အိပ်ပြီး နံနက် ၆ နာရီလောက် ရောက်အောင် ကြွခဲ့ပါ"**လို့ လျှောက်လို့ နေ့စဉ် ဒီလိုသွားနိုင်ပြန်နိုင်အောင် ကျောင်းဒကာက ကားစီမံပါတယ်၊ ဆေးရုံတက်ရပေမယ့် (အလုပ်တာဝန်ကလဲ မရှိတော့) အနားယူသလိုပါပဲ, အလွန်သက်သာပါတယ်၊ ရောဂါဆိုတာလဲ ရုတ်တရက်ဖြစ်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်လာတဲ့ ရောဂါမို့ နာကျင် ကိုက်ခဲခြင်း မရှိဘဲ သက်သက်သာသာနဲ့ ဆေးစား-ဆေးထိုးရုံပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် တချို့ရက်များ၌ ညနေ မပြန်ခင် ဆေးရုံရောက်မှ သိကျွမ်းရင်းနှီးတဲ့ ဒကာများအတွက် ဗောဇ္ဈင်တရားကို ဟောရွတ် ရွတ်ပြီးမှ ကျောင်းပြန်ပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ဆေးရုံတက်ရင်းတောင် (ပရဟိတ)အလုပ်ကို လုပ်ခွင့် ကြုံကြုံနေတာပဲနော်, ကိုယ်တော့ ရောဂါက ဘာရောဂါလို့ ဆရာဝန်က ပြောသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဘာရောဂါလို့တော့ နာမည်မပြောပါဘူး, ရုပ်ရဲ့ အခြေအနေကတော့ ဝပါတယ်, ခြေသလုံးကို နှိပ်တဲ့အခါ ပိမ့်ဝင်သွားပါတယ်၊

မျက်နှာလဲ ဝသလိုလိုနဲ့ ပွနေဟန်တူပါရဲ့, အရပ်သား အမြင်ကတော့ ဝတယ်ဆိုတာပါပဲ၊ ဆရာဝန်များ အမြင်တော့ အသားပွတယ်လို့ပဲ ယူဆပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နှလုံးရောဂါအဖြစ်နဲ့ စမ်းသပ်ပါတယ်၊ ခေတ်မီ ကိရိယာအစုံနဲ့ စမ်းပါတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ ရှိပုံမရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မန္တလေးရောက်တောင် နှလုံးရောဂါကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး **ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်**ကို မကြာမကြာ ပြဖို့ ညွှန်ပြပါသေးတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဆေးရုံမှာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တစ်လနီးနီးလောက် ကြာမယ်ထင်ပါတယ်, မန္တလေးရောက်တော့လဲ ဆက်ပြပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သွေးတိုးရောဂါ ရှိဟန်တူပါတယ်၊ ဆေးရုံတုန်းက အဲဒီ ရောဂါကိုလဲ ကုပါတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သို့သော် ငါးပိ–ငါးခြောက်–ပုဇွန်ခြောက် စသော ဆားများသော အစာကို ယခုအထိ ရှောင်နေရပါတယ်၊ ဆားလဲ နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေရပါတယ်၊ သွေးတိုးများရင် နှလုံးရောဂါလဲ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သွေးတိုးရောဂါ စောင့်ရှောက်ရင်း အခြားရောဂါကြီးတွေ မဖြစ်အောင် ကာဆီးရာ ရောက်နေလို့ အဲဒီ သွေးတိုးရောဂါကလေးကို **"သက်စောင့်ရောဂါ"**လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ သွေးတိုး များ–မများကို ဘယ်လိုသိနိုင်သလဲ ။

တပည့်တော်။ ။သွေးတိုး များ–မများကို မကြာမကြာ **ဒေါက်တာညိုညို** ဆိုသူက လာပြီးတိုင်းပါတယ်၊ သူက မန္တလေး ဗုဒ္ဓဘာသာအထက်တန်းကျောင်း ဓာရားဟောတုန်းက ကျောင်းသူဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို ကြည်ညိုပါတယ်၊ နည်းနည်းများရင် သုံးရက်လောက် ညအိပ်ခါနီး ဆေးတစ်လုံးစားစေပါတယ်၊ သွေးတိုးလဲ ကျသွားတာပါပဲ ၊ အမှန်ကတော့ အစားမှားလို့ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်များလွန်းရင်, စိတ်ဆင်းရဲရင်လဲ သွေးတိုးတာပါပဲ ၊ ဒါ့ကြောင့် စိတ်သက်သာအောင်နေပြီး တရားဟောကို တဖြည်းဖြည်း မလိုက်ဘဲ လျှော့လိုက်ရပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်အလုပ်က အမြဲ များနေတာကိုး။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်လို ပုဂ္ဂိုလ်က တရားပွဲအနေနဲ့တော့ မဟောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်, **"အသက်ဉာဏ်စောင့်"**ဆိုတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, တရားအဟောများရင်တော့ အသက်ရှည်သင့်သလောက် မရှည်တာဘဲ များပါတယ်, ပြောစမှတ် စကားကလေး တစ်ခု ရှိပါတယ်၊ **"ဒကာကို ဆရာက မြှောက်တော့ မွဲရော, ဆရာကို ဒကာက မြှောက်တော့ လဲရော"**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာဆိုလိုတာတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဘုန်းကြီးက ဒကာကို **"သိပ်သဒ္ဓါတရား ကောင်းတယ်, ကောင်းတယ်"**လို့ မြှောက်တော့ ဒကာက ကျောင်းကြီးတိုက်ကြီးတွေကို (ကိုယ့်မှာလဲ သိပ်မရှိဘဲနဲ့) ဆောက်လှူရင် မွဲရောတဲ့၊ ဒကာကလဲ ဆရာကို **"တရားဟော ကောင်းလိုက်တာ, ကောင်းလိုက်တာ"**လို့ မြှောက်တော့ ဆရာက သိပ်ဟောရော, ဒီတော့ ဆရာဖြစ်သူ ဓမ္မကထိကဟာ လဲတာပဲ, ထကို မထနိုင်တော့ဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟားဟား…ဟုတ်လိုက်တာ ကိုယ်တော်, ယခုတော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဝန်များနဲ့ မြန်မာဆေးဆရာများရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ရောဂါတော့ မယ်မယ်ရရ ရှိဟန်မတူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေး (ဆရာဝန်များပေးတဲ့)ဆေးကို နေ့စဉ် စားရတဲ့အပြင် ဆွမ်းဟင်းကိုလဲ ဓာတ်စာလို ဟင်းကိုသာ စားနေရပါတယ်၊ ဆွမ်းစားလဲ ပင့်တိုင်း မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာလဲ ဒကာ ဒကာမ အလာများလို့ စာချ စာရေး အပြင် တရားစကားပြောရတာကိုက တချို့ရက်မှာ မသက်သာပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး တက်တုန်းက သဟသေယျ အာပတ် မသင့်အောင် လဲလျောင်းပြီး မအိပ်ဘဲ ထိုင်လျက် အိပ်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီအာပတ်ကို ကျောင်းမှာနေလဲ စောင့်ရှောက်တာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။သဟသေယျအာပတ်ဆိုတာ တစ်ခါသင့်ပြီး၍ မပြတ်သေးရင် လူ သာမဏေရှိတဲ့ နေရာမှာ နောက်နောက်ရက်များ၌ ဆက်ဆက်အိပ်တိုင်း ဆက်ဆက်သင့်တဲ့ အာပတ်မို့ **"သဟသေယျဟင်းလေးအိုး"**လို့ ခေါ်ကြတာကို တပည့်တော် ကျောင်းသားဘဝ ရက္ခမူချောင်နေတုန်းကပင် ကြားနေရပါတယ်၊ ဝိနည်းမှာလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ငွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ဆွမ်း–သင်္ကန်း–ကျောင်း–ဆေးစသော ပစ္စည်းများလဲ အမြဲ အာပတ်သင့်စေပါတယ်၊ ဒေသနာကြားလို့လဲ အာပတ်မပြေဘူး, တစ်ခါတည်း စွန့်၍

ဒေသနာကြားမှ အာပတ်ပြေတယ်လို့ ဆိုတာကိုလဲ ငယ်စဉ်က သိခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ သဟသေယျနဲ့ နိသဂ္ဂိယ ပစ္စည်း မထားကြဘို့ အထူး သတိပေးထားပါတယ်၊ [ငွေရှိရင် ကပ္ပိယထံ အပ်သောနည်းနဲ့ ထားရပါတယ်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရထား သဘော်နဲ့ ညဥ့်အိပ် သွားရတဲ့အခါတော့ ဘယ့်နှယ် လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထိုင်ပြီး အိပ်ရပါတယ်၊ ယခုခေတ်လို တစ်တွဲနဲ့ တစ်တွဲ ဆက်ပြီး သွားနိုင်တဲ့ မီးရထားမှာ ကိုယ်တွဲထဲ၌ မာတုဂါမ မရှိသော်လဲ အခြားအခန်း, အခြားတွဲမှာ ရှိလို့ သဟသေယျ မလွတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ညအခါ ထိုင်ပြီး အိပ်ရပါတယ်, သဘော်မှာလဲ ဒီလိုပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်အတွက် ညခရီးသွားရတာ မသက်သာပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် သေလောက်တဲ့ ရောဂါကြောင့် လဲ့ပြီး နေရတဲ့အခါ ဆေးရုံမတက်ဘဲ နေမည်လား။

တပည့်တော်။ ။အာပတ်နဲ့တော့ မသေလိုပါဘူး၊ သဟသေယျမကင်းတဲ့ ဆေးရုံ ဆေးတိုက်တော့ သိရင် အပို့ မခံပါဘူး, အသေခံပါ့မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင်တော့ အမြီးအမောက် ရှေ့နောက် ညီပါရဲ့၊ ကိုယ်တော့်မှာ အလုပ်တွေကများလို့ စဉ်းစားမိတာပါ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်က ရောဂါကြောင့် သတိမေ့နေတုန်း ဆေးရုံပို့ရင်ကော။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို မပို့အောင်တော့ တပည့်ကြီးများက တားရပါမယ်၊ သတိမရတုန်း ပို့သော်လဲ သတိရတဲ့အခါ ဆေးရုံရောက်နေမှန်းသိရင် သေခါနီး စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အာပတ်နဲ့ သေရင် ပြိတ္တာဖြစ်ဖို့ သေချာပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်မှာ ပရဟိတဆောင်ဖို့ အရည်အချင်းလဲရှိ, ဆောင်လဲ ဆောင်တာဖြစ်လို့ အသက်တော့ ရှည်စေချင်ပါတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, မိမိ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ တာဝန်တွေများနေတဲ့ အကြားမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ကြီးလေးတဲ့ အပြင်တာဝန်များလဲ ပေါ်လာပါတယ်၊ တပည့်တော် ၆၄ နှစ် အရွယ်လောက်မှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးလုပ်လို့ မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်၌ မန္တလေး-စစ်ကိုင်းစသော

အနီးအပါးက ဂိုဏ်းသံဃာများ အစည်းအဝေး လုပ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီ အစည်းအဝေးမှာ ဖတ်ဖို့ မဟာရဋ္ဌရ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာရေးဖို့ တပည့်တော်ကို တာဝန်ပေးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အမလေး... အဲဒီ တာဝန် ယူလိုက်သလား, တစ်ပါးချင်းက ကိုယ်တော့်ကို မချနိုင်သော်လဲ အများစုမိရင် ကိုယ်တော့်ကို ဝိုင်းချမယ့် အဖွဲ့က ရှိနေပြီးဆိုတာ သေချာတယ်။

တပည့်တော်။ ။ငြင်းလို့တော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ, ဒါပေမယ့် လွယ်လွယ်တော့ တာဝန် မယူပါဘူး၊ **"တပည့်တော် ရေးရင် ဝိနည်းဆိုင်ရာ မည်သည့် အချက်တွေ ပါပါလိမ့်မယ်၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ် တစ်ပါးပါးကို တာဝန်ပေးကြပါ"** လို့ ပြောတော့, ထပ်ပြီးတိုက်တွန်းကြ၍ ခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို စဉ်းစားစေလို တဲ့အတွက်, ဘုရားလက်ထက်တော်ကစ၍ ကောင်းမွန်စွာ မနေရင် ဒုက္ခ ဖြစ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာ အဖြစ်နဲ့ ရေးပြီးတော့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သို့ ပို့လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ထင်မြင်ချက် ပေးကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တိုက်ရဲ့ စာချနာယက ဘုန်းတော်ကြီးများ အစုံအညီရှေ့မှာ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ နုတ်ပယ်စရာ ဖြည့်စွက်စရာကို မညွှန်ပြဘဲ စာအုပ်ဖြစ် အောင် အမြန်ရိုက်ပါလို့ စာပြန်လိုက်ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဂိုဏ်းအစည်း အဝေးရက်ကလဲ နီးနေပြီဖြစ်လို့ စာအုပ်ဖြစ်အောင် အမြန် ရိုက်နှိပ်စေပါ တယ်၊ စာအုပ်ရိုက်ပြီး၍ ချုပ်ပြီး တချို့တစ်ဝက်ကို ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ပို့လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပို့လိုက်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။အစည်းအဝေးသို့ တင်ကြို၍ ရောက်နှင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ဒီစာကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒ မဖြစ်ထိုက် ဘူးလို့ ကန့်ကွက်ကြပါရောတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟိုက်... ရက်စက်လိုက်ကြတာ ကိုယ်တော်, ရေးဖို့ တိုက်တွန်းတုန်း ကလဲ မရေးပါရစေနဲ့လို့ ကိုယ်တော်က ရှောင်ခဲ့တယ်၊ ထပ်တိုက်တွန်းကြ လို့ ရေးပြီးတဲ့အခါ ပြင်ကြရအောင် စာချနာယကများရှေ့မှာ တင်ပြခဲ့ တယ်၊ ရိုက်ပါတော့ဆိုလို့ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ငွေကုန်ခံပြီး ရိုက်စေတယ်၊

အားလုံးပြီးမှ ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်တော် တချို့က ကန့်ကွက်တယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ်တော့်အပေါ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးနဲ့ နိမ်ကြတာပဲ ထင်တယ်, နောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဆီကိုလာပြီး စာအုပ်အတွက် ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်ကြီးလဲ သဘောတူ–မတူ နှစ်ဖက်ကွဲမှာ စိုးလို့ စိတ်တော် မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဝါဆို ကျောင်း ဘုန်းကြီး **ဦးအဂ္ဂိယက** ပထမလာပြီး လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က ဒီလို ကန့်ကွက်သူရှိလို့ ဆရာတော်ကြီး စိတ်မချမ်းသာရင် ဒီစာအုပ် မဝေဘဲ ထားလိုက်တာပေါ့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ အေးသွားမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဘာအေးမှာလဲဘုရား, နောက်မကြာခင် **ဦးဓမ္မာဝုဓာဘိဝံသ** နှင့် **ဦးပညာသိရီဘိဝံသ** ဆိုတဲ့ စာချဘုန်းကြီး နှစ်ပါး ရောက်လာပြီး **ဦးအဂ္ဂိယ**ကို ဘယ်လို ပြောလိုက်ပါသလဲလို့ မေးကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒီစာအုပ်ကို မဝေဘဲ ထားလိုက်တာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တဲ့အကြောင်း ကြားတော့ မဝေဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး၊ သက်သက် ဘာလုပ်တာ ညာလုပ်တာလို့ ပြောပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအခါ ကိုယ်တော့်စိတ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာတော့ ဒီလို မကောင်း လောကဓံတွေကို တစ်ယောက်တည်း ခံရတာ များပြီမဟုတ်လား,ယခုလောကဓံက အစုအရုံး နဲ့ ခံရတာဖြစ်လို့ တပည့်တော်အတွက် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မဟာရဋ္ဌဂုရု စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဆရာတော်ကြီး စိတ်ချမ်းသာမယ့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို စဉ်းစားနေတော့ နည်းလမ်းကောင်း ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ရပါတယ်, ဒီစာအုပ်ကို ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာဆိုရင် ဝိနည်းဆိုင်ရာတွေပါတဲ့အတွက် သိပ်ပြီး လေးနက်သွားမှာစိုးလို့ ကန့်ကွက်ကြတာပါ၊ သံဃာအစည်းအဝေးမှာ တပည့်တော်၏ လျှောက်ထားချက် ဆိုရင် သူတို့မကန့်ကွက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီစဉ်းစားချက်အတိုင်း ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်တဲ့အခါ နှစ်ဖက်စလုံး ကျေနပ်စရာရှိလို့

ဆရာတော်ကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်တော်မူပါတယ်၊ ထို့နောက် အစည်းအဝေး သံဃာတော်များ အစုံအညီမကြွမီဘဲ **"ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာ"** ဆိုတဲ့ ခေါင်းစီးကို ဖယ်ပြီး **"တပည့်တော်၏ သာသနာရေး လျှောက်ထားချက်"**ဆိုတဲ့ ခေါင်းစီးကို လဲလိုက်ပါတယ်၊ အတွင်းစာသားကိုတော့ နည်းနည်းပြင်ပြီး ရှေ့ပိုင်းနိဒါန်းကို ရိုက်နှိပ်စေရပြန်ပါတယ်, တာဝန်က မသေးလှပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သံဃာတော်များတော့ **"ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာ"**ဆိုတဲ့ ခေါင်းစီးကို မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မူလခေါင်းစီးပါ စာအုပ်ကို တပည့်တော်က ပြင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကတည်းက ဝေရမယ်ဆိုတဲ့ဘက်က ချုပ်ပြီးသမျှကို အတင်းယူပြီး ဝေလို့ အရင်ရောက်နှင့်တဲ့ သံဃာများတော့ မူလခေါင်းစီးအတိုင်းပဲ ကြည့်ရပါတယ်၊ နောက်ရောက်လာတဲ့ သံဃာများကလဲ နှစ်ဖက်ကွဲနေပုံကို ကြားရလို့ အဲဒီ ဩဝါဒကထာကို လေးလေးစားစား ကြည့်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အလုပ်က ပြုတ်မသွားဘဲ ပိုပြီးထင်ရှားလာပြန်တာပေါ့နော်, ကိုယ်တော့် ကံကိုက ဒီလိုချည်း ထင်ပါရဲ့၊ တက်ချိန်တန်ရင် အနောက်အယှက် အမြဲခံရတာချည်းပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဆိုစရာ ဖြစ်နေပါတယ်, အဲဒီ စာအုပ်ကလေးက အစည်းအဝေးကြွလာတဲ့ သံဃာတော်များ ပြန်ကြွတဲ့အခါ အရပ်တိုင်း ပျံ့နှံ့သွားလို့ ရန်ကုန် ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်က ထပ်ပြီးရိုက်ခွင့် တောင်းပါတယ်၊ တပည့်တော်က ရိုက်ခွင့်ပြုလိုက်လို့ ပထမအကြိမ် ရိုက်တဲ့အခါ ချက်ချင်းကုန်သွားဟန်တူပါရဲ့, လမကြာခင် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ရိုက်တာကို တွေ့ရပါတယ်၊ အဲဒီ သာသနာရေး လျှောက်ထားချက်မှာပဲ တပည့်တော်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် **"ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာန–ခုံဝိနိစ္ဆယစိစစ်ချက်"** ဆိုတဲ့ စာတမ်းကိုလဲ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ထည့်ထားပါတယ်၊ [ဤစိစစ်ချက်က တပည့်တော်ရေးထားတဲ့ စိစစ်ချက်မို့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အခွင့်ကြုံတိုင်း သာသနာကောင်းစားရေးကို ရေးတယ်၊ ရေးတိုင်းလဲ ဝိုင်းပြီး အနှိမ်ခံရတယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်တော်ဟာ အများဆိုင်တဲ့ ကောင်းစားရေးကို မစဉ်းစားဘဲ ကိုယ့်ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်အတွက်သာ ကြိုးစားဖို့ သင့်တော့တယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မှာလဲဘုရား, တပည့်တော့် ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက် ကောင်းနေရုံနဲ့ နောင်ရေးအတွက် အကောင်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော့် ကျောင်းကထွက်သွားပြီး, အများနဲ့ ရောရောနှောနှော နေရတဲ့အခါ တပည့်တော့် စည်းကမ်းအတိုင်း နေရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အလွန်နည်းပြီး အများလို နေရတဲ့သူက များပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ပြုပြင်ရကျိုး မနပ်နိုင်ပါဘူး, ဒီပြင်လဲ တပည့်တော်ရဲ့စိတ်က ဘုရားရှင်ကို အလွန်ကြည်ညိုပါတယ်၊ ဒီတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော် တစ်ရပ်လုံး အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်စေလိုပါတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့ဆိုတာလဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဝိနည်းတော်အတိုင်း နေနိုင်မှ ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော့်ကျောင်းတိုက် ကောင်းဖို့ကို ပဓာနမထားဘဲ သာသနာတော် တစ်ရပ်လုံးမြင့်မြတ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းမှာပေါ့, ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလို့ ပြောနေရတာပါ။

တပည့်တော်။ ။ခဲယဉ်းတယ် ဆိုပေမယ့် တပည့်တော်ရဲ့ ပြုပြင်ရေးကို သူတော်ကောင်း ရှင်လူအားလုံးက ထောက်ခံနေကြပါတယ်, တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်နေသော အစိုးရကသာ ကူညီလိုက်မယ်ဆိုရင် နေ့ချင်းညချင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်က သာသနာပြုပြင်ရသလို မခဲယဉ်းပါဘူး၊ အမရပူရ ဘိုးတော်မင်းလက်ထက်က **"တင်ဂိုဏ်း-ရုံဂိုဏ်း"** ပြင်ရသလိုလဲ မခဲယဉ်းပါဘူး, လွယ်လွယ်နဲ့ အသားကျလာမှာပါ၊ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို တပည့်တော်လဲ စိတ်ကူးပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်စိတ်ကူးအတိုင်း ဖြစ်ရင်တော့ **"အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နဲ့ဘုရား"**ဆိုတာလို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှင်လူအားလုံး အကျိုးများပြီး သာသနာတော်လဲ အရှည်ခံ့ခံ့ တည်တံ့မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာအောင် (ယခု သူတော်ကောင်း အခေါ်ခံသူတို့ လိုက်၍ မမီနိုင်စရာ)ပါရမီတော်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးမှ တည်ထောင်တော်မူရတဲ့ သာသနာတော် ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုလို သာသနာနှစ် ၂၅၀၀ (နှစ်ထောင့်ငါးရာ) ကျော်ရုံမျှနဲ့ ဆယ်၍မရအောင် အလွန်တိမ်မြုပ်သွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်များ တာဝန်ကျေမှာလဲဘုရား။

တပည့်တော့် အယူအဆကတော့ ပြုပြင်သူ မရှိတဲ့အခါ ဆုတ်ယုတ်ပြီး ပြုပြင်သူ ရှိတဲ့အခါ တက်မှာပဲ, ရှေးကလဲ ဒီလို ဆုတ်ချည်–တက်ချည် လာခဲ့တာပဲလို့ ယူဆပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင် သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ဖို့ **"အနာဂတ်သာသနာရေး"**ကျမ်းစာကို အစိုးရပိုင်းက မဖတ်ဘူးတဲ့လား၊ အစိုးရ အကူအညီကော ရဖူးသလား။

တပည့်တော်။ ။အစိုးရဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ အဖက်ဖက်ကို ကြည့်ရပါတယ် ဘုရား, ကိုယ့်တစ်စိတ်တည်းနဲ့ အလုပ်–မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး၊ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုဟာ နိုင်ငံခြားက ကလေးများကို ခေါ်ပြီး တပည့်တော့်ထံ အပ်ဖို့ တပည့်တော်ဆီက သာသနာ့ မျိုးကောင်းကို ရတဲ့အခါ နိုင်ငံခြား(အိန္ဒိယ–နီပေါ)တို့မှာ သာသနာပြန့်ဖို့ စီမံဖူးပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်ကွဲဖို့ စီစဉ်ပါသေးတယ်, အထမမြောက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ သာသနာတိုးတက်ရေးကို ရည်ရွယ်ပြီး အကြံအစည် ထုတ်၍ တကုပ်ကုပ် ကြိုးစားနေတာဟာ လူသာဓုခေါ် နတ်သာဓုခေါ် ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မှာတုန်းဘုရား, အရှင်ဘုရားကမေးလို့ ပြောရဦးမယ်, တစ်ခါတုန်းက ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်များမှ ဆရာတော်, သို့မဟုတ် လက်ထောက် စာချဆရာတော်များ စည်းဝေးတော်မူကြတဲ့ အစည်းအဝေးမှာ တပည့်တော်ရဲ့ (**ဘာသာသွေး**) စာအုပ်လား, သို့မဟုတ် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးမှာ လျှောက်တဲ့ သာသနာရေးလျှောက်ထားချက် စာအုပ်လား မသိပါဘူး, တပည့်တော်လဲ စုံစမ်းမကြည့်ပါဘူး၊ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ဝိနည်းဆိုင်ရာကို ထောက်ပြပြီးတော့ သာသနာရေး–ဘာသာရေး–နိုင်ငံရေးတွေမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ဥပါသကာကြီး တစ်ယောက်က ထိုစာအုပ်ကို အစည်းအဝေးသို့ ပို့လိုက်ဟန် တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပို့လိုက်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာဖြစ်ဆို မပြောပါနဲ့တော့ **"စာအုပ်ကုန်သည်ရဲ့ အရေးအသားကို လေးစားဖို့ မလိုဘူး"**ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ ဆုံးဖြတ်တော်မူကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ (ပါဠိတက္ကသိုလ်)ဆိုတဲ့ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များက ကိုယ်တော့်ကို **"စာအုပ်ကုန်သည်"**တဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဆိုလိုတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူတို့က ဘာကို ကောက်ချက်ချကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျမ်းစာတွေရေးပြီး ရောင်းစားနေတာ, **"စီးပွားရေးသမားပဲ"**တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကကော သူတို့ စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်းပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ရှေ့ပိုင်းမှာ ပုံနှိပ်စက် ဝယ်ရသည်အထိ လူဝတ်ကြောင်က ကျမ်းစာအုပ်တွေကို တာဝန်ယူပြီး ရိုက်နှိပ်တဲ့အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်ခဲ့ပါပြီ၊ အဲဒီ လူဝတ်ကြောင်ကလဲ သူ့မှာ ပညာပါရမီနည်းလို့ ပညာပါရမီအဖြစ်ဖြင့် သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာရိုက်ဖို့ ကူညီရာမှ တဖြည်းဖြည်း တာဝန်ခံဖြစ်သွားရပါတယ်၊ စာအုပ်တွေကို ငွေရင်းသွင်းပြီး ရိုက်တဲ့သူက အဲဒီစာအုပ်တွေ မရောင်းရင် နောက်ထပ်စာအုပ်တွေရိုက်ဖို့ ဘယ်က ငွေရမှာလဲ၊ သူဌေးအကြီးစား ဖြစ်ရင်တော့ တပည့်တော်ရေးပြီး စာတွေကို ရိုက်ပြီး ဝေငှနိုင်မှာပဲ၊ အဲဒီလို သူဌေးလဲမဟုတ်, တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ စာအုပ်ရိုက်ပြီးတဲ့အခါ လှူဒါန်း ဝေငှတာရှိပါရဲ့၊ အဲဒီလို လှူဒါန်းဝေငှနိုင်အောင် စပ်ရာ ဒကာ ဒကာမများထံ ပြောရ ဟောရပါတယ်၊ အဲဒီ နည်းဟာလဲ စာအုပ်ငယ်ငယ် တစ်အုပ် နှစ်အုပ် စသည်လောက်သာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို အလှူခံတဲ့နည်းကိုတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ဝိနည်းက ခွင့်မပြုတဲ့အပြင် အပ်သောနည်းဖြင့် အလှူခံဦးတော့ တပည့်တော်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြည့်စုံအောင် မရနိုင်ပါဘူး၊ (သုံးရာ့ငါးဆယ်) လောက်သာ ကုန်တဲ့ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်တုန်းက နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သာ ထည့်ဝင်သူရှိလို့ ညီဦးပဥ္စင်းက စာအုပ်ဘီရိုကို ငွေတစ်ရာဖြစ်အောင် အစ်ကိုရဲ့ အလှူမှာ စီစဉ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တော်ပါတော့ ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော်ရဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်ပုံတွေကို ပြန်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ စာအုပ်ကုန်သည် မဟုတ်ရကြောင်းကိုသာ ရှင်းပြစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် သာသနာတော်မှာ နေတာဟာ သာသနာပြုချင်လို့ နေတာဖြစ်တော့ ဝိနည်းနဲ့ အပြစ်မရှိအောင် ကိစ္စတိုင်းမှာ

သတိထားခဲ့ပါတယ်၊ တပည့်တော်က တပင်တပန်း သင်ခဲ့ရတဲ့ ပညာတွေကို စာသင်သားများ အလွယ်တကူ သင်ယူနိုင်တဲ့နည်း, လူဝတ်ကြောင်များ အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ရေးသားပါတယ်၊ ရေးသားပြီးတဲ့ အခါ ရိုက်နှိပ်ဖို့ စက္ကူဝယ်တဲ့ကိစ္စ၌ တပည့်တော် မပါဝင်ပါဘူး၊ ရိုက်နှိပ်တဲ့ အခါ အထားအသို ကောင်းအောင်, မှန်ကန်အောင်သာ တပည့်တော် ပြင်ဆင်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက် စာချဘုန်းကြီးများလဲ ပြင်တဲ့နေရာမှာ ကူညီကြပါတယ်၊ ရိုက်နှိပ်ပြီးသည့်ကစ၍ ချုပ်ဖို့ ဖြန့်ဖို့ကိစ္စမှာ တပည့်တော် ရော, စာချဘုန်းကြီးများရော မပါကြပါဘူး၊ တာဝန်ခံရိုက်တဲ့ အစ်မလေးရဲ့ မောင်ဖြစ်သူ **မောင်ကျော်**က ရှေ့ပိုင်းမှာ အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်၊ တာဝန်ခံအစ်မလေး ကွယ်လွန်တဲ့အခါ **မောင်ကျော်**နဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ တူဖြစ်သူ **မောင်အောင်ခန့်** (သူတို့ သမီးယောက်ဖနှစ်ယောက်)က အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်၊ ယခုအထိ စာအုပ်ကုန်သည်များနဲ့ အရောင်း အဝယ်စကား မပြောဖူးပါဘူး၊ စာအုပ်ရောင်းတဲ့ အတန်းတောင် တစ်ခါမှ မသွားဖူးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...ဒီအထိ ကိုယ်တော်ဟာ စာအုပ်ကုန်သည် မဟုတ်ပေဘူး။

တပည့်တော်။ ။သာ၍ရှင်းအောင် လျှောက်ပါဦးမယ်၊ အစ်မလေးလက်ထက်က စပြီး ယနေ့တိုင်အောင် **"ငွေဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ, စာအုပ်ဘယ်လောက် ရှိသေးသလဲ၊ ဘယ်စာအုပ်ဟာ ဘယ်လောက် ရောင်းပြီးပြီလဲ"**လို့ မေးလေ့ မရှိပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ ဘုရားပြုပြင်ဖို့, ကျောင်းပြုပြင်ဖို့ လိုတဲ့အခါ မည်သည့်ကိစ္စ ရှိနေတယ်, တတ်နိုင်ရဲ့လားလို့ မေးပြီး, တတ်နိုင်ပါတယ် ဆိုမှ ပြင်စရာရှိတာကို လက်သမား-ပန်းရံ စသူတို့ကို ညွှန်ပြပြီး ပြင်စေ ပါတယ်၊ ဘာဝယ်လိုက်, ညာဝယ်လိုက်လို့ မခိုင်းပါဘူး၊ အုတ်လိုတယ်, အသားလိုတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ လက်သမား-ပန်းရံတို့ကိုလဲ ငွေ ဘယ်လောက်ပေးလိုက်လို့ မပြောပါဘူး၊ သူတို့ဘာသာ ပေးကြတာပါပဲ၊ ကျောင်းတိုက်အတွက် ဆွမ်းဟင်းကိုတော့ ယခုအချိန်အထိ ဒကာကြီး ဦးကျော်ဝင်းထံ လစဉ်ကုန်သလောက် ငွေကို ပို့ကြရပါတယ်၊ အစ်မလေး ရှိတုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်စရာရှိတာကို အဝယ်ခိုင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။"ဒကာကြီး ကျော်"ဆိုတာက ဘာတော်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်နဲ့ ဆွေမျိုးတော့ မတော်ပါဘူး, ပါရမီကူညီသူ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူက ရွှေကျင်တိုက်မှာ နေဖူးတဲ့ ဦးကြီး ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့

ဩဝါဒကို ငယ်စဉ်က ရခဲ့လို့ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလေးစားပါတယ်၊ မြေစာရင်း အင်စပက်တော် ပင်စင်ရမို့ လက်အောက်မှာ မြေတိုင်စာရေး အများနဲ့ နေခဲ့ရသည့်အတွက် ဆက်ဆံရေးမှာလဲ ပြေပါတယ်၊ မျိုးရိုးလဲ မည့်, ပစ္စည်းလဲ ပြည့်စုံပါတယ်၊ မန္တလေးမှာ သူပိုင် ဝင်းခြံနဲ့အိမ် ရှိပါတယ်၊ ဒကာမကြီးက ရိပ်သာမှာ နေပါတယ်၊ ဒကာကြီးက တစ်ယောက်တည်းသော သားကို ရဟန်းဖြစ်စေချင်လို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ရာ ကျောင်းတိုက်အနီး ဇရပ်မှာ ဥပုသ်စောင့်ရင်း နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း အထမြောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သားက ဉာဏ်ကောင်းတော့ ရဟန်းဖြစ်၍ စာချတန်းအောင်သည်အထိ ဂန္ဓာရုံမှာ နေပါတယ်၊ ထို့နောက် ရန်ကုန်ရောက်သွားလို့ လူထွက်ပြီး ဘီအက်စ်စီ(B.S.C)အောင်လို့ အထက်တန်း စာသင်ကျောင်းမှာ ဆရာ လုပ်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရည်ရွယ်တဲ့ တစ်ပိုင်းသာ ထမြောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သား ထွက်သွားတော့လဲ မပြန်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အနေကြာတော့ လူထဲလဲ မနေတတ်, ဂန္ဓာရုံလဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်, တပည့်တော်နဲ့ သံဃာများကို ကြည်ညိုလို့ မပြန်တော့ဘဲ သားလေးရှိစဉ်ကပင် သံဃိကနဝကမ္မ(ငွေ)ကို ဝိနည်းနဲ့လျော်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး သူ့ထမင်း သူစားနေပါတယ်၊ အစ်မလေး မရှိတဲ့အခါ ကျောင်းတိုက်တာဝန်က ပိုလာလို့ အသွားအလာ များပါတယ်၊ ထိုအခါ သူ့ထမင်း သူချက်ရတာ တာဝန်ကြီးလို့ ဇရပ်မှာ စာချဘုန်းကြီးများအတွက် ချက်တဲ့ ဆွမ်းနဲ့ဟင်းများကို (ကပ္ပိယ)ကာရက ဖြစ်သည့်အတွက် စားကောင်းပါတယ်လို့ ပြောရပါတယ်၊ ယခုအခါ (ယနေ့စာရေးချိန်မှာ) အသက် ၇၇ နှစ်လောက်ရှိ၍ ကြီးသော်လဲ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာဓုပါကိုယ်တော်...သာဓုပါ သာဓုပါ, အဲဒီ ဥပါသကာကြီးက ဝိနည်းနဲ့ အပ်စပ်အောင် စီမံတတ်လို့လဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ ပြင်သမျှ ဆောက်သမျှ ကျောင်းတွေနဲ့ နေ့စဉ်ဆွမ်းဟင်းကိစ္စမှာ အပ်အပ်စပ်စပ် ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒီလို မဟုတ်ရင် ဝိနည်းတော်နဲ့ ညီဖို့ ခက်သားပဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ကျောင်းသားဘဝတုန်းကပင် ငွေနဲ့ စပ်၍ မအပ်မရာ လုပ်ကြတာတွေကို တွေ့ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီတုန်းက

နားမလည်သော်လဲ နားလည်တဲ့ ယခုအချိန်မှာ ဒီနည်းဟာ သာသနာတော်ကို ပြုရာမရောက်ဘူး, ဘုရားရှင်ရဲ့ အာဏာတော်ကို ကျူးကျော်ရာရောက်တယ်လို့ နားလည်တဲ့အတွက် သာသနာတစ်ရပ်လုံးကို မပြင်ရင်ဖြစ်ကို မဖြစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မိမိကျောင်းတိုက်အတွက် အထူးပြုပြင်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကျောင်းမှာ ပြင်စရာနဲ့ ဆွမ်းဟင်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ဟာ တစ်လ ဘယ့်လောက်ကုန်သလဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဒါကတော့ ယုံနိုင်စရာ မရှိလောက်အောင်ပါဘဲဘုရား၊ ဒါပေမယ့် အတိအကျတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကူညီသူ-ထောက်ပံ့သူများတဲ့အခါ အကုန်နည်းပြီး, ထောက်ပံ့သူနည်းတဲ့အခါ အကုန်များပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စာအုပ်ဆိုင်ရာထဲကချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သံဃိကရတဲ့ လာဘ်ထဲကလဲ ပါ, တပည့်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိကရတဲ့ လာဘ်ထဲကလဲ ပါပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီအထိလဲ ကိုယ်တော့်မှာ စာအုပ်ကုန်သည် ဖြစ်လောက်တဲ့လက္ခဏာ မပါပါဘဲလား၊ ဒါနဲ့တောင် ကိုယ်တော့်ကို **"စာအုပ်ကုန်သည်"**လို့ စွပ်စွဲကြတာက ဘာ့ကြောင့်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်သိမှာလဲ ဘုရား, စိတ်ကြောင့် စေတသိက်ကြောင့် သူပြောလူပြောကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့။

မမွဂုတ်။ ။ဒုက္ခပါပဲကိုယ်တော်, ကိုယ်တော်တစ်ပါး ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်တဲ့အတွက် တချို့မှာ အကျိုးနည်းရှာရတာပဲ၊ ဒါလဲ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေဘူး၊ ရှေးရှေးကလဲ ဒီလို, ဘုရားလက်ထက်တော်ကလဲ ဒီလို ပါပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ စပ်ပြီး တပည့်တော်အတွက်ကိုသာ သတိထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်နဲ့ စပ်ရာအတွက်လဲ သတိထားပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေ ထွက်ခါစကစပြီး လူထွက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြတုန်းပဲ၊ တပည့်တော် စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သူတို့ ပြောသလို ငါက လူထွက်ပါပြီ ဆိုကြစို့, လူထွက်ရင် ဒီစာအုပ်တွေမှ ရတဲ့ငွေဖြင့် ငါရယ်, ငါနဲ့ ရေစက်ဆုံတဲ့သူရယ် သုံးစွဲနေရင် ဘဝသံသရာမှာ နစ်နာလိမ့်မယ်၊ ငါရော, ငါနဲ့ ရေစက်ဆုံတဲ့သူရော ထိုက်တဲ့သို့ အနစ်နာမခံနိုင်ပါဘူးလို့ စဉ်းစားမိပါသေးတယ်၊ ယခုလဲ ကျမ်းစာအုပ်တွေကို တာဝန်ယူပြီး စက်တင်ရိုက်နှိပ်-ဖြန့်ဝေနေတဲ့ **မောင်ကျော်**နဲ့ တူဖြစ်သူ

မောင်အောင်ခန့်တို့ကို အမြဲ သတိပေးပါတယ်၊ ကျမ်းစာအုပ်မှ ထွက်တဲ့ ငွေကို သာသနာအကျိုးများဖို့ သဘောထားရမယ်၊ သင်တို့ရဲ့ စီးပွားရေး မဖြစ်စေကြနဲ့၊ ငွေမလည်လို့ ခေတ္တသုံးလဲ ပြန်ပြီးရှင်းနိုင်မှ ကောင်းတယ်၊ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်တို့ရဲ့ တာဝန်ဆောင်ခကိုတော့ တရားသဖြင့် သုံးကောင်းတာပေါ့၊ ဆွေမျိုးရင်းထဲက အထက်တန်းပညာ သင်ကြားဖို့ လိုနေရင်လဲ ကူညီထိုက်ပါတယ်၊ စီပွားရေးဖြစ်အောင်တော့ ဘယ်သူမှ မသုံးကောင်းပါဘူး၊ နောက်နောက် မတွင်ကျယ်နိုင်သော အထက်တန်း ဘာသာဋီကာတွေ ရိုက်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားကြပါ၊ ငါဟာ သာသနာရေး အတွက် စာရေးတယ်၊ တိုက်က စာချဘုန်းကြီးများလဲ ကူညီကြတယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စီးပွားရေး မဖြစ်ကောင်းပါဘူး၊ စီးပွားရေးသုံးရင် သားစဉ်မြေးဆက် အညွန့်တုံးကြလိမ့်မယ်၊ ငါမရှိတောင် ဂန္ဓာရုံသာသနာ အတွက်, ဂန္ဓာရုံက ဆိတ်သုဉ်းသွားရင် အခြား ဘာသာရေးအတွက်သာ ဖြစ်စေလိုတယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်စိတ်ထားနဲ့ သူတို့စွပ်စွဲပုံကတော့ စလေ **ဦးပုည** တေးထပ်ထဲက **"မိုးကြိုးနဲ့ အိုးသံလို ခရီးမှန် ကွာလွန်းလှလေး"**ဖြစ်နေ ပါပကော။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့ထဲကလဲ တချို့က ကိုယ်နဲ့နှိုင်းပြီး သူတို့ ငွေစုသလို တပည့်တော်ကို ငွေမက်တဲ့သူလို့ ထင်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်က ဒီဘဝ အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်များဖို့ အတွက်မှတစ်ပါး အခြား ဂုဏ်ပကာသန တို့ ပစ္စည်းလာဘ်တို့ကို ဘာမှ အရေးတကြီး မမက်ပါဘူးဘုရား၊ သာသနာ ပြုနိုင်ဖို့အတွက် ဂုဏ်မရှိရင် သာသနာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြုဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ စာမေးပွဲဂုဏ်တွေကို ရအောင် ယူခဲ့ရပါတယ်၊ လာဘ်လာဘ နည်းသူဟာလဲ သာသနာကို တွင်ကျယ်အောင် မပြုနိုင်လို့ လာဘ်လာဘ ကိုလဲ အထိုက်အလျောက် ငဲ့ရပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ဒါလောက်တော့ ငဲ့ရမှာပေါ့ကိုယ်တော်, ဆက်ပြီး မေးရဦးမယ်၊ **"စာအုပ်ကုန်သည်"**လို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ဂုဏ်ကို ချီးမြှင့်ကြပြီးတော့, တချို့ သံဃာတော်များက ဘာကို ချီးမြှင့်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ အများအပြစ်ပြောခံရမယ့် ကံက ကုန်သေးဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်အတွက်တော့ **"လာပါလိမ့်မယ်, လာလိမ့်မယ်ဟေ့"**လို့ ဆိုတာလိုပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘောလုံးလို နာနာပေါက်လေ မြင့်လေဖြစ်တော့ **"လာပါစေတော့ လာစေတော့ဗျ"**လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့ ကိုယ်တော်, ဘယ်လိုများ လာသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တော်လှန်ရေးအစိုးရတက်လာပြီးနောက် အတော်ကြာတော့ သာသနာရေးကို ရှေးရှုပြီး ဂိုဏ်းပေါင်းစုံဆရာတော် နှစ်ကျိပ်တစ်ပါးကို ရန်ကုန် ကမ္ဘာအေး-ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျောင်းဆောင်သို့ ပင့်ပါတယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့က နောက်ဆုံး မော်ဘီမြို့အနီး ဥယျာဥ်ထဲမှာ စည်းဝေးတဲ့ အစည်းအဝေးကို **"မော်ဘီအစည်းအဝေး"**လို့ ခေါ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့မှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအတွက် မြောင်းမြဆရာတော်, ညောင်တုံးရွှေဟသာ်ာတိုက်အုပ်ဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်တို့ သုံးပါး-ပါပါတယ်၊ ပခုက္ကူက မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်ကြီးနဲ့ တိုက်အုပ်ဆရာတော် **ဦးနန္ဒိယ**လဲ ပါပါတယ်၊ ဒွါရဂိုဏ်း-ငှက်တွင်းဂိုဏ်းက ဆရာတော်များလဲ ပါကြပါတယ်၊ ပါဠိတက္ကသိုလ်မှာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ပြည် ဇောတိကာရုံဆရာတော်နဲ့ တိပိဋကဆရာတော် **ဦးကောသလ္လ**တို့လဲ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ဆရာတော်များ ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ လာပင့်တုန်းက မသိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓသာသနအဖွဲ့ ဒကာ **ဦးလှမောင်**က လျှို့ဝှက်တဲ့နည်းနဲ့ လာပင့်တာပါ၊ ဘာအကြောင်းမှ မပါပါဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့မှ အဲဒီ ဆရာတော်များ ပါသေးတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရန်ကုန်ရောက်တော့ အစိုးရက ဘာများ အထူးလျှောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အထူးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သာသနာတော် သန့်ရှင်းတိုးတက်ရေးကို လိုလားတဲ့အကြောင်းကိုသာ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စည်းဝေးကြတဲ့အခါ ဘယ်လိုများ အကြံဉာဏ်ပေးကြပါသလဲ, ညီညီညွတ်ညွတ်ကော ဖြစ်ကြပါရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။**"အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်ဆိုတာ** တစ်အိမ်တည်း အတူနေတောင် ခဲယဉ်းတာဖြစ်တော့ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး **ညီညွတ်ဖို့ဆိုတာ ဒုလ္လဘတစ်ပါး"**လို့ ဆိုရမလောက်ပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ညီညွတ်တဲ့အချက် ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်အချက်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သာသနာ သန့်ရှင်းရေးအတွက် သာသနာ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ရှိကြဖို့နဲ့, မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်က အမိန့်တော် ပြန်တမ်းအတိုင်း သွားကြ-လာကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာသနာတိုးတက်ရေးအတွက်ကိုတော့ ဘယ်လို အကြံဉာဏ်များ ပေးကြပါသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာပြန်ပွဲမှာ ကျမ်းရင်းစာသားကိုသာ မေးဖို့နဲ့ ညဝါအကောက် များ၍ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အရကောက်များကို မမေးဖို့ ညွှန်ပြကြပါ တယ်၊ ထို့ပြင် ကျက်ဖို့ရန် များသော အဘိဓာန်အစား ခုဒ္ဒသိက္ခာကို သွင်းဖို့, ဝင့်လိုသော စာသင်သားများအတွက် ပထမငယ်မဝင်မီ အစိုးရ မူလတန်းနဲ့ ညီမျှသော အတန်းကို ဝင်ဖို့ရန် မူလတန်း တစ်တန်းရှိဖို့ ညွှန်ပြကြပါတယ်၊ [တပည့်တော်က ဆန်းနဲ့ အလင်္ကာသည် စာအရေး အသားအတွက်သာ အကျိုးများသဖြင့် ပထမကြီးတန်း၌ ဖြေလိုမှ ဖြေရ သော အပိုဘာသာ ဖြစ်စေလိုပါတယ်, ပထမကြီးတန်းမှ နုတ်ပြီးတော့ စာချတန်း၌ ယခုမေးသလို မေးရင် အထိုက်အလျောက် လေ့လာပြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ အကြံဉာဏ်ပေးသော်လဲ အားလုံးသဘောတူ မဖြစ်လို့ အစိုးရကို အကြံမပေးရပါဘူး။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ကိစ္စမှာ ကိုယ်တော်က တော်တော်ကြိုးစားလိုက်သလား။

တပည့်တော်။ ။သာသနာရေးဆိုရင် တပည့်တော်က ကြိုးစားလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား, ယခုလို အစိုးရကိုယ်တိုင် လိုလားတဲ့ သာသနာရေးဆိုတော့ တပည့်တော် ဘယ်မှာ မကြိုးစားဘဲ နေနိုင်မှာတုန်း။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် သာသနာသန့်ရှင်းအောင်လုပ်တဲ့ ကိုယ်တော့်ကို အခြား သံဃာများက ကျေနပ်ပါ့မလား။

တပည့်တော်။ ။ကျေနပ်-မကျေနပ်တော့ မသိပါဘူး, တချို့လုပ်ပုံကလေး ကတော့ အမျိုးမျိုးတွေးစရာပါပဲ၊ **"တော်လှန်ရေးအစိုးရရဲ့ သာသနာ သန့်ရှင်းရေးကိစ္စမှာ တပည့်တော်ကို ပင့်တယ်"**လို့ ကြားကတည်းက တပည့်တော်ကို အစိုးရက အယုံအကြည်မရှိအောင်နဲ့ တိုင်းပြည်က အထင် သေးအောင် ရည်ရွယ်ဟန်တူပါရဲ့ **"စာအုပ်ကုန်သည်, စာအုပ်ကုန်သည်"** ဆိုတဲ့

ပါဠိတက္ကသိုလ်က ထွက်ပေါ်သံဟာ မန္တလေး ကျောင်းတိုက်တချို့က တံတိုင်းနံရံနဲ့ လူအလာများတဲ့ မဟာမြတ်မုနိဘုရား အနီးက သင်ပုန်းကြီး ပေါ်မှာ အော်နေပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…နှစ်ကျိပ်တစ်ပါးထဲမှာ ကိုယ်တော့်ကို သီးခြားနှိမ်ကြတယ် ဆိုတော့ ကိုယ်တော့်မှာ ဘဝဝဋ္ဋ မကင်းဘူးထင်တယ်၊ ဒီလို ပြောကြ ဆိုကြ–နံရံကပ်ကြ–သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ အော်ကြတော့ အစိုးရက ကိုယ်တော့်ကို အထင်မသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အစိုးရမှာ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာရင် အမှန်ရအောင် စုံထောက်အများကြီး စေလွှတ်ရပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ မကောင်းသတင်းတွေကို အစည်းအဝေး၌ ပါဝင်ဖို့ရန် မပင့်မိကပင် ပါဠိတက္ကသိုလ်က အသံနဲ့ အခြားအသံများကို ကြားပြီးဖြစ်လို့ တပည့်တော် ရဲ့ ကျမ်းစာတွေကို အကုန်လုံး ရှာဖွေပြီး ကြည့်ပါသတဲ့၊ အဲဒီလို ကြည့်ပြီးဖြစ်လို့ တပည့်တော် အပေါ်မှာ အထင်မသေးဘဲ နှစ်ကျိပ်တစ်ပါး ထဲမှာ ထည့်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ်, ပြီးတော့ ဘာကိစ္စများ ကြုံရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ သာသနာ့သန့်ရှင်းရေးကိစ္စ မပြီးခင်မှာပင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဖခင်ဆုံးလို့ ဆွမ်းသွတ် ဆွမ်းကပ် ပြုလုပ်တဲ့အခါ တပည့်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပင့်ပါတယ်, ဆွမ်းကပ်ပြီးလို့ ရေစက်ချဖို့ကိစ္စ ရောက်တော့ ပခုက္ကူ မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်ကြီးက သံဃာ့ပရိသတ်, ဗိုလ်စုံပရိသတ်အလယ်မှာ ရေစက်ချဖို့ တပည့်တော်ကို အမိန့်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တင်ကြိုပြီး စီစဉ်ထားတာမရှိတော့ ကြောက်ရွံ့ မနေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ခပ်ရွယ်ရွယ်ကစပြီး သံဃာ့ပရိသတ်–မင်းပေါင်းစုံ ပရိသတ်ထဲ နွံ့လာခဲ့ဖူးတာဖြစ်တော့ တာပတ်ကွင်း ပြေးနေကျ မြင်းကောင်းလိုပါပဲ, ပရိသတ်ကြီးကြီးမြင်လေ ရွှင်လေဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အခါတုန်းက ရေစက်မချခင် ကိုယ်တော် ပြောဟောခဲ့တဲ့ တရားကို မှတ်မိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မှတ်မိတာပေါ့ဘုရား, ကွယ်လွန်သူကို ရည်မှန်းပြီး ဆွမ်းသွတ်တယ်ဆိုတာ ကွယ်လွန်သူက ဒီကုသိုလ်ကို သိပြီး သာဓုခေါ်မှ ကုသိုလ်အဖို့ကို ရနိုင်တယ်၊ သာဓု မခေါ်နိုင်ရင် အဖို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ပြုတဲ့ သားသမီးမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒါနကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကွယ်လွန်သူရဲ့ ရောက်ရာဘဝဆိုတဲ့ ဂတိကလဲ **"ငရဲ, တိရစ္ဆာန်, ပြိတ္တာ, လူ, နတ်"**လို့ ငါးမျိုးရှိတယ်၊ ငရဲရောက်နေတဲ့သူ, တိရစ္ဆာန်အမိဝမ်းမှာဖြစ်နေတဲ့သူ, လူ့အမိဝမ်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့သူဟာ ဒီက ကုသိုလ်ပြုနေတာ မသိမမြင်နိုင်လေတော့ သာဓု မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ နတ်ဖြစ်တဲ့ သူကလဲ သူ့မှာ ချမ်းသာနေတာဖြစ်တော့ ဒီက ကုသိုလ်အဖို့ကို မျှော်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြိတ္တာဖြစ်နေသူကတော့ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက မိမိအိမ်နဲ့ အလွန်ဝေးကွာသော အရပ်မှာ ဖြစ်ရသူ, မိမိအိမ်အနီး ရွာအနီးမှာ (တစ္ဆေ, အစိမ်း)ဖြစ်နေသူ တစ္ဆေပြိတ္တာ အဲဒီနှစ်မျိုးတွင် သေခါနီး၌ သားသမီး စသည်ကို စွဲလမ်းသွားရင် အနီးအပါးမှာ တစ္ဆေပြိတ္တာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ အစား အဝတ် အနေလဲ မပြည့်မစုံဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ထိုကဲ့သို့ ပြိတ္တာမျိုးကတော့ သားသမီးတို့က မိမိကို ရည်စူးပြီး (ဆွမ်း, သင်္ကန်း, ကျောင်းစသော) အလှူပေး၍ အမျှဝေတဲ့အခါ အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓု ခေါ်နိုင်သောကြောင့် ထိုကုသိုလ်ရဲ့အဖို့ကို သူ့မှာ ချက်ချင်းရနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို တရားစကား ပြောခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ပြောပြီးနောက် မှတ်စရာတစ်ခုကို ဆက်ပါသေးတယ်၊ (၁) ဒီစကားအစဉ်ကို စဉ်းစားရင်**"ကွယ်လွန်သူရဲ့ နေထိုင်ရာ အိမ်အနီးစသည်၌ ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေမှ ကွယ်လွန်သူကသိ၍ ကုသိုလ်အဖို့ ရနိုင်တယ်"**ဆိုတာ ထင်ရှားပြီး, ယခုခေတ်မှာ ကွယ်လွန်သူရဲ့ နေရာမဟုတ်ဘဲ အဝေးကနေ၍ ဥပမာ–ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စသူတို့အတွက် ရွှေဘိုစသည်၌ နေသူတို့က ထိုနေ့မှာ သံဃာတော်များ ဆွမ်းကပ်ပြီး အမျှဝေတယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်အဖို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ (၂) ထို့ပြင် ကွယ်လွန်တဲ့နှစ်က ကြာလှပြီ, နှစ်စဉ် ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေတယ်ဆိုတော့ ပြိတ္တာဘဝမှာဖြစ်ပြီး ယခုအထိ မကျွတ်သေးလို့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရနေပြန်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဘာကိစ္စမဆို ငွေမကုန်တန် မကုန်ရအောင်,ကုန်ရင်လဲ အကျိုးရှိအောင် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စနစ်တကျ နားလည်ကြဖို့ လိုပါတယ်လို့ သတိပေးခဲ့ပါတယ်၊ (၃)ကုသိုလ်ပြုတဲ့အခါလဲ သီလမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူပြီး အမျှဝေရင် အမျှမရဘူးလို့ ကျမ်းစာတို့၌ ဆိုပါတယ်ဟု တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဗိုလ်များဖြစ်လို့

တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် သတိပေးစကားကို ပြောပြီးမှ ရေစက်သွန်းချ အမျှဝေစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ တရားစကားကို အတူကြွလာတဲ့ ဆရာတော်ကြီးများက ကျေနပ်တော်မူကြပုံ ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အခြား ဆရာတော်များထံမှ အထူး မကြားရသော်လဲ, ဒွါရဂိုဏ်း ဆရာတော်နှစ်ပါးအထံမှတော့ လွန်စွာ ကျေနပ်တော်မူသံကို ကြားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းပါတယ်ကိုယ်တော်, မင်းပရိသတ်မှာ မိမိတို့ အလိုရှိတာကို ပြောခြင်း, ဒါနသီလအကျိုးကို ဟောခြင်းထက် အသိဉာဏ်တိုးဖို့ တရားကို ဟောခြင်းသာလျှင် သဘာဝကျပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, တပည့်တော်မှာ မင်းပရိသတ် တချို့ဦး လိုက်ဖူးပါတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ ဟောပုံ, ပြောပုံတွေက မင်းရော ပရိသတ်ရော ကျေနပ်ဖွယ်မကောင်းလို့ သာသနာတော်အတွက် ရှက်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မှတ်မိသေးသလား, မှတ်မိရင် ပြောပြစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။နည်းနည်းပါးပါးတော့ သတိရပါသေးရဲ့၊ ပထမကိစ္စက ဗြိတိသျှတို့ အုပ်စိုးစဉ် မြန်မာလူမျိုးထဲက ဘုရင်ခံခေတ္တဖြစ်ရတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်...အတော်ကြာပါပြီကော, ဘယ်လိုကိစ္စတုန်း၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တော် ငယ်ငယ်ရှိဦးမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဘုရင်ခံ မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ သံဃာတော်များကို မန္တလေးနန်းတော် ဘုရင်ခံအိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ သံဃာ ၅၀လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဆွမ်းပွဲထိုင်ဖို့ နေရာကို ဘွဲ့နာမည်ပါ မြေပုံဆွဲပြီး တပည့်တော်တို့ဆီကို မြေပုံစာရွက် ဆက်ကပ်ထားပါတယ်၊ နန်းတော်မဝင်ခင် ကျုံးအနောက်ဘက်အိမ်မှာ စုပြီးမှ မော်တော်ကားတန်းနဲ့ တစုကရုံးတည်း ဝင်ရပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အခါ ဆွမ်းပွဲပြင်ထားတဲ့အခန်းကြွပြီး မြေပုံအတိုင်း ထိုင်ကြရပါတယ်၊ ထိုအခါ ဘုရင်ခံမပါသော ဝေယျာဝစ္စ ဒကာများက ဆွမ်းကပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီစည်းကမ်းတွေကိုတော့ ကိုယ်တော် ကျေနပ်မယ်ထင်တယ်၊ ဆွမ်းစားပြီးနောက် လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးတော့ ဘယ်နေရာပင့်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆွမ်းစားပြီးတော့ အခန်းကြီးတစ်ဆောင်ဆီသို့ ပင့်လို့ သွားကြရပါတယ်၊ အဲဒီ အခန်းကြီးထဲမှာ သံဃာများက နံရံ ကျောပေးပြီး ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း ခင်းထားသော ကုလားထိုင်များမှာ ထိုင်ကြရပါတယ်၊ ထိုင်သူ မရှိသေးဘဲ ဦးခေါင်းနေရာလောက်မှာ ဒေါင်းရုပ်ထင်ပါရဲ့၊ အရုပ်တပ်ထားတဲ့ ကုလားထိုင်ကတော့ နည်း နည်းမြင့်ပါတယ်၊ ခမ်းနားလဲ ခမ်းနားပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ထိုင်ပြီး မကြာခင် မြန်မာဘုရင်ခံဆိုသူဟာ အပြင် စကြံလမ်းက ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လျှောက်လာတဲ့ ဖိနပ်သံကို ကြားရပါတယ်၊ အခန်းတွင်းရောက်တော့ ခြေနင်းစီးလျက် လက်အုပ်ခေတ္တချီပြီး အဲဒီ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ဝတ္တရားအတိုင်း သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်မယ့်အကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သံဃာများဖက်က ဘယ်လို ပြန်ပြီး ပြောကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သံဃာများထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မထေရ်ကြီးကလဲ ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းမြောက်တဲ့ အကြောင်းတို့ ဘာတို့ ပြောဟန်တူပါတယ်၊ အဲဒီလို ပထမပြောတဲ့ မထေရ်ကြီးက စကားအပြီးမသတ်ခင် ဒုတိယဝါကြီးပုံရတဲ့ မထေရ်ကြီးက (လုပြောသလို) ဝင်ပြောပြန်ပါတယ်၊ ထိုမထေရ်ကြီးပြောလို့ မကြာခင် **"သက်တော်စောင့်"**လို့ ခေါ်မလား၊**"အပါးတော်မြဲ"**လို့ ခေါ်မလား၊ အဲဒီ ဒကာတစ်ယောက်က **"ဘုရင်ခံကြီးမှာ အလုပ်တွေများပါတယ်, ညောင်းတော်မူပါပြီ"**လို့ ၄က်ဆိုးထိုးသံ ကြားရင်း ဘုရင်ခံလဲ **"အင်း..."**လို့ ဆိုပြီး ထသွားပါလေရော။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်...ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော်တို့မှာ တန်းလန်းကြီး ကျန်ရစ်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တန်းလန်းဆိုဆို ဘာဆိုဆို ဆိုချင်ရာ ဆိုပါစေတော့, ကျန်ရစ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ အားလုံး မျက်နှာပျက် ရှက်ရှက်နဲ့ ထပြန်ခဲ့ကြရပါတယ်၊ ကားပေါ်ရောက်တော့ အဘယာရာမဆရာတော်နဲ့ စည်ရှင်ဆရာတော်များကို လျှောက်မိပါသေးတယ်၊ **"ရှက်လိုက်တာဘုရား, ဒီကိစ္စမှာ ဘုရင်ခံရဲ့ စကားကို စည်ရှင်ဆရာတော်သာ ပြန်ပြီး ပြောရရင်တော့ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေမလဲ"**လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရက်လဲ ရက်စရာပေပဲ, တပည့်ကော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေကို လူများက **"အလိုက် မသိတတ်ဘူး"**လို့ စွပ်စွဲတာလဲ ဒီလို ဘုန်းကြီးတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ နောက်တော့ ဒီလို ရက်စရာ ဘယ်မှာ တွေ့ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လွတ်လပ်ရေး ရပြီး နောက် ဒုတိယမြောက် သမ္မတကြီး မန္တလေး လာတဲ့အခါ ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာပေါ့, နေရာကကျုံးအရှေ့ဖက် အယင်က ကော်မရှင်နာအိမ်မှာလို့ ထင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က တောင်မြို့ရောက် နေပါပြီ၊ သမ္မတမဖြစ်ခင် တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာကော်မတီမှာ ပါဝင် တဲ့အခါ သူ့ရဲ့အိမ်မှာ ဆွမ်းစားပင့်လို့ ရေစက်ချဖူးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကို ပါအောင်ပင့်ပါလို့ တမင်သတိပေးပါသတဲ့၊ တပည့်တော် ရောက်သွားတဲ့အခါ ဘုရင်ခံ ဆွမ်းကျွေးတုန်းကပွဲလို အစီအစဉ်နဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ, အရင် ရောက်လာတဲ့ သံဃာများ ဆွမ်းစားနေကြပါပြီ၊ တပည့်တော်ကတော့ များသောအားဖြင့် သတိနဲ့နေတဲ့သူဖြစ်တော့ ဆွမ်း ဟင်းများကို သတိထားမိပါတယ်၊ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီ ချက်ပြုတ်တဲ့ဟင်းများ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ ကံထရိုက်ပေးပြီး ချက်စေတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်ပြီးတော့ သမ္မတကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ အခန်းဆောင်ကြီးထဲ ရွှေ့ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအချိန်ထိ သမ္မတကြီး ရောက်မလာသေးဘူ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မရောက်လာသေးပါဘူး၊ အခန်းဆောင်ကြီးထဲ သံဃာများ အတွက် ခင်းထားတဲ့ကော်ဇောတွေက ဒုတိယတန်းလောက် အဆင့်ရှိတဲ့ အငှားလိုက် ကော်ဇောတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ နေရာတိုင်းသတိထားပြီး အပြစ်ရှာနေတာကိုး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။နေပါဦးလေ ဆက်ပြီးလျှောက်ပါဦးမယ်၊ အချိန်က တန်ခူးလ လောက်လို့ ထင်ပါတယ်၊ အတော်ပူနေပါပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် သံဃာများအတွက် ဒုတိယတန်းစား အငှားလိုက် ကော်ဇောအဟောင်းတွေကို ခင်းပေးသော်လဲ သမ္မတကြီးအတွက်တော့ အဲဒီ ကော်ဇောပေါ်မှာ ကတ္တီပါနီညိုကြွပ်ထားတဲ့ နှစ်ဖက်ချော သင်ဖြူးကလေး ခင်းလို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေပါဦး ကိုယ်တော်, အဲဒီလို စီမံကြတာက ဘယ်သူတွေတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်သူတွေဖြစ်ရမှာလဲဘုရား, **"သာသနာ့ဒါယကာ"**ဆိုတဲ့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးရဲ့ မန္တလေးနေပြည်တော်သားတွေပေါ့၊ သူတို့က သာသနာ့ဝန်းထမ်း ရဟန်းတော်များကို သမ္မတလောက်အရေးမထားဘူး ဆိုတာ (လယ်ပြင်မှာ ဖင်ကားပြီး ဆင်သွားသလို) ထင်ရှားလှတယ် မဟုတ်လားဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတချို့ကလဲ လျှုနိုင်ဒါန်းနိုင်တဲ့ အဲဒီ မန္တလေးသားတွေကို ပလူးပလဲလုပ်နေကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် **"အရော ဝင်တော့ အရိုသေတန်"**ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဖြစ်သွားဟန် တူပါတယ် ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်တို့ အဲဒီလိုထိုင်ပြီးတဲ့နောက် သမ္မတကြီးက ဘယ်က ကြွလာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တော်ပြီဘုရား တော်ပြီ၊ တပည့်တော်ဆက်ပြီးမလျှောက်ချင် တော့ဘူး၊ လူတွေဆိုတာ အများအားဖြင့် ဘုန်းကြီးတွေကို ရိုသေတယ်လို့ ဆိုတာ ဝတ်ကျေ တမ်းကျေ လုပ်ကြတာပါဘုရာ၊ တချို့ဘုန်းကြီးတွေကလဲ ရိုသေချင်စရာ မကောင်းဘူး၊ ဝပ်ချဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးရော, ဒါကြောင့် တပည့်တော်က သာသနာတော်ကို အရေအတွက် မများချင် နေပါစေ, အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုသာ နေစေချင်ပါတယ်၊ အရည်အချင်း ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကလဲ မိမိကို မလေးစားမဲ့နေရာသို့ မသွားသင့်ကြ ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...ဗိုလ်ချုပ်အဖေရဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးက ဆက်သွယ်ပြီး ဘေးထွက်လာလိုက်တာ အတော်များသွားပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဆွမ်းကျွေးမှာ တော့ ဒီလို မကျေနပ်စရာ မတွေ့ရဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုမကျေနပ်စရာ မတွေ့ရပါဘူး၊ အားလုံးကောင်းစီဝင်တွေ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ပါ၊ ကိုးဆယ်ကျော် ရေစကြိုဆရာတော်ကြီးတို့, မအူပင်ဆရာတော်ကြီးတို့ကို သူတို့ဆရာရင်းလို ဖေးဖေးမမနဲ့ ကြိုကြပို့ကြ ပါတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် အခြား သမ္မတများရဲ့ မုန့်ဆွမ်းကျွေး, ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ ဝန်ကြီးများရဲ့ ဆွမ်းကျွေးအားလုံးလဲ ကျေနပ်ဖွယ်ချည်း ပါပဲဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ သာသနာ့သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့က ဘယ်လို အနား သတ်ပြီး ကမ္မတ်ဖုံးလိုက်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နယ်တိုင်း နယ်တိုင်းက ရွေးချယ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ် သံဃာများနဲ့အတူ မော်ဘီမြို့မှာ အစည်းအဝေးကြီး လုပ်ပြီး ကမ္ပတ်ဖုံး လိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်တော်က ဘာများ အထူးလုပ်သေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ မန္တလေး၌ တပည့်တော်ကို အတော်ဆော်နေ ကြပြီဖြစ်လို့ တပည့်တော်နာမည်ပေါ်အောင် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပခုက္ကူ မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာကိုတော့ ရေးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အစည်းအဝေးကြီးပြီးတော့ ကိုယ်တော်ပြန်လာတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။အစည်းအဝေးပြီးတဲ့နောက် အစိုးရထံ ပေးစရာအကြံဉာဏ် များနဲ့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးတဲ့အခါ မန္တလေးဂယက်က တပည့်တော် အတွက် ရန်ကုန်ထိအောင်ရိုက်လာလို့ တချို့ကမပြန်ဖို့ အကြံပေးကြပါ သေးတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ကြောက်လို့ မပြန်သေးဘဲနေယင် ကျောင်းတိုက်တပည့်တွေကပါ အတင်သေးမှာမြင်လို့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါစေ၊ **"လာမယ့်ဘေးတော့ ပြေးပြီးတွေ့ရမှာပဲ"**လို့ ရက်ပိုမဆိုင်းဘဲ ပြန်ခဲ့ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအခါ ကိုယ်တော့်ကိုပင့်တဲ့အစိုးရက ကူညီရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စမှာ အစိုးတာဝန်က လိုတာထက်အောင် ပိုနေပါ သေးတယ်၊ တပည့်တော် ပထမရန်ကုန်သွားကတည်းက အသွားအပြန်မှာ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် အစောင့်အရှောက်ထည့်ဖို့စီမံပါတယ်၊ တပည့်တော်က မထည့်ပါနဲ့, ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုလို့ မထည့်ပေမယ့် ဆိုင်ရာကိုတပည့်တော် လာတဲ့အကြောင်း တင်ကြိုပြီး သတိပေးထားပါတယ်၊ ရန်ကုန်က ပြန်တဲ့ အခါလဲ ဒီလိုပါပဲ၊ အဲဒီ အစည်းအဝေးကြီးပြီးလို့ ပြန်တဲ့အခေါက်ကျတော့ မန္တလေး၌ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့, ဘူတာကြီးမှာ အရပ်ဝတ် အတော်များများ ထားပြီး တပည့်တော် ရထားဆင်းတဲ့နေရာမှ စ၍ ဘူတာမှ ထွက်သည့်တိုင်အောင် လမ်းရှင်းထားပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက် ရောက်ပြီးနောက်လဲ ကျောင်းပေါက်မှာ အတော်ကြာကြာ စုံထောက် ထားသေးဟန် တူပါရဲ့၊ တပည့်တော်က သွားစရာရှိ၍ သွားရင်

နောက် မနီးမဝေးက လိုက်တဲ့အပြင် ဆိုင်ရာရဲဌာနကိုလဲ အကြောင်းကြား ထားပါတယ်၊ အစိုးရက သူတို့တာဝန်ကျေအောင် ဤမျှလောက်အထိ စောင့်ရှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ့ကြောင့် ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ **"သူများက နိမ့်လေ, ကိုယ်တော်က ဘောလုံးလို တက်လေပဲ"လို့။**

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို စဉ်းစားပြီးတော့ စိတ်ကြီးဝင်တယ် ဆိုရမည်လား, မပြောတတ်ပါဘူး။

၁။ တပည့်တော် ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းမှာ မိခင်ကကောင်းသော အိပ်မက်မက်ခြင်း။

၂။ ဘုရားဒကာ–ကျောင်းဒကာ ဘိုးဘွားအမျိုးမှာ ဖြစ်ရခြင်း။

၃။ ဒုတိယ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်စသော သူတော်ကောင်း ပညာရှိထွက်တဲ့ အမျိုးမှာ ဖြစ်ရခြင်း။

၄။ ကလေးငယ်ငယ်နှောင်းနှောင်းတုန်းက သီချင်းဆိုလို့–ကလို့–ပျော်ပျော် နေခဲ့ခြင်း။

၅။ ကလေးငယ်းဘဝတုန်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း စဉ်းစားချက်တွေကို စဉ်းစား လေ့ရှိခြင်း။

၆။ကျောင်းပညာသင်တဲ့အခါ တတ်လွယ်၍ မမေ့တတ်ခြင်း။

၇။ ရှေးသူတော်ကောင်းများရဲ့ ဇာတ်ဝတ္ထုကို ကြားရတဲ့အခါ ဝမ်းသာ၍, ထိုသူတော်ကောင်းများကို အားကျခြင်း။

၈။ အခြေခံစာများကို အထက်တန်းဆရာက ကြောင့်ကြစိုက် ပို့ချပေးခြင်း။

၉။ နည်းနည်း အရွယ်ကောင်းလာတဲ့အခါ ရွာမှာရော–ရောက်ရာအရပ်မှာရော– ချစ်ခင်သူများခဲ့ခြင်း။

၁၀။ ကျောင်းသားဘဝဖြင့် ပထမငယ်–ပထမလတ်အောင်၍, သာမဏေဘဝ ဖြင့် အကြီးတန်းအောင်နိုင်အောင်, သက္ကသီဟ(ဓမ္မာစရိယ)ဖြစ်ပြီးတဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်ရဲ့ အချီးအမြှောက်ကို ရခဲ့ခြင်း။

၁၁။ မိဘများ ပစ္စည်းဆုတ်ယုတ်လို့ လူ့ဘောင်ကို စိတ်ကူးမိပြန်တော့လဲ သင်ပြီးစာတွေကိုငဲ့ပြီး လူ့ဘောင် မရောက်ခဲ့ခြင်း။

၁၂။ ရဟန်းဖြစ်ခါနီးမှာ အထက်တန်း ဝိပဿနာဆရာတော်များဖြစ်ကြသော ပထမ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့, ဒုတိယမဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်တို့က ကိုယ်တော်တိုင် ဂရုတစိုက် စီစဉ်တော်မူကြခြင်း။

၁၃။ ပခုက္ကူစာသင်တိုက်ကြီး၌ စာဆိုဝါရဖို့ ခဲယဉ်းသော်လဲ မိမိမှာ ဆရာတော်ကြီး သုံးပါးက ကိုယ်တော်တိုင် စာဆိုခိုင်းပြီး, ရဟန်းသုံးဝါအရ၌ စာချအဖြစ် ချီးမြှောက်တော်မူကြခြင်း။

၁၄။ ပခုက္ကူ၌ သုံးဝါလောက်စာချပြီးမှ ပရိယတ္တိသာသနဟိတ(သကျသီဟ) စာပြန်ပွဲကိုဝင်ရာ စာသင်တန်း–စာချတန်းကို သုံးနှစ်အတွင်းအောင်၍, ထိုအတွင်း၌ အစိုးရပထမကျော်ကိုလဲ အောင်ခဲ့ခြင်း။

၁၅။ ရဟန်းငယ်ဘဝ၌ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးဝယ် စာပို့ချတော်မူခဲ့၍ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့ကို ရတော်မူပြီး, သက္ကတကျမ်းတို့၌ အထူးကျွမ်းကျင်တော်မူသော အဘယာရာမဆရာတော်က မိမိကို သက္ကတ သင်ယူဖြစ်အောင် စီစဉ်၍ ကိုယ်တိုင် ပို့ချပေးတော်မူခြင်း။

၁၆။ ကျမ်းစာရေးသားတဲ့အခါ ရေးသမျှကျမ်းစာ အငယ်–အကြီးတို့ကို ဆိုင်ရာအသီးသီးက လူရော–ရှင်ပါ သုံးစွဲကြခြင်း။

၁၇။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာထွက်ချိန်၌ **"အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့နဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်, သို့သော် ငယ်လွန်းပါသေးတယ်"**လို့ ပြောဆိုသံကိုလည်းကောင်း, ညောင်တုံး ရွှေကျင်နိကာယဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယကဖြစ်မယ့် စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ **"ကျမ်းစာက ကြီးပြီး ပုဂ္ဂိုလ်က ငယ်နေတယ်"** ဟူသော အမိန့်သံကို ကြားခဲ့ရခြင်း။

၁၈။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ပထမဘွဲ့တံဆိပ်ပေးရာ၌**"အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ"** ဘွဲ့ ရရှိခဲ့ခြင်း။

၁၉။ ကျမ်းစာများကို ရေးသားရာ၌ ဆရာသမားများရဲ့နည်းကို ရပြီးဖြစ်၍ မပင်မပန်းဘဲ ပြီးစေနိုင်ခဲ့ခြင်း။

ဤဖြစ်စဉ်များကို ထောက်ထား၍ တပည့်တော်ကိုယ် တပည့်တော် သာမန် သတ္တဝါတစ်ယောက်လို့ မယူဆဘဲ, အတိတ်က ကုသိုလ်တွေ

များစွာပါလာပြီးလို့ ယူဆသောကြောင့် **"ဒီဘဝမှာ ကဲ့ရဲ့သမျှ–နှိမ်ချသမျှ ဒဏ်တွေသည် ခန္တီပါရမီ အပိုရဖို့အကြောင်း အကောင်းချည်းသာ"**လို့ ယူဆကာ ရှေ့တိုးဖို့ သာသနာတော်အရေးကို အမြဲမြော်တွေးပြီး အလုပ်လုပ်နေပါတယ်ဘုရား။

မမွေဂုတ်။ ။အင်း...များစွာသော စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မူလရပ်ရွာဆရာတော်နဲ့ စာသင်တိုက်က ဆရာတော် တစ်ပါးနှစ်ပါးလောက်သာ အချီးအမြှောက်ခံကြရတယ်, ကိုယ်တော့်မှာတော့ မူလရပ်ရွာ ဆရာတော်အပြင် ဂိုဏ်းဂဏအစုံ ထိပ်တန်းဂုဏ်ရှိတော်မူကြသော ပရိယတ်ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးကလဲ ချီးမြှောက်တော်မူကြတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မှာ ထိုဆရာတော်များရဲ့သတ္တိတွေ ပါနေဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ ထင်စရာ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား, မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်များရဲ့ ပဋိပတ် ကျင့်တော်မူပုံကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ ကျောင်းတိုက်သံဃာအားလုံးအား ဝိနည်းသီလကို မှုထားပြီး ပဋိပတ်ကျင့်ကြဖို့ကိုလဲ အမြဲသတိပေးပါတယ်၊ ပခုက္ကူဆရာတော်များနဲ့ အဘယာရာမဆရာတော်, မြောင်းမြဆရာတော်များရဲ့ အဂတိမလိုက်စားဘဲ လုလ္လ ဝီရိယကြိုးစားတော်မူပုံကို အားရလွန်းလို့ ယခုအရွယ်တိုင်အောင် ဖွဲလုလ္လ အပြည့်အဝဖြင့် သာသနာ့ အရေးကို ကြိုးစားနေရပါတယ်၊ ထို ဆရာတော်များရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ကြိုးစားသလောက် အရာထင်နေပါတယ် ဘုရား။

မမွေဂုတ်။ ။ကိုင်း ကိုင်း...ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက်ခုနစ်ဆယ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခြင်းအဖုံဖုံကို အတော်စုံအောင် သိရပြီးဖြစ်၍ ယခုအခါ နိဂုံးအုပ်ကြစို့လား။

နိဂုံး။ ။**သက်ခုနစ်ဆယ်, ဤအရွယ်ကား, သွယ်သွယ် ရှင်လူ, ပင်ရှင်ယူ၏၊ ကိုယ့်မှုထိုမျှ, ခွင့်မရ၍, နေ့ညမအား, အလုပ်များကို, မနားမနေ, လုပ်နိုင်စေဖို့, လူ့မြေထင်ရှား, ဓာတ်စာစားလျက်, ဆေးဝါးရရာ, မှီဝဲကာဖြင့်, ခန္ဓာမနွမ်း, ကိုယ်လက်ကျန်းအောင်, စွမ်းနိုင်သလောက်, မြဲစောင့်ရှောက်၏၊ ထိုနောက်စိတ်ပါ, ကျန်းခံ့သာအောင်, မြတ်စွာဗိနော်, ရုပ်ပုံတော်နဲ့, ဂုဏ်တော်အစုံ, အမြဲထုံလျက်, လူ့ဘုံမဆန့်, အားလုံးနှံ့ဖို့, သင်းပျံ့ချစ်စရာ, ရေမေတ္တာကို, သစ္စာရောစွက်, ရပ်တိုင်းပက်၏၊ အသက်တည်ရေး, ဤနှစ်ဆေးထက်, ဝဋ်ဘေးကင်းစင်, နိဗ္ဗာန်မြင်ဖို့, နေ့စဉ်မကွာ, ဘာဝနာနဲ့, ကျမ်းစာပို့ချ, ရေးသားရသည်...ဘဝသံသာ လွန်ကြောင်းတည်း။**

၁၄။ ခုနစ်ဆယ်ကျော်ဝယ်=ရှစ်ဘယ်ရှယ်

ခမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…ကိုယ်တော့်အသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်လာပြီ၊ အလုပ်တွေကလဲ အတော်တွင်ကျယ်လာပြီ၊ ကိုယ့်တော့်ရည်မှန်းချက်တွေ မပြည့်စုံသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မပြည့်စုံသေးပါဘူး ဘုရား။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဘာလိုသေးလို့တုန်းကိုယ်တော်၊ ကျမ်းစာအုပ်တွေလဲ ရိုက်နှိပ်ပြီး ကိုယ်က (၂၉) နံပါတ်ရောက်နေပြီ, မရိုက်ရသေးတာက ဘယ်လောက် ရှိနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဓာတုဝဂ္ဂ, ပရိဝါရဘာသာဋီကာ နှစ်အုပ်နဲ့ ခုဒ္ဒသိက္ခာ ဘာသာ ဋီကာ၊ အဲဒီသုံးအုပ်က ရေးလို့ပြီးပေမယ့် မရိုက်ရသေးဘူးဘုရား၊ သီလက္ခန် ဘာသာဋီကာကလဲ ပါဠိတော်နိဿယနဲ့ တွဲထားလို့ လေးတွဲရိုက်ရမှာ, နှစ်တွဲသာပြီးပါသေးတယ်၊ [ယခု အားလုံးပြီးပြီ၊ ဓာတုဝဂ္ဂ, ပရိဝါရဘာသာ ဋီကာကိုလဲ ရိုက်ပြီးပြီ။]

ခမ္မဂုတ်။ ။ဒါတွေကတော့ ရိုက်ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ နောက်ထပ် ရေးဖို့ကော ရည်ရွယ်ထားသေးလို့လား။

တပည့်တော်။ ။သင်ရိုးပိဋကအကုန် ဘာသာဋီကာစုံအောင်ရေးမယ်လို့ မှန်းထားပါယ်၊ သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာ, ပဥ္စပကြိုဏ် အဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာ, အဲဒီ လေးအုပ်အပြင်, သုတ်မဟာဝဂ္ဂ သုတ်ပါထေယျ နှစ်အုပ်လဲ ကျန်ပါသေးတယ်၊ [ယခု သမ္မောဟဝိနောဒနီနဲ့ မူလဋီကာ–ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အကုန်အထိ ရိုက်ပြီးပါပြီ။]

ခမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီဘာသာဋီကာတွေကို စုံအောင် ရေးနိုင်မယ်လို့ မြှော်လင့်နေသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ပြက္ခဒိန်အသက်ကို မှုမထားဘဲ, ကျန်းမာရေး အသက်ကို မှုထားပါတယ်၊ ကျန်းမာရေးကောင်းနေယင် (အသက်ရှစ်ဆယ် အထိ အလုပ်– လုပ်နိုင်ရင်) ဒီကျမ်းစာ အားလုံး ရေးပြီး–ရိုက်နှိပ်ပြီး ဖြစ်ရမှာပေါ့ဘုရာ့။

ခမ္မဂုတ်။ ။"ကိုယ်တော့်ကို အဲဒီ အသက်ထိအောင် ကျန်းမာပါစေမယ်"လို့ ဘယ်သူက တာဝန်ခံမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်သူက တာဝန်ခံမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် ဘယ်သိမှာ တုန်း, တပည့်တော် သာသနာအလုပ်–လုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ တန်ခိုးရှိတဲ့ သူ, သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်တဲ့သူများ သိမှာပေါ့၊ ဒီလို သိယင် သူတို့ဟာ တပည့်တော်ကို စောင့်ရှောက်ကြမှာပေါ့၊ ဒီပြင်လဲ သာသနာတော် အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ဖို့ အတိတ်ကံ ပါလာယင် ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်း တွေက ထပ်လောင်းပြီး အားပေးကြမှာပါ၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ ကံတွေရဲ့ အကျိုးပေးဖို့လဲ မျှော်မိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သေရေးကိုတော့ မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မစဉ်းစားဘဲ နေမည်လားဘုရား, ယခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေ ဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို မြှင့်တင်နေတဲ့ အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဤမျှ လောက် ကောင်းနေသော အလုပ်ကို နေ့စဉ် လုပ်နေခြင်းသည်ပင် တပည့်တော် အတွက် အားကိုးလောက်သော သဒ္ဓါ ပညာ သတိ ဝီရိယ တွေ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီဟာတော့ ဟုတ်ပါတယ်, တပည့်တော်က ဒီ အလုပ်အပြင် ဘာဝနာအလုပ်များကို မေ့နေသလားလို့ပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ကျမ်းစာမှာ"**ဗုဒ္ဓါနုဿတိ မေတ္တာစ, အသုဘံ မရဏဿတိ**"လို့ ရဟန်းတော်များအတွက် အမြဲရှိနေဖို့ရာ ဘာဝနာ လေးမျိုးကို ညွှန်ပြထားပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သေရေးကို မရဏဿတိ ဘာဝနာက အမြဲသတိပေးနေလို့ အပိုအချိန် မဖြုန်အားဘဲ မသေခင် လုပ်စရာတွေကို ကြိုးစားနေတာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ဘာဝနာအကျိုးကို ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်လျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်း ကောင်း သိထိုက်ပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိလေ ဘုရားကို ကြည်ညိုလေဖြစ်ပြီး, ရဟန်းတော်ဖြစ်ရင် သာသနာ့ တာဝန်ကို ကောင်းကောင်းထမ်းလေ, ပရိယတ် ပဋိပတ်ကို ကောင်းကောင်း ကျင့်လေ, ဘုရားပညတ်တော် ဝိနည်းကို ကောင်းကောင်းလိုက်နာလေ, သာသနာတော် ကျက်သရေရှိအောင် အသွားအလာ အနေအထိုင် အပြောအဆိုမှစ၍ ပြုပြင်လေ, ဘုရားအလိုတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ ဘုရားပွဲ

ကျောင်းပွဲတွေ မလုပ်လေ, သာသနာတော်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို တိုးသည်ထက် တိုးအောင် ကြိုးစားလေ ဖြစ်ပါတယ်။

လူဝတ်ကြောင်ဖြစ်ရင် သာသနာပြု ဒါနမှတစ်ပါး ဘုရားအလိုတော်ကျ မဟုတ်သော ပကာသနဒါနတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရပါတယ်၊ ဥပုသ်စောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်စသော ကောင်းမှုကိစ္စတိုင်းမှာလဲ သူတစ်ပါးအထင်ကြီးဖို့ မဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အလိုတော်ကျသာ ဖြစ်စေရပါတယ်၊ မည်သည့် ကောင်းမှုမဆို နိဗ္ဗာန်ကို ဦးတည်လျက် ရှိစေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအကျိုးများဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပုံရပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ဟာ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်လုံး ဒီအတိုင်းဖြစ်အောင်ကြိုးစာပြီး သာသနာတော်တစ်ရပ်လုံး တိုးတက်ရေးကို အမြဲကြောင့်ကြစိုက်နေတာက ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာရဲ့ အရှိန်အဝါဖြစ်ဟန်တူပါတယ်၊ မေတ္တာဘာဝနာကို ကြိုးစားရခြင်းရဲ့အကျိုးကို ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ ၁။ မေတ္တာအစစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးကို ပဓာန မထားဘဲ သူ့ အကျိုးကိုသာ ပဓာနထားတဲ့ သဘောတရား ဖြစ်ပါတယ်၊ ရဟန်း သံဃာတော်မှန်လျှင် ကိုယ့်အတွက်က မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သာ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်၊ ကျန်အလုပ်တွေမှာ ဝိနည်းတော်ကို မူထားပြီး သတ္တဝါအကျိုးများအောင် လုပ်ရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒကာ–ဒကာမများနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ သူတို့ကို အကုန်အကျ မများစေဘဲ နေ့စဉ်ဆွမ်းလောင်းနေကြတာကိုပင် ဧရာမ ကျေးဇူးရှင်တွေလို သဘောထားနိုင်ပါတယ်။

၂။ ဘုရားပွဲ ကျောင်းပွဲစသော အပိုကုန်ပြီး ဘုရားအလိုတော်မကျတဲ့ ပွဲတွေ အကုသိုလ်တောင် ဖြစ်သေးတဲ့ပွဲတွေကို မေတ္တာရှင်က မတိုက်တွန်း ရုံမက, တားပင် တားမြစ်ရပါတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေကို ဒါနနဲ့ သီလ တွင် သီလက (၁) နံပါတ်, ဒါနက (၂) နံပါတ်ဖြစ်ပုံကို ဟောရပါတယ်၊ ငါးပါးသီလ မရှိရင် ဒါနရှင်ကြီးပင်ဖြစ်သော်လဲ ငရဲကျနိုင်ပုံ, ဒါနမရှိ သော်လဲ ငါးပါးသီလရှိ၍, ငါးပါးသီလတွင်မပါသော ဒုစရိုက်များကို ရှောင်နိုင်ရင် ငရဲ မကျနိုင်ပုံတို့ကို ဝတ္ထုကြောင်းနဲ့တကွ ဟောရပါတယ်။

၃။ လူ့အဆင့်အတန်းလိုက်ပြီး သီလရှိသူကိုသာ ဒါနနဲ့ဘာဝနာကို ပြုလုပ်တတ်ဖို့ ဟောရပါတယ်၊ မေတ္တာမရှိရင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မိမိရဖို့ တစ်ခုသာ ကြည့်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ကြည့်မှုကြောင့် သာသနာတော်ကိုပါ

အထင်သေး ခံရတတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်းသံဃာများအတွက် မေတ္တာဘာဝနာကိုလဲ ကျမ်းစာက ညွှန်ပြထားပါတယ်။

၄။ လူဝတ်ကြောင်များလဲ မေတ္တာဘာဝနာကို လေ့လာထားရင် မတရား စီးပွားရှာမှု သွေးစုပ်မှု မရှိဘဲ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်အောင် အသက် မွေးနိုင်ကြမှာပါပဲ၊ မတရားလောဘနဲ့ ပြင်းထန်သော ဒေါသလဲ မရှိတော့ဘဲ အိမ်တွင်းရေး သာယာရုံမက, ပြည်တွင်းရေးပါ သာယာစေနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…မေတ္တာရဲ့ သဘောတရားဟာ တယ်ကောင်းပါလား ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော်ရဲ့ အနာဂတ်သာသနာရေးမှာ အပို ကုန်ကျစရိတ် တွေ မရှိရအောင် နည်းလမ်းပေးထားတာဟာ အဲဒီ မေတ္တာဘာဝနာကြောင့် ပေါ့နော်၊ မရဏာဿတိဘာဝနာရဲ့ လက်တွေ့ အကျိုး ရပုံကိုလဲ ပြော ပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ ၁။ သေရမည့်အရေးကို သတိပေးနေတဲ့ မရဏာဿတိ ဘာဝနာကတော့ မကောင်းမှုဟူသမျှ အကုန်ရှောင်, ကောင်းမှုဟူသမျှ ကြိုးတိုင်းလုပ်, အမြဲလုပ်လို့ နှိုးဆော်နေသလိုပါပဲဘုရား၊ ယနေ့သေမည်လား, မနက်ဖန် သေမည်လား မသိရပါဘူး၊ သေရင် ယခုလက်ရှိအပေါင်းအဖော် တွေနဲ့ ကွဲရမှာမို့ မသေခင် ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ တစ်ယောက် အကျိုးကို တစ်ယောက် ဆောင်ကြ၊ မတရားလုပ်တာ မြင်ယင် တားမြစ်ကြ၊ သေလျှင် အပါယ်လေးပါး သွားရလိမ့်မယ်လို့ ပြောကြ၊ တရားသဖြင့် လုပ်နေရင် အားပေးကြ၊ သေရင်–ကောင်းရာဘဝ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ တိုက်တွန်း နေသလိုပါဘဲ။

၂။ မတရား အသက်မွေးမှုကိုလဲ တားမြစ်နေတာပါဘဲ၊ အသင်ဟာ မတရားသဖြင့် ပစ္စည်းတွေစုပြီး သေတဲ့အခါ ပစ္စည်းတွေကို ထားခဲ့ရမယ်၊ သင်က အပါယ်သွားမယ်၊ နောက်လူတွေက သင့်ပစ္စည်းကိုသုံးပြီး ပျော်ရစ်ကြမယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပစ္စည်းကို မတရားလဲ မရှာနဲ့၊ အလွန်လဲ မက်မောမနေပါနဲ့လို့ ဟောပြောနေသလိုပါဘဲ။

၃။ ရဟန်းတော်ဖြစ်ရင်လဲ အာပတ်မသင့်အောင် နေပါ၊ အာပတ် သင့်ယင် အပေါ့ဆုံးအာပတ်သည်ပင် ပြိတ္တာဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်လို့ သတိပေး နေတာပါဘဲ၊ မသေခင် သွားရမယ့်ဂတိကို ရဲရဲသွားနိုင်အောင် အာပတ်

စင်ကြယ်စွာဖြင့် ပရိယတ် ပဋိပတ်ကြိုးစားပါ၊ ဘာဝနာကို နေ့စဉ်ပွားပါလို့ ညွှန်ပြနေသလို ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

၄။ ဘာဝနာပွားနေပြန်ယင် နောက်မဆုတ်အောင် **"သေဘေးကြီး မလာခင်၊ နာဘေးကြီး မလာခင်၊ ကြိုးစားလိုက်"**လို့ အမြဲတိုက်တွန်းနေသလိုပါပဲ၊ တကယ့်သေဘေးကြုံလာတော့ သူ့မှာအဆန်း မဟုတ်တော့ဘဲ (ကုသိုလ်တွေကလဲ ကြိုးစားပြီးဖြစ်လို့) အလွန် သေရဲပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် မရဏာသတိဘာဝနာလဲ ရှင်လူအားလုံး အမြဲသုံးထိုက်တဲ့ ဘာဝနာပါပဲဘုရား၊ ရှေးတုန်းက ဘုရားအလောင်းနဲ့ မိသားစုခြောက်ယောက် မရဏာသတိဘာဝနာရှိနေကြလို့ သေတဲ့ ဘုရားအလောင်းက နတ်ပြည်ရောက်ပြီး ကျန်တဲ့သူတွေက မပူမဆွေး နေနိုင်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာဓုပါကိုယ်တော်၊ သာဓု သာဓု၊ ကျမ်းစာမှာ ညွှန်ပြထားတဲ့ ဘာဝနာလေးပါးထဲမှာ အသုဘဘာဝနာကိုတော့ ကိုယ်တော်က မတိုက်တွန်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အသုဘဘာဝနာဆိုတာ ရာဂစရိုက် အားကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် သာပြီး သင့်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ချန်ထား လိုက်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်မှ သံဃာများကိုတော့ လေးပါးလုံးပဲ ဟောပေးပါတယ်၊ ငယ်ရွယ်သူတွေဟာ အသုဘဘာဝနာ မပါလို့ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝိပဿနာဘာဝနာကိုတော့ မလေ့လာဘူး၊ မဟောဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဟောရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ၊(ကျောင်းတိုက်တွင်းရှိ) ဥယျာဉ်ထဲမှာနေတဲ့ စာချဘုန်းကြီးများက ခေါင်းဆောင်ပြီး ဝိပဿနာဘာဝနာ အလုပ်ကို အများအားထုတ်အောင် ကြိုးစားကြပါတယ်။...

ကတီဟံ စရေယျ သာမညံ၊ စိတ္တံ စေ န နိဝါရယေ၊
ပဒေ ပဒေ ဝိသီဒေယျ၊ သင်္ကပ္ပာနံ ဝသာနုဂေါ။

အဲဒီ ဂါထာကို အနက်ပါ ကျက်စေပြီး မကြာခင် ရက်အနည်းငယ်ကပဲ ထပ်ပြီးတိုက်တွန်းပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နည်းကတော့ ဘယ်သူ့နည်းတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား မေးပုံက တရားဝေးလိုက်တာဘုရား, သာသနာတော်နေပြီး ဘယ်သူ့နည်းကို ယူရဦးမှာတုန်း, ဘုရားနည်းပေါ့၊ ယခုလောလောဆယ်မှာပင် ဝိပဿနာတရားစာကို ပို့ချခိုက်ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ် ပါဠိတော်မှာပါတဲ့ ဝိပဿနာလဲ။

တပည့်တော်။ ။သုတ်သီလက္ခန်ပါဠိတော်, သာမညဖလသုတ်မှာပါတဲ့ ဝိပဿနာတရားတော်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဌာနက ရာဇဂြိုဟ်မြို့, သမားတော် ဇီဝကရဲ့ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းတိုက်မှာပါ, အချိန်က ညဥ့်ဦးယာမ်အချိန်ပါ၊ တရားနာပရိသတ်က ရဟန်းတော်ငါးရာနဲ့ အဇာတသတ်မင်းအမှူးရှိသော မင်းပရိသတ်များစွာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဇာတသတ်မင်းက လျှောက်လို့ ဟောတော်မူရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော် ဩော်...အဇာတသတ်မင်း နားလည်လောက်အောင် လွယ်ကူတဲ့ ဝိပဿနာတရား ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, သို့သော် အစီအစဉ်အတိုင်း အားမထုတ်ရင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တရား မပေါက်နိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အစီအစဉ်က ဘယ်လိုတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်းကောင်းတစ်ပါးဖြစ်၍ ဒီဘဝမှာ လက်တွေ့ရနိုင်တဲ့ အကျိုးထူးကို အဇာတသတ်မင်းက မေးလျှောက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက...

၁။ သီလစင်ကြယ်ရပုံ,

၂။ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေ ၆ ပါးနဲ့ စပ်ပြီး မြင်တိုင်း–ကြားတိုင်း–အနံ့ရတိုင်း–အစာ စားတိုင်း–အတွေ့အထိရှိတိုင်း–စိတ်ဖြင့် ကြံစည်တိုင်း–လောဘလဲ မဖြစ်, ဒေါသလဲ မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းရတဲ့ ဣန္ဒြိယသံဝရအကျင့်ကို ဟောတော်မူပါတယ်။

၃။ စားရင် ငါစားတယ်လို့ မယူဆဘဲ, ရုပ်တရားအပေါင်း ဖြစ်တဲ့ လက်ကို စိတ်က အလိုရှိရာသို့ ပို့ဆောင်၍ ပါးစပ်အတွင်းရောက်အောင် ယူစေရာဝယ် စိတ်ပေါင်းများစွာဖြစ်၍ စိတ်အလိုအတိုင်း ရုပ်ကလာပ်ကလေးတွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဥပါဒ်နေခြင်းကို ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ရပုံ, ထို့အတူ

သောက်တဲ့အခါ မုန့်ကို စားတဲ့အခါ စသည်တို့၌လည်းကောင်း, သွားခြင်း–ရပ်ခြင်း–ထိုင်ခြင်း–လျောင်းခြင်းစသည်၌လည်းကောင်း အမြဲ သတိနဲ့ ဉာဏ် လိုက်ပါပုံကို ဟောတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအထိဆိုရင် သီလကလဲ စင်ကြယ်, ဣန္ဒြေ ၆ ပါးကိုလဲ ထိန်းထား, ကိစ္စဟူသမျှ၌ သတိနဲ့ ဉာဏ်က အစဉ်ပါနေရတော့, ငါ–ငါဆိုတဲ့ အတ္တစွဲ, မာနစွဲ, တဏှာစွဲဟာ ပျောက်သလောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, အခိုက်အတန့်လောက်တော့ ပျောက်နေပါပြီ၊ အဲဒီ နောက်ကို...

၄။ စား ဝတ် နေ ကိစ္စတို့၌ မိမိနဲ့ သင့်လျော်ရုံ မျှတရုံသာ သုံးစွဲခြင်းဆိုတဲ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှု သန္တောသကို ဟောတော်မူပါတယ်၊ **"ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်ရုံ စားရ–ဝတ်ရ–နေရမယ်"**လို့ မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သြော်...ဒီလိုဆိုရင် အကောင်းကြိုက်နေတာကိုက ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းရဲ့ လမ်းစဉ် မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အကောင်းကြိုက်မှုဟာ ဘယ်မှာ ဘာဝနာနဲ့ လမ်းစဉ် ဟုတ်တော့မှာလဲ၊ လျှာက အရသာကောင်းကို ခံစားချင်လို့ ဣန္ဒြိယသံဝရ ဆိုတဲ့ အကျင့်ပါပျက်နေပြီပဲ, အဲဒီ သန္တောသကို ဟောတော်မူပြီးနောက်–

၅။ နီဝရဏငါးပါး ပယ်ပုံကို ဟောတော်မူပါတယ်၊ နီဝရဏငါးပါးဆိုတာ...

(က) **"ကာမ"**ဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါးကို ခံစားလိုသော ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ။

(ခ) စိတ်ဆိုးခြင်း, စိတ်တိုခြင်း, စိတ်ညစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဗျာပါဒနီဝရဏ။

(ဂ) စိတ်–စေတသိက်တို့၏ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေခြင်းဆိုတဲ့ ထိနမိဒ္ဓနီဝရဏ။

(ဃ) စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း, အကုသိုလ် ပြုမိခဲ့–ကုသိုလ်ကို မပြုမိခဲ့၍ နောင်တရနေခြင်းဆိုတဲ့ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စနီဝရဏ။

(င) မိမိ အားထုတ်နေတဲ့ တရားကိုလည်းကောင်း, ဘုရားကိုလည်းကောင်း မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာနီဝရဏ, အဲဒီ ငါးပါးကို မဖြစ်အောင် ပယ်ရပါတယ်၊ ဒီနောက်...

၆။ ဈာန်ရအောင် အားထုတ်၍ သမာဓိအလုပ်မှာ ထိပ်တန်း ရောက်စေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဈာန်မရရင် ဝိပဿနာ အားမထုတ်နိုင်ဘူးလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဈာန်မရသော်လဲ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ မေတ္တာ အသုဘ မရဏာဿတိနဲ့ အာနာပါနစသော ဘာဝနာ တစ်ပါးပါးကို စိတ်တည်ငြိမ်နေအောင် ကြိုးစားထားရင် ဝိပဿနာတက်ပြီး အားထုတ်နိုင်တယ်လို့ ကျမ်းစာတို့က ဆိုပါတယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သမာဓိကောင်းကောင်း ရပြီးမှ ဝိပဿနာတက်ရင် ရုပ်နာမ်အပေါ်မှာ ဉာဏ်အမြင် ရှင်းလွယ်ပါတယ်၊ အဇာတသတ်မင်းကို ဘုရားရှင်က ထိပ်တန်းရောက်သော ဈာန်သမာဓိကို ဟောတော်မူပြီးမှ…

၇။ ဝိပဿနာတက်ပုံကို ဟောတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဇာတသတ်မင်း နားလည်အောင် ဟောပြတော်မူတဲ့ ဝိပဿနာကို ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ဝိပဿနာကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူတုန်းက ကျဉ်းလဲကျဉ်း ရှင်းလဲရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယခုလူတွေတော့ သဘောပေါက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီပါဠိတော်ကို ပို့ချစဉ်က ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဟောတော်မူစဉ်ကို မှုထားပြီး အကျယ်ချဲ့ ဟောရပါတယ်၊ ထိုအတိုင်း ချဲ့မယ်ဆိုရင် စာတစ်အုပ် သီးခြားထုတ်မှ ပြည့်စုံရာရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာအတွက် အကျဉ်းရော အကျယ်ရော မလျှောက်ပါရစေနဲ့တော့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာသင်သားများအတွက်တော့ အောက်တန်းရော အထက်တန်းရော စုံအောင် ရေးပြီးတဲ့အပြင် ယခုလဲ ကျန်သေးသော သင်ရိုးပိဋကရဲ့ ဘာသာဋီကာ စုံအောင်ရေးဖို့ စိတ်ကူးနေပြန်တယ်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ အထက်တန်းကျမ်းစာတွေဟာ ကြည့်ရှုသူလဲ နည်းပါဘိသနဲ့၊ တာဝန်ခံ ရိုက်တဲ့သူတွေကလဲ ရောင်းလို့ မတွင်ပါဘူး၊ ငွေအိပ်တဲ့ စာအုပ်တွေလို့ ပြောနေတဲ့ကြားက ထပ်ရေး, ထပ်ရိုက်စေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်က ဘာအကျိုးကို ရည်ရွယ်နေတာလဲ၊ ဝိပဿနာ စာအုပ်သာ ကိုယ်တော် ရေးထုတ်မယ်ဆိုရင် အလွန်တွင်မှာပေါ့ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီဟာတွေကို တပည့်တော် သိပါတယ်၊ ရိပ်သာတွေ ခေတ်စားလာစကပင် တပည့်တော်ကို ဝိပဿနာဆိုင်ရာ ကျမ်းစာရေးဖို့ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာများက တိုက်တွန်းကြပါတယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ရေးမှာပါပဲ၊

ဒါပေမယ့် ယခုလို ခေတ်စားတုန်း ရေးလိုက်ရင် ပေါပေါင်လိုက်ပြီး ရေးတယ်လို့ ထင်ရုံတွင်မက, စီးပွားရေးသမားလို့ စွပ်စွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက သူတို့ ဒကာ ဒကာမတွေကို ထောက်ပြဖို့ရာ ခိုင်မာသော သာဓက ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ အထက်တန်း ဘာသာဋီကာတွေကတော့ ကြည့်ရှုတဲ့ အနည်းစု ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်၊ ထို့ပြင် တပည့်တော်တို့ ဆရာအစဉ်အဆက်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မိန့်မြွက်တော်မူတဲ့ ဩဝါဒတော် တစ်ချက်က သံမှိုနှက်သလို စွဲနေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ဩဝါဒတော်တုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။**"အရှင်ဂေါတမဟာ သတ္တဝါ အားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာရှိတယ် ဆိုသော်လဲ သူ့ရဲ့သာဝက ရဟန်းများနဲ့ ဥပါသကာ-ဥပါသိကာမဲ တို့ အပေါ်၌သာ တရားများများ ဟောတယ်"**လို့ တိတ္ထိတို့က စွပ်စွဲကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ရေအိုးကြီး ဥပမာကို...ပြပြီး ချေပတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ဥပမာ ပြတော်မူတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မိုး အကြီးအကျယ် ရွာလာတဲ့အခါ ရေတံလျှောက်မှကျတဲ့ ရေကို ခံဖို့ရာ စဥ့်အိုး အကောင်းကြီးက တစ်လုံး, နှုတ်ခမ်းပဲ့က တစ်လုံး, အကွဲက တစ်လုံး ဤသုံးမျိုးရှိရာဝယ် **"ပထမ ဘယ်အိုးနဲ့ ခံမည်လဲ"**တဲ့၊ ဒီတော့ စဥ့်အိုး အကောင်းကြီးနဲ့ ခံမှာပဲလို့ ဖြေတဲ့အခါ, မိုးက မတိတ်သေးဘူး, စဥ့်အိုးကြီးလဲ ပြည့်နေပြီ၊ နောက်ထပ် ဘယ်အိုးနဲ့ ခံမည်လဲ၊ ဒီတော့ နှုတ်ခမ်းပဲ့အိုးနဲ့ ခံမှာပဲလို့ ဖြေတဲ့အခါ, အဲဒီ နှုတ်ခမ်းပဲ့အိုးလဲ ပြည့်ပြန်ပြီ၊ မိုးက မတိတ်သေးဘူး, ဘယ်အိုးနဲ့ ခံမည်လဲ၊ ဒီတော့ နွား-ခွေး-ငှက်တို့ သောက်ဖို့ရာ စဥ့်အိုးအကွဲနဲ့ ခံမှာပဲလို့ ဖြေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ဘုရားရှင်က ဆက်ပြီး ဘယ်လို ရှင်းပြတော်မူပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဖြေတဲ့အခါ ဘုရားရှင်က ငါဘုရားရဲ့ ရဟန်းသာဝက များသည် စဥ့်အိုးအကောင်းကြီးနဲ့ တူကြတယ်၊ ထည့်သမျှ တရားရေတွေကို အပြည့် ခံယူနိုင်ကြတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"တရားမိုးရေကို ရဟန်းသာဝကတွေ အထဲမှာ အများဆုံး ထည့်ပေးရတယ်"**လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်၊ ထို့နောက် ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ကြတဲ့ ဥပါသကာ-ဥပါသိကာမများသည် နှုတ်ခမ်းပဲ့ စဥ့်အိုးနဲ့ တူကြတယ်၊ ရဟန်းသာဝကများလောက် တရားရေကို

မယူနိုင်သော်လဲ တော်တော်များများ ယူနိုင်သေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဥပါသကာ–ဥပါသိကာမများကို သာဝကများလောက် တရားရေကို မယူနိုင်သည့်အတွက် သာဝကများလောက် တရားရေကို ထည့်မပေးနိုင်ဘူး၊ တိတ္ထိတို့ကတော့ စဥ့်အိုးအကွဲနဲ့ တူကြတယ်၊ ဟောသမျှတရားတွေဟာ ဘေးလျှံပြီး ကျကုန်မှာဖြစ်လို့ **"နောက်နောင်အခါ အထုံဝါသနာကလေးမျှ ရပါစေတော့"**လို့ သဘောထားပြီး အနည်းငယ်မျှသာ တရားရေကို ထည့်ပေးရတယ်လို့ ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းလိုက်တဲ့ ဩဝါဒပေပဲနော်, ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ဆရာ့ဆရာတော် အဆက်ဆက်လဲ စဥ့်အိုးအကောင်းနဲ့တူတဲ့ တပည့်သံဃာတော်များကို ထိန်းသိမ်း၍ စာပေပို့ချမှုကို ဂရုစိုက်တော်မူကြတာပဲနော်၊ ကိုယ်တော်ကလဲ အဲဒီ ဩဝါဒတော်နဲ့အညီ ၊ ရဟန်းတော်များအတွက် ကျမ်းစာတွေကို များများရေးပြီး လူဝတ်ကြောင်များအတွက်တော့ နည်းနည်း ရေးရတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား, သာသနာတော်တည်တဲ့ အောင် ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးချိန်က စပြီး အရှင်မဟာကဿပ အစရှိတဲ့ ရဟန်းတော်များ ဆောင်တော်မူခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဝေသာလီပြည်က ရဟန်းတွေ ငွေအလှူခံမှုကြောင့် ဒုတိယသံဂါယနာ တင်ပြီးတဲ့ အချိန်တုန်းက ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ နောင်ရေးအတွက် အတော်ကြိုးစားခဲ့ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့ရတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သာသနာတော်၌ တတိယအကြိမ် ဘေးရန်ပေါ်လာရင် ခေါင်းဆောင်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လူ့ပြည်–နတ်ပြည်မှာရှာသော်လဲ မတွေ့ရပါဘူး တဲ့၊ ထို့နောက် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကိုကြည့်တဲ့အခါ အသက်တမ်း ကုန်လုနီးနေတဲ့ အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည်တက်ဖို့ရန် အထက်ချာန် ရပြီးဖြစ်နေတဲ့ **တိဿဗြဟ္မာကြီး**ကို မြင်ကြလို့ ရဟန္တာရှစ်ပါး ဗြဟ္မာကြီးထံကြွပြီး တတိယအကြိမ် သာသနဘေးရန်ကို အသင် ဗြဟ္မာကြီးသာ ကာကွယ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်၊ လူ့ပြည်–နတ်ပြည်မှာ မရှိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် **"လူ့ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေနေဖို့ စိတ်ညွတ်ပါ"**လို့ တိုက်တွန်းတဲ့အခါ တိဿဗြဟ္မာကြီးကလဲ **"ငါဟာ သာသနာပြုရမယ့်သူပါ တကား"**လို့ အလွန် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အထက် ဗြဟ္မာပြည် မတက်တော့ဘဲ လူ့ပြည်သို့ဆင်းသက်ပြီး ပဋိသန္ဓေနေရန်

ပဋိညာဉ် ပေးလိုက်ပါသတဲ့၊ ရှေးရှေး ရဟန္တာကြီးများက အဲဒီလောက်ပဲ သာသနာတော်ရဲ့အရေးကို မိမိတို့အရေးလို ယူဆတော်မူကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အင်း...သာသနာတော်တည်တံ့ဖို့ အရေးကို ရှေးရဟန္တာအရှင်များလဲ အတော်ကြီး ကြိုးစားရပေသကိုး၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီးကလဲ သာသနာပြုဖို့ အရေးကို အထက် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်နဲ့ လဲခဲ့ရသကိုး။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, **အရှင်မဟိန္ဒမထေရ်လဲ မမွှေသောကမင်းကြီးရဲ့** သားတော်ဖြစ်လို့ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်ဖို့ သေချာနေပါပြီ၊ အဲဒီအိမ်ရှေ့မင်း စည်းစိမ်ကိုစွန့်ပြီး သီဟိုဠ်သာသနာကို ပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ ယခုလက်လှမ်း မှီလောက်တဲ့ သာသနာဝင်ကို ကြည့်ပါဦး, ရဟန်းသံဃာတော်များကို စာပေပို့ချ၍ မွေ့လျော်တော်မူသွားတဲ့ ဆရာတော်များရဲ့ သာသနာ ဆက်နေပုံနဲ့ လူဝတ်ကြောင်များကို ဦးစားပေးပြီး တရားဟောသွားတဲ့ ဆရာတော်များရဲ့သာသနာ အဆက်ပြတ်သလောက် ဖြစ်နေပုံကို နေရာတိုင်းမှာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စမ်းပါဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လဲ ရှေးကဆရာသမားများရဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း သံဃာ့ပရိသတ်ကို စာချ-စာရေးပြီး စဉ့်အိုးကောင်းမှာ များများရေတွေ ထည့်နေရပါတယ်၊ ဒကာ-ဒကာမများအတွက်တော့ ထိုက်တန်သော အသိဉာဏ်ကို ထိုက်တန်သလောက် ရေးလဲ ရေး ဟောလဲ ဟော ရောက်လာသော သူများအား ဩဝါဒလဲ ပေးနေပါတယ်ဘုရား။

မမွှေဂုတ်။ ။ဝိပဿနာတရားစာကိုတော့ ဘယ်တော့လောက် ရေးမယ်ကြံသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အခါအခွင့်ကြည့်ပြီး ရေးမှာပါပဲဘုရား၊ ကျောင်းတိုက်မှာ တော့ ဥယျာဉ်ဘက်က စာချဘုန်းကြီးများနဲ့တကွ စာမေးပွဲကိစ္စ အထိုက် အလျောက် ပြီးနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဘာဝနာအလုပ်ကို ရှေးက ထက် အချိန်ပိုပြီး လုပ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းနေပါတယ်၊ ပို့ချတဲ့ သုတ္တန် ပါဠိတော်များမှာလဲ ဘာဝနာအကြောင်းတွေက မကြာမကြာ ပါနေတာ ဖြစ်တော့ ပါဠိတော်ချယင်း ဘာဝနာတွေကို အလွန့် အလွန် ပြောနေရ ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပါဠိတော်ချည်း ပို့ချသလား, အဋ္ဌကထာ ဋီကာ များကိုကော မပို့ချဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းပိဋကအတွက် ပါဠိတော်ရော အဋ္ဌကထာပါ နှစ်မျိုးလုံး ပို့ချပါတယ်၊ စာချဘုန်းကြီးများကိုလဲ ပို့ချစေပါတယ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်အတွက် ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ မူလဋီကာ သုံးမျိုးလုံး ပို့ချပါတယ်၊ သုတ္တန်ပိဋကတ်အတွက်တော့ သီလက္ခန်ကိုသာ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ အစုံပို့ချပြီး နောက်နောက် ပါဠိတော်များအတွက် ပါဠိတော်ကိုသာ မူထားပြီး ပို့ချဖို့ အဋ္ဌကထာကိုတော့ တွဲဖက်အဖြစ်ဖြင့် သင့်တော်ရုံသာ ဖတ်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်နေပါတယ်၊ [ယခုမှစ၍ စီစဉ်ရတာပါ။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...ဒီအတိုင်းသာ အထမြောက်သွားရင် သုတ္တန်ပါဠိတော်တွေကို မြန်မြန်ပေါက်ဖို့နဲ့ သုတ္တန်ပိဋကမှ အသိဉာဏ်တွေ မြန်မြန်ရဖို့အကြောင်း အလွန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားပဲ လေ့လာကြည့်ပါလား, ဘုရားလက်ထက်တော်က တရားထူးရကြ, အရိယာဖြစ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိနည်းအဘိဓမ္မာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ သုတ္တန်တရားတော်များကြောင့်ပါ၊ တာဝတိံသာမှာ အဘိဓမ္မာတရား ဟောတော်မူစဉ်ကလဲ တရားထူးရကြဖို့အတွက် သုတ္တန်တရားကို ကြားညှပ်ပြီး ဟောတော်မူခဲ့ရပါသေးတယ်၊ ယခုခေတ် ဘုန်းကြီးတချို့က ဒါနသုတ္တန်တချို့ကိုသာ အဟောများနေကြလို့ သုတ္တန်တရားကို လူတွေကပါ အထင်သေးနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ သုတ္တန်ပါဠိတော်များကသာ တရားရစေနိုင်တာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်သံဃာများမှာ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကိုလဲ နေ့စဉ်ဖူးတွေ့နေရ, ဘုရားရှင်ရဲ့ ပါဠိတော်သုတ္တန်များကိုလဲ အဓိပ္ပာယ်နှင့်တကွ နေ့စဉ်ကြားနာနေရတော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာလဲ ဖြစ်နေကြလို့ သာသနာတော်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကိုတော့ အမြဲ ရနေမှာပေါ့နော်, သီလသာ စင်ကြယ်လို့ရှိရင် လာမယ့် ဘဝ၌ ဒုဂ္ဂတိ အပါယ်ဘေးကတော့ စိတ်ချလက်ချ လွတ်တော့မှာပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။သီလစင်ကြယ် မစင်ကြယ်မှာ သူတို့ရဲ့ သဒ္ဓါတရားအပေါ် တည်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက် အတွက်ကတော့ နိဿဂ္ဂိပစ္စည်းအားလုံး သန့်ရှင်းအောင် အမြဲ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ နိဿဂ္ဂိ မကင်းမှာစိုးလို့ ဦးပဥ္စင်း ကိုရင်များ ယူလာကြတဲ့ ဆန်, ဆီ, ပဲ, ကြက်သွန်, ထန်းလျက် စတဲ့ ပစ္စည်းများကိုပါ စိစစ်လေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကြိုးစားပါကိုယ်တော်, ကြိုးစားပါ၊ ကိုယ်တော့်မှာ ဒီအသက် အရွယ်ထိအောင် သာသာယာယာနဲ့ လာခဲ့ရတဲ့လမ်းက အင်မတန်နည်း ပါတယ်၊ ခလုပ်တံသင်း(ကဇင်း) ကုန်းကျင်းတွေ ပေါတဲ့အပြင်, နှိမ်လိုတဲ့ ဘေးရန်တွေ အကြားမှာ ကသိကအောက် လာခဲ့ရတာက များလေတော့ ဒုက္ခရောက်ရကျိုးနပ်အောင် အလွန်ကြိုးစားမှ တော်ပါ့မယ်။

တပည့်တော်။ ။**"လောကဓံ တွေ့ရှိးမို့ အမျိုးမျိုး တွေ့ရမယ်၊ စိတ်အနေ မတုန် လှုပ်အောင်, ထိန်းချုပ်ပါ့ကွယ်"**လို့ အခြေပြုမင်္ဂလသုတ်မှာ ရေးထားတဲ့ အတိုင်း လောကဓံ အကောင်း–အဆိုးကို ခံခဲ့ရတာကိုပဲ တပည့်တော်က ကိုယ့်ပါရမီကို အကဲခတ်လို့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ **"ကောင်းဆိုးနှစ်တန်, လောကဓံ, ခံနိုင် သူမှ, လူတော်ကွ"**လို့ လက်သီးလက်ရုံးတန်းပြီး ပြလိုက်စမ်းပါ၊ ဒါထက်– ကိုယ်တော်ရဲ့ သာသနာရေးကို အထောက်အကူပြုတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ တော့ အတော်အားကောင်းနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျောင်းတိုက်ကလဲ နဂို ကထက် အလွန်ကျယ်ပြန့်နေပြီ၊ သံဃာ သုံးရာကျော်တောင် ဝါတွင်းမှာ ရှိပေမယ့် (**၁၃၃၃–ခုနှစ် ဝါဌ် သံဃာတော် လေးရာကျော်အထိ၊ ၁၃၃၄– ခုနှစ် ဝါဌ် သံဃာတော် ငါးရာကျော်အထိ ရှိနေပေမယ့်**) အားလုံးသံဃာများ နံနက်ဆွမ်း မျှတရုံ စားနိုင်ကြတယ်၊ ဆွမ်းခံတဲ့အခါ ဆွမ်း–ဟင်း(မဖိတ်) ရဘဲ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လောင်းတဲ့ ဆွမ်း–ဟင်းကိုသာ ခံယူစေတာဖြစ်တော့ တချို့ရဟန်းတော်များနဲ့ သာမဏေများ ဆွမ်းဟင်း မရကြပေမယ့် အားလုံးမျှတအောင် ကျောင်းကဟင်းနှစ်ခွက် ချက်ပေးနိုင်တယ်၊ ညနေမှာ ထိုသံဃာတော်များ ဆာမှာစိုးလို့ ထန်းလျက်ရည်ကျိုပြီး တိုက်နိုင်သေးတယ်၊ ဒီ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ကိုယ်တော့် စာအုပ်တာဝန်ခံများက ထောက်ပံ့ ရုံနဲ့တော့ တတ်နိုင်စရာ မရှိဘူး, အများ ဝိုင်းကြလို့သာ တတ်နိုင်တာ ဖြစ်မှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။စာအုပ်တာဝန်ခံများက သံဃာတစ်ရာလောက် အထိသာ တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ နောက်တော့သံဃာများလေ အများက ဝိုင်း ဝန်းလေဖြစ်လို့ အများကုသိုလ်က များလာပါတယ်၊ စာအုပ် တာဝန်ခံများက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဝယ်ဖို့ ထင်းဝယ်ဖို့ ဟင်းချက်တဲ့ သူတွေပေးဖို့လောက်နဲ့ စာအုပ်အသစ် ရိုက်ဖို့ကိုသာ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်၊ မတွင်ကျယ်တဲ့

နောက်နောက် ဘာသာ၌ီကာတွေကို အသစ်အသစ် ရိုက်နေရလို့လဲ သူတို့မှာ ငွေပို သိပ်မရှိဘူးလို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်မှ ဝိုင်းဝန်းကြတဲ့ သာသနာပြု ဒကာ–ဒကာမတွေကို ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ကျေးဇူးပြန်နိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။သူတို့အတွက် နေ့စဉ် မေတ္တာပို့တာဟာ ကျေးဇူးပြန်တာပေါ့ ဘုရား၊ ကျောင်းလာတဲ့အခါလဲ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်အထိ မျှော်မှန်းပြီး သီလကို နပါတ်(၁), ဒါနကို နံပါတ်(၂), ဘာဝနာကို နံပါတ်(၃)ထားပြီး ကြိုးစားကြဖို့ သတိပေးတာလဲ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်တာပါပဲ၊ ဒါနကအား ကောင်း နေပေမယ့် သီလမပါရင် နောက်ဘဝအတွက် ဂတိကောင်းရဖို့ စိတ်မချရဘူး, ဒါန မများပေမယ့် ငါးပါးသီလလောက် မြဲပြီး ဘုရား အစစ်, တရားအစစ်, အရိယာသံဃာ အစစ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ သရဏဂုံ တည်ရင် သုဂတိဘဝရဖို့ မလွဲနိုင်ပါဘူး, နိဗ္ဗာန်ရဖို့အတွက်ကတော့ ဝိပဿနာဘာဝနာ မပါလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့် **"ဘာဝနာကိုလဲ ကြိုးစားကြပါ, မှန်မှန် ပွားများကြပါ"**လို့ တိုက်တွန်းပါတယ်, တစ်ခါတစ်ရံ အကျယ်လဲ ဟောပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ရင်းနှီးသူတွေဟာ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကိုတော့ အလွန်မြဲစေချင်ပါတယ်၊ စီးပွားရှာတဲ့ နေရာမှာ မတရား ရှာဖို့ကို မဆိုထားနဲ့ ကိုယ့်လောက် မပြည့်စုံသူများနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ ညှာညှာတာတာ မေတ္တာ ကရုဏာနဲ့ ဆက်ဆံကြပါလို့ အမြဲသတိပေးပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဒကာ-ဒကာမ များဟာ အတော် ရင်းနှီးလာတဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ဆရာသမားလိုတွင် မကဘဲ, ဆွေမျိုးလိုလဲ ခင်ကြ ကြည်ညိုကြပါတယ်, ပါရမီဖြည့်သလို ပါပဲ၊ ဒကာ–ဒကာမတွေသာ မကပါဘူး, တိုက်တာမှာ စာပို့ချနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာလဲ အနေကြာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက နိဗ္ဗာန်ကို မှန်းပြီး ပါရမီ ဖြည့်နေကြသလိုပါပဲ, အလွန် တာဝန်ဆောင်ကြပါတယ်၊ သူတို့ဘာသာ ကျောင်းခွဲနေကြရင် ဆရာတော်ကလေးတွေ အခေါ်ခံရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်မှာ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါတယ်၊ **"သာသနာ ပြုရာမှာ ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်တယ်"**လို့ ယူဆနိုင်တာ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်မှာ ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်ဦးမှာလဲဘုရား။

တပည့်တော့် ရည်ရွယ်ချက်က…

"ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်, ချမ်းသာရောက်ဖို့,
ခလောက်ကြိုးကုတ်, အားမထုတ်ဘူး၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ, သာသနာ၏, ရှေးခါဘိုးဘ, လက်ထက်ကလျှင်,
ရသည့်တန်ခိုး, ထပ်မညှိုးဖို့, အားကြိုးမာန်တက်,
ငါဆောင်ရွက်သည်…ဆက်လက် တည်တံ့ရှဲသာတည်း"လို့

ရေးသားဖူးတဲ့အတိုင်း မိဘ–ဘိုးဘွား–ဆရာသမားကြီးများ လက်ထက်က အခြေအနေ ပြန်ရောက်အောင် ရည်ရွယ်တာဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အသက်ရှည်သမျှ ဆက်၍ ကြိုးစားရပါဦးမည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆက်၍ ကြိုးစားတာကတော့ ကောင်းပါတယ်ကိုယ်တော်, ယခုလဲ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်ဟာ အတော်လဲကြီးကျယ်, အတော်လဲ သာယာနေပါပြီ၊ ဆဋ္ဌသံဂါယနာခေတ်ကတည်းက ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်ကို **"သီဟိုဠ်, ယိုးဒယား, ကမ္ဘောဒီယား, လာအို"**ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြား ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ အရောက်များနေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ဆိုဗီယက်(ရုရှား) နိုင်ငံက ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာပိုင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်က သံဃာများ ကြည့်ပြီး (ဝမ်းသာလွန်းလို့) မျက်ရည်များ ကျရှာတယ်ဆို မဟုတ်လား, ယခုလဲ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ လူကြီးတွေ ရောက်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော် ရည်မှန်းတဲ့ သာသနာရေးဟာ တစ်နေ့တော့ အကောင်အထည်ပေါ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါတယ်၊ ကြိုးစားပါ, ကြိုးစားပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က သာသနာရေးစိတ်နဲ့ချည်း ကြိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး, နိုင်ငံရေးစိတ်နဲ့လဲ ကြိုးစားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် **"နိုင်ငံရေး၌ ဘုန်းကြီးများ တိုက်ရိုက်မပါထိုက်"**လို့လဲ ယူဆပါတယ်၊ လွတ်လပ်ရေး မရခင်တုန်းက အိန္ဒိယနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ တွဲနေဖို့–ခွဲနေဖို့ ဝါဒနှစ်မျိုး ကွဲခဲ့ပါတယ်၊ အမြော်အမြင်ကျယ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်စုက ခွဲဖို့နဲ့, အခြားတစ်စုက တွဲဖို့ကို မူထားပြီး ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်ကြတဲ့အခါ အတွဲသမားတွေက ကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ကပ်ထားကြလို့ ဘုန်းကြီးသြဇာများတဲ့ ကျေးရွာသားတွေက အတွဲဘက် မဲပေးလိုက်ကြတဲ့အတွက် အခွဲသမားတွေ ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နိုင်ငံရေးမှာ ဘုန်းကြီးတွေ မပါမှ ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တချို့နေရာတော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သာသနာက ဒီလို ရွေးကောက်ပွဲတွေမှာ ပါကောင်းတဲ့ သာသနာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီလူးစည်း,လူ့စည်း ခွဲထားသလို ကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ် ဣန္ဒြေရရ နေရမယ့် သာသနာပါ၊ အဲဒီ သာသနာမျိုး ဖြစ်ဖို့ရန် အခြေခံကစပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြုပြင်ရဦးမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြုပြင်လိုက်တော့ ဘယ်လိုအကျိုး ရှိမည်လို့ မျှော်မှန်းသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အကျိုးအများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်၊ ထိုသို့ပြုပြင်ဖို့ရန် ကျောင်းတိုက်ကြီးလဲ ရှိရပါမယ်၊ ထိုသို့ပြုပြင်လိုက်တဲ့အခါမှာ...

(က) သာသနာရေး–ဘာသာရေးနဲ့စပ်ပြီး အပို အကုန်အကျတွေ ရှိရမည် မဟုတ်ပါ။

(ခ) ကျောင်း–ဘုရား တည်ဆောက်မှုမှစ၍ စည်းကမ်းရှိလာပါလိမ့်မယ်။

(ဂ) ကျေးရွာတို့၌ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးများလဲ ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးကို အခြေခံကောင်းကောင်းရအောင် တာဝန်ယူနိုင်ရပါ့မယ်။

(ဃ) ရပ်သူ–ရွာသားတို့ရဲ့ စာရိတ္တကောင်းမွန်ရေးကိုလဲ တာဝန်ယူနိုင်ရပါ့မယ်။

(င) ကျောင်းဘုန်းကြီးများကိုယ်တိုင်လဲ ထိုသို့ တာဝန်ယူနိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းရှိပြီး ဖြစ်ရပါ့မယ်။

(စ) ထိုသို့ စိစစ်သည်နဲ့တစ်ပြိုင်နက် အရည်အချင်းမရှိဘဲ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဘဝ၌ နေခွင့်ရမည် မဟုတ်ပါ။

(ဆ) ဒီလို ပြုပြင်ဖို့လွယ်ကူအောင် ရဟန်းပြုမည်ဆိုရင် "**ပရိယတ်(စာ)သင်ဖို့လား, ပဋိပတ် (ကျင့်)ဖို့လား**"လို့ ခွဲခြားရပါ့မယ်၊ ပရိယတ်သင်ဖို့ဆိုရင် အသင်ကောင်းတဲ့ တိုက်မှာသာ နေထိုင်ရပါ့မယ်၊ တရားကျင့်ဖို့ဆိုရင်လဲ ပဋိပတ်ကျောင်းတိုက်မှာသာ နေထိုင်ရပါ့မယ်။

(ဇ) ဘုန်းကြီးကျောင်းဟူသမျှလဲ စာသင်ကျောင်း–ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း နှစ်မျိုးသာ ရှိရပါ့မယ်။

(ဈ) ထိုအခါ အပိုအလုပ်လုပ်သော ရဟန်းတော်များ မရှိသလို, အပိုကျောင်းတွေလဲ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ၊ အပိုဖြစ်နေသော ကျောင်းတွေကို ဝိနည်းတော်နဲ့လျော်အောင် ပြုပြင်၍ စုပေါင်းပေးရပါ့မယ်။

(ည) စာသင်ကျောင်းတိုက်များလဲ ပိဋကသင်ရာမှာ “**မူလတန်း အလယ်တန်း–အထက်တန်း**”လို့ အမျိုးမျိုးခွဲပြီးရင်,စာသင်နည်းကိုလဲ အတန်းလိုက် သင်ရပါမယ်။

(ဋ) စာသင်ကျောင်း–ကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာ လက်တွေ့ဘာဝနာ အလုပ်လဲ ရှိရပါမယ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင် ဘာဝနာအလုပ်ဖြင့် နေလိုသောအခါ ဘာဝနာကျောင်းဖြစ်စေ, သီခြား ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာဖြစ်စေ, ရွှေ့၍ နေနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

(ဌ) အဲဒီအခါမှာ ရဟန်းတော်များရဲ့ စာရိတ္တကိုလဲ ဝိနည်းတော်နဲ့အညီ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

(ဍ) ထိုရဟန်းတော်များသည်ပင် ကလေးသူငယ်တို့အား စာပေသင်ပြပေးခြင်း, ရပ်ရွာလူကြီးတို့အား စာရိတ္တကောင်းအောင် ဟောပြောပေးခြင်း, အားဖြင့် တာဝန်ဆောင်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။

(ဎ) ဤသို့ တာဝန်ဆောင်နိုင်သောအခါ သာသနာတော်နဲ့ နိုင်ငံတော်သည် ကိုင်းကျွန်းမှီ, ကျွန်းကိုင်းမှီ ဖြစ်၍ သာသနာတော်အတွက် တစ်ဖက် တစ်လမ်းက နိုင်ငံ တိုးတက်မလာပေဘူးလားဘုရား။

(ဏ) ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာပြုပြင်ရေးကို ကြိုးစားရာ၌ နိုင်ငံရေးလဲ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်းကို လျှောက်ခဲ့တာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့လဲ နိုင်ငံရေးနဲ့ သာသနာရေးဟာ တချို့ကိစ္စမှာတော့ တွဲနိုင်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလာတာကိုက သတ္တဝါတို့မှာ လောကီ–လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာတိုးပွား၍ လူရော–ရှင်ပါ အကျိုးများဖို့ ပွင့်တော်မူလာတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဤနည်းအတိုင်းလဲအနော်ရထာ–အရှင်အရဟံတို့ လက်ထဲမှစ၍ ဆရာ–ဒကာ ညီညာပေါင်းစုလျက်နိုင်ငံနဲ့ သာသနာကို ပြုခဲ့ကြတယ်မဟုတ်ပါလားဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်တော့ သာသနာ့အရေးကို မပြုပြင်ရသေးသမျှ တပည့်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဟာ အထမြောက်ပြီလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို အမြင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြုပြင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခေတ်လူများလဲ လက်ခံကြရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ပြုပြင်ထားတဲ့ သာသနာဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သာ မကပါဘူး, ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သူများလဲ လေးစားကြမှာ အမှန်ပါပဲဘုရား၊ တပည့်တော်က လက်တွေ့ဖြစ်လို့ လျှောက်ဝံ့တာပါ။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် လက်တွေ့များကို ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။နိုင်ငံခြားက ဘာသာ ရှိ-မရှိကြသော အမျိုးသား-အမျိုးသမီး လူကြီးသူမတွေ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ရောက်လာကြပါတယ်၊ သူတို့ အားလုံးပဲ အဲဒီ အစီအစဉ်ကျအောင် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ကျောင်းများနဲ့ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ် သာယာပုံကို မြင်ရုံမျှဖြင့် စိတ်အေးချမ်းမှုကို ရကြပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ ဘာသာရေး သံသရာရေး ဆွေးနွေးကြတဲ့အခါ (အပြည့်အစုံ မဟုတ်သော်လဲ) အတော် ကျေနပ်ပုံ ရကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ်, စေတီတော်မှစ၍ အားလုံး တင့်တယ်အောင် ပြုပြင်ထားပေတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။စေတီတော်ကိုက ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ကျက်သရေဆောင်လို ဖြစ်နေတာပါပဲ၊ စေတီတော် တစ်ဝက်လောက်အထိ ရွှေချပြီး ပွဇော်ထားတယ်၊ ခါတ်မီး သုံးတိုင်ကလဲ ၁၅ပေလောက် မြင့်ပြီး တကယ့် ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေလိုပါပဲ၊ ပန်းပွဇော်တော့လဲ တခြားနေရာ မှာလို ပန်းကလာပ်ကလေးမျိုး မဟုတ်ဘဲ စေတီတော်ရဲ့ ပတ်လည်မှာ ပန်းလှေက ရှစ်စင်း, ပန်းအိုးကြီးတွေက ငါးလုံး, ထိုအထဲမှာ ပန်းပင်တွေ စိုက်ပြီး အမြဲပန်းပွင့်နေစေတယ်၊ ဆောင်းအခါမှာဆိုရင် နိုင်ငံခြားမျိုး နှင်းဆီပွင့်တွေက စေတီတော်ကြီးနဲ့ ပန်ရလိုက်တာ လွန်လို့ပါပဲ၊ အောက်ခြေ သမံတလင်းကလဲ ဘိလပ်မြေ အချောကိုင်ပြီး ဆေးရောင် ခြယ်ထားသေးတယ်၊ ဘေးနားက တန်ဆောင်း နှစ်ဆောင်ကလဲ ဘုရား အာရုံ ယူစရာ ကောင်းအောင် သစ်သားကလေးတွေကို အကွက်ဖော်ပြီး ခင်းထားတာဖြစ်တော့ ဘုရားတံတိုင်းအတွင်း ရောက်ရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဟူသမျှ အားလုံး ကြည်နူးကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားများတော့ ဘယ်လိုစိတ် ဖြစ်မယ် မပြောတတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။သူတို့လဲ သူတို့ အယူအဆနဲ့ ကျေနပ်ကြပါတယ်၊ ယခုလောက် မစည်ကားသေးတဲ့ ရှေးက တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်သို့ အမေရိကန်မှ **"ဒေါက်တာ ဂတ်"**ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်၊ သူက တပည့်တော်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရလဲ လေးစားပါတယ်၊ အရှေ့တိုင်းဘာသာ တွေကို လေ့လာနေသော ဒေါက်တာဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်က သံဃာများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး, ရောက်တဲ့ နေရာ မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကို ပြတော့ နဂိုကမတ်မတ်ရပ်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်ဟာ သံဃာတွေကိုလဲ မြင်ရော အားလုံးထိုင်ပြီး ရှိခိုးဦးချကြပါသတဲ့၊ သူဟာ မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်တိုင်း တပည့်တော့် ဆီကို ဝင်လာလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပေမှာပဲ, ကိုယ်တော်က သံဃာများကို ကျောင်းတိုက်ရဲ့ အသရေသာမက, သာသနာ့အသရေ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အသရေကိုပါ ဆောင်နိုင်အောင် ဩဝါဒ ပေးထားတာဖြစ်တော့ တိုက်ရှိ သံဃာအများကလဲ ကျေနပ်စရာ ကောင်းပေမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တော့် သံဃာတွေကလဲ ကျောင်းတလင်းကို ကိုယ့်ကျောင်းအနီးမှာ နေ့စဉ် တံမြက်လှည်းကြတာ ဖြစ်တော့ ကျောင်းတိုက်ကြီးကိုက သာသနာ့အသရေ ဆောင်နေသလို ဖြစ်နေတာပါပဲ ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်, တပည့်တော်ရဲ့ စာချဘုန်းကြီးများ အသီးသီးခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ကျောင်းတလင်းကို သန့်ရှင်းနေအောင် အုတ်ခဲအကျိုးတွေ ထုပြီး ထုံး–သဲ ရောကာ ပြုပြင်ထားကြပါတယ်၊ မူလတံတိုင်းအတွင်းမှာ ရှိသော နဂိုကျောင်းတလင်းက ကျောက်ခဲကလေး တွေဟာ မိုးရွာတိုင်း ပေါ်လာလို့ ကြည့်လဲမကောင်း, သွားလို့လဲ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဘေးမှာ အုတ်သမံတလင်း ခင်းပြီး မူလတံတိုင်းအတွင်းက ကျန်သမျှ မြေအားလုံးလောက်ကို အုတ်ခဲ အကျိုးတွေနှင့် မွမ်းမံထားလို့ မြေတွေပါ အမြင်ကောင်းနေပါတယ်၊ မြေတွေ အမြင်ကောင်းသလောက် သံဃာများလဲ အမြင်ကောင်းအောင် အဝတ်အစား အနေအထိုင်ကိုပါ ရောက်လာတဲ့ အသစ်တိုင်း တာဝန်ခံ (အာမခံ)ပုဂ္ဂိုလ်က ပြုပြင်ပေးရပါတယ်။

တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကို စိန်ပီတာကျောင်းက စိန်ပီတာ ဆရာမကြီး (ခရစ်ယာန် ဆရာမကြီး) တွေပင် တစ်ခါတစ်ခါ လာပြီး

ကြည့်ကြပါတယ်၊ ဆရာဝန်မကြီးကတော့ တပည့်တော် မကျန်းမာတဲ့အခါ ဆေးကုသပေးပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ဤနိုင်ငံမှာ နေခွင့်မရလို့ အမိနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ ပြင်သစ်ကို ပြန်ခါနီးမှာ **"နောက်ဘဝမှာတောင် တွေ့ချင်ပါသေးတယ်"** လို့ ဝမ်းနည်းစကား ပြောသွားရှာပါတယ်၊ သူက မြန်မာနိုင်ငံမှာ အနေကြာလို့ မြန်မာစကား တော်တော် ပြောနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ မေတ္တာဟာ အတော် စူးဟန်တူတယ်၊ အမေရိကန် ဒေါက်တာတို့-ပြင်သစ်ဆရာဝန်မတို့ကတောင် ခင်နေကြတယ်။

တပည့်တော်။ ။မေတ္တာလဲ မေတ္တာ, စေတနာလဲ စေတနာပါပဲ၊ တစ်ခါတုန်းက တပည့်တော်တို့ အထံသို့ အင်္ဂလန်မှ ပရိုဖက်ဆာ ဆရာကြီး ရောက်လာပါတယ်၊ ထိုဆရာကြီးကတော့ အင်္ဂလန်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဆရာကြီး ရှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်လို့ ဆိုပါတယ်၊ သူမရောက်ခင် တစ်ပတ်လောက်က တင်ကြိုပြီး ထို ဆရာကြီး ရောက်လာတဲ့အခါ ဘာသာရေး ဆွေးနွေးဖို့ရန် တပည့်တော်အထံ ခေါ်လာဖို့ မန္တလေးမြို့က ဝတ်လုံ**ဦးသာကြွယ်, ဗိုလ်ကြီးဦးဘဖေ, ဦးခင်မောင်ဒွေးနဲ့ ဦးစံလှပေါ်**တို့က လျှောက်ထားနှင့်ပါတယ်၊ နက်ဖြန်လာမယ်ဆိုတော့ တစ်ခါထပ်ပြီး လျှောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က ထို ဆရာကြီးရဲ့ အသက်အရွယ် မေးကြည့်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကြောက်ဒူးတုန်နေသလား, ဘယ်လို စဉ်းစားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက ဗုဒ္ဓတရားတော်ရဲ့ အရှိန်သတ္တိကို သိမှ မသိဘဲ, အထင်သေးမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကဲလေ, ဘွာ-ဘွာ၊ တပည့်တော်ပြောတာ မှားသွားပါတယ်, ဘယ်လို စဉ်းစားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာကြီးက အင်္ဂလန်မှာ ထိပ်တန်း ပရိုဖက်ဆာ, ငါက ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီး၊ ဒီတော့ ငါက ကမ္ဘာ့ဗဟုသုတ အပြည့်ရှိတဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ **"စကားပြောရမှာ ကြောက်သလား, ရွံ့သလား"** လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးပါတယ်၊ ဘာကြောက်စရာ-ရွံ့စရာရှိသလဲ, ငါ့မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုများကို အားလုံးအသုံးပြုပြီး ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့မယ်၊ စကား ပြောမယ်လို့ အဖြေ ထွက်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ယဉ်ကျေးမှုများကို ကိုယ်တော်က အသုံးပြုလိုက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။နက်ဖြန်(၁၀)နာရီလောက် လာပါ့မယ်လို့ လျှောက်လာတဲ့ ဒကာများကို ဆရာကြီးရဲ့ အသက်အရွယ်မေးပြီး ဆရာကြီးကို အာရုံယူကာ မေတ္တာစစ်စစ် ပို့ပါတယ်၊ လာတဲ့အခါမှာလဲ ဆရာကြီး ထိုင်ဖို့ နေရာကို ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းက ခင်းမပေးကောင်းဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဒကာတို့က အရင်ရောက်အောင် လာပြီး နေရာခင်းပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ လျှောက်ထားဖို့ လာတဲ့သူများ ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမကြာလဲ မေတ္တာပို့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...ကိုယ်တော့်ရဲ့ မေတ္တာ စေတနာကတော့ ဆရာကြီးဆီ ဓာတ်ရောက်တော့မှာပဲ၊ နက်ဖြန်ရောက်လာတော့ ဘယ်လိုများ ထိုင်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာကြီးက အသက်(၆၀)လောက် ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အဲဒီတုန်းက (၆၀)ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ နက်ဖြန်ရောက်လာတဲ့အခါ တပည့်တော်ကလဲ ကုလားထိုင်နဲ့, ဆရာကြီးနဲ့ စကားပြန်လုပ်မယ့် ဝတ်လုံ **ဦးသာကြွယ်**ကလဲ ကုလားထိုင်နဲ့၊ လိုက်ပါလာတဲ့ အင်္ဂလိပ်သံအရာရှိ ကောလိပ်ကျောင်းဆရာနဲ့ **ဦးခင်မောင်ဒွေး–ဦးစံလှပေါ်** စသူတို့ကတော့ ခုံတန်းလျားအပေါ်မှာ ထိုင်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကုလားထိုင်အောက် ခြေထောက်ချပုံ, လက်ထားပုံ, မျက်နှာထားပုံမှစ၍ အားလုံးကို သတိနဲ့ ထားပါတယ်၊ ဆရာကြီးကို အရိုအသေပေးတာလဲ မဟုတ်, မလေးမစားလဲ မဟုတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုအတိုင်းပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထိုင်မိရင်ပဲ တပည့်တော်ကစပြီး ဆရာကြီးလာမယ်ဆိုတာ ဒကာများက အကြောင်းကြားထားနှင့်လို့ ဝမ်းမြောက်နေပါတယ်၊ ဆရာကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီးဟာ ယခုမှ တွေ့ရသော်လဲ ဗုဒ္ဓတရားတော်အရ ရှေးရှေးဘဝများစွာကလဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကို ယခုမှ တွေ့ရပေမယ့် ရှေးရှေးက ရင်းနှီးပြီးသော သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေလို သဘောထားပြီး **"မေးလိုတာ မှန်သမျှကို အားမနာဘဲ မေးပါ၊ အားနာနေရင် မေးချင်တာတွေ ချန်ထားရလို့ အားမရဘဲ ရှိတတ်ပါတယ်"**လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား...ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားပလ္လင်ခံလိုက်ပုံက စိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ချင်စရာပေပဲကိုး, ဘာများ လျှောက်သွားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာကြီးက **"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"**လို့ ပြောပြီး, သူမေးချင်တာတွေ မေးပါတယ်၊ မေးတာကလဲ ဘာသာရေးဆိုင်ရာတွေပါပဲ, တပည့်တော်ကလဲ ဖြေပါတယ်၊ ဘယ့်လောက် ကြာသွားတယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး, ဝတ်လုံ **ဦးသာကြွယ်**က **"ထမင်းစား ဖိတ်ထားတဲ့ နေရာသွားဖို့ အချိန် နီးနေပါပြီ"**လို့ ပြောမှ သူ့ နာရီကိုကြည့်ပြီး **"ပြန်တောင် မပြန်ချင်သေးဘူး,** (သူမေးတာကို ဖြေတဲ့ သဘောမဟုတ်ဘဲ) **ဆရာတော် ပြောချင်တာကို (၁၀)မိနစ်လောက် ပြောပါဦး"**လို့ လျှောက်တဲ့အတွက် တပည့်တော်က သက်ရှိ-သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးဟာ အနိစ္စ(မမြဲ) တာချည်းဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ဝိပဿနာအကျဉ်း ဟောလိုက်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးလဲ **"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"**လို့ ပြောပြီး တပည့်တော်ကို အလွန်ရိုသေစွာဖြင့် ခွဲခွာသွားပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်ကိုလဲ အတော်ကြာကြာ လှည့်ပတ် ကြည့်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မူထားပြီးတော့ အသုံးပြုလိုက်တဲ့ ကိုယ်မှု-နှုတ်မှု-စိတ်မှုဟာ **"ပြန်တောင် မပြန်ချင်သေးဘူး"**လို့ ပြောရလောက်အောင် ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲမှာ ထိရောက်သွားတာပဲနော်၊ ဒီလို ထိရောက်ပုံတွေ ရှိသေးရင် ကြားချင်ပါသေးတယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရှိပါသေးတယ်, ဒီကိစ္စကတော့ သိပ်မကြာသေးပါဘူး, သူရဲ့ အမိနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ အီတလီမှာ (ပီအိပ်ချ်ဒီ)ဘွဲ့ရပြီးနောက် အင်္ဂလန်က အဲဒီ ဘွဲ့ကို ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ၊ သူက ခေတ်ပညာ ထိပ်တန်းရောက်နေသူဖြစ်တော့ သူတို့ရဲ့ အမိဘာသာကိုလဲ မကိုးကွယ်ဘဲ ဘာသာမရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်လာတဲ့အခါ **ဦးမောင်မောင်တင်**(မဟာဝိဇ္ဇာ)က တပည့်တော်ဆီ ခေါ်လာပါတယ်၊ တပည့်တော်ဆီ ရောက်တော့ တပည့်တော့်ကျောင်းမှာ (အမ်အေ)ဘွဲ့ယူဖို့ စာတန်းရေးနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဂျာမဏီအမျိုးသမီးကို တွေ့ပါတယ်၊ ဒီအခါ သူလဲ အချိန်ရသလောက် တပည့်တော့် အနားမှာနေပြီး **"ဘာသာရေးကို မေးချင်တယ်"**လို့ ဆိုပါတယ်၊ ထို့နောက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထင်ရှားတဲ့ နေရာတွေကို သွားပြီး မပြန်ခင် တပည့်တော့်ကျောင်းမှာ သုံးရက် လာနေပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ သူက ဘယ်လိုဝတ် ဘယ်လိုစားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မြန်မာလိုဝတ်ပြီးတော့ ကျောင်းမှာနေတဲ့ ဂျာမဏီ အမျိုးသမီးနဲ့ အတူစား၊ အတူအိပ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ဆီ မကြာမကြာ သူတို့ ၂ယောက်လာပြီး ဘာသာရေးတွေကို မေးပါတယ်၊ ဂျာမနီအမျိုး သမီးက မြန်မာပြန်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့အဖြေကို သူက နားလည်ပုံရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ သူကမေးတဲ့အခါ မေးတာကိုလဲ ဖြေတယ်, အဲဒီအမေး ရဲ့ အရင်းအဆကိုပြောပြီး အပိုဖြေတယ် အဲဒီအမေးရဲ့နောက်အဆက် သိစရာကိုလဲ ဖော်ပြီးပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် **"နောက်ဘဝမရှိဘူး"**လို့ နဂိုရ်ထင်နေတာဟာအသိအမြင်ပြောင်းပြီး **"နောက် ဘဝရှိတယ်"** ဆိုတာ ယုံကြည်ပုံရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ ဘာကိုထောက်ပြီး သိနိုင်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အချိန်ရသ၍ တပည့်တော်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး ယခုဘဝမှာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြောင့် **"ပြန်တွေ့မှ တွေ့ရတော့ မယ်, နောက်ဘဝတော့ပြန်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်"**လို့ ပြန်ခါနီး လျှောက်သွားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာဟာ အင်္ဂလန် ပရိဖက် ဆာကြီးကိုတောင် စူးအောင်စွမ်းနိုင်တော့, နဂိုရ်က စိတ်နှလုံးနူနေတဲ့ အမျိုးသမီးအပေါ်မှာ ဘာပြောစရာရှိတော့မှာလဲ၊ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့ခဏ်းမှာလဲ ကိုယ်တော်က ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုကို စေတနာနဲ့ ပြောပြ လိုက်တဲ့တာကို၊ သူကလဲ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပြောရာမှာပေါ့၊ ဒါပြင်ကော နိုင်ငံခြားဆိုင်ရာ ဘယ်မှာသုံးစွဲသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တခါတုန်းက သီဟိုဠ် မဟာမင်းကြီး ရောက်လာပါ တယ်, ယဉ်ကျေးမှုဌာနက လိုက်ပို့တာဖြစ်တော့ ထိုဌာနက ဒကာများ လဲ ပါပါတယ်၊ သီဟိုဠ်ဆိုတာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံဖြစ်လို့ ကျောင်းတိုက်သံဃာများကိုလဲ မြင်သွားရလေအောင်, နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပေးပြီးစာပို့ချတဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းကြီးပေါ်မှာ သံဃာများကို စည်းဝေးစေပါတယ်၊ ပြီးတော့မှ ထိုမင်းကြီးနဲ့ အဖွဲ့ကိုခေါ်ပြီး သံဃာ များကိုကြည်ညိုစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မင်းကြီးက တော်တော် ကြည်ညိုပုံရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းမှာတော့ ဘာမှ ပြောမသွားပါဘူး, အပြင်ရောက်တော့ ပြောပါသတဲ့, ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး အခန်းကြီးထဲ ဝင်တော့ **"ဆင်းတုတော်ကလေးတွေ တယ်များပါလား"**လို့ ထင်မိပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သင်ပြထားလို့ သံဃာများကလဲ **"ဆင်းတုတော်ကလေးများ"**လို့ ထင်ရလောက်အောင် အတော် ငြိမ်သက်နေဟန် တူပါရဲ့၊ ကိုယ်တော်နဲ့ စကားပြောတော့ ဘယ်သူက စကားပြန်လုပ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ယဉ်ကျေးမှုဌာနက စကားပြန် လုပ်ပါတယ်, အဲဒီ မင်းကြီးက ပါဠိလို သင်ဖူးလို့ တချို့ကိုလဲ ပါဠိလို ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သီဟိုဠ်သံနဲ့ ပြောတတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။သီဟိုဠ်သံဆိုတာ သက္ကတသင်တုန်းက အဘယာရာမ ဆရာတော် ရွတ်တဲ့ အသံမျိုးဖြစ်တော့ အထူးမသင်ရပါဘူး၊ တစ်ခါတုန်းက (ပါဠိပါရဂူ) ဆိုတဲ့ (အမ်အေ)တစ်ယောက် လာဖူးပါတယ်, စကားပြန် လုပ်ဖို့ ကောလိပ်ကျောင်းက မြန်မာစကားတတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ် ဆရာ တစ်ယောက်ကိုလဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်, ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီ ပါရဂူနဲ့ တပည့်တော်က ပါဠိလိုပြောလို့စကားပြန်က ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး, သူတို့နှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတဲ့အခါ တပည့်တော်က ဘာမှ နားလည်ပါဘူး၊ စကားပြောပြီးတဲ့အခါ အဲဒီ ပါရဂူက **"အိန္ဒိယ ရောက်ဖူးသလား"**လို့ မေးပါတယ်၊ **"မရောက်ဖူးပါဘူး"**လို့ ပြောတော့ ပါဠိစကား အပြော ဘယ်မှာ သင်ပါတုန်းတဲ့၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဆရာတော်က အိန္ဒိယမှာ နေပြီး သက္ကတ သင်ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ဆီက အိန္ဒိယအသံနဲ့ သက္ကတကို သင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီပြင်တော့ နိုင်ငံခြားက ဘယ်သူ လာဖူးသေးသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။လာဖူးတဲ့သူတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ , မှတ်လောက်တဲ့ သူတွေကိုသာ သတိရတာပါ၊ ဂျပန်က မြန်မာနိုင်ငံကို ပညာတော်သင် လွှတ်ထားတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက် **ဦးမောင်မောင်တင်**(မဟာဝဇ္ဇာ)က လိုက်ပို့လို့ ရောက်လာပါသေးတယ်၊ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ဒုလ္လဘရဟန်း

ပြုချင်လို့ ဦးနုကို ပြောတဲ့အခါ၊ ဦးနုက ညွှန်လိုက်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရဟန်းပြုပြီးတော့ တပည့်တော်ရဲ့ နံနက်ဩဝါဒကို နေ့တိုင်း ရေးမှတ်တယ်၊ သူတို့ နိုင်ငံက မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေများတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်လို့ သူ့ကို တော့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဩဝါဒကို တော်တော်များများ ပေးလိုက်ရပါ တယ်၊ သူဟာ နောက်တော့ သံရုံးအရာရှိအဖြစ်နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို တစ်ဖန် ရောက်လာပါတယ်၊ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ ဂျပန်များကလဲ အချိန်ရတဲ့အခါ ဒုလ္လဘရဟန်း ပြုချင်ကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်ရဲ့ အကြောင်းကို ဂျပန်ပြည်က အတော်သိနေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ တိုင်းပြည်ကလဲ အကျယ်ကြီးဆိုတော့ ဒါလောက်လဲ သိမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂျပန်ပြည်သို့ ဗိုလ်ချုပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဂျပန်က တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်၌ နေ့စဉ်အလုပ်တွေကို ရုပ်ရှင် ရိုက်ယူပါတယ်၊ အဲဒီ ရုပ်ရှင်ကို ဂျပန်ပြည်မှာ ပြရင်တော့ အသိများမှာပါပဲ။

မမွှေဂုတ်။ ။ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့တော့ ဘယ်သူက ညွှန်လို့တဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်သူက ညွှန်တယ်လို့ဆိုတာ မသိပါဘူး၊ သာသနာရေး အရာရှိ **ခင်မောင်ကျော်**တော့ ခေါင်းဆောင်လမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ ပါလာတာပဲ၊ သူက ညအိပ်ပြီး ကျောင်းတိုက်ရဲ့ နေ့စဉ်အလုပ်ကို လေ့လာပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်သင့်တာကို ရိုက်စေပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက် သာယာအောင် သံဃာအားလုံးက နေ့စဉ် သန့်ရှင်းကြပုံ၊ အားလုံးအတွက် ကိုရင်များက ဆွမ်းချက်ကြပုံ၊ ဆွမ်းဟင်းကို အားလုံးအတွက် ဇရပ်က ဒကာမများက ချက်ကြပုံ၊ နေ့တိုင်း တုံးကြီးခေါက်၍ အိပ်ရာမှ ထကြရပုံ၊ ညဥ့်တိုင်း ကြေးမောင်း ခေါင်းလောင်းထိုး၍ ဘုရားဝတ်တက်ကြပုံ၊ တုံးကလေး ခေါက်၍ စာတက်ကြပုံ၊ သံချောင်းခေါက်၍ အရုဏ်ဆွမ်း–နေ့ဆွမ်းကို ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ နှစ်နေရာ ခွဲ၍ စုပေါင်းစားကြပုံ၊ အဲဒီ အားလုံးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အားလုံးပြီးတော့ ဘယ်သူက ဘာပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ခေါင်းဆောင်ခေါ်လာတဲ့ **ခင်မောင်ကျော်**က ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး တဲ့အခါ “**ဆရာတော့်ကျောင်းက ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို အစောကြီး အောင်မြင် နေတာကိုး**”လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးက ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို

နားမလည်ပါဘူး၊ **"ဗုဒ္ဓဝါဒအတိုင်း လုပ်နေတာပါ၊ ဒီဟာ ဗုဒ္ဓစနစ်သာ ဖြစ်ပါတယ်"**လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။ဟုတ်သားပဲကိုယ်တော်, ခေတ်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက် ကောင်းအောင် တီထွင်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓဝါဒလောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကောင်းနိုင်ပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓဝါဒမှာ မေတ္တာလဲပါ, ကရုဏာ–မုဒိတာလဲပါ, ဉာဏ်လဲပါ, လုံ့လဝီရိယလဲ အားကြီး အများကြီး ပါရတာဖြစ်လို့ အရာရာမှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ပြီးစီးနိုင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ယခုလက်တွေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက ဘာသာ ရေး ဆိုင်ရာမှာ အသုံးအဖြုန်းများပြီး ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေက အလုပ် ကောင်းကောင်းလုပ်သူ နည်းပါးနေတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ လောကီ ကြီးပွားရေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အထင်မှားကြတာပါ၊ ယခု ဘာသာရေး အလုပ်တွေဟာ ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ များသောအားဖြင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ စင်စစ်မှာတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အတွင်းကျကျ ဖျက်ဆီးရာ ရောက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော် ဖြစ်ချင်တဲ့ သာသနာ–ဘာသာဆိုတာ ဗုဒ္ဓအလို တော်နဲ့ သင့်လျော်ပြီး ယခုဘဝရော တမလွန်ဘဝရော ကောင်းကျိုးပြု မယ့် သာသနာ–ဘာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။အဲဒီလိုသာ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကမ္ဘာကတောင် လက်ခံနိုင်စရာ ဖြစ်မှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က သတင်းစာမှာ တွေ့ရသမျှကို စဉ်းစားပါတယ်၊ နိုင်ငံအသီးသီး၌ ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုရတဲ့ ပညာရှိကြီးတွေဟာ ရုပ် ဝတ္ထုဖက်မှာသာ ပညာရှိ ဖြစ်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရုပ်ဝတ္ထုတိုးတက် ရေးကိုသာ ကြိုးစားကြပါတယ်၊ ကြိုးစားသလောက်လဲ ရုပ်ဖက်က တိုးတက်ပါတယ်၊ ထိုသို့ တိုးတက်ပါလျက် သူတို့ ကိုယ်တိုင်နဲ့တကွ သူတို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ချမ်းသာခွင့် မရကြပါဘူး၊ အကောင်းအမွန်တွေကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရ, နားဖြင့် ကြားရ, နှာခေါင်းဖြင့် နမ်းရ ရှူရ, လျှာဖြင့် စားသောက်ရ, ကိုယ်ဖြင့် ထိတွေ့ခံစားကြရပါလျက် မချမ်းသာကြပါဘူး၊ စင်စစ်တော့ ပို၍ ပို၍ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်စီးလာကြသဖြင့် သာ၍သာ၍ စိတ်ဆင်းရဲ နေကြတာကိုသာ ကြားရပါတယ်၊ ထို ပညာရှိကြီးများရဲ့ ရုပ်ဖက်အသိဉာဏ်သည် မိုးထိအောင် လျှံနေစေကာမူ **"ဧကန်မုချ စိတ် ချမ်းသာမှုကို ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်"**လို့ ရဲရဲကြီး ဆိုဝံ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က မြန်မာနိုင်ငံတောင်မှ နှံ့အောင် မရောက်ဖူးတဲ့ ဗဟုသုတကလေးနဲ့ ဘာ့ကြောင့် ဒီလို တွေးနိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။**"သုခ"**ဆိုတာ နှစ်မျိုးရှိတယ်ဘုရား၊ စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ကိုယ်ချမ်းသမှုတဲ့၊ အဲဒီ နှစ်မျိုးမှာလဲ စိတ်ချမ်းသာမှုကသာ ပဓာနဖြစ်တယ်၊ နိုင်ငံကြီးသား ပညာရှိများက ခန္ဓာကိုယ် ချမ်းသာမှုကိုသာ ရှေးရှုပြီး ရှေ့ဆောင်နေကြတာဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်ချမ်းသာတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဘူး ဆိုတာကို သူတို့ ပြန်ပြီး စဉ်းစားရင် မြင်မှာပါပဲ၊ အဲဒီချမ်းသာမှုကိုတော့ ဗုဒ္ဓဝါဒမှာ အပြည့်အစုံ လမ်းညွှန်ထားပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီ ပညာရှင်တွေ **"ဗုဒ္ဓဝါဒကို စဉ်းစားကြလိမ့်မယ်"**လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ အဲဒီလို စဉ်းစားတဲ့အခါမှသာ အပေါ်စား ဗုဒ္ဓဘာသာတွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး ပေါ်တောတော ဗုဒ္ဓဘာသာတွေရဲ့ အလုပ်ကို လေ့လာရင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပင် အထင်သေးမှာ စိုးရိမ်မိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခု ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက် ပြုပြင်နေတာရယ်, ဟောပြော-ရေးသားနေတာရယ်, လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်အတွက်သာမက အနာဂတ်အတွက်ပါ ရည်ရွယ်တယ်ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်သာ ကောင်းဖို့လောက် ဆိုရင် ဒါလောက် မကြိုးစားပါဘူး၊ နောင် အနာဂတ်အတွက် နိုင်ငံရေး သာသနာရေး ကောင်းဖို့ကို ရည်ရွယ်တာဖြစ်ပါတယ်၊ **"အနာဂတ် သာသနာရေး"**ကျမ်းစာရေးတုန်းကလဲ ဒီစိတ်နဲ့ ရေးခဲ့တာပါ၊ တပည့်တော် စိတ်မှာ **"တိုက်တစ်တိုက် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း သာသနာတစ်ရပ် ကောင်းစား ရေး"**ဆိုတဲ့ စိတ်ထား မရှိပါဘူး၊ အများ ကောင်းစားစေလိုတဲ့ စိတ်ချည်း ပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို စိတ်ထားလို့ ကိုယ်တော့်မှာ ခုထိ ပင်ပန်းနေတာကို ကိုယ်တော် မငြီးငွေ့သေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။လောကမှာ **"ဘုံကျွန်"**လို့ ခေါ်လောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အလွန် သနားစရာပါပဲဘုရား၊ အများအတွက် ကြောင့်ကြများမှုကြောင့် လုပ်ရ-ကိုင်ရ-ကြံစည်ရတဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်လဲ ပင်ပန်းရဲ့ စိတ်လဲ ပင်ပန်းရဲ့ ဒါပေမယ့်လဲ ငြီးငွေ့တယ်လို့ မရှိကြပါဘူး၊ အများရဲ့ ဒဏ်ကို ခံကြတာပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ဟာ ဘုရားအလောင်းနဲ့ သာဝကအလောင်းကြီးတွေကို

သိပ်ကျေးဇူးတင်, သိပ်အားရတာပဲဘုရား၊ ဘုရားဖြစ်မှ သာဝကဖြစ်မှ ဘပည့်တော်က ကြည်ညိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလောင်းတော် ဘဝကိုပါ ကြည်ညိုတာပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် အမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီးကို လည်းကောင်း, သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုထောက်ပံ့ကြတဲ့ ဒကာ-ဒကာမတို့နေရာ နိုင်ငံတော်ကိုလည်းကောင်း အင်မတန် သာယာစေလိုတဲ့ ဆန္ဒ တပည့်တော်မှာ ပြင်းပြနေပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့လဲ သာသနာတော်ကို အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံပါ အေးချမ်းသာယာတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို အလွန် လိုချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို ကျယ်ပြန့်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့်သာ ကိုယ်တော် ပင်ပန်းရတာပါ၊ ကိုယ်တော်နဲ့ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက် အတွက်ကတော့ ယခုအခါ ဖူလုံနေပါပြီ၊ ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက်ကလဲ...

၁။ အရှေ့ဘက်မှာ တောင်သမန်အင်းကြီးကလဲ ရှုမျှော်ခင်း အလွန်ကောင်းနေပါတယ်။

၂။ မိုးတွင်းမှာလဲ ရေပြင်ဖွေးဖွေးနဲ့။

၃။ ဆောင်း-နွေကျတော့ လယ်ခင်း ယာခင်း စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့။

၄။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာလဲ မြောက်ဘက်က ယာခင်းတွေနဲ့ ကျော်အောင်စံထား ကျောင်းတိုက်၊ တောင်ဘက်က တောင်မင်းကြီးဘုရားနဲ့ စေတီတော်များ၊ အနောက်မြောက်နားမှာ လူနေအိမ်ခြေရှိသော်လဲ ကျောင်းတိုက်ဝင်းက ကျယ်တော့ လူနေအိမ်ခြေနဲ့ မရောဘဲ တိတ်ဆိတ်တဲ့အပြင်...

၅။ သံဃာများရဲ့ စာအံသံကလဲ ကျယ်ကျယ် မအံရလေတော့ အသံကိုက တိတ်နေပါတယ်။

၆။ ၁၃၃၂-ခုနှစ် ဝါတွင်းတုန်းက သံဃာ သုံးရာကျော်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။

၇။ ကျောင်းတွေ ဆောက်လားပုံကလဲ အစီအစဉ်နဲ့ဆိုတော့ ကြည့်ရတာ ကြည်နူးစရာပါပဲ၊ ကိုယ်တော် ပြောင်းလာခါစတုန်းကနဲ့တော့ အလွန်ကွာခြားနေလို့ ရှေးက ရောက်ပြီး နှစ်အတော်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာသူ တချို့ဟာ မျက်စိလည်စရာတောင် ဖြစ်တာပဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား ပြောသလိုပဲ တချို့က မျက်စိလည်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်အောင်ဟာ ဒကာ–ဒကာမပေါလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ ဆရာ–တပည့်အားလုံး သာသနာပြုလိုတဲ့ ဇွဲနဲ့ သဲသဲမဲမဲ ပြုပြင်ကြလို့ ဒီလို သာယာနေတာပါ၊ ယခု စာချဖြစ်နေတဲ့ ဘုန်းကြီး များက သူတို့ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး တည်ထောင်ခဲ့ရတာဖြစ်လို့ သူတို့ အာမခံရတဲ့ နောက် စာသင်သားများကို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နေခွင့် မပေးကြပါဘူး၊ တပည့်တော် ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထားကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ယနေ့အထိတော့ သီဟိုဠ်မင်းကြီးလာတုန်းက **"ဆင်းတုတော်ကလေးတွေ"**လို့ ထင်မှားသလို အထိုက်အလျောက် သိမ်မွေ့ ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရောက်လာခါစ သာမဏေ–ရဟန်းများကတော့ လအတော်ကြာကြာ နေမိမှ အချိုးအစားကျပါတယ်၊ တချို့လဲ အဲဒီလို ပြုပြင်မှုတွေကများတော့ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး မကြာခင် ပျင်းလို့ ပြန်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော့် ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်က တော့...

ဤကျောင်းတိုက်၌

၁။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က	....	ပထမ
၂။ ဝိနည်းလေးစားဖို့က	....	ဒုတိယ
၃။ ကျန်းမာဖို့က	....	တတိယ
၄။ သန့်ရှင်းဖို့က	....	စတုတ္ထ
၅။ အဝတ်အစားတတ်ဖို့က	....	ပဉ္စမ
၆။ အနေအထိုင်တတ်ဖို့က	....	ဆဋ္ဌမ
၇။ အပြောအဆိုတတ်ဖို့က	....	သတ္တမ
၈။ အသွားအလာတတ်ဖို့က	....	အဋ္ဌမ
၉။ စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့က	....	နဝမ
၁၀။ စာတတ်ဖို့က	....	ဒသမ

ဤ (၁၀) ချက်ကို အစဉ်အတိုင်း ဂရုစိုက်ပါ တဲ့ ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။နေ့လည်ဆွမ်းစားပြီး နာရီဝက်ခန့် ငြိမ်သက်စွာအိပ်နေကြတုန်းမှာ အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်မိရင်တော့ တောရွာမှာ ဖြစ်သလိုနေလာခဲ့တဲ့ ကိုရင်ကလေးဟာ ပြန်မပေးဘဲ နေမလားကိုယ်တော်, ကိုရင်ကလေးတွေ မပြောနဲ့ ရဟန်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်တော်တွေတောင် ပြန်ပြေးချင်လောက်အောင် ကိုယ်တော့် ဆိုင်းဘုတ်က ကောင်းတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးလုပ်တာဟာ ပျော်ပျော်နေဖို့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ **"ကုသိုလ်ပါရမီ များများရဖို့, သို့မဟုတ် ဒီဘဝတွင်ပဲ မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့သူမှ ဘုန်းကြီးလုပ်ထိုက်တယ်"**လို့ အမြဲယူဆပါတယ်, သာမန်လောက် ကုသိုလ် လိုချင်ရင် လူဝတ်ကြောင် အဖြစ်နဲ့လဲ ရနိုင်တာပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှသာ ပျင်းလို့ ပြေးကြရမှာ မဟုတ်ပါဘူး, ဝိနည်းတော်နဲ့လျော်အောင် မနေနိုင်ရင် သာသနာတော်ကလဲ ပြေးမှ သင့်လျော်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက် မရောက်ခင်က ပျင်းတတ်တဲ့သူကို ငွေကုန်ခံပြီး ဆရာမိဘတို့က မပို့မိအောင် စီစဉ်ရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဘယ်လို စီစဉ်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။**"နေချင်ပါတယ်"**လို့ လျှောက်ရင် အောက်ပါ စည်းကမ်း စာရွက်ကို တင်ကြို ပေးထားပါတယ်။

ဤကျောင်းတိုက်၌ နေလိုသူသည်

၁။ အင်္ဂါကြီးငယ် ချို့ယွင်းချက် မရှိစေရ။

၂။ ကုသိုလ်များများရလိုသော ဆန္ဒရှိခြင်း။

၃။ ရှင်ဖြစ်ရင်, (က) ရတနာ့ဂုဏ်ရည်လာ ရတနာသုံးပါးဂုဏ်တော်ကိုလည်းကောင်း, (ခ) ရုပ်ပုံရှင်ကျင့်ဝတ်လာ ကျက်စရာများကိုလည်းကောင်း, ရပြီးဖြစ်ခြင်း။

၄။ (ဂ) ရဟန်းဖြစ်ရင် ပါတိမောက်ဘာသာဋီကာလာ နိဿယဖြင့် ဘိက္ခုပါတိမောက် ပါဠိအနက်ကို ရပြီးဖြစ်ခြင်း။

၅။ သက်န်းများကို ပိန္နဲရင့်ရောင် (ညောင်ခေါက်ရောင်)ဆိုးခဲ့ရခြင်း။

၆။ သပိတ်နဲ့ (ဆွမ်းခံဖြစ်လောက်သော) သပိတ်အိတ် ဝတ်ခွက် ငါးလုံးခန့် ပါရခြင်း။

၇။ အရောင်ဆိုးပြီးသော သင်္ကန်း–နေရာထိုင်နဲ့ ရေချိုးခွက်, ဆပ်ပြာခွက်, လက်သုတ်ပဝါ, ဖွန်း, (လဖက်ရည်စသည် သောက်ဖို့ရန်) ဂိုင် ခွက် (အလတ်စား မတ်ခွက်)ပါရခြင်း။

၈။ သင်္ကန်း, ခဲတံ, ဗလာစာအုပ်စသော ပစ္စည်းအားလုံးပင် ရဟန်း သာမဏေတို့ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ထားသော နိဿဂ္ဂိပစ္စည်း မဟုတ်ဘဲ, မိဘ–ဆွေမျိုး, ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ–ဒကာမများက လှူဒါန်း အပ်သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်စေရခြင်း။

၉။ ဆရာ–မိဘစသော အုပ်ထိန်းသူဖြစ်စေ, သူတို့က ခိုင်းစေအပ်သော အကြီးအကဲဖြစ်စေ, လိုက်ပါ အပ်နှံရခြင်း၊ [ရဟန်းတော်များ လိုက်ပို့ရင် ကပ္ပိယကာရက ပါစေရမည်။]

၁၀။ ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ငွေကို မိမိကိုယ်တိုင် မကိုင်–မသိမ်းဘဲ, ဖိုးသူတော်စသော ကပ္ပိယတို့ထံ လွှဲအပ်ထားရခြင်း။

၁၁။ မြို့တွင်းမှ ကျောင်းတိုက်သို့ လာသောအခါ ဆိုက်ကား, မြင်းလှည်း, နွားလှည်းတို့ကို မစီးခဲ့ရခြင်း။

ခြွင်းချက်။ ။ကျောင်းတိုက်၌ နေလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှားအောင် နံပါတ် ၃–၄ အချက်များကို ပြထားပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်၌ နေဆဲလည်း ဖြစ်, စောင့်ရှောက်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ် လည်း ဖြစ်သူနဲ့ အတူလာလျှင် ကျောင်းတိုက်ရောက်မှလည်း စာ ကျက်မှတ်နိုင်ပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ စည်းကမ်း(၁၀)ချက်ဟာ ဝိနည်းတော်နဲ့ လျော်ညီတာချည်း ဖြစ်သည့်ပြင်, လိုက်နာချင်စရာလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် **"ငွေမကိုင်ရ, ငွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း မပါစေရ"**ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကတော့ ယခု အချိန်မှာ ခေတ်နဲ့ မလျော်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား...အဲဒီ ငွေနဲ့စပ်ပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တော်တိုင် သိက္ခာပုဒ် ဘယ့်လောက် ပညတ်တော်မူခဲ့ရတယ် ဆိုတာ အရှင်ဘုရား လဲ သိပါတယ်၊ သုတ္တန် ပါဠိတော်မှာ **"ငွေအပ်ရင် ကာမဂုဏ်တွေလဲ**

အပ်တော့မှာပေါ့"လို့ မိန့်တော်မူတဲ့ တရားတော် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီငွေကို ခံယူမှုကြောင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ ဒုတိယသံဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ကြရပါတယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေတ်အလိုကို မလိုက်ထိုက်ပါဘူး, ခေတ်ကသာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်ကို လိုက်ရမှာပါ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ သိက္ခာပုဒ်များဟာ "**အပ္ပသန္နာနံ ပသာဒါယ,=မကြည်ညိုသေးတဲ့ သူများကြည်ညိုဖို့နဲ့, ပသန္နာနံ ဘိယျော ဘာဝါယ=ကြည်ညိုပြီးသော ဒကာ–ဒကာမတို့၏ တိုး၍ ကြည်ညိုဖို့ချည်း**"ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် မှန်သမျှတော့ ဘုရားအလိုတော်ကျအောင် ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ နေထိုင်ရမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်, ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခါနီးတုန်းက "**ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက (ငယ်ကုန်, သာ၍ငယ်ကုန်သော) သိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နုတ်လိုရင် ပယ်နုတ်နိုင်တယ်**"လို့ မိန့်တော်မူတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, "**ပယ်နုတ်လိုရင်**"ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို သတိပြုတော်မူပါ၊ "**အရှင်မဟာကဿပတို့လို ခေါင်းဆောင်ကြီးများက မပယ်နုတ်လိုရင်လဲ မပယ်နုတ်ရစ်ကြနဲ့**"လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်၊ အဲဒီ သေးသေးငယ်ငယ် သိက္ခာပုဒ်များ ဆိုတာလဲ လူများနဲ့ မဆက်သွယ်တဲ့ ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇ သိက္ခာပုဒ်များကို မိန့်တော်မူလိုပါတယ်၊ [ပဏ္ဏတ္တိ–လောကမှာ အကုသိုလ် အပြစ်မရှိဘဲ ဘုရားပညတ်တော်ကြောင့်၊ ဝဇ္ဇ–အပြစ်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်၊] ဒီတော့ ငွေကို သာယာမှုဆိုတဲ့ လောဘအကုသိုလ် အပြစ်ဟာ လောကမှာပင် ရှိနေပါတယ်၊ ဒီလို သိက္ခာပုဒ်မျိုးကို ပယ်နုတ်ရစ်ကြလို့ အဓိပ္ပာယ်မရပါဘူး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ စပ်ပြီးတော့ **ကဿပ** မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ပိုင်းသာသနာတော်သမိုင်းကို တပည့်တော်တို့က စဉ်စားကြဖို့ လိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်သမိုင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။**ကဿပ**မြတ်စွာဘုရားး လက်ထက်တော်၌ တောကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် လှေဖြင့် ခရီးသွားစဉ် ပိန်းရွက်ကလေးကို စွဲမိ၍ ပိန်းရွက် ပြတ်သွားဖူးပါသတဲ့၊ အဲဒီ ကိစ္စမှာ ပြတ်စေလိုသော စေတနာ မပါရင် အာပတ်မသင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထို ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ ပျံလွန်တော်မူခါနီး၌ အဲဒီ ကိစ္စကို သတိလဲရ,တောကျောင်းဖြစ်၍ ဒေသနာပြောကြားစရာလဲ မရှိဘဲ

ပျံလွန်တော်မူရပါတယ်၊ ထို ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အနှစ် နှစ်သောင်းလောက် ကောင်းကောင်း နေခဲ့ပေမယ့် အဲဒီ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတဲ့ အာပတ်ကိစ္စကြောင့် နဂါးကြီး ဖြစ်ရရှာပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**ကဿပ**ဘုရားရှင်က အနှစ် နှစ်သောင်းတမ်းမှာ ပွင့်တော်မူလို့ ထို ဘုန်းတော်ကြီးလဲ အနှစ် နှစ်သောင်းနီးနီး စောင့်ထိန်းထားတဲ့ သီလတွေ အကြားက ပိန်းရွက် ဆွဲကိုင်မိတဲ့ ကိစ္စကို ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ရုံနဲ့ သုဂတိဘဝကို မရောက်စေဘဲ, ဒုဂ္ဂတိ နဂါးဘဝ ရောက်ရတယ်နော်၊ တကယ်လို့ သေသေချာချာ အာပတ်သင့်တာကို သတိရလျက် စုတေရရင်တော့ ငရဲ ပြိတ္တာ ဖြစ်ရတော့မှာပဲ ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, **ကဿပ**မြတ်စွာဘုရားရဲ့ နောက်ပိုင်းသာသနာမှာ ဗရမ်းဗတာနေပြီး သေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ငရဲသို့ ပထမရောက်, ငရဲကလွတ်တဲ့အခါ တပည့်တော်တို့ ဘုရားပွင့်တာနဲ့ ကြုံကြိုက်ပြီး ဂိဇ္ဈကုဋ်မှာ ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်နေကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို လက္ခဏသံယုတ်ပါဠိတော်မှာရော, စတုတ္ထပါရာဇိက ပါဠိတော်မှာရော အထင်အရှား ပါနေတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ထိုကဲ့သို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဟုတ်ဘဲ အဂတိကလေး နည်းနည်းပါးပါး လိုက်စားမိရုံနဲ့ အကျိုးရနည်းတာများ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်တာဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်အကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။**သာတာဂိရ**နဲ့ **ဟေမဝတ**နတ်များရဲ့အကြောင်းပေါ့ဘုရား၊ အဲဒီ နတ်စစ်သူကြီးနှစ်ယောက်ဟာ **ကဿပ**ဘုရား သာသနာတော်ဝယ် (နည်းနည်းတော့ နောက်ပိုင်းကျလာဟန် တူပါရဲ့) ရဟန်းငါးရာစီအခြွေအရံရှိသော ပညာတတ် ဝိနည်းမိုရ်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်ပါးဟာ အလွန်လဲ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါတယ်၊ ဝိနည်းဆုံးဖြတ်စရာရှိရင် အဲဒီနှစ်ပါးပဲ ဆုံးဖြတ်ရပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်ပါးဟာ တစ်ခါတော့ သူတို့ကို အတော်ကြာကြာ ဆည်းကပ်နေတဲ့ တောရွာက ရဟန်းကလေးဖက်ကို အရှုံးပေးရမယ့်ကိစ္စမှာ အဆုံးအဖြတ်မပေးဘဲ ရှောင်လွှဲမိတာနဲ့ တစ်ဖက်က အနိုင်ရမယ့် ကိုယ်တော်ကလေးက ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုကြွေးတော့ နောင်တရကြပါတယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စကြောင့် သီလလဲ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် ပညာတတ်

ဝိနည်းမိုရ်နစ်ပါးဟာ အထက်နတ်ပြည်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြဘဲ သာတာဂိရ
တောင်,ဟိမဝန္တာတောင်တို့မှာ နတ်စစ်သူကြီးများ ဖြစ်ကြရပါသတဲ့၊ အခြွေ
အရံများလဲ သူတို့အထံမှာ လက်အောက်ခံ နတ်စစ်သားတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။အင်း…မတရား အနိုင်ပေးတာ မဟုတ်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ဖို့ကိစ္စကို ရှောင်
နေရုံနဲ့ အောက်တန်းမှာ အကျိုးပေးရတယ်နော်၊ အမြဲ လိုက်နိုင်အောင်
စွဲလမ်းတဲ့ တပည့်အခြံအရံဟာ ငါးရာတောင်ရှိတယ်၊ ထို ဆရာတော်မျိုးဟာ
ယခုခေတ် ရှိရဲ့လားကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ **ကဿပ**ဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ပိုင်းသာသနာမှာပဲ သူတော်
ကောင်း ရဟန်းတော် ၇ ပါးဟာ အများနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီး မနေဝံ့
တော့ပဲ တောင်ကလပ်ပေါ်သို့ လှေကားဖြင့်တက်ပြီး တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့
အခါ ပြန်၍ မဆင်းနိုင်အောင် လှေကားကို တွန်းချလိုက်ကြပါသတဲ့၊
ထို့နောက် သေသေကျေကျေ တရားအားထုတ်ကြလေရာ တစ်ပါးက
ရဟန္တာ, တစ်ပါးက အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီး ကျန်ငါးပါးကတော့ ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ
တပည့်တော်တို့ ဘုရားသာသနာရောက်မှ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။အင်း…ဒီသမိုင်းကို ကြည့်ရင်တော့ ယခု ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ့
ဝန်ထမ်း ရဟန်း သာမဏေများလဲ ဒီလမ်းအတိုင်း အမျိုးမျိုး တွေ့ရတော့
မှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာတော်ကို ပြုပြင်
ချင်တဲ့ ကိစ္စက သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်း သာမဏေမှန်ရင် လာမယ့်ဘဝ
အတွက် အပါယ်လေးပါးက လွတ်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ အကယ်၍ သူတော်
ကောင်းစိတ် ပြင်းပြရင် မဂ်ဖိုလ် ရစေလိုတဲ့ ဆန္ဒသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဤ
ဘဝမှာလဲ လူအများရဲ့ အထင်သေး အမြင်သေးကို မခံရစေချင်ပါဘူး၊
မတော်တဆ ဂတိလွဲသွားတဲ့ ဘဝမှာတောင် ရဟန်းဘဝက သွားတဲ့သူဟာ
လူဝတ်ကြောင်များထက် သာစေချင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာ
မြတ်နိုးပုံဟာ ဒါလောက်တောင် ပြင်းထန်တယ် ဆိုတာလဲ ကိစ္စတစ်ခု
ကြုံတုန်းက သိလိုက်ရပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ဘာကိစ္စတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကမ္ဗောဇ္ဇခန်း ရိပ်သာကြီးမှခွဲလာတဲ့ ရိပ်သာခွဲကျောင်းတစ်
ကျောင်းမှာ တောထွက် ကိုယ်တော်ကြီး နှစ်ပါးတွင် တစ်ပါးပျံလွန်တော်မူလို့

ပြိတ္တာ–တစ္ဆေ ဖြစ်နေပါသတဲ့၊ ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးပြီးတဲ့အခါတော့ ရဟန်းများ လူများလဲ ပြန်သွားကြလို့ တစ်ပါးတည်းရှိတဲ့ ညကျတော့ ကျန်ရစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးမှာ အိပ်လို့ မဖြစ်အောင် ချောက်ပါရောတဲ့၊ ကျန်ရစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးကလဲ သတ္တိကောင်းတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ သို့သော် မီးထွန်းထားရင် မီးကို ငြိမ်းပစ်ပါသတဲ့၊ မင်းကို ငါက လူတုန်းကမှ မကြောက်ဘဲ အခု ဘာကြောက်ရမှာတုန်းဆိုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးက သူကိုင်နေကျ စားရှည်ကြီးကို ခုတင်ပေါ်တင်လိုက်တော့ အဲဒီ စားရှည်ကို တစ္ဆေက ဆွဲပစ်လိုက်ပါသတဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ဟား ဟား…သူလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးက ဖြစ်သွားတဲ့ တစ္ဆေဆိုတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးရဲ့ စားရှည်ကို ဘယ် အရေးစိုက်မှာတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ နောက်ဆက်ပြီး ဘာများဖြစ်သေးတုန်းလို့ သိချင်တာနဲ့ သူတို့အကြောင်းကို မကြာခဏ မေးနေပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘာများ ဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လူဝတ်ကြောင် ပယောဂဆရာကို ခေါ်ပြီး သူတို့နည်းနဲ့ လုပ်လို့ နောက် မချောက်တော့ဘူးလို့ ကြားတဲ့အခါ တပည့်တော်မှာ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တစ္ဆေမချောက်တာကို ဝမ်းနည်းရသလား, အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်တာက **"ဘုန်းတော်ကြီးများက ပရိတ်ရွတ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံလို့ မချောက်တော့ဘူး"**ဆိုတဲ့ စကားကိုသာ ကြားချင်တာကိုး၊ ယခုတော့ လူဝတ်ကြောင်ဆရာက ဆေးနဲ့လုပ်လို့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေက မချောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကြားရတော့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ ဖက်က အရှုံးထွက်လို့ ဝမ်းနည်းတာပဲဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ ဘာပဲ ပြောပြော ဘုန်းကြီးမှန်ရင် တစ္ဆေဖြစ်တောင် လူထက် သာစေချင်ပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆန္ဒက သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းသာမဏောဟူသမျှ လူများရဲ့ လေးစားလောက်သော အဆင့်အတန်းမှာ ရှိစေချင်တာပေါ့နော်၊

ကိုယ်တော့် စေတနာကို လက်ခံပြီး ပြုပြင်ကြရင်တော့ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူးပေါ့၊ ဒီဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေချင်လို့ **"ဤကျောင်းတိုက်၌ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က...ပထမ"**အစရှိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ကပ်ထားတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ရဲ့ ပထမ–ဒုတိယစသော အစဉ်မှာ အရေးကြီးတာကို ရှေ့က ထားတာထင်တယ်၊ အရေးကြီးပုံ နည်းနည်းပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။**"စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ...... ပထမ"**ဆိုတဲ့ နံပါတ်(၁)က ဤကျောင်းတိုက်မှာ နေလိုရင် **"အကြီးက အငယ်ကို နှိမ်, အငယ်က–အကြီးကို မရိုသေဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး, ကိုယ့်ထက်သာသူကို မနာလိုတဲ့ ဣဿာစိတ်, ဉာဏ်ဝီရိယ ကောင်းတဲ့သူကို တိုးတက်မှာစိုးတဲ့ မစ္ဆရိယစိတ်, အလွန် ထင်ရှားသိသာတဲ့ တဏှာရာဂစိတ်, ဂုဏ်နဲ့လာဘ်ကို အလွန်လိုလားတဲ့ လောဘစိတ်, ပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသစိတ်, မာန်မာနစိတ်စတဲ့ စိတ်မျိုးတွေ မဖြစ်စေဘဲ, ဆရာပီပီ–တပည့်ပီပီ ရိုသေလေးစားတဲ့ မေတ္တာစိတ်, မကျန်းမာသူကို သနားတဲ့ ကရုဏာစိတ်, သူတစ်ပါး ပညာတတ်သည်ကို လာဘ်ပေါသည်ကို ဝမ်းမြောက်တဲ့ မုဒိတာစိတ်, ဘုရားဝေယျာဝစ္စကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြုလိုတဲ့စိတ်, သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ စိတ်, ပျော့ပျောင်း နူးညံ့တဲ့စိတ်, အပါယ်လေးပါး ကြောက်တဲ့စိတ်, မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် လိုလားတဲ့ စိတ် စတဲ့စိတ်မျိုးတွေ ရှိရမယ်"**လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကောင်းလိုက်တာကိုယ်တော်, ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလဲ စိတ်ကို လိုရင်းထားပြီး ဟောတော်မူတာပဲ၊ **"စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟော"**လို့ မြန်မာများလဲ ပြောကြပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း နားမလည်ကြပါဘူး၊ **"ဝိနည်းလေးစားဖို့က......ဒုတိယ"**ဆိုတဲ့ အချက်ကို ရှင်းပြပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်း သာမဏေမှန်ရင် ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်းသိက္ခာပိုဒ်တော်ကို လိုက်နာနိုင်မှသာ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်မှာပါ၊ ဝိနည်းမလေးစားရင် ကဿပဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ပိုင်းသာသနာတော်သမိုင်းလို ဖြစ်ကြရမှာပါ၊ သာသနာတော်ရဲ့ တာရှည်တည်တံ့ဖို့ဖြစ်တဲ့ အသက်ဟာလဲ ဝိနည်းသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဝိနည်းမကျင့်ရင် သာသနာတော် မတည်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ရှေးမထေရ်ကြီးများက **"အနာဂတေ သာသနံ လဇ္ဇီ ရက္ခိဿတိ"**လို့ သုံးကြိမ်ဆက်၍ မိန့်မြွက်တော်မူခဲ့ကြပါတယ်၊ ဆိုလိုရင်းက **"အနာဂတ်ကာလ၌ သာသနာတော်ကို လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်,**

လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်, လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်” လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းတော်အတိုင်းနေ၍ အာပတ်မသင့်အောင် စောင့်စည်းခြင်း, အာပတ်သင့်မိရင် **“မိမိမှာ မည်သည့်အာပတ် သင့်မိပါပြီ, နောင်ခါ မသင့်အောင် စောင့်စည်းပါမည်”**လို့ ဖျောက်သောအားဖြင့် ဒေသနာကြားခြင်း, သံဃိကပစ္စည်းဝေမှု တရားဆုံးဖြတ်မှုစသည်၌ အဂတိမလိုက်ခြင်း ဤဂုဏ်အင်္ဂါရှိသူကို **“လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်”**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ **“အနာဂတ်ကာလ၌ အဲဒီ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်သာ သာသနာတော်ကို မကွယ်အောင် စောင့်ရစ်လိမ့်မယ်”**လို့ ကြွေးကြော်တော်မူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိနေရုံတွင် မပြီးဘဲ ဝိနည်းလေးစားမှုပါ အရေးကြီးသောကြောင့် **“ဝိနည်းလေးစားဖို့က......ဒုတိယ”**လို့ ရေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**“ကျန်းမာဖို့က တတိယ”**ဆိုတာက ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်လဲ။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ကောင်းလဲရှိ, ဝိနည်းကိုလဲ လေးစားတဲ့ ကိုယ်တော်ကလေးဟာ မကျန်းမမာဖြစ်နေရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမျှ အလုပ်တွင်အောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ စာတတ်ပြန်ရင် အဲဒီ စာကို အသုံးမချနိုင်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာဖို့လဲ အရေးကြီးလို့ **“ကျန်းမာဖို့က ...... တတိယ”**လို့ ရေးထားပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ မကျန်းမာတဲ့အခါ သီးခြားနေဖို့ ဆေးကျောင်းလဲ ရှိပါတယ်၊ မကျန်းမာရင် အဲဒီကျောင်းသို့ သွားနေရပါတယ်၊ ဆေးလဲ တော်တော်စုံအောင်ထားပြီး လုပ်ကျွေးမယ့် ကိုယ်တော်များလဲ ရှိစေပါတယ်၊ ထိုကိုယ်တော်များက အတော်အတန် အဖျားရောဂါ ရိုးရိုးဆိုရင် ပျောက်အောင်ကုနိုင်ပါတယ်၊ သူတို့ နိုင်ပုံမရရင် ဆရာကို ခေါ်စေပါတယ်၊ ဆရာခေါ်ရုံဖြင့် ပျောက်ပုံမရရင်တော့ ဆေးရုံသို့ ပို့စေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**“သန့်ရှင်းဖို့က......စတုတ္ထ”**ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ။

တပည့်တော်။ ။မကျန်းမာခြင်းရဲ့ အကြောင်းတို့တွင် မသန့်မရှင်းမှုလဲ အကြောင်းတစ်ခုပါပဲ ၊ အများအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုလဲ ရေချိုးချိန် ချိုးပြီး သန့်ရှင်းအောင် ပြုပြင်ရပါတယ်, အဝတ်ကိုလဲ ချွေးစော်မနံစေဘဲ သန့်ရှင်းစေရပါတယ်, ပတ်ဝန်းကျင်နေရာများကိုလဲ ရေဖြန်းပြီး တံမြက်လှည်းခြင်း

စသည်ဖြင့် သန့်ရှင်းစေရပါတယ်, အဲဒီလို သန့်ရှင်းပြီးတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပါးပါတယ်, စိတ်လဲ ကြည်လင်ပါတယ်၊ စိတ်ကြည်လင်တော့ သမာဓိရပြီး စာကြည့်လို့, စာသင်လို့, ဉာဏ်လဲ တိုးလာပါတယ်၊ များသောအားဖြင့် သန့်ရှင်းခြင်းရဲ့အကျိုးကို မသိလို့ သန့်ရှင်းအောင် မကြိုးစားကြပါဘူး၊ နေထိုင်မကောင်း၍ ရေမချိုးနိုင်ရင် ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ရေနွေးဖြင့် ဆွတ်ထားသော အဝတ်ကို ညှစ်ပြီး ကိုယ်ကို သန့်ရှင်းအောင် ပွတ်တိုက်ပေးရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာဖို့အပြင် **"သန့်ရှင်းဖို့က ... စတုတ္ထ"**လို့ ဆိုထားပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။**"အဝတ်အစားတတ်ဖို့က......ပဉ္စမ"**ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သင်္ကန်းကို **"ရဟန္တာများရဲ့ တံခွန်အောင်လံ"**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဆွမ်းကိုလဲ မလုပ်မကိုင်ရဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက မျှတအောင် နေ့စဉ် လှူကြပါတယ်၊ သေခိယသိက္ခာပုဒ်တော်မှာ မတို-မရှည် ညီညီဝတ်ဖို့နဲ့ ဆွမ်းစားပုံစည်းကမ်းများကို ပြထားပါတယ်၊ အဲဒီ သိက္ခာပုဒ်တော်များနဲ့ အညီ သင်္ကန်းကို အရောင်ရင့်ရင့်ဆိုးပြီး ဝတ်တတ်ဖို့နဲ့ ဆွမ်းကို စားတတ်ဖို့လဲ တာဝန်ခံများက သင်ပေးကြရပါတယ်။

မှတ်ချက်။ ။ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဆွမ်းစားသောအခါ ဇွန်းကို အသုံးမပြု ကြသောကြောင့် ဇွန်းနဲ့စပ်တဲ့ သိက္ခာပုဒ် မရှိပါဘူး, ယခုခေတ်မှာ ဇွန်းကို အသုံးပြုကြပါတယ်, ဆွမ်းစားတဲ့အခါ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံဟာ အလွန် သိက္ခာပျက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံ မကြားရအောင် လဲ အထူး ဂရုစိုက်ရပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်စည်းကမ်းထဲမှာ **"သင်္ကန်းကို အရောင်ရင့်ရင့် ဆိုးပြီး ဝတ်တတ်ဖို့"**လို့ ပါနေတယ်၊ အရောင်မရင့်တော့ ဘာအပြစ်ရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဖုဿထေရဂါထာပါဠိတော်မှာ **"ပိလောတ္တရဇနံ ရတ္တံ, ဂရဟန္တာ သကံ ဓဇံ=ညောင်ခေါက်ဖြင့် ဆိုးအပ်သော အရောင်ရင့်ရင့် သင်္ကန်းကို နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည်"**လို့ ဆိုပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရှေးခေတ်က ပိန္နဲဆိုးရင်လဲ ညောင်ခေါက်ဆိုးလို ဖြစ်အောင် အရောင်ရင့်ရင့် ဆိုး၍ ဝတ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်များရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ် ဖြစ်တော်မူကြသော မဟာဂန္ဓာရုံ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ

လက်ထက်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်အားလုံးပင် အရောင်ရင့်ရင့် ဝတ်တော်မူကြပါတယ်။

အဝါနုနုကိုတော့ **"ရထိကာယ ဂမိဿန္တိ, ဒန္တဝဏ္ဏိကပါရုတာ= ဆင်စွယ်ရောင် ဆိုးထားသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ခြုံရမ်းကြကုန်လျက်, လူအများ သွားလာရာ ရထား-မော်တော်ကားလမ်းတို့၌ လှည့်လည်ကြလိမ့်မည်"**လို့ ထို ဖုဿထေရဂါထာ၌ အပြစ်ပြတော်မူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အဝါရင့်ရင့် အရောင်ကို မပယ်လိုသော်လဲ မထေရ်မြတ်က **"ပိလက္ခရတ္တ=ညောင်ခေါက်ဆိုး အရောင်မျိုးကို"** နှစ်သက်တော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အညိုရင့်ရင့်အရောင်ကိုတော့ မထေရ်မြတ်က ဘယ်လို သဘောထားပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အညိုရောင်ကတော့ ဝိနည်းတော်မှာကို **"မဟာရင်္ဂ=များစွာသော ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးအပ်သော အရောင်သည် မအပ်"**လို့ ပယ်ထားရုံမက ဖုဿထေရ ဂါထာမှာလဲ **"နီလစီဝရပါရုတာ, စရိဿန္တျရိယာဝိယ= သင်္ကန်းညိုကြီးများကို ဝတ်ရုံသုံးစွဲကာ အရိယာများလို့ ထင်ရလောက်အောင် ဟန်ဆောင်၍ လှည့်လည်ရစ်ကြလိမ့်မည်"**လို့ မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟဲ ဟဲ...ယခုအခါ သင်္ကန်းညိုကြီး ဝတ်ပြီး ယောဂီလိုလို ရသေ့လိုလို, ညာနေတဲ့ သူတော်ကောင်း ဆိုသူတွေကို တည့်တည့်ကြီး ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ အမြောက်ဆံလိုပါပဲ လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ပိန္နဲရောင်ရင့်ရင့် ညောင်ခေါက်ရောင်ဟာ ဝိနည်းတော်အားဖြင့်လည်းကောင်း, **ဖုဿ** မထေရ်မြတ်ရဲ့ အလိုအားဖြင့်လည်းကောင်း အသင့်တော်ဆုံးလို့ ဆိုရမှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"အနေအထိုင်တတ်ဖို့က ဆဋ္ဌမ"**ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အသင်အပြ မရှိရင် ဆရာသမားနဲ့ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူရဲ့ အနားမှာ လေးလေးစားစား နေနည်းထိုင်နည်းများကို မရကြပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာသမားရှေ့, ကြီးသူများရဲ့ ရှေ့၌ ရိုသေစွာ နေထိုင်ရပုံ, အချင်းချင်းလဲ ကိုးရို့ကားယား မနေကြပဲ သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်ရပုံ, ဒကာ ဒကာမတို့ အနီးမှာလဲ မိမိက အောက်က မနေမိစေဘဲ ရိုသေစရာကောင်းအောင်

နေထိုင်ရပုံ, ဤအားလုံးကို မကြာမကြာ သတိပေးပါတယ်၊ တချို့ ကိုယ်တော်များက တံတိုင်းပေါ် ထိုင်တတ်ပါတယ်၊ လူကာလသားများလို အင်မတန် အကြည့်ရ ဆိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"အပြောအဆို တတ်ဖို့က သတ္တမ"**ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လူအချင်းချင်း ပြောသလို, ရဟန်း သာမဏေ အချင်းချင်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကွာနဲ့ ပြောသံတွေဟာ ယခုအခါ နားမချမ်းသာအောင် ပြည့်လျှံနေပါတယ်၊ ရဟန်း သာမဏေဆိုတာ ကြီးသူကခေါ်ရင် **"ဘုရား= အရှင်ဘုရား"**လို့ ထူးပြီး, **"တပည့်တော်က, အရှင်ဘုရားက, ကိုရင်က, ဦးပဥ္စင်းက, ဘုန်းကြီးက"**စသည်ဖြင့် ပြောမှ ရဟန်းအသုံးအနှုန်း မှန်ပါတယ်၊ လူဝတ်ကြောင်များနဲ့ ပြောတဲ့အခါလဲ **"ခင်ဗျား, ကျုပ်"**လို့ ပြောတာလဲ မကောင်းပါဘူး၊ ဒကာဖြူ, ဒကာမနီ စသည်ဖြင့် သူ့နာမည် ရှေ့က **"ဒကာ-ဒကာမ"**ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ထည့်ပြီးသုံးမှ သာသနာ့ အသုံး မှန်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အပြောအဆိုကိုလဲ မကြာမကြာ သတိပေး ရပါတယ်၊ တာဝန်ခံများကို အမြဲ သင်ပေးစေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"အသွားအလာတတ်ဖို့က...အဋ္ဌမ"**ဆိုတာ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက် ပါလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရပ်ရွာ မိဘရင်း, ဆရာရင်းတို့က ဘာမှ မပြုပြင်ကြ, ပြုလဲ မပြုပြင်တတ်ကြတော့ ကျောင်းတိုက်သို့ နေဖို့ ရောက်လာသူများတွင် တချို့ရဲ့ သွားပုံ လာပုံဟာ ကြည့်လို့မကောင်းပါဘူး၊ တချို့မှာ ဆွမ်းခံ သွားရာမှစ၍ ကာလသားများလို ရင်ဘောင်တန်း သွားကြပါတယ်၊ လုံးလုံး မသင့်လျော်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများက အသွား အလာတတ်အောင် ပြုပြင်ကြရပါတယ်၊ ဖိနပ်စီးတာလဲ မြေကြီး၌ ရှပ်တိုက်မစီးဖို့, ဖိနပ်အသစ်စီးတဲ့အခါ တည့်နိုင်သမျှ တည့်တည့်စီးဖို့ စသည်ဖြင့် အမြဲ ပြုပြင်ရပါတယ်၊ စာတတ်သော်လဲ အသွားအလာ မတတ်ရင် အထင်သေးစရာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကြွသွားပုံကို ကျမ်းစာတို့၌ ပြထားပါတယ်, အလွန် ကျက်သရေ ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"အသွားအလာ တတ်ဖို့ကို...အဋ္ဌမ"**လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့က...နဝမ"**ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ရှေးလူကြီးများ, ဆရာသမားကြီးများရဲ့ ကောင်းသော စည်းကမ်း ထုံးစံ ဥပဒေကို နောက်လူများက လိုက်နာဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာလဲ စည်းကမ်းတွေ အများအပြားပင် ရှိပါတယ်, အဲဒီ စည်းကမ်း မလိုက်နာရင်တော့ ကျောင်းတိုက်မှာ နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းတိုက်စည်းကမ်းဖြစ်စေ, အခြားနေရာ အတွက် တည်ရှိသော စည်းကမ်းဖြစ်စေ, ဆိုင်ရာစည်းကမ်းကို လိုက်နာ တတ်ဖို့ အရေးကြီးသောကြောင့် ဤ နဝမအချက်ကိုလဲ ထည့်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"စာတတ်ဖို့က...ဒသမ"**ဆိုတာ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အများအယူအဆက **"စာတတ်ဖို့ကို...ပထမ"**လို့ ယူဆဟန် တူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကောင်း မရှိဘဲ, ဝိနည်းကို မလေးစားဘဲ, အဝတ်–အရုံ–အနေ–အထိုင်–အပြောအဆို မတတ်ဘဲ စာတတ်ရုံသက်သက် ဖြင့် သူ့မှာလဲ ကုသိုလ် မရပါဘူး၊ သာသနာတော်ကိုလဲ မပြုစုနိုင်ပါဘူး၊ ဝိနည်းလေးစားမှုစသော အားလုံးဂုဏ်တွေ ပြည့်စုံနေပေမယ့် မကျွန်းမာ ရင်လဲ သူ့ကျိုး–ကိုယ့်ကျိုး ဘာတစ်ခုမှ မပြုနိုင်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိမှု စသည် အားလုံးပြည့်စုံမှ စာတတ်ရကျိုး နပ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် စာတတ်မှုကို နောက်ဆုံးထားရပါတယ်၊ (စာမတတ်လို့ အပါယ်မကျပါဘူး၊ စိတ်ကောင်းမရှိရင်, ဝိနည်းမလေးစားရင် အပါယ် ကျနိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် စာတတ်မှုဟာ စိတ်ကောင်းရှိမှုလောက် အဖိုးမတန်သည့်အတွက် အရေးမကြီးလှပါ၊ အရေးမကြီးသောကြောင့်လဲ နောက်ဆုံးမှာ ထားရပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက်အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါ(၁၀) ချက်ဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာ ရှိရင် သာသနာတော် အသရေ တိုးလာမှာပဲ နော်၊ ဒီအင်္ဂါ (၁၀)ပါးကတော့ လူ့အိမ်မှာလဲ ရှိသင့်, လူ ဝတ်ကြောင်များရဲ့ စာသင်ကျောင်းတိုင်းမှာလဲ ရှိသင့်တာပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီအင်္ဂါ(၁၀)ချက်ကို တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်အတွက် သာ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနာဂတ်သာသနာ ပြုနိုင်တဲ့အခါ ကျောင်းတိုင်း ကျောင်းတိုင်းမှာ ဒီအင်္ဂါရှိဖို့ ရည်ရွယ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါထက် ယနေ့ဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ (ခုနစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့) မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော်က မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဘာကုသိုလ်မှ အထူး မလုပ်ဘဲကိုး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲလုပ်ရင် တပည့်တော်ရဲ့ ဒကာ–ဒကာမများက အလှူဒါန ပြုကြပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို အပိုကုန်တာကို တပည့်တော်က မူအားဖြင့် မလိုလားပါဘူး၊ အမြဲ လှူနေကြတဲ့ ဆွမ်းဒါနကိုပင် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲ လုပ်လေ့ မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို အလှူဒါန အပိုပြုကြတော့ ကုသိုလ်အပိုရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော်က ကုသိုလ်ရမှာကို ပိတ်ပင်ရာ ရောက်နေပါ့မယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာလူမျိုး ဒကာ–ဒကာမတွေမှာ ဒါန ကုသိုလ် မနည်းပါဘူးဘုရား၊ သီလစစ်စစ်ကုသိုလ်နဲ့ ဘာဝနာစစ်စစ် ကုသိုလ်ကသာ နည်းနေရှာကြတာပါ၊ တချို့လဲ မွေးနေ့ဆိုပြီး ကျေညာတာကြောင့် မလွှဲသာလွှဲသာ ပြုရတဲ့ ဒါနတွေပါ၊ အဲဒီ ဒါနကတော့ ကုသိုလ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ပြီးတော့လဲ အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် ဝိနည်းကို စဉ်းစားပါဦး၊ လူတွေ လှူအောင် ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ရင် ဝိညတ္တိမဖြစ်သော်လဲ ပရိယာယ် ဩဘာသနိမိတ်ပြုရာတော့ ရောက်နေပါတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ အဲဒီ လှူသမျှတွေဟာ ရဟန်း သာမဏေများ မသုံးကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လူလဲ မလာစေချင်, အကုန်လဲ အပိုမခံစေချင်ရင် ကိုယ်တော့် ရှိတာကလေးကို လှူပြီး မွေးနေ့ဒါန လုပ်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ရှိတာကိုတော့ မွေးနေ့မှ လှူနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ နေ့စဉ် တပည့်တော် ဆိုင်ရာရော, သံဃာ့ဆိုင်ရာရော, နဝကမ္မဝတ္ထုတွေနဲ့ နံနက်ဆွမ်း စားကြဖို့, နေ့လဲ ဟင်းချက်ဖို့ ဒါနဖြစ်နေပါတယ်၊ စာချ ဘုန်းကြီးများနဲ့ တချို့တာဝန်ဆောင်များအတွက် သင်္ကန်းစသည်ကိုလဲ လိုတဲ့အခါ လှူနေရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မွေးနေ့ကျမှ အထူး ဒါနပြုဖို့လဲ မလိုပါဘူး၊ နေ့စဉ်ပြုတဲ့ဒါနနဲ့ မွေးနေ့ကျမှပြုတဲ့ဒါန နှစ်မျိုးယှဉ်ကြည့်ရင် နေ့စဉ်ဒါနက မသာပေဘူးလား၊ မွေးနေ့ဆိုတဲ့ ဓွဲလမ်းမှုဒါနမှာ တဏှာခြံရံနေလို့ သံသရာမှာ ကြာရှည်ဖို့ အထောက်အပံ့တောင် ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ထို့ပြင် သမ္မုတိ(ပညတ်)အားဖြင့်သာ "**မွေးနေ့, သေနေ့**"လို့ ခွဲရတာပါ၊ ပရမတ္ထအားဖြင့်တော့ ခဏတိုင်းမှာ ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ သေပြီး, တစ်ခါတစ်ခါ ထပ်မွေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ နာမ်က ဒါ့ထက် မြန်ပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပညတ်မွေးနေ့ကို ရှုတာထက် ပရမတ်မွေးနေ့ကို ရှုရတာက သာပြီးသဘာဝလဲကျ, ဝိပဿနာဘာဝနာလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊

ဘုရားရှင်မှစ၍ အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝက ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီများနဲ့တကွ ရှေးရှေးက သာသနာ့ဝန်ဆောင် ထိပ်ခေါင်တင် အရှင်မြတ်တွေ မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် မပြုခဲ့ကြပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်း ကိုင်း…သိစရာများလဲ အတော်စုံပါပြီ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ၇၁ နှစ် အရွယ်တိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့သမျှလဲ အတော်အတန် အရာထင် ပါပြီ၊ ကျောင်းတိုက်လဲ သာသာယာယာနဲ့, ကျမ်းစာတွေလဲ အတော် ပြီးနေပါပြီ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ နောက်ထပ် ရည်ရွယ်တဲ့ ကျမ်းစာများ ပြီးစီးတဲ့အပြင်, သာသနာတော်ကြီးကိုလဲ ဘိုးဘွားမိဘတို့ လက်ထက်က သာသနာတော်ထက်ပင် တိုးတက်ထွန်းလင်း အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်တောင်းပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား ဆုတောင်းတာတော့ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးများရော, အစိုးရရော, တိုင်းပြည်ကပါ အားပေး ကူညီမှ တပည့်တော့် ဆန္ဒအတိုင်း အထမြောက်စရာရှိပါတယ်၊ တပည့်တော် ကလဲ အထမြောက်သည်ဖြစ်စေ, မမြောက်သည်ဖြစ်စေ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူချိန်အထိ သတ္တဝါများရဲ့ အကျိုးကို ဆောင် တော်မူပုံနဲ့, အလောင်းအလျာ ဘဝတုန်းက သတ္တဝါအများရဲ့ အကျိုးကို နောက်ဆုံး ဝေဿန္တရာမင်းဘဝအထိ ဆောင်ခဲ့ပုံကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ တပည့်တော့် အသက်ကို ဘုရားသာသနာတော်မှာ စွန့်လှူသောအားဖြင့် သာသနာတော်အရေးကို ကြိုးစားဖို့ တာဝန်ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ, လောင်းလျာတုန်းက, နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ, ချမ်းသာရေးကို, အသက်ပေး၍ ပြုခဲ့သည်။
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ, သာသနာအတွက်တော့, ငါပါအသက်ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင်, ခုလိုတွေးလို့, ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။(၇၁)နှစ်အတွင်းမှာ အစည်းအဝေးများ၌ မှတ်မှတ်သားသား ပြောဆိုဖူးတာများရှိရင် အများအတွက် သိချင်ပါသေးတယ်။

တပည့်တော်။ ။အများအတွက် လျှောက်ဖူးတာတော့ အများကြီးပါပဲ၊ ဒီအထဲ မှာ (ပရဟိတ) အစည်းအဝေးတုန်းက လျှောက်ထားတဲ့ စကားကတော့ အတော်စုံလင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောစမ်းပါကိုယ်တော်။

ပရဟိတ သံဃာ့အစည်းအဝေး၌
အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
လျှောက်ထားချက်

အကျိုးဆောင်ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို ဩဝါဒကထာ ချီးမြှင့်ပါရန် တောင်းပန်သော်လဲ ပရဟိတအဖွဲ့ဝင် အရှင်မြတ်တို့အား ဩဝါဒအနေအားဖြင့် မိန့်ခွန်းပေးခြင်းထက် ရှိသေစွာ လျှောက်ထားခြင်းက သံဃာ့ဂါရဝ ဖြစ်သောကြောင့် သာသနာတော် ထုံးတမ်းအရ ရှိသေစွာ လျှောက်ထားပါရစေဘုရား။

ယခုလျှောက်ထားမည့် အကြောင်းအရာများကို အရေးကြုံလာမှ ကြံတွေး၍ ဝတ်ကျေတန်းကျေလျှောက်ခြင်း မဟုတ်ပါ၊ ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားပြီးဖြစ်၍ တပည့်တော်ရဲ့ နှလုံးအသည်းထဲမှာ စွဲနေပြီဖြစ်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပါသည်၊ ပရဟိတ သံဃာ့အဖွဲ့ဝင် အရှင်ဘုရားတို့လဲ တပည့်တော်ကဲ့သို့ သာသနာ့အရေးကို တွေးပြီး ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါသည်၊ သို့ဖြစ်၍ **"ယခုလျှောက်မည့် အချက်တို့တွင် များစွာသော အချက်တို့မှာ အရှင်တို့နဲ့ သဘောတူစရာ ရှိနိုင်ပါ၏"**လို့ မျှော်လင့်ကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လျှောက်ပါရစေဘုရား။

ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်

တပည့်တော်များရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်သည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ဝယ် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်မှစ၍ ခိုင်မြဲစွာ အခြေစိုက်လာခဲ့သောကြောင့် ယခုအချိန်ထိဆိုရင် နှစ်ပေါင်း (၉၃၀)ကျော် ကြာရှည်ခဲ့ပါပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဝယ် သာသနာတော်အသက်သည် မူလဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံထက်ပင် ကြာရှည်စွာတည်ခွင့်ရသည်လို့ ယူဆပါသောကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့စိတ်မှာ တိုင်းသူပြည်သားနဲ့ သာသနာ့ဝန်ဆောင် ရှေးရှေးထိပ်ခေါင်တင် ဆရာတော် သံဃာတော်များကို လေးလေးစားစား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား။

တာဝန်ကျေသော ဆရာတော်များ

ထိုစဉ်အခါက သာသနာ့တာဝန်ကို လူ ဒါယကာများဖက်ကလည်းလူ့အလိုက်,သံဃာတော်များဖက်ကလဲ သံဃာ့အလိုက် သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသောကြောင့် ယခုလောက် အချိန် ကြာရှည်စွာ သာသနာတော်

တည်နေပါသည်၊ ထင်ရှားစေပါဦးမည်–ထိုအချိန်က ဆရာတော်အဆက်ဆက်သည် ဘုရား–တရား–ပိဋကကျမ်းစာများကိုလဲ ပါရဂူရောက် တတ်မြောက်အောင် သင်ယူတော်မူကြ၏၊ သူ့ခေတ်သူ့ခါ လူဝတ်ကြောင်များနဲ့ဆိုင်တဲ့ အပြစ်ကင်း ပညာများကိုလဲ ဆရာအဖြစ်ရောက် တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားတော်မူကြ၏၊ ထိုသို့ တတ်မြောက်ပြီးသောအခါ ကိုယ်တိုင်လည်း အနေအထိုင် သိပ်သည်းစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓတရားတော်များမှ လူနဲ့ဆိုင်သော ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ယဉ်ကျေးမှုများကိုလည်း ကလေးသူငယ်တို့အား သင်ပြတော်မူကြ၏၊ လူဝတ်ကြောင်ဆိုင်ရာ **"နော ဇကေ နော"**စသော ဂဏန်းသင်္ချာကိုလည်း စပါးတွက်, သစ်တွက်မကျန် သင်ပေးတော်မူကြ၏။

ထိုသို့ ခေတ်အားလျော်စွာ လူ့တစ်ဘဝလုံး အသုံးကျအောင် သင်ပြပေးလိုက်ရုံမက ကျောင်းမှထွက်ပြီးသော တပည့်များကိုလည်း အသောက်အစား အကစား မရှိရအောင် မကြာမကြာ ဆုံးမတော်မူကြသဖြင့် ရွာတိုင်း ရပ်တိုင်းမှာ ထိုခေတ်နှင့်လျော်သော လူတော်လူကောင်းတွေ အပြည့် ရှိနေကြပါသည်၊ ထိုသို့သော ဘုန်းတော်ကြီးများရဲ့ တပည့် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်စသော သဒ္ဓါ ပညာ ထူးချွန်သူတို့လည်း ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်လာကြသဖြင့် ထို ရဟန်းတော်များလည်း အများအားဖြင့် ရပ်ရွာရဲ့ ဆရာဖြစ်နိုင်သော အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူများသာ ဖြစ်ပါပေသည်။

တာဝန်ကျေသော ဒကာများ

လူဝတ်ကြောင်ဘဝ၌ နေကြရသော ဒကာတို့တွင် ရပ်သူရွာသားလည်းဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်, ရွာသူကြီးလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်, မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိအပြင် ရှင်ဘုရင်သော်မှလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပင် ဖြစ်ခဲ့ရကား, မိမိတို့ရဲ့ တစ်ဘဝလုံး လူရာဝင်ရေးကို (အခကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘဲ) သက်သက် မေတ္တာ ကရုဏာရှေ့ထား၍ သင်ပေးလိုက်သော ဆရာသမားတို့အား ပြော၍ မပြနိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်လှသဖြင့် မိမိတို့ စားဦးစားဖျားကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးလှူကြ, လူရည်တတ်ဖြစ်သော တပည့်များကလည်း ဘုရားတည်ကြ, ကျောင်းဆောက်ကြ၍ မှူးမတ်သေနာပတိနှင့် ပြည့်ရှင်မင်းတို့က သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ကြသဖြင့် ဒကာ့တာဝန်ကို အစွမ်းကုန် ကျေပွန်စေကြပါသည်၊ ဤနည်းအားဖြင့် မြန်မာမင်း

အဆက်ဆက်တို့ လက်ထက်ဝယ် ဆရာ–ဒကာ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ရွက်ဆောင်လာမှုကြောင့် ဤသာသနာတော်သည် မြန်မာနိုင်ငံတော်၌ ဤမျှ ကြာရှည်အောင် တည်နေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ခေတ်ပြောင်းချိန်

ဤနည်းအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်သည် ဤမြန်မာနိုင်ငံ သာသနာတော်ဝယ် အမျိုး ဘာသာ–သာသနာ–ပညာအကျိုးကို ဆရာနဲ့ဒကာ စည်းလုံးစွာဖြင့် ရွက်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း သင်္ခါရ မှန်သမျှတို့ ပြောင်းလွဲကြရသည့် ဓမ္မတာဖြစ်ရကား, မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်၌ မန္တလေးနေပြည်တော်ဝယ် **"သံတဲကျောင်း"**ခေါ် အင်္ဂလိပ်စာပေပညာကို သင်ပေးသောကျောင်း တစ်ကျောင်း ပေါ်ခဲ့ပါသည်၊ ထိုကျောင်း၌ မင်းဆွေ–မင်းမျိုးများအပြင် ဘုရင်မင်းရဲ့ သားတော်အချို့လည်း အခြွေအရံများနဲ့အတူ နေ့စဉ်သွား၍ ပညာသင်ကြသည်လို့ တစ်ဆင့်ကြားဖူးပါသည်။

ထိုသို့ မင်းသားများ ဘာသန္တရ သင်ခြင်းသည် အပျော်တမ်းသင်ခြင်း မဟုတ်, နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်ဆံရာဝယ် (စကားပြန် မထားဘဲ) မိမိတို့ဘာသာ တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံနိုင်အောင် သင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်၊ သို့ဖြစ်လျှင် ရှေးရှေးက သင်လာသော သင်ရိုးပညာသည်**"နေရာတိုင်းမှာ အသုံးမဝင်"**ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေရကား ထိုအချိန်ကပင် ထိပ်ခေါင်တင် ဆရာတော် အချို့လည်း ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားမိတော်မူကြပါလိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့်ပင် ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စာများကို **"အတော်အတန် လေ့လာတော်မူသည်"**လို့ တစ်ဆင့် ကြားသိရပါသည်။

ဖြစ်ထိုက်လျက် မဖြစ်ခဲ့

ထိုအချိန်၌ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘေးတော်–ဘိုးတော်–ဆရာ တော်တချို့သည် ထိုဘာသန္တရကိုလည်း**"နော ဧက နော"** စသော ဂဏန်းသချ်ာလို သဘောထား၍ ကိုယ်တိုင်လေ့လာ ကြပြီးလျှင် မြို့နေတပည့်တို့အား သင်ကြားပေးခဲ့ကြပါမူ ယခုလိုအချိန်မှာ နိုင်ငံခြား၌ ဘာသာခြား ဘုန်းကြီးများ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော တက္ကသိုလ်များ ကဲ့သို့ ပိဋကတော်နဲ့တကွ ဘာသန္တရကို ပို့ချနိုင်သော တက္ကသိုလ်ကြီးတို့ သည် မန္တလေး-ရန်ကုန်နေပြည်တော်များ၌ မားမားမတ်မတ် တည်ရှိကြလေ ရာ၏၊ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရင် တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာတော်သည် ဤနိုင်ငံတော်၌သာမက,အခြားနိုင်ငံများသို့ပင် အရှိန်အဝါတောက်လျက် ရှိရာ၏၊ ယခုမူကား ဖြစ်ထိုက်သောအချက်များ ပျက်ကွက်ခဲ့သည့်အတွက်

များစွာသော ကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌ ကျောင်းသားသူငယ်မျှ မရှိကြတော့ပါ၊ ထိုသို့ ကျောင်းသားသူငယ် မရှိခြင်းမှာလည်း တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးများက ကလေးသူငယ်တို့ကို လူရာဝင်အောင် မသင်ပြနိုင်ခြင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားရှင်မိဘတို့က မိမိတို့သားကို မိမိတို့ ခနခဲ့သော ကျောင်းမှာပင် ထားလိုပါလျက် မထားနိုင်တော့ဘဲ မတတ်သာလှ၍ ခပ်ခွာခွာ နေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သာမန်အန္တရာယ် မဟုတ်ပါ

ကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌ ကျောင်းသား မရှိခြင်းသည် သာသနာတော်အတွက် သာမန် အန္တရာယ် မဟုတ်ပါ၊ သစ်ပင်ကြီး၌ ရေသောက်မြစ် ပြတ်နေသည့်ပမာ ကြီးစွာသော ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်ကြောင်းကို (ပရဟိတ)အဖွဲ့ဝင် အရှင်ဘုရားများလဲ စဉ်းစားပြီး ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိသာသနာ့ဝန်ဆောင်များသည် ငယ်စဉ်ကစ၍ ပိဋကပညာ အလိမ္မာတို့ကို အခြေခံ ရခဲ့သောကြောင့် တစ်စတစ်စကြီးပွားလျက် သာသနာ့တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မရှိရင် ရှင်သာမဏေလဲ ကြာရှည်စွာ ဖြစ်မယ့်သူ မရှိနိုင်တော့ပါ၊ သာမဏေဘဝမှစ၍ အဆက်ဆက် တာဝန်ဆောင်ကြမယ့် ရဟန်းတော်များလဲ မရှိနိုင်တော့ပါ၊ ထို့ပြင်- ဘုန်းတော်ကြီးများရဲ့ အသင်အပြကို မခံကြရသော တိုင်းသူပြည်သားတို့လဲ ဘုန်းကြီးများကို မိရိုးဖလာလောက်သာ ကိုးကွယ်ကြတော့မည် ဖြစ်၍ **"သာသနာစစ်စစ်ကို ထောက်ပံ့မည့်သူများ"**လို့ လေးစားလောက်သူများ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ၊ သစ်ပင်ကြီးမှာ ရေသောက်မြစ် ပြတ်နေရသည့်အပြင်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အမြစ်ကလေးများမှာလဲ အအေးဓာတ် မရတော့သကဲ့သို့၊ အခြေခံကျောင်းသားများ မရှိသည့်အပြင် ထောက်ပံ့ချင်သူလည်း တစ်စတစ်စ နည်းပါးရာမှ လုံးဝမရှိတဲ့ အဖြစ်သို့ ရောက်ရတော့မည်ဖြစ်၍ အသီးအပွင့် ဝေဝေဆာဆာနဲ့ လွန်စွာ အရိပ်ကောင်းခဲ့သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ့သစ်ပင်ကြီးသည် မကြာမီ ချောက်သွေ့ယိုင်လဲ၍ မခိုင်မြဲသော အခြေသို့ ရောက်ရပါတော့မည်။

အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုတားမလဲ

တပည့်တော်များရဲ့ ဘုရားရှင်သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်မှစ၍ အကြောင်းရှိမှ အကျိုးဖြစ်ပုံကို ဟောပြတော်မူလေ့ ရှိပါတယ်၊ **"အကြောင်းမဲ့သက်သက် အကျိုးဖြစ်သည်"** လို့ တစ်ခုတလေမျှ ဟောတော်မမူပါ၊ တပည့်တော်တို့ သာသနာတော်

ဆုတ်ယုတ်ရာမှ ကွယ်ပမယ့် အချက်၌လည်း ပြခဲ့သော အကြောင်းကြောင်း တွေ ထင်ရှားနေပြီ မဟုတ်ပါလော၊ မကောင်းသော အကြောင်းကြောင့် မကောင်းသော အကျိုးကို တွေ့ရရင် မကောင်းသော အကြောင်းနေရာဝယ် ကောင်းသောအကြောင်းကို လဲလှယ်နိုင်ပါမှ ဧကန်မုချ ကောင်းကျိုး ရဦးမည်ကိုလည်း တပည့်တော်တို့ သိနိုင်ကြပါသည်၊ ယခုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌ ကျောင်းသားမရှိမှုသည် အရေးအကြီးဆုံး အကြောင်းလို့ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပြီးသော တပည့်တော်တို့သည် ကျောင်းသား ရှိလာအောင် ဘယ်လို ပြုပြင်ကြမည်နည်း၊ ခေတ်ဟောင်းတုန်းက ပထမပြန် စုံစမ်းရေး ကော်မတီ ပေါ်လာသောအခါ ကော်မတီတွင် ပါဝင်သော ကျေးဇူးရှင် အဘယာရာမ ဆရာတော်သည် မူလတန်း ဂဏန်းသချာနဲ့ အခြေခံပါဠိမျှကို ပထမငယ်တန်း မဝင်မီ တစ်ဆင့်ထားဖို့ အကြံပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အရေးကြီးသော အချိန်

ယခုအခါ သာသနာကို ပြုပြင်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အတော်ကလေး လှုပ်လှုပ်ရှရှ ဖြစ်လာကြပါပြီ၊ လှုပ်လှုပ်ရှရှဖြစ်ရခြင်းမှာလဲ ဤအတိုင်းသွားရင် **"မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာသည် သိပ်မကြာတော့"**ဟု အမြင်ပေါက်သူတွေ များလာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်၊ မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာတော်သည် တစ်နည်းအားဖြင့် ဆေးမှားမခံသော သူနာနဲ့ တူနေပါသည်၊ ဘာဆေးမျှ မကျွေးဘဲ လက်ရှိ ဓာတ်စာများနဲ့ ထားရင် ဤသူနာသည် သူ့အလိုလို ဖြည်းဖြည်း သွားရှာပါလိမ့်မည်၊ ခေတ်ပေါ်ဆေးများကို တိုက်ကျွေးကုသရင်ကား အနာနဲ့ဆေး သင့်အောင် ပေးဖို့ အရေးကြီးပါသည်၊ ဆေးတစ်ချက်မှားရင် ဖြတ်ကနဲ သွားပါလိမ့်မည်။

ဤဥပမာဖြင့် **"ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ"**လို့ မေးရင် လက်ရှိ စာသင်-စာချ-စာမေးပွဲကျင်းပ၍ ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲ၊ ကထိန်ပွဲ၊ ရှင်ပြုအလှူပွဲ စသော ပကာသနဒါနမှုတို့သည် ဤသို့ ပြုရင်း ပြုရင်းပင် သာသနာတော်လဲ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်၍ဆုတ်၍ လာသောကြောင့် မျှော်လင့်ချက် မရှိသော လူမမာကို **"စားချင်တာ စားပါစေတော့"**လို့ ဆေးဆရာက ပြောသဖြင့် ဆွေမျိုးများက စားချင်တာကို ပေးနေသည်နှင့် တူလှပါသည်၊ ဤနည်းကို တဖြည်းဖြည်းသွားမယ့် **"သူနာကြိုက် ဓာတ်စာပေးနည်း"**လို့ ဆိုလိုပါသည်။

ကြိုတင်၍ စဉ်းစားဖွယ်

တစ်ဖန် အင်္ဂလိပ်စာ ဂဏန်းသင်္ချာတို့ကို ဆရာလုပ်ဖို့ သင်ပေး၍ ကျေးရွာ ကျောင်းများ၌ ကျောင်းသားတွေ ပြန်လည်လာစေမည်ဟု ရည်ရွယ်သော်လဲ တကယ် တတ်လာသောအခါ လူထွက်သူက ထွက်, ကျောင်းလခယူ၍ စာပြသူကပြ, ဤသို့ လုပ်နေကြလျှင်ကား ဆေးမှားသော သူနာလို မကြာခင် သာသနာ ကွယ်သွားပါလိမ့်မည်၊ ဤအချက်သည် အမှန် တင်ကြို၍ တွက်ရမယ့်အချက် ဖြစ်ပါသည်၊ ဘာ့ကြောင့်နည်း,အနုမြူဓာတ်ကို တွေ့ရှိအောင် ကြိုးစားသော လောကဓာတ်ဆရာတို့သည် သူတို့ရဲ့ အနုမြူကို လူသားများအကျိုးရှိသော နေရာတွင် သုံးစေလိုသော်လဲ ယခုအခါ လူသားတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေမယ့်ကိစ္စ၌ အသုံးချနေသကဲ့သို့, မျှော်လင့်ချက်ကတခြား လက်တွေ့ကတခြား ဖြစ်နေတတ်သောကြောင့် ဘာသန္တရအတွက် သာသနာ ကွယ်လွယ်မယ့် အချက်ကိုလဲ ကြိုတင်၍ တွက်ရပါလိမ့်မည်။

တကယ် မျှော်လင့်ဖွယ်

တပည့်တော်များ၏ သာသနာ့ဝယ် သဒ္ဓါတရားဖြင့် နေထိုင်သော ရဟန်း သာမဏေများ အတော်များများ ရှိပါသေးသည်၊ ထို ရဟန်း သာမဏေများ၌ သာသနာပြုစိတ် သွင်းပေးရရင် ပရဟိတ သာသနာ့ဝန်ဆောင်တွေ အများအပြား ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိပါသည်၊ အကယ်၍ တပည့်တော်သာ တတ်နိုင်လို့ စီစဉ်ရရင်...

၁။ ဤ သာသနာတော်ကို မှီလျက် မိမိတို့မှာ ကုသိုလ်ပါရမီ တိုးပွား၍ လောက–သံသရာ နှစ်ဖြာ အကျိုးများအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပုံကို သင်တန်းပေးပါမည်။

၂။ မြင်မြင်သူ လူအများရဲ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်အောင် အဝတ်–အစား–အနေအထိုင်–အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖို့ သင်တန်းပေးပါမည်။

၃။ လောဘ ဒေါသ မာန နည်းပါး၍ လောကီ ဂုဏ်သကာသနကို လိုလားစိတ် ကင်းဖို့ သင်တန်းပေးပါမည်။

၄။ ပိဋကစာပေနဲ့တကွ အနဝဇ္ဇ သိပ္ပ ဝိဇ္ဇာတို့ကို ဆရာလုပ်နိုင်သည်အထိ တတ်မြောက်အောင် သင်ယူကြဖို့ သင်တန်းပေး၍, ထိုကဲ့သို့ သင်ယူနိုင်အောင်လဲ စီစဉ်ပေးပါမည်။

၅။ ထိုပညာတို့ကို တတ်မြောက်သောအခါ အမျိုး ဘာသာ သာသနာ ပညာ အကျိုး သက်သက်ကို ပါရမီဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြဖို့ သင်တန်းပေးပါမည်။

ဂုဏ်ရှိရှိ တည်စေမည်လား
ဂုဏ်မဲ့မဲ့ ကွယ်စေမည်လား

တပည့်တော် လိုလားသော အချက်များကို အရှင်ဘုရားတို့လဲ လေ့လာပြီး ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်ကို ပြခဲ့သော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နဲ့ ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်အများ စိတ်ထားညီညီနဲ့ ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါလျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်သည် ဤ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဝယ် ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ ခိုင်ခံ့ တည်ကြည်စွာ အမျိုး ဘာသာ ပညာ အကျိုးကို ရွက်ဆောင်လျက် ဘုန်းကျက်သရေ တိုးတက်နေပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့မှ မထမ်းဆောင်နိုင်ကြလျှင်ကား တပည့်တော်တို့ အားလုံးပင် ဂုဏ်မဲ့သိရ်မဲ့ဖြစ်ကာ ဤသာသနာတော်လဲ ဤနိုင်ငံမှ ကွယ်ပပါလိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့် **"နိုင်ငံတော်အဝှမ်း၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်ကြသော ရဟန်းသာမဏေတို့အား ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ သာသနာတော်ကို တည်စေကြမည်လား၊ ဂုဏ်မဲ့ သိရ်မဲ့နဲ့ သာသနာတော်ကို ကွယ်စေကြမည်လား"**ဟူသော ပြဿနာကို ဤ ပရဟိတသံဃာ့အဖွဲ့ဝင် အရှင်မြတ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ မေးလျှောက်လိုပါသည်, သာသနာတော်ဝင် အရှင်မြတ်တို့ဘုရား။

နိဂုံး။ ။ပရဟိတ, မည်နာမဖြင့်, သံဃာ့ အဖွဲ့ဝင်, အို အရှင်တို့...ဤတွင် စည်းဝေး, သာသနာရေး၌, လေးလေးနက်နက်, လျှောက်ထားချက်ကို, နှစ်သက်ကြည်စွာ, လက်ခံပါလော၊......မြန်မာဌာနီ, ရှေးခါဆီဝယ်, မထေရ်အပေါင်း, စံရာကျောင်းမှ, ငြိမ့်ကြောင်းသာယာ, မိန့်အာဏာကို, မြို့ရွာ လူများ, လွန် လေးစားခဲ့၊...ခုကား သို့နှယ်, မဟုတ် ကွယ်၍, နယ်ပယ် ပွားစီး, သားသမီးတို့, ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်, စာမသင်တော့၊... ထို့ပြင် မြို့နေ, ကလေးတွေကား, ဒို့မေ ဘာသာ, ဒို့မေ စာကို, သင်ရာကောင်းမှု, မထင်ကြဘဲ, ပြင်ကလာပေး, စာပထွေးကို, အလေး ဂရု, အရေးပြု၏။

ယခုလိုသာ, နှစ်ပေါင်းကြာလျှင်, မြန်မာတိုင်းဖွား, အမျိုးသားတို့, ဘုရားကို စွန့်, တရားစွန့်၍, စွန့်လိမ့်မှန်စွာ, မြတ်သံဃာတည်း၊...ထိုခါ တိုင်းဖွား,

လူအများလည်း, တရား မပါ, အမှားစာကြောင့်, များစွာခုထက်, တိုး၍ ပျက်လိမ့်။

သို့တွက်များပြား, ဘုန်းဘုရားတို့, တရားကိုယ်ချင့်, လုံအောင်ကျင့်၍, မလင့်စေရ, ကိုယ့်ဒေသ၌, သိပ္ပ ဝိဇ္ဇာ, ပြသင့်ရာကို, ကောင်းစွာပိုင်ပိုင်, ပြသနိုင်မှ, ဘုန်းလှိုင်ဟောပြ, ဩဝါဒကို, စိတ်ကကြည်ဖြူ, လိုက်နာ ယူလျက်, ကိုယ်မှု နှုတ်ပြောင်း, စိတ်လည်းကောင်းလိမ့်။

မကောင်း အကောင်း, အကြောင်းကြောင်းကို, သောင်းပြောင်းကုန်စင်, အစုံမြင်သည့်, ထေရ်ရှင်များစွာ, ဒါယကာတို့, အခါအခွင့်, ပဏ္ဍာသင့် အောင်, စာချင့်စုပေါင်း, နည်းသစ်ပြောင်းမှ, နောက်နှောင်း မြန်မာ, သာသနာသည် ရှည်ကြာနေသို့ ထွန်းမည်ကိုး။

၁၃၂၁-ခု	အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၈) ရက်၊	အမရပူရမြို့။

မဂ္ဂဇင်း။ ။ဒါ့ပြင်ကော ရှိသေးလား။

တပည့်တော်။ ။သာသနာရေး အရာရှိက မေးလို့ ပြောတဲ့အချက်လဲ ရှိပါ သေးတယ်။

သာသနာတော်အရေး
မေးလာသော အရာရှိအား ပြောပြချက်

သာသနာတော်နဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် မိမိစိတ်၌ စွဲမြဲနေသော လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ မျှော်လင့်နေသော အချက်များမှာ...

၁။ ကျေးရွာကျောင်းများ၌ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်ပြပေးမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးများ အနည်းဆုံး တစ်ရွာ-တစ်ကျောင်း သီတင်းသုံးတော်မူစေလိုခြင်း။

၂။ ထိုကဲ့သို့ ဘုန်းတော်ကြီးများ အများအပြား ပေါ်ထွန်းလာအောင် သင်ပြမယ့် အခြေခံ ကျောင်းတိုက်များ တည်ရှိစေလိုခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

အကျယ် ညွှန်ပြချက်

၁။ ကျေးရွာအများ၌ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်ပြပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးများ သီတင်းသုံးလျက် အနည်းဆုံး တစ်ရွာ–တစ်ကျောင်းရှိခဲ့သော်, "သာသနာတော်ကို အကြောင်းပြု၍ တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အကျိုးများနိုင်မည်"လို့ ယူဆပါသည်။

ရှင်းပြပါဦးမည်။ ။ကျေးရွာကျောင်းများ၌ ထိုကဲ့သို့သော ဘုန်းတော်ကြီးများ သီတင်းသုံးနေထိုင်ပါလျှင်...

(က) ကလေးများအား အနည်းဆုံး မူလတန်းပညာ, ကျန်းမာရေးပညာ, ချွေတာသုံးစွဲရေး ပညာနဲ့ စည်းစနစ်ရှိရေးစသော စာရိတ္တကိုပါ သင်ပြနိုင်ခြင်း။

(ခ) လူရွယ်လူလတ်တို့အား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလောင်းအလျာဘဝများစွာ၌လည်းကောင်း, ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသော အခါ၌လည်းကောင်း, သတ္တဝါအများ၏အကျိုးစီးပွား ဆောင်တော်မူပုံများကို ညွှန်ပြ၍ "လုံ့လ ဝီရိယဖြင့် ပရဟိတအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းသည် ယခုဘဝ–နောက်ဘဝအကျိုးရနိုင်၏"ဟု နားလည်စေနိုင်ခြင်း။

(ဂ) ကံနဲ့ ကံ၏အကျိုးကို နားလည်အောင် ဟောပြ၍ နောက်နောက်ဘဝအတွက် စိတ်ချလက်ချနဲ့ ဘာသာရေးကို လိုက်စားစေနိုင်ခြင်း, ဤသို့အားဖြင့် ဝိနည်းတော်နဲ့ လျော်ညီစွာ တိုင်းပြည်ရဲ့တာဝန်ကို ယူနိုင်စရာရှိပါတယ်။

ဤသို့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးများ၏ အခြေခံဘာသာရေးများကို အရွယ်အားလျော်စွာ သင်ပြဟောပြောမှုကြောင့် လောကအကြောင်း သံသရာအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိလာသောအခါ...

(ဃ) တရားသဖြင့် စီးပွားရှာမှု,အောက်လက်ငယ်သားတို့အား ညှာတာမှု, စည်းစနစ်ရှိမှု, ကျန်းမာရေး လိုက်စားမှုစသော လူတိုင်းလူတိုင်း လိုလားအပ်သော အကျိုးများ ပေါ်ထွက်လာဖွယ်ရှိခြင်း။

(င) အလျှုဒါန လက်ထပ်မှုစသော ကိစ္စတို့၌ အတုအပ ပကာသနတွေကို အလိုလို စက်ဆုတ်သောစိတ် ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရှိခြင်း။

(စ) ရှင်ပြု ရဟန်းခံ ဘုန်းကြီးပြန် အသုဘစသော ကိစ္စတို့၌ မလိုအပ်သော ကုန်ကျစရိတ်တွေ အလိုလို သက်သာဖွယ်ရှိခြင်း။

(ဆ) ဘုရားရှင် အလိုတော်နဲ့ မလျော်သော ဘုရားပွဲ, ကျောင်းပွဲ, နတ်ပွဲတွေ အလိုလို ပပျောက်ဖွယ်ရှိခြင်း။

(ဇ) ကျေးရွာအနှံ့အပြား၌ လူရွယ်လူလတ်တို့ အခြေခံပညာနဲ့ စာရိတ္တကောင်းမွန်နေရကား, လူပျင်း လူအ လူနု လူထိုင်းတွေ နည်းပါး၍ သွက်လက် ထက်မြက်သူများ တိုးပွားလာဖွယ်ရှိခြင်း။

(ဈ) ဤနည်းအားဖြင့် ရွာတိုင်း အိမ်တိုင်း၌ တိုးတက်ကြီးပွားလာသလောက် အသောက်အစား အကစားလဲ နည်းပါးဖွယ်ရှိခြင်း။

(ည) ထိုသို့ နည်းပါးသဖြင့် ဌာန–ရုံးတို့နဲ့ သက်ဆိုင်သော အမှုကြီးများနည်းပါး၍ အသေးအဖွဲ့ကလေးများမှာ ရပ်ရွာ လူကြီးများဖြင့် ပြီးစီးဖွယ်ရှိခြင်း။

ဤအကျိုးများသည် ကျေးရွာဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အခြေခံ ရွက်ဆောင်မှုကြောင့် အဆင့်ဆင့်ရနိုင်မည့် အကျိုးများဖြစ်ရကား သာသနာတော်က တစ်ဖက်တစ်လမ်းအားဖြင့် လောကအကျိုးများအောင် ဆောင်နိုင်သောအချက်များ ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ကျေးရွာကျောင်းများ၌ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်ပြပေးမည့် ဘုန်းတော်ကြီးများ ထွန်းကားလာဖို့ရန် အခြေခံကျောင်းတိုက်များကို ဂိုဏ်းအသီးသီး၌ တည်ရှိစေဖို့ အရေးကြီးပါသည်၊ ထိုကျောင်းတိုက်များကို အသစ် တည်ပေးရမည် မဟုတ်ပါ၊ လက်ရှိကျောင်းတိုက်ကြီးများဝယ် ထိုကဲ့သို့ ပြုပြင်လိုသော ကျောင်းတိုက်များကို အစိုးရက အသိအမှတ်ပြု၍ စည်းစနစ်ကျအောင် အတန်းစဉ်ထားလျက် သင်ပြကြဖို့သာ လိုအပ်ပါသည်။

ထို ကျောင်းတိုက်များ၌ ...

(က) ကျေးရွာပြုပြင်ဖို့ရန် ဆန္ဒရှိသော ဝါတော် မကြီးလွန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရွေးချယ်၍ လက်ခံရပါမည်။

(ခ) ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကိုယ်မှု–နှုတ်မှု–စိတ်မှုကိုပါ အများ၏ ကြည်ညို ဖွယ် အားကိုးဖွယ် ဖြစ်လောက်အောင် ပြုပြင်လေ့လာကြရပါမည်။

(ဂ) အနည်းဆုံး မူလတန်းပညာကို အစိုးရစနစ်အတိုင်း သင်ပြနိုင် အောင် လေ့လာကြရပါမည်။

(ဃ) ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလောင်းတော်ဘ၀မှ စ၍ ဘုရားဖြစ်ရာဘ၀ တိုင်အောင် အများအကျိုးကို အားကြိုးမာန်တက်ဆောင်ရွက် တော်မူပုံကို ပါဠိတော်မှ ထုတ်ဖော်၍ လေ့လာကြရပါမည်။

(င) ကံအကျိုးပေးရာ၌ ဉာဏ် ဝီရိယရှိမှ အကျိုးပေးနိုင်ပုံကို တော်တော် စုံအောင် လေ့လာကြရပါမည်။

(စ) ဝိနည်းပညတ်တော်နှင့်စပ်၍ ကျက်မှတ်ဖွယ်များကို အသေးစိတ် ကျက်ရ, မှတ်ရ, ဖတ်ရပါမည်။

(ဆ) ဤကဲ့သို့ ဆရာလုပ်မယ့်သူ ကိုယ်တိုင်က အခြေခံပြည့်စုံမှသာ တိုင်းပြည်၌ သာသနာတော်နှင့်စပ်၍ အကျိုးရမည်ဖြစ်ရကား, ထိုသာသနာတော်ကို မည်သူမဆို ဦးထိပ်ထား၍ လေးစားကြပါ လိမ့်မည်။

၁၃၂၆–ခု
တန်ဆောင်မုန်းလ

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
အမရပူရမြို့။

၁၅။ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…အသက် (၇၂) နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်ကလေးများကို ပြောပြပါဦး။

တပည့်တော်။ ။(၇၂) နှစ်မှာ ကျောင်းတိုက်သံဃာက ရေးကထက် ပိုပြီး များလာပါတယ်, ဝါဆိုခါနီးမှာ လေးရာလောက် ရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီသံဃာများကို ရေးကလို နံနက်ဆွမ်းကျွေးနိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျွေးတော့ကျွေးနိုင်ပါရဲ့, ဒါပေမယ့် စိတ်ကတော့ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရ အတော်များပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ဝိနည်းတော်က လှူဝတ်ကြောင်များကို **"သံဃာများလို့ လှူကြပါ"**ဟု မပြောကောင်းတဲ့အပြင်, လှူချင်လာအောင် ပရိယာယ် အရိပ်နိမိတ်တောင် မပြောကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ဒီသံဃာအများကို နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်အောင် ကြောင့်ကြ ဗျာပါရ များတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲက များရတာ နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, စိတ်ထဲကများရတဲ့ ဗျာပါရဆိုတာ လူရော-နတ်ရော-သတ္တဝါအပေါ်မှာရော ရေးကထက်ပိုပြီး မေတ္တာပို့ရတဲ့ ဗျာပါရပါ၊ (ဗုဒ္ဓါနုဿတိကိုတော့ ခါတိုင်းလဲ မနည်းပါဘူး၊) ကျောင်းတိုက်သံဃာများကိုလဲ ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို ရေးကထက် ပိုပြီး ကြိုးစားကြဖို့ တိုက်တွန်းရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ဗျာပါရများတော့ ဘယ်လို အကျိုးရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တိုက်သံဃာများအား နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်တဲ့အကျိုး, နေ့ဆွမ်းအတွက်လဲ ဟင်းနှစ်ခွက် ချက်နိုင်တဲ့ အကျိုးများကို ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေထိုင်စရာကော လုံလောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။နေစရာကျောင်းတွေလဲ ပြည့်စုံပါတယ်, သံဃာများသလောက် ကုဋီ (ကျင်ကြီးအိမ်)ကိုလဲ ချဲ့ရပါတယ်, ဆွမ်းစားကျောင်းကိုလဲ ချဲ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…အဲဒီတာဝန်ကလဲ အကြီးသားပဲနော်။

သာသနာရေး ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းစာရေးသား ပြုစုတော်မူနေပုံ

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ဆရာတပည့်အတွက်တော့ စားစရာလောက်တာဝန်မကြီးပါဘူး၊ သံဃာတစ်ရာကျော်တုန်းက ဆွမ်းစားကျောင်းမလောက်လို့ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ထန်းပင်က ထန်းရွက်တွေနဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းရော ကုဋီပါဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါပြီ၊ ယခုတော့ ဆွမ်းစားကျောင်းလဲ ဝါးကပ်မိုး ထရံကာနဲ့ ချဲ့ထွင်နိုင်ပါတယ်၊ ကုဋီကိုတော့ ရေလောင်းကုဋီဖြစ်အောင် ချဲ့ထွင်နိုင်ဖို့ရန် ဒကာ ရှိလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သံဃာ ၄၀၀ ကို ညနေ ထန်းလျက်ရည် နွေအခါ မန်ကျည်းဖျော်ရည် တိုက်နိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။နှစ်ပေါက်တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ အတော်ကြာကြာ ဆောင်းကုန်အောင်တော့ တိုက်နိုင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာတော့ ကိုယ်တော် ကိုယ်တိုင် ပို့ချတုန်း, ရေးတုန်းပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ပို့ချတုန်း, ရေးတုန်းပါပဲ၊ နံနက် ဩဝါဒအပြီးမှာ ရိုက်နှိပ်ပြီးဖြစ်တဲ့ သီလက္ခန်ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကို နည်းနည်းပို့ချပါတယ်၊ နေ့ ၁၂ နာရီခွဲတော့ ဝိဘင်းပါဠိတော်, သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာ မူလဋီကာကို ပို့ချပါတယ်၊ စာအုပ် မရိုက်ရသေးလို့ စာဆိုသူများကို ရေးလဲရေးစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ကျမ်းစာတွေကို စာအုပ်ဖြစ်အောင် ရိုက်နှိပ်ဖို့ မှန်းသေးသလား, စာအုပ် တစ်ထောင်ရိုက်ရင် ဆယ်အုပ်လောက် ကုန်ဖို့တောင် အခက်ကြီးပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။စာအုပ်ကုန်တာ မကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ သင်ရိုးပိဋကကျမ်းစာတွေ ပို့ချလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အမှီရဖို့သာ ရည်ရွယ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ကျမ်းကြီးအတွက် အဋ္ဌသာလိနီတုန်းကလို လေးတွဲတော့ ရိုက်ရမယ်ထင်တယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ဘယ်ကရမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျမ်းစာအုပ်ရိုက်နေကျ ပုဂ္ဂိုလ်က အရှုံးခံပြီး ရိုက်ကြပေါ့ဘုရား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ပရိဝါရဘာသာဋီကာ ရိုက်တုန်းကတောင် စက္ကူမရသောကြောင့် အုပ်ရေ ငါးရာသာ ရိုက်ရတဲ့အတွက် သုံးထောင်လောက်ရှုံးတယ်လို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်လို ပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။"ငါက အရှုံးခံပြီး ရိုက်ရမှ စိတ်ကျမ်းသာတယ်, ရှုံးချင် ရှုံးပါစေ, ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော်တာ"လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ဝါတွင်းက သံဃာ လေးရာလောက်ရှိတဲ့အခါ ကိုယ်တော်နဲ့ တိုက်သံဃာများက ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို တိုးပြီး ကြိုးစားရုံပဲ လား, ကိုယ်တော်က ဘာလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အထက်နတ်တွေကို မေတ္တာနဲ့ ဆွယ်ရုံတွင် မကပါဘူး၊ သူတို့ ပိုပြီး ကျေနပ်အောင် သက်သတ်လွတ် (ဆားဟင်း)ကိုလဲ စားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အထက်နတ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အထက်နတ်ကောင်းများက သူ့အသက်ကို သတ်မစားကြ ပါဘူး၊ နတ်သုဓာကိုသာ စားကြပါတယ်၊ အောက်နတ်တွေ တချို့က တော့ လူ့သားတောင် စားကြဟန်တူပါတယ်၊ သမ္ဗုလာဇာတ်မှာ ငါ့ရဲ့ မိဖုရား မဖြစ်လိုရင်"**အလံ တွံ ပါတရာသာယ, မယှံ ဘက္ခာ ဘဝိဿသိ= နက်ဖြန် နံနက်စားဖို့ရာ ငါ့အစာ ဖြစ်လိမ့်မယ်**"လို့ ဒါနဝရက္ခိုသ်က ပြောပါတယ်။

သုတ်ပါထိကဝဂ္ဂ, အာဋာနာဋိယသုတ်မှာလဲ များသောအားဖြင့် ယက္ခနတ်မျိုးတွေဟာ ပါဏာတိပါတ စသော ငါးပါးသီလ မလုံခြုံကြလို့ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော် ကတော့ အသားမစားသော နတ်ကောင်းများက တပည့်တော်ကိုလည်း ကောင်း, တပည့်တော်ရဲ့ သံဃာများကိုလည်းကောင်း စောင့်ရှောက်ကြဖို့ ရန် တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အသားစားမှုမှ ရှောင်လိုက်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကုသိုလ်ရအောင် တမင်တကာ ကျင့်တယ်လို့ မဆိုလိုဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မဆိုလိုပါဘူး, အသားမစားသော နတ်ကောင်းများက ကျေကျေနပ်နပ် စောင့်ရှောက်ဖို့ရန်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော် မစားပေမယ့် သံဃာများကိုတော့ မစားဖို့ရန် မတိုက်တွန်းပါ၊ သို့သော် သံဃာ လေးရာအတွက် အသားဟင်းများ ချက်၍ ဆွမ်းကျွေးလိုရင်

ဖျာတွေပေါ်မှာ အသားတွေ အကောင်တွေ အများအပြား တင်ထားတာကိုလဲ စက်ဆုတ်, အညှီအဟောက် နံလွန်းတာကိုလဲ စက်ဆုတ်လို့ ဆွမ်းကပ်တဲ့ အခါ **"အသားကြီးတွေကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြပါ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ ရောကြပါ"**လို့တော့ အမြဲ သတိပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လူတွေက သူတို့အသားတွေ စားကြသလို သံဃာတော်များကိုလဲ အသားစားစေချင်ကြတာနဲ့တော့ ကိုယ်တော့် ဩဝါဒဟာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတော့မှာပဲ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား စဉ်းစားကြည့်ပါလား, သံဃာတော်များက အသားတွေကို အရသာခံပြီး (လူများစားသလို)စားရင် လောဘပိုပြီး မဖြစ်ပေဘူးလား၊ လယ်ယာမြေကောင်း ရွေးတဲ့အခါမှာ **"လောဘ(ရာဂ) ဒေါ, မောဟကင်းတဲ့မြေကို ရွေးရမယ်"**လို့ ဘုရားရှင် ဟောတော်မူပါ တယ်၊ ယခုတော့ လောဘနည်းအောင် မရွေးတဲ့အပြင် မိမိတို့ရဲ့ အလှူဒါန မျိုးစေ့ချတဲ့ လယ်ယာမြေမှာ လောဘပေါင်းမြက်တွေ များအောင် ကြိုးစားရာ ရောက်ပါပြီကော၊ လူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်နည်းမှုကို ပြုပြင် မပေးကြသော ဆရာသမားများလဲ တာဝန်မကင်းပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက**"မနာပဒါယီ လဘတေ မနာပံ=မွန်မွန်မြတ်မြတ်ကို ပေးလှူလေ့ရှိသူသည် မွန်မြတ်သောပစ္စည်းကို ရနိုင်၏"**လို့ ဟောတော်မူ ပါတယ်၊ ထိုတရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး လူတို့က မိမိတို့ သုံးစွဲတာထက် ကောင်းမွန်သောပစ္စည်းကို လှူကြဟန်တူပါတယ်၊ ကိုယ်တော်က မွန်မြတ် သော အသားဟင်းတွေကို ပိတ်ပင်ရင် ကိုယ်တော့်မှာ ဝဋ်မလိုက်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။**"မနာပဒါယီ လဘတေ မနာပံ"**လို့ ဟောတော်မူတဲ့ တရားတော်က ပဥ္စကအင်္ဂုတ္တိုရ် ပထမပဏ္ဏာသက, မနာပဒါယီသုတ်တော် မှာပါတဲ့ တရားတော်ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုသုတ်တော်ရဲ့ အဆက်ဖြစ်တဲ့ အောက်နားမှာ **"ခေတ္တူပမေ အရဟန္တေ ဝိဒိတွာ=လယ်ယာမြေကောင်း သဖွယ် ဖြစ်ကြသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၌ အသိဉာဏ်ဖြင့် စွန့်ကြဲလှူဒါန်း၍"**ဟု မိန့်တော်မူပါတယ်။

ကောင်းမြတ်သော ဆွမ်း-သင်္ကန်း-ကျောင်းတို့ကို ရဟန္တာ(အနာဂါမ်) မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးလှူရင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တဏှာလောဘ

မဖြစ်အောင် ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်၍ သုံးစွဲတတ်မှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြစ်လွတ်ပြီး အလှူရှင်မှာလဲ အကျိုးများပါတယ်၊ ထိုသို့ မသုံးစွဲတတ်ရင် အလှူရှင်မှာ အကျိုးမများရုံသာမက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြစ်ကြီးကြောင်းကို အခြားသုတ္တန်မှာ ဟောတော်မူပြန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်က အလှူရှင်တွေမှာ အကုန်အကျများသလောက် အကျိုးရ၍ ကျောင်းသံဃာများမှာလဲ အပြစ်မရှိသော နည်းလမ်းကိုသာ ညွှန်ပြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုညွှန်ပြတော့ လိုက်နာကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အလှူရှင်အတော်များများက လိုက်နာကြပါတယ်၊ တချို့က ထောပတ်ဆွမ်း, အုန်းဆွမ်း, သစ်သီးဒန်ပေါက်ဆွမ်း ကပ်ကြပါတယ်၊ ဟင်းကိုတော့ ငါးပိကြော်တို့ ပုဇွန်ခြောက်ခတ်တဲ့ဟင်းရည်တို့ ငှက်ပျောသီးမွှေး, သို့မဟုတ် ငှက်ပျောကြော်တို့ကို ကပ်ကြပါတယ်၊ တချို့ကလဲ အသား သိပ်မများစေဘဲ နံနက်ဆွမ်းအဖြစ် ကြာဆန်တို့ကို ကပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မြန်မာလူမျိုးများမှာ ကိုယ်စားနေကြ, ဝတ်နေကြ, သုံးနေကြထက် ညံ့တာကို လှူရင် ဒါသဒါန (လှူဖွယ်ဝတ္ထုရဲ့ ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် လှူခြင်း)ဟု လည်းကောင်း, ကိုယ်သုံးတာနဲ့ တန်းတူပစ္စည်းကို လှူရင် သာဟာယဒါန (မိတ်ဆွေအလှူ)ဟု လည်းကောင်း, မိမိသုံးတာထက် ကောင်းမွန်သော ပစ္စည်းကို လှူရင် သာမိဒါန (အရှင်သခင် အလှူမျိုး)ဟု လည်းကောင်း, ပဉ္စကအင်္ဂုတ္တိုရ် ပထမပံ, သီဟသုတ်အဋ္ဌကထာမှာ ဟောတော်မူထားတာရှိလို့ မိမိတို့ အသုံးထက် ညံ့တာကိုတော့ မလှူချင်ကြပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, တပည့်တော်ကလဲ ညံ့အောင်စီစဉ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလှူခံဖက်က အမှတ်တမဲ့ စားသုံးကြရင် လယ်မြေမကောင်းမှာ စိုးလို့ သတိပေးရတာပါ၊ အုန်းဆွမ်းစသော အလှူများဟာ မညံ့ပါဘူး, မွန်မြတ်ပါတယ်၊ ယခုခေတ် သင်္ကန်း-ကျောင်း အလှူများလဲ အလွန်မွန်မြတ်ပါတယ်၊ သုံးစွဲသူကသာ အပြစ်ကင်းအောင်သုံးတတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...တပည့်တော်တို့ရဲ့ သာသနာ့အလုပ်တွေမှာ ပြုပြင်စရာတွေ တယ်များပါလား ကိုယ်တော်, တချို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များကတော့

အလှူ့ရှင်တွေ သာပြီးသာယာအောင် **"ဆွမ်းစားမကောင်းတာ ကြာပြီ, ယနေ့ ဟင်းက ကောင်းတော့ ဆွမ်းစားလို့ ကောင်းသွားတယ်"**လို့ ပြောကြသေးတယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။လူတွေကလဲ ဒီလိုမြှောက်ပင့်ပြီး ချီးမွမ်းတဲ့ ကိုယ်တော်ကိုမှ နောက်ထပ် ဆွမ်းကပ်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ **"ဒီလို မြှောက်ပင့် ချီးမွမ်းပြီးပြောမှ လှူတဲ့ပစ္စည်းကို ဝိနည်းတော်အရ မအပ်ဘူး, မသုံးကောင်းဘူး, မိစ္ဆာဇီဝ"**လို့ ဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်း ကိုင်း...အများက အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယူဆတဲ့ **အလုပ်**တွေကို ထုတ်ဖော် မနေပါနဲ့တော့ သက်သတ်လွတ် စားတော့ ကိုယ်တော့်မှာ အားမနည်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ထူးပြီး အားနည်းတယ် မထင်ပါဘူး, သက်သတ်လွတ် စားပေမယ့် အားရှိတဲ့ ခေတ်ပေါ်ဆေးများကိုတော့ ရနိုင်သမျှ စားနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ (၇၂)နှစ် အသက်အရွယ်အတွင်းမှာ ဝါဆိုသံဃာ (၄၀၀)ကျော်ရှိလာတယ်၊ ထို (၄၀၀)ကျော် သံဃာများအတွက် တစ်လုံး တစ်စည်ထဲ (မိသားစု တစ်စုလို) စားနိုင် သောက်နိုင်အောင် ကြိုးစာတဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာဘာဝနာ တန်ခိုးကြောင့် အစားဖက်ကလဲ လုံလောက်တယ်၊ နေရာလဲ လုံလောက်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ သာသနာပြု အလုပ်ဟာ အားရှိစရာပါပဲ၊ (၇၃)နှစ်အတွက် ရှေ့သို့ဆက်ဖို့ရန် (၇၂)နှစ်တာ တစ်ဘဝသံသရာကို နိဂုံးချုပ်ကြစို့ရဲ့။

နိဂုံး။ ။**ကိုယ်တည်း တစ်ယောက်, ချမ်းသာရောက်ဖို့, ခုလောက်ကြိုးကုတ်, အားမထုတ်ဘူး၊...ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ, သာသနာ၏, ရှေးခါဘိုးဘ, လက်ထက်က လျှင်, ရသည့်တန်ခိုး, ထပ်မညှိုးဖို့, အားကြိုး မာန်တက်, ငါဆောင်ရွက် သည်,...ဆက်လက် တည်တံ့ရုံသာတည်း။**

၁၆။ ခုနစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်

မမွဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…ကိုယ်တော့်အသက် (၇၃)နှစ် အတွင်းမှာတော့ ဘာများ ထူးခြားချက်ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သိပ်ပြီး ထူးခြားချက်တော့ မရှိပါဘူးဘုရား၊ ဝါတွင်းမှာ တိုက်သံဃာ (၅၀၀)ကျော်အထိ တိုးတက်လာပါတယ်၊ သံဃာ (၅၀၀) ရှိတယ်ဆိုလို့ ဘုရားလက်ထက်တော်က သံဃာတော် (၅၀၀)ကို မှန်းမျှော်ပြီး ဆွမ်းကပ်ကြတဲ့ အလှူရှင်ကတော့ သိသိသာသာကြီး များလာပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သံဃာ (၅၀၀)အတွက် နံနက်ဆွမ်းချည်းသက်သက် ဘယ်လောက် ကုန်ကျသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းမှာ နေ့စဉ်ချက်ရိုးချက်စဉ်ကတော့ မျှတလောက်ရုံ ဆွမ်းနဲ့ ငါးပြာရည်ဖျော်, စွန်တာနီပဲပြုတ်, လဘက်ရည်ကြမ်းလောက်သာ ဖြစ်လို့ အလွန်ကြီး မကုန်လှပါဘူး၊ (တချို့ သံဃာများကလဲ ဆွမ်းမစားဘဲ နံနက်ယာဂုသောက်ကြပါတယ်၊) အလှူရှင်များက နံနက်ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ မှာတော့ ဟင်းသားပွမ်း, ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်, ဤနှစ်ခွက်လောက် ဆိုရင်ပင် အတော်အကုန်အကျ များပါတယ်၊ တချို့ကိုတော့ အကုန် အကျနည်းအောင် ဗယာကြော် လဘက်ရည်အကြမ်းနဲ့ အဆာပြေရုံသာ ဆွမ်းကို ကပ်စေပါတယ်၊ ဒါတောင် ဆန်ဈေး ဆီဈေးကြီးတဲ့အခါ (၃၀၀) ကျပ်လောက် ကုန်ပါသေးတယ်။

မမွဂုတ်။ ။နံနက်အတွက် အဆာပြေရုံဆွမ်းနဲ့ နေ့ဆွမ်းပါကပ်ရင် ဘယ်လောက် ကုန်တတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တချို့က သင့်တော်ရုံ ကပ်ရရင် ကျေနပ်ကြလို့ အနည်းဆုံး တစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ကုန်ပါတယ်၊ တချို့ကတော့ ကောင်းကောင်း များများ ကပ်ရမှ ကျေနပ်ကြတာမို့ နှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်လောက် ကုန်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒါလောက်ကုန်တာတောင် ဆွမ်းကပ်တဲ့ ဒကာ–ဒကာမတွေက တယ်မပြတ်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက် သံဃာများရဲ့ ဘုန်းကံဟာ ကျေနပ်စရာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေကတဲ့ဘုရား, တပည့်တော်တို့ သာသနာတော် တစ်ရပ်လုံးကိုက ဘုရားသာသနာတော် မဟုတ်ပါလား၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (**အရဟံ**) ဂုဏ်တော်က ဘုရားသာသနာတော် တစ်ရပ်လုံးကို လွှမ်းခြုံနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်မှာ ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို အများစုရဲ့ ဘာဝနာအဖြစ်ဖြင့် ကြိုးစားကြတဲ့အတွက် (**အရဟံ**) ဂုဏ်တော်ကလဲ တစ်တိုက်လုံးကို မွှမ်းထုံနေဟန်တူပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေစရာကျောင်းကတော့ လုံလောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။"**ဘုရားရှင်ရဲ့ဘုန်းတော်နဲ့ သံဃာများရဲ့ကံဆိုတာ ပြောမယုံ ကြုံမှသိ**"ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲဘုရား၊ ကျောင်းတွေလဲ သံဃာများ နေလောက်အောင် ပြည့်စုံပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ပခုက္ကူမှာ နေတုန်းက ပထမနေရတဲ့ ကျောင်းအိုကလေးကလဲ နေမြင်-လမြင်, ကြမ်းပေါက်ကျွံပြီဆိုရင် မြေကြီးရောက်သွားတာပဲလို့ ကိုယ်တော် ပြောခဲ့တယ်, ဆွမ်းခံတဲ့ အခါလဲ လုံလောက်အောင် မရလို့ နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းသန့်သန့် ချန်ထား၍ ရေနဲ့ကျိုက်ပြီး အလိုက်သင့် မျှောချရတယ်လို့လဲ ပြောခဲ့တယ်၊ ယခုတော့ သံဃာ (၅၀၀) ချောင်ချောင်လည်လည် နေသာ စားသာအောင် ပြည့်စုံတယ်ဆိုတော့ ရှေးကံရဲ့ အကျိုးပေးဟာလဲ အခါကာလ လိုက်ပြီးမှ ပေးတာဆိုတာ သိပ်ထင်ရှားတာပဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရှေးကံဆိုတာ ဘဝခြားပြီးမှ အကျိုးပေးတာမို့ သူ့သတ္တိ ချည်းတော့ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကံက အနည်းသားပါဘုရား၊ ဒီဘဝ "**ဉာဏ်-သတိ-ဝီရိယ**"ဆိုတဲ့ ပယောဂသမ္ပတ္တိ အကူအညီရမှသာ ရှေးကံက အကျိုးပေးနိုင်တာပါ၊ [ပယောဂ-ကာယပယောဂ, ဝစီပယောဂ, မနောပယောဂ၏၊ သမ္ပတ္တိ-ပြည့်စုံခြင်း၊] ထိုပယောဂကိုပင် အချုပ်အားဖြင့် "**သတိ-ဉာဏ်-ဝီရိယ**"လို့ ယူထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ်, ကိုယ်တော်ရဲ့ပယောဂဆိုတဲ့ သတိ-ဉာဏ်-ဝီရိယတို့ရဲ့ပြည့်စုံမှု သမ္ပတ္တိကိုကြည့်ရင် အကျိုးပေးတာကတောင် နည်းနေသေးတာပဲ။

၁။ သရိုင်ရွာ ကျောင်းသားကလေးဘဝတုန်းကိုက ကျောင်းသားများ အားလုံးထက် ထူးပြီး ဉာဏ်–ဝီရိယကောင်းလို့ ဘုန်းတော်ကြီးက သီးခြားခွဲပြီး စာအံ–စာတက်စေတယ်။

၂။ မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ရောက်တော့လဲ ကျောင်းသား ၆၀ ကျော်ထဲမှာ တိုက်ကြပ် ဘုန်းတော်ကြီးက ကိုယ်တော့်ကို သူများနည်းတူ စာဆို မလာစေဘဲ သီးခြားအကျက်ခိုင်းတယ်။

၃။ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဆီမှာ စာတက်ကြတော့လဲ ကိုယ်တော့်ကို သီးခြား စာချပေးတယ်။

၄။ ပခုက္ကူ မဟာဝိသုတာရာမတိုက် ရောက်ပြန်တော့လဲ မထင်မရှား နေရာမှာ ကိုရင်ဘဝနဲ့ ပထမကြီး ဂေဇက်ပါလာလို့ ထင်ရှားတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ပြီး မကြာမီ အဘယာရာမ ဆရာတော် ကြွလာခိုက်မှာ အကြောင်းစုံ ပြောပြလို့ ဆရာတော်ကြီးများက ခေါ်ပြီး တစ်နေ့လျှင် စာဝါ နှစ်ဝါ အဆိုခိုင်းတော်မူကြတယ်။

၅။ ကိုယ်တော်ရဲ့ စာဆိုသံကို ပရိသတ်အားလုံးက ကျေနပ်လို့ ရဟန်း နှစ်ဝါ ရကတည်းက စာချအဖြစ် ချီးမြှောက်လိမ့်မယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ကြတဲ့ အတိုင်း သုံးဝါရတော့ စာချအဖြစ် ချီးမြှောက်တော်မူကြတယ်။

၆။ မန္တလေး သကျသီဟစာမေးပွဲဝင်ဖို့ လျှောက်တဲ့အခါ ပခုက္ကူဆရာတော် များနဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်ကပါ ဝင်စေလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိသော်လည်း **"နောင်အခါ ငါ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး, ယခုအချိန်က အားလုံးပြည့်စုံနေဖို့ လိုတယ်"**လို့ ယူဆပြီး ဝင်ရောက်ဖြေဆိုတယ်။

၇။ ဖြေဆိုတော့လဲ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ သကျသီဟ စာသင်တန်း စာချတန်း အပြင် အစိုးရ ပထမကျော်ကိုပါ အောင်မြင်ပြန်တယ်။

၈။ ထို့နောက် အဘယာရာမတိုက်ရောက်တော့ အဘယာရာမဆရာတော်က သဒ္ဒတကို ပို့ချပေးပြန်တယ်။

၉။ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေလုမတတ် ဖြစ်လောက်အောင် အားအင် ခြောက်ခမ်းနေပါလျက် မိမိ၏ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စကလေးများ ကျန်ရစ် စေတော့လို့ ရည်ရွယ်၍ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာကို ရေးတယ်။

၁၀။ ထိုသို့ရေး၍ ကျမ်းပြီးသည့်တိုင်အောင် မသေပြန်တော့ ကျမ်းစာတွေကိုသာ ချလဲချ–ရေးလဲရေးနဲ့ ကြိုးစားလာခဲ့ရာ, ပတ်ဝန်းကျင်သီတင်းသုံးဖော် တချို့က အားမပေးတဲ့အပြင် **"စာအုပ်ကုန်သည်"** လို့ ကြွေးကြော်ကာ ဖိနှိပ်ကြတာကိုလည်းကောင်း, ပုံနှိပ်စက်သို့ သွား၍ စာမပြင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သမျှ ပုံနှိပ်စက်အဟောင်းကို တာဝန်ခံမောင်နှမတို့အား ဝယ်စေတဲ့အခါ လူထွက်တော့မှာပဲလို့ နိုင်ငံတစ်ခုလုံးနှံ့သွားစေတဲ့ ဗျာဒိတ်သံကိုလည်းကောင်း ကိုယ်တော်က နားမကြားသလို ခံနိုင်အောင် ခံပြီး ကျမ်းကြီး ကျမ်းငယ် ကျမ်းပေါင်း (၃၂)ကျမ်းအထိ ရိုက်နှိပ်ပြီးဖြစ်အောင် လုပ်မြဲအလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်၍ လုပ်ရဲတာကတော့ **"ဝီရာနံ–မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်သည့် ရဲဝံ့ဇာနည် ယောကျ်ားပီသသူတို့၏+ကမ္မံ–အလုပ်တည်း၊ ဝီရိယံ–ရဲရင့်သူတို့၏ အလုပ်"** ဆိုတဲ့ ဝိဂြိုဟ်ဝစနတ္ထနဲ့အညီ ဝီရိယဆိုတဲ့ ပယောဂသမ္ပတ္တိ အစစ်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ထို သတိ–ဉာဏ်–ဝီရိယတို့၏ အကျိုးကို ယခု (၇၃) နှစ်အရွယ်ရောက်မှ တွေ့ရတာမို့ တပည့်တော်တို့ အလိုအားဖြင့် ကံအစွမ်းဟာ အလွန်နည်းတယ်လို့တောင် ထင်မိတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မထင်ပါနဲ့ဘုရား, သာမန်အကျိုးကလေးတွေတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ထိုက်တန်သလောက်ပေးခဲ့လို့ ဆရာသမားများရဲ့ အချီးအမြှောက်ကို အပြည့်အစုံ ရခဲ့တာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာသမားများရဲ့ အချီးအမြှောက်ကိုတော့ ခံရပါရဲ့၊ ဒကာ–ဒကာမတို့၏ အကူအညီကို ရသင့်သလောက် မရခဲ့တော့ ပတ်ဝန်းကျင်အပြိုင်အဆိုင်တွေက ကိုယ်တော့်ကို ပြိုင်ဝံ့ကြတာပေါ့၊ သူတို့လိုသာ ဒကာ–ဒကာမပေါရင် သူတို့က ဘယ်မှာ ပြိုင်ဝံ့မှာလဲ၊ ဆရာသမားဖက်, ပညာဖက်က တူမှ မတူတဲ့ဥစ္စာပဲ။

တပည့်တော်။ ။အရွယ် ငယ်ငယ်တုန်းက ဒကာ–ဒကာမ မပေါတာဟာ တပည့်တော့်အတွက် ကိုယ်စွမ်းသတ္တိ သာပြီးထင်ရှားစေတာမို့ တပည့်တော်ကတော့ အကောင်းဖက်က ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ယူဆတာတွေ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် စာမေးပွဲတွေအပြီး အားနည်းနေတုန်းက ဂရုတစိုက် ပြုစုမယ့်သူ ရှိရင် သေလုမတတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယခုတော့ အတော်နှောင်းမှ နည်းနည်းပါးပါးကလေး အကူအညီရပေလို့ မသေခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မသေလဲ ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား ဘုရား၊ ရှေးကက ညံ့နေတဲ့ အချိန်မှာ မသေတာဘဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခု (၇၃)နှစ်အတွင်းမှာ ကျောင်းတိုက်သံဃာ ငါးရာကျော်နဲ့ နေလောက် စားလောက် ပြည့်စုံနေတော့ ရှေ့ကို ဒါ့ထက်တိုးပြီး သံဃာ လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။သံဃာ(၅၀၀)ကို တစ်မိတည်း သားလို အတူစား အတူနေတဲ့ စနစ်က ဒီတစ်တိုက်သာ ရှိသေးလို့ အများကပဲ တာဝန်ကြီးလွန်းတာကို ကြည့်ပြီး သံဃာလက်ခံဖို့ မသင့်တော့ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်၊ တပည့်တော် ကတော့ "သာသနာတော်ကြီးကို အခြေကစပြီး မပြုပြင်နိုင်ရင် အကျိုး မရ၊ ရပြန်ရင်လဲ အကျိုးနည်း၊ နည်းရုံတွင်မက အပြစ်တောင် ရစရာတွေ သိမြင်နေလို့ စည်းစနစ်ကျနတဲ့ သံဃာ့ပရိသတ် အများကြီး လိုအပ်နေပြီ"လို့ ယူဆနေပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ...ကိုယ်တော်ရဲ့ အသိအမြင်တွေကို တစ်ခန်း သန့်သန့် မှတ်သားဖို့ရာ (၇၃)နှစ်အတွက် နိဂုံးအုပ်ရာဝယ် အကျဉ်းချုပ် သိချင်တယ် ကိုယ်တော်။

နိဂုံး။ ။ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်, ဆင်းရဲရောက်လို့, ကိုယ့်နောက် အများ, ချမ်းသာပွားမှု, တစ်ပါးဖြစ်တွေ, ဆင်းရဲစေတော့၊ စိတ်နေခုလို, ဝမ်းဝယ် သို၍, ထိုထိုအလုပ်, လွန်ကြိုးကုတ်သော်, မဟုတ်သတင်း, လုပ်ဇာတ် ခင်းလျက်, ချင်းချင်းရွှဲ့သံ, ကဲ့ရဲ့သံတို့, နာခံမညီး, ပြည်လုံးဟီးမျှ, ဝေနီးအနှံ့, ပြန့်အောင်ဖြန့်လည်း, မခံ့တရံ့, ခံ့တရံ့နဲ့, ကြံ့ကြံ့ပုံသေ, ခံခဲ့ပေ၏၊ မသေမပျောက်, ခုချိန်ရောက်သော်, နောက်က ဒကာ, ဒါယိကာနဲ့, ဆရာသမား, တပည့်များတို့, အားထားကူညီ, ဝိုင်းအုံပြီမို့, ကိုယ်သည်လည်းကောင်း, ကိုယ့်အပေါင်းနဲ့, ကိုယ့်နှောင်းငယ်သား, တိုင်းကျိုးများဖို့, ဘုရားသာသနာတော်, မူရင်းပေါ်အောင်, ဖွင့်ဖော်သင့် ကြောင်း, အခွင့်တောင်းသည် ... အပေါင်း ဆရာတော်ဘုရား။

၁၇။ ခုနစ်ဆယ့်လေးနှစ်အတွင်းဖြစ်စဉ်

မမွဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…"**ဘုရားသာသနာတော်, မူရင်းပေါ်အောင်, ဖွင့်ဖော်သင့်ကြောင်း, အခွင့်တောင်းသည်… အပေါင်း ဆရာတော်ဘုရား**" ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ နိဂုံးလင်္ကာ အဆုံးပိုဒ်ကလေးကို တွေးပြီးတော့ ကိုယ်တော့်ရဲ့ ရင်တွင်းမှာ "**သာသနာတော်ကို ပြုပြင်သင့်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေ များစွာရှိနေလိမ့်မယ်**"လို့ ထင်မိပါတယ်၊ အဲဒီ အကြောင်းအရာ အချို့ကို အများသိရအောင် ပြောပြရင် မကောင်းဘူးလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းပါတယ်, တော်တော်များများ လျှောက်ပါ့မည်။

တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်တော်မူလာတာကို "**ဒေဝ မနုဿာနံ အတ္ထာယ ဟိတာယ သုခါယ**"လို့ ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း "**နတ်လူအများရဲ့ ဤဘဝမှာရော–နောက်ဘဝမှာရော စီးပွားချမ်းသာ တိုးပွား၍ အကျိုးများဖို့ ပွင့်တော်မူလာတာ ဖြစ်ပါတယ်**"၊ ယခုအခါ ထို ရည်ရွယ်တော်မူချက်အတိုင်း"**သာသနာတော်က အကျိုးပြုနိုင်–မပြုနိုင်, ပြုနိုင်ရင် မည်မျှအတိုင်းအတာအထိ အကျိုးပြုနိုင်သည်**"လို့ စဉ်းစားစိစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ယခုအခါ ကမ္ဘာအလီလီ တိုင်းပြည်အရပ်ရပ်မှ လူတော် လူတတ်တွေ အလည်အပတ် ရောက်လာတဲ့အခါ ဤ သက်နီးဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဟိုမြို့ ဒီရွာမှာဆိုသလို အများအပြားတွေ့ရတိုင်း လက်ညှိုးထိုးကာ စားဝတ်နေရေး အလုပ်အကိုင်ကိုပါ မေးလေ့ရှိကြပါသတဲ့၊ အမေးအမြန်း ခံရသူတို့က မိမိတို့ကိုးကွယ်တဲ့သာသနာကို ဖာဖာထေးထေး ဖြေကြပေမယ့် သူတို့က မကျေနပ်တဲ့လက္ခဏာ ပြကြလို့ အမေးခံရသူ အများပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသတဲ့၊ ဒါကြောင့် ရဟန်းတော်များကိုယ်တိုင် မိမိတို့သာသနာကို မိမိတို့ဘာသာ မြှင့်တင်၍ အများစိစစ်ခံနိုင်အောင် ပြုပြင်ဖို့ အချိန်ကတော့ မလွဲသာမရှောင်သာ အမှန်ပင် ရောက်လာပြီ ကိုယ်တော်၊ ရှေးကလို အမှတ်တမဲ့စား, အမှတ်တမဲ့သွား, အမှတ်တမဲ့နေလို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယခုခေတ်မှာ မသင့်တော့ဘူး။

တပည့်တော်။ ။နိုင်ငံခြားသားတွေ မကျေနပ်တဲ့ အကြောင်းက ဒါလောက် အရေးမကြီးပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဆရာ–ဒကာ အချင်းချင်း သာသနာတော်နဲ့စပ်ပြီး အကျိုးရ နည်းနေမှုကသာ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဟုတ်ပါတယ်, အဲဒီ အကျိုးရ နည်းနေပုံကိုသာ ရှင်းလင်းပြပြီး, အကျိုးရများအောင် လုပ်နိုင်ရင်တော့ နိုင်ငံခြားသားတို့ရဲ့ အထင်သေးမှုကိုလဲ ဖြေရှင်းပြီးဖြစ်မှာပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာလူမျိုးများဟာ"**တစ်မူးရလို့ တစ်ပဲလှူ**" ဆိုတဲ့ လူမျိုးများနဲ့ အရင်းအဖျားသာ ကွဲတာမို့ ဒါနကိစ္စမှာ အလွန် ဖွဲ့သန်ကြပါတယ်၊ ဒါနကိစ္စ ဖွဲ့သန်ကြတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို ထိန်းသိမ်းမှု နည်းပါးနေပါတယ်၊ အမှန်ကတော့...ဒီဘဝမှာ လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်ဖို့ရော နောက်ဘဝမှာ လားရာဂတိ ကောင်းဖို့ရော ကိုယ်ကျင့်သီလက ပဓာနဖြစ်ပါတယ်၊ သီလကြောင့် ကောင်းတဲ့ဂတိ, ကောင်းတဲ့ဘဝရောက်မှ ဒါနက နောက်လိုက်အဖြစ်နဲ့ အကျိုးပေးနိုင်တာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါ့မလားကိုယ်တော်, ဒါနကော ဂတိကောင်းရောက်အောင် မပို့နိုင်ဘူးလား၊ တချို့များ ဆွမ်းတစ်အုပ် လှူဖူးလို့ အပါယ်မလားဘဲ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျိုးရတယ် မဟုတ်လား၊ ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့ အထက်နတ်ပြည်မှာ ရောက်နေကြတာဟာ ဒါနကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့နဲ့တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ဘုရား, သူတို့က သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသူတွေမို့ အလွန် ငါးပါးသီလ စင်ကြယ်ကြတဲ့အပြင် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးလဲ အမှားမရှိပါဘူး၊ အလွန်စိတ်ထား ဖြူစင်ပါတယ်၊ ဆွမ်းတစ်အုပ် လှူဖူး, ပန်းတစ်ပွင့် လှူဖူးလို့ အပါယ်မလားခဲ့ရဘူးဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းများလဲ ထိုအလှူကြောင့်သာမကပါဘူး၊ အခြေခံ ငါးပါးသီလကလဲ မပျက်ကြလို့ သုဂတိဘဝကို ရတာပါ၊ အဲဒီလိုရတဲ့အခါ သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို နောက်ထပ် နောက်ထပ် ကုသိုလ်တွေက တိုးတိုးနေလို့ အပါယ်မလားရဘဲ ဘုရားနဲ့တွေ့တဲ့အခါ တရားထူးရ၍ နိဗ္ဗာန်အထိ အကျိုးရတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အကျိုးရဲ့ အရင်းအမြစ်က ဆွမ်းအလှူ ပန်းအလှူဖြစ်လို့ ဆွမ်းတစ်အုပ်အလှူကြောင့်, ပန်းတစ်ပွင့် အလှူကြောင့် အပါယ်မလားဘဲ နိဗ္ဗာန်ရတယ်လို့ ဥဒါန်းတွင်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့လဲ ယုတ္တိရှိပါပေတယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား စဉ်စားစမ်းပါ၊ ဒီဘဝမှာ ငါးပါးသီလမှ မလုံဘဲ ဒုစရိုက် (၁၀) ပါးမှ မရှောင်ဘဲနဲ့ ပါဏာတိပါတဖြစ်စေ,

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရဖြစ်စေ, သုရာမေရယ အဒိန္နာဒါန မုသာဝါဒ တစ်ခုခု ဖြစ်စေ မရှောင်ဘဲ ကျောင်းကြီးဆောက်, ဘုရားတည်, အလှူကြီးပေးနေသူဟာ သေခါနီးမှာ ထိုကုသိုလ် အကုသိုလ် နှစ်မျိုး ထင်လာရင် စိတ်ကြည်နိုင်ပါ့မလား၊ စိတ်မကြည်ရင် ပြုပြင်ပေးနိုင်သူလဲ မရှိခဲ့သော် ဧကန် အပါယ်သွားရမှာပါပဲ,အလှူကြီးတွေက မကယ်နိုင်ပါဘူး၊ (**ဣမမှိ စာယံ သမယေ, ကာလံ ကယိရာထ ပုဂ္ဂလော၊ နိရယံ ဥပပဇ္ဇေယျ, စိတ္တံ ဟိဿ ပဒူသိတံ၊**–ဣတိဝုတ်, ဧကနိပါတ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလက မစင်ကြယ်ရင် ကုသိုလ်တွေ အကျိုးမပေးဖို့ကလဲ မရေရာဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ငါးပါးသီလမှ မလုံခြုံရင် ဒုစရိုက်(၁၀)ပါးမှ မရှောင်နိုင်ရင် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလလဲ ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ပါ, အပါယ်သွားဖို့က သာ၍ နီးကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လူတွေကတော့ ဒီအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မရှင်းကြလို့ ဒါနကို သိပ်ပြုကြ, ဒါနကို သိပ်အားကိုးကြ ဒါနပြုနိုင်အောင် မတရားနည်းနဲ့ စီးပွားရှာကြတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။မြန်မာလူမျိုးတွေက အားကိုးရာအစစ်ဖြစ်တဲ့ သီလကို အားမကိုးကြဘဲ, ဒါနကို အားကိုးကြလွန်းလို့ စားဝတ်နေရေး ချောင်လည်နေတဲ့ သာသနာကို အချောင်သမား တော်တော်များများက ဝင်ရောက်ခိုစရာလို့ ယူဆပြီး သာသနာဘောင်ရောက်တဲ့အခါ ဝိနည်းတော်အတိုင်း သီလကို ဂရုမစိုက်ကြဘဲ ပေါ့ပေါ့စား–ပေါ့ပေါ့သွား–ပေါ့ပေါ့နေကြလို့ မသေခင် စဉ်းစားတတ်သူတွေရဲ့ အထင်သေး အမြင်သေးကို ခံပြီး သေတဲ့အခါကျတော့လဲ ပေါ့ပေါ့ပဲ သေကြရတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အလှူ့ရှင်တွေက ငါးပါးသီလကိုမျှ စင်ကြယ်အောင် မကြိုးစားတဲ့အပြင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတော်များကလဲ သီလမစင်ကြယ်ရင်တော့ ယခု အလှူတွေဟာ နောက်ဘဝ အကျိုးရဖို့ ဘယ်လိုနေမလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သီလ–ဒါနနဲ့စပ်ပြီး မှတ်စရာအကျယ်ကို ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာကျမ်း၌ ရေးခဲ့ပါပြီ၊ ဒီမှာ ထပ်ရေးနေလို့ ပျင်းစရာဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သီလမစင်ကြယ်တဲ့ အလှူ့ရှင်တွေမှာ အကျိုးရ နည်းမှာကတော့ သေချာပါတယ်၊ သီလမစင်ကြယ်ဘဲ လူတို့ရဲ့ ဆွမ်း–သင်္ကန်း–ကျောင်း–ဆေးတို့ကို သုံးစွဲနေကြတဲ့ အလှူခံဖက်ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်စရာရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စနဲ့ စပ်၍ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ပိုင်းသာသနာမှာ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကို အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း၌ အတော်စုံလင်စွာ ရေးခဲ့ဖူးပါပြီ၊ ယခုလောလောဆယ် ကြားသိနေရတဲ့ သာသနာဝင်အချို့ရဲ့ သွားလမ်းကိုတော့ မလွဲမသွေ သိထိုက်နေပြီလို့ ယူဆ၍ ကြားသိရသမျှကို ရေးပြပါ့မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား... ယခုလက်ရှိ သာသနာဝင်များရဲ့ လားရာဂတိလား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, တပည့်တော်က တမင်တကာ စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြောဆိုကြတဲ့ ဝတ္ထုတွေပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တပည့်တော်တို့ကိုပါ ထိမယ့်အကြောင်းဆိုရင်တော့ နားမထောင်ချင်ဘူး ကိုယ်တော်, ပြောသင့်မှ ပြောပါ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားလဲ ဘုန်းကြီးထဲက ဘုန်းကြီးဆိုတော့ ထိချင်လဲ ထိမှာပါပဲ ဘုရား, ကြားရသမျှတွေ နောင်လာနောက်သား သူတော်ကောင်းများ သတိထားဖို့ရာ ပြောရတော့မှာပဲ ကိုယ်တော်၊ နားမထောင်ဝံ့ရင်လဲ နားပိတ်ထားပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တပည့်တော် ဒါလောက် အကျင့်မပျက်ပါဘူး, ပြောသာပြောပါ၊ နားထောင်ရဲပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ တောထွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးနှစ်ပါးတွင် တစ်ပါးသေလို့ (မပျံတော်မူဘဲ) တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို (ရှေ့တုန်းက) ပြောခဲ့ပြီနော်၊ ယခု တပည့်တော်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မနီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်းကို ပြောပြပါ့မယ်။

လူဝင်စား။ ။အောက်သား ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ တပည့်တော် ရဟန်းကလေးအဖြစ်တုန်းက အလွန်ထင်ရှားတဲ့ နိုင်ငံကျော် (ဓမ္မကထိက) ဖြစ်ပါတယ် အောက်နိုင်ငံက အထက်လာတော့ ပခုက္ကူတိုက်ကြီး ဝင်လာရင်

မြင်လိုက်ရပါတယ်, စကားအပြောလဲ အလွန်ကောင်းပါတယ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ပျံတော်မူတော့ ဆင်းရဲသော လူဝင်စားကလေး ဖြစ်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟယ်... မှတ်ကရော, ထင်ရှားသော ဓမ္မကထိကဆရာတော်ကြီးက ဆင်းဆင်းရဲရဲ လူဝင်စား ဖြစ်သတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့ သူ့နယ်မှာ ထင်ရှားသော ဆရာတော် အခေါ်ခံ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလဲ ဆင်းရဲသော အမိဝမ်းမှာ လူဝင်စား ဖြစ်ပါသတဲ့၊ ဒီလို ဘုန်းကြီးလူဝင်စားတွေကတော့ လူချမ်းသာ အဖြစ် နည်းပြီး, လူဆင်းရဲအဖြစ် များနေဟန်တူပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို လူဝင်စား လူဆင်းရဲ ဖြစ်ရတော့ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့စာရင် အမြတ်မရဘဲ အရှုံးထွက်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ရှုံးတာမှ အတော်ကြီးကို ရှုံးပါတယ်၊ သို့သော် တစ္ဆေဖြစ်တာ လောက်တော့ မနစ်နာဘူးပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲ... ဘုန်းကြီးသေပြီး တစ္ဆေဖြစ်နေတာတွေဟာ တော်တော် များသတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်းမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပျံတော်မူ ခါနီး အိပ်ရာပေါ်ကနေပြီး ငွေမြှုပ်ထားတဲ့ မြေကြီးကို ကြည့်ကြည့်နေတာနဲ့ ဒကာတစ်ယောက်က တူးဖော်ယူသွားတဲ့အကြောင်းကို ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မြို့တစ်မြို့မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရတ်တရက် ပျံတော်မူပြီးမှ ဒကာ တစ်ယောက်ကို ပူးပြီး "မည်သည့် ဒကာမက အပ်ထားတဲ့ ငွေတွေ မည်သည့် နေရာမှာ ရှိပါတယ်, ပြန်ပေးလိုက်ကြပါ၊ သူ့မှာတော့ သစ်ပင်ကလေးတစ်ပင်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရပါတယ်"လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒုက္ခပါဘဲ ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော်က စိတ်သဘော ကောင်းပြီး ယုံကြည် စိတ်ချရလို့ ဒကာမက ရွှေငွေတွေကို သိမ်းထားဖို့ရန် အပ်နံ ထားဟန် တူပါတယ်၊ အဲဒီ ဒကာမပါ သေပြီး အဲဒီ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေအနား အဲဒီ ငွေတွေနဲ့ သွားနေဖို့ ကောင်းတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ဘုန်းကြီးအရင်က ကျောင်းထိုင်လုပ်သွားတဲ့ ဘုန်းကြီး ကတော့ အဲဒီ ကျောင်းဝင်းထဲက ကန်ပေါင်ရိုးမှာ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ညအခါ မဲမဲကြီး သွားနေတာကို မြင်ကြရသတဲ့။

မမွှဂုတ်။ ။အင်း…"**အရှင် ဘုန်းကြီးက တစ္ဆေအကြီး, နောက် ဘုန်းကြီးက တစ္ဆေအငယ်**"လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။အောက်ပြည် မြို့တစ်မြို့မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး သောလောက်သော ရောဂါဖြစ်နေလို့ ဒကာများလဲ လာ၍အိပ်ကြ, တောရွာက ဆွေမျိုးများလဲ လာ၍ အိပ်ကြတဲ့အခါ အားလုံးအိပ်ကြပြီထင်လို့ ဆွေမျိုးများကို နှိုးပြီး အထက်ဘုံပေါ်မှာ ငွေတွေရှိတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပါသတဲ့၊ အိပ်မပျော်တဲ့ မြို့က ဒကာများက "**ပြုစုတော့ ဒို့က, ပေးစရာရှိတော့ သူ့ဆွေမျိုး**"လို့ ပြောပြီး, ထို ဘုန်းကြီး မသေခင် အထက်ဘုံပေါ်တက်၍ ငွေတွေကို ယူကြပါရောတဲ့၊ ထို ဘုန်းကြီး ပျံတော်မူတဲ့အခါ စပါးကြီးမြွေ ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေနေတာတွေလို့ အခြားနေရာ သွားပို့သော်လဲ ဒီနေရာကိုဘဲ အတော်ကြာကြာ ပြန်ပြန်လာပါသတဲ့။

မမွှဂုတ်။ ။ချက်ချင်းသေပြီး မြွေအကြီးစား ဖြစ်နိုင်တာက ဘာသဘောလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။"**ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေ**"ဆိုတာ တစ်ခါတည်း ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်, အဲဒီ မြွေကတော့ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်မှာပေါ့၊ စာထဲမှာလဲ မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စွဲပြီးသေလို့ ဥစ္စာစောင့် မြွေကြီးဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ ပစ္စည်းတွေ များနေတာလဲ တွက်ခြေမကိုက်တဲ့ အပြင် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖို့ ပြိတ္တာဖြစ်ဖို့သာ များနေပါလား ကိုယ်တော်, လူတွေလဲ ပစ္စည်းစွဲ–ဆွေမျိုးစွဲနဲ့ ပြိတ္တာ (တစ္ဆေ) ဖြစ်ကြပါတယ်၊ သူတို့မှာတော့ သူတို့ ရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းမို့ စွဲလမ်းပါစေတော့, ဘုန်းကြီးများ စွဲလမ်းတာကတော့ နစ်နာချက်ဆိုးလိုက်တာ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အထက်နိုင်ငံမှာ ဆရာတော် အခေါ်ခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးကတော့ အပင့်အဖိတ် များသလောက် ပစ္စည်းကလဲပေါ, မလှူရက် မပေးရက်နဲ့ ပျံတော်မူတော့ သူတစ်ပါးထဲနေတဲ့ ကျောင်းကြီးဟာ တစ္ဆေခြောက်လွန်းလို့ နောက်ထပ် သံဃာတောင် တော်တော်နဲ့ မနေဝံ့ဘူးတဲ့။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလို ဆရာတော်များကလဲ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မမူကြဘဲကိုးနော်, ဘုန်းကြီးပျံ ကြော်ငြာများမှာတော့ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူချည်းပဲ၊

ယခုတော့ **"ပျံတော်မမူဘဲ လျှိုးတော်မူတာက အတော်များနေပုံရနေပါပြီကော"**။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီထက် ထင်ရှားတဲ့ စာတတ်ပေတတ် ဆရာတော်တစ်ပါးကတော့ ပစ္စည်းတွေ ချန်ထားခဲ့ပြီး ပျံတော်မူတဲ့အခါ တစ်နေရာမှာ သက်န်းခေါင်းမြီးခြုံပြီး လမ်းသွားနေတာကို အထင်အမြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်း ကိုယ်တော်တစ်ပါးက တွေ့ရပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အထင်အမြင်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတုန်းကိုယ်တော်, သူမြင်တဲ့အတိုင်းကော အမှန်ဖြစ်နိုင်မှာလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ဒီဂိုဏ်းကိစ္စတွေကို နားမလည်ပါဘူး၊ ခပ်ရွယ်ရွယ်တုန်းက **"ဓမ္မကထိက နာမည်ကျော်တစ်ပါးဟာ ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက်, ပြိတ္တာ(တစ္ဆေ) ဖြစ်နေတယ်"**လို့ ဂိုဏ်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောဖူးပါတယ်၊ သိပ် မထင်ရှားတဲ့ ဓမ္မကထိကတစ်ပါးလဲ အလားတူ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ဝတ္ထုတွေ အများကြီး ရှိမှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ရှိတာပေါ့ဘုရား, တပည့်တော် ငယ်ငယ်က အတော်ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးအတွက် အတော်ထင်ရှားတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ဒကာက အတော်ကောင်းတဲ့ စံကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်ပါတယ်၊ ကျောင်းမပြီးခင် ထိုဆရာတော် ပျံတော်မူတော့ ထိုတိုက်ရဲ့ ဆရာတော်ကြီးကို လှူလို့ ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းပေါ်မှာ တက်အိပ်တော့ ထိုမူလဘုန်းကြီးက ဖြစ်နေတဲ့ သရဲက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို လာပြီး ညှစ်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါကတော့ တစ္ဆေအဆင့်ထက်မြင့်တဲ့ သရဲမို့လို့ ဆရာတော်ကြီးကို တောင် နှိပ်စက်နိုင်တာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းမိုရ်လို့ အတော်ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးတော့ ပျံတော်မူပြီးနောက် ရက္ခစိုးဖြစ်နေကြောင်း သူ့ဆိုင်ရာ ဒကာမအား ပူးပြောလို့ သိရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တန်ခိုးတော့ ကြီးဟန်မတူဘူး၊ ပူးပြောရင်းက သူ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ဖူးတဲ့သူကို ဘယ်မှာနေတုန်းလို့ မေးပါသတဲ့၊(ဒီလိုမ သိနိုင်တာယောက်ပြီး တန်ခိုးမကြီးဘူးလို့ သိရပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝိနည်းမိုရ် ဖြစ်ပါလျက် တန်ခိုးသိပ်မကြီးတဲ့ ရက္ခစိုးလောက်တော့ ကျေနပ်စရာ မကောင်းနိုင်ဘူးကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းမှိုရ် ဆိုသော်လဲ သီလသာမန်လောက်သာ ပြည့်စုံသေးတာ ဖြစ်ရတော့ စိတ်နေစိတ်ထားက မဖြူစင်ရင် အထက်တန်း မရောက်နိုင်ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဆရာတော်, ဓမ္မကထိက, စာချ, ကျောင်းထိုင်, ဝိနည်းမှိုရ် အတော်စုံပြီ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ တိုက်သံဃာ(၅၀၀) လောက် ပျံတော်မူကြရင် ဘယ်လိုနေလိမ့်မယ် ထင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ တိုက်သံဃာပဲဖြစ်ဖြစ်, အခြားတိုက်သံဃာ ဖြစ်ဖြစ် ဝိနည်းတော် သီလကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေရင်တော့ လယ်တီဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒလင်္ကာအတိုင်း...

"အပါယ်ထိုထို, ဥဒဟိုသည်, နင်လို လူမိုက် သွားလမ်းတည်း၊ ငါလို လူမိုက် သွားလမ်းတည်း"ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာမေးပွဲတွေ ဝင်ပြီး စာသင်နေတဲ့ ကုယ်တော်လေးများ "အပါယ်ထိုထို ဥဒဟို"က မလွတ်နိုင်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးအနောက်တောင် မြစ်ဆိပ်အနီးမှာ ပေပင်ကျောင်းတိုက်လို့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးက ညအခါ သုသာန်သင်္ချိုင်းကြွပြီး တရားထိုင်လေ့ တရားဟောလေ့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တချို့တစ္ဆေများက ရိုရိုသေသေ တရားနာပြီး, တချို့ကတော့ မလေးမခံ့ လုပ်ကြပါသတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း သင်္ချိုင်းအတွင်းက ကိုယ်တော်ကလေးများရဲ့ သံပြိုင် ညဝါရွတ်သံကိုလဲ ကြားရပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးပဥ္စင်းတွေ လာပြီး ညဝါရွတ်ကြတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါကိုယ်တော်, တစ္ဆေဆိုရင် ညဝါတွေ ဘယ်မှာရတော့မှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘဝမခြားရင် ကျက်ပြီးသား စာတွေ ရနိုင်ပါသေးတယ်၊ ကျောင်းတိုက်တွင်းက ကိုယ်တော်များက အလွန်ဝေးသော သုသာန်လာပြီး ညအခါရွတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေပင်ဆရာတော်ကြွတဲ့ သုသာန်က မြို့အနီး သုသာန် မဟုတ်ပါ၊ ရှမ်းကလေးကျွန်းရွာတို့လို ရွာက သုသာန်မျိုးပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာတွေရနေရင် တစ္ဆေဖြစ်စရာ ရှိသေးရဲ့လားကိုယ်တော်၊ ဒီလိုလဲ စဉ်းစားဦးမှပေါ့။

တပည့်တော်။ ။လူတွေက စာအထင်ကြီးနေလို့ ခက်တာပဲဘုရား၊ စာသင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က စာမေးပွဲအောင်ပြီး **"ဂုဏ်ရှိဖို့, လာဘ်ရဖို့, နာမည်ကြီးဖို့"**ဆိုရင် စာတွေ ရွတ်ဆိုတိုင်း အနက်အဓိပ္ပာယ် စဉ်စားတိုင်း မသန့်ရှင်းတော့လို့ ထိုစာသင်နည်းကို **"မြွေဖမ်းမတတ်သော အလမ္မာယ်သမားရဲ့ မြွေဖမ်းနည်း"**လို့ (မူလပဏ္ဏာသ အလဂဒ္ဒူပမသုတ်မှာ)ဟောတော်မူပါတယ်၊ **"အလမ္မာယ်သမားဟာ မြွေကို အဖမ်းမတတ်၍ ခါးကိုကိုင်ပြီး ဖမ်းလို့ မြွေကိုက်ခံရသလို, စာသင်နည်းမတတ်၍ ထိုစာကြောင့် အကိုက်ကို ခံရတယ်"**လို့ မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ **"အဲဒီလို စာသင်မယ့်အစား စာမသင်ဘဲ အိပ်နေတာက ကောင်းသေးတယ်"**လို့လဲ အဋ္ဌကထာက မှတ်ချက်ပြုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှင်းစမ်းပါဦး ကိုယ်တော်, **"စာသင်တာနဲ့ အပါယ်ကျရတယ်"** ဆိုတာ မရှင်းသေးပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ဆိုတာ ပုထုဇဉ်နဲ့ အောက်တန်း အရိယာများအတွက် ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် နှစ်မျိုးသာ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ရင်ဖြစ်, မဖြစ်ရင် အကုသိုလ် ဖြစ်မှာပဲ, စာမေးပွဲ အောင်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ အများအားဖြင့် ဘာစိတ်ဖြစ်မလဲ၊ လိုချင်တဲ့ လောဘဇောက အကုသိုလ်စိတ် မဖြစ်ပေဘူးလား၊ လာဘ်လိုချင်တာ, နာမည်ကျော်ကြားချင်တာတွေကော အကုသိုလ် လောဘဇောစိတ်တွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ သာသနာပြုလိုတဲ့ဆန္ဒပါရင်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကုသိုလ်ဇော ဖြစ်စရာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အနည်းသားပါဘုရား၊ ကျေးရွာ ဆရာမိဘ ရဟန်းဒကာ ရှင့်ဒကာ-ဒကာမများက စာမေးပွဲအောင်တယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာကြတာလဲ အကုသိုလ် လောဘဇောတွေပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အကုသိုလ်တွေသာ များပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ သိန်းချီ၍ အကုန်ခံ ဆောက်ကြတဲ့ ကျောင်းဒကာကြီးတွေက သူတို့ ဆရာတော်ကို (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)ဘွဲ့ ရအောင် ကြိုးစားကြတာလဲ အဲဒီ အတ္တဇောတွေချည်း ဖြစ်မှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။အဘိဓမ္မာသဘောဆိုတာ မျက်နှာမလိုက်ဘူးဘုရား၊ လောဘမှန်ရင် တိရစ္ဆာန်မှာ ဖြစ်ဖြစ်, လူမှာ ဖြစ်ဖြစ် လိုချင်တဲ့သဘော သာယာတဲ့ သဘောချည်းပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခက်ကုန်ပြီ **ဦးဇနက**ရေ… ကုသိုလ်ထင်လို့ လုပ်နေကြတာတွေဟာ အကုသိုလ်ဖက်က များနေရုံမက တစ္ဆေ ပြိတ္တာဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေကလဲ စာတွေ့သာမက, ငါတွေ့ကလဲ မနည်းပါလား၊ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်သက်သာအောင် ကောင်းရာ, မြတ်ရာ ရောက်တဲ့ ဝတ္ထုကလေးများ မကြားတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သုံးနှစ်လောက် လူတွေ့မခံဘဲ တရားအားထုတ်တော်မူတဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပျံတော်မူတဲ့ ညမှာ ပုညရှင်နဲ့ ဥမင်သုံးဆယ် တောင်တန်း တစ်ရပ်လုံး အလင်းရောင်တွေ ပြန့်နေတယ် ဆိုတာကို ပြောခဲ့ပြီနော်၊ တပည့်တော်ရဲ့ဆိုင်ရာ စာချဆရာတော်တစ်ပါး ပျံတော်မူခါနီး မေ့သွားပြီး သတိရလာတဲ့အခါမှာ အစိမ်းရောင်ခြယ်ထားသော တိုက်ဗိမာန်အတွင်းမှာ ဆရာတော်ကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုလဲ အကောင်းဖက်က ရှိရဦးမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ရှိနိုင်ပါတယ်–ရှိနိုင်ပါတယ်, သာသနာတော်ကြီးကိုက မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့ သာသနာတော် ဖြစ်ပါတယ်၊ အထက်ရောက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်က ပြန်၍ကြားဖို့ တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းလို့သာ မကြားရ–မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ သေပြီးတဲ့နောက် လားရာဂတိက **"ငရဲ–ပြိတ္တာ–တိရစ္ဆာန်–လူ–နတ်ဗြဟ္မာ"**လို့ ငါးဌာန ရှိရာတွင် ပြိတ္တာတွင် ပါဝင်သော တစ္ဆေ, ပြန်ပြောနိုင်တဲ့ လူတချို့နဲ့ အောက်နတ်တချို့သာ သိခွင့်ရှိပါတယ်၊ အခြားဂတိရောက်နေသူများကိုတော့ သိနိုင်တဲ့ အခွင့်က အလွန်နည်းပါတယ်, ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းကတော့ ဘုရားရှင်ကလဲ ဟောပြတော်မူလို့ အထက်အောက် ရောက်သူများကို သိခွင့်ရသည့်အတိုင်း ပါဠိတော်မှာ တွေ့ကြရပါတယ်၊ ထိုပါဠိတော်မှာ ငရဲ-တိရစ္ဆာန်-ပြိတ္တာနဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းကိုပါ ဟောတော်မူတာဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အလွန် ဖတ်ထိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင်တော့ အကြောင်းမကောင်းလို့ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ ဖြစ်ရတာကို လက်တွေ့သိရရင်တော့ အကြောင်းကောင်းအောင် ပြင်ဖို့သာ တပည့်တော်တို့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, သာသနာတော် တစ်ရပ်လုံး မျက်စိလည်၍ အမှားလမ်း သွားခဲ့လို့ ငွေကုန် လူပန်းဖြစ်သလောက် အကျိုးမရတာကို သိရရင် သာသနာတော် မူရင်းအတိုင်း ဖြစ်နိုင်တဲ့အခါ မျက်စိလည်ပျောက်၍ လမ်းမှန်ရောက်ဖို့ သေချာတာမို့ **"ဘုရားသာသနာတော်, ဖွင့်ဖော်သင့်ကြောင်း, အခွင့်တောင်းသည်"**ဟု လျှောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်စကား ကြားရတော့ ပခုက္ကူဆရာတော်ရဲ့ ဩဝါဒကို သွားပြီး သတိရတယ်ကိုယ်တော်, မုဆိုးတစ်ယောက် ခွေးတွေနဲ့ သားကောင် လိုက်တုန်း မျက်လုံး ဆူးခက်နဲ့ ငြိလို့ မျက်လုံးထွက်လာတဲ့အခါ သားကောင် မျက်ခြေပြတ်မှာစိုးလို့ မျက်လုံးကို အတွင်းအပြင် မကြည့်အားဘဲ ပြန်ပြီး တပ်ထားလိုက်တာ မြင်တဲ့ဖက်က အတွင်းဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီနေ့ကပဲ သွားစိုက်ရာမှာ သွားစိုက်ဆရာနဲ့ စကားပြော မတည့်လို့ ဆရာက ခွေးသွားကို စိုက်ပေးလိုက်သတဲ့၊ သားကောင်ရမှ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်တဲ့အခါ မျက်လုံးတစ်ဖက်က ဗိုက်ထဲက မစင်တွေ မြင်နေပြီး, ခွေးသွားကလဲ မစင်ကိုချည်း စားချင်နေပါသတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, အဲဒီ ဥပမာကို ဆရာတော် ပြောပြီးတဲ့အခါ **ဦးပဥ္စင်းတို့လဲ သာသနာတော်ကို ဝင်လာတဲ့အခါ မျက်စိတပ် မမှားကြစေနဲ့, သွားစိုက်လဲ မမှားကြစေနဲ့, ဂုဏ်တို့ လာဘ်တို့ကို လိုချင်တဲ့ မျက်စိတပ်မိရင် အဲဒီ ဂုဏ်လာဘ်မစင်ကို အစိုက်မှားတဲ့ သွားက စားချင်လာလိမ့်မယ်**"လို့ဩဝါဒ ပေးတော်မူပါတယ်၊ မိန့်တော်မူလိုရင်းက**"ဂုဏ်လာဘ်ကို မလိုချင်နဲ့ ကုသိုလ်ကိုသာ လိုချင်ပြီး ကုသိုလ်များများရဖို့ ကြိုးစားကြ**"လို့ မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဘယာရာမဆရာတော်ကလဲ **"ဂုဏ်လာဘ်ရအောင် ဒကာ–ဒကာမတွေ အနား အမြီး မနံ့ကြနဲ့"**လို့ မိန့်တော်မူတယ်မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ခွေးရဲ့ အမြီးနံ့ခြင်းကို သက္ကတက **"သွာဘတ္တိ (ဆွာဘတ္တိ)"**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ **"ဆွာ–ခွေး၏၊ ဘတ္တိ–သခင်ကို ခစားခြင်း"** ဆိုဟာ ခစားနေတဲ့ သခင်ထံက စားစရာကလေးရအောင် အမြီးနံ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတယ်, **"ဦးပဥ္စင်းတို့လဲ ဒကာ–ဒကာမတို့အထံက သူတို့ ပစ္စည်းကလေး လှူချင်အောင် ဒကာ–ဒကာမတွေကို မခစားကြနဲ့, အမြီးမနံ့ကြနဲ့"** လို့ ဩဝါဒပေးတော်မူပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ဆရာများ ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဆရာတော်နှစ်ပါးရဲ့ ဩဝါဒ တွေဟာ အခိပ္ပာယ် ထပ်နေတာပဲ၊ ယခုခေတ်တော့ **"သွာဘတ္တိ"**လုပ်ပြီး မျက်စိအတပ်–သွားအစိုက်မှားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တော်တော်များများ ရှိကြမှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။လူရော ရှင်ပါ ဘာသာရေးကိစ္စ၌ အမှားမှား အယွင်းယွင်း လုပ်နေကြပေမယ့် သာသနာတော်ကြီးက တည်မြဲတည်ပြီး ဂုဏ်ရှိမြဲ ဂုဏ်ရှိနေတယ် ဆိုရင်တော့ ပြုပြင်ဖို့ရန် စဉ်းစားစရာတောင် မလိုပါဘူး ဘုရား၊ ယခုတော့ သာသနာတော်က တဖြည်းဖြည်း ဂုဏ်ငယ်လာတယ်၊ ဂုဏ်ငယ်ရုံမက သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်အရေအတွက်လဲ မြို့ရော ကျေးရွာတိုင်းမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် နည်းနည်းလာတယ်၊ အရေအတွက် နည်းရာက တချို့ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းထိုင်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တောင် မရှိတော့ လို့ သာသနာတော်အသက်ဖြစ်တဲ့ ဝိနည်းလဲ နားမလည်ကြတဲ့ တောထွက် ကြီးတွေ ကျောင်းထိုင်နေကြရပြီး များစွာသော ကျေးရွာကျောင်းတို့မှာ သင်ပြနိုင်သော ကျောင်းဘုန်းကြီး မရှိလို့ သာသနာ အညွန့်အညှောက် ဒါယကာ အညွန့်အညှောက်ဖြစ်သော ကျောင်းသားသူငယ်များ မရှိတာလဲ အတော်ကြာခဲ့ပြီး ထိုအညွန့်အညှောက် မပေါက်ရင် သာသနာတော် သစ်ပင်ကြီးများလဲ ရပ်တိုင်းရွာတိုင်းမှာ ပေါက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ၊ ဒီအတိုင်းသွားရင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ သစ်ပင်ကြီးနဲ့တူတဲ့ သာသနာတော်ကြီး ကွယ်တော့မည်မှာ နှစ်ကြာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိနိုင်တယ် မဟုတ်လားဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ… ကိုယ်တော် တွက်ပြတဲ့ အကြောင်းတွေ ကြားရတော့ တပည့်တော်လဲ အများကြီး ဝမ်းနည်းလာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားပွဲ– ကျောင်းပွဲ–ရဟန်းခံ ရှင်ပြုပွဲ–တရားပွဲနဲ့ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲ, အစိုးရနဲ့ အသင်းတွေကလုပ်တဲ့ ပါဠိပထမပြန်တွေကတော့ နှစ်စဉ်မှန်မှန် သာသနာ ပြုလို့ နာမည်ခံပြီး လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ နာမည်ခံတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ သာသနာတော်ကြီးဟာ မိုးထိနေစရာပေါ့, ယခုတော့ သာသနာတော်ကြီးဟာ လျော့ရင်း လျော့ရင်း လှုပ်လှုပ်ပြီး လှုပ်လေ–မြုပ်လေ ဖြစ်နေပုံကိုသာ ကြည့်ပေတော့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့် ဒီလို လျော်ရင်း နစ်နေရတာတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အများစုက ဘုရားစစ်–တရားစစ်–သံဃာစစ်ကို မမြင်ကြလို့ပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှင်းပြပါဦး ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော့်စကားက ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ကြားဖူးတဲ့ ရှေးစကားတစ်ရပ် ရှိပါတယ်၊ **"ဘုရားအစစ်ကို စေတီ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များက ကွယ်ထားတယ်, တရားအစစ်ကို ဓမ္မကထိကများရဲ့ ဟောတရားက ကွယ်ထားတယ်, သံဃာအစစ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးများက ကွယ်ထားတယ်"** ဒီလို ကြားဖူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်စကားက ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့, နားကြားလို့ မကောင်းဘူး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ပထမ ကြားတုန်းက တပည့်တော်လဲ နားမခံသာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားလိုက်တော့ အဟုတ်သားပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ စကားဟာ အမြော်အမြင်ပြည့်ဝတဲ့ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းရဲ့စကား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဘုရားအစစ် ကွယ်ထားပုံ

များစွာသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာအောင် ပါရမီဖြည့်ပြီးမှ ဖြစ်တော်မူလာရတဲ့ဘုရား, ပါရမီတော်အဟုန် တစ်ကိုယ်လုံးထုံပြီး အလွန်သပ္ပာယ်တော်မူတဲ့ဘုရား, ထိုသပ္ပာယ်သော ရုပ်တော်ဝယ် မေတ္တာတော် ကရုဏာတော် ဉာဏ်တော်ကြီးဖြင့် အလွန်တင့်တယ်တော်မူသော ဘုရား, သတ္တဝါတို့ကို တရားထူးရအောင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီး စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်အထိ မနားမနေ တရားဟောတော်မူတဲ့ဘုရား၊ ဒီလို သက်တော်ထင်ရှားဘုရားကို မမှန်းနိုင် မမျှော်နိုင်ကြဘဲ, ရုပ်ပုံ–ရုပ်ပွား–ဆင်းတု–စေတီတော်များကိုသာ အများစုက "ကိုးကွယ်ရာဘုရား"လို့ ထင်နေခြင်းဟာ ဘုရားအစစ်ကို ရုပ်ပုံ–ရုပ်ပွားတော် စသည်က (မမြင်အောင်) ကွယ်ထားသလို ဖြစ်တာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရုပ်ပုံ–စေတီတော်ကို ဘုရားအစစ်လို့ တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ထင်ကဲ့ကြတာပဲနော်, ဆရာကောင်းများရဲ့ ဟောပြမှုကို မနာခံရတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုဟာလဲ တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အသိနဲ့ သိပ်ပြီး ကွာကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဘုရားအစစ်ကို မသိရတော့ ကိုးကွယ်မှုလဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ, ဆွမ်းတော်တင်မှုစသော ဒါနမှုလဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ, ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာကိုလဲ မပွားများတတ် ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ဘုရား၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်သမျှတွေဟာ အကျိုးပေးတော့လဲ တော်ရုံလျော်ရုံသာ အကျိုးရမှာပါပဲ, လုံးလုံးအကျိုး မရတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ သို့သော် ပွဲလမ်းသဘင်တွေနဲ့ ပူဇော်မှုမျိုးကတော့ အကျိုး မရရုံတွင်မက အပြစ်တောင် ရကြဦးမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**ဝိသာခါ**ရဲ့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတိုက်ကြီး ရေစက်ချတုန်းက **ဝိသာခါ** ကိုယ်တိုင် သီချင်းဆိုပြီး က–တယ်ဆို မဟုတ်လား, ဒက္ခိဏာသာခါ မဟာဗောဓိကို သီဟိုဠ်ကျွန်း ပင့်တုန်းကလဲ အတီးအမှုတ်တွေနဲ့ ပို့ကြ–ကြိုကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော်က ဘာ့ကြောင့် **"အပြစ်တောင် ရဦးမှာ"**လို့ ပြောနိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။**ဝိသာခါ**ဟာ ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးချိန်က ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ ဂါထာငါးပုဒ်ဖြင့် ဥဒါန်းကျူးတာပါဘုရား၊ ဒီလိုအသံထုတ်ပြီး ဥဒါန်းကျူးတာကိုပင် တချို့က သီချင်းဆိုတယ်ထင်လို့ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ကြတော့ ဘုရားရှင်က **"သီချင်းဆိုတာ မဟုတ်, သူ့ဆုတောင်း ပြည့်ဝ၍ ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဥဒါန်းကျူးတာ ဖြစ်တယ်"**လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်၊ ကလဲ မကပါဘူး၊ (ဓမ္မပဒ ပုပ္ဖဝဂ်, ဝိသာခါဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။)

ဒက္ခိဏာသာခါ မဟာဗောဓိကို သီဟိုဠ်ကျွန်း ပင့်တုန်း–ပို့တုန်းကလဲ စိတ်အားတက်ကြွစေနိုင်တဲ့ အတီးအမှုတ်တွေသာ ပါတာပါ, ယခု ဘုရားပွဲများလို တဏှာရာဂတိုးပွားစေနိုင်တဲ့ မင်းသား–မင်းသမီး–လူရွှင်များရဲ့ သီချင်းမျိုး အက အခုန်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော် ကျောင်းသားတုန်းက အိမ်တော်ရာဘုရားပွဲ အငြိမ့်ကို အဖေနဲ့အတူ သွားကြည့်ပါတယ်၊ မင်းသမီးက မမြရွှေ,မင်းသားလုပ်တဲ့ လူရွှင်က **မောင်ဓာတ်ခိုး**တဲ့၊ သူက…

"ဗာရာဏပြည့်ရှင်, ဘုရင် မောင်ဓာတ်ခိုး…
လေးတောင်ပြည့်တဲ့ ခန်းသာလယ်မှာ, ငါးတောင်ပြည့်တဲ့
ခန်းသာလယ်မှာ"တဲ့။

ကောင်းသေးလား ကိုယ်တော်, နာမည်ကြီးတဲ့ အိမ်တော်ရာဘုရား ပူဇော်ပွဲမှာ ရွတ်လိုက်–ဖတ်လိုက်တဲ့ တရားသံတွေ, သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားကိုသာ မြင်ကြလို့ မှန်းမျှော်နိုင်ကြလို့ရှိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလို

ဘုရားပွဲမျိုး လုပ်ရက်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယခုတော့ သက်တော်ရှိတဲ့ ဘုရားအစစ်ကို သက်တော်မဲ့တဲ့ ရုပ်ပွားတော် စေတီတော်တို့က ကွယ်ထားတဲ့ အတွက် ယဉ်ကျေးစွာ ပူဇော်ရမယ့်အချိန်မှာ ဘာသာခြား–နိုင်ငံခြားလူတွေ အထင်သေးအောင် ရိုင်းစိုင်းစွာ စော်ကားလိုက်ကြတာပါပဲ ဘုရား။ (ယဉ်ကျေးစွာ ပူဇော်နည်းကို အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း၌ ပြထားပြီ။)

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီလို ကိစ္စတွေ ကြည့်ပြီး ရှေးပညာရှိကြီးများက**"သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားအစစ်ကို စေတီ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များက ကွယ်ထားတယ်"**လို့ ဆိုပေတာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, **"တရားအစစ်အမှန်ကို မမွှေကထိက တချို့ရဲ့ တရားက ကွယ်ထားတယ်ဆိုတာနဲ့ သံဃာအစစ် သံဃာအမှန်ကို ယခု ဘုန်းကြီးများက ကွယ်ထားတယ်"**ဆိုတာကိုလဲ ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ သိနိုင်ပါတယ်၊ ယခုအခါမှာ ဒါလောက်တွင် မကသေးဘူး၊ အရိယာသံဃာ အစစ်လို့ မဆိုနိုင်သော်လဲ သမ္မုတိသံဃာတွင် ပါဝင်တဲ့ သံဃာများကို ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းတွေက ကွယ်လာလို့ ရိုးရိုး ဘုန်းကြီးထဲကတောင် ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်း ထောင်လာကြပြန်ပြီ။

မမွှေဂုတ်။ ။**"ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်း"**ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်, ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်မှာ ဝိဇ္ဇာဆိုင်ရာ ဂိုဏ်းဆိုင်ရာတွေ ဝင်ကြ ထွက်ကြတယ်ဆို မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, အဲဒီ ဒကာများက ဝိဇ္ဇာတွေ ဂိုဏ်းတွေနဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက တပည့်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ မန္တလေး ဒကာ**တင်မောင်**တို့နဲ့ ရန်ကုန် ဒကာ **ထိန်ဝင်း**တို့ပါ။

မမွှေဂုတ်။ ။သူတို့က ဝင်ထွက်နေကြတော့ ကိုယ်တော့်ကိုလဲ ဂိုဏ်းဝင်လို့ မထင်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ထင်ရုံတင် ဘယ်ကမှာလဲ, တချို့က **"ဆရာတော် ဦးဇနက ဂိုဏ်းထဲ မဝင်ဘူးလား"**လို့ တိုက်ရိုက်မေးကြပါသတဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ဒီစကား ကြားရတော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။**"ဝိဇ္ဇာတို့ ဂိုဏ်းတို့ အကူအညီရအောင် ဘုန်းကြီးက ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးအလုပ်က လမ်းမှန်လို့ ကူညီနိုင်ရင် သူတို့ ဘာသာ ကူညီကြမှာပါ"**လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲ…ရှင်းတယ်ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော့်ဘာသာ သာသနာတော် အလုပ်ကိုလုပ်လို့ အထမြောက်နေတဲ့ဥစ္စာ, တချို့က “ဝိဇ္ဇာက (မ) လို့–နတ်ကို အားကိုးသည့်အတွက် နတ်က (မ) လို့”ဟု မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောကြတယ်၊ ခုတော့ ရှင်းသွားတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။နတ်များကိုတော့ မေတ္တာပို့တဲ့အခါ အထူး ပို့ပါတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိရှိ ဝိနည်းကို ဂရုစိုက်နေကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာများကိုတော့ သူတို့တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထင်မကြီးတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောပါ ကိုယ်တော်, ပြောပါ ပြောပါ၊ တချို့က နတ်ကို အထင်ကြီးသင့်တာထက် ပိုပြီး အထင်ကြီးကြလွန်းလို့။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်မှာ ကျောင်းဆောက်ဖို့ကိစ္စ ကြုံလာရင် ဆိုင်ရာနတ်များကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး ထိုနေရာ၌ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများကို ပယ်သင့်က ပယ်ရပါတယ်၊ အခြားလွတ်လပ်သောသစ်ပင်များကို ရွှေ့နေကြဖို့လဲ ပြောရပါတယ်၊ နေစရာလုံးလုံးမရှိရင် အိပ်မက်ပေးကြပါ၊ နေစရာလုပ်ပေးပါ့မယ်လို့လဲ ပြောပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ကျောင်းဆောက်ဖို့ရန် လျှောက်ထားသူမရှိဘဲ နောင်အခါ ကျောင်းနေရာဖြစ်ဖို့ မှန်းပြီး ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဖယ်ဖို့ စီမံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စီမံတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထိုသို့စီမံပြီး သစ်ပင်အလုပ်သမားများက သစ်မြစ်တွေဖြတ်ကြ–တူးကြတဲ့အခါ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကျတော့ မနီးမဝေးအိမ်က ဒကာမက “ညက သစ်ပင်ပေါ်က ကယ်ကြပါဦး”လို့ အော်သံကြားရတယ်လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒကာမက “နတ်ကလေးတွေကို သနားစရာကောင်းတယ်”လို့ ဆိုလိုတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအသံကို အနီးအပါးကိုယ်တော်များကို ကြားကြသလားလို့ မေးတော့လဲ “ဘယ်သူမှ မကြားဘူး”တဲ့၊ ဒါပေမယ့် “ကျောင်းဒကာမရှိသေးဘဲ ငါက သစ်ပင်ကို ကြိုတင်ပြီး ဖယ်တာတော့ မကောင်းသေးဘူး”လို့ တွေးပြီး “သစ်ပင်ကို မခုတ်ကြ–မတူးကြသေးနဲ့”လို့ ပြောထားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ မဖယ်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုအမြစ်တွေ မဖြတ်–မတူးဘဲ ရပ်ထားတုန်းမှာ ကျောင်းတိုက်နဲ့ သိပ်မဝေးသော အိမ်တစ်အိမ်က ဒကာမကြီးက **"သစ်ပင်ပေါ်က အော်သံကြားတယ်"**ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ပြောပြန်ပါသတဲ့၊ **"အဲဒီ ညောင်ပင်ကြီးက ဘိုးတော်လက်ထဲက ညောင်ပင်ဖြစ်တယ်၊ နေတဲ့ ရုက္ခစိုးကြီးက သောတာပန်"**လို့ ပြောပြန်ပါသတဲ့၊ ဒီအကြောင်းကို တပည့်တော်အား တချို့ကိုယ်တော်များက လျှောက်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်က သိပ်ပြီး ကြောက်မသွားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နံနက်စောစော ဩဝါဒပေးနေကျ အချိန်မှာ မိမိ စိတ်ကူးပုံ ကြားသိရပုံတွေကို သံဃာများအား ပြောပြပြီးတော့ **"ဘုန်းကြီးက ဒီညောင်ပင်ကြီးကို အခု မဖယ်သေးဘူး"**လို့ ကြံပြီး ရပ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တောပြောတောင်ပြော ပြောနေတဲ့မိန်းမတွေက **"ငါတို့ပြောလို့ ကြောက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးကို မခုတ်ဝံ့တော့ဘူး"**လို့ အထင်သေးကာ သူတို့ ဝါဒဖြန့်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် **"ဒီသစ်ပင်ကို ဆက်လက်ပြီး လဲသည်အထိ ကပ္ပိကြ"**လို့ အမိန့်ပေးရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အင်း...ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းထောင်တာထက် ယခု ဒကာ–ဒကာမ အလာများအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက် တည်ဖို့ရန် ကမ္မဋ္ဌာန်းသင်တန်း တက်နေကြတယ်လို့ ကြားရပြန်တယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားပဲ စဉ်စားကြည့်ပေတော့လေ၊ တပည့်တော်တို့ သာသနာတော်ကို **"အမြီးကန့်တ် ခေါင်းကန့်တ်"**နဲ့ ပြုတ်လု ပြုတ်လု ဖြစ်နေရာမှာ **"အတွင်းကဖျက် အပြင်ကဖျက်"**နဲ့ ဝိုင်းဖျက်နေကြပြီ ဖြစ်လို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာ–ဒကာမများလဲ ဘာသာရေး မျက်စိလည်နေကြတာဟာ အပြစ်မတင်သာတော့ဘူး။

မမွဂုတ်။ ။ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်က **"ဘုရားသာသနာတော်, မူရင်းပေါ်အောင်, ဖွင့်ဖော်သင့်ကြောင်း , အခွင့်တောင်းသည်"**လို့ လျှောက်ခဲ့ကာ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။သာသနာ ကိစ္စတိုင်းမှာ ဆရာရော–ဒကာပါ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေကြသော်လဲ **"သာသနာတော်ကြီးက မဆုတ်ယုတ်ဘဲ ခိုင်မြဲပြီး**

ဂုဏ်သရေလဲရှိ တရားရမြဲ ရနေတယ်"ဆိုရင် စဉ်းစားဖွယ် မလိုပါဘူး၊ ယခုတော့ ကမ္ဘာများစွာ ပါရမီတွေကို ဖြည့်တော်မူပြီးမှ တည်ထောင်ရတဲ့ သာသနာတော်သဘောကြီး ရေတိမ်နစ်ရာမှာ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ထမ်းလိုတဲ့ ဘုရားသားတော်တွေနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ကိုးကွယ်လိုတဲ့ ဒကာ–ဒကာမတွေပါ ငွေကုန်လူပန်းနဲ့ ဗရမ်းဗတာဖြစ်ပြီး နစ်ကုန်မှာစိုးလို့ မူရင်းကစပြီး ပြင်ဖို့ရန် စိတ်ကူးရတာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ဖော်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အလိုတော်ကျအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ပေါ့ဘုရား။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အလိုတော်က ဘယ်လိုတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဝိနည်းပညတ်တော်မူတဲ့ အခါတိုင်းမှာ "**သဒ္ဓမ္မဋ္ဌိတိယာ=သူတော်ကောင်းတရားဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီး၏ မြဲမြံခိုင်ခံ့တည်တံ့ဖို့ အကျိုးငှာ၊ သိက္ခာပဒံ ပညပေဿာမိ=သိက္ခာပုဒ် ဝိနည်းကို ပညတ်တော်မူအံ့**"ဟု မိန့်တော်မူလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အလိုတော်မှာ ဝိနည်း(သီလ)ကို ကျင့်ကြစေလိုတဲ့ ဆန္ဒတော်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပြီ–ဟုတ်ပြီ, ဘုရားရှင်ရဲ့အလိုတော်ပေါ်ပြီ၊ သံဂါယနာတင်တော်မူကြတုန်းလဲ "**ဝိနယော နာမ သာသနဿ အာယု=ဝိနည်းဆိုတာ သာသနာတော်ရဲ့ အသက်ဖြစ်တယ်**"လို့ မိန့်တော်မူပြီး, ဝိနည်းပိဋကတော်ကို ပထမဆုံး သံဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ကြပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, "**ဝိနယေ ဌိတေ သာသနံ ဌိတံ=ဝိနည်းတည်လို့ရှိရင် သာသနာတော် တည်တာပဲ**"လို့ အဋ္ဌကထာဆရာများလဲ မိန့်တော်မူပါတယ်။

ခမ္မဂုတ်။ ။"**ဝိနည်းတည်**"ဆိုတာ ဘယ်လိုတည်တဲ့ အတည်လဲ ကိုယ်တော်၊ စာအုပ်ထဲမှာ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ရေးထားလို့ ပုံရိုက်ထားလို့ တည်တဲ့ အတည်ကို ဆိုလိုတာလား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ဘုရား, "**ဝိနည်းပါဠိတော်ရော အဋ္ဌကထာရော လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်တို့ သန္တာန်မှာ ဟည်ရှိတာကို ဝိနည်းတည်တယ်**"လို့ ခေါ်တာပါ။

မမွဂုတ်။ ။ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကို **"လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်"**လို့ ခေါ်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အာပတ်သင့်မှာကို ရှက်တဲ့အတွက် အာပတ်မရှိအောင် စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို **"လဇ္ဇီ"**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ (လဇ္ဇာ ယဿ အတ္ထီတိ လဇ္ဇီ=အကြင်သူ့မှာ အာပတ်သင့်မည်မှ ရှက်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုသူ့ကို **"လဇ္ဇီ"**လို့ ခေါ်၏တဲ့ ဘုရား။)

မမွဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါပြီကိုယ်တော်, ဒါ့ကြောင့် ရှေး မထေရ်မြတ်တို့ကလဲ **"အနာဂတေ သာသနံ လဇ္ဇီ ရက္ခိဿတိ, လဇ္ဇီ ရက္ခိဿတိ=အနာဂတ်ကာလ၌ သာသနာတော်ကို လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်, လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်, လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်"** လို့ သုံးကြိမ် ကြွေးကြော်တော်မူခဲ့တာပဲ၊ (ပါရာဇိကအဋ္ဌကထာ, စတုဗ္ဗိဓ ဝိနယကထာ။)

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, ဒါ့ကြောင့် သာသနာတော်ကို မှုရင်းပေါ်အောင် ပြုပြင်တဲ့အခါ ဝိနည်းကို ပြန်၍ စောင့်ရှောက်ကြအောင် ဖော်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ လူမှာ ဘုရားတည်–ကျောင်းဆောက်–အလှူကြီးပေးတဲ့ ဒါနမျိုး မတတ်နိုင်စေကာမူ ငါးပါးသီလကို လုံခြုံရင် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးမဖြစ်ရင် အပါယ်မကျနိုင်သလို, ရဟန်းတော်များမှာလဲ စာမတတ်–စာမေးပွဲမအောင်–တရားမဟောတတ်–စာချဆရာ–ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ–မလုပ်တတ်ချင် နေပါစေ, ဝိနည်းသီလနဲ့ ပြည့်စုံသော လဇ္ဇီသူတော်ကောင်းဖြစ်ရင် အပါယ်မကျနိုင်ပါဘူး။

လူမှာ ဒါနကြီးတွေ ရှိနေသော်လဲ ငါးပါးသီလမှ မလုံခြုံရင် ပါဏာတိပါတ တစ်ခုနဲ့လဲ အပါယ်ကျနိုင်, အရောင်းအဝယ် ကိစ္စမှာ လိမ်လည်လှည့်ပတ်တဲ့ မုသာဝါဒနဲ့ အဒိန္နာဒါန စသည် မလုံခြုံရင် အပါယ်ကျနိုင်သလို, ရဟန်းတော်များမှာလဲ ဝိနည်းသီလ မလုံခြုံရင် အပါယ်ကျနိုင်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဟုတ်ပြီကိုယ်တော်, **"အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေက"**ဆိုတာလို ဘွားဘွားကြီး ပေါ်နေပြီ၊ ပြအပ်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေတွေဟာ စာတတ်သူ–ဓမ္မကထိကဖြစ်သူ–စာချသူ–စာမေးပွဲအောင်သူ–ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါလျက် တစ္ဆေဆိုတဲ့ ပြိတ္တာဘဝမှာ ဖြစ်ရတာဟာ ဝိနည်းကို မလေးစား, မလုံခြုံကြလို့ဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ကေန်ပေါ့ဘုရား၊ ယခုအခါ သာသနာတော်ကြီး အရည်အချင်း ရော အရေအတွက်ပါ လျော့လာတာလဲ ဝိနည်းမကျင့်ကြလို့သာ ဖြစ်ပါ တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သာသနာတော်ကို အရင်းပေါ်အောင် ဖော်ရင် ဝိနည်း ကျင့်ကြဖို့ ဖော်ရမှာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုလို ဝိနည်းသိက္ခာ ဗရမ်းဗတာ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လို ဖော်ရမှာလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော့် ကျောင်းတိုက်မှာ သံဃာတွေ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားနေတာ အလှူဒါနတွေ တိုးပွားနေတာဟာ မျက်မြင်မဟုတ်ပါလား၊ အဲဒီလို တိုးပွားတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ဝိနည်းကို အဓိကထားလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားလဲ သိမှာပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"ဤကျောင်းတိုက်၌ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ, ဝိနည်းလေးစား ဖို့က ဒုတိယ"**လို့ ဆောင်ပုဒ်အစဉ်အတိုင်း ဝိနည်း ဂရုစိုက်ဖို့ဆိုတာ သိပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။**"သံဃာမှန်သမျှ ဂရုစိုက်ရမည်"**ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံကို ကျေးရွာဆရာသမားများက အလွန်နားဝင်ချိုဟန် တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မိမိတို့ရဲ့ ရှိသမျှ လက်ကျန် တပည့်ကလေးတွေကို တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ ပို့ကြတော့တာပဲ၊ တပည့်တော်ကလဲ **"ဒို့ကျောင်းက ဂိုဏ်းဂဏ မရွေးဘဲ ဘုရားအလိုတော်ကျ နေထိုင်ကြရမယ်"**လို့ ဆိုတော့ နဂိုက ဂိုဏ်းရွေးတဲ့ ဆရာသမားများလဲ သဘောကျပြီး တပည့်တွေကို ပို့ကြတော့တာပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိနည်းကို မူထားတဲ့အတွက် ဆရာသမားများ အများစုက အလွန်နှစ်သက် ကျေနပ်ကြဟန် တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝိနည်းကို မူထားရမှာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့က ပြင်မရအောင် လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ, သူတို့အတွက် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။

တပည့်တော်။ ။သူတို့လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ရင် ဆိုင်ရာ ဝိနည်းကံ အတိုင်း ကုစားကြပေါ့ ဘုရား၊ ကုလဲ မကုစားနိုင်, ကောင်းကောင်းလဲ မနေနိုင် ရင်တော့ **"အပါယ်ထိုထို ဥဒဟိုသည်"** ဆိုတဲ့ လယ်တီဆရာတော်ရဲ့ လင်္ကာအတိုင်း သွားကြရမှာပေါ့၊ သူတို့ကို စဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊

နောင်လာနောက်သားတို့ အတွက်သာ "**ကုသိုလ်များများ လိုချင်မှ သာသနာတော်ကို ဝင်ခဲ့ကြပါ**" ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို အများသိအောင် ကြွေးကြော်ရမှာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စမှာ အစိုးရလဲပါ, တိုင်းသူပြည်သားလဲပါမှ ဖြစ်နိုင်မှာပါ ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော့်ဆိုင်ရာလောက်နဲ့တော့ မလွယ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ဒီလို ပါကြမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် "**ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်သည် ဤမျှလောက် နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်ရုံဖြင့် ဒါလောက် မနိမ့်ကျသင့်သေးဘူး, ပြန်တက်လာရဦးမယ်**" လို့ ယူဆပြီး "**ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ဘုန်းတော် ကံတော် အရှိန်ပါ(တစ်နည်းနည်းဖြင့်) ကူညီလာပါလိမ့်မယ်**" လို့ ယူဆပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အယူအဆက ခေတ်မမီလိုက်တာ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ခေတ်မမီဘူးလို့ ယူဆတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပွဲကြည့်အနေနဲ့ ဘေးကကြည့်ပေါ့ ဘုရား, တပည့်တော်ကတော့ သာသနာတိုးတက်မယ့် ဓာတ်လမ်းကို တပည့်တော့် ကျောင်းတိုက်မှာ အစမ်း က–နေတာပဲ၊ ဒီဓာတ်ကို ပရိသတ် အတော်များများက သဘောကျပြီဆိုရင် အစိုးရလဲ ပါဝင်လာရမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အခု အစမ်း က–ကြည့်တော့ ဟန်ပုံရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကြည့်ရသူတိုင်းက ကြိုက်ပုံရပါတယ်ဘုရား, ကျေးရွာ ဆရာသမားတွေဆိုတာ သူတို့ရဲ့ လက်ကျန်တပည့်ထဲက မျှော်လင့်ချက်ရှိတဲ့ ကိုရင်တွေကို ပို့ပြီး ဒီ က–နည်းကို အသင်ခိုင်းနေကြပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကြည့်ရ တစ်ဆင့်ကြားရတဲ့ ဒကာ–ဒကာမတွေကလဲ ကြည့်ချင်လွန်းလို့ လာကြ အားပေးကြနဲ့ အတော် စည်ကားနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်နည်း ကိုယ်တော့်ဟန်က မှန်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့နည်း မဟုတ်ပါဘူး, "**ဝိနည်းတော်ကို လေးစားပြီး, ဝိနည်းတော်အတိုင်း နေထိုင်ရမယ်**" ဆိုတဲ့မူဟာ ဘုရားနည်းပါ၊ ဒီနည်းကို တပည့်တော်က ဦးထိပ်ရွက်ပြီး လေးလေးနက်နက် အကွက်ဆင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဘုရားနည်းအစစ်ဖြစ်တော့ နေရေး-သေရေး နှစ်ထွေအေးပြီး ဘေးကင်း ရန်ကင်းနဲ့ အောင်ခြင်းကြီး အောင်ပါလိမ့်မယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဒီနည်းအတိုင်း မအောင်မြင်လဲ "**လှေခွက်ချည်း ကျန်ပါစေ, အလံ မလှဲဘူး**"ဆိုတဲ့ ဝါဒပဲဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပြီကိုယ်တော်, ပြည်တွင်း ပြည်ပ အစိုးရ ဒကာ-ဒကာမတွေ မကြာမကြာ လာကြတယ်ဆိုတာ ဒီ က-နည်းကို ကြည့်ကြတာပဲ ထင်တယ်၊ ဂျပန်သံအမတ်ကြီးဆိုတာ ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့ စိတ်အေးလွန်းလို့ သူ့အဖွဲ့နဲ့အတူ နေ့အချိန် အတော်ကြာကြာ နေသွားတယ်ဆို မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ဟန်တူပါတယ်, နေ့အချိန် အတော်ကြာကြာ နေသွားပါ တယ်၊ သူနဲ့အတူပါတဲ့ သံအရာရှိကလဲ အဲဒီ ဥယျာဉ်ကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းအဖြစ်နဲ့ တစ်လကျော်လောက် နေသွားဖူးပါ တယ်၊ သူက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစကား သင်နေတာဖြစ်လို့ မြန်မာလိုလဲ ပြောတတ်, မြန်မာလို ပြောသမျှကိုလဲ အတော်များများ နားလည်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီနည်းက ကိုယ်တော်ထွင်တဲ့နည်းလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီနည်းက တပည့်တော်လက်ထက်မှ ထွင်တဲ့နည်း မဟုတ်ပါ ဘူး, တပည့်တော်ရဲ့ ရှေးရှေးက (သီးလုံးဆရာတော်)ဆိုတာ ကြားလိုက်ရဖူး ပါတယ်၊ ထို ဆရာတော်ကြီး အထံမှာ-ဗန်းမော်ဆရာတော်-သင်္ဂဇာ ဆရာတော်-ရွှေကျင်ဆရာတော်တို့၏ အလောင်းအလျာတွေ အတူတပည့် ခံနေကြပါတယ်၊ ထို ဆရာတော်လောင်းများ အချင်းချင်းလဲ မေတ္တာ ရေချမ်း ကမ်းလှမ်း သောက်သုံးတော်မူကြပါတယ်၊ ကြီးရင့်တော်မူတဲ့ အခါမှာလဲ ဆရာတူတပည့်ပီပီ "**ရွှေကျင်-သုဓမ္မာ**"ဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းခွဲစိတ်တွေ လုံးဝ မရှိကြပါဘူး, အားလုံး သာသနာစိတ် တစ်စိတ်တည်းပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သြော်... ရွှေကျင်ဆရာတော်နဲ့ ဗန်းမော်ဆရာတော်, သင်္ဂဇာ ဆရာတော်တို့ဟာ ဆရာတူ တပည့်တွေလား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, တပည့်တော်က အဲဒီ အဖြစ်ကို ကျေနပ် ကြည်ညိုလွန်းလို့ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာပြု ဇာတ်လမ်းမှာ အဲဒီ အခန်းကို

ရှေ့တန်းတင်ထားပါတယ် ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော့် ကျောင်းတိုက်မှာ ရောက်လာသူတိုင်း ဂိုဏ်းစကား မပြောရပါဘူး၊ ဝိနည်းတော်နဲ့အညီ နေထိုင်ဖို့ဟာ ကျောင်းတိုက် ဓာတ်လမ်းရဲ့ အကြမ်းဖျင်းမူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပြီကိုယ်တော်, ဒါ့ကြောင့် ဂိုဏ်းမျိုးစုံက ဓာတ်လမ်းပါဝင်သူတွေ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်မှာ များနေဟန်တူပါတယ်၊ ယခု ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် (၇၄)နှစ်မှာ တိုက်သံဃာ ဘယ်လောက်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တိုက်သံဃာ ရဟန်း သာမဏေ(၅၅၀)ကျော် ရှိပါတယ်, ဖိုးသူတော်ကလဲ (၃၀)ကျော်လောက် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားရှင်ရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော(**အရဟံ**) ဂုဏ်တော်က သာသနာတစ်လျှောက်လုံးမှာ အုပ်ဖုံးနေတာဖြစ်တော့ သံဃာအားလုံး နံနက်ဆွမ်း ကျွေးပြီး, နေ့မှာ ချက်ရိုးချက်စဉ် ဟင်း နှစ်ခွက်အတွက် ပြည့်စုံနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက် သံဃာများများ နေလောက်အောင် ကျောင်းလဲ ပြည့်စုံမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းကလဲ (၂)နှစ်အတွင်းမှာ ကျောင်းလတ်–ကျောင်းကြီးတွေ (၁၂)ကျောင်းလောက် တိုးလာလေတော့ (ဝါတွင်းမှာ အားလုံး မပြီးသေးပေမယ့် ပြီးတဲ့အခါ) ဒီသံဃာတော့ ကောင်းကောင်းနေလောက်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေစမ်းပါဦး, ဒါလောက် သံဃာတွေများတော့ ဝါတွင်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဩော်... အရှင်ဘုရားက ဘာများ ကြားလို့ စစ်ကြောနေရတာတုန်း။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခေတ်ကြီးက လူရော–ရှင်ပါ (တစ်ကမ္ဘာလုံး) တရား ပျက်လွန်းလို့ မေးရတာပါ။

တပည့်တော်။ ။မေးလဲ မေးစရာပေပဲဘုရား၊ တပည့်တော်(၇၄)နှစ် ဝါတွင်း တော်သလင်းလပြည့်ကျော်(၉)ရက် ည ဘုရားဝတ်တက်ပြီးချိန် (၇)နာရီ လောက် တပည့်တော်လဲ ဘုရားအာရုံပြုပြီး မေတ္တာပို့နေတုန်းမှာ"ဝိုင်းဟ-ချဟ"ဆိုတဲ့ ငှက်ဆိုးထိုးသံတွေ ကြားရပါတယ်၊ ကြားပေမယ့် သူခိုးလိုက်တာ ထင်လို့ တပည့်တော် အလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်နေပါတယ်၊ နည်းနည်း ကြာမှ မပြီးနိုင်လို့ တောင်ဝှေးတုတ်ကို ကိုင်ပြီး အနီးကျောင်းက ဦးပဥ္စင်း သုံးပါးလောက်နဲ့ သွားတော့ အုတ်ခဲတွေနဲ့ ဟိုပေါက်-ဒီပေါက် တပည့်တော့် အနားတောင် အုတ်ခဲ ရောက်လာပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ အတူပါတဲ့ ဦးပဥ္စင်းတွေက မခံနိုင်လို့ အတင်းဝင်ရိုက်မယ်လုပ်တော့ တပည့်တော်က တားထားရပါတယ်၊ ဒါတောင် အတော်အတန်တော့ လက်လွန်ကြသေးဟန် တူပါရဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မူလအကြောင်းက သိဖို့ အခက်သားပဲဘုရား၊ စာချနေတဲ့ ဦးပဥ္စင်းကလေး နှစ်ပါးက ပန်းရန်သမကလေးနဲ့ စကားပြောတာကစပြီး တစ်စတစ်စ ကျယ်ပြန့်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒီဟာကို စာချဘုန်းကြီးများ စစ်ဆေးတုန်း မပြီးနိုင်လို့ ဆန္ဒပြကြတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ တပည့်တော် တော့ မူလက မသိဘဲ ဆန္ဒပြကြမှ သိရပါတယ်၊ စာချဘုန်းကြီး ကလေး နှစ်ပါးလဲ တစ်ခြားသွားနေကြဖို့ လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာချဘုန်းကြီးများက ဘာပြုလို့ ကိုယ်တော့်ကို စောစော မလျှောက် သလဲ။

တပည့်တော်။ ။နဂိုထုံးစံကလဲ တပည့်တော် သိသင့်မှ သိစေပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ သိမ်မွေ့တဲ့ စာအလုပ်နဲ့, လာလာသမျှ ဒကာ-ဒကာမတွေ ကို ဟောရ ပြောရတဲ့ အလုပ်ကြောင့် တိုက်တွင်းမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စအများကို သူတို့ဘာသာ စီမံလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိစ္စရဲ့ အကြီးအငယ် လိုက်ပြီး ကိုယ်တော့်ကို သိသင့်တာမှ အသိပေးတာတော့ ကောင်းပါရဲ့, ယခုလို ကျောင်းတိုက်မှာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်တော့ ကိုယ်တော့်စိတ်ကို မထိခိုက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ပိဋကတော်မှာ ချထားတဲ့ စိတ်ဟာ သာမန် အကျိုးပြုတဲ့စိတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နေရာတိုင်းမှာ ကောင်းဆိုးနှစ်တန်

လောကခံကို (ပုထုဇဉ်အလိုက်) ထိုက်တန်သမျှ ခံနိုင်လောက်အောင် အင်အားပြည့်စုံနေတဲ့စိတ် ဖြစ်ပါတယ်၊ သို့သော်..."**ဤ ကျောင်းတိုက်သာသနာတော်ဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ပူဇော်ပါ၏**"လို့ နံနက်တိုင်း ညတိုင်း (ဘုရားပူဇော်ဖို့ရန် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးလို) သာယာအောင် ပြုပြင်ထားတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ယခုလို အမဲကွက်ထင်အောင် လုပ်တဲ့သူများ အတွက်တော့ အားကြီး သနားစရာကောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ကိုယ်တော်တွေကိုတော့ စစ်လား, ဆေးလား, နှင်လား, ထုတ်လား လုပ်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စမျိုးဟာ စစ်ဆေးပေမယ့် (မှုရင်းလက်သည်) မပေါ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဘာမျှ မစစ်ဆေးတော့ဘဲ "**မိမိတို့ အပြစ်ကို မိမိတို့ဘာသာ ဝန်ချကြ, ဆန်ဈေးကြီးလို့ ဆွမ်းလောင်းနိုင်သူ နည်းသည့်အတွက် နေ့ဆွမ်းအရ နည်းလို့ ကျောင်းကနေ့ဆွမ်းပါ ချက်နေရတယ်၊ သီတင်းကျွတ်တဲ့အခါ (တပည့်တော် ရွာကပြန်လာရင်) ချက်တော့မည်မဟုတ်**"လို့ ပြောပြီး ပြန်လိုတဲ့သူ ပြန်နိုင်အောင် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်(၁)ရက်နေ့မှာ ဖြစ်သမျှနဲ့ ကထိန်ခင်းပါတယ်၊ ကထိန်အပြီးမှာ တစ်နှစ်လုံး စုထားတဲ့ သင်္ကန်းစသော ဝေစုရာများကိုလဲ ဝေပေးလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။"**ရွာကပြန်လာရင်**"ဆိုလို့ မေးရဦးမယ်၊ ကိုယ်တော်က ရွာကို ဘာကိစ္စ သွားရမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီးကတည်းက ဝက်လက်မှာ သိမ်သမုတ်ကိစ္စရှိလို့ ရွာလဲကိစ္စရှိတာနဲ့ တစ်ခေါက်ရောက်ပါတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ မယ်တော်ကြီးလဲ မရှိလို့ ဝက်လက်ဆွေမျိုး–ရွာဆွေမျိုးအားလုံး မပင့်ကြနဲ့တော့လို့ ပိတ်ထားပါတယ်, တစ်ခါတစ်ခါ လာပင့်လဲ မလိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီဝါဆိုဦးက နမဝမ်းကွဲ ပြုပြင်ထားတဲ့ လျောင်းတော်မူ ဘုရားကြီးနဲ့ တန်ဆောင်းကိုလဲ ရေစက်ချ, မြေများကိုလဲ ရှင်ပြုဖို့အတွက် (အများက ပင့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တားလျက်သားနဲ့) လာပင့်တယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က "**ငါဟာ ယခုအခါ ဆွေဘုန်းလြီး, မျိုးဘုန်းကြီး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကျောင်းတိုက်ကို နိုင်ငံက ဝိုင်းပြီး ထောက်ပံ့ကြလို့ ဒီသံဃာများ နေနိုင်တာ၊ ဒီတော့ အများဆိုင်ဘုန်းကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သင်တို့ရွာက တစ်ရွာလုံးအပင့်နဲ့ဆိုရင် လာနိုင်စရာရှိရဲ့**"လို့ ပြောလိုက်မိပါတယ်။

ပြောတုန်းကတော့ ကျေနပ်ရုံ ပြောလိုက်တာပါ၊ ဒီစကား ကြားတော့ ရွာက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ရွာကြွဖို့ရန် ပင့်ကြပါရော, သည်တော့ မလိုက်ရင်မဖြစ်လို့ မိမိချည်းလာလို့ သိပ်အကျိုးများမှာမဟုတ်, သံဃာ တစ်ရာလောက်နဲ့ လာမှဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒီစကားအရ သာ၍ ဝမ်းသာကြလို့ တစ်ရွာလုံးမက အနီးအပါးရွာများနဲ့ ဝက်လက်မြို့ ကပါ လာဖို့ရန် မျှော်နေကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ကာဘိုးဆည်ကြီးနဲ့ ဆက် နေတဲ့ အင်းကြီးကို ရေပြည့်ချိန်ဖြစ်တဲ့ သီတင်းကျွတ်ဟာ အသာယာဆုံးပဲ လို့ နှလုံးသွင်းပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်(၃)ရက်နေ့မှာ သံဃာတစ်ရာနဲ့ မွေးဖွားရာ ဇာတိဖြစ်သော သရိုင်ရွာသို့ သွားရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သွားပုံအစီအစဉ်ကို မှတ်သားလောက်ရင် ပြောပြပါဦး, ရက်က ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မှတ်လောက် မမှတ်လောက်တော့ အောက်ပါအစီအစဉ်ပဲ ကြည့်ပါတော့၊ အသွားအပြန် (၅)ရက်လောက်ကြာပါတယ်။

သရိုင်ရွာသွား မှတ်တမ်း

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာနဲ့ သွားကြတုန်း, ရထားနဲ့လား ကားနဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပထမမီးရထားနဲ့ သွားကြဖို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ (၆၀)ကျော်ဆန့်တဲ့ နှစ်တွဲလောက်ကို အသွားအပြန် စီစဉ်ပြီး အဲဒီ တွဲနှစ်တွဲကို ဝက်လက်မှာ မပြန်ခင်ရပ်ထားဖို့ စိတ်ကူးပါတယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်ကိုလဲ ကျောင်းအမ တစ်ယောက်က တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝက်လက်ကို နေ့ဆွမ်းအမီ ရောက်ဖို့ မသောချာလို့ ရထားနဲ့ သွားဖို့ကို ပြင်ပြီး ရွှေဘိုနဲ့ မန္တလေး ပြေးနေတဲ့ ရန်အောင်မန်းကားကြီး သုံးစီးအပြင်, မြောင်းမြဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်တို့ဖို့ လင့်ရိုဗာ ကားနှစ်စီးနဲ့ သွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်လဲ ပါသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်ကအခြေအနေကိုလဲကြည့်ရင်း သရိုင်ရွာ ကိုလဲ (မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ရဲ့ ရဟန်းဖြစ်တဲ့ရွာမို့) ရောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒ အပြင်, တပည့်တော်ကိုလဲ ချီးမြှောက်တဲ့ သဘောနဲ့ လိုက်တော်မူတာပါ။

မမွဂုတ်။ ။ကားတာဝန်တော့ ဘယ်သူက ယူသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပထမတော့ ရွာကစုပြီး တာဝန်ယူကြဖို့ စီစဉ်ပါတယ်, မန္တလေး လာပြီး ရန်အောင်မန်း ကားကြီးများကို ငှားတဲ့အခါ ကားပိုင်ရှင်တွေက ဆွေမျိုးတွေဖြစ်တော့ **"သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကုသိုလ်ယူမယ်"**လို့ ပြောပြီး ၃၀ကျော် ဆန့်တဲ့ ကားကြီး သုံးစီးအတွက် အသွားအပြန် တာဝန်ယူကြ တယ်၊ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တပည့်တော်လဲ ရှေ့ပိုင်းက အတူမစီးချင်, နောက်ပိုင်းကလဲ လေအေးမိမှာစိုးလို့ လင့်ရိဗာ နှစ်စီးကို ကျောင်းဒကာနဲ့ ဆွေမျိုးများက တာဝန်ယူကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဘယ်အချိန် ကျောင်းတိုက်က ထွက်ကြသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်၌ နံနက်ဆွမ်းစားပြီး ၇ နာရီလောက် ထွက်ကြ ပါတယ်၊ ဆားတောင်က တပည့်တော်တို့ လာမယ်ဆိုတာ သိနှင့်လို့ မုန့်မျိုးစုံနဲ့ လက်ဖက်ရည် ကပ်ကြပါတယ်၊ ကားလမ်းက လှတောအထိ ကောင်းလို့ မကြာပါဘူး၊ လှတောက ဝက်လက်သွားတဲ့လမ်းက မကောင်းလို့ ၇ မိုင်လောက် ခရီးကို မိနစ် ၄၀ လောက် မောင်းရပါတယ်၊ ဝက်လက်သို့ နေ့ဆွမ်းမီတော့ ရောက်ပါရဲ့, ဝက်လက်မြို့ သံလမ်းအနောက် ဒကာ– ဒကာမများက ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်မှာ နေ့ဆွမ်းကပ်ပါတယ်၊ သံဃာ များလဲ ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ ဘုရားကြီးကျောင်း, မစိုးရိမ်ကျောင်း, မြို့မ ကျောင်း သုံးဌာနခွဲပြီး ရေချိုးကြ ခေတ္တအပန်းဖြေကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သရိုင်တော့ ဘယ်အချိန်မှာ သွားကြသလဲ ။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက နေပူနဲ့ မတည့်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးကို ငဲ့ပြီး ၂ နာရီလောက်မှ သရိုင်သွားကြပါတယ်၊ သွားတဲ့အခါ အင်းကြီးကိုဖြတ်ပြီး ဖောင်နဲ့ကူးဖို့ ဖောင်ပေါ်မှာ သံဃာ တစ်ရာက ပရိတ်ရွတ်ပြီး သွားကြဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဖောင်ပေါ်မှာ မရောက်ခင် မြင်တော်ရွာက ရှလပတ်ရည် ကပ်ရင်း တပည့်တော်ရဲ့ ဩဝါဒကို နာကြဖို့ စီစဉ်ထားတော့ မြင်တော် ရောက်အောင် ကားနဲ့သွားဖို့ ခဲယဉ်းလို့ သံဃာများက ခြေလျင်ကြွကြ ပါတယ်၊ ဆရာတော်အတွက် (သူတို့က အထမ်းနဲ့ ကြွစေချင်ပေမယ့် ဆရာတော်က အထမ်းနဲ့ မသွားလိုဘူး အမိန့်ရှိလို့) တပည့်တော်နဲ့

ဆရာတော်အတွက် လင့်ရီဗာကား နှစ်ခေါက် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရပါတယ်၊ (လင့်ရီဗာတစ်စီးက မန္တလေးပြန်သွားလို့ ကျောင်းဒကာကိုရဲ့ ကားတစ်စီးသာ အပြန်အတွက် စောင့်ရင်း ကျန်နေပါတယ်၊ အပြန်ဆရာတော်ကြီးအတွက် တပည့်တော်ရဲ့ အခြားဆွေမျိုး ကားတစ်စီး လာပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။မြင်တော်ရောက်တော့ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဩဝါဒပေးရမှာမို့ ဆရာတော့်အရင် မြင်တော်သို့ ရောက်ပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အခါ သရိုင်အနီးအပါးရွာက ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးများ အစုံအညီတွေ့ရလို့ သူတို့ကလဲ ဝမ်းသာ, တပည့်တော်မှာလဲ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ မြင်တော်ရွာကလဲ တစ်ရွာလုံးလောက်အင်းရေဆိပ်မှာ ဆင်းပြီး မဏ္ဍပ် ထိုင်ခုံ အစုံအလင် ပြင်ထားကြပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ မြောင်းမြဆရာတော် မရောက်ခင် ဩဝါဒစကားကို ပြောပါတယ်၊ ဆရာတော်ရောက်လို့ ဩဝါဒပြီးတဲ့အခါ ကမ်းနားကိုဆင်းပြီး စီစဉ်ထားတဲ့ ဖောင်ပေါ်တက်တော့ သံဃာတစ်ဝက်ပင် မတက်ရသေးဘူး ဖောင်က မြုပ်လှ မြုပ်လှဖြစ်လို့ မြောင်းမြဆရာတော်က သီးခြား လှေတစ်စင်းနဲ့ ကြွနှင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကကော။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ သံဃာအားလုံး စောင့်ပြီး နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖောင်နဲ့ကူးလို့ ဖြစ်ပုံမရတော့ ဖောင်ပေါ်မှာ သံဃာ(၂၅)ပါးလောက် ချန်ပြီး ကျန်သံဃာများနဲ့ တပည့်တော်ပါ လှေကိုယ်စီနဲ့ ကူးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပရိတ်ကော ရွတ်ဖြစ်သေးလား။

တပည့်တော်။ ။စည်းစည်းလုံးလုံးတော့ မဟုတ်တော့ဘူး, တချို့ရွတ်ကြပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ သရိုင်ရွာသွားဖို့ အင်းအရှေ့ဖက် အချိန်ကောင်းရောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ရောက်တော့မှာလဲဘုရား, ဒကာ-ဒကာမတွေကလဲ (တချို့ ရွာသားများနဲ့ ရွာအနီးတွေက) တပည့်တော်ကို လုံးလုံးမမြင်ဘူးကြလို့ သရိုင်ဖက်သွားမယ့် ကမ်းနားမှာ နေ့လည်လောက်က လာပြီး

စောင့်မျှော်နေကြပါသတဲ့၊ တပည့်တော် ရောက်တော့ နည်းနည်း မှောင်နေသော်လဲ ကျန်နေတဲ့ ထို ဒကာ–ဒကာမများကို အထူးကရုဏာဖြစ်ရပါတယ်၊ လှေပို့တဲ့ ဖောင်ဒကာများကလဲ ထိုးဝါးနဲ့ ထိုးရတာ အားမရလို့ မှောင်မှာစိုးတဲ့အတွက် လူထောက်မိတဲ့ နေရာတွေမှာ ဆင်းပြီး ဖောင်ကို တွန်းကြပါသတဲ့၊ တပည့်တော်တော့ သရိုင်သွားရတဲ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က သံဃာများနဲ့ ဒကာ–ဒကာမများအပေါ်မှာ မေတ္တာရော၊ မုဒိတာရော၊ ကရုဏာရော များစွာဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မှောင်မှ အင်းကတက်ပြီး ရွာသွားတော့ လမ်းကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။လမ်းက ရေးကားလမ်းအပျက်မို့ မကောင်းပါဘူး၊ တပည့်တော်ရော–သံဃာများပါ ဆင်းရဲကြပါတယ်၊ တပည့်တော်တော့ အားလုံး ဒကာ–ဒကာမတွေ မှောင်နေတုန်း သူတို့ဆိုင်ရာ ရွာသို့ တချို့ကခြေလျင်၊ တချို့က လှေနဲ့ ပြန်ကြရမည်ကို သနားပြီး ကိုယ့်ဆင်းရဲကို မစဉ်းစားအားပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးလဲ ဒီလိုပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကြီးက မမှောင်ခင် ရောက်နှင့်တော့ ဒါလောက် ဆင်းရဲမယ်မဟုတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရွာတော့ အားလုံး ချောချောမောမော ရောက်ကြတာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး ချောချောမောမော ရောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝက်လက်နဲ့ ကိုယ်တော်တို့ ရွာက ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ၊ ကုန်းပေါ်က လမ်းမပေါက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝက်လက်နဲ့ သရိုင်က လေးမိုင်(နှစ်တိုင်)လောက် ဝေးပါတယ်၊ အင်းအလယ်မှာ ဖြတ်ကူးထားတဲ့ ကုန်းလမ်းလဲ ရှိပါတယ်၊ ဝက်လက်နဲ့ မြင်တော်က တစ်မိုင်သာသာ၊ အင်းအရှေ့ကမ်းနဲ့ သရိုင်ရွာက တစ်မိုင်သာသာရှိတော့ အင်းရေပြင်ရဲ့ အပြန့်က နှစ်မိုင်နီးနီး ရှိပါတယ်၊ အလျားတော့ ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် မသိပါဘူး၊ အဲဒီ အင်းကြီးအလယ်မှာ ဖြတ်ပြီး ရှေးတုန်းက ဖောက်ထားတဲ့လမ်း ရှိပါတယ်၊ လမ်းဘေးမှာ မန်ကျည်းပင်တွေ သရိုင်ရွာက ရွှေတောင်ဆရာတော်ရဲ့ အမိန့်နဲ့ စိုက်တာပါ၊ ယခုလဲ တချို့ရှိပါသေးရဲ့၊ ကြီးတော့ သိပ်မကြီးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အင်းကြီးမှာ ရေအမြဲ ရှိသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် အတော်ကြီးသည့်တိုင်အောင် အမြဲ ရှိပါတယ်၊ ရှင်မွေးလွန်းမှို့ထွက်တဲ့ ကိုင်းပင်တွေလဲ အတော်များများ ပေါက်ပါတယ်၊ အဲဒီ အပင်တွေကိုပင် သက်ကယ်ပျစ် (အမိုးရက်) ကြပါတယ်, ငါး-ရေကြက်စတဲ့ ငှက်တွေလဲ အတော်များများ ရှိပါတယ်၊ ယခုတော့ နွေအခါမှာ ရေမရှိတော့ဘူးလို့ ကြားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သီတင်းကျွတ်အချိန်မှာ သရိုင်သွားဖို့ စီစဉ်တာက ဒီအင်းကြီးရဲ့ ရေများချိန်ကို ကြည့်ပြီး စီစဉ်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, သွားတော့ ဝါဆိုဦးတုန်းက သွားဖို့ပါပဲ၊ ဝါဆိုဦးမှာ အင်းရေမရောက်သေးပါဘူး, အင်းအလယ် ဖြတ်သွားရတဲ့ လမ်းကလဲ ကားသွားလို့ မကောင်းတော့ သံဃာများ ခြေလျင်ကြွရလိမ့်မယ်၊ လမ်းက ကြမ်းတဲ့အပြင် ဖုန်လဲများမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ လေးမိုင်လောက် ထိုခရီး၌ ပါလာတဲ့ သံဃာများကို မသွားစေချင်ပါဘူး၊ အင်းထဲ ရေများတဲ့ သီတင်းကျွတ်ဆိုတော့ လှေနဲ့သွားရလို့ သံဃာများ သိပ်မပင်ပန်းလှပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဝါဆိုဦးတုန်းကပင့်တဲ့ ဒကာများကို သီတင်းကျွတ်မှ လာမယ်လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် အစီအစဉ်ကောင်းပါတယ်, နောက်ပါ သံဃာများကို မပင်ပန်းအောင် စီစဉ်တဲ့နည်းဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ မူလစိတ်ရင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်၊ ကိုယ်တော်က ကျောင်းရှိသံဃာများကို အမြဲချမ်းသာအောင် နံနက်ဆွမ်း နေ့ဟင်းနှစ်ခွက် အမြဲ, ညနေ ထန်းလျက်ရည်, နွေအခါ ဖျော်ရည်တိုက်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျောင်းတိုက်မှာရှိတဲ့ သံဃာများကိုသာ ငဲ့ညှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်သာသနာလုံး သံဃာများကိုလဲ နောက်ဘဝဂတိကောင်းအောင်လို့ ပြုပြင်ဖို့ရန် အခွင့်ရတိုင်း တိုက်တွန်းနေတာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒကာ-ဒကာမများ အပေါ်မှာလဲ ဒီလိုပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဒကာ-ဒကာမများ အပေါ်မှာလဲ ရင်းလျှင်ရင်းသလို ငဲ့ညှာပြီး, လူ့သီလ-လူ့ကျင့်ဝတ် ပြည့်စုံဖို့ အမြဲ သတိပေးနေပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့

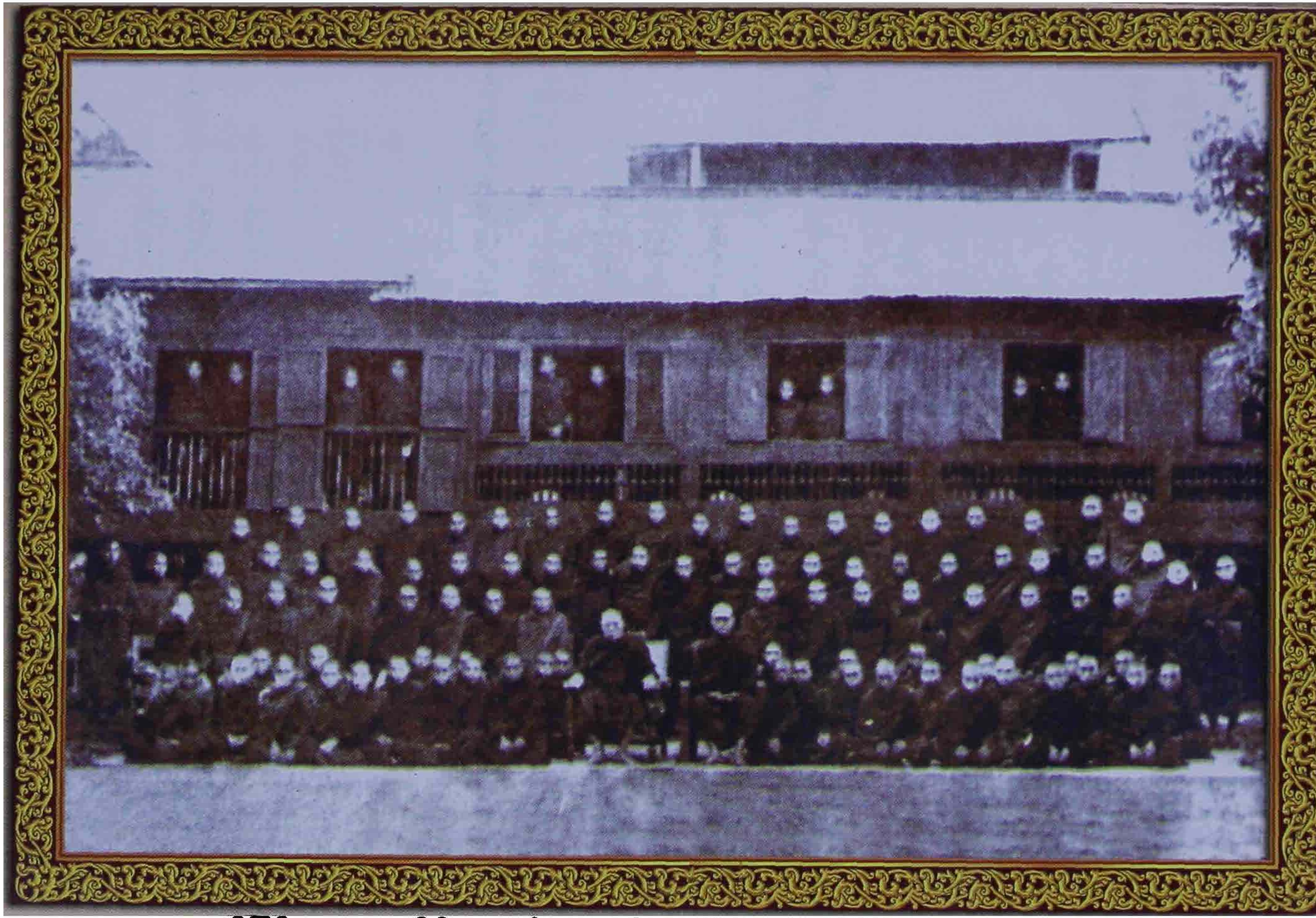

မူလဇာတိဖြစ်သော သရိုင်ရွာ ပင်းကျောင်းရှေ့၌ ဆရာရင်းဖြစ်သော ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
မြောင်းမြဆရာတော်နှင့် နောက်ပါသံဃာ (၁၀၀) နှင့်အတူ အထိမ်းအမှတ် ရိုက်ကူးထားသောပုံတော်

ဉာဏ်မှာ ဒီဘဝ၌ ဒီလိုနေရင် နောက်ဘဝ၌ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ အတော်သေချာအောင် မြင်နေပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ဘာကိုထောက်ပြီး ဒီလိုမြင်တာလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။**ကဿပမြတ်စွာဘုရား** လက်ထက်တော်က နောက်ပိုင်း သာသနာတော်ကိုလဲ လေ့လာရပါတယ်၊ ယခုလက်ရှိ သာသနာဝင်အချို့ရဲ့ နောက်ဘဝ ရောက်နေပုံကို လူဝင်စားအဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြောတာ(အိပ်မက်ဇာတာ) တစ္ဆေ ပြိတ္တာအဖြစ်နဲ့ ပူးပြောကြတာကိုလဲ တစ်ဆင့် ကြားနေရပါတယ်၊ လူဝတ်ကြောင်များအတွက်လဲ ဒီလိုပဲ ကြားတဲ့အပြင် ရှေးရှေးက လူဝတ်ကြောင်များရဲ့ ဘဝကောင်း ဘဝဆိုးကိုလဲ စာထဲမှာ အမျိုးမျိုး တွေ့ရတော့ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ သိနေတာပေါ့ ဘုရား။

မမွေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ သရိုင်ရွာရောက်တော့ ဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် သရိုင်ရွာရောက်တော့ သံဃာတစ်ရာကို ရှေးက ဆွမ်းမကပ်ဘူးလို့ တစ်ဦးတည်း ဆွမ်းကပ်လိုသူတွေ တော်တော်များပါ သတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အများက ခွင့်မပြုနိုင်လို့ ကိုယ့်ရွာနဲ့ကိုယ် စုပေါင်းပြီး အနီးအပါးရွာများရော အလှည့်ကျ ဆွမ်းကပ်ကြရပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။အနီးအပါးက ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ အဲဒီရွာ သွားကြရသလား။

တပည့်တော်။ ။မသွားကြရပါဘူး, နံနက် ယာဂုဆွမ်းနဲ့ နေ့ဆွမ်းအတွက် သရိုင်ရွာက နမနဲ့ အစ်မများ ပြင်ထားတဲ့ ရွာဦးဇရပ်ကြီးမှာ လာပြီး ချက်ကြပါတယ်၊ ပင်းကျောင်းမှာ တည်းကြတဲ့ သံဃာတစ်ရာလဲ ဇရပ်အနီး ကြွ၍ စီတန်းပြီး ဆွမ်းခံကြပါတယ်၊ ထို့နောက် ဇရပ်ကြီးပေါ်တက်ပြီး အသင့်ပြင်ထားတဲ့ ဆွမ်းဟင်းပွဲများမှာ ထိုင်၍ ဖွန်းသံ–ပန်းကန်သံ မကြားရအောင် ငြိမ်သက်စွာ ဆွမ်းစားကြပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။သံဃာတစ်ရာကို ဆွမ်းလောင်းပြီး ငြိမ်သက်စွာ မိမိတို့ရှေ့မှာ ဆွမ်းစားကြတာကို မြင်ရတော့ သိပ်ကြည်ညိုကြမှာပဲ နော်။

တပည့်တော်။ ။သံဃာတစ်ရာကို အတူပါစေရတာဟာ တပည့်တော်ငယ်စဉ် က ကြွေးကို ဆပ်တဲ့သဘောလဲ ပါပါတယ်။

မမွေဂုတ်။ ။ဘယ်လိုကြွေးလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် မမွေးခင်ကစပြီး ယခုတိုင်အောင် အနီးအပါး ရွာများနဲ့ တပည့်တော်တို့ရွာမှာ ဝါတွင်း၌ တစ်သီတင်းလျှင်(ဘုရား ရှိရှိ–မရှိရှိ) တစ်ရွာလျှင် တစ်ရက်ကျ သုံးရက်လောက် နံနက်ဆွမ်းကျွေးပြီး နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းလောင်းလေ့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဆွမ်းစားပုံက အတော်အတန်ကြည့်လို့ ကောင်းသော်လဲ ဆွမ်းလောင်းတဲ့ အခါတော့ ဦးပဥ္စင်းကလေးများနဲ့ ကိုရင်ကလေးများသာဖြစ်၍ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုရင်ကလေးတွေ ရှေ့ကဝင်လို့ နေရာလုရင်း သပိတ်နဲ့ ခုတ်ကြသည်အထိ ရန်ဖြစ်ကြပါတယ်၊ ဆွမ်းလောင်းတဲ့ ဒကာမကြီးတွေက တောင်းပန်ကြ–ရန်ပွဲဖျဉ်ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီဟာနဲ့ ကြွေးဆပ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ကိုယ်

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ကြည်ညိုစရာ မကောင်းတဲ့ ဖြစ်ပုံတွေကို တပည့်တော်ရဲ့ ရွာနဲ့ အနီးအပါးရွာက ဒကာ–ဒကာမများ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိရိုးဖလာ သာသနာကို သဒ္ဓါတရားရှိရှိ မဟုတ်ဘဲ လျှုဒါန်းနေကြရတော့ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်လောက်တဲ့ သာသနာကို ပြရတာဟာ သာသနာတော်နဲ့ စပ်တဲ့ ကြွေးကို ဆပ်ရာမရောက်ဘူးလား ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရွာများက တစ်လှည့်စီ ကပ်ကြတဲ့ဆွမ်းကို ဟင်းကောင်းတွေနဲ့ စားပြီး ဘာမှ မလုပ်ကြတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။**"ဟင်းကောင်းတွေနဲ့ စားပြီး"**ဆိုတဲ့ စကားကို ပထမရှင်းပါရစေ၊ တပည့်တော် သွားမယ့်ရက်ကို ပြောတုန်းကပင်**"ဆွမ်းကပ်သောအခါ သားကြီး ငါးကြီး မပါရဘူး"**လို့ တားမြစ်ထားပါတယ်၊ မုန့်ကိုလဲ မြို့ကမုန့်တွေ မဝယ်ဘဲ ရွာမှာဖြစ်တဲ့ မုန့်နဲ့သာ ကပ်ရမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သား ငါး အစိုတွေ မပါပါဘူး၊ ငါးခြောက်တို့လို (နောက်ပိုင်းတော့) ငါးချဉ်ရည်တို့လိုသာ ကပ်ကြပါတယ်၊ မုန့်လဲ တောရွာမှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ မုန့်ကိုသာ ကပ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီလို စားပြီးတောလဲ အာ လပ်ခွင့် ယူမနေကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာလုပ်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရွာရောက်ပြီးနောက် ဒုတိယညမှာ ရွာလယ် စာသင်ကျောင်း ဝင်းကြီးထဲ၌ သံဃာတစ်ရာက ပရိတ်ရွတ်ပြီး တပည့်တော်က ဩဝါဒ ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပရိသတ် တော်တော်များသလား။

တပည့်တော်။ ။အနီးအပါး ရွာများနဲ့ အတော်ဝေးသော ဆားတောင်ကြီး မှက်ထိဆိုတဲ့ ရွာများကပါ လာကြလို့ အလွန်ကျယ်ဝန်းသောဝင်းကြီး အပြည့်ဖြစ်အောင် များတယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တစ်ညတော့ ဘာလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နောက်တစ်ညတော့ ဘုရားစေတီတော်ဝင်းကြီးများရဲ့ အလယ်မှာ တည်ရှိသော နှမနဲ့ အစ်မတို့ရဲ့ ဇရပ်ကြီးပေါ်မှာ သံဃာများ ပရိတ်ရွတ်ပြီး တပည့်တော်က ဩဝါဒပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ဆုံး အိပ်ရမယ့်ညတော့ကော အားလုံး နားကြရော့လား။

တပည့်တော်။ ။သံဃာများ မနားကြရပါဘူး၊ ခင်မင်ရွာနဲ့ စမွန်းရွာတွေမှာ သံဃာ (၂၅)ပါးစီကြွ၍, မင်းကုန်းရွာကြီးမှာ သံဃာ(၅၀) ကြွပြီး ပရိတ် ရွတ်ကြပါတယ်၊ မင်းကုန်းရွာက နည်းနည်းဝေးလို့ ညဥ့်အခါ မပြန်ဘဲ ညအိပ်, နံနက် ဆန်ပြုတ်တို့ မုန့်တို့ ဘုဉ်းပေးပြီးမှ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်၊ အသက်(၆၀)ကျော် ဒကာကြီးက ဒီလို သံဃာများကို တစ်ခါမှ မဖူးခဲ့ရဘူး လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်၊ (တပည့်တော်ရဲ့ သံဃာများက သင်္ကန်း အသွေးအရောင် ရင့်ရင့်နဲ့ ညီညီသွားကြ–ညီညီစားကြ–ညီညီရွတ်ဆိုကြတာ ဖြစ်တော့ ရွာတိုင်း ဒကာ–ဒကာမများက အလွန်ကြည်ညိုကြပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေ့နေ့တော့ ဘာလုပ်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သရိုင်သွားမယ်ဆိုတာကြားလို့ **ဦးထိန်ဝင်း**ဆိုတဲ့ ဒကာက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရပ်ရွာလဲဖြစ်, တပည့်တော်ရဲ့ ရပ်ရွာလဲ ဖြစ်လို့ လေ့လာလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရန်ကုန်မှ တမင်ကလာ လာပြီး လိုက်ခဲ့ပါ တယ်၊ သူက မန္တလေးမှ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်ကိုလဲ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်၊ သရိုင်မှာနေတဲ့ သုံးရက်အတွင်း တပည့်တော်နဲ့ဆိုင်တဲ့ နေရာတွေကို ကျောင်းများ စေတီတော်များနဲ့ တစ်ပဲသာ ရေတွင်းမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တော်တော် စုံရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တော်တော်တော့ ပြည့်စုံပါတယ်၊ တပည့်တော်(၁၁)နှစ်သား လောက်က ညမှာ ကျောင်းသားများ စာအံတိတ်တောင် တပည့်တော်က စာအံမတိတ်ရသေးဘဲ (၉)နာရီလောက်အထိ စာပြန်ရတဲ့ (ခရေပင်ကြီး အောက်က သမ်တလင်းအစွန်) နေရာတောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ပါသေးတယ်, အသွားအပြန် အင်းလယ်မှာ လှေနဲ့ (အလာတုန်းက တချို့ ဖောင်နဲ့) သွားပုံတွေကိုလဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ရပါတယ်၊ ဓာတ်ပုံခက (၃၅၀)လောက် ကုန်ကျပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို ဓာတ်ပုံရိုက်တာလဲ အကောင်းသားပဲ, ဒီစာအုပ်မှာတောင် ထည့်သင့်တာကို ထည့်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဓာတ်ပုံနဲ့ မပြနိုင်ရင်(ရွာရှေ့ရှိ) ဆိုတဲ့ အခန်းမှာ ကိုယ်တော်ရေးခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးများရဲ့ ဘုရား, ကျောင်း, တန်ဆောင်းတွေမှာ စိတ်ကူးယဉ်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, စိတ်ကူးယဉ်လို့ ထင်စရာပါပဲ၊ အမှန်ကတော့ ယခုတစ်ခေါက် ဒကာထိန်ဝင်းလှေလာမှ ရှေးမိလူကြီးများက တပည့်တော် ဆွေမျိုးများရဲ့ ရှေးကောင်းမှုတွေကို ပိုပြီးထုတ်ဖော် ပြောကြားပါသေးတယ်၊ စေတီတော်ဝိုင်းကြီး သုံးဝိုင်းထဲမှာ ရှိသမျှကောင်းမှုတော်များပင် တပည့်တော် ရဲ့ အရင်းအဖျား စပ်တော်တဲ့ ဆွေမျိုးများရဲ့ ကောင်းမှုတွေ များပါတယ်၊ ရွာကျောင်း သုံးကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကျောင်းကြီးတွေကလဲ ဆွေမျိုးအရင်း များရဲ့ ကျောင်းတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုနယ်က တပည့်တော်ကို ဂရုစိုက်ကြတာလဲ ဆွေမျိုးအရှိန်အဝါ အများကြီးပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆွေမျိုးအရှိန်အဝါ ကြီးပေမယ့် မိဘများမွဲသွားတဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားရင် ဝမ်းမနည်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သံသရာကို တစ်ဘဝတည်းကြည့်လို့ မပြည့်စုံပါဘူးဘုရား၊' တစ်သံသရာလုံး ကြည့်တတ်မှ အကောင်းအဆိုး လောကဓံကို ခံနိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က တစ်သံသရာလုံး နိဗ္ဗာန်အထိ ကြည့်တဲ့သူပါ၊ မိဘများ ပစ္စည်းပျက်ပေမယ့် တပည့်တော်သာ လူ့လောကနေရင် ဆွေမျိုးထဲမှာ အောက်မကျတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တာသိလို့ တပည့်တော်အတွက် တရားဖြင့် ကြည့်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို ပစ္စည်းပျက်ပြီး ဆုံးကြရတဲ့ မိဘများအတွက်တော့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတော်ကောင်းလမ်းကို သွားနေတဲ့သူတိုင်း ဆရာမိဘများကို ဦးထိပ်က ထားလေ့ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ မိဘများကို ရည်စူးပြီး သံဃိကဆွမ်း-သင်္ကန်းတို့ကို မိဘများအိမ်ယာမှာသွားပြီး ကျွေးမွေး လှူဒါန်းဖို့ ရှေးကလဲတစ်ခါ တူ**မောင်အောင်ခန့်**ကို စေခိုင်းဖူးပါတယ်၊ ယခုတစ်ခေါက် တပည့်တော်ရောက်တဲ့အခါလဲ ထိုနည်းအတိုင်း ကျွေးမွေး လှူဒါန်းပြီး အမျှဝေစေပါတယ်၊ အမျှဝေရုံတင်မကပါဘူး, ဤအလှူကိုပဲ မိဘများရဲ့ အလှူအဖြစ်ဖြင့် လှူဖို့ရန် တိရောကုဋ္ဋသုတ်မှာ လာတဲ့အတိုင်း **"ဣဒံ နော ဉာတိနံ ဟောတု, သုခိတာ ဟောန္တု ဉာတယော"**ပါဠိတော်ကို မြန်မာပြန်ပြီး **"ဤသံဃိက ဆွမ်းဒါန သင်္ကန်း-ထီး-ဖိနပ်ဒါနသည် ကွယ်လွန်ကြပြီးသော အဘ-ဦးဇောတိ, အမိ-ဒေါ်အုန်းလှိုင်ကို အစပြု၍ ဆွေမျိုးများအတွက် ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ကွယ်လွန်ကြပြီးသော အဘ-ဦးဇောတိ, အမိ-ဒေါ်အုန်းလှိုင်မှစ၍ ဆွေမျိုးများသည် ချမ်းသာကြပါစေသတည်း"** ဤသို့ တပည့်တော်ကိုယ်စား လှူဒါန်းတဲ့ တူတော်သူ **မောင်အောင်ခန့်**ကို ဆိုစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုခေတ် အမျှဝေတာမျိုးကော ကုသိုလ်အဖို့ မရနိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရနိုင်ပါတယ်, ထိုပါဠိတော်အတိုင်း ဆိုစေတဲ့အပြင် ထုံးစံ အတိုင်းလဲ အမျှဝေစေပါသေးတယ်၊ တိရောကုဋ္ဋသုတ်မှာ **"ကျန်ရစ်သော ဆွေမျိုးများ၌ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ပေါများသော်လဲ ကွယ်လွန်သူတို့က ကံမကောင်းရင် မည်သည့်ဆွေမျိုးကမျှ သူတို့အတွက် ကုသိုလ်ပြုဖို့ သတိမရကြဘူး"**လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ့ပြင်တော့ ကုသိုလ်ရေးနဲ့ စပ်ပြီး ဘာများလုပ်ခဲ့ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မပြန်ခင်တစ်ရက်မှာ သံဃာများ ဆွမ်းစားကြွခိုက် ကျောင်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေစဉ် စေတီလှဘုရားဝိုင်းအတွင်း အရှေ့တောင်ထောင့်၌ အတော်ပျက်စီးပြီး ကွဲအက်နေသော, ထီးတော်လဲ မရှိသော စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူကို သတိထားမိပါတယ်၊ ထိုစေတီတော်ကို ကြည့်ရင်း အမွေခံအဆက်မရှိလို့ မပြင်ကြတာထင်တယ်၊ မိမိရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ-ဒကာမများ စုပေါင်းပြီးပြင်ရင် ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်လို့ တွေးမိပါ တယ်၊ ဒီလို တွေးပြီးနောက် ကျောင်းဘုန်းကြီး (တူတော်သူ) ကို ခေါ်၍ **"ဒီ စေတီတော်ကြီးက ဘယ်လူကြီးများ အဆက်လဲ"**လို့ မေးတော့

တပည့်တော်ရဲ့ ဝမ်းကွဲ ဘေးများရဲ့စေတီလို့ သိရပါတယ်၊ နောက်ဆက် ဆွေမျိုးများထဲမှာလဲ ပြင်နိုင်သူ (နှမရဲ့ ယောက်ျား)တစ်ယောက်သာ ရှိပါတယ်၊ သူလဲ နှမက သူ့ဆိုင်ရာတွေ ပြင်နေတော့ ဘာမှမပြောဘဲ စိတ်သာကူးနေပါသတဲ့။

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အမျိုးထဲ ပစ္စည်းပေါတဲ့သူ အများကြီးမဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားတည်–ကျောင်းဆောက်လုပ်နိုင်လောက်အောင် ပေါတဲ့ သူတွေက ရှေးဆွေမျိုးများ ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုတော့ ဒီလို ပေါတဲ့သူများက ဝက်လက်–မန္တလေး ရွှေ့ကုန်ကြလို့ စားနိုင်သောက်နိုင်လောက်သာ ကျန်ပါတော့တယ်၊ တချို့လဲ တော်တော်နွမ်းပါးကုန်ပါပြီ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ကတည်းက ရွာရဲ့ အခြေအနေဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွား ပါတယ် ဘုရား။

မမွှေဂုတ်။ ။ပျက်စီးနေတဲ့ စေတီတော်က အတော်ကြီးသလား။

တပည့်တော်။ ။တော်တော်ကို ကြီးပါတယ်, နှစ်သောင်းလောက်ကုန်မှ ပြီးမယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ဒကာထိန်ဝင်းကြားတော့ စေတီတော်နဲ့ နီးကပ်သော ရဟန္တာသမုတ်တယ်လို့ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ သိမ်လဲ ရှိတဲ့အတွက် သူက အားတက်သရော ပြင်လိုတဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒကာထိန်ဝင်း။ ။တချို့နေရာမှာ ရဟန္တာသမုတ်တဲ့သိမ်လို့ နာမည်တော့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီသိမ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်(မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်)ရဟန်း ဖြစ်ဖူးတယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ကြပါဘူး၊ **“ဒီသိမ်တော်ကတော့ ရွှေကျင် ဆရာတော် ဥပဇ္ဈာယ်လုပ်၍ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် ရဟန်းဖြစ်ရာဌာန ဖြစ်တဲ့သိမ်”**လို့ အထင်အရှား သိရတော့ အလွန် အခြေခံကောင်းပါတယ်၊ ဒီသိမ်တော်ရဲ့ ပြာသာဒ်ပါ ထပ်ပြင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီသိမ်နဲ့စေတီတော် ကြီးလဲ ပြင်လိုက်တဲ့အခါ အလွန်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းမှာပါပဲလို့ ဒကာထိန်ဝင်းက လျှောက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီသိမ်တော် ဒီစေတီတော်ကို ပြင်ဖို့ရန် စိတ်ကူးယဉ်ကုသိုလ် အများကြီး ရခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

မမွှေဂုတ်။ ။ပြန်မယ့်ရက် အရင်ညတော့ ဘယ်မှာ အိပ်ကြရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မပြန်ခင် ညတော့ ဝက်လက် ပြန်ပြီး အိပ်ကြရပါတယ်၊ ဝက်လက် သံလမ်းအရှေ့ဘက်က အသွားတုန်းက ဆွမ်းမကပ်ရသေးလို့

နံနက်ယာဂုနဲ့ နေ့ဆွမ်းလဲ ကပ်ရင်း တပည့်တော်ရဲ့ ဩဝါဒတရားကိုလဲ ညဉ့်အခါ နာလိုကြသောကြောင့် ယခုလို ဝက်လက်ပြန်ပြီး အိပ်ကြရတာပါ၊ (မြောင်းမြဆရာတော်ကတော့ သရိုင်မှာ ကျိန်းစက်ပြီး နံနက်မှ ကြွလာပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။သရိုင်က ဝက်လက် လာပုံအစီအစဉ် ပြောပါဦးကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သရိုင်က ဝက်လက် လာတဲ့အခါ ညောင်ပင်တွင်းရွာအတွက် စဉ်းစားရပါတယ်, အနီးအပါး ရွာများသို့ ပရိတ်ရွတ် ကြွကြတဲ့အခါ ညောင်ပင်တွင်းရွာက အင်းကြီးနဲ့ နီးကပ်တဲ့အတွက် ရွာထဲမှာလဲ ရွှံ့တွေနဲ့ ရွာအနီးလမ်းမှာလဲ ရွှံ့တွေနဲ့မို့ သံဃာများ ပရိတ်ရွတ် မကြွနိုင်ပါဘူး၊ သံဃာများ အင်းကြီးကို ကူးလာတုန်းက အဲဒီရွာက လှေအများစုပဲ ပို့ကြရပါတယ်, ပြန်တော့လဲ အဲဒီရွာက လှေများနဲ့ပဲ ပြန်ရပါ့မယ်၊ အခြား ရွာများနည်းတူ သရိုင်လာပြီး စရပ်ကြီးမှာ ဆွမ်းလဲ ကပ်ရှာကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ညောင်ပင်တွင်းရွာအတွက် ကျေနပ်မှု ရရစ်အောင် ရွာနဲ့ အနီးဆုံး ကမ်းနားမှာ လှေတွေနဲ့ကပ်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုပြောတော့ ဝမ်းမြောက်ကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဝမ်းမြောက်ရုံတွင် မကပါဘူး, ရွာကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ရော, ရွာသားများပါ အားတက်ပြီး ရွာအနီး လမ်းနဲ့ ရွာတွင်းသံဃာများ အင်းဆိပ်ဆင်းမယ့် လမ်းမှာရှိသော ရွှံ့ဗွက်တွေကို သွားလို့ဖြစ်အောင် ဖို့ကြ ပြင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ငဲ့ညှာမယ်ဆိုလဲ ငဲ့ညှာစရာပေပဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သရိုင်သွားရတဲ့ ကိစ္စမှာ တပည့်တော့်အတွက် မေတ္တာ ကရုဏာ အလွန်များစရာတွေကိုသာ တွေ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်အချိန် ဝက်လက်ပြန်ဖို့ စီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။နေ့(၁)နာရီလောက် ကျောင်းကထွက်ပြီး ဇရပ်ကြီးမှာ ရောက် နေကြသော ဆွေမျိုး ဒကာ-ဒကာမများကို(နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့) သံဃာ အားလုံး ဇရပ်ကြီးပေါ်တက်ပြီး အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို မေတ္တာပို့ကြပါတယ်၊

တပည့်တော်လဲ ဩဝါဒစကား နည်းနည်းပြောပြီး အားလုံးသံဃာများ ရွာထဲက ဖြတ်၍ ညောင်ပင်တွင်းသို့ သွားကြပါတယ်၊ အချို့ ဒကာ–ဒကာမများလဲ ဇရပ်ကြီးကဆင်းပြီး ရွာတွင်း လိုက်လာကြ, အချို့လဲ ရွာအနောက်ဘက် အတော်ဝေးအောင် လိုက်လာကြပါတယ်၊ အနည်းငယ် ဒကာများကတော့ ညောင်ပင်တွင်းထိအောင် လိုက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ညောင်ပင်တွင်းရောက်တော့ ဘာများ လုပ်ကြရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထုံးစံအတိုင်း သံဃာတော်များက ပရိတ်ရွတ်, တပည့်တော်က ဩဝါဒပေးတာပါပဲ, ဒကာ–ဒကာမများက ရှာလပတ်ရည် ကပ်ပြီး အင်းဆိပ်မှာ ဆိုက်ထားတဲ့ လှေများပေါ်သို့ အားလုံးရောက်တဲ့အခါ လှေထွက်တော့ (ဓမ္မစကြာ) ရွတ်ကြပါတယ်၊ နေကလဲ မပူ–မအေး ဖြစ်လို့ လေကလေး ညှင်းညှင်းနဲ့ အလွန် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လှေကဆင်းတော့ ဝက်လက် ဘယ်လို သွားကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သံဃာများက ခြေလျင်, တပည့်တော်အတွက်တော့ လင့်ရိဗာ ကား ရောက်လာပါတယ်, အလာတုန်းကလိုပဲ ကျောင်းတိုက်သုံးတိုက်မှာ မျှပြီး ညအိပ်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်၊ (မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက သရိုင်မှာ ကျိန်းပြီး နံနက်မှ လိုက်လာပါတယ်၊ ထိုည၌ ဆရာတော်ကြီးကလဲ ဇရပ်ပေါ်မှာ သာသနာရေး တရားတော်ကို အတော်ကြာကြာ ဟောတော် မူပါသတဲ့။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ညကျတော့ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပရိသတ်များ ရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက် အတွင်း၌ရှိသော ဓမ္မာရုံကြီးမှာ သံဃာတော်များ ရတနာ့သုတ်ရွတ်ရင်း အနက်ပေးပြီး, တပည့်တော်က တရားအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြပါတယ်၊ (ရတနာ့သုတ် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ပြောပါတယ်၊) ဓမ္မရတနာ အခန်း ရောက်တဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းကို အတော်များများ ပြောလိုက် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပရိသတ် အတော်များသလား။

တပည့်တော်။ ။ဓမ္မာရုံကြီး ပြည့်တဲ့အပြင် အခြားနေရာမှာ ထိုင်တဲ့လူလဲ မနည်းဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သရိုင်တုန်းကလောက် မများပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ရက်တော့ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက် ယာဂု, နေ့ဆွမ်းကပ်ပြီးလို့ သံဃာအများ ရေချိုးကြ ခေတ္တအိပ်ကြပြီးနောက် ပြန်ဖို့ ကားကြီးတွေ, လင့်ရှိဗာကား နှစ်စီးပါ ရောက်လာလို့ နေ့(၁)နာရီလောက်မှာ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အပြန်တော့ လမ်းမှာ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အထူးတော့ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ ရှာသာကြီးက ရာလပတ် ရည် ကပ်ပြီး ပေါင်းမရွာရောက်တော့ ကြံရည်ကပ်ကြပါတယ်၊ နေရာ တိုင်းမှာ ပရိတ်လဲ ရွတ်ကြပါတယ်၊ ပေါင်းမရွာက တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကားကို မသိလိုက်ကြလို့ တပည့်တော် မဝင်ခဲ့ရပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ရှာသာကြီး ကျောင်းထဲမှာ တပည့်တော်သြဝါဒပေးပြီး, ပေါင်းမရွာ ရောက်တော့ စာချဘုန်းကြီး ဦးကုဏ္ဍလက (တပည့်တော် မြင်တော်ရှာ တုန်းက ပေးတဲ့ သြဝါဒကို) ပြောခဲ့ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို သြဝါဒတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သြဝါဒကတော့“**အမှောင်က အမှောင်သွားမယ့်သူ, အမှောင်က အလင်းသွားမယ့်သူ, အလင်းက အမှောင်သွားမယ့်သူ, အလင်းက အလင်းသွားမယ့်သူ**”လို့ လူလေးမျိုးရှိကြောင်း အလင်းသွားဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ အကြောင်းပါပဲဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းတိုက်ပြန်ရောက်တော့ အားလုံးအချိန်ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက နောက်တစ်ရက် မုံရွာ ကြွစရာရှိလို့ မန္တလေး တောက်လျှောက် ကြွပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ မြင်မြင်ထင်ထင် ရောက်ပါရဲ့, သံဃာများကတော့ နည်းနည်းမှောင်မှ ရောက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သရိုင်သွားရတဲ့ ကိစ္စကတော့ အားလုံး ကျေနပ်စရာပါပဲ၊ ကျောင်း တိုက် ပြန်ရောက်တော့ ဘာများ ထူးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မထူးပါဘူး, ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ကို သရိုင် တစ်နယ်လုံးက လေးစားကြပုံ,ကျောင်းတိုက်တွင်းမှာ ကျောင်းသစ်တွေကလဲ

အများအပြား တိုးနေပုံ၊ ကြည်ညိုတဲ့ ဒကာ-ဒကာမ အတော်များများကလဲ လာ၍ မကြာမကြာ သံဃာကုန် ဆွမ်းကပ်ကြပုံ အလုံးစုံကိုလည်းကောင်း၊ နေထိုင်ကြတဲ့ သံဃာအများက သူတော်ကောင်း ဖြစ်ဖို့ထက် စာမေးပွဲ အောင်ဖို့ကို ဂရုစိုက်နေကြပုံ၊ စာမေးပွဲအောင်လိုသော စိတ်ထားကလဲ အများအားဖြင့် လာဘ်လိုချင်စိတ် ဂုဏ်လိုချင်စိတ်က ဦးစီးနေပုံ၊ ထိုစိတ်မျိုးဖြင့် စာသင်-စာချခြင်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက (မြွေဖမ်းခြင်းနှင့်တူသော စာသင်နည်း)လို့ ကဲ့ရဲ့တော်မူပုံ၊ ဝါတွင်း တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၉)ရက် ည (၇)နာရီလောက်က တချို့သံဃာများ ဆူကြပုံ၊ ထိုဆူခြင်းရဲ့ အကြောင်းက ကာမတဏှာနဲ့ ဆက်သွယ်နေပုံ၊ အရပ်ရပ်ကျောင်းတိုက်တွေမှာလဲ ဝိနည်းသိက္ခာ လေးစားပုံက အလွန့်အလွန် နည်းပါးပုံ၊ သာသနာတော်ကလဲ **"ဝိနယေ ဌိတေ သာသနံ ဌိတံ"**နှင့် အညီ...

လဇ္ဇီသူတော်ကောင်း သန္တာန်၌ ဝိနည်းတည်မှ သာသနာ ကြာရှည်တည်နိုင်ပုံ၊ သာသနာတော်၌ ဝိနည်းကျင့်ခြင်းဟူသော အရည်အချင်း ဆုတ်ယုတ်ရုံသာမက အရေအတွက်ပါ ဆုတ်ယုတ်လာသဖြင့် အချို့ကျေးရွာကျောင်းများ၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ပင် မရှိရုံသာမက ရှိသမျှ တချို့၌ကြီးမှ ရဟန်းပြုသော တောထွက်အများ ပါနေပုံ၊ ဤသို့ ဆုတ်ယုတ်နေရုံတွင်မက ရှိသမျှ ရဟန်းသံဃာများကိုလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတဲ့ လူအတော်များများကပင် ဂရုစိုက်မှု နည်းပါးလာပုံ၊ ရှိသမျှ ဘုန်းကြီးအချို့လဲ သာသနာ့အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ပရိယတ် ပဋိပတ်အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ အမျိုးမျိုးအလုပ်တွေကို လုပ်နေကြပုံ၊ ယခုလောက် မဆုတ်ယုတ်သေးသော အချိန်ကပင် ပျံလွန်တော်မူကြသော ရဟန်း-ဘုန်းကြီး (ဆရာတော်အခေါ်ခံ)များပင် ဂတိကောင်း မရောက်ကြဘဲ တစ္ဆေ-ပြိတ္တာ ဖြစ်နေကြပုံ၊လူ့ဘဝရသော်လဲ အောက်တန်းမှာ ဖြစ်နေကြပုံ၊ ဤအလုံးစုံကို မကြာမကြာလဲ တွေးမိ၊ ကျောင်းတိုက်ဝယ် နံနက်စောစော သြဝါဒ ပေးရာ၌ မကြာမကြာ ထည့်၍ထည့်၍ ပြောမိ၊ ရောက်လာသူ တချို့အားလဲ မကြာမကြာ ပြောမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်း သာမဏေလေးများကို ယခုလက်ရှိမှုမှ အတော်များများပြောင်းပြီး ဝိနည်းသိက္ခာ (ရှေးမထေရ်များ သြဝါဒအတိုင်း) လေးစားသော သံဃာများသာဖြစ်အောင် ကြိုးစားစေချင်တဲ့ စိတ်ကိုလဲ ဆုံးဖြတ်၊ လက်ရှိသံဃာ သုံးရာလောက်နဲ့ စာချဘုန်းကြီးများကိုလဲ ပြောပြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် စိတ်ကူးအတိုင်း ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နဲ့ဘုရားဆိုသလို တိုင်းသူပြည်သားရော အစိုးရရော သူတော်ကောင်း သံဃာများရော အားလုံး ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်မှာပါပဲ ကိုယ်တော်၊ ဒါပေမယ့် ဝိနည်း စာရိတ္တပျက်တာ အတော်ကြာပြီဖြစ်လို့ ကိုယ်တော့် သဘောကျ မူပြောင်းဖို့တော့ အတော်ခဲယဉ်းမယ် ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ခက်မယ်ဆိုတာလဲ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အများ မိုးခါးရေသောက်သလိုတော့ တပည့်တော် မသောက်နိုင်တော့ဘူး၊ သာသနာ အရှည်တည်ဖို့တွေးပြီး စာသင်သားတွေကို နံနက်ဆွမ်းကျွေး၍ ပင်ပင် ပန်းပန်း စာရေး–စာချနေတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ သာသနာ တာရှည်တည်ရေးကို မတွေးဘဲ မိမိ ကုသိုလ်ရရုံ သက်သက်ဆိုရင် လိုလားတဲ့ သံဃာတော် များကို တရားပေးပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ ကျောင်းတိုက်ဖြစ်အောင် ရင်းနှီးသော ဒကာ–ဒကာမများလဲ ရံဖန်ရံခါ တရားအားထုတ်နိုင်အောင် ပဋိပတ်ကို ဦးစားပေးတဲ့ကျောင်းတိုက်ဖက်သို့ ဦးလှည့်လိုက်ရုံဖြင့် ကိစ္စ ပြီးနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ပြောင်းမယ့်မူကို တပည့်တော် မသိရဘူးလား၊ သိနိုင်ရင် ပြောပြစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။**"အလုပ်မပြီးခင် ဗမာမမြင်ရဘူး"**ဆိုတဲ့ ရှေးစကားအတိုင်း တပည့်တော်အလုပ်က အကောင်အထည် မပေါ်ခင် အများသိပေးရင် စိတ်ကူးယဉ်တာပါကွာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောကြမှာပေါ့၊ ယခုကစ၍ မူပြောင်းနေပါတယ် အကောင်အထည် ပေါ်လာတဲ့အခါ အရှင်ဘုရားလဲ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက်က စာသင်တိုက် အဖြစ်နဲ့တောင် တိတ်ဆိတ်နေတာဖြစ်တော့ ပဋိပတ်ကျောင်းတိုက်လုပ်ရင် သိပ်အဆင်ပြေ မှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။အဆင်ပြေမယ်ဆိုတာ တပည့်တော်လဲ သိပါတယ်၊ ကျောင်း တိုက်ရှိ ကျောင်းဆောင်များကိုလဲ တိတ်ဆိတ်နေအောင်နဲ့ သာယာ သန့်ရှင်းအောင် အမြဲ ညွှန်ပြပြီး တချို့ ဟောင်းလာတဲ့ ကျောင်းများကို ဒကာမရှိရင် တပည့်တော် တာဝန်ယူ၍ ပြင်ဆင်ကာ အသစ်လို ပြန်၍ ဖြစ်စေပါတယ်၊ ဒီလို သာယာနေတဲ့ ကျောင်းတိုက် တစ်ရပ်လုံးကို

ပန်းဥယျာဉ်ကြီးလို သဘောထားပြီး **"ဤကျောင်းတိုက်သာသနာတော်ဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ပူဇော်ပါ၏"**ဟု နှုတ်မြွက်၍ နံနက်တိုင်း ညတိုင်း ဘုရားကို ပူဇော်နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက် ပြုပြင်နိုင်အောင်တော့ ကိုယ်တော့်မှာ အပ်အပ်စပ်စပ် ဝတ္ထုငွေ ဘယ်ကရသလဲ, ကျမ်းစာအုပ်တွေက ရသလား။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတွေပြင်ဖို့ ကျမ်းစာအုပ်တွေက များများမရပါဘူး၊ ရှေ့ပိုင်းမှာ ကျမ်းစာအုပ်များကို တာဝန်ခံရိုက်နှိပ်တဲ့ အစ်မလေးဆိုသူက ကျောင်းသံဃာများအတွက် ဆွမ်းကိစ္စကို တာဝန်ယူပြီး, ပိုတာကို စေတီတော်လဲ ပြုပြင်ရ မွမ်းမံရပါတယ်၊ စေတီတော်အထက်ပိုင်းမှာ ရွှေသင်္ကန်းလဲ ကပ်ရပါတယ်၊ တချို့ကျောင်းကိုလဲ ပြုပြင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ။

တပည့်တော်။ ။အစ်မလေး ကွယ်လွန်တော့ ကံအားလျော်စွာ မြေစာရင်း အင်စပက်တော် ပင်စင်စား ဒကာကြီးက သံဃိကနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက(ငွေ)များကို ဝိနည်းတော်နဲ့လျော်အောင် ထိန်းပြီး ပြင်စရာရှိတာကို ပြင်ရပါတယ်၊ ကျမ်းစာအုပ်များကို အစ်မလေးရဲ့မောင်နဲ့ တပည့်တော်ရဲ့တူ **မောင်အောင်ခန့်**က တာဝန်ယူပြီး ဆွမ်းဟင်းအတွက် လစဉ်ထောက်ပံ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထက်တန်းကျတဲ့ အဌကထာနဲ့ ဘာသာဋီကာ နိဿယများကို ရိုက်နှိပ်တဲ့အခါ ထို စာအုပ်များ၌ ငွေတွေများစွာ ဝင်သွားလေတော့ တစ်ခါတစ်ခါ စာအုပ်ဆိုင်ရာငွေတွေ ကုန်သွားပါတယ်၊ ကုန်သွားပေမယ့် ဆွမ်းဟင်းအတွက်နဲ့ ဇရပ်ဝင်းပြင်စရာများအတွက်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ချေးယူပြီး ပြုလုပ်ကြရပါတယ်၊ (ဒကာကြီး**ဦးကျော်ဝင်း** ထံမှ ချေးယူ၍ စာအုပ်ဆိုင်ရာ ငွေရသောအခါ ဆပ်ကြရပါတယ်။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် ပုဂ္ဂလိက (နဝကမ္မ) ဆိုတာကော တော်တော်များသလား။

တပည့်တော်။ ။သိပ်တော့ မများပါဘူး, သို့သော် နည်းလဲ မနည်းဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်ကမှန်မှန် ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်မြို့မှ ဒကာကြီး **ဦးမောင်ကြီး**က ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ စကော့တလန်ရေနံကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာ(အစု)ဝင်ထားပါတယ်၊

ပထမတော့ ရှယ်ယာများဟန်မတူပါဘူး၊ စစ်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အမြတ်တွေကို မပို့နိုင်လို့ ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာအဖြစ်ဖြင့် စုထားပါသတဲ့၊ ဒီတော့ စစ်ပြီးတဲ့အခါ **ဦးမောင်ကြီး**ရဲ့ ရှယ်ယာတွေ အတော်များနေပါတယ်၊ **ဦးမောင်ကြီး**က ထိုရှယ်ယာမှ နှစ်စဉ်ရတဲ့အမြတ်ငွေကို ရှစ်ပုံခွဲပြီး နှစ်ပုံကို မန္တလေးပရိယတ္တိအသင်း, တစ်ပုံကို ရန်ကုန် ဝိုင်အမ်ဘီအေ (ဗုဒ္ဓဘာသာ ကလျာဏယုဝ)အသင်း လှူပါတယ်၊ ကျန်ငါးပုံကိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပရိယတ္တိဘက်က အားထုတ်နေကြတဲ့ ဆရာတော်ကြီးငါးပါး၏ နဝကမ္မ (လုပ်စရာအလုပ်)အား လှူခဲ့ပါတယ်၊ တစ်နှစ်တစ်နှစ်မှာ တစ်ပုံလျှင် သုံးထောင်ကျော် တန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ **ဦးမောင်ကြီး**ရဲ့ (နဝကမ္မ) ပင် ကိုယ်တော့်မှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် သုံးထောင်ကျော်တန် ရတာပေါ့နော်၊ အခြားနေရာကကော မရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အခြားကလဲ ရပါတယ်, တချို့က သံဃိကအဖြစ်ဖြင့် လှူကြပါတယ်၊ တချို့ကတော့ တပည့်တော် အလိုရှိရာလို့ဆိုပြီး ပုဂ္ဂလိကလှူကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်နှစ်တစ်နှစ်မှာ တပည့်တော်ပုဂ္ဂလိက (ငွေ) အတော်များနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါတွေကို ကိုယ်တော်ရဲ့ ကပ္ပိယ ဒကာကြီးက စုထားတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။ကြာကြာ မစုရပါဘူး, တချို့ပုဂ္ဂလိကကို စာသင်သားများအတွက် စာမေးပွဲသွားတဲ့အခါ သုံးပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ အတွက်ကတော့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတအဖြစ်ရတဲ့ (နဝကမ္မ)မှ စားသောက်ဖို့ သုံးပါတယ်၊ ကျန်သမျှကိုတော့ ကျောင်းတိုက်မှာ ပြုပြင်စရာရှိတာကို ပြုပြင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**ဦးမောင်ကြီး** (နဝကမ္မ)ကို ရန်ကုန်မှာလှူတော့ ကိုယ်တော်သွားရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။နှစ်စဉ်တော့ မသွားရပါဘူး၊ ကပ္ပိယညွှန်လျှင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မသွားတာကြာရင် ဂေါပကလူကြီးများက လာစေချင်ကြတဲ့ ဆန္ဒကြောင့် သွားရပါသေးတယ်၊ ယခု တပည့်တော်အသက် (၇၄)နှစ်မှာတော့ မသွားရင် မကောင်းလို့ သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သွားတဲ့အတွက်တော့ အကျိုးရှိမှာပေါ့နော်၊ ရန်ကုန်သွားပုံ ပြန်ပုံနဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံကို ပြောစမ်းပါကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတအတွက် ရထား–သင်္ဘော စီးဖို့ အခမဲ့ အထက်တန်းလက်မှတ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ရထားတွေက ကြပ်လွန်းလို့ အထက်တန်းတွဲတွေမှာ စည်းကမ်း အလွန် နည်းနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ညအိပ်ခရီးအတွက် ရထားစီးဖို့ခက်သဖြင့် တပည့်တော်နဲ့တကွ ဒကာကြီးပါ လေယာဉ်ပျံဖြင့် သွားကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လေယာဉ်ပျံနဲ့ဆိုတော့ ချမ်းသာရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ထူးတော့ မချမ်းသာပါဘူး, ဒါပေမယ့် သူ့နေရာနဲ့ သူဆိုတော့ လူ့ခြေရရ စီးနိုင်တာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မီးရထားလဲ နေ့ချင်းပေါက် ရထားမှာတော့ သူ့နေရာနဲ့သူ သတ်မှတ်ထားသားပဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီရထားကိုတော့ အခမဲ့လက်မှတ်ဖြင့် စီခွင့်မရပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ့ကြောင့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ မြန်မြန်ရောက်အောင် သွားတယ်ဆိုပါတော့၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်, ဒကာ–ဒကာမများက တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကို ရောက်ဖူးကြတာဖြစ်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို အတော်များများသိထားကြလို့ သိပ်ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တည်းတော့ ဘယ်မှာ တည်းသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျေးဇူးရှင်မြောင်းမြဆရာတော်က ထိုအချိန်မှာ မြောင်းမြဒ္ဓိ သီတင်းသုံးနေလို့ ဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းတိုက်မှာ မတည်းဘဲ, ဗဟန်း မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ တည်းဖို့ ထိုတိုက်ရဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ **ဦးဝါသဝါဘိဝံသ**က လျှောက်လို့ ဒကာ **ထိန်ဝင်း**နဲ့ ဒကာ **အောင်သိန်း**တို့က စီစဉ်ထားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာသနာရေးဆိုင်ရာ အလုပ်ကိုတော့ ဘာများလုပ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တရားတော့ မဟောပါဘူး,မိမိထက် အသက်ကြီးတဲ့ ဒကာ– ဒကာမကြီးများ အိမ်ကိုသာသွားမယ်၊ အခြားအိမ် မသွားဘူးလို့ ပြောထားပေမယ့် အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဩဝါဒပေးရုံကလေး ခဏကြွပါဆိုလို့ ဟိုအိမ်–ဒီအိမ်သွားရင်း ဩဝါဒပေးရ, တချို့နေရာမှာလဲ တရားဟောရပါတယ်၊ ဝိုင်အမ်ဘီအေကတော့ တပည့်တော် တရားဟောလိမ့်မယ်လို့ ကြေညာထားလို့ **ဦးမောင်ကြီး** (နဝကမ္မ) အလှူနေ့ရဲ့ ညမှာ သာသနာပြုပြင်ရေး တရားကို တစ်နာရီခွဲလောက် ဟောခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပရိသတ် တော်တော်လာကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အသင်းတိုက် အတွင်း–အပြင် ပြည့်နေအောင် လာကြပါသတဲ့, သံဃာများလဲ အတော်လာကြပါတယ်၊ နောက်တစ်ရက် ညနေလဲ ဘာသာရေးနဲ့စပ်ပြီး **"မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်များကို မေးနိုင်ပါတယ်"**လို့ ဒကာ**ဦးစိန်ဝင်း**က ကြေညာထားသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သူရော, ဟုတ်သူရော တော်တော်များများ လာကြ–မေးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အပြန်မှာကော အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အပြန်ခရီးကလဲ မှတ်သားစရာပါပဲ, တပည့်တော်မှာ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပွန်တန်ဆာကိုဝင်ဖို့ တာဝန်ရှိနေပါတယ်, လူကြီးလက်ထက်ကစပြီး ရင်းနှီးလာကြတဲ့ သားသမီး, တူမများက ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေကြလို့ မဝင်ရင် တာဝန်မကျေပါဘူး, သူတို့ကလဲ အတော်ကြီးကျပြီဖြစ်၍ တပည့်တော်ဆီကို မလာနိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် အပြန်မှာ ရထားနဲ့ ဖြစ်သလိုပြန်ပြီး ပွန်တန်ဆာကိုဝင်မယ်, ပွန်တန်ဆာဝင်ရင် တောင်ငူမှာလဲ ဆရာတော်များရော–တပည့်ဒကာ–ဒကာမများပါ ရင်းနှီးသူတွေများတော့ ဝင်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ရန်ကုန်က ဒကာတော်တော်များများက သိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သိကြတော့ ဘယ်လို စီစဉ်ကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရထားနဲ့ ပြန်ရင် ပင်ပန်းပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ပွန်တန်ဆာနဲ့ တောင်ငူကို သူတို့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါ့မယ်, အလိုရှိသလောက် နေပြီးမှ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ရန်ကုန်ကမှ လေယာဉ်ပျံနဲ့ မန္တလေးပြန်ပါလို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...တယ်တာဝန်ကျေကြတဲ့ ဒကာတွေပါလား, ကိုယ်တော်က ငဲ့ညှာတယ်ဆိုတာလဲ ငဲ့ညှာလောက်ပါပေတယ်၊ ဒီလို စီစဉ်လို့ အပြန်ခရီးမှာ အားလုံး အဆင်ပြေရောပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒကာများက ဒီလိုအစီအစဉ်ကို လျှောက်ကြတော့ တပည့်တော်က ပြောရပါတယ်, ဒီအစီအစဉ်ဟာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ချမ်းသာမှုအတွက်သာ ကြည့်ရင်တော့ အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယခုအခါ ကားပစ္စည်းကလဲ အတော်ရှားတယ်, ဓာတ်ဆီကလဲ ဈေးအလွန်ကြီးပြီး ခက်ခဲနေပါတယ်, ဘုန်းကြီး ချမ်းသာမှုအတွက် ဒီလောက် အကုန်အကျ မခံစေလိုပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မီးရထားနဲ့ပဲ ဖြစ်သလို ပြန်ပါ့မယ်လို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဒကာများက ကျေနပ်ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့မှာ အကုန်အကျများမှာစိုးလို့ တပည့်တော် အဆင်းရဲခံမယ်ဆိုတာကို ဒကာများက ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံကြပါဘူး, အကုန်အကျ မများအောင် အစိုးရဆီက ကားကြီးကိုငှားပြီး အများလိုက်ကြပါ့မယ်လို့ တစ်မျိုးပြင်ကြပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်မှာလဲ အကုန်အကျထက် အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ယခုခေတ်မှာ ဒကာ–ဒကာမ အသိုင်းအဝိုင်းပြုပြီး လူပြိန်းတွေ အထင်ကြီးအောင် ဟန်ဆောင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတော်များနေပါတယ်, သူတို့ရောက်တဲ့နေရာမှာ အကြိုအဆိုတွေ မများ–များအောင် ကိုယ်တိုင်ရော, အတွင်း ဒကာ–ဒကာမများရော အလွန် ကြိုးစားကြပါတယ်၊ ထိုအသိုင်းအဝိုင်း ကြီးကျယ်မှုကြောင့် ပညာနည်းသော လူတစ်စုကလဲ ရောယောင် လိုက်လာကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်သွားရင်, နောင်လာနောက်သား တချို့က တပည့်တော် အလုပ်ကို အတုလိုက်ပြီး ဒီလိုပဲ အသိုင်းအဝိုင်းများအောင် လုပ်ရစ်ကြပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ နောင်လာနောက်သားတို့ အတုလိုက် မှားမှာစိုးတာကြောင့် ယခုလို ခမ်းခမ်းနားနား စီစဉ်မှုကို မလိုက်လျောနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုပြောတော့ ဒကာများက ကျေနပ်ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။**"နောင်လာနောက်သားတွေ အတုလိုက် မှားမှာစိုးလို့"** ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြကို သူတို့စဉ်းစားပြီးတော့ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာပြုလိုတဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့သဘောနဲ့ သူတို့အကြံကို လျှော့လိုက်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ကြပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကိုယ်ခန္ဓာတော့ ဆင်းရဲမှာပါပဲ, ဒါပေမယ့် စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး၊ **"လူအများ ခံစားရတဲ့ဆင်းရဲကို ကိုယ်လဲ ခံစားရမှ ဗဟုသုတ ရပါတယ်"**လို့ ပြောတော့ အားလုံးပဲ ကျေကျေနပ်နပ် လိုက်လျောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မီးရထားနဲ့ပြန်လာတော့ ဘယ်လိုဆင်းရဲသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ မီးရထား အထွက်–အဝင်က အချိန်မမှန်တော့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ လေးနာရီလောက် စောင့်ရပါတယ်၊ ထိုင်စရာလဲ တော်သလိုပါပဲ၊ ရထားပေါ်ရောက်တော့ အထက်တန်းတွဲ နှစ်ယောက် အိပ်တဲ့အခန်းဖြစ်လို့ ဒကာကြီးနဲ့ တပည့်တော်သာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အတော် ဘူတာများများ ဆိုက်ပြီးတဲ့အခါ အခန်းအပြင်ဖက်မှာ လူအများ ရောက်နေကြလို့ သူတို့ကအတွင်းဝင်ဖို့ရန် မကြာမကြာ တံခါး တွန်းကြည့်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ကလဲ အတွင်းက ကလန့်(ဂျက်) ချပြီး ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နေခဲ့ကြပါတယ်၊ ပြွန်တန်ဆာရောက်တော့ ရှစ်နာရီလောက် ဖြစ်လို့ အတော် မှောင်နေပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြွန်တန်ဆာမှာ ဘယ်လောက် ကြာကြာ နေသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မကြာပါဘူး, အားလုံးက တားကြပေမယ့် အလုပ်မရှိဘဲ နေလို့မဖြစ်ဘူးဟု ပြောပြီး နောက်တစ်ရက် နေ့ဆွမ်းအပြီးမှာ တောင်ငူသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တောင်ငူခရီးတော့ ဘယ်လို စီးရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တောင်ငူသို့ အချိန်ကောင်းကောင်းရောက်ဖို့ ရထားက လော်ကယ် တစ်စင်းသာ ရှိပါတယ်၊ ထိုရထားမှာလဲ အများအားဖြင့် အထက်တန်းတွဲ မပါတတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကာနဲ့ ပို့ဖို့ စိတ်ကူးကြပါသေးတယ်၊

သို့သော် သူတို့မှာလဲ ကားမရှိ၊ အငှားကားကလဲ မရှိ ဖြစ်နေတော့ မတတ်နိုင်ကြပါ၊ ဒါကြောင့် ထို လော်ကယ်ရထားနဲ့ပဲ ပြန်ဖို့ စီစဉ်ရပါတော့တယ်၊ ထိုရထားကလဲ တိုးဝှေ့ စီးနိုင်မှ ထိုင်ရရုံ နေရာသာ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စာတိုက်တွဲမှာ ရုံပိုင်ကပြောပေးလို့ စီးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ တွဲကတော့ သန့်ရှင်းပြီး ချောင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အခြားတွဲတွေက ကြပ်လွန်းတော့ စာတိုက်တွဲပိုင်နဲ့ နားလည်မှုယူကာ နောက်နောက်ဘူတာ၌ တက်လာကြတဲ့လူတွေ အတော်များရုံမက ရေနံဆီဈေးက အထက်ပိုင်းမှာ ကောင်းနေလို့ ရန်ကုန်က ပါလာတဲ့ ရေနံဆီပုံးတွေကလဲ ဟိုချောင်ဒီကြားမှာ အတော်များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စာတိုက်ဗိုလ်ရဲ့ ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ ပါတဲ့သင်္ကန်းကြီးကို ဖင်ခုပြီး တပည့်တော် ထိုင်ရပေမယ့် မသက်သာလှပါဘူး၊ အတူပါလာတဲ့ ဒကာကြီးလဲ ထောင့်တစ်ခုမှာ တော်သလို နေရှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်က ဒီလို ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ကားနဲ့ပို့ပါရစေ ဆိုတာကို သာသနာရေးတွေးပြီး ငြင်းပယ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒီလို ကိုယ်ခန္ဓာ ဆင်းရဲသော်လဲ စိတ်ကတော့ လုံးလုံးမဆင်းရဲပဲ သံသရာခရီးအတွက် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားဉာဏ်တွေ ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို အားကိုးသူများတော့ သံသရာမှာ ဒီလို မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို သီလကောင်းအောင်နေဖို့ အထူးသတိပေးနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…အဆိုးထဲက အကောင်းထွက်ဆိုတာ ဒီလိုဟာပဲ နော်၊ သီလ စင်ကြယ်ဖို့ကတော့ ကိုယ်တော့်ဆိုင်ရာသာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးလိုကြတာပဲ၊ **"သီလတော သုခိတာ=သီလကြောင့် ချမ်းသာသုခ ရကြတယ်"**လို့ တရားတော်က ရှိပေသကိုး၊ တောင်ငူရောက်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး အဆင်ပြေပါရဲ့၊ သို့သော် ရထားပေါ်တုန်းက ရေနံဆီပုံးတွေရဲ့ အနီးမှာ ထိုင်ရလို့ ရုံတဲ့သင်္ကန်းမှာ ရေနံဆီအကွက်တွေနဲ့ ဖင်ခုထိုင်ရတဲ့ သင်္ကန်းကြီးမှာလဲ ရေနံဆီစော် နံနေလို့ ရုံတဲ့သင်္ကန်းကို တောင်ငူမြို့ထောင့်ကျောင်း ရောက်ရောက်ချင်း လျှော်ခိုင်းရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တောင်ငူမှာတော့ အားလုံးအဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး ပြေပါတယ်၊ ရန်ကုန်တုန်းကလိုပဲ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေက များလွန်းနေပါတယ်၊ ကြာကြာ မနေနိုင်-တစ်ညသာ အိပ်မယ်ဆိုလို့လဲ လိုတာထက် ပိုအောင် ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တောင်ငူမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး မန္တလေးပြန်တော့ ရထားအတွက် အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီရထားကတော့ မန္တလေး-ရန်ကုန် နေ့ချင်းပေါက်ရထားဖြစ်လို့ တောင်ငူသို့ ၁၁ နာရီကျော်မှာ ရောက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် နေ့ဆွမ်းစားဖို့ အချိန်ရတဲ့အပြင် မန္တလေးသို့လဲ ၇ နာရီလောက် ရောက်လို့ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတအတွက် ရတဲ့လက်မှတ်က နေ့ခြင်းပေါက် အမြန်ရထားမှာ စီးခွင့်မရဘူးဆို, ယခုတော့ ထိုရထားကိုပဲ စီးပြန်သလား။

တပည့်တော်။ ။အခမဲ့လက်မှတ်နဲ့ စီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း အထက်တန်း လက်မှတ်အတွက် ဝတ္ထု (ငွေ) ပေးပြီး စီးရတာပါ၊ အဲဒီလက်မှတ်ကိုလဲ ဒကာကြီးအတွက်ပါ တောင်ငူက ဒကာစိန်ဆိုသူက တာဝန်ယူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခြုံကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အပြန်ခရီးမှာ အနည်းငယ် ပင်ပန်းတာမှတစ်ပါး ဒီတစ်နှစ် ရန်ကုန်သွားရတာ အားလုံး အကျိုးရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး အကျိုးရှိရုံမက, သရိုင်စေတီတော်နဲ့ သိမ်တော်အတွက် ကုန်ကျမယ့်ငွေများကိုလဲ နဂိုတာဝန်ခံထားသော ဒကာထိန်ဝင်းက သူ၏ မိတ်ဆွေတချို့ အကူအညီဖြင့် ဒကာကြီးထံ ငွေတချို့ လွှဲအပ်လိုက်လို့ သရိုင်က စေတီတော်နဲ့ သိမ်တော်အတွက်ပါ အကျိုးများပါတယ်၊ သရိုင်က တာဝန်ဆောင်တဲ့ ဒကာများကလဲ စေတီတော်ကြီးကို အုတ်ကောင်းရနိုင်သမျှ ပြန်ရအောင် ချက်ချင်းပင် စီစဉ်ကြတယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ တပည့်တော်မှာ နေ့စဉ် ကုသိုလ်အပို ရနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာဓုပါကိုယ်တော်...သာဓုပါ သာဓုပါ၊ ကိုယ်တော်ကတော့ ဘာသာရေး သာသနာရေး ကိုယ့်တာဝန်လို သဘောထားနေတာဖြစ်လို့

အသက် ကြာကြာရှည်လေ အများအတွက် အကျိုးရှိလေ ဖြစ်ပါတယ်၊ အသက်ရှည်အောင်သာ "ဝန်နဲ့ အား, မြားနဲ့ လေး"ဆိုတာလို ကိစ္စတိုင်းမှာ ကျန်းမာရေး မထိခိုက်ဖို့ သတိထားပါကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးကတော့ သိပ်သတိထားပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် မလွှဲမရှောင်သာတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေက မူလအလုပ်ပေါ်မှာ ထပ်ထပ်ဆင့် လာလို့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာတုန်းက စကားပြောရ-တရားဟောရနဲ့ အလုပ်တွေ အလွန်များနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါက်တာမျိုးတင့်က ကျန်းမာရေး သိရအောင် လာပြီး စမ်းသပ်ပါတယ်၊ သူလာတုန်းကလဲ လူတော်တော်များများနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ နံနက် (၈)နာရီအချိန် ဖြစ်ပါတယ်၊ စမ်းတဲ့အခါ ရောဂါမတွေ့ပါဘူး၊ သို့သော် အဆုတ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု သံသယရှိပါသတဲ့၊ ထိုနေ့ကလဲ ပြန်ဖို့နေ့ဖြစ်တော့ သူကိုယ်တိုင် ထပ်မစမ်းနိုင်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မကြာမီ မန္တလေးက ရင်းနှီးတဲ့ သူ့ဆိုင်ရာ ဒကာမများနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဆရာတော်ရဲ့ အဆုပ်ကို မန္တလေးက သူနဲ့လဲ ရင်းနှီး, မန္တလေးက တပည့်များနှင့်လဲ ရင်းနှီးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး **ဦးထွန်းသင်**နဲ့ ထပ်စမ်းပါစေလို့ မှာလိုက်ပါသတဲ့။

ဒီအကြောင်းကို အမြဲ စမ်းသပ်ပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာသြိုသြိုလာတဲ့အခါ ပြောလို့ မန္တလေးမှာ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ ဓာတ်မှန်ဌာနက ဆရာဝန် **ဒေါ်ဌေးမြင့်**ကလဲ ကျောင်းတိုက်ကို ကြည်ညိုနေတာဖြစ်လို့ အားလုံး ဂရုတစိုက် စီစဉ်ကြပါတယ်၊ ဓာတ်မှန်တစ်ခါရိုက်ပြီးတဲ့အခါ ဓာတ်မှန်ရိုက်တုန်း အသက်ရှူတဲ့လက္ခဏာ တွေ့ရလို့ ချက်ချင်းထပ်ပြီး ရိုက်ကြည့်ပါတယ်၊ ဆရာဝန် ဒကာမနှစ်ယောက်လုံး ကြည့်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ စကားပြောလို့ မဆုံးမီ ပါရဂူ**ဦးထွန်းသင်**ဆိုတာ လာနေကြမဟုတ်ဘဲ ရောက်လာပါတယ်, (ကံဆိုတာက အင်မတန်ဆန်းပါတယ်၊) ဆရာဝန်ကြီး- ဆရာဝန်မများရော, အဆုပ်မှာ အအေးမိတဲ့ဒဏ် နည်းနည်းရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ စမ်းနေကြ ဒေါက်တာသြိုသြိုကလဲ အဆုပ်မှာ အအေးမိတယ် ဆိုပြီး, ဆောင်းအေး တော်တော်အေးပြီးတဲ့ အချိန်တုန်းက ဆေးပေးဖူးပါ တယ်၊ ယခုတော့ အားလုံးက ရောဂါမကြီးပါဘူး၊ တစ်နေ့ လေးလုံး (တစ်လုံးစီ လေးကြိမ်) စားရတဲ့ ဆေးကို နှစ်ပုလင်း ရှစ်ရက်စာ ပေးလိုက် ပါတယ်၊ ဒီဆေးကုန်တော့ ထပ်ပြီးဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့လဲ ညွှန်ပြကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သာသနာတော်ကြီးကို အလွန်ကောင်းစေချင်လို့ ကိုယ်တော့်ဆန္ဒ ပြီးသည်အထိ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်အောင် လူရော–နတ်ရော ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီကြတာ ထင်ပါရဲ့၊ လာနေကြမဟုတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကတောင် ကိုယ်တော့်ကို စမ်းသပ်တဲ့နေရာသို့ အဆင်သင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတော့။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ ဒီလို အကြောင်းအရာလေးတွေ မကြာမကြာ တွေ့ရလို့ နတ်ရော လူပါ သတ္တဝါအများကို မကြာမကြာ မေတ္တာ အထူးပို့, နေ့စဉ်လဲ မေတ္တာပို့ပြီး မိမိရဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ နေ့စဉ်လဲ အမျှဝေ ပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ဆေးစားပြီး ခါတ်မှန်ရိုက်တော့ ကိုယ်ထဲမှာ ဘာများ တွေ့သေး တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာရောဂါမှ မတွေ့ပါဘူးတဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် နောက်ထပ်လဲ ရောဂါနဲ့ဆိုင်တဲ့ဆေးကို မပေးကြပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ စားနေကြ အားရှိတဲ့ ဆေးကိုသာ စားမြဲ စားနေပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ယခု တပို့တွဲလဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အသက် (၇၄)နှစ် ပြည့်လုပြီ ပေါ့၊ ပြည့်ခါနီး ဘာများ အထူးလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြည့်ခါနီးမှာ ကျောင်းတိုက်တွင်းက စေတီတော်မှာ ရွှေချထား တဲ့ နေရာတချို့၌ ပျက်နေလို့ ပြုပြင်ရပါတယ်၊ တပည့်တော် ရဟန်းထပ် တုန်းက ရေစက်ချတဲ့ စာချတိုက်လဲ အပေါ်အုတ်အမိုးက မိုးယိုလို့ အမိုး အားလုံး ဖျက်ပြီး သွပ်မိုးဖို့ စီစဉ်နေရပါတယ်၊ အဲဒီ စေတီတော်နဲ့ စာချတိုက်ကို တပည့်တော်က တာဝန်ယူပြီး ပြင်ပါတယ်၊ ကျောင်းအမ တစ်ယောက်က သူ တာဝန်ယူပါ့မယ်လို့ လျှောက်သော်လဲ ခွင့်မပေးဘဲ, ရန်ကုန်က **ဦးမောင်ကြီး** လှူသွားတဲ့ နဝကမ္မဝတ္ထုများကို ဒီလို အဖိုးတန်တဲ့ သာသနာရေးမှာ သုံးဖို့ရန် (ကပ္ပိယ ဒကာကြီးကို) ညွှန်ပြရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သာဓု–သာဓု, ကောင်းပါ့ ကောင်းပါ့၊ ဒါ့အပြင်ကော ဘာ ကုသိုလ်များ ပြုသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် သရိုင်သွားတုန်းက ပြင်ဖို့လို့ စီမံထားတဲ့ စေတီ တော်ကြီးအတွက် ရန်ကုန် ဒကာထိန်ဝင်းနဲ့ ဆိုင်ရာဒကာ–ဒကာမများက

ဒကာကြီးထံ နဝကမ္မ (ငွေ) လွှဲအပ်လိုက်လို့ အဲဒီ စေတီတော်ကြီးကိုလဲ ယခုအချိန်မှာ ပြုပြင်ဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ၊ ရပ်ရွာနယ်ပယ် သံဃာတော်များရော ဒကာ–ဒကာမများပါ ရှင်းလင်းတဲ့အခါနဲ့ ထုံးတိုက်ဖို့-သဲတိုက်ဖို့-အုတ်ဖုတ်ဖို့ လှည်းလိုတဲ့အခါ အားတက်သရော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကူညီနေကြတယ်လို့ ကြားရတဲ့အတွက် တပည့်တော်မှာ မိမိကြောင့် တစ်နယ်လုံး ကုသိုလ်ရကြပုံကို တွေးပြီး အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်နေပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းလိုက်တာ ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော့်ကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်နယ်လုံး သံဃာတော်များရော ဒကာ–ဒကာမများပါ ကုသိုလ်ရကြတယ် ဆိုတော့ ဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ၊ ဒါ့ပြင်တော့ ဘာများ ဝမ်းမြောက်စရာ ရှိသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပို့ချနေတဲ့ ဝိဘင်းပါဠိတော်, သမ္မောဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာတို့ သကြံန်မတိုင်မီ ကုန်လောက်အောင် နီးကပ်နေတဲ့အပြင် ပထမစာအုပ် ရိုက်နှိပ်တာက မကြာမီ ပြီးတော့မှာမို့ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာဝန်များရဲ့ အကူအညီကြောင့် ကျန်းမာရေးကောင်းကြောင်းကိုလဲ သိရ, ကုသိုလ်ရေးတွေကလဲ အဖက်ဖက်က ကောင်းကောင်းရနေတာ ဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ (၇၄)နှစ်ပြည့် အသက်တာသည် လာမယ့်နှစ်အတွက်ပါ ကုသိုလ်အဆက် ပါနေတယ်လို့ ဆိုရလောက်အောင် ကောင်းသော နှစ်ပြည့် ဖြစ်ပါပေတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် (၇၅)နှစ် အသက်၌ ဆက်လက်၍ ကုသိုလ်တရား ကြိုးစားဖို့ရန် နှစ်ဟောင်း သင်္ကြန်ကို တစ်ခန်းအဖြစ်ဖြင့် မှတ်ပြီး ဖြတ်ကြပါစို့ ကိုယ်တော်။

နိဂုံး။ ။**ကုသိုလ် ဥစ္စာ, ကျန်းခန့်သာ၍, ပညာ တန်ခိုး, အမျိုးမျိုးဖြင့်, အကျိုးစုံတွက်, ဤနှစ်တွက်, ဆက်ဆက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်။**

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
သက်တော်(၇၄)နှစ် အရွယ်ပုံတော်

ကြားရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရပါတယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်ကတော့ နှစ်သောင်းကျော်လောက် မှန်းပေမယ့် စေတီတော်က မှန်းတာထက်ကြီးပြီး (ရွှေတိဂုံ) ပုံတော် တည်ရလို့ သုံးသောင်းကျော်ကုန်ပြီး ကြေးထီးတော်နဲ့ သိမ်ပြင်ဖို့ပါဆိုရင် လေးသောင်းနီးနီး ကုန်မည်ဟု ကြားရလို့ တာဝန်ယူထားသော ဒကာထိန်ဝင်းအတွက် နည်းနည်း စိတ်မရှင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကလဲ ငါးထောင်တန်လောက် ပါဝင်စေရပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါ့ပြင်ကော ဘာကိစ္စများ လုပ်ရသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပူတဲ့အချိန်မို့ ပို့ချတဲ့စာဝါများ ရပ်နားနေချိန်မှာ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ကျင်က **"ဂန္ဓာရုံတိုက်အတွင်းမှာ ဆောက်လုပ်တဲ့ နှစ်ထပ်ကျောင်းပြီးလို့ ကျောင်းပူဇော်ပွဲ (ရေစက်ချ) ပြုလုပ်တဲ့အခါ သီလရှင်တော်တော်များများနဲ့ လူဝတ်ကြောင်း မိတ်ဆွေတချို့ကို မှတ်သားစရာ စာအုပ်ကလေးဖြင့် ဖိတ်ချင်ပါတယ်"**လို့ လျှောက်သည့်အတွက် ကျောင်းသံဃာများနဲ့ ရင်းနှီးသူများအား ဟောပြောလေ့ရှိသော, (ကျောင်းတိုက်မှာ)၊ နံနက်ဆွမ်းဝါဒအပြီး၌ တစ်လှည့်စီ ရွတ်ဆိုလေ့ရှိသော ကဗျာလင်္ကာတို့ကို မူတည်၍ **"ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ"**ဆိုတဲ့ စာစောင်ကလေးကို စီစဉ်ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီစာအုပ်ကလေးက နာမည်အတိုင်းဆိုရင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစာအုပ်ကလေး ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, (**ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း**) စာအုပ်ကလေးပါ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုပေမယ့် ဖတ်လို့ကောင်းပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ် အတုယူဖွယ် ဝတ္ထုကလေးများနဲ့ ရေးထားတာဖြစ်လို့ ပျင်းစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်မှာလဲ နွေအခါမို့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ရေးရင်းရေးရင်း စိတ်အေးချမ်းပြီး ကုသိုလ်ရလိုက်တာ အလွန်ပါပဲဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များကော ရေးကလို လာကြသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မကြာမကြာ လာကြပါတယ်, ဒီအထဲမှာ (**ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ**) စာအုပ်လေး ရိုက်နှိပ်ပြီးခါနီးမှာ ရောက်လာသော အင်္ဂလန်က ကလေးဆရာဝန် ပါမောက္ခဆိုတဲ့ သူကတော့ မှတ်တမ်းတင်စရာပါပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ဆိုင်ရာ နောက်ဘဝသို့ လိုက်၍ ကံက အကျိုးပေးပုံစသော

ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်ရွာ၌ ပြင်ဆင် တည်ထားအပ်သော ရွှေဘုံသာစေတီတော်

ပြဿနာမျိုးစုံကို မေးလို့ ကျေနပ်အောင် အဖြေရသွားပါတယ်၊ သူ့မှာ အင်္ဂလန်မှ ထွက်ခါနီး၌ **"စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု အထူးအဆန်းတွေ့ရလိမ့်မယ်"** လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်၊ ယခုတွေ့ရတာ သူ့အတွက် အလွန်ထူးဆန်းပါတယ် လို့ လျှောက်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုနှစ် ဝါထပ်တယ်နော်, ဝါတွင်းမှာ သံဃာဘယ်လောက်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။(ရဟန်း–သာမဏေအားလုံး) (၄၉၀)ရှိပါတယ်, သူတော်ကလေးများက (၂၀)ကျော် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အားလုံးအတွက် နံနက်ဆွမ်းကော ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျွေးနိုင်သေးရဲ့လား၊ ဆန်ဈေးက တစ်ပြည် (လေးကျပ်)လောက်ဆိုတော့ အရပ်ထဲက နေ့ဆွမ်းလုံလောက်အောင် လောင်းနိုင်ကြသေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။နံနက်ဆွမ်းလဲ ကျောင်းက တတ်နိုင်ပါသေးရဲ့၊ နေ့ဆွမ်းလဲ မြို့နဲ့ အနီးအပါးရွာများက ကြိုးစားကြလို့ ပြည့်စုံပါသေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒုတိယဝါဆိုလ ကုန်ခါနီးမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး ရေကြီးတော့ နေ့ဆွမ်းအတွက် ကျောင်းက ကူညီပေးရပါတယ်၊ ဒီလို ကူညီနေတုန်းမှာ ဆန်နဲ့ အခြားပစ္စည်းတချို့ ထားတဲ့ ဂိုဒေါင်က ရေဝိုင်းနေတော့ အမြဲနေတဲ့အနီးအပါး ဒကာမကြီးများကို ရေလွတ်ရာ ရွှေ့နေစေရပါတယ်၊ ဒီလို ရွှေ့နေခိုက်မှာ ဆန်ငါးအိတ်နဲ့ လဘက်ခြောက်နှစ်အိတ် ညဥ့်အခါပျောက်သွားလို့ ရွှေ့ရပြောင်းရနဲ့ ကိုရင်ကြီးတွေ အလုပ်များသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းတိုက်ရဲ့ တံတိုင်းကျော်လောက်အောင် ရေက ကြီးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဒကာမကြီးများနေတဲ့ ဇရပ်ဝင်းရဲ့ တံတိုင်းက သိပ်မမြင့်တော့ ရေက တံတိုင်းပေါ် ကျော်နေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်ရဲ့ အနီးအပါး တောင်သမန်အင်းရေကဝင်တိုင်း တံတိုင်းကျော်နေတာနဲ့ အနီးအပါး ဒကာမကြီးများ ရွှေ့နေရတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လှေကြီးနဲ့ ကပ်၍ ယူသွားကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအကြောင်းကို ကျောင်းတိုက်ကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာ–ဒကာမများ ကြားတော့ ဆန်–ဆီစသော အကူအညီ ရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုကူညီမှာစိုးလို့ ဒီအကြောင်းကို **"ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့"** လို့ နှုတ်ပိတ်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ ပိတ်ရတာလဲကိုယ်တော်, ဒီဟာ အခွင့်ကောင်းပဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ဆိုင်ရာ ဒကာ–ဒကာမများက ကျောင်းမှာ လိုနေတယ်ထင်တိုင်း သူတို့ဘာသာ ဆန်–ဆီစသည်တို့ကို ပို့လေ့ရှိကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့မှာ မကုန်တန် မကုန်ရအောင် သူခိုး ခိုးသွားတဲ့ အကြောင်း မပြောဖို့ရန် နှုတ်ပိတ်ထားရပါတယ်၊ ဒီလိုပိတ်ထားဒါတောင် အနီးအပါးရွာတွေမှာ ရေဝိုင်းလို့ ကျောင်းတိုက်မှာလဲ ရေဝိုင်းလို့ ဆွမ်း အခက်အခဲ ရှိလိမ့်မယ်ထင်ပြီး မန္တလေး ဒကာ–ဒကာမများက ဆန်–ဆီ-ပဲစသော လှူဖွယ်များကို သူတစ်မျိုး ကိုယ်တစ်ဖုံ တချို့မှာ စုပေါင်း၍ ကားကြီးနဲ့ တစ်နေ့တည်း လာပို့ကြလို့ အားလုံးကို ပြောလိုက်ရပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်မှာ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်, ပို့နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ နီးစပ်ရာကိုလဲ ပြည့်စုံကြောင်းကို ပြောလိုက်ပါလို့ မှာလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်ကို ဒါလောက်ပဲ ကြည်ညိုကြသကိုး၊ ဒါထက် မေးရဦးမယ်, ရှေ့နှစ် ဝါတွင်းက သံဃာ (၅၀၀)ကျော် ရှိပြီး ယခုဝါမှာ (၄၅၀)ကျော်သာ ရှိတာဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။မနှစ်က သံဃာလက်ခံဖို့စည်းကမ်း လျှော့လိုက်တော့ သံဃာများပြီး ဝါတွင်းမှာ ဆန္ဒပြတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ယခုနှစ် သံဃာလက်ခံဖို့စည်းကမ်းကို ပြင်ထားပါတယ်၊ စာသင်သားအများကိုလဲ စာမေးပွဲ ဦးစားမပေးစေဘဲ ရှေးရှေးက တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အခြေပြုပေးခဲ့သလို စာချဘုန်းကြီးများကို စာသင်သားများ အခြေခံရအောင် စာပို့ချကြဖို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စာမေးပွဲမြန်မြန်အောင်ဖို့ အရေးကြီးနေသော အဟောင်းတချို့က မန္တလေး ရွှေ့ပြောင်းပြီး အသစ်များလဲ လာဖို့ရန် နည်းနည်းတွန့်သွားကြဟန် တူပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဝိနည်းကိုလဲ ဂရုမစိုက်, စာအခြေရဖို့လဲ ဂရုမစိုက်ဘဲ စာမေးပွဲအောင်ပြီး နာမည်ကြီးဖို့လောက်သာ ဂရုစိုက်သူများကို နောင်သံသရာရေးအတွက် အားမရသောကြောင့် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပဲ လက်ခံချင်ပါတော့တယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုနှစ် ဝါကျွတ်တော့မယ်, သရိုင်ရွာမှာပြင်နေတဲ့ စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်အတွက် ကိုယ်တော် သွားရဦးမှာလား။

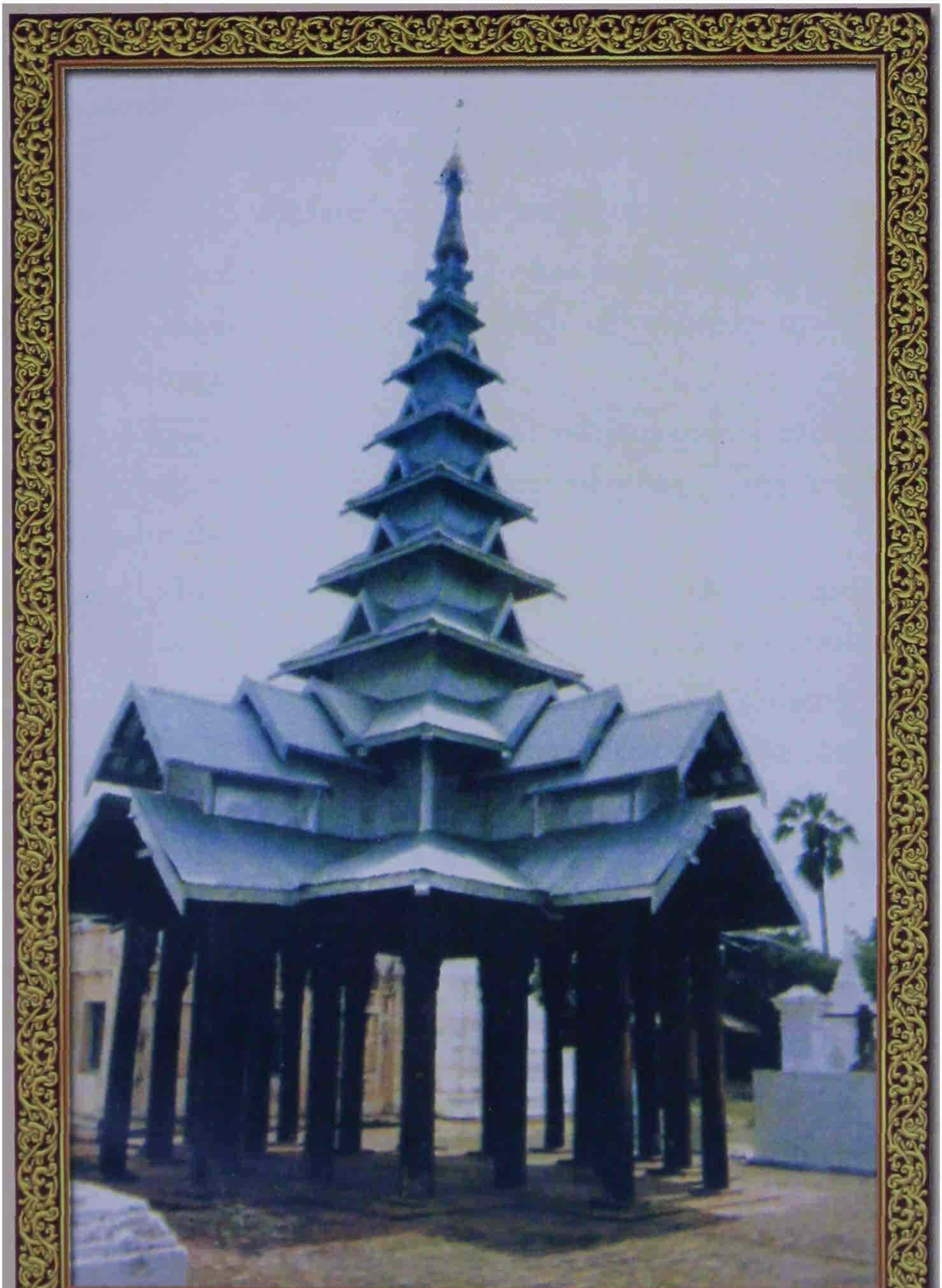

ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်ရွာ၌ ဆရာတော်ဦးစီး၍
ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော သိမ်တော်

တပည့်တော်။ ။စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်ကို ပြုပြင်တဲ့ကိစ္စက ပြီးပြီဟု ကြားရလို့ ဝါတွင်းမှာပဲ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားပူဇော်ပွဲ ပြီးပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်သွားဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်တဲ့အခါ ရန်ကုန်က အလှူ့ရှင်များက သွားလိုသော ဆန္ဒရှိရင် ရပ်ရွာကလဲ တာဝန်ခံပြီး ပင့်ကြရင်တော့ သွားရဦးမှာပေါ့ဘုရား။

လာ၍ ပင့်ကြခြင်း။ ။သီတင်းကျွတ်သောအခါ အနီးအပါးရွာများနဲ့ သရိုင်ရွာ လူကြီးများက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ ကြွဖို့ရန် လာပင့်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို အပင့်လာတော့ ကိုယ်တော်က ဘာများ စီစဉ်သေးသလဲ၊ (ကိုယ်တော်က နည်းနည်းတော့ အထွန့်တပ်ချင်တတ်လို့ မေးရတာပါ။)

တပည့်တော်။ ။လာပင့်တဲ့အခါ ပြီးစီးသော စေတီတော်နဲ့ သိမ်တော်ကို ဖူးမျှော်ရင်း လာမယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်၊ သို့သော် မနှစ်က သံဃာတစ်ရာသာ ကြွလာလို့ တချို့ရွာတွေမှာ ခွဲ၍ကြွရတဲ့အတွက် သံဃာနည်းနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အားမရဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သံဃာတစ်ရာ့ငါးဆယ်နဲ့ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရန်ကုန်က ဘုရားဒကာများကိုတော့ အကြောင်းမကြားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ကိုလဲ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ သွားဖို့ရန် အသိပေးထားလို့ **ဦးထိန်ဝင်း-ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဦးအောင်သိန်း-ဒကာ ဦးစောလွင်**နဲ့ ဒကာ-ဒကာမ ဆယ့်ငါးယောက်လောက် လမပြည့်ခင်က ရောက်နေကြပါတယ်၊ **ဦးမောင်မောင်-ဦးပေါ်ဇံ**တို့ကတော့ လပြည့်နေ့ညမှ ရောက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သွားဖို့ကိစ္စတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီနှစ်တော့ ကားပစ္စည်းတွေကလဲရှား၊ ဓာတ်ဆီကလဲရှားလို့ အသွားမှာ ရထားနဲ့သွားဖို့ စီစဉ်ရပါတယ်၊ ရထားနဲ့ သွားရင် ဝက်လက်သို့ နေ့ဆွမ်းအမှီ ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီသံဃာတွေ အမရပူရဘုတာကစီးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မန္တလေး သွားစီးရင်လဲ ခရီးစရိတ်တွေ အပိုကုန်ဦးမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဌာနကို မေတ္တာရပ်ခံရပါတယ်၊ ရထားတွဲ သုံးတွဲလောက်ကို အထူးစီစဉ်ပေးပါ၊ အမရပူရဘုတာက စီးနိုင်အောင်လဲ မေတ္တာရပ်လို့ ရလဲရပါတယ်၊ နံနက်ဆွမ်းတော့ ပိန်းတန်းဘူတာအနီး အပါးက ဒကာညိမ်ရဲ့အိမ်မှာ အရဏ်မတက်ခင်သွားပြီး အရဏ်တက် တက်ချင်း စားကြပါတယ်၊ ဆွမ်းစားပြီး မကြာခင် ရထားလဲဆိုက်လာ တာပါပဲ၊ သံဃာများနဲ့ ဒကာ–ဒကာမများ လိုက်ပါလာသလောက် လက်မှတ်ခကို ထုံးစံအတိုင်းပေးရပါတယ်၊ အားလုံးလက်မှတ်ခငွေကိုတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းအမ ညီအမများက တာဝန်ယူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝက်လက်ဘူတာရောက်သည်ကစ၍ နောက်အစီစဉ်များတော့ မနှစ်ကထက် ဘာထူးသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဝက်လက်ကဆင်းပြီး သံဃာတစ်ရာ့ငါးဆယ် ဝက်လက်မြို့ထဲက ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်သို့ စီတန်းပြီးကြွသွားတာကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ နိဗ္ဗာန်ဆော်ဒကာကြီးက **"သံဃာစစ်သံဃာမှန်များ ကြွလာပါပြီခင်ဗျာ"** လို့ ကြွေးကြော်တာနဲ့ နောက်ဆုံးကလိုက်တဲ့ တပည့်တော်က **"ထိုအသံကို အမြန်ဆုံးပိတ်ပါ"**လို့ အပြောခိုင်းရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့လဲကိုယ်တော် အကောင်းသားပဲဥစ္စာ။

တပည့်တော်။ ။ဘာ ကောင်းရမှာလဲဘုရား, အခြားသံဃာများ ကြားရင် **"သူတို့ကို သံဃာစစ်မဟုတ်ဘူး"**လို့ ပြောရာရောက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မကြွေးကြော်ဖို့ ပိတ်ရတာပါ, ပိတ်ပင်ရုံတွင်မကဘဲ, အဲဒီနိဗ္ဗာန်ဆော်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဒီလိုမကြွေးကြော်ရဘူး, ပုထုဇဉ်သံဃာဟူသမျှ သံဃာအစစ် မဟုတ်ဘဲ အားလုံး သမ္မုတိသံဃာ (သံဃာလို့ သမုတ်ထားတဲ့ သံဃာ အတုသာ)ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရပါတယ်၊ အပြန်ညဉ့် တရားပွဲမှာလဲ အဲဒီ စကားကို ထပ်ပြီး ရှင်းပြရသေးတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့သဘောက ဂိုဏ်း ဂဏမရွေး စီးစီးလုံးလုံးနဲ့ ဝိုင်းပြီး သာသနာတော်ကို ထိန်းသိမ်းစေချင် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုစိတ်ထားနိုင်တာလဲ ကောင်းပါ့ကိုယ်တော်၊ သရိုင်ရောက်တော့ နေရေး စားရေး အားလုံး မနှစ်ကလို အဆင်ပြေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မနှစ်ကလို သားစိမ်းငါးစိမ်းမပါစေရဘဲ အလှည့်ကျနဲ့ အနီးအပါး ရွာများက ဆွမ်းကပ်ကြလို့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒီနှစ်မှာတော့ **"ဆင်နင်း"**ဆိုတဲ့ ရွာကလဲ လာပြီးဆွမ်းကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်ကို ဖူးမျှော်ရတော့ အလှူ့ရှင်များက ကျေနပ်ပုံ ရကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျေနပ်ကြပါတယ်, စေတီတော်က ရန်ကုန် (ရွှေတိဂုံ) ပုံတော်ဖြစ်တော့ အနီးအပါးရွာများကလဲ စိတ်ဝင်စားပြီး လာရောက်ဖူးမြော်ကြပါတယ်၊ စေတီတော်ကြီးကို ပြင်လိုက်သည့်အတွက် ကြပ်မတ်ပြီး ပြုပြင်တဲ့ ဦးကောဏ္ဍညာဘိဝံသက တံတိုင်းတွေပါ ပြုပြင်စေလို့ စေတီတော်, သိမ်တော်များရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့တကွ စေတီလှကြီး တစ်ဝိုင်းလုံး သာယာနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"မောင်ရင်ဈာန်ရ"**စေတီတော်ကလေးနေရာကိုတော့ မပြင်ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။**"မောင်ရင်ဈာန်ရ"**စေတီတော်ကလေးနေရာကိုလဲ ရပ်ရွာဒကာများက အသစ်တည်ပြီး ရွာလူကြီး **"ဒကာထွေးသိမ်း"**က စေတီတော်ကလေးကို ကျောက်ကွန်ကရစ်အမိုးနဲ့ အတိုင်အကာများဖြင့် ပူဇော်ထားလို့ အလွန်ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်နေပါပြီဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ **"မောင်ရင်ဈာန်ရ"**ရဲ့ အကြောင်းတော့ ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် မသိရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဖိုဝန်းတောင်သမိုင်း သဲလွန်စရလို့ သိရပါပြီ ဘုရား၊ **"မောင်ရင်ဈာန်ရ"**ဆိုတာ ပုဂံရာဇဝင်ထဲမှာလဲ ပါပါတယ်၊ ဖိုဝန်းတောင်သမိုင်းမှာတော့ သာ၍သေချာပါတယ်၊ မူလက ဟန်လင်း (ဟလင်း)မြို့က မင်းမျိုးဖြစ်ပါသတဲ့၊ နောက်တော့ သရိုင်ရွာမှာနေဟန်တူပါတယ်၊ နောက်ဆုံးမင်းဖြစ်သူမှာ ထိုမောင်ရင်ရဲ့ ဘထွေးတော်စပ်၍ မယ်တော်နဲ့ ဖေါက်ပြန်တယ်ကြားတော့ ဈာန်ဖြင့်သွားပြီး တရားဟောပါသေးသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ထို **"မောင်ရင်ဈာန်ရ"**နေသွားတဲ့နေရာ အတွက်တော့ ဘာမှ အစွန်းအစ မသိရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ယခုတစ်ခါက် သရိုင်ရောက်မှ သိခဲ့ရတာရှိပါတယ်၊ သရိုင်ရွာက ဒကာမများ ဘုရားဖူးသွားကြတော့ ရထားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က **"သရိုင်ရွာက"**ဆိုတာ စကားစပ်မိလို့ **"အမိတို့ရွာမှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့ဘုရား မရှိဘူးလား"**လို့ မေးပါသတဲ့၊ ဘုရားအများရဲ့ နာမည်တော်ကို ပြောတဲ့အခါ **"ရွှေညောင်ရွာစေတီတော်"**ဆိုတဲ့ နာမည်ရောက်တော့ **"အဲဒီ စေတီတော်ရဲ့ တံတိုင်းအတွင်းမှာ အုတ်ခုံရှိလိမ့်မယ်, အဲဒီအုတ်ခုံဟာ မောင်ရင်ဈာန်ရ ဈာန်ကြွတဲ့နေရာနဲ့ ကောင်းကင်မှ ဆင်းတဲ့နေရာပဲ"**လို့ ပြောပြီး **"တူမကြီးတို့ရွာကတော့ မတိမ်ကောနိုင်ပါဘူး"**လို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့၊ ထိုအုတ်ခုံကလဲ ယခုအထိ ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတစ်ခါက် သံဃာများနဲ့သွားတော့ အရင်တစ်ခါက်က ရောက်ပြီး ရွာများအပြင်, ဘယ်ရွာများ ရောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်လ အပင့်လာကြတုန်းကပင် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်ရင် နည်းနည်းအေးတော့မှာမို့ ဒီတစ်ခါက်တော့ သံဃာများကို ဟန်လင်း(ဟလင်း)မြို့ဟောင်းမှာရှိတဲ့ ရေပူတွင်းကို ပို့ပေးရဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရေပူတွင်းက အတော်ကို ပူသလား။

တပည့်တော်။ ။ပူပါတယ်**"ကြက်ဥ ကျက်လောက်အောင်ပူတယ်"**လို့ ပြောကြပါတယ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ ရေပူတွင်းကတော့ ရိုးရိုး ရေအေးတွင်းတွေပါပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ အဲဒီ တွင်းရေကျမှ ထူးပြီး ပူရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လောကဓာတ်ဆရာတွေက **"ကန့်ဓာတ်များသောကြောင့် ပူတယ်"**လို့ ယူဆကြပါသတဲ့, တပည့်တော်တို့ ကျမ်းစာ စတုတ္ထပါရာဇိကပါဠိတော်မှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ အနီးဝယ် **"တပေါဒါ"**ဆိုတဲ့ ရေအိုင်ရှိပါတယ်၊ (ဝေဘာရတောင်)လို့ ခေါ်ရသော တောင်ရဲ့အောက် မြေအတွင်း၌ နဂါးတို့နေရာမှာ အလွန်ကြည်လင်အေးမြသော ရေအိုင်လဲ ရှိပါတယ်၊ ထိုရေအိုင်တစ်ခုမှ အထက်သို့ တက်လာသောရေသည် လောဟကုမ္ဘီငရဲနှစ်လုံးတို့၏ အကြားမှ ဖြတ်သန်းစီးခဲ့ရသောကြောင့် မြေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ **"အလွန်ပူသော တပေါဒါရေအိုင် ဖြစ်ရတယ်"**လို့ ဘုရားဟော ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ဟန်လင်းကြီးက **"ရေပူအိုင်–ရေပူတွင်းကလဲ ဒီသဘောပဲ"**လို့ ဆိုလိုသလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီသဘောပဲထင်လို့ ပါလာသော ကိုယ်တော်များကို ထိုရေပူတွင်းရဲ့ ပူပုံကို ဆင်ခြင်ပြီး ငရဲကို သတိရအောင် ပို့လိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လောကဓာတ်ဆရာတို့ အလိုအားဖြင့် ကန့်ဓာတ်များလို့ ပူတာမှန်ရင် ကိုယ်တော့်အယူအဆ ဘယ့်နှယ်မှန်ပါ့မလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုဖြစ်ရင် တပည့်တော်တို့ အယူအဆကို **"မှားတယ်"**လို့ ဝန်ခံရမှာပေါ့၊ ကန့်ဓာတ်များလို့ ပူတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာတို့ အလိုအတိုင်း မှန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ရင် ရေအေးတွင်း တစ်ခုထဲကို ကန့်တွေ အများကြီး ထည့်ပြီး ပူ–မပူ စမ်းကြည့်နိုင်သားပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် သံဃာများ ရေပူရေကို ချိုးခဲ့ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မချိုးခဲ့ကြရပါဘူး ဘုရား, သရိုင်ရွာနဲ့ ဟန်လင်းက နည်းနည်းဝေးပါတယ်, ကုန်းလမ်းကလဲ လယ်တွေကြားက သွားရမှာမို့ လမ်းမကောင်းပါဘူး, ညောင်ပင်တွင်းက လှေနဲ့ပို့ကြရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သရိုင်က နံနက်အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးပြီးချင်း သွားတာတောင် ဟန်လင်းသို့ နေ့ဆွမ်းစားခါနီးမှ ရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရောက်ရောက်ချင်း ဆွမ်းစားကြရော့လား, ဘယ်လို ဆွမ်းကပ်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ သံဃာများ လာမယ်ကြားလို့ တပည့်တော်ရဲ့ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ တော်သူက သံဃာအားလုံး ဆွမ်းကပ်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ရွာလူကြီး **ဦးအိုဆိုသူက** ကြားပြန်တော့ သူကလဲ ကပ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ (၂)ရက် နေရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ညီကလဲ ခွဲမပေးနိုင်ကြောင်းကို ပြောတော့ တပည့်တော်တို့ ဝက်လက်ရောက်ရင်ပင် သူတို့ ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ကြပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က (၂)ရက်လဲ မနေနိုင်ပါ၊ ညီဖြစ်သူက

တစ်ဝက်ခွဲပြီး ဒကာကြီး ဦးအိုကို ပေးဖို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံလို့ ကျေနပ်သွားကြပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။ဆွမ်းစားခါနီးမှရောက်ရင် ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ ရေမချိုးနိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရေပူတွင်းဆိုတာ ဆောင်းအခါမှာသာ စောစောချိုးရမှကောင်းတာဘုရား, ဆွမ်းစားပြီးတော့မှ ရေချိုးလဲ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဆွမ်းမကပ်ရတဲ့ လူအများကလဲ နောက်ရက် ဆွမ်းမကပ်ရရင်"**ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းပါရစေ**"လို့ လျှောက်ကြတော့ နေ့ဆွမ်းစားပြီး မကြာခင်ကပ္ပိယကိုယ်စီလိုက်ပြီး ဆွမ်းဆန်စိမ်း ခံကြရပါသတဲ့၊ ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံပြီးတော့လဲ အပြန်မှာ ဆားတောင်ကြီးရွာကဝင်ဖို့လျှောက်လို့ ဆားတောင်ကြီးရွာ ဝင်ဖို့ကိစ္စ ထိုညနေမှာပင် ညောင်ပင်တွင်းနဲ့ စမွန်းရွာတို့၌သံဃာခွဲပြီး ပရိတ်ရွတ်ဖို့ကိစ္စက စီစဉ်ပြီးဖြစ်နေလို့ ချက်ချင်းပင် ပြန်ခဲ့ကြရပါတယ်၊(လိုက်ပါသွားကြသော ရန်ကုန်က ဒကာ-ဒကာမများကတော့ရေပူ ချိုးခဲ့ကြရပါရဲ့။)

မမွှေဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ကို ရွာခံသံဃာများကရော ဒကာ-ဒကာမများကပါ ဒီလို ကျေနပ်ကြ-ကြည်ညိုကြရင် နောက်တစ်ခေါက် သွားတဲ့အခါ သံဃာများများနဲ့ ရက်ကြာကြာနေဖို့ မကောင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နောက်တစ်ခါသွားခွင့်ကြုံရင် သံဃာ (၂၀၀)လောက်လာဖို့နဲ့ ဟန်လင်းမြို့မှာ သီးခြား တစ်ညအိပ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့တော့ စိတ်ကူးခဲ့ပါတယ်, ရက်ကြာကြာနေဖို့တော့ ဖြစ်ဖို့ခဲယဉ်းပါရဲ့၊ ကျောင်းတိုက်မှာလဲ ကိစ္စ အသစ်အသစ်က ရှိနေတာလဲ ပါတယ်၊ ယခုပြန်ပြီးနောက် (၈)ရက်နေ့မှာပင် ကျောင်းရေစက်ချ ရှိနေပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။သရိုင်မှ ပြန်တဲ့အခါ ရှေးနှစ်တုန်းကလို ဝက်လက်ပြန်ပြီး ညအိပ်ကြသလား။

တပည့်တော်။ ။ဝက်လက်ပြန်ပြီး ညအိပ်ကြဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝက်လက်အိပ်ဖို့ညမှာ မင်းရွာနဲ့ ကျည်းပင်ကန်ရွာတို့က ပရိတ်နာလိုပါတယ်လို့ လျှောက်ကြလို့, ထိုနှစ်ရွာသို့ သံဃာ(၅၀)စီခွဲပြီး သွားကြရပါတယ်၊ ကျည်ပင်ကန်ဆိုတာ ဝက်လက်ရဲ့မြောက်ဖက် ကျပါတယ်၊

ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သရိုင်လာပြီး ပင့်လို့ မလိုက်ရင် မကောင်းတာကြောင့် လိုက်ကြရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝက်လက် ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်၌ တပည့်တော်နဲ့ သံဃာ (၅၀)သာ အိပ်ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သရိုင်က ဝက်လက်အပြန်မှာ မနှစ်ကလို လှေတွေနဲ့ပဲလား။

တပည့်တော်။ ။အင်းကို ကူးတဲ့အခါတော့ မနှစ်ကလို လှေတွေနဲ့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညောင်ပင်တွင်းမှာ ပရိတ်ရွတ်ပြီးဖြစ်လို့ ညောင်ပင်တွင်းကို မဝင်ရတော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်လဲ မနှစ်ကလို သရိုင်က အင်းဆိပ်အထိ ခြေလျင်ပဲလား။

တပည့်တော်။ ။အလာတုန်းက ဝက်လက်မှ မြင်တော်အထိ ခြေလျင်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ပင်ပန်းတာကိုသိလို့ ထမ်းစင်နဲ့ထမ်းကြဖို့ လျှောက်ကြပါတယ်၊ ထမ်းစင်စီးလောက်အောင် မအိုသေးပါဘူး ပြောတော့ လယ်ထွန်စက်နောက်က (ထရေလာဆိုလား) အဲဒီဟာနဲ့ကြွဖို့ နံနက်စောစောကပဲ ရောက်လာပါတယ်၊ ဒါကို တချို့က မကျေနပ်လို့ ဝက်လက်သွားပြီး လမ်းပြေးကားကြီးကို (ကားပိုင်ရှင်ကျေနပ်အောင် ငွေပေးပြီး) ယူလာကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ငယ်တဲ့ကိုယ်တော်တွေက ထရေလာနဲ့, တပည့်တော်နဲ့ ခပ်ကြီးကြီးကိုယ်တော်များက လမ်းပြေးကားနဲ့, ကားမဆန့်လို့ မစီးရတဲ့ ကိုယ်တော်များက ခြေလျင်တချို့, အင်းရေပြင်ကတချို့ ဝက်လက်သို့ လာခဲ့ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ လှေနဲ့ သွားဖြစ်တဲ့နေရာမှာ လှေပေါ်စီးပြီး လှေလမ်းဆုံမှ ကားပေါ်တက်စီးပြီး ဝက်လက်သို့ လာခဲ့ပါတယ်၊ ဝက်လက်ရောက်မှ သံဃာငါးဆယ်ကို ကျည်းပင်ကန်က လာပင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝက်လက်မှာတော့ ပရိတ်မရွတ်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မနှစ်ကလိုဘဲ ပရိတ်ရွတ်ကြပါတယ်၊ တရားလဲ ဟောပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သံဃာနည်းနေလို့ နံနက် ယာဂု–ဆန်ပြုတ်ကပ်သူတို့ကတော့ အားရကြဟန် မတူပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အပြန်အစီအစဉ်တော့ မနှစ်ကထက် ဘာထူးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သိပ်မထူးပါဘူး, သံဃာများသည့်အတွက် မနှစ်က ကားသုံးစီးနဲ့ ပြီးသော်လဲ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းဒကာ **ဦးဘသန်း**, တူမ ဒကာမ **မသန်းရှင်**တို့ရဲ့ ရန်အောင်မန်းကားကြီး သုံးစီး, တူ **မောင်သန်းမြင့်**တို့က

ကားကြီးတစ်စီး, စုစုပေါင်း ကားကြီးလေးစီးဖြင့် ပြန်ရပါတယ်၊ တပည့်တော်ဖို့တော့ ကျောင်းဒကာကို, ကျောင်းအမ **မသိန်း**တို့က လင့်ရိဗာကားတစ်စီး လွှတ်ပေးပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဝက်လက်မှ ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ခဲ့ကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။(၁၂)နာရီခွဲလောက် ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ပြန်ခါနီး၌ ဝက်လက်ဒကာ–ဒကာမများက ဘိလပ်ရည်ကပ်ဖို့ ရောက်လာကြလို့ ဒီအချိန်က ဆာတဲ့အချိန် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မသောက်ကောင်းပါဘူးလို့ ပြောတော့ **"သောက်ကောင်းတဲ့အချိန်ကျမှ သောက်ကြပါ, ပုလင်းတွေကို တောင်မြို့ကျောင်းတိုက်လိုက်ပြီး ယူပါ့မယ်"**လို့ လျှောက်ကြသောကြောင့် တောင်မြို့ထိအောင် ယူခဲ့ရပါတယ်၊ လမ်းမှာလဲ ရွာသာကြီးက ဖျော်ရည်ကပ်လို့ အဲဒီ ဘိလပ်ရည်ကို မသောက်ကြရပါဘူး၊ တောင်မြို့ရောက်တော့လဲ အားလုံးသံဃာများကို ခွင့်ပန်ပြီး နောက်တစ်ရက်ညနေမှ ကျန်ရစ်တဲ့ သံဃာများကို ကပ်စေရပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ကျောင်းတိုက် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဘာများ အထူးအစီအစဉ် လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝါတွင်းကပင် နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပေးတဲ့အခါ ပဋိပတ်ဖက်က အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန် များမှတော်မည်၊ ပရိယတ်ချည်း ကြိုးစားလာကြတာ စိတ်အနေ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမလာဘူး၊ သီလအကျင့် မပါတဲ့ ပရိယတ်စာသင်နည်းကိုတော့ ဒီကျောင်းတိုက်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံထိုက်ဘူးလို့ မကြာမကြာ သတိပေးထားပါတယ်၊ ဝါကျွတ်ခါနီးတော့ ဝါကျွတ်ပြီးရင် စည်းကမ်းပြင်ရလိမ့်မယ်၊ မနေနိုင်တဲ့ ကိုယ်တော်များ ရွှေ့ကြ–ပြောင်းကြဖို့ သတိပေးထားပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။အဲဒီလို သတိပေးတဲ့အတိုင်း နေထိုင်ကြဖို့ ဘယ်လိုစီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဤကျောင်းတိုက်၌ ကျောင်းသစ်တွေလဲ ဆောက်နေတုန်းမှာ အရပ်ရပ်က တိုက်ရှိသံဃာကုန် ဆမ်းကျေးတွေကလဲ မကြာမကြာ လာကြပုံကိုလည်းကောင်း, သရိုင်သွားတဲ့အခါ မနှစ်ကထက် ယခုနှစ်မှာ ပိုပြီး ဂရုစိုက်တဲ့ရွာတွေ များလာပုံကိုလည်းကောင်း, ညွှန်ပြပြီး သံဃာများက ကိုယ်ကျင့်သီလ နည်းနေရင်...

တပည့် သံဃာတော် (၅၀၀) ကျော်တို့အား နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပေးတော်မူနေပုံ

(၁) မိမိတို့အတွက် ဒုတိယဘဝမှာပင် ဂတိကောင်းဖို့ စိတ်မချရပုံကို ကျမ်းဂန်မှာပါသော ဝတ္ထုများအရလည်းကောင်း, ပြန်တော်မူပြီးနောက် တစ္ဆေ–ပြိတ္တာဘဝဖြင့် ချောက်လှန့်ပုံ ပူး၍ပြောကြပုံကို လက်တွေ့ညွှန်ပြ၍လည်းကောင်း, ယခုဘဝမှာ ဆရာတော်အခေါ်ခံနေသော်လဲ သေတဲ့အခါ တစ္ဆေ–ပြိတ္တာဖြစ်ရပုံ, လူဝင်စားဖြစ်သော်လဲ အမိဆင်းရဲဝမ်းတွင်း၌ ဝင်စားရပုံကို လက်တွေ့ညွှန်ပြ၍လည်းကောင်း, မိမိတို့က သီလ–သမာဓိ–ပညာ နည်းနေရင် ကျောင်းဒကာ–ကျောင်းအမ ဆွမ်းဒကာ–ဆွမ်းအမတို့မှာ အကျိုးရနည်းပုံကို ပြောပြ၍လည်းကောင်း, မိမိတို့အတွက် စာတတ်ဖို့ထက် သီလစင်ကြယ်ဖို့ သမာဓိရဖို့ အရေးကြီးကြောင်းကို ပြောပြရပါတယ်ဘုရား။

(၂) ထို့ပြင် ယခုအခါ စာသင်ကြပုံကလဲ စာတတ်ဖို့ထက် စာမေးပွဲအောင်ဖို့ကို ပဓာနထား၍ သင်ကြပုံကိုလည်းကောင်း, စာမေးပွဲအောင်လိုတဲ့ဆန္ဒမှာလဲ ဂုဏ်ရမှု လာဘ်ရမှုကို ရည်ရွယ်သူက များနေပုံကိုလည်းကောင်း, ထို့သို့ များသည့်အတွက် စာမေးပွဲတွေ အောင်သော်လဲ စာပို့ချနိုင်သူက နည်းပါးပုံ, စာပို့ချနိုင်ပြန်တော့လဲ သူတို့အထံ စာတက်သူက နည်းပါးပုံ, တချို့မှာ **"ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ"**ဆိုသလို ဖြစ်နေသော ရဟန်းဘဝကို စွန့်ခွာရပုံကိုလည်းကောင်း, လက်တွေ့ သာဓကဖြင့် ညွှန်ပြရပါတယ်။

(၃) ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် (က) ဂုဏ်လာဘ် လို၍လည်းကောင်း, (ခ) သူတစ်ပါးအပေါ် မောက်မော်လို၍လည်းကောင်း, စာသင် စာချမှုကို မြွေဖမ်းပုံနဲ့တူသော စာသင်စာချနည်းလို့ ဟောတော်မူပုံကိုလဲ ထပ်ပြီး ပြောပြရပါတယ်၊ (အလမ္ဗာယ်ပြဖို့ မြွေဆိုးကိုဖမ်းရာ၌ အဖမ်းမတတ်သူမှာ မြွေကိုက်ခံရသော စာသင်နည်းလို့ ဟောတော်မူလိုရင်း ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဂုဏ်လာဘ်ကို မျှော်ကိုး၍ စာသင်ရင် မြွေကိုက်ခံရသူကဲ့သို့ အပါယ်လေးပါးထိအောင် ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မည်လို့ ဟောတော်မူလိုရင်း ဖြစ်သည်။)

(၄) ထို့ကြောင့် ဂုဏ် လာဘ်စသည်ကို မတောင့်တဘဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်ကို သိလိုသောဆန္ဒ, သိသောအခါ ကျင့်မည်ဟူသော ဆန္ဒဖြင့် သင်ခြင်းကို သံသရာဝဋ်မှ လွတ်ဖို့ကို ရည်းစူးသော စာသင်နည်းလို့ ဟော်မူပုံကိုလဲ ပြောပြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ..။ဒီလိုဆိုတော့ မြွေဖမ်းတဲ့ စာသင်နည်းကို အမြန်ဆုံး ပယ်နိုင်လေ, ကောင်းလေပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, တပည့်တော်တို့နိုင်ငံမှာ မြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကပင် **"ပထမပြန်"** ခေါ် စာတော်ပြန်များကို ဂုဏ်တွေ လာဘ်တွေ ပေးပြီး ချီးမြှောက်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ယခုခေတ် စာပြန်ပွဲအမျိုးမျိုး ဘွဲ့တံဆိပ် အမျိုးမျိုးဟာ မြန်မာမင်းလက်ထက်က အမွေအဆက်များ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဂုဏ်လာဘ်ကိုဘမ်းပြ၍ ကျင်းပနေကြတဲ့ စာပြန်ပွဲတွေဟာ အကောင်း နည်းပါးလှပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့, ကိုယ်တော် စိစစ်သလို စိစစ်ကြည့်တော့ စာပြန်ပွဲတွေဟာ ငွေကုန် လူပန်းသလောက် အကျိုးမရဘဲ အပြစ်သာများနေပါပြီကော၊ ဒီလိုဆို သာသနာပြုစာပြန်ပွဲတွေ ဟုတ်နိုင်ပါတော့မလား။

တပည့်တော်။ ။ငွေကုန်လူပန်းသလောက် အကျိုးရ–မရတော့ အရှင်ဘုရားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဘုရား, အဲဒီလို စာပြန်ပွဲတွေ အောင်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိတို့ မွေးရာဇာတိပြန်ပြီး မနေလိုတော့ဘူးဘုရား, မိုးထိအောင် ဇာမ ဘွဲ့တံဆိပ်ကြီးတွေရထားသော်လဲ မိမိတို့ရဲ့သွေးသားကလေးများကို လူရာ ဝင်အောင် သင်ပြနိုင်တဲ့အစီအစဉ်က မပါတော့ (ပြောရမှာရှက်ပါရဲ့) လေးတန်းလောက်တောင် သင်ပြဖို့ မဆိုထားဘိ, တချို့များ သတ်ပုံ မှန်အောင် မရေးနိုင်ဘူးကိုယ်တော်, ဒါတွေကတော့ တပည့်တော် လက်တွေ့ပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်ကြည့်နေလို့ တော်တော့မှာတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီတော့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ယခုအထိ စာသင်နည်းဟာ လောကမှာလဲ လူရာမဝင် (မြွေဖမ်းတဲ့) စာသင်နည်းဖြစ်လို့ နောက်ဘဝ မှာလဲ အကျိုးမပြုဘဲ တစ်ဘဝထဲ စားရ–သောက်ရရုံသာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် စာသင်နည်းကိုလဲ ပြင်ချင်ပါတယ်ဘုရား၊ သို့သော် ဒီကိစ္စက အစိုးရပါမှ ဖြစ်နိုင်တာမို့ တပည့်တော့်တိုက်မှာ တပည့်တော်နဲ့ စာချဘုန်းကြီးများ တာဝန်ယူပြီး ပြင်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကိုသာ ရှာပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ပြုပြင်ဖို့ စီစဉ်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နေ့ပိုင်းမှာ စာသင်–စာချဆိုတဲ့ ဂန္ထဓုရတာဝန်ကို ဆောင်ကြဖို့နဲ့ ညဥ့် ဘုရားဝတ်တက်ပြီးချိန်ကစ၍ အိပ်ဖို့ တုန်းခေါက်ချိန်အထိ ဝိပဿနာ ဓုရတာဝန်ကို ဆောင်ကြဖို့ရန် စီစဉ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အများစုက စာမေးပွဲအောင်ဖို့ အရေးကြီးနေတဲ့ ခေတ်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့ ကိုယ်တော့်အစီအစဉ်က ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ယခုလို မိုးခါးရေသောက် ခေတ်ကြီးဆိုပြီး မပြင်ဝံ့ကြလို့ သာသနာရေး ဘာသာရေးက ရေစုံမျောခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လားဘုရား၊ အလှူဒါနတွေ အကုန်အကျများသလောက် ဘာသာရေး သာနာရေး အစစ်အမှန်တွေ ကွယ်လုမတတ် ဖြစ်နေပါပြီ၊ လှူသူလဲ အကျိုးအရနည်း အလှူခံအများစုမှာလဲ ဂုဏ်ပကာသန လာဘ်လာဘတွေ သာယာပြီးတော့ လောဘစိတ်တွေများပြီး သေတော့ တဇ္ဈေ ပြိတ္တာဘဝမှာ တွေ့နေကြရပြီ မဟုတ်လားဘုရား၊ ဒီတော့ သာသနာတော်ကြီးဟာ ဘုရားအလိုတော်ကျ ဟုတ်နိုင်ပါတော့မှာလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှေးရှေး ဆရာတော်ကြီးတွေ ပြင်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ယူဆတော်မူကြပြီး ကိုယ်တစ်ပါးကောင်း ကျင့်သွားကြပါလျက်, ကိုယ်တော်က လူ စွမ်းကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ပြင်မယ်ဆိုတော့ စောင့်ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အစိုးရပါတဲ့အခါ တစ်သာသနာလုံးပြင်မယ်၊ အစိုးရမပါရင် ကိုယ့်ကျောင်းတိုက် ကိုယ်ပြင်မယ်လို့ ရည်ရွယ်တာပါဘုရား၊ အစိုးရမပါဘဲ တစ်သာသနာလုံးပြင်ဖို့ ကြံစည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်တစ်တိုက်တာကလေး ပြင်ဖို့အတွက် လူစွမ်းကောင်း လုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သုံးနှစ်လောက်ပြင်လိုက်ရင် ဇကန်မုချ အသားကျနိုင်ပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားလဲ ဒါလောက်တော့ စောင့်ကြည့်ပါဦး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စောင့်ကြည့်ပါ့မယ် ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ထပ်ပြီး ပြောပြစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရည်ရွယ်ချက်က အခြားမဟုတ်ပါဘူး, သာသနာတော်ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မူလရည်ရွယ်ရင်းဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက သာသနာတော်ကို တည်ထောင်တော်မူတဲ့ ကိစ္စမှာ လူအများစုကို ကုသိုလ်ရစေဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား၊ ဒါ့ကြောင့် သာသနာတော်ကိုဝင်ပြီး ရဟန်းပြုလိုရင် လူဝတ်ကြောင်များ ရိုးရိုးရနိုင်တဲ့

ကုသိုလ်ထက်ပိုပြီး ကုသိုလ်ရလိုတဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြမှ ဝင်ထိုက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သာသနာတော် ဝင်သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ယခုဘဝပင်လျှင် ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုသော ဆန္ဒသော်လဲ ရှိရပါ့မယ်၊ သို့မဟုတ် သီလပါရမီကို မူထား၍ ပါရမီဖြည့်လိုသော ဆန္ဒသော်လဲ ရှိရပါ့မယ်၊ ထိုနှစ်မျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးမှ ဆန္ဒမပြင်းထန်ရင် ရိုးရိုးလူဝတ်ကြောင် ဘဝဖြင့်ပင် ကုသိုလ်ရအောင် နေသင့်ပါတယ်၊ ဒီလိုဆန္ဒမရှိဘဲ ဝင်လာသူဟာ စားဝတ်နေရေးချောင်အောင် ဝင်နေသော အချောင်သမားသာ ဖြစ်စရာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သေသေချာချာ စဉ်းစားရင်တော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်စရာရှိနေတာ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါ့ကြောင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော် ဖြစ်လာရင် ခေတ်အလိုက် တာဝန်သုံးမျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုး ထမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရပါ့မယ်။

(၁) အမျိုးက–အတ္တဟိတ ပရဟိတ နှစ်မျိုးရအောင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး လုပ်ပြီး သီလစင်ကြယ်စွာဖြင့် မိမိနေရာ ရပ်ရွာနယ်ပယ်၏ ကလေးများကို ခေတ်နဲ့လျော်အောင် လူတန်းစေ့ ပညာသင်ပေးဖို့နဲ့ လူကြီးများကို ဘာသာရေးတရား နားလည်အောင် ဟောပြဖို့ တာဝန်ယူရပါ့မယ်၊ တစ်ရွာလျှင် ရွာငယ်ရင် တစ်ကျောင်းသာ, ရွာအလွန်ကြီးမှ နှစ်ကျောင်းသာ ရှိသင့်ပါတယ်။

(၂) အမျိုးက အတ္တဟိတ မိမိတစ်ပါးတည်း အကျိုးကိုသာ ပဓာနထား၍ တောကျောင်းဘုန်းကြီးအဖြစ်ဖြင့် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အချိန်မှန်မှန် ကြိုးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရပါ့မယ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ ရပ်ရွာရဲ့ အလှူဒါန ကိစ္စကို လိုက်ကို မလိုက်တော့ဘဲ တရားအားထုတ်မှုဖြင့်သာ အချိန်ကုန်စေရပါ့မယ်၊ တစ်ပါးတည်းသာမက ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းကကဲ့သို့ ဆွမ်းခံရာဌာန ပြည့်စုံရင် သုံးဆယ်–ခြောက်ဆယ် စုပေါင်း၍ တောကျောင်းမှာ နေနိုင်ကြပါတယ်၊ နံနက် ယာဂုဘုဉ်းပေး၍ အချိန်ကျရင် အားလုံး ဆွမ်းခံကြပြီး အပြန်မှာ ဆွမ်းတစ်ထပ်ဖြင့် ကိစ္စပြီးစေရပါ့မယ်၊ တာချနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ပါရင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်–အထက်နိကာယ်ကြီးများကို သဒ္ဓါ–ပညာ–ဝီရိယတိုးပွားအောင် ပို့ချသင့်ပါတယ်။

အားလုံးသော တောကျောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၏ ကိုယ်အနေမှာ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးလုံး လုံခြုံနေသည့်လက္ခဏာဖြင့် လွန်စွာငြိမ်သက်သော အသွင်ကို ဆောင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရပါမယ်။

နေရာကျောင်းအများလဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ဘဲ တစ်ပါး သွားရင် ပျက်ကျန်ရစ်သော်လဲ အရေးမကြီးသော ကျောင်းတိုက်, သံဃာ မရှိ၍ ပျက်သော်လဲ အရေးမကြီးသော ဘုရားလက်ထက်တော်က ကျောင်းကလေး များလို, ကုန်ကျစရိတ် မများသော ကျောင်းကလေးများ သာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

အနီးအပါးရွာက ဒကာများ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်လိုရင် ထိုကဲ့သို့ ကျောင်းကလေးမှာ (ကပ္ပိယ)များလို အကြွင်းအကျန် သာမန်အစာမျိုးကို စား၍ နေနိုင်ရင် လက်ခံပြီး, ကောင်းကောင်းစားရမှ ဖြစ်မည်ဆိုရင် တရားယူပြီးအိမ်ပြန်၍ ကျောင်းမှာ နေ့အချိန် ခဏသာ နေသင့်ပါတယ်၊ ဒကာမများကိုတော့ (မာတိကာ မာတာ) ဒကာမကြီးကဲ့သို့ တရားနည်းကို ယူပြီး အိမ်ပြန်၍, (သို့မဟုတ် ရွာအနီးဇရပ်၌ အဖော်များနဲ့နေ၍) တရား အားထုတ်သင့်ပါတယ်၊ သံဃာတော်များအနီး၌ကား အားထုတ်ရိုးထုံစံ မရှိခဲ့ပါ။

ထို တောကျောင်း၌ ကုသိုလ်ဒါန ပြုဖို့ရန်လည်း လာကြဖို့ မလိုပါ၊ သီတင်းကျွတ် ကတိန်သော်မှလည်း ဒကာ–ဒကာမများ (အလှူ့ရှင် ကိုယ်တိုင်လောက်သာ)လာ၍ သင်္ကန်းကပ်လှူသင့်ပါတယ်၊ တောကျောင်း သည် တောကျောင်းပီပီ အမြဲ တိတ်ဆိတ်နေသင့်ပါတယ်။

ရွာကျောင်း၌ ဘုန်းတော်ကြီး မရှိသောအခါ တောကျောင်းမှ တာဝန် ဆောင်နိုင်မယ့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ရွာကျောင်း၌ သီတင်းသုံး၍ (အတ္တဟိတ–ပရဟိတ) တာဝန်ကိုယူဖို့ လျှောက်ထားသင့် ပါသည်၊ ထိုဘုန်းတော်ကြီးလဲ နဂိုကပင် ရွာသူ–ရွာသား လူအများ၏ လေးစားလောက်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

(၃) အမျိုးကတော့ သီလစင်ကြယ်စွာဖြင့် စာသင်တိုက်၌ စာပို့ချနေသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပါမယ်၊ ထို စာသင်တိုက် စာချပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျေးရွာတို့၌ ကျောင်းဘုန်းကြီးအရည်အခြင်း, ကျေးရွာတောကျောင်းတို့၌ ကျောင်း ဘုန်းကြီး အရည်အချင်းများကို အဆင့်ဆင့်ရပြီးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

စာသင်တိုက်တို့မှာလဲ ခေတ်နဲ့လျော်အောင် စာသင်နည်း ရှိရပါ့မယ်၊ မြို့ကြီးများ၌သာ မဟုတ်ဘဲ, မြို့ငယ်–ရွာကြီးတို့၌လဲ အောက်တန်း–အလယ်တန်း–အထက်တန်း စာသင်တိုက်များ အစားစားရှိသင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ ယခုပြုပြင်ဖို့ ရည်ရွယ်တာ ဒီသုံးမျိုးသောပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ထွက်လာအောင်ရေးရှုပြီး ပြုပြင်ဖို့လား, ကိုယ်တော် ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မြောက်ရင်တော့ သာသနာတော်မှာ တရားလဲ မကျင့်, စာလဲ မသင်–မချတဲ့, ဗုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ်နဲ့ အလုပ်လက်မဲ့ ကိုယ်တော်တွေ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုး ပေါ်ထွက်လာအောင် ရည်ရွယ်တာပါ၊ သို့သော် ဒီလိုဖြစ်အောင်ဆိုတာ အစိုးရလဲပါမှ လွယ်ကူမှာပါ, အစိုးရ မပါသေးခင် တပည့်တော် တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ဖို့ကတော့ ဒါလောက် မကျယ်ဝန်းသေးပါဘူး, ဝိနည်းတော်ကို လေးလေးစားစားနဲ့ နေ့ (စာသင်), ည (ဘာဝနာပွား) ဖို့လောက်သာ ကြိုးစားရဦးမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလောက် ဖြစ်ဖို့ကို ယခု ပြုပြင်နေပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ယခု ပြုပြင်နေပါပြီ၊ သံဃာ (၅၀)လောက်ကစပြီး အချိုးကျကျ ပြင်ချင်ပါတယ်, **"တချို့ကိုယ်တော်များ ခေတ္တပြန်ကြပါဦး, ဒီက အချိုးကျလို့ ဒီအတိုင်းနေနိုင်တယ်ဆိုမှ ပြန်လာကြပါ"**လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မပြန်လိုကြပါဘူး, မပြန်တော့ အားလုံးကို တရားဟောပြီး ည၌ စာမအံဘဲ တရားထိုင်ကြဖို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ ကိုရင်ငယ်ကလေးများနဲ့ သူတော်များကိုတော့ (အိပ်ချင်ရင် စောစော အိပ်နိုင်ပါတယ်)လို့ ခွင့်ပြုထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။"တရားထိုင်"ဆိုတာ သီလက ပထမအဆင့်ပဲ, သီလစင်ကြယ်အောင် ဘယ်လို စီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကိုယ်ပိုင်သပိတ်–သင်္ကန်း–စာအုပ် စသည်တို့ကို ဝိနည်းတော်နဲ့ မလျော်အောင် ကိုယ်တိုင်ဝယ်ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ရင်,ကိုယ်တိုင်အာပတ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အားလုံး စွန့်ပစ်ကြပါ,ငွေကိုလဲ ကပ္ပိယ (ဖိုးသူတော်)ထံမှာ ရှိစေကာမူ အလွယ်တကူ သုံးစွဲမိစရာရှိသောကြောင့်

ဒကာကြီး–ဒကာမကြီးတို့ထံ ဖိုးသူတော်က စာရင်းနှင့် အပ်ပါစေ၊ နောက်ထပ်လဲ ကပ္ပိယထံ၌သော်မှ ငွေမရှိအောင် သန့်ရှင်းကြပါစေ၊ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဒကာကြီး–ဒကာမကြီးစသူတို့ လာတဲ့အခါမှာ ကပ္ပိပါစေ၊ ဤသို့ ညွှန်ပြနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မကျန်းမာ၍ ဆေးလိုနေရင် ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။သာမန် မကျန်းမာသော အဖျားအနာလောက်အတွက် ဂိလာန ကျောင်းမှာ နေရာရော ဆေးရော တော်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိပါတယ်၊ အထူးရောဂါအတွက် အထူးဆေးလိုရင် တာဝန်ခံဘုန်းကြီးက ဒကာကြီးထံ သံဃိကငွေကို ခေတ္တ ယူစေ၍ ကပ္ပိစေနိုင်ပါတယ်၊ ပျောက်သောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဆိုင်ရာက ဒကာကြီးထံ အစားပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် အစားမပေးနိုင်ရင်လဲ မတရား သုံးစွဲစေခြင်း မဟုတ်သော ကြောင့် တာဝန်ခံဘုန်းကြီးက သံဃာများထံ ခွင့်ပန်ရပါ့မယ်၊ ယခုအထိတော့ ဒီတိုင်အောင် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်ကိုသာ ပြောထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သီလက အရင်းခံဖြစ်လို့ သီလစင်ကြယ်အောင်နေနိုင်ရင်ပင် သာသနာတော်အတွက် အတော်နှစ်သက်စရာကောင်းနေပါပြီကိုယ်တော်, ဒါ မဟုတ်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, သီလစင်ကြယ်ရင် အလိုလို စိတ်ချမ်းသာ ပြီး နှစ်သက်မှု ပီတိ, ဝမ်းမြောက်မှု ပါမောဇ္ဇ, ကိုယ်စိတ်ငြိမ်းအေးမှု ပဿဒ္ဓိ တရားတွေ နေ့စဉ် တိုးပွားစေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီလို တရားတွေ တိုးပွားနေတဲ့အတွက် သီလစင်ကြယ်ရုံဖြင့်ပင် အပါယ်မကျနိုင်ပါဘူး ဘုရား၊ ရဟန်းတော်များ ပျံလွန်တော်မူတဲ့အခါ တစ္ဆေ–ပြိတ္တာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာဟာ များသောအားဖြင့် သီလမစင်ကြယ်လို့ ဖြစ်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တချို့ကလဲ သီလက သိပ်မပျက်ပေမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာကလေးတွေ စုထားမိတဲ့အတွက် အဲဒီ စွဲလမ်းမှုကြောင့်လဲ တစ္ဆေ–ပြိတ္တာဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဒါကတော့ လူဝတ်ကြောင်များ အတိုင်းပေါ့ဘုရား၊ လူဝတ် ကြောင်များလို ပစ္စည်း ခင်မင်နေရင်တော့ သီလစင်ကြယ်နေရုံနဲ့ ပြိတ္တာ–

တစ္ဆေဘဝက မလွတ်နိုင်သေးပါဘူး၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ပွားစေပြီး ပစ္စည်းသာမက မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ အနိစ္စ–ဒုက္ခ–အနတ္တ မှန်မှန်ရှုနိုင်မှ အရပ်ရပ် တွယ်တာတတ်သော သံယောဇဉ်က လွတ်နိုင်မှာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် စင်ကြယ်သောသီလကို အခြေခံပြီး နေ့စဉ် မှန်မှန် ဘာဝနာပွားတဲ့ အလုပ်ကလဲ သူတော်ကောင်းမှန်ရင် ဧကန်အားထုတ်ရမယ့်အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, သူတော်ကောင်းမှန်ရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ လာမယ့်ဘဝ အတွက် လမ်းမလွဲအောင် နေ့စဉ် ဘာဝနာအလုပ် ရှိရမှာပါပဲ၊ ယခု ကိုယ်တော့်ကျောင်းမှာ တော်တော်ခရီးရောက်ကြပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ခရီးရောက်ပြီလို့တော့ ဘယ်မှာ ဆိုနိုင်ဦးမှာလဲ ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ယခုလို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဘာဝနာနဲ့ နေရတဲ့အတွက် စာအားထုတ်ချိန် နည်းသောကြောင့် ဒီအလုပ်ကိုလျှော့ကာ **"ပြန်ဆုတ်ထိုက်သလား"**လို့ မေးတော့ **"ပြန်မဆုတ်ထိုက်ပါဘူးလို့"**အများက ဖြေကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာ ဆရာသမားများက ဝိနည်း စင်ကြယ်အောင် စီစဉ်ပေးပြီး, ယခုလို တိုက်တွန်းကြရင် တပည့်အများပင် လိုက်နာကြမည် ထင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဖြစ်နိုင်စရာပဲ ကိုယ်တော်, ရဟန်း–သာမဏေ တော်တော် များများဟာ ကုသိုလ်ကိုတော့ လိုချင်ကြပါတယ်, အစီအစဉ် မရှိကြလို့ တော်သလို နေကြရရှာတာပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ယူဆပါတယ်, တစ်ချိန်ကျရင် သာသနာတော် ဝင်ကထဲက ကုသိုလ်လိုချင်မှုဒ္ဓ လူဝတ်ကြောင်ထက် ဆန္ဒ ပြင်းပြမှ သာသနာတော်ဝင်ကြဖို့ စည်းကမ်းလုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ထိုအခါ အမျိုးဘာသာ–သာသနာအတွက် ကျေနပ်စရာ အချက်တွေကို မြင်ကြရ ပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်မှန်းမိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့အသက် (၇၅)နှစ် ပြည့်လုပြီနော်, ဝါတွင်းမှာ ဆွမ်းကိစ္စမှစ၍ အားလုံး အဆင်ပြေကြလို့ ဝမ်းမြောက်စရာဖြစ်ပါတယ်၊ မွေးဇာတိ သရိုင်ရွာသို့ သွားခဲ့ရတာလဲ မနှစ်ကထက် ပိုပြီး တစ်နယ်လုံးက အရေးပါကြလို့ နယ်သံဃာများနဲ့ ဒကာ–ဒကာမများရော ကိုယ်တော်ရဲ့

သံဃာများပါ သာသနာတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရာရောက်လို့ ဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ။

ဘုရားဒကာ–ဘုရားအမများလဲ စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်ကြီးကို ပြုပြင်ပြီးတာ ဖူးတွေ့ရလို့ ဝမ်းမြောက်ကြမှာပါပဲ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကလဲ ပြုပြင်ပြီးရင်း ပြုပြင်ရင်းမို့ လာရောက်တဲ့ ရဟန်း–ရှင် လူ အများပဲ အားရကြပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကလဲ စားရေး–စာချတဲ့အပြင် ပြုပြင်စရာတွေကို ပြုပြင်ကာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အနားမယူဘဲ အလုပ် လုပ်ပြနိုင်တာကိုလဲ အားရစရာပါပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီလို ဝမ်းမြောက်စရာ အားရစရာ များတဲ့နှစ်က နောက် တစ်နှစ်အား ကျေးဇူးပြုဖို့ရာ နိဂုံးအုပ်ကြပါစို့နော်၊ ကဲကဲ... ကိုယ်တော် ရွတ်နေကျ ကဗျာကလေးကို တပည့်တော် ရွတ်လိုက်ဦးမယ်။...

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက,
နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူ့နတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့,
အသက်ပေး၍ ဖြည့်ခဲ့သည်။
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့,
ငါပါ အသက် ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့,
ကုသုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

သာဓု သာဓု သာဓု။

၁၉။ခုနစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် မှတ်တမ်း

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…ကိုယ်တော့်အသက် ၇၆ နှစ်အတွင်း ရောက်လာပြီနော်, ရှေးပိုင်းမှာ ဘာများရှိသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။အထူးမှတ်စရာ မရှိလှပါဘူးဘုရား, တပည့်တော်ကို တွေ့ချင်ကြလို့ လာတဲ့ဒကာ–ဒကာမတွေကတော့ ရှေးတုန်းကထက်များလို့ တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့စရာဖြစ်လာပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်မှာ ဆောက်လက်စ ကျောင်းများလဲ ရွှေ့သိမ်တင်းကျွတ်ပြီးကစ၍ တစ်ကျောင်းပြီး တစ်ကျောင်းပြီးလာလို့ သံဃာများနေစရာ အတော်များလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝါဆိုဖို့ အတော် နီးလာပြီနော်, ဘာစာဝါများ ပို့ချဖို့ စီစဉ်ထားပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နယုန်လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ကစပြီး ပဋ္ဌာပကြိုဏ်ငါးကျမ်းတွင် ကထာဝတ္ထုကျမ်းကို ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာဋီကာတွဲပြီး ပို့ချနေပါတယ်၊ ပို့ချရင်းလဲ ရေးနေရပါတယ်၊ ဝါဆိုပြီးရင် သုတ်မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာကို ပို့ချဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝါဆိုသံဃာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရွှေ့ဝါကျွတ်လောက်ကစ၍ **"စာမေးပွဲ ဦးစားမပေးသော စာပို့ချနည်းဖြင့် စာချရ–စာသင်ရမယ်၊ ညဥ့်ဘုရားဝတ်တက်ပြီး တရားထိုင်ရမယ်"**ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို ပီပီသသ လိုက်နာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ယခုဝါဆိုချိန်မှာ သံဃာ လေးရာကျော်သာ ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…မနှစ်ကဝါထက် ငါးဆယ်နီးနီး လျော့သွားပြီနော်, ဒီလိုဆိုရင် ကြာလေလျော့လေဖြစ်ပြီး သံဃာ နည်းမသွားပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ **"စာချဘုန်းကြီး, ဓမ္မကထိကဘုန်းကြီး, တပည့်တော်ရဲ့ တိုက်အနီးက ရိပ်သာဘုန်းကြီး, နိုင်ငံရေးဘုန်းကြီး"**စတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးအမျိုးမျိုးတွေသေရင် တစ္ဆေ–ပြိတ္တာဖြစ်သူက မနည်းကြောင်းကြားနေရတဲ့အပြင် ဝါမဆိုခင် မကြာမီက သိမ်တင်းတစ်ခု ကြားရပြန်တော့ ကောင်းကောင်း မနေမှာကိုသာ တွေးပြီး ရင်မအေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ဘာအကြောင်း ကြားရပြန်လို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။မြို့သာ ရဟန်းခံကိစ္စ၌ သိမ်ထဲမှာ သက်တော်ကြီးဆရာတော်တစ်ပါးက **"ဦးပဥ္စင်းတို့ ဝိနည်းသိက္ခာကို ရိုသေစွာဖြင့် ကောင်းကောင်း နေကြပါ၊ အမြင်–အကြားရနေသော ပိဋကတိုက်ကျောင်းဘုန်းကြီးက မြန်မာရှင်ဘုရင်လက်ထက်က ဝိနည်းမလေးစားသော (ရာဇဂုရု) တံဆိပ်ရ တချို့ပင် တစ္ဆေ–ပြိတ္တာဖြစ်နေတာကို မြင်ရတယ်"**လို့ ပြောသည်ဟု သတိပေးပါသတဲ့ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ဝိနည်းမလေးစားရင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့ကိုယ်တော်၊ (ရာဇဂုရု) ဆိုပေမယ့် **"ဆွမ်းဆန်တော်ပါဘုရား"**လို့ လျှောက်ပြီးလှူတဲ့ ဒေါင်းဒင်္ဂါးငွေတွေကို တချို့က လက်ခံသာယာနေကြလို့ **"မိုးချုပ်လို့ ပြန်ချိန်တော်, မြလေးစွယ်တော် ပေါ်သည့်ချောင်းမှာ, ဒေါင်းတွေကအော်...ဒေါင်းအော်ရင် ကြိုသူလွှတ်ပေါ့, ဖျိုတို့မောင် ဝါဝါဝတ်ကို, ဒေါင်ခွပ်သည့်လေး"**လို့ ဝိနည်းလေးစားသော ဆရာတော်တစ်ပါးက ဤလေးချိုးကလေးကိုပင် ရေးသား၍ သတိပေးရသေးတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ကဿပဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော် နောက်ပိုင်းမှာ ရဟန်းတော်တွေ အကျင့်ပျက်လို့ အဝီစိကျပြီးမှ တပည့်တော်တို့ ဘုရားလက်ထက်တော် ရောက်တဲ့အခါ ဂိဇ္ဈကုဋ်မှာ ပြိတ္တာတချို့ ဖြစ်နေကြပုံကို လက္ခဏသံယုတ်,စတုတ္ထပါရာဇိကတို့၌ တွေ့ရသော်လဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ သတိမထားမိပါဘူး။

ယခုတော့ မိမိလက်လှမ်းမှီသလောက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ္ဆေ–ပြိတ္တာဖြစ်နေကြပုံကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြားရ–သိရတဲ့အခါ ဘဝကောင်းဖို့အတွက် လူဝတ်ကြောင်များ ငါးပါးသီလ, အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ မပါဘဲ ဒါနချည်း စိတ်မချရပုံ, ရဟန်းသံဃာများအတွက် ဝိနည်းကို ဂရုမစိုက်ရင် စာပေပရိယတ်က မိုးထိအောင် တတ်သော်လဲ နောက်ဘဝကောင်းဖို့ စိတ်မချရပုံ, မိမိတို့ကသီလမစင်ကြယ်ရင် ဒကာ–ဒကာမတို့ရဲ့ အလှူဒါနလဲ လယ်ယာမြေကောင်းမှာ မစိုက်ရသလိုဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးမများပုံ အတော်စုံစုံလင်လင် တွေးမိနေတယ်။

ထို့ကြောင့် သံဃာနည်းရုံမက တစ်ယောက်ထဲကျန်စေကာမူ တရားကျင့်တဲ့မှု မပါသောစာသင်တိုက်ဝယ် သီလစင်ကြယ်ဖို့ ကြိုးစားမှုမရှိသော ရဟန်းသံဃာများ၏ မိမိဒကာ–ဒကာမများရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးစွဲပြီး

ဂုဏ်ရအောင်–လာဘ်ရအောင်ကြိုးစားသော စာမေးပွဲကို နည်းနည်းလေးမျှ အားမပေးလိုသောစိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက်အရွယ်ကြီးပုံ၊ ဒီလိုစိတ်ဖြစ်ပုံကတော့ ကိုယ်တော့်အတွက် နှစ်သက်ကျေနပ်ဖွယ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ရည်ရွယ်သလို ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက်ကစပြီး တစ်သာသနာလုံးပြင်ဖို့ တိုက်တွန်းနိုင်ရင်ဖြင့် **"အတိုင်းထက် အလွန် တံခွန်နဲ့ ဘုရား"**ဆိုတာလို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံး ကံကောင်းထောက်မတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ဖို့ကိစ္စမှာတော့ အစိုးရကသာ စိတ်ဝင်စားရင် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အစိုးရကလဲ မဆူ–မပူဘဲနဲ့ ပြုပြင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကိုတွေ့ရင် လက်ခံမှာ သေချာပါတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့…ဘာသာရေး အပိုကုန်ကျစရိတ်က နိုင်ငံအပေါ်မှာ တာဝန်ပိုနေသလို အတုအယောင်ရဟန်းတွေကြောင့်၊ သို့မဟုတ် ရဟန်းအလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ လူ့အလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့ ရဟန်းတွေကြောင့်၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှာလဲရှုပ်ထွေး၍ တာဝန်ပိုတာကို အစိုးရကိုယ်တွေ့ ဖြစ်နေရလို့ပါ။

တပည့်တော်။ ။သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ရတဲ့အတွက် ဆူဆူပူပူနဲ့ ဒေါသတွေဖြစ်ရမယ့်နည်းမျိုးဆိုရင် တပည့်တော် မစဉ်းစားပါဘူး၊ ယခုစဉ်းစားထားတာက မည်သူမျှ ဆူပူဖို့မလိုဘဲ အားလုံးလက်ခံနိုင်မယ့် အစီအစဉ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းပါတယ်ကိုယ်တော်၊ အထမြောက်ပါစေလို့လဲ ဆန္ဒပြုပါတယ်၊ ဒါ့ထက် မြောင်းမြဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒီနှစ် ဘယ်မှာဝါကပ်တော်မူမှာတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒီနှစ် ၁၃၃၇–ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၂)ရက်နေ့ နံနက် (၇)နာရီ သာသာလောက်က နှစ်ဖက်ကွဲနေတယ်လို့ အများက သမုတ်ကြသော ရန်ကုန်မဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်ကို မျက်နှာလွှဲ၍ တစ်ပါးထဲ ကြွသွားတော်မူပါပြီဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား…အဲဒီ ကိစ္စနဲ့စပ်ပြီး ကိုယ်တော်ကော အလောင်းတော်ကို အဖူးမြော် သွားသေးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်သွားသော်လဲ ဆရာတော်အတွက် ထူးတော့မည် မဟုတ်တာလဲတစ်ကြောင်း, ကွဲနေသောတပည့်နှစ်ဖက်ကို စေ့စပ်အောင် တတ်နိုင်မည် မထင်တာလဲတစ်ကြောင်း, အများနဲ့ အတူစား မဟုတ်ဘဲ သက်သတ်လွတ်စားနေတဲ့အတွက် ဒကာများကို တာဝန်ပိုမှာစိုးတာလဲ တစ်ကြောင်းကြောင့် အဝေးကသာ ပူဇော်ရပါတော့တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာတော်ကြီးက ကိုယ်တော့်အပေါ်မှာ အလွန် ကျေးဇူးများခဲ့ တယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ယခုအချိန်အထိ အလုပ်လုပ်နေနိုင်တာဟာ အရင်းခံကတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုပါပဲဘုရား၊ အဲဒီ အကြောင်းကို ရှေးပိုင်းမှာ ရေးခဲ့ပါပြီ၊ ဒီလို ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်တော့် ကျောင်းတိုက်သို့ ဆရာတော်ကြွလာတဲ့အခါ ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးဖို့ရာ ကုဋ္ဌိ–ရေ အပြည့်အစုံပါသော သီခြား နံကပ်ကျောင်းကို စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးက အပူကြောက်လို့ တပည့်တော်နဲ့ စပ်တဲ့ မေမြို့ ဂန္ဓာရုံကျောင်းမှာလဲ ယခုဝါတွင်း ကျောင်းသစ်ဆောက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ ဆရာတော်ကြီးကို နွေတုန်းက မေမြို့ကို ခေတ္တကြွဖို့ ပင့်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် **“မိမိမရှိရင် မဖြစ်ဘူး”**လို့ ယူဆတော်မူပြီး ကြွတော်မမူနိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဘာမှ အကြံဉာဏ် မလျှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ ငယ်တပည့်ဖြစ်လို့ ဆရာတော်ကြီး စိတ်ထိ ခိုက်မဲ့ အကြံကိုလဲ မပေးရဲပါဘူး၊ ဒီမဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်ကို လက်ခံတဲ့ အခါတုန်းက ကျွန်းကုန်းဆရာတော်လဲ ရှိပါသေးတယ်, ဆရာတော်ကြီးနဲ့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိပ်လို ဖြစ်နေပါတယ်, ဝါတော်လဲ တူတယ်လို့ ထင်ပါတယ်, သက်တော်–ရှယ်တော် အတူပါပဲ၊ မဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်ကို လက်ခံ စဉ်က ဆရာတော်နှစ်ပါးလုံး အသက် (၇၀) အရွယ် ရှိနေပါပြီ။

ဒါ့ကြောင့် ကျွန်းကုန်းဆရာတော်ကြီးထံ စာရေးပြီး လျှောက်ဖူးပါတယ်, ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် အထမြောက်ဖို့အတွက် အနည်းဆုံး (၁၀) နှစ် လောက် ကြိုးစားမှ အရာထင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မဟာဗောဓိ ကျောင်းကို စာသင်တိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဆရာတော်များ

သက်တော် (၈၀)လောက်မှ အထမြောက်ပါမယ်, ဆက်လက်ပြီး ခိုင်မြဲ အောင်လုပ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါ, အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့ အရွယ်ကိုလဲ ချန်ရပါသေးတယ်၊ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်ပါသောစာကိုရေးပြီး လျှောက်လိုက် ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို စာပြန်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။**"ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြပါဘူး, အေးအေး နေကြပါတယ်"** ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ စာပြန်ပါတယ်, တပည့်တော်နဲ့ တွေ့တိုင်းလဲ ကျွန်းကုန်း ဆရာတော်နဲ့ ဆရာတော်ကြီးကပါ **"အေးအေး နေကြပါ တယ်"**လို့ပဲ အမိန့်ရှိပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ ဘယ်လိုတွေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က တပည့်တော်ရဲ့ဂန္ထာရုံတိုက်၌ ကြောင့်ကြစိုက် ရပုံကို စဉ်းစားပြီး ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်, အတော်ကြာတော့ ကျွန်းကုန်း ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူတဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးတည်းမှာ အကူ အညီ တပည့်ကြီးကောင်းကောင်း လိုတယ်လို့သာ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ နောင် တခြားက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရောက်လာလို့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားရာမှ အဆင်မပြေကြောင်း ကြားသိရပါတော့တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဒီတွင်ပဲ ရပ်ကြပါစို့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် ရန်ကုန် မဟာဗောဓိသို့ ရောက်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ပဲခူးမှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်း အစည်းအဝေးရှိလို့, ရန်ကုန်က သိမ်သမုတ် ကိစ္စ နှစ်ကိစ္စ ရှိတာနဲ့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဖြစ်အောင် ရန်ကုန်က လှည့်သွားပါတယ်၊ အဲဒီအခါ မဟာဗောဓိမှာ တည်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အရင် ပဲခူးအစည်းအဝေးတုန်းက မလိုက်ဘဲ ယခု အစည်းအဝေး ကျမှ ဘာမျှော်လို့ လိုက်ရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မျှော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး, မြောင်းမြဆရာတော် ပျံလွန်တော် မူကတည်းက ဂိုဏ်းအတွက် ဥက္ကဋ္ဌ (သာသနာပိုင်) တစ်ပါး လိုနေလို့ ထို အစည်းအဝေးမှာ ဥက္ကဋ္ဌ ရွေးကြရပါလိမ့်မယ်၊ **"ဒီကိစ္စအတွက်**

တပည့်တော်ကို မစဉ်းစားကြပါနဲ့"လို့ မန္တလေးက တာဝန်ဆောင်များကို အသိပေးထားပါတယ်၊ အစည်းအဝေးကိုလဲ တပည့်တော် (အဝေး) လိုက်လေ့ မရှိပါဘူးလို့ ပြောတော့ အစည်းအဝေးတော့ တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် ကြွပါဦးလို့ ပြောကြလို့ တစ်ညအတွက် တရားဟောရုံ ဟောပြီး အစည်းအဝေးပြီးမယ့် နောက်တစ်ရက်မှာ (အစည်းအဝေးပြီးအောင် မနေဘဲ) ရန်ကုန်မှာ ကိစ္စရှိလို့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။တရားဟောတော့ ဘာအကြောင်းများ ဟောခဲ့သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပဲခူး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို "တောဂိုဏ်း"လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ "တောဂိုဏ်း"ဆိုတာ ပဲခူးဆရာတော် ဦးသီလနဲ့အတူ တောမှာ သီတင်းသုံးကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများကို အစွဲပြုပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ဂိုဏ်းပါ, နောက်မှ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဂိုဏ်းနဲ့ သဘောတူလို့ ပေါင်းပြီး "ရွှေကျင်ဂိုဏ်း, တောဂိုဏ်း"လို့ ခေါ်တာပါ၊ ဒါ့ကြောင့် ယခုအခါမှာ သာသနာတော်၌ အကျင့်စာရိတ္တဖက်က အလွန် လျော့ကျနေပြီဖြစ်သည့် အတွက် ပဲခူးနယ်စသော အောက်ပြည် ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များက ဆရာတော်ဦးသီလနီးနီး သီလသိက္ခာကြီးဖို့, အထက်ပိုင်း ဂိုဏ်းဝင်သံဃာတော်များကလဲ ရွှေကျင်ဆရာတော်နီးနီး သီလ သိက္ခာကြီးဖို့ ကြိုးစားသင့်ပါကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သီလသိက္ခာလျော့ကျလို့ အပြစ်ရပုံကိုကော မဟောခဲ့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဟောခဲ့ပါတယ်ဘုရား, သီလသိက္ခာ မရှိကြလို့ ပြိတ္တာဘဝမှာ ယခုခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ တွေ့ရပုံကို လက်တွေ့ဝတ္ထုများပြ၍ လျှောက်ခဲ့တဲ့ အပြင်, အမြင် အထင်ပေါက်သော ဆရာတော်တစ်ပါးကမူ ရှင်ဘုရင်လက်ထက်က ရာဇဂုရု ဆရာတော်တချို့ကိုပင် ပြိတ္တာဘဝ၌ တွေ့မြင်ရသည်ဟု ပြောကြောင်း, ယခုခေတ် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတများလဲ သီလမစင်ကြယ်ရင် ထိုရာဇဂုရုဆရာတော်များလမ်းသို့ မြန်းရဖို့ရှိကြောင်းကိုပါ လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်တရားကို ဘုန်းတော်ကြီးအများကတော့ ကျေနပ်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ မြွက်ဟောမှ အများက ကျေနပ်တာကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ရပ်က "ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အထင်မကြီးတဲ့ အရာကို လူ ဒကာ-ဒကာမများ

အထင်ကြီးအောင် မပြောရ မဟောရဘူး”လို့ တားမြစ်လေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လူအများက အမှန်အတိုင်း နားလည်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါပြင်တော့ ဘာအကြောင်းကို ဟောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တရားပြီးခါနီးတော့ “**ခယံ ဝိရာဂံ အမတံ ပဏီတံ**”ဂါထာ အတိုင်း နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်း ဟောပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပရိသတ်လဲ အလွန်ငြိမ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟောတဲ့ညက ပရိသတ် တော်တော်များသလား။

တပည့်တော်။ ။ကြခတ်ဝိုင်းကျောင်းတိုက် ဓမ္မာရုံကြီးဆိုတာ သံဃာတစ်ထောင်ကို ချောင်ချောင် ဆွမ်းကပ်လို့ ဆံ့ပါသတဲ့၊ အဲဒီဓမ္မာရုံအတွင်း ပြည့်နေတဲ့ အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ လူရော သံဃာတော်များပါ အတွင်းလောက်မက များတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ တရားဟောပြီး ထွက်လာတော့ လူတွေက တိုးဝေ့ပြီး တပည့်တော်ကို ကြည့်လိုက်ကြတာ တပည့်တော်မှာ ထွက်လာ ယင်း မေတ္တာပို့လို့ မပြီးနိုင်အောင် ရှိရပါတယ်၊ အဲဒီကပြန်လို့ မိမိနေရာ ရောက်တဲ့အခါလဲ ယခုတိုင်အောင် မေတ္တာပို့တဲ့အခါ ပဲခူးနယ် နတ်ကြီးများနှင့်တကွ ဆရာတော် သံဃာတော် ဒကာ–ဒကာမအားလုံးကို သီခြားနာမည်ထဲမှာ ထည့်၍ ပို့ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်စကားထဲမှာ “**ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အထင်မကြီးတဲ့ အရာကို လူ ဒကာ–ဒကာမများ အထင်ကြီးအောင် မပြောရ–မဟောရဘူး**”လို့ ဆိုတယ်, ကိုယ်တော့်ကိုယ်တိုင်က သာသနာတော်ကို အထင်မကြီးလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်ဆိုတာ ပရိယတ် (စာပေ သင်ကြား ပို့ချမှု) ပဋိပတ်(သီလမှစ၍ သမာဓိရအောင် ဝိပဿနာဉာဏ် မြင်အောင် ကျင့်မှု) ပဋိဝေဓ (မဂ်ဖိုလ်ရမှု) ဤသုံးမျိုးကို ဆိုပါတယ်၊ ရဟန်းတော်များကိုတော့ ထိုသာသနာတော်သုံးရပ်၏ တာဝန်ကို (မကွယ် အောင် မလျော့အောင်) ထမ်းဆောင်နေကြသည့် အတွက်ကြောင့်“**သာသနာ့ ဝန်ဆောင်များ**”လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်လေ, ကိုယ်တော်က အဲဒီ သာသနာကို အထင်မကြီး လို့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က သာသနာတော်ကိုတော့ သိပ်အထင်ကြီးတာပဲ၊ သို့သော် သာသနာ့ ဝန်ဆောင်များ၏ ဝန်ဆောင်ပုံကိုတော့ အားမရဘူး ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ ဝန်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အားမရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားပဲ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်ပါလား, လူတွေက ထောက်ပံ့လိုက်ကြတာ လိုတယ်ကို မရှိသလောက်ဘဲ၊ ဒါ့မေယ့် ထောက်ပံ့ပုံ နည်းမမှန်တော့ သာသနာတော်က အောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သီလအကျင့်ဖက်က ပျက်စီးလိုက်တာ အတော်ကြာရင် သာသနာအစစ်ပျောက်ပြီး အတုတွေသာ ကျန်ရစ်တော့မှာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…ကိုယ်တော်ပြောတော့ တပည့်တော်စိတ်ထဲမှာလဲ နည်းနည်းမကောင်းဖြစ်သွားတယ်ကိုယ်တော်၊ ပရိယတ် (စာပေ သင်ကြား ပို့ချမှု)မှာ ဂုဏ်ရှိဖို့ လာဘ်ရဖို့က ပဓာနဖြစ်နေတယ်၊ ပဋိပတ်ဆိုတဲ့ ကျင့်မှုမှာလဲ ဂုဏ်တွေ လာဘ်တွေ လွှမ်းမိုးပြီး တချို့နေရာမှာ သီလရော–သမာဓိရောလက်လွှတ်သလောက်ပါပဲ၊ ဘယ့်နှယ်ကိုယ်တော်…တရားအားထုတ်တယ်ဆိုပြီး, ကဲလေ…မပြောချင်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။မပြောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပဲခူးအစည်းအဝေးမှာ ဥက္ကဋ္ဌ တင်ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် တရားဟောတဲ့ညကပင် အရှေ့မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်အုပ် သက်တော်ကိုးဆယ်ကျော် ဆရာတော်ကြီးကို ဥက္ကဋ္ဌတင်ကြပါသတဲ့၊ ထို့နောက် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌရွေးတော့ အခြားဆရာတော်များအပြင် တပည့်တော်ကိုလဲ ထည့်ထားတယ်ကြားလို့ ပြန်နုတ်ဖို့ (ဆိုင်ရာကို) ပြောခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနုတ်မခံကြပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**“ရန်ကုန် ကိစ္စရှိလို့”**ဆိုတာက ဘာကိစ္စလဲ, သိမ်သမုတ်ကိစ္စလား။

တပည့်တော်။ ။သိမ်သမုတ်ကိစ္စက ပဲခူးအစည်းအဝေး မသွားခင်ကပင် ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ၊ ယုခုကိစ္စကတော့ ပျံလွန်တော်မူသော ဆရာတော်ကြီး၏ မြောင်းမြ ပဋ္ဌာနတာရုံကျောင်းတိုက်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန် မဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်ကိစ္စဖြစ်လို့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စများကို ဘယ်လို စီစဉ်ခဲ့ကုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပဇ္ဇောတာရုံက ဦးဉာဏိကနဲ့ တပည့်အားလုံးက ရန်ကုန် မဟာဗောဓိရွှေ့ပြီး မဟာဗောဓိ စာချဘုန်းကြီး ဦးကုမာရနဲ့ တပည့် အားလုံးက မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံ ရွှေ့ဖို့ အစီအစဉ်ပါပဲ။

မမွဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့် ဒီလို စီစဉ်ရတာတုန်း

တပည့်တော်။ ။စာချဘုန်းကြီး ဦးဉာဏိကက သက္ကတ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပိဋကပါ ကျွမ်းကျင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော့ ရန်ကုန်မှာသာ အလုပ် လုပ်သင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ စာချဘုန်းကြီး ဦးကုမာရက တိုက်တာအုပ်ချုပ်မှုနှင့် စာချမှု၌သာ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အဟော အပြော အလေ့အထ မရှိပါဘူး၊ မြောင်းမြမှာတော့ ထိုဘုန်းကြီးနဲ့ ကောင်းတူဆိုးဖက် စာချဘုန်းကြီး ဦးဣန္ဒဝံသက ပဇ္ဇောတာရုံတိုက်သစ်မှာရှိတော့ နှစ်တိုက် တစ်တိုက်ဆိုသလို အပြန်အလှန် အကူအညီ ရနိုင်သောကြောင့် ဦးကုမာရက မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံတိုက်ဟောင်းမှာ နေသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်သာ ထိုဘုန်းကြီး နှစ်ပါးလုံးရဲ့ နောင်ရေးကို ကြည့်ပြီး စီစဉ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီအစီအစဉ်ကို ထိုဘုန်းကြီးများက သဘောတူရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် သိရသလောက်တော့ ထိုဘုန်းကြီး နှစ်ပါးကလဲ သဘောတူပါတယ်၊ ထိုအခါ လပွတ္တာ လေးထပ်ဆရာတော်လဲ ရှိလို့ လေးထပ်ဆရာတော်ကလဲ သဘောတူပါတယ်၊ ရန်ကုန် မဟာဗောဓိ ကျောင်းဒကာ ဦးကိုကိုလေးနဲ့ ဒကာထိန်ဝင်းတို့ကလဲ ဒီလိုဖြစ်ရင် အတိုင်းထက်အလွန် ကောင်းပါတယ်လို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သာဓု ကိုယ်တော် သာဓု-သာဓု။

တပည့်တော်။ ။သုံးခွန်းပြည့်အောင် မခေါ်သေးနဲ့ဘုရား၊ နှစ်ခွန်းလောက်နဲ့ ရပ်ထားပါဦး၊ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ အားလုံး ပြီးစီးမှ ချီးမွမ်းရတယ်လို့ လောကနီတိက ဆိုထားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဘယ်တော့မှ ပြီးမှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ယခုအချိန်မှာ တစ်ထောင့်သုံးရာသုံးဆယ့်ခုနစ်ခု တန်ဆောင် မုန်းလကုန်ခါနီးဖြစ်လို့ စာမေးပွဲမဝင်ကြရသေးဘူး, အစိုးရစာမေးပွဲအတွက်

ကြိုးစားကြတုန်း ရှိသေးတယ်၊ ထိုစာမေးပွဲပြီးတော့လဲ သင်္ကြန်က တစ်ဆက်တည်းကျမှာ, အဲဒီ သင်္ကြန်ပြီးမှ အပြောင်းအရွှေ့ လုပ်ကြရပါ့မယ်၊ အားလုံး ပြောင်းရွှေ့ပြီး၍ နေသားတကျ ဖြစ်တဲ့အခါ ရောက်မှ သာခု သုံးခွန်းပြည့်အောင် ခေါ်တာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းပြီ, သာခု-သာခု (နှစ်ကြိမ်သာ ခေါ်ထားဦးမယ်နော်။)

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, နှစ်ခွန်းပဲ ခေါ်ပါဦး၊ ယခုခေတ်က အကောင်းလုပ်ပေမယ့် အများက အကောင်းလို့ ယူဆချင်မှ ယူဆကြမှာပါ၊ တပည့်တော်ကတော့ ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ မိမိတာဝန်မဟုတ်, ဖြစ်သင့်တာကို အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းသာ မိမိတာဝန်လို့ ယူဆပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…ယခု တပို့တွဲလပြည့်ကျော်လာပြီ, ကိုယ်တော့ အသက် ခုနစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်တော့မယ်, ကိုယ်တော့ အလုပ်များ တော်တော် အထမြောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ, အတော်တော့ အထမြောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ, ပို့ချနေတဲ့ စာဝါနှစ်ဝါတွင် ကထာဝတ္ထု ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာ သုံးကျမ်းက တန်ခူးလသင်္ကြန်မကျခင် ပြီးစီးစရာရှိပါတယ်၊ သုတ်မဟာဝဂ္ဂ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကလဲ စာလိုက်သံဃာများကို မှတ်စရာတွေ ထောက်ထောက်ပြပြီး မနှေးလွန်း မမြန်လွန်း ပို့ချနေတာမို့ အများစုက သဒ္ဓါတရား တိုးတက်ကြဟန် တူပါတယ်၊ ယခု မဟာပဒါနသုတ် ရောက်တဲ့အခါမှာ စာချ တာဝန်ဆောင်များပင် လိုက်နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲ…ကောင်းတယ်ကိုယ်တော်, သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယဖြစ်ဖြစ်, အခြား ဓမ္မာစရိယဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တိုင် မသွားဘူးသောလမ်းကို (အကျိုးရှိပုံ ကိုယ်တိုင် မသိဖူးတော့) ကိုယ့်တပည့်များကို လမ်းမပြဝံ့ဘူး၊ ကိုယ်တော်ကတော့ ကိုယ်တိုင်သွားဖူး-ပေါက်ဖူး-ချဖူးနေလို့ ကိုယ်တိုင်ချပြီး တပည့်များအား သဒ္ဓါတရားဖြစ်မယ့် အချက်များကို မှတ်ချက်ချပြနိုင်တာ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား,ပြီးခဲ့တဲ့ မဟာပဒါနသုတ်မှာ"**ဉဂ္ဃဋိတညူ-ဝိပဉ္စိတညူ-နေယျ-ပဒပရမ**"ဟု ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ပြတော်မူပါတယ်၊ အဲဒီ လေးမျိုးတွင် ရှေ့သုံးမျိုးက ယခုဘဝမှာပင် တရားထူး ရကြပါတယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်မျိုးက ဆရာကောင်းထံ နာယူမှတ်သားပြီး ကြိုးကြိုးစားစား

တရားအားထုတ်ရပါတယ်၊ သို့သော် တရားထူးမရဘဲ နောက်နောက်ဘဝ၌ အထုံဝါသနာပါဖို့ အကျိုးသာ ရပါတယ်၊ နောက်ဘုရားနဲ့ တွေ့ရင်လဲ တရားရဖို့ လွယ်ကူပါတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ ယခုခေတ်လို စာမေးပွဲတွေ အောင်ပြီး နာမည်ကြီးရုံနဲ့ ကျေနပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို တရားအားထုတ်ပါသေးတယ်။

ထိုသို့ အားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် နောက်ပိတ်ဆုံး ပဒပရမအဆင့် လောက်မှ မရောက်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ထောက်ပြတဲ့အခါမှာ စာချဘုန်းကြီး တချို့က သူတို့မှတ်ထားပုံနဲ့ မတူသောကြောင့် ကျမ်းရင်းအငိုင်း သိဖို့ လိုကြောင်း သဘောပေါက်ပြီး ကိုယ်တိုင် စာလိုက်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…စာပို့ချရကျိုး နပ်လိုက်တာ ကိုယ်တော်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးရဲ့သဘောကို ဒီမှာထည့်ရရင် မကောင်းပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အကျယ်ပြဖို့တော့ စိတ်မဝင်စားတဲ့သူများအတွက် ပျင်းစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အကျဉ်း မှတ်သားရအောင် စာပို့ချတုန်းက ရေးပေးတဲ့ လင်္ကာလေးပုဒ်ကို ထည့်သွင်းပါ့မယ်၊ အကျယ် လိုချင်ရင်တော့ ထို အဋ္ဌကထာကို ကြည့်ကြပေါ့ဘုရား။

၁။ သစ္စာလေးဝ, မြတ်ဓမ္မကို, စ၍ဟောလင့်, ဉာဏ်ကိုဖွင့်က, လွယ်လင့် ထုတ်ချောက်, တရားပေါက်မှု, ထိုသည့်သူ, တည္ဘုဥဂ္ဃဋိတ်မှတ်။

၂။ အကျဉ်းတရား, ဟောတုံငြားက, တရားထင်ထင်, မသိမြင်ဘဲ, ချဲ့ထွင်ထပ်လှောက်, အကျယ်ရောက်မှ, ထွင်းဖေါက်သိမှု, ထိုသည့်သူ, တည္ဘုဝိပဉ္စိမှတ်။

၃။ ဘုရားဟောဖေါ်, တရားတော်ကို, သင်သော်မယွင်း, နာယူခြင်းနှင့်, ရှင်းလင်းအောင်မေး, မြဲဆွေးနွေးလျက်, ကြံတွေးစဉ်းစား, ဘာဝနာပွားမှ, တရားရမှု, ထိုသည့်သူ, ခေါ်ယူ နေယျမှတ်။

၄။ ဘုရားဟောဖော်, တရားတော်ကို, သင်သော်မယွင်း, နာယူခြင်းနှင့်, ရှင်းလင်းအောင်မေး, မြဲဆွေးနွေးလျက်, ကြံတွေးပို့ချ, တရားပြ၍, သီလသိက္ခာ, စင်ကြယ်စွာဖြင့်, ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း, လွန်ကြိုးဖမ်းလည်း, ဉာဏ်စွမ်းမပြ, တရား မရဘဲ, ဘဝနောင်ခါ, အထုံပါဖို့, ကျမ်းစာ ပုဒ်ပါဌ်, တတ်ရုံသာမျှ, အကျိုးရ, ပဒပရမမှတ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စတုတ္ထဖြစ်တဲ့ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်က ယခုကာလအများနှင့် ဆိုင်နေပါတယ်, နားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားတရားတော်ကို စာသင်သားအဖြစ်ဖြင့် သင်ယူခြင်း, သို့မဟုတ် တရားနာသူအဖြစ်ဖြင့် နာယူခြင်း, သင်အပ်ပြီး–နာယူအပ်ပြီးသောတရားကို ဆရာ့အထံ၌ အဖန်ဖန်မေးမြန်းခြင်း, ထိုတရား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ကြံစည်ခြင်း, ဆရာလုပ်၍ ပို့ချခြင်း, သို့မဟုတ် ဟောပြခြင်း, သီလသိက္ခာ စင်ကြယ်စွာဖြင့် သမထကမ္မဋ္ဌာန်း–ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြိုးဖမ်းအားထုတ်ခြင်း, ဤအားလုံးကို ပြုပါသော်လည်း ဉာဏ်၏ အစွမ်းပြသောအားဖြင့် တရားထူးကို မရနိုင်၊ နောက်နောက်ဘဝ, သို့မဟုတ် နောက်သာသနာနဲ့ ကြုံသောအခါ တရားအားထုတ်မှု အထုံပါသောကြောင့် လွယ်ကူစွာ တရားပေါက်ဖို့ အကြောင်းသာ ဖြစ်၏၊ ဤဘဝ အတွက်မှာကျမ်းစာ ပုဒ်ပါဠ်တို့ကို တတ်ရုံအထိသာ အကျိုးရှိ၏၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို **"ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်"**လို့ ခေါ်သည်၊ [ပဒ–ကျမ်းစာ ပုဒ်ပါဠ်တတ်ခြင်းဟူသော+ပရမ–အလွန်ဆုံး အကျိုးရှိသူ။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ပြောတာက အတွေးနဲ့ပြောတာလား၊ လူဝတ်ကြောင်ဖြစ်ဖြစ်, ရဟန်းသာမဏေဖြစ်ဖြစ်, တရားအားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တရားအားထုတ်သော်လဲ သီလမစင်ကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားထူး မရဘူးဆိုတာတော့ ထုံးစံဖြစ်လို့ ထားလိုက်ပါတော့, ကိုယ်တော့် စာထဲမှာ... **"သီလသိက္ခာ စင်ကြယ်စွာဖြင့် တရားအားထုတ်သော်လဲ"**ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို ရှင်းပြစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။ဒီနေရာကနေပြီး ရှင်းပြလို့တော့ နားလည်ဖို့ မလွယ်ဘူးဘုရား၊ သုတ်မဟာဝဂ္ဂ မဟာပဒါနသုတ်အဋ္ဌကထာ ဋီကာကို သေချာစွာကြည့်မှ နားလည်နိုင်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အဋ္ဌကထာ ဋီကာမှာ **"တရားအားထုတ်တယ်"**လို့ မပါဘူးဆိုပါလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုဘဝ၌ **"တရားမရနိုင်ဘူး"**လို့တော့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆိုပါတယ်, ဋီကာမှာလဲ **"ထို အတ္တဘောဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်, အောက်ထစ်ဆုံး ဈာန်လဲမရ, ဝိပဿနာလဲ မရနိုင်"**လို့ ဆိုပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။အားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သီလမစင်ကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် "မရနိုင်"လို့ ဆိုဖို့ လိုသေးသလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား...ဟုတ်ပြီ ကိုယ်တော်, နေယျပုဂ္ဂိုလ်က အားလဲထုတ်တယ် တရားထူးလဲ ရနိုင်တယ်၊ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အားထုတ်ပါလျက် နေယျပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ **"တရား မရနိုင်"**လို့ ဆိုလိုတာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, နောက်ဆုံး ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားထူး မရသောကြောင့် အကျိုးမယုတ်ပါဘူး, အနာဂတ်ကာလ၌ တရားကျင့်မှု အထုံဝါသနာပါသွားလို့ ထိုအခါ၌ ဉဂ္ဃဋိတညူ-ဝိပဉ္စိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီအဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ အဋ္ဌကထာမှာပင် **"ပဒပရမာနံ အနာဂတေ ဝါသနတ္ထာယ ဟောတိ"**လို့ တိုက်ရိုက်ဆိုပေသားပဲ၊ ဒီတော့ ဘာဘဲ ပြောပြော ယခုလိုဘဝမှာ သီလ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ တရားအားထုတ်ဖို့တော့ ရှင်သာမဏေ ရဟန်းတော်တိုင်း လိုအပ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, သီလ မစင်ကြယ်ရင်လည်းကောင်း, သီလ စင်ကြယ်သော်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားမထုတ်ရင်လည်းကောင်း (ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတွင် **"ဒါးမနောက်ပိတ်ခွေး"**လို့ ခေါ်ရတဲ့)ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်လောက်မှ ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါဘဲ, ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ ချောင်ချောင်လည်လည် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေမယ့်အစား လူဝတ်ကြောင် ဘဝဖြင့် နေရခြင်းက တွက်ခြေကိုက်ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ တွက်ခြေကိုက်သလဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။လူဝတ်ကြောင်ဆိုတာ ကိုယ့်လုပ်စာကိုယ်စားပြီး ကိုယ်ဇနီး သားသမီးများနဲ့ အတူနေရလို့ အလုပ်အကိုင် ဆင်းရဲသော်လဲ စိတ်ပျော် နေတယ်, ဒါနလဲ ထိုက်တန်သမျှ ပြုကြပါတယ်၊ ငါးပါးသီလ လုံခြုံရင် အပါယ်လဲ မကျနိုင်ပါဘူး၊ သေရင် ဘဝကောင်းရဖို့ များပါတယ်၊ ရဟန်းဘဝဆိုတာကတော့ လူဝတ်ကြောင်များရဲ့ လုပ်စာကို စား-ဝတ်နေရ လို့ သီလမစင်ကြယ်ရင် အပါယ်ကျဖို့ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်း-သာမဏေဘဝနဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေမယ့်အစား လူဝတ်ကြောင်ဘဝဖြင့် နေခြင်းက တွက်ခြေကိုက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ယောကျ်ားဖြစ်ပါလျက်

သူများလုပ်စာကို မှီခိုပြီး (ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ဘဲ) အချောင်စား နေခြင်းဟာလဲ ယောကျ်ား မပီသရာ ရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျမ်းစာအတိုင်း ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်လောက်မျှ ဖြစ်အောင် မကျင့်နိုင်ရင် ရဟန်းဘဝနဲ့ မနေထိုက်သောကြောင့် ရဟန်းတော်အများ လူထွက်ကုန်ရင် သာသနာတော် အားမသေးပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက သာသနာဆိုတာ ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဆိုလိုသလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲ...မှားပြီးကိုယ်တော်, မှားပြီ၊ သာသနာဆိုတာ သီလ-သမာဓိ-ပညာ, (တနည်း) ပရိယတ်-ပဋိပတ်-ပဋိဝေဓတရားများ ဖြစ်ပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ သာသနာသုံးရပ်ကို ရဟန်းတော်စစ်စစ် ငါးပါးလောက်က အားရှိပါးရှိ ထမ်းနေရင် နောက်ထပ် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်ပေါင်း ထောင် သောင်းမက ပွားစေနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ သာသနာသုံးရပ်ဝန်ကို မထမ်းဘဲ သာသနာတော်လေးအောင် သာသနာ့ဝန်စီးတွေများနေလို့တော့ သာသနာ စည်ကားတယ်လို့ မခေါ်ရပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက်၌ သာသနာ့ဝန်ဆောင်များလာအောင် ဘယ်လို စိတ်ကူးမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အစီအစဉ်တော့ ရှိပါပြီးဘုရား, ဒါပေမယ့် အကောင်အထည်ဖော်တဲ့အခါ ဘယ်လို အထမြောက်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးလို့ အဲဒီအစီအစဉ်ကို မလျှောက်ပါရစေနဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်တော့ စ-မယ် စိတ်ကူးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ယခုအချိန်မှစပြီး အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း နှိုးဆော်နေပါတယ်ဘုရား၊ ဘုရားဝတ်တက်အပြီး ၇ နာရီလောက်မှစ၍ ညဥ့်အခါ စာမအံရတော့ပါဘူး၊ ညဝါဆိုဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ ဘုရားဝတ်မတက်ခင် ဆိုကြရပါတယ်၊ ရပြီးစာတွေ မမေ့အောင်ပြန်နွှိုလဲ ဘုရားဝတ်မတက်ခင်သာ ပြန်ကြရပါတယ်၊ ဘုရားဝတ်တက်တာလဲ ၁၅ မိနစ်လောက်သာ ကြာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခု ဝါပမှာ ဒီလိုစီစဉ်ရင် ဝါတွင်းကျတော့ ဘယ်လို စီစဉ်ဦးမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒါတော့ ယခုထက်ပိုပြီး ကျင့်ဖို့လိုပါတယ်၊ အစီအစဉ်တော့ တကယ်လုပ်ကြည့်မှ သိပါလိမ့်မယ်။

မေွှဂုတ်။ ။နောက်လာမယ့် အသစ် သံဃာများက ကိုယ်တော့် စည်းကမ်းကို လိုက်နိုင်မှာတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ကို လာဖို့ခေါ်ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ, စည်းကမ်းအတိုင်း တရားမကျင့်နိုင်ရင် သီလနဲ့စပ်၍ စင်ကြယ်အောင်မနေနိုင်ရင် နဂိုကပင် မလာဘဲ နေကြဖို့ပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ ရဟန်း သာမဏေ မှန်သမျှ အညံ့ဆုံးဖြစ်တဲ့ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ် အဆင့်လောက် ကျင့်ကိုကျင့်မှ အပါယ်မကျဘဲ **"မင်္ဂဖိုလ်နိဗ္ဗာန်လမ်း သွားနေတယ်"**လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

မေွှဂုတ်။ ။ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ပြတဲ့ လင်္ကာကလေးကို ထပ်ဆိုစမ်းပါဦး ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော် ကျောချမ်းလွန်းလို့။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားဟောဖော်, တရားတော်ကို, သင်သော်မယွင်း, နာယူခြင်းနှင့်, ရှင်းလင်းအောင်မေး, မြဲဆွေးနွေးလျက်, ကြံတွေးပို့ချ, တရားပြ၍, သီလ သိက္ခာ, စင်ကြယ်စွာဖြင့်, ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း, လွန်ကြိုးပမ်းလည်း, ဉာဏ်စွမ်းမပြ, တရားမရဘဲ, ဘဝနောင်ခါ, အထုံပါဖို့, ကျမ်းစာ ပုဒ်ပါဌ်, တတ်ရုံသာမျှ, အကျိုးရ, ပဒပရမမှတ်။

မေွှဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ...ယနေ့ **"တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၅ ရက်ဆိုတော့ ကိုယ်တော့အသက် ခုနစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်"**ပြည့်လုနေပြီနော်၊ ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ ဒီလို အထက်တန်းကျတဲ့ အဘိဓမ္မာပါဠိတော်နဲ့ ပဋ္ဌာန်းကြံဉာဏ် အဋ္ဌကထာ မူလဋီကာကိုလဲ ချရင်းရေး,သုတ်မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကိုလဲ ချရင်းရေးတဲ့အလုပ်အပြင် တိုက်သံဃာများကို တစ်သြဇာတည်း အုပ်ချုပ်၍ နံနက်ဆွမ်းလဲ ကျွေး, နေ့ဆွမ်းအတွက် အားလုံး သံဃာများဖို့ ဟင်းနှစ်ခွက်လဲ ချက်ပေးနိုင်, ညနေလဲ ထန်းလျက်ရည်ကျိုပြီး တိုက်နိုင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ ကံကို ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းလှပြီကိုယ်တော်၊ ယခုတစ်ဖန် တိုက်သံဃာများကို ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်အတန်းရောက်အောင် ပို့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တယ်ဆိုတော့ တိုက်သံဃာများက သူတို့အကျိုး ဖြစ်သည့်အတွက် လိုက်နာချင်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ အားလုံးလိုက်နာ၍ အနာဂတ်သာသနာအတွက် ဝန်ဆောင်ကောင်းအများ ထွန်းကားပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က သူတစ်ပါးတို့ရဲ့ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ဆုတောင်းကြ, မေတ္တာပို့ကြတာကို သိပ်အားမကိုးပါဘူး ဘုရား၊ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ရာ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ အာဟာရနဲ့ ဆေးကိုသာ အားကိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့ အယူအဆဟာ မှန်ပါတယ်၊ တချို့ကတော့ သူ့အတွက် မေတ္တာပို့ပေးပါ, ဆုတောင်းပေးပါလို့တောင် ပြောကြ ဆိုကြ လျှောက်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားပဲ စဉ်းစားပါ့လား, ဘုရားရှင်ကို သက်တော်ရာကျော်မက ရှည်အောင် ကျန်းမာအောင် လူရော–နတ်ရော–ဗြဟ္မာရော မေတ္တာထားကြ ဆုတောင်းကြမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအားလျော်စွာ မကျန်းမာခွင့် ကြုံတဲ့အခါ ဇီဝက သမားတော်ကိုယ်တိုင် ဆေးကပ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ သက်တော်ရှစ်ဆယ်ပြည့်တော့လဲ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရတယ် မဟုတ်လား ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါ့ကိုယ်တော်...ဟုတ်ပါ့ ဟုတ်ပါ့, ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော်ရဲ့ ၇၆ နှစ်မြောက် မွေးနေ့အထိန်းအမှတ်ကို ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းအမတစ်ယောက်က မွေးနေ့ အထိန်းအမှတ်ဖြင့် တပည့်တော့်အတွက် သံဃာများကို ဆွမ်းကပ်လိုတယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ငါ့မှာ နေ့တိုင်းကုသိုလ်တွေ အများကြီးရနေတယ်ဆိုတာ သင်တို့ အသိသားပဲ,**"မွေးနေ့ရောက်မှ အထူးကုသိုလ်ပြုနေဖို့ မလိုပါဘူး"**လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ကိုယ်တော်, ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော့်မွေးနေ့ အထိန်းအမှတ်ကို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ (အား အား...မှားလို့ မှားလို့) အေးဆေး တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ရတော့မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ဆိုဆို, အေးအေးဆေးဆေးဆိုဆို မွေးနေ့ဆိုတာ သေဖို့ရာ နှစ်တစ်ပတ် ပြည့်လာပြန်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲ ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် ယနေ့မွေးနေ့မှာ နံနက်စောစောကစပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို သတိထားပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေ့တောင် ဒေါသ–ဒေါမနဿ မဖြစ်စေဘဲ မေတ္တာစိတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလို စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ထားပြီး မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် လုပ်တယ်ဆိုတာ အမှတ်တရဖြစ်အောင် လင်္ကာကလေးတစ်ခု လုပ်ထားရင် ကောင်းမှာပဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် လုပ်တာထက် မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ရေးသားထားတဲ့ လင်္ကာကလေးကိုပဲ မှတ်ပါတော့ဘုရား။

ဘေးပွဲကြုံ, အေးသဲတုန် ကိုယ်စိကုတ်ပါလို့, အားထုတ်သင့်သား၊

သို့ပါကို...ဘယ်တော့ ဘာလိုလိုနဲ့, နှောင်ရေးကို မျှော်ခေါ်လင့်လို့,

ဘာဝနာ သီခေါင်လွှင့်တယ်...ဖျင်းဖင့် အများ။

မမွဂုတ်။ ။အင်း...တယ်ကောင်း တယ်ကောင်း။

တပည့်တော်။ ။ဒီလင်္ကာကလေးထက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်က သာပြီး သတိရစရာ ကောင်းပါတယ် ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ရွတ်ပါဦး ကိုယ်တော် (၇၆) နှစ်ပြည့် အထိန်းအမှတ်ပေါ့။

ကတိဟံ စရေယျ သာမညံ, စိတ္တံ စေ န နိဝါရယေ၊

ပဒေပဒေ ဝိသီဒေယျ, သင်္ကပ္ပာနံ ဝသာနုဂေါ။

စိတ္တံ–အာရုံအများ, လှည့်လည်သွားလျက်, ကျက်စား၍နေ, စိတ်လေ စိတ်လွင့်ကို၊ စေ နနိဝါရယေ–သတိတရား, ကောင်းစွာထားလျက်, အကယ်၍ မတားမြစ်နိုင်ငြားအံ့၊ (ဇဝံသတိ–ကိုယ့်စိတ်ကိုပင်, အမြဲယဉ်အောင်, ဆင်ခြင်သော အား, သတိထား၍, မတားမြစ်နိုင်သည်ရှိသော်၊) ကတိဟံ–ဘယ်နှစ်ဘယ်လ, ဘယ်ရက်ကျမှ၊ သာမညံ–ကိလေသာခန်း, လွန်ငြိမ်းချမ်းသဖြင့်, ရဟန်းအစစ်, ဖြစ်ဖို့အကြောင်း, ကောင်းသော ဘာဝနာအလုပ်ကို၊ စရေယျ–လုံ့လရင့်သန်, အသင့်မှန်အောင်, ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်, အားထုတ်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း၊သကပ္ပာနံ–ကာမဗျာပါ, ဝိဟိံသာဟု, ယုတ်မာသုံးလီ, အကြံအစည်တို့၏၊ ဝသာနုဂေါ–အလိုအကြိုက်, ကိုယ့်စရိုက်ကို, မိုက်မိုက်မှားမှား, လိုက်စားသည်ဖြစ်၍၊ပဒေပဒေ–သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း, လိုရာပြောင်း၍, အကြောင်းအားလျော်စွာ, ဣရိယာပုထ် တိုင်း၌၊ ဝိသီဒေယျ–ဘာဝနာအလုပ်, အားမထုတ်ဘဲ, ဆုတ်ကာ ဆုတ်ကာ, နစ်မြုပ်၍နေရာသတည်း။

၂၀။ ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် မှတ်တမ်း

မမွှေဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ…ကိုယ်တော့်အသက် (၇၇) နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီနော်၊ နှစ်ဦးမှာ ဘာများ မှတ်စရာရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။(၇၇) နှစ်ထဲရောက်ပြီးစ တပေါင်းလအကုန်မှာ ကထာဝတ္ထု ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာကို အပြီးပို့ချ ရေးသားနိုင်ပါတယ် ဘုရား၊ တန်ခူးလ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ပြီးအောင်မှန်းပြီး ကျောင်းတိုက် အတွင်းရှိ စေတီတော်ကို ရွှေသင်္ကန်း ကပ်နိုင်ပါတယ် ဘုရား။

မမွှေဂုတ်။ ။သာဓုပါ ကိုယ်တော်, သာဓုပါ, သာဓုပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ထိုက္ကသိုလ် နှစ်ရပ်အတွက် အလွန် နှစ်သက်မှု ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ တချို့က ရွှေသင်္ကန်းကပ်မှုအတွက် ရွှေတွေ မိုးထဲ ပါပါသွားလို့ နည်းနည်း သဒ္ဓါတွန့်ကြပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ ဘုရားနဲ့စပ်လာရင် ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အမြတ်ချည်းပဲလို့ သဘောထားပြီး ဖြစ်လို့ သဒ္ဓါတရားမတွန့်ပါဘူး၊ စိတ် အလွန်ထက်သန် ကြည်နူးပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။အသက်က အတော်ကြီးလာပြီ, ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေး သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးတော့ နည်းနည်း အားမရဘူးဘုရား၊ မကြာမီက ခါးနာလို့ တော်တော်ခံရပါသေးတယ်၊ ဟိုဆေး–ဒီဆေး လုပ်သော်လဲ မပျောက်ပါဘူး။

မမွှေဂုတ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ ပျောက်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။အနှိပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာကို ဒကာမကြီး ဒေါ်မြက ခေါ်လာလို့ ထိုဆရာက ပထမတစ်ခါနှိပ်, နောက်တစ်ရက်ခြားပြီး တစ်ခါနှိပ်တာမို့ ပျောက်ပါတယ်၊ နှိပ်ဆိုပေမယ့် အပြင်းအထန် ကြာကြာနှိပ်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ငါးမိနစ်လောက် အကြောပြင်ပေးတာနဲ့ ပျောက်သွားပါတယ်။

မမွှေဂုတ်။ ။နာတော့ မနာဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နှိပ်တာကတော့ မနာပါဘူး, သူရဲ့ လက်သည်းတွေက ရှည်လို့ လက်သည်းအတွက်တော့ နာပါတယ်၊ အားနာလို့လဲ သူ့ကို မပြောလိုက် ပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။ဆရာဝန်ကိုတော့ မပြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို အမြဲကြည့်တဲ့ ဆရာဝန်တောင် သူခါးနာတုန်းက အခြားဆရာဝန် ဆေးထိုးသော်လဲ မပျောက်ဘူးပြောလို့ တပည့်တော်က ပြဖို့မလိုတော့ပါဘူး။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ဆရာဝန်တွေ ခါးနာတဲ့အခါ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဝန်တစ်ယောက် လည်ပင်းမစောင်းနိုင်အောင် နာနေလို့ သူ့နည်းနဲ့သူ စုံအောင်လုပ်သော်လဲ မပျောက်လို့ ဒကာမကြီးဒေါ်မြက ထိုဆရာဝန်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ခေါ်ပြီး မြန်မာ လက်နှိပ်ဆရာကို ပြပါသတဲ့၊ လက်နှိပ်ဆရာက ခဏကလေး အကြောလွဲနေတာကို တည့်အောင် လုပ်လိုက်တော့ ချက်ချင်း ပျောက်ပါရော့တဲ့၊ ဒါ့နဲ့ ဒေါ်မြက ဆရာခကို သူက ပေးပြီးပါပြီ ပြောသော်လဲ **"ကျုပ်ကလဲ ပညာကို ကန်တော့ပါရစေဦး"** လို့ ပြောပြီး ငွေနှစ်ဆယ် ကန်တော့သွားသတဲ့။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ မြန်မာ့နည်းတွေလဲ ခရီးရောက်သားနော်၊ မြန်မာ့နည်းတွေ ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် ထိန်းထားဖို့လိုတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ဟင်းထဲ၌ ဆားလေးရင် သွေးတိုးတတ်လို့ ဆား ပေါ့ပေါ့ဟင်းကို စားနေရတာ ကြာပါပြီ, မကြာမီက သွေးတိုးများလာတော့ မူးပါတယ်၊ ဒေါက်တာလာပြီး သွေးတိုင်းတော့ နည်းနည်းများနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆေးကို မပေးပါဘူး, တပည့်တော် စားနေကျဆေးကို စားပါလို့ ပြောပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ စားနေကျ ဧကရာဇ်မြစ်ကို မန်ကျီးစေ့သာသာလောက် သွေးသောက်ပါတယ်၊ ပထမ နှစ်ရက်လောက်တုန်းက အခြားဆေးတစ်မျိုးလဲ သုံးနေလို့ သွေးမကျပါဘူး, ထိုဆေးကိုဖယ်ပြီး ဧကရာဇ်မြစ်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်သောက်တော့ သွေးတိုးကျသွားပါတယ်၊ ဒီဟာကို သဘောကျလို့ ဒေါက်တာလဲ ထိုဆေးကို မှတ်ယူသွားပါသေးတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။နိုင်ငံခြားက ဆေးတွေဟာ လက်တွေ့စမ်းသတ်ပြီးမို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံခြားငွေနဲ့ ဝယ်ရတော့ တိုင်းပြည်မှာ မသက်သာပါဘူး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံကဖြစ်တဲ့ ဆေးတွေကို လက်တွေ့ဖြစ်အောင် လုပ်ကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဘုရား, ယခုလဲ တော်တော်တော့ ထုတ်ဖော်နေကြပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က သရိုင်မသွားဘူးပေါ့နော်, ကိုယ်တော် မသွားတော့ သံဃာများလဲ မသွားကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် မသွားပါဘူး, ဒါပေမယ့် သရိုင်ညောင်ပင်တွင်း ဒကာများ အပင့်လာလို့, ရွာသာကြီးက နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ပင့်နေကျ သံဃာတစ်ရာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများအတွက် သုံးဆယ်လောက် မှန်းထားပြီး သံဃာ (၁၃၀)လောက် သကြံန်နီးမှ ကြွကြရပါတယ်၊ သရိုင် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများနဲ့ ဟန်လင်းမြို့ဟောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရွာ, ဝက်လက် ပတ်ဝန်းကျင် ရွာတွေကပါ တော်တော်နဲ့အောင် ပင့်ကြလို့ သံဃာတော် များ နည်းနည်း ပင်ပန်းကြပါတယ်။

ဒီလိုကြွပြီး၍ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ မှောင်ခါစ ပရိတ်ရွတ်ကြသည်ကို ကြားနာကြရလို့ တချို့ရွာ၌ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းကြနဲ့ အတော်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြဟန်တူပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကြားလို့ အင်းဝ တပယ်နယ် ကလဲ မကြာမီက သံဃာသုံးဆယ်လောက်ပင့်ပြီး ပရိတ်နာကြပါတယ်, ယခုလဲ သံဃာသုံးဆယ်လောက် မရကန် စတဲ့ရွာများနဲ့ ရေဦးမြို့သို့ ပရိတ်ရွတ် ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံ ကြွနေကြပါတယ်၊ အဲဒီက အပြန်မှာ မကြာမီ တံတားဦးမြို့က သံဃာတစ်ရာပင့်လို့ တစ်ညဉ့်အိပ် ကြွရပါဦးမယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုသာ ရှာရိုးလျှောက်နေရင်တော့ အကျင့်နဲ့ စာဖက်က လျော့ကုန်မှာ စိုးရတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့လဲ သတိရှိကြပါတယ်,လူတွေက အကြည်ညို များပြီး အလှူဒါနတွေ ပေါသည့်အတွက် ပိုပြီး သီလထိန်းကြဖို့ သတိ ပေးနေပါတယ်၊ ယခုလဲ တစ်တိုက်လုံး ကိုယ်ကျင့်ဖက်ကတိုးအောင် ယခု စာဝါနားချိန်မှာ "ဒုလ္လဘကထာ"ဆိုတဲ့ ကျမ်းစာကို ရေးနေပါတယ်၊ အကျင့်ဖက်က မလျော့တဲ့အပြင်, တိုးတက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးနေ တာပါ၊ တစ်ဖက်ကတော့ နယုန်လဆန်းရင် ရပ်နားထားသော စာဝါအားလုံး ပို့ချကြရမှာပါ၊

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးဇနကရေ...ယခု ဝါတွင်းရောက်လာပြီနော်, သံဃာဘယ်လောက် ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သံဃာ (ရဟန်း–သာမဏေ) အားလုံး လေးရာခုနစ်ကျိတ် ရှိပါတယ်၊ သူတော်ကလေးများက နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အားလုံးပေါင်းရင် ငါးရာနီးနီး ရှိနေတာပေါ့, စားစရာကော လုံလောက်ရဲ့လား၊ ယခုနှစ် ဆန်ဈေး–ဆီဈေးစသော အားလုံးဈေးတွေက တက်နေလို့ စားရေးအတွက် အခက်အခဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။အစားအသောက် ဈေးတွေကတော့ မကြားဝံ့အောင်ပါပဲ၊ ဆန်တစ်တင်း ရှစ်ဆယ်, ဆီတစ်ပိဿာ သုံးဆယ်ငါးကျပ်, ပဲတစ်တင်း လေးဆယ်, ဆားတစ်ပိဿာ လေးကျပ်, ကြက်သွန်တစ်ပိဿာ သုံးကျပ်ခွဲ, ထန်းလျက်တစ်ပိဿာ သုံးကျပ်အထက်, သားငါးဈေးတွေလဲ ဒီလိုပဲ တက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် သံဃာ (၅၀၀) လောက်ကို နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စောစောက အရှင်ဘုရားစကားအတိုင်းဆိုရင် ရှာရိုးလျှောက် ခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဆန်–ပဲ–ဆား–ထန်းလျက်တို့ အလုံအလောက်ရှိလို့ ဆီကိုလဲ ပိုတဲ့ဆန်နဲ့ လဲတန်လဲပြီး, ဟိုက–ဒီက လှူကြတဲ့ ဆန်–ဆီနဲ့ (နဝကမ္မ) ကြောင့် နံနက်ဆွမ်းလဲ ပဲပြုတ်–ငံပြာရည်–လဘက်ရည်ကြမ်းဖြင့် ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်, နေ့ဆွမ်းအတွက်လဲ အားလုံးလောက်အောင် ဟင်း နှစ်ခွက် ချက်နိုင်ပါတယ်၊ ညနေ ထန်းလျက်ရည်လဲ လုံလုံလောက်လောက် တိုက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"ရှာရိုးလျှောက်"**ဆိုတဲ့စကားကို သုံးစွဲရတာက ကိုယ်တော် ကလေးတွေ စာသင်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ ကိုယ်တော်၊ အမှန်ကတော့ ယခုလို ဆန်ဈေး–ဆီဈေး–ပဲဈေးနဲ့ဆိုရင် တစ်ခါတစ်ရံ လှူတဲ့ ဆန်–ဆီ–ပဲနဲ့ လုံလောက်နိုင်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။

တပည့်တော်။ ။မလုံလောက်ပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လဲ ဟိုရွာ ဒီရွာသွားပြီး ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံဖို့ မရည်ရွယ်ကြပါဘူး၊ အကြောင်းအား လျော်စွာ သရိုင်တစ်နယ်လုံး သွားရာဝယ် အရင်တစ်နှစ်က စပြီး ဟန်လင်း မြို့ဟောင်းက ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းတဲ့အလုပ် ဖြစ်သွားတာပါ၊ ဒီအကြောင်း ကြားတော့ ရွာအများကလဲ ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်၊

ဒီလို စီစဉ်ရတဲ့ကိစ္စက မည်သူမျှ တာဝန်မကြီးဘဲ ကျောင်းတိုက်အတွက်တော့ အထောက်အပံ့ကြီး ဖြစ်သွားပါတယ်၊ ဆန်တွင်မက, ပဲ-ထန်းလျက်-ဆား စသည်ပါ တတ်နိုင်သလို လောင်းကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့က မစရဘဲ ဒီလို ဆန်ဈေး ဆီဈေး ကြီးတော့မယ့်အချိန် မရောက်မီ အရင်တစ်နှစ်က ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းတဲ့အလေ့ပေါ်လာတာကိုက ကိုယ်တော့်ကျောင်းအတွက် ကိုယ်တော်နဲ့တကွ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း စုပေါင်းပို့ကြတဲ့ မေတ္တာရဲ့ တန်ခိုးအတွက် အကျိုးထွက်တာပဲလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ, မေတ္တာရဲ့တန်ခိုးဆိုဆို,မေတ္တာပို့ရာတွင် နတ်အများရောတန်ခိုးရှင်တွေပါ ပါဝင်နေလို့ နတ်အများနဲ့ တန်ခိုးရှိသူများက ဝိုင်းကြတယ်လို့ ဆိုချင်လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာအများစုက ဝိနည်းတရားတော်နဲ့အညီ ခေတ်အလိုက်နေကြလို့ တရားတော်က ပြန်စောင့်ရှောက်တာပဲလို့ဆိုရင် သာ၍ သဘာဝကျမယ် ထင်ပါတယ်ဘုရား၊ [**ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ=တရားသည် တရားအတိုင်းကျင့်နေသူကို အမှန်ပင် စောင့်ရှောက်၏၊–ဓမ္မပဒ။**]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခု ဝါဆိုပြီးပြီ, စာဝါတော့ အားလုံး ပြန်ကောက်ကြပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ, အားလုံး ပြန်ကောက်ကြပါပြီ၊ တပည့်တော်ရဲ့ ယမိုက်ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ မူလဋီကာနဲ့ သုတ်မဟာဝဂ္ဂ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကိုတော့ နယုန်လပြည့်ကျော် (၁) ရက်ကပင် စ၍ ပို့ချခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခု **၁၃၃၈**–ခုနှစ် ဝါမှာ သံဃာ ဘယ်လောက်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တာဝန်ဆောင် ဘုန်းကြီးများကို သေသေချာချာ မမေးမိပါဘူး၊ လေးရာ့ခြောက်ဆယ့်ကိုးပါးနဲ့ သူတော်ကလေးများ နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိတယ်လို့တော့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝါကျွတ်တော့လဲ ဒီလောက်ပဲ ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအရေအတွက်က ဝါကျွတ်မှ ကထိန့်အမများက သံဃာအရေအတွက် သိချင်လို့ တာဝန်ဆောင် ဘုန်းကြီးများကပြောတဲ့အရေအတွက်ပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကတိန်အမများက ဒီသံဃာ အားလုံးကို သင်္ကန်း အစေ့အင လှူနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ရေ့နှစ် ကထိန်ပြီးနောက် ရသမျှ သံဃိကပစ္စည်းများကို မဝေသေးဘဲ နောက်တစ်နှစ်ကထိန်ကျတော့ ကထိန်က ရတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ပေါင်းပြီး မဲချဝေ၇လေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကထိန်ဒကာ–ဒကာမတချို့က ကျောင်းမှာရှိတဲ့ သင်္ကန်းအရေအတွက်ကို မေးပြီးမှ သူတို့တတ်နိုင်ရင် အားလုံး သံဃာစေ့အောင် ဖြည့်ပြီး သင်္ကန်း လှူလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုနှစ် ကထိန်ဒကာ–ဒကာမက ဘယ်ကလဲ, သူတို့ကော သံဃာစေ့အောင် သင်္ကန်း ဖြည့်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ယခုနှစ် ကထိန်ခင်းမည့်သူက စာချကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ရဲ့ ကျောင်းအမ **ဒေါ်ညွန့်ညွန့်–ဒေါ်သန်းသန်း**နဲ့ ဆွေးမျိုး မောင်နှမများ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်မှာ စုပေါင်းထားတဲ့ သံဃိက သင်္ကန်းက သုံးရာ့ခြောက်စုံသာရှိလို့ လိုသမျှကို သံဃာစေ့ရအောင် ဖြည့်ပြီး လှူကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သင်္ကန်းတစ်စုံ ဘယ်လောက်ပေးရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝါတွင်းတုန်းကတော့ တစ်စုံကို တစ်ရာ့သုံးဆယ်လောက် ပေးရပါတယ်၊ ကထိန်ခေတ်ရောက်တော့ အစိုးရ ရောင်းဈေးတောင် တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်လို့ ကြားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...ဒီသံဃာအားလုံး သင်္ကန်းစေ့အောင် ရတယ်ဆိုတာတော့ ချီးမွမ်းစရာပါပဲ၊ နောက်နောက်နှစ်တွေမှာ ဒီလိုသာ သင်္ကန်းဈေးကြီးနေရင် ကျောင်းမှာ ဒါလောက်များများ စုမိဖို့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်။ ။သင်္ကန်းသာမကပါဘူး,ဆန်ဈေး–ဆီဈေးမှစ၍ အားလုံး ဈေးတွေ ကြီးနေတော့ သံဃာများများ လက်ခံဖို့တောင် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...စဉ်းစားစရာပဲ, သီတင်းကျွတ်တော့ စာဝါမနားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နေပူလွန်းတဲ့ အခါကျမှ နားကြဖို့ရန် သီတင်းကျွတ်မှာ မနားကြပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ သီတင်းကျွတ်ခါနီးမှ ယမိုက်အဋ္ဌကထာ

မူလဋ္ဌီကာ ကုန်ခဲ့လို့ ယခု ပဌာန်းအဌကထာ မူလဋ္ဌီကာကို ပို့ချနေပါတယ် ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။သာဓု ကိုယ်တော်, သာဓု သာဓု၊ ကိုယ်တော့်မှာတော့ သံဃာအများကိုလဲ စောင့်ရှောက်နိုင်, ကျမ်းစာတွေကို ရေးရာမှာလဲ ထိပ်ဆုံး ပဌာန်းအဌကထာ မူလဋ္ဌီကာ တိုင်အောင် ပို့ချနိုင်–ရေးသားနိုင်လို့ ကိုယ်တော်ရဲ့ လူ့ဘဝဟာ အားရစရာကြီးပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား ဝမ်းမြောက်ရအောင် အခြားကုသိုလ်ကြီးများကိုလဲ လျှောက်ပါဦးမယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လျှောက်စမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ တောင်ဖက် ခပ်နီးနီးမှာ **"တောင်မင်းကြီးဘုရား"**လို့ ထင်ရှားတဲ့ ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိပါတယ်၊ ထို ဘုရားဝင်းရဲ့ တောင်ဖက်၌ တောင်သမန်အင်းရေ ကြီးတဲ့အခါ လှိုင်းပုတ်လို့ တံတိုင်းအခြေကမြေတွေ ရေထဲ ပါကုန်ပါတယ်၊ အမရပူရ ပ–လ–စ အမှတ် (၂)အင်ဂျင်နီယာစစ်တပ်က မြေတွေကို (ဘူလ်ဒိုဇာ) ဆိုလား, အဲဒီဟာကြီးနဲ့ ကော်ပြီး ဖို့လို့ တံတိုင်းအခြေမှာ မြေတွေတော့ ပြန်ရောက်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မိုးတွင်းရောက်ရင် ဒီလိုပဲ လှိုင်းထဲပါသွားဦးမှာပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် အများကုသိုလ်နဲ့ ရေကာတာ ကျောက်တုပ်လုပ်တဲ့အခါ ကျောင်းတိုက်တာဝန်ဆောင် ဒကာကြီး **ဦးကျော်ဝင်း**က အလှူငွေကိုလက်ခံပြီး စာချဘုန်းကြီး **ဦးစန္ဒောဘာသ**က ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်လို့ တံတိုင်းကြီး စိတ်ချရအောင် ကျောက်တုပ် ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီငွေထဲမှာ ဂန္ဓာရုံကျောင်းဒကာ **ဦးထွန်းလှိုင်** (ယခု သက်န်းဝတ်နေသူ)နှင့် ကျောင်းအမဖြစ်တဲ့ **ဒေါ်သိန်း**က လိုသမျှငွေကို တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကျောက်တုပ်လဲ အခြား ကျန်သေးသောနေရာအတွက် ဆက်စရာ ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စလဲ ကိုယ်တော့်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်က တာဝန်ဆောင်လို့ အထမြောက်သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ၊ ကျောက်တုပ်မရှိရင် တံတိုင်းကြီး ပြိုမယ်၊ တံတိုင်းပြိုရင် ဆင်းတုတော်ကြီးလဲ မကြာခင် ရေနန်းစံရမှာ ဧကန်ပါပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒါ့ပြင် တစ်မျိုးရှိပါသေးတယ်၊ ဒါက တံတားကြီးကိစ္စပါ၊ တောင်မင်းကြီးဘုရားနဲ့ နီးနီးမှာပင် တောင်သမန်ရွာမှ စ၍ ဟိုဖက်က

ရွာအများ သွားဖို့ရာ (ဦးပိန်တံတား)ဆိုတဲ့ တံတားကြီးလဲ ရေကြီးတဲ့အခါ အင်းရေရဲ့ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် သွားလို့ ခဲယဉ်းလောက်အောင် ပျက်စီးသွားပါတယ်, ဒီကိစ္စကို အစိုးရကလဲ ပြင်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်နဲ့နီးနေလို့ ကျောင်းက ဒကာကြီး**ဦးကျော်ဝင်း**ထံလဲ လှူကြပါတယ်။

နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ **ဦးမောင်မောင်** ကိုယ်တိုင်ပင် တံတိုင်းပြင်ဖို့ရန် ဒကာကြီးအထံ ငွေတစ်ထောင်အပ်ပါတယ်၊ ဒကာကြီးက ငွေကို တာဝန်ယူပြီးတော့ စာချဘုန်းကြီး **ဦးစန္ဒောဘာသ**နဲ့ **ဦးမဟိန္ဒ**တို့က လက်သမားများကို ကြည့်ရှု စီစဉ်စေကြလို့ ယခုနှစ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး သွားနိုင်အောင် ပြီးစီးပါတယ်၊ သို့သော် အားလုံး ကောင်းအောင် ထပ်မံပြင်စရာ ကျန်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စလဲ ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက်က စောင့်ရှောက်လို့သာ ခပ်မြန်မြန် အထမြောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ကိုယ်တော့် အတွက်တော့ ပရဟိတကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်တော်က အရင်းခံဖြစ်နေလို့ ကိုယ်တော့်ဘဝကို ကျေနပ်ပေမှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ယခု လောလောဆယ် တာဝန်တစ်မျိုး တိုးလာပြန်ပါတယ်၊ ထိုတာဝန်က တောင်သမန်ဖက်မှာရှိသော ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားကို ပြုပြင်စရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ကျောက်တော်ကြီးဆင်းတုတော်ကို အင်းဝခေတ် ဘကြီးတော် လက်ထက်က ပူဇော်ပါတယ်, ကျောက်သားလဲ အလွန်ကောင်းတယ်, လက်ရာလဲ အလွန်ကောင်းတယ်လို့ ချီးမွမ်းကြပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, အဲဒီ ဆင်းတုတော်ကြီးကို ပုဂံမင်းက အမရပူရ ပင့်ပြီး ထုထည်ကြီးမားသော စေတီတော်ကြီးအတွင်းမှာ ပူဇော်ပါတယ်၊ အဲဒီ စေတီကြီးမှာ ပြုပြင် စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရောက်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တာဝန်ရောက်လာတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ထီးတော်မှာ ရွှေကုန်နေလို့ တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်၌ ထွက်-ဝင်နေသော မန္တလေးမြို့ မျက်ပါးရပ် **ဒေါ်သိန်းမေ**တို့ ညီအမက ရွှေချဖို့ရန် မျက်ပါးရပ်ပင့်ပြီး ရွှေချပါတယ်၊ ပြီးတော့ ထီးတော်ကို

ပြန်တင်တဲ့အခါ တပည့်တော် ကျောင်းတိုက် ဆွမ်းစားကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးအဂ္ဂဝံသလဲ ဘုရားပေါ်သို့ ငြိမ်းရှိတုန်း တက်သွားပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ စေတီတော်ကြီးအပေါ်မှာ သစ်ပင်တွေလဲပေါက်နေပါတယ်၊ တချို့သစ်ပင်တွေမှာ အတော်ကြီးပြီး စေတီအတွင်းသို့ ရောက်နေပါတယ်၊ ရှေးဟောင်း သုတေသနဌာနက တစ်နှစ်တစ်ခါ ပြုပြင်စောင့်ရှောက်သော်လဲ သစ်ပင်တွေကို တူးမပစ်နိုင်ပါ၊ ဒီလိုဆိုရင် အတော်ကြာရင် စေတီတော်ကြီး ပျက်စီးပါလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ကြားရတော့ တပည့်တော်မှာ တာဝန် မရှိပေဘူးလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီ အကြောင်းလဲ ကြားရ, မိမိမှာ သစ်ပင်တွေကို ရှင်းနိုင်လောက်အောင် အင်းအားလဲရှိရင်တော့ ကိုယ်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ သစ်ပင်တွေကို အခြေကစပြီး မရှိအောင် လုပ်ဖို့ စီစဉ်ပါ၊ ကုန်ကျစရိတ်တော့ တပည့်တော်တာဝန် ရှိပါစေလို့ ပြောရပါတယ်၊ ထိုသို့ ပြောသောအခါ စေတီတော်မှာသာမကဘူး, စေတီတော်ဝင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တံတိုင်းကြီးတွေရဲ့ အတွင်း အပြင် အထက်မှာလဲ ညောင်ပင်စသော သစ်ပင်မျိုးစုံ ပေါက်နေရုံမက အမြစ်တွေလဲ အတွင်းရောက်နေပါပြီ၊ ယခုလဲ အတော်ပျက်နေပြီး, နောင်အခါဆိုရင် သာ၍ အပြင်ခက်ပါလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီလို ကြားပြန်တော့ အားလုံးကိုပဲ ရှင်းအောင် စီစဉ်ပါ၊ ကုန်ကျစရိတ် တပည့်တော် တာဝန်ယူပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကုန်ကျစရိတ် မနည်းပေဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်နည်းမှာလဲဘုရား, သစ်မြစ်တွေ တူးပစ်ရတဲ့ နေရာမှာလဲ နဂိုအတိုင်းဖြစ်အောင် ပန်ရံဆရာက လိုက်ရဦးမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတာဝန်တွေ ကိုယ်တော်က အကုန်ယူနိုင်မှာလား။

တပည့်တော်။ ။သစ်မြစ်တူးပစ် ပြန်ပြီး မွမ်းမံရုံလောက်တော့ တာဝန်ယူနိုင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် တကယ် ပြုပြင်တော့ စေတီတော်ကြီးဘေးက အမိုး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးယိုနေတာတွေရော, လင်းနို့တွေ မဝင်နိုင်အောင် လုပ်ဖို့ရာရော, ပျက်နေသောမျက်နှာကြက်ကို ပြုပြင်ဖို့ရာရော, တံတိုင်းကြီး၏ ပျက်နေသောအရာ, ယိုင်နေသောအရာ, ပြိုနေသောအရာတို့ကို

ပြင်ဖို့ရာရောဆိုတော့ တပည့်တော်မှာရှိနေသော နဝကမ္မ (ငွေ) လောက်နဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် လိုတဲ့ငွေကို အလှူခံမှာလား,ငွေဆိုတာ ဘုရားအတွက်လဲ အလှူမခံကောင်းဘူးဆိုတာ ကိုယ်တော်လဲ အသိသားပဲ။

တပည့်တော်။ ။အလှူမခံပါဘူးဘုရား, သက်တော်ထင်ရှား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ **"အရဟံ-ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ဘုရား"**ဆိုတဲ့ အရဟံ ဂုဏ်တော်ကို အထူးသတိထားပြီး အာရုံပြုနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို အာရုံပြုတော့ အကျိုးရရောလား။

တပည့်တော်။ ။အကျိုးသိပ်ရပါတယ်ဘုရား, ဘုရား အတွင်း-အပြင် သစ်ပင် သစ်မြစ်တွေ ရှင်းလင်းဖို့ရန် ကျောင်းအမ **ဒေါ်သိန်းက** ဒကာကြီး **ဦးကျော်ဝင်းထံ** (နဝကမ္မ) အတွက် ငွေတစ်သောင်း ပို့လာပါတယ်၊ **"ဘုရားပြင်ဖို့ လိုတာလဲပြောပါ"**လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ မျက်နှာကြက် ပြင်ဖို့ ကျောင်းအမ **ညွန့်ညွန့်-သန်းသန်း** ညီမတို့က တာဝန်ယူပါတယ်၊ အရပ်ရပ် ကုန်ကျစရိတ်တွေကို **ဦးသာဋ္ဌေး,** သမီးမြင့်မြင့်တို့က တာဝန်ယူ-ပါတယ်၊ သူတို့အတွက် ဘယ်နှစ်သိန်းကုန်လို့ ဂဏန်းမပိုင်းပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အား...ဒီလိုဆိုတော့ အားရှိစရာပါလား ကိုယ်တော်, နဂိုမူလ အတိုင်း ကောင်းကောင်းပြင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကုန်မယ်လို့ ခန့်မှန်းသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တော့ မမှန်းတတ်ပါဘူး, အများကတော့ နှစ်သိန်းတောင် လောက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ခန့်မှန်းကြပါတယ်, ဘုရားကြီးကို ပုဂံမင်း တည်ပြီးသည်ကစပြီး ကျကျနန ပြုပြင်ခဲ့ကြဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လက်ထက်မှာ တပည့်တော်နဲ့ ဒကာ-ဒကာမများ ပြင်ထိုက်လို့ ပြင်ရတာပဲလို့ ယူဆပြီး ယခုအချိန်မှာ တစ်နေ့ လူဆယ်ယောက် လောက်နဲ့ သစ်ပင်-သစ်မြစ်တွေ ရှင်းနေပါတယ်၊ ဘုရားကြီး ပြုပြင်ပြီးတဲ့ အခါ အစောင့်အရှောက် စီစဉ်ဖို့ပါ တာဝန်ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အနီးအပါးရွာက မစောင့်ရှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အနီးအပါးရွာကလဲ စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမြဲ စောင့်ရှောက်ဖို့ကိုတော့ မလွယ်ပါဘူး၊ အနီးအပါး သုံးရွာလောက်က

လူတွေတော့ စေတီတော်ကြီးကို ပြုပြင်နေတယ်လို့ ကြားရသည်ကစပြီး အလွန် ဝမ်းမြောက်နေကြပါတယ်၊ ဘုရားဖူးလာတဲ့သူတွေလဲ အလွန် ဝမ်းမြောက်ကြပါတယ်၊ ထီးတော်ကို ရွှေချပြီးလို့ ပြန်တင်တဲ့အခါမှာ ရထားပုံနဲ့တင်ကြလို့ အားလုံး ဝမ်းမြောက်ကြပါတယ်, သံဃာတစ်ရာ ဆွမ်းကပ်ပြီး တချို့က ပိုက်ဆံကြဲကြ, တချို့က ကကြ–ခုန်ကြပါသတဲ့၊ တပည့်တော်တော့ ယခုအထိ စေတီတော်ကြီးကို ကျောင်းကနေပြီး ကန်တော့နေရပါတယ်၊ စေတီတော်ကြီးနဲ့ တပည့်တော်ကျောင်းဟာ အရှေ့ဘက်ကမ်းနဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းကွာခြားနေပေမယ့် နေရာချင်းတော့ တဲ့နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ အများကောင်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့ စေတနာတွေဟာ ယခုဘဝမှာလဲ အကျိုးပေးနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကြိုးစားပါ, ကြိုးစားပါ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက သတိပေးလို့ ရှေးက ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ လင်္ကာကလေးကို ပြန်၍ အမှတ်ရတယ်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက, နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့, အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့, ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့, ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အလုပ်တွေက ကြာလေ အထမြောက်လေဖြစ်တော့ ကိုယ်တော် အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပေမယ့် တချို့ကို နားမလည်တော့ ကိုယ့်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘုရား, ကိုယ်နားလည်သလောက် အနေအထိုင် အစားအသောက်တော့ အမြဲသတိထားပါတယ်၊ ဟိုက-ဒီက ပင့်တာကိုလဲ အလွန် အလိုက်နည်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်နားမလည်တဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ နားလည်တဲ့ ဆရာများကို မမေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို မကြာမကြာ ကျန်းမာရေးစစ်တဲ့ ဒေါက်တာ တပည့်မက သမားတော်ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းသင်ကို

ဆရာတော်ကို စမ်းသပ်စေချင်ပါတယ်ပြောလို့ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၂) ရက်နေ့လောက်က နှလုံးစမ်းတဲ့စက်ပါ အပြည့်အစုံယူလာပြီး စမ်းသပ်ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာရောဂါများ တွေ့သတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာရောဂါမှ ကြီးကြီးမားမား မရှိပါတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သာ၍ သေချာအောင်ဆိုပြီး, (၁၄) ရက်နေ့လောက် ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ ပြောလို့ ဆေးရုံကြီးသွားပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်တော့ ဓာတ်မှန်ဆိုင်ရာ ဒေါက်တာ ဌေးမြင့်ကလဲ အထူးဂရုစိုက်ပြီး ရိုက်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဓာတ်မှန်ထဲမှာ ဘာတွေ့သတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။သိပ်တော့ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ဟန်မတူပါဘူး၊ နည်းနည်း ပါးပါး ချို့ယွင်းတဲ့အတွက် (၇) ရက်လောက်စားဖို့ ဆေး (၃) မျိုး ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုသာ သမားတော်များကလဲ ဂရုစိုက်ပေးရင်တော့ အတော် ကြာကြာ သာသနာအကျိုးကို ဆောင်နိုင်ဦးမှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့အား ရှိသလောက်တော့ လူ့ဘဝ နေချင်ပါသေးတယ်, အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ မနေချင်ပါဘူး ဘုရား၊ ဘဝအသစ်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိဦးမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် အလုပ်လုပ်ချင်သလို လုပ်စရာတွေ များလာစရာ ရှိပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။အား...အရှင်ဘုရားပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ, ကျောက်တော် ကြီးဘုရားကို ပြုပြင်နေတယ်ကြားလို့ ဒကာမခင်မြင့် (မန္တလေး ဒါးတန်း ရေခဲစက် **ဒေါ်သန်း** ကွယ်လွန်သူရဲ့သမီး)က သူ့မိခင် ရှိတုန်းက ရည်မှန်း ထားပြီးဖြစ်တဲ့, မေမြို့ ဂန္ဓာရုံကျောင်းဆောက်ဖို့ကိစ္စ ကြုံလာပါတယ်၊ ထိုကျောင်းမှာ မြောင်းမြဆရာတော် နွေအခါ သီတင်းသုံးဖို့ရာ ကျောင်း ဆောက်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိသော်လဲ ဆရာတော် မရှိတဲ့အခါ မဆောက်တော့ ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုတော့ ဘာ စိတ်ကူးရပြန်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ယခုတော့ ကျောင်းဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့်တုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တိုက်က စာချဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဂန္ဓာရုံနေတုန်းက နေကောင်းတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ မေမြို့ ဂန္ဓာရုံရောက်တော့ ဆရာဝန်များက စောင့်ရှောက်ပေးလို့ နေကောင်းပါသတဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် မိုးရော ဆောင်းရော ဆက်နေပါတယ်၊ သူက စာပို့ချပေးတော့ သံဃာလဲ တော်တော်များလာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းက စာချဘုန်းကြီးများလဲ နွေအခါ သွားနေနိုင်အောင် သုံးခန်း ငါးခန်း တစ်ထပ်သိမ်ကျောင်း ဆောက်ဖို့ စီစဉ်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်ကုန်မယ် ထင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။မမှန်းတတ်ပါဘူး ဘုရား၊ သိပ် မကုန်အောင် သတိပေးပါတယ်၊ သိမ်ကျောင်း ဆောက်နေတုန်းမှာပဲ၊ အမြင့်ဆုံး ကုန်းပေါ်မှာ စေတီတော်ကလေးနဲ့ စေတီတော်ရဲ့ ကျောင်းဆောင်လဲ ဖြစ်အောင် တန်ဆောင်းဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးပါလို့ တာဝန်ယူပြီး ကြပ်မတ်နေသော စာချဘုန်းကြီး **ဦးမဟိန္ဒ**ကို သတိပေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းမှာ ဆင်းတုတော်တော့ မပူဇော်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဆင်းတုတော် အများစုက သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားနဲ့ မတူလို့ သက်တော်ထင်ရှား အာရုံမရမှာစိုးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဓာတ်တော် ဌာပနာတဲ့ စေတီတော်ကို စဉ်းစားရတာပါ၊ အဲဒီ စေတီတော်ကလေးကို တစ်ဆူလုံး ရွှေချပြီး တန်ဆောင်းကြီးအတွင်းမှာ သံတိုင်ကလေးတွေကာလို့ အလွန် ကြည်ညိုစရာ ကောင်းမှာပေါ့၊ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ စေတီတော် ဆိုပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် ရွာများရဲ့ ကိုးကွယ်ရာလဲ ဖြစ်မှာပါ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က **"ရွှေပြောင်ပြောင် တောင်ပေါ်ကဘုရား"**ဆိုတာကို ရည်ရွယ်တာလား။

တပည့်တော်။ ။လူအမျိုးမျိုးဆိုတော့ တပည့်တော် မရည်ရွယ်ပေမယ့် သူတို့ဘာသာ သူတို့ သဇ္ဈာပြုကြတာလဲ ရှိမှာပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ ကျောင်းသံဃာများ ဝတ်ပြုရအောင် ရည်ရွယ်ချက်က ပထမ, ပတ်ဝန်းကျင် ရွာများ ကုသိုလ်တိုးပွားအောင် ရည်ရွယ်ချက်က ဒုတိယ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆင်းတုတော်များကို သက်တော်ထင်ရှားဘုရားနဲ့ မတူလို့ ကိုးကွယ်လေ့ မရှိဘူးဆိုရင်, ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီးကို ဘာ့ကြောင့် စောင့်ရှောက်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကျောက်တော်ကြီးက စေတီတော်ရော ဆင်းတုတော်ကြီးရော, အလွန် ထိန်းသိမ်းထိုက်ပါတယ်၊ ကျောက်ဆင်းတုတော်ကြီးက ကျောက်လဲ အလွန်ကောင်း, လက်ရာလဲ အလွန်ကောင်းတယ်လို့ ချီးမွမ်းကြပါတယ်၊ ဒီလို သက်တော်ထင်ရှားဘုရား ဂုဏ်ပြနေတဲ့ ဆင်းတုတော်မျိုးတော့ တပည့်တော်မှာ စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန် ရှိနေပါတယ်ဘုရား၊ တတ်နိုင်လျက်နဲ့ မစောင့်ရှောက်ရင် တပည့်တော်မှာ တာဝန်မကျေရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်, သာဓုကိုယ်တော် သာဓု သာဓု။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား သာဓုခေါ်ရဲအောင် ယခု လောလောဆယ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသော ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး အကြောင်းကို လျှောက်ရဦးမယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြောပါ ပြောပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့တိုက်ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ တောင်မင်းကြီးဘုရားရဲ့ တံတိုင်းအပြင်ဖက်ရှိ ကောင်းမှုတော်ပုံ စေတီတော်အတွင်းမှာ ကြေးဆင်းတု တော်ကြီး တစ်ဆူရှိပါတယ်, နဂိုတုန်းက ထိုဆင်းတုတော်ကြီးရဲ့ အနီးမှာ ကျောင်းရှိပါတယ်, ယခုတော့ ထိုကျောင်းဘုန်းကြီးက ပြန်တော်မူလို့ နေသူမရှိတဲ့အတွက် ကျောင်းကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့ ကျောင်းသို့ ရွှေ့လိုက်ရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ထိုကြေးဆင်းတုတော်ကြီးမှာ အစောင့် အရှောက် မရှိရင် အလွန်စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ယခုအချိန်မှာ ရိုးရိုးဆင်းတုတော်တွေတောင် ခိုးကြပါတယ်, ကြေးဆင်းတုဆိုတော့ အလွန်တန်ဖိုးများလို့ ခေါင်းလောင်းခိုးသူတွေက ဖျက်စီးပြီး ကြေးကို ရောင်းကြသလို ဆင်းတုတော်ကြီးကိုလဲ ကြီးမားသည့်အတွက် မရွှေ့နိုင်တော့ ဦးခေါင်းတော်–လက်တော်စသည်တို့ကို ဖြတ်ယူမှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော့်ကျောင်းတိုက်သို့ ပင့်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆင်းတုတော်ကြီးက မရွှေ့နိုင်အောင် ကြီးသလား။

တပည့်တော်။ ။ရွှေနိုင်–မရွှေနိုင်တော့ အရှင်ဘုရား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ရွှေ, ငွေ, ကြေးဖြူ, ကြေးနီ, သံ, ငါးမျိုးကို စုပေါင်းပြီးကျိုထားလို့ **"ပဉ္စလောဟာ ဆင်းတုတော်"**လို့ ခေါ်ကြပါသတဲ့၊ မူလ အလှူ့ဒကာက ဘကြီးတော်လက်ထက်က ဘွဲ့ထူးရသော စစ်ဖက်မင်းကြီး (ဇေယျာရာဇ ကျော်ထင်)ဆိုသူဖြစ်ပါတယ်၊ ကျပ်ချိန် နှစ်သိန်းလေးသောင်းရှိပါတယ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် **၁၃၃၈**–ခု, ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့က တပည့်တော် ကျောင်းတိုက် ပင့်တုန်းက (အင်ဂျင်နီယာစစ်တပ် ဒု–ဗိုလ်မှူးကြီး**တင်ထွဋ်,** ဗိုလ်ကြီး**ရွှေစိမ့်**)တို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး ကရိန်းစက်ဖြင့် ပင့်ခဲ့ရပါတယ်၊ လူ (မ)လို့ မလွယ်ပါဘူး။

ကျောင်းတိုက်ရောက်တော့လဲ တိုက်တံခါးပေါက် မဝင်လို့ တံခါးကို ဖြုတ်ပြီး ဘေးနှစ်ဖက်အဝင်ဝက အုတ်နံရံကို ဖြတ်ပြီးမှ ပင့်လို့ရပါတယ်၊ သွင်းပြီးတော့လဲ ယာယီအသားပလ္လင်ပေါ်ရောက်အောင် ကရိန်းစက်ကြီးနဲ့ပဲ မြှောက်ပြီး တင်ရပါတယ်၊ ဒီလို သာသနာ့အသရေ–ဘာသာတံခွန် ဖြစ်သော ဆင်းတုတော်များကိုတော့ တပည့်တော်က မစောင့်ရှောက်ရင် ဘယ်မှာ တာဝန်ကြေတော့မှာလဲဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် တာဝန်ကျေအောင် စောင့်ရှောက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် သာဓုပါကိုယ်တော်, သာဓုပါ သာဓုပါ။

တပည့်တော်။ ။နောက်ဆက်တွဲ တာဝန်ကလေးများကလဲ ပေါ့ပေါ့ထမ်းလို့ မရပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာတာဝန်များလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းမှုတော်အတွင်း ကိန်းဝပ်တော်မူတဲ့ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး ရွှေ့လာပြီးနောက် ထိုအနီးက ကျောင်းဟောင်းကို တောင်လေးလုံးတိုက် အတွင်းမှာ ထပ်မံဆောက်မယ့်ဒကာ မရှိလို့ တပည့်တော်ကပဲ ဒကာလုပ်ပြီး ဆောက်ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီဟာလဲ ဆောင်သင့်တဲ့တာဝန်ကို ဆောင်ရတာဖြစ်လို့ ကောင်းပါတယ် ကိုယ်တော်၊ ဒါ့ပြင်ကော ဒီလို တာဝန်မျိုး ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ကျောက်တော်ကြီးဘုရားရဲ့အနီးမှာ **"မေဃဝတီတိုက်"**လို့ ခေါ်တဲ့ ရှေးကျောင်းတိုက်ဟောင်းကြီးထဲမှာလဲ ကျောင်းတွေက ပျက်နေလို့ နေစရာ မိုးလုံတဲ့ကျောင်းဆောင် မရှိပါဘူး၊ အဲဒီကျောင်းကိုလဲ တပည့်တော်ပဲ

စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ကျနေလို့ ထိုကျောင်းမှာ လက်ရှိဘုန်းတော်ကြီး နေဖို့ရန် ကျောင်းဟောင်းတွေမှ ရသမျှကိုယူပြီး သုံးခန်း နှစ်ခန်း စမြင်နဲ့ ကျောင်းဆောက်ဖို့ စီမံနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…ဒါလဲ ဆောင်သင့်တဲ့ တာဝန်ပေပဲလေ၊ ဒါပြင်တော့ လောလောဆယ် ဘာတာဝန်ရှိသေးတုန်း၊ ကိုယ်တော့်အသက်က ယနေ့ ဆိုရင် (၇၇)နှစ် ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, (၇၇)နှစ် ယနေ့ပြည့်ပါတယ်၊ ယနေ့ပဲ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ လိုဏ်အတွင်းမှာ ကြေးဆင်တု တော်လောက် ကြီးမားတဲ့ ကျောက်ဆင်းတုတော်ကြီးကို ရွှေ့ပြီး ပူဇော် ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီ ကျောက်ဆင်းတုတော်ကြီး အမိုးပျက်ပြီး အကာမရှိ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ပင့်လာတဲ့ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးအတွက် သီတင်းသုံးဖို့ နေရာကလဲ ပြုပြင်တုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာသနာတော်ကြီးကလဲ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်လာရာက နည်းနည်း မြန်သလို ဖြစ်နေလို့ ကိုယ်တော့် ကျောင်းတိုက် သံဃာများကိုတော့ တောင့်ထားဖို့ သတိပေးပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်က အားလုံးသံဃာများ အတူစား– အတူနေဖြစ်လို့ အုပ်ချုပ်ရတာ အခြားနေရာနဲ့စာရင် လွယ်ကူပါတယ်ဘုရား၊ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ တာဝန်ဆောင်ကြသော ခပ်ကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များကလဲ တပည့်တော်သဘောအတိုင်း လိုက်လျောကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်လို့, ရှေးခေတ်က ကျောင်းတိုက်များလို အတော်တော့ ကြည့်သာရှုသာ ဖြစ်နေ ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း…သာသနာ့အလုပ် ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ တစ်နှစ်တာကို နိဂုံး အုပ်ရတာ ဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ၊ ရွတ်နေကျ လင်္ကာလေးကို ရွတ်ကြဦးစို့ ကိုယ်တော်။

> ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက, နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
> လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့, အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်၊
> ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့, ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်၊
> နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့, ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားသည်။

မမွဂုတ်။ ။ဘုန်းဖနကရေ…နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များ မလာတာကြာပြီ၊ ယခုလဲ လာဖို့အကြောင်း မရှိသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အကြောင်းထူးမကြားပဲနဲ့ ယခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၉ ရက်နေ့က တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ ဘုန်းကြီးသုံးပါး ရောက်လာပါတယ်၊ ထိုနိုင်ငံ၌ ဘောင်းဘီ–အင်္ကျီ ဝတ်နေကြသော (မဟာယာန) ဘုန်းတော်ကြီး များသာ ဖြစ်ကြပါတယ်၊ သို့ရာတွင် ရောက်လာကြသော ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါးထဲမှ အလတ်တစ်ပါးက ယိုးဒယား (ထိုင်း) နိုင်ငံ၌ ထေရဝါဒ ဘုန်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းခဲ့သည်မှာ ၄ လလောက် ရှိပါပြီတဲ့၊ ထို့ကြောင့် အဲဒီဘုန်းကြီးကတော့ ယိုးဒယားဘုန်းကြီးများအတိုင်းပင် သင်္ကန်းဝတ်လာ ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။သူတို့က ကိုယ်တော့်ဆီကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ယိုးဒယားလိုဝတ်ထားတဲ့ ထေရဝါဒဘုန်းကြီးက မြန်မာ နိုင်ငံ လှည့်လည်ယင်း ဤကျောင်းတိုက်ကိုဖြတ်ပြီး ဦးပိန်တံတားကြီးသို့ သွားသောအခါ ဤကျောင်းတိုက်၏ သန့်ရှင်း သာယာပုံကိုလည်းကောင်း, တိတ်ဆိတ်ပုံကိုလည်းကောင်း, သတိထား၍ မှတ်သားခဲ့ဖူးပါသတဲ့၊ နောက်တစ်ကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကိုရီးယား ဒကာ–ဒကာမများနဲ့ လာသော အခါ တပည့်တော်ဆီ ဝင်လာပါတယ်, ဝင်လာသောအခါ တပည့်တော် နေရာ၌ ရေခဲသေတ္တာ, ဆိုဖာကြီးစသော ခေတ်မီ အသုံးအဆောင်ကောင်း တွေ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိသည်ကို သတိထားမိပါသတဲ့။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီကိုယ်တော်က စဉ်းစားဉာဏ် အရှိသားပဲနော်၊ ဒါ့ကြောင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ပြောင်းလိုက်တာနဲ့ တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီကိုယ်တော်က တပည့်တော် နေပုံထိုင်ပုံတွေကို ဓာတ်ပုံ တော်တော်များများ ရိုက်သွားပါတယ်၊ ကိုရီယားသို့ ရောက်သောအခါ တချို့ ထေရဝါဒဘုန်းကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ (ရေခဲသေတ္တာ–အသံ ဖမ်းစက် စသော ခေတ်မီ အသုံးအဆောင်များနဲ့) နေပုံကိုကြည့်၍ ထိုသို့ နေလိုစိတ် ဖြစ်သောအခါ တပည့်တော် ယခုလို နေပုံကို အထူး သတိရ၍ ခမ်းခမ်းနားနား နေလိုစိတ်ကို ပြုပြင်နိုင်ပါသတဲ့။

မမွဂုတ်။ ။ဒီကိုယ်တော်နဲ့ တခြားကိုယ်တော် နှစ်ပါးက ကိုယ်တော့်ကျောင်း တိုက်သို့ ဘယ်လို စိတ်နဲ့ ရောက်လာပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့သုံးပါးထဲတွင် အငယ်ဆုံး မဟာယာနဘုန်းကြီးကလဲ ပထမအကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာသောအခါ ဤကျောင်းတိုက်ကို ဖြတ်၍သွားစဉ် သန့်ရှင်း တိတ်ဆိတ်ပုံကို သတိထားမိပါသတဲ့၊ သူတို့နှစ်ပါးက ကိုးရီးယား၌ ထင်ရှားသော မဟာနာယက ဆရာတော်ကြီးကို ဤကျောင်းတိုက်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကမ္ဘာလှည့်ယင်း ဤကျောင်းတိုက်ကို ဝင်ရောက်လေ့လာမည်လို့ ပြောပါတဲ့။

မမွဂုတ်။ ။သူတို့သုံးပါး လာသောအခါ ဘယ်နည်းနဲ့ ကိုယ်တော့်ကျောင်း ရောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးဟိုတယ် ရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတတ်သော ထေရဝါဒဘုန်းကြီးက ဟိုတယ်ဆိုင်ရာ ကားသမားကို မန္တလေးမြို့ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ သန့်ရှင်းသာယာသော ကျောင်းတိုက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကျောင်းတိုက်ကို ပို့ပေးစမ်းပါ, ထို ကျောင်းတိုက်မှာ အိပ်ခွင့်-လေ့လာခွင့် ရရင် ဟိုတယ် ပြန်မအိပ်ပါ, အခွင့်မရရင် ပြန်အိပ်ပါမယ်လို့ ဟိုတယ်ဆိုင်ရာကို ပြောသောအခါ **"ကြွပါ ကြွပါ, အခွင့်ရပါလိမ့်မယ်"**လို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

မမွဂုတ်။ ။ဒီနည်းနဲ့ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ရောက်လာသောည အိပ်ခွင့်-လေ့လာခွင့်ရလို့ ပထမအကြိမ်ဝမ်းမြောက်ကြပါတယ်၊ **"မဟာနာယက"**ဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီးက သက်တော် (၆၈)နှစ် ရှိပါပြီ၊ မဟာနာယကနဲ့ ထိုက်တန်အောင် ဣန္ဒြေကြီးရင့်ပါသည်, မျက်နှာကြည်လင်ပါသည်၊ စကားပြောသောအခါ အေးအေးပင် ပြောတတ်ပါသည်။

မမွဂုတ်။ ။သူတို့နဲ့ စကားပြောဖို့ရန် စကားပြန်က ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်မှာ ရှိသလား။

တပည့်တော်။ ။ဆယ်တန်းဆရာလုပ်ခဲ့ပြီး, ပိဋကဥ္စလည်း အတော်ခရီးရောက်နေတဲ့ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါး ရှိပါတယ်, အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းပြောနိုင်သော လူဝတ်ကြောင်ယောဂီ ဒကာမ တစ်ယောက်လဲ ရှိပါတယ်၊ သို့သော် အရာရာနှံ့စပ်နေသော လူ့ဘဝတုန်းက အလုပ်အကိုင် ကြီးကြီးမားမားနဲ့ နိုင်ငံ တော်တော်များများကို ရောက်ခဲ့ပြီးသော တပည့်တော်

ရဟာန်းအမနဲ့ သူ့ဇနီးဖက်က ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ **ဦးမောင်မောင်လေးသည်** ဒုလ္လဘ ရဟာန်းအဖြစ်ဖြင့် ကိုးကြိမ်ဝတ်ခဲ့ရာမှ သဒ္ဓါတရား ပြင်းပြသော ကြောင့် လူဝတ်မလဲတော့ဘဲ ပိဋကကျမ်းစာတို့ကို လေ့လာယင်း တပည့်တော့်ကျောင်းတိုက်မှာ ရောက်နေပါတယ်၊ ဘွဲ့က (ဥုးကုဏ္ဍလ)လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ စာချဘုန်းကြီး "ဥုးကုဏ္ဍလ" တစ်ပါးလဲ ရှိပါတယ်၊ ထိုနှစ်ပါးက ကိုးရီးယားဘုန်းကြီးများ၏ စားသောက် နေထိုင်ရေးနဲ့တကွ, စကားပြန်ပြုလုပ်ရေးပါ အပြည့်အစုံ ဆောင်ရွက် ကြပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်နဲ့ကော ပထမဆုံးတွေ့တော့ ဘာများ ပြောရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ညနေအချိန်မှာ ဥုးကုဏ္ဍလ နှစ်ပါးနဲ့အတူ တပည့်တော်ထံ လာကြသောအခါ တပည့်တော်က "မတ်မတ်ရပ်ပြီးတော့ ယခုမှ ဤ ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်သော်လဲ ဘုန်းကြီးအားလုံးသည် ရှေးက အတူ နေခဲ့ကြဖူးသော အကြောင်းကြောင့် ယခုပြန်၍ တွေ့ကြရပါသည်၊ အယူဝါဒကွဲ ပြားသော်လဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သားတော်ချည်းသာ ဖြစ်ကြ သောကြောင့် ဧည့်သည် (အာဂန္တု)ကဲ့သို့ သဘောမထားဘဲ မိမိတို့ နေမြဲကျောင်းတိုက်ကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပါ, လေ့လာလိုသမျှ အားလုံးစုံအောင် လေ့လာကြပါ"လို့ ပြောလိုက်သည်ကို ဥုးကုဏ္ဍလက အင်္ဂလိပ်လို ပြန်၍ပြောသောအခါ ထေရဝါဒဘုန်းကြီးက ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ သူ့ မဟာနာယကက ဆရာတော်အား ရှိုက်၍ရှိုက်၍ မျက်ရည် တလည်လည်နဲ့ ပြောပြရာသည် မဟာနာယကက ဆရာတော်လဲ မျက်ရည် ဝိုင်း၍ လာပါ သည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့စကားကလဲ ဝမ်းမြောက်စရာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာလုံးဆို့တဲ့ မျက်ရည်မျိုးကျတာပေါ့နော်၊ သူတို့ ဘာများလေ့လာသွားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်မှာ ဘုရားဝတ်တက်ပုံ, ဘုရားဝတ်တက်အပြီး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ကြပုံကို ထိုည၌လေ့လာ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်၊ နံနက် ရောက်တဲ့အခါ ယာဂုကပ်သော အလှူရှင်များက ယာဂုလောင်းချိန်မှာ နှစ်တန်းခွဲ၍ နှစ်နေရာ၌သာ ယာဂုခံယူကြပုံ, ယာဂုဘုဉ်းပေးကြပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်၊ ယာဂုဘုဉ်းပေးပြီး၍ ဩဝါဒခံယူဖို့ရန် ဆွမ်းစား ကျောင်းပေါ်သို့ရောက်တဲ့အခါ ဩဝါဒနာယူသော သံဃာတော်များ ကို

အဖက်ဖက်မှ လှည့်ပတ်ပြီး အတော်များများ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါတယ်၊ ဩဝါဒပြီးတဲ့အခါ မဟာထေရ်ကြီးနဲ့ တပည့်တော်တို့ အနီးကပ်ထိုင်နေပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီနောက်တော့ ဘယ်နေရာများ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းထဲသို့ လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုစဉ်, ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များ၏အောက်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ပုံကလေးတွေကို တွေ့၍ မဟာနာယကထေရ်ကြီးသည် ထိုခုံကလေးပေါ်ဝယ် စက္ခုန္ဒြေချ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသည်မှာ လွန်စွာ ကြည်ညိုဖို့ ကောင်းသောကြောင့် ဦးကုဏ္ဍလ နှစ်ပါးက စကားပြန်ဘုန်းကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ပြောရပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မဟာနာယက ထေရ်ကြီးက သူ့နည်းနဲ့ သူ တရားထိုင်နေကျ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။တရားထိုင်နေကျ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်, ပင်ကိုယ်မျက်နှာ အနေကိုက တပည့်တော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပထမ မဟာဟန္ဒာရုံဆရာတော်ကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိလှပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက် ဘယ်နေရာများ ဓာတ်ပုံရိုက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နေ့ဆွမ်းစားသောအခါ သေခိယသိက္ခာပုဒ်နဲ့အညီ, စားကြပုံကိုကြည့်၍ ဓာတ်ပုံ တော်တော်များများ ရိုက်ပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်းစားပြီးနောက် စစ်ကိုင်းဖက်သို့သွား၍ လေ့လာပြီးမှ ပြန်လာကြပါတယ်၊ နောက်တစ်နေ့နံနက်ရောက်သောအခါ ဆွမ်းချက်ရာမီးဖို, ဆွမ်းဟင်းချက်ရာဌာန စသည်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ တောင်သမန် ကျောက်တော်ကြီးဘုရားကို သွားရောက် ဖူးမြော်ကြပါတယ်၊ ပြန်လာသောအခါ တစ်တိုက်လုံးသံဃာများနဲ့အတူ ကိုးရိုးယားဘုန်းကြီးနဲ့ တပည့်တော်ပါ-ပါအောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်အချိန် ပြန်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နေ့လည်လောက် လေယာဉ်ပျံစီးရမည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ပြန်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြန်ခါနီးတော့ ဘာများ လျှောက်ထားသေးတုန်း။

အရာရာ အထမြောက်တဲ့အပြင်, အကျိုးများရစ်လိမ့်မည်ကို တွေးကာ ယခုဘဝ ထပ်၍တိုးပွားသော ပညာပါရမီကို များစွာကျေနပ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေးသားရုံဖြင့် သာသနာတော်မှာ အကျိုးမများလှသေးပါဘူး, ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်အောင် ရိုက်နှိပ်နိုင်မှ အကျိုးများရစ်မှာပါ၊ ဒါ့ကြောင့် ရေးသားသမျှအားလုံး ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် အသက်ရှည်စေချင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာ့ အရှိန်အဝါဟာ အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်၊ ဒီလို အရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့အခါ ကိုယ်တော့ကျန်းမာရေး သိပ် အရေးကြီးတာပဲ, ကျန်းမာရေး လုံလောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။လူကတော့ နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့, ပထမဝါဆိုလ မကုန်ခင် မျက်မေ့ရောင်တဲ့ ရောဂါဖြစ်လို့ ယခု ဝါဆိုပြီးတဲ့အချိန်အထိ မျက်လုံးအားနည်းနေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် စာကြည့်မှု လျှော့ထားလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့ ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဉာဏ်ရှိသမျှ ကြိုးစားပါ ကိုယ်တော်, ကိုယ်တော့ တာဝန်တွေက များလွန်းနေတယ်၊ ကျောင်းတိုက်တာဝန်အပြင်, ကျောက်တော်ကြီးဘုရား တာဝန်ကလဲ မငယ်လှဘူး။

တပည့်တော်။ ။တာဝန်တွေများလို့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါတယ်ဘုရား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို နားစိုက်ကြဟန်တူပါရဲ့၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၈) ရက်နေ့က စစ်ကိုင်းဖက်မှာ တပည့်တော် ပျံတော်မူပြီ ကြားလို့ သံဃာတော် တချို့နဲ့ သီလရှင် တော်တော်များများ လာကြပါတယ်, သံဃာတော်ထဲမှာ (ရွှေဟင်္သာချောင် ဒုတိယ သာသနာပိုင်) တစ်ပါးလဲ ကြွတော်မူလာလို့ အားနာစရာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ပျံတော်မူတဲ့သတင်းက ဘာ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မလျှောက်တတ်ပါဘူးဘုရား, ဒီအချိန်မှာ မင်္ဂလာတိုက်က တပည့်တော်နဲ့ အသက်မကွာလှတဲ့ တိုက်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ပျံတော်မူလို့ ၃ ရက်လောက်ရှိပါပြီ၊ ဒီဟာနဲ့များ ရောသွားသလား မသိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုလဲ ပြီးတာပါပဲ, ကျန်းမာရေးတော့ အထူးဂရုစိုက်ပါ၊ ယခု သီတင်းကျွတ်ပြီ, ဝါတွင်းက ကျောင်းတိုက်မှာ ဘာများ အထူးဖြစ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သိပ်တော့ မထူးပါဘူး, တချို့အပြစ်များတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မကြားကောင်း မနာသာ တိုက်ရိုက်မသိတော့ ဒီလိုပဲထားလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် အတွက်တော့ ဘာများ အထူး ဖြစ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ် မတိုင်မီကပင် တပည့်တော်စိတ်မှာ သံဝေဂလိုလို, ဘာလိုလို, အများနဲ့ မဆက်ဆံလို, ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အာရုံတွေ မကြည့်လိုတဲ့စိတ်တွေ သိသိသာသာ ဖြစ်နေပါတယ်, ဝဲဖက်လက်မှာလဲ အခြားလက္ခဏာတော့ သတိထားကြည့်ပေမယ့် မသိသာပါဘူး၊ လက်ခလယ်တည့်တည့် တက်လာတဲ့အကြောင်းကတော့ ရှေးက မရှိဘဲ ပေါ်နေတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လက္ခဏာဆရာများကို မေးမကြည့်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ဇာတာရော, လက္ခဏာရော, အမြဲဂရုစိုက်တဲ့ ဒကာဦးတင်မောင်ကို ပြပါတယ်, ဒီလက္ခဏာဟာ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့တဲ့ အထိန်းအမှတ်ပဲ၊ စိတ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပေါ်လာတာဖြစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက် စိတ်ဖြစ်ပုံကိုလဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင်တော့ အကောင်းသားပဲ ကိုယ်တော်, ရှေးသူတော်ကောင်းများလဲ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ တောထဲမှာပျော်ကြလို့ တောထွက်ကြပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒကာဦးတင်မောင်ကလဲ တပည့်တော်ကို (၈၃)နှစ်လောက်ရောက်တဲ့အခါ "လက်ရှိကျောင်းတိုက်ကို လျစ်လျူရှုလိမ့်မယ်"လို့လဲ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ ဒီလို စိတ်ကူးသလား။

တပည့်တော်။ ။အထူးစိတ်ကူးဖို့ မလိုပါဘူး, ယခုလဲ မလွှဲသာလို့ စောင့်ရှောက်နေရတာပါ၊ ရေးပြီး ကျမ်းစာတွေကလဲ စာအုပ်မဖြစ်သေးလို့ တဖြည်းဖြည်း စာအုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားယင်း, စာကိုလဲ တစ်နေ့ နှစ်ဝါလောက်ချပြီး သြဝါဒကို နံနက်တိုင်း ပေးနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီဟာတွေလဲ သာသနာတော်မှာ အကျိုးများပါတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အကျိုး များတန်သလောက်တော့ များပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သေရေးအတွက် သန့်သန့်ပြင်နေတာလောက်တော့ အကျိုး မများဘူး ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"သေရေးပြင်"**ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လ ဝီရိယအတိုင်း အကုသိုလ်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ကြုံလာတဲ့အခါ ကြာကြာမဖြစ်စေဘဲ သတိထားပြီး ချက်ချင်းရပ်ဖို့နဲ့ ကုသိုလ်ဆိုင်ရာ ကိစ္စမှာတော့ မှန်မှန်တိုးပွားဖို့ အချိန်ရှိသမျှ ကြိုးစားရတဲ့ အလုပ်ပါဘုရား၊ ဒီလို သတိ-ဝီရိယဖြင့် မှန်မှန်ကြိုးစားနေရင် သေရေး အတွက် ကြောက်စရာ မရှိတော့ဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း.... ဒီအတိုင်း ကြိုးစားရင်တော့ သေဖို့ကိစ္စအတွက် ကြောက်စရာ မရှိတာ အမှန်ဘဲကိုယ်တော်၊ ကြိုးစားပါ, ကြိုးစားပါ။

တပည့်တော်။ ။သေရေး-နေရေး, နှစ်ထွေ အေးဖို့, လေးလေးနက်နက်, စဉ်းစားလျက်ပင်, နေ့ရက်-လတွေ, ကုန်သွားလေလည်း, စိတ်နေမပြောင်း, စိတ်ကောင်းမပျက်, စိတ်စက်တည်ကြည်, သေဖို့ရည်သည်.... သေမည် မကြောက်အောင်တကား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သေရေး ကြိုးစားယင်း, နေရေးလဲ ကျန်းမာအောင် ကြိုးစားပေါ့ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်၊ "ကံ"ဆိုတာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်ပါတယ်ဘုရား, ကျန်းမာ အောင် ကြိုးစားနေပါလျက် မျက်မှေးရောင်ရောဂါက သီတင်းမကျွတ်ခင် ထပ်ပြီးဖြစ်လို့ ဒေါက်တာသန်းတင်ကို ပြရပါသေးတယ်၊ သူ့ဆေးပေးလို့ ပျောက်ပြန်ပါဘယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ထပ်လဲ ဘာမှမဖြစ်အောင် သတိထားပေါ့ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သတိတော့ ထားပါတယ်, ဒါပေမယ့် သီတင်းကျွတ်လပြည့် ကျော်(၈)ရက်မနေ့က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးအပြီး ချော်လဲလို့ ဒုတ်ခုန်နဲ့ တိုက်ပြီး ဦးထိပ်မှာ အနည်းငယ် ပေါက်သွားပါတယ်၊ (၁၀)ရက်လောက် ကုလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကံမကောင်းတဲ့အထဲမှာ ဒါလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာ ကံကောင်း တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ တချို့များ ကျိုးတောင် ကျိုးကြတယ်။

တပည့်တော်။ ။ကဲကတော့ ကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းဟန်တူပါတယ်, သမားတော်ကြီး ဦးထွန်းသင်ဆိုတာ မနှစ်က ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးပါတယ်၊ ယခုနှစ်လဲ မနှစ်ကလိုပဲ နှလုံးစမ်းတဲ့ စက်နဲ့အတူ အခြား ကရိယာတွေကိုပါ စုံအောင်ယူလာပြီး သူ့လက်ထောက် များနဲ့အတူ လာရောက် စစ်ဆေးပါတယ်၊ မနှစ်ကနဲ့ မတူဘူးလို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာ၍သေချာအောင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ပြောလို့ ဆေးရုံကြီးလိုက်ပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်ရပါတယ်, ဆေးလဲ နှစ်မျိုးလောက် ပေးပါတယ်၊ ၁၂ ရက်လောက် စားရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆေးစားပြီးတော့ ဘာလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆေးပေးတာက ရောဂါရှာတာနဲ့ တူပါရဲ့, ဆေးစားပြီးတော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ပါတယ်, ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး ဆေးအမျိုးမျိုးလဲ ထပ်ပေးပါတယ်၊ ယခု အဲဒီဆေးများကို စားနေတုန်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တစ်နေ့တုန်းကလို ထပ်မလဲအောင် သတိထားပါကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ထပ်မလဲအောင် ရေချိုးခန်းအပြည့် အသားကွက်တွေ ခင်းထားပါတယ်, အဲဒီအသားကွက်ပေါ် နင်းသွားရင်တောင် လဲမှာကို အထူးသတိထားပြီး နေရပါတယ်၊ လဲထားတဲ့ဒဏ်က မကြီးကျယ်သော်လဲ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလို့လား မသိပါဘူး ဘုရား, ဟိုနား–ဒီနား သွားတာတောင် လဲမှာ ကြောက်နေသလို မရဲတရဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လဲထားတာက ခွေးခြောက်ခိုင်းတုန်းက တစ်ခါ, ရေချိုးခန်းထဲ တစ်ခါ, ၂ ခါတောင် ရှိနေလို့ အလိုလို စိတ်စွဲနေဟန် တူပါတယ်၊ ပိုပြီး သတိထားပေါ့ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အိုတဲ့အခါကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ အရိုးတွေ အကြော တွေက ခန္ဓာကိုယ်ကို မအိုခင်တုန်းကလို မဆောင်နိုင်တော့ဘူး၊ ဥပမာ– "လှည်းအိုကြီးဟာ ဝန်မဆောင်နိုင်သလိုပါပဲ"လို့ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ, စက္ခုပါလထေရဝတ္ထုမှာ မိန့်တဲ့အတိုင်း, တပည့်တော်ရဲ့ အရိုး–အကြောတွေ ဟာလဲ ထုံးစံအတိုင်း ခန္ဓာဝန်ကိုဆောင်ဖို့ ခဲယဉ်းဟန်တူပါတယ်။

ဇိဏ္ဏော အဒ္ဓိ စ နှာရု စ, ဂတ္တာနိ န ဝဟန္တိ မေ၊
ဇိဏ္ဏောဝ သကဋော ဘာရံ, သာယံ လောကဿ ဓမ္မတာ။

၂၁။ ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် မှတ်တမ်း

မမွဂုတ်။ ။ဦးဇနေကရေ...ကိုယ်တော့်အသက်လဲ (၇၈)နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီနော်, ယနေ့ဆိုရင် (၂)လကျော်ကျော်တောင်ရောက်လာပြီ၊ ဘာများမှတ်သားစရာ ရှိပြီးလဲ။

တပည့်တော်။ ။အကောင်းဖက်မှာတော့ အထက်-အောက် အများစုကတိုက်သံဃာများကို ကြည်ညိုကြလို့ အရောက်အပေါက် များလာပါတယ်၊ ရောက်ပြန်တော့လဲ ကျောင်းတိုက်က သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ဆိုတော့ နံနက်ဆွမ်း နေ့ဆွမ်း တတ်နိုင်သလို ကပ်လှူကြသူတွေ များလာပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။များစရာပေပဲကိုယ်တော်, နံနက်ဆွမ်းကပ်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော်ရဲ့ နေ့တိုင်းပေးနေကျ ဩဝါဒကလဲ ဆွမ်းဒကာ-ဒကာမများရဲ့ စိတ်ကို အလွန် ဆွဲဆောင်နိုင်စရာ ကောင်းပါပေတယ်၊ ရှိသမျှ သံဃာအားလုံး ပထမဆွမ်းစားကျောင်းကြီးရဲ့ အထက်ထပ်မှာ စုပေါင်းပြီး ညီညီညာညာ တရားစာအမျိုးမျိုးကို ရွတ်တာရယ်, ကိုယ်တော်က တရားစကားနဲ့ ဩဝါဒပေးတာရယ်, ဩဝါဒအပြီးမှာ ဆွမ်းရေစက်ချ တိုတိုချပြီး, သံဃာအားလုံး ညီညီညာညာ မေတ္တာပို့ကြတဲ့အသံရယ်, အားလုံးခြုံလိုက်တဲ့အခါ ဆွမ်းဒကာ-ဒကာမများနဲ့ ပါလာသမျှ အားလုံးပဲ သာသနာ့အရသာကို ခံယူကြရပေလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ နံနက်ဆွမ်း စားပြီးချိန်မှာ စုပေါင်းပြီး ရွတ်ဆိုကြ, ဩဝါဒလဲ ပြုပြင်စရာရှိရင် ပြုပြင်စရာတွေပါ ထည့်၍ပေးရလို့ ကျောင်းတိုက်အတွက် အလွန် အကျိုးများခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအလုပ်ဟာ သံဃာတော်များကတည်းက လုပ်လာတဲ့ အလုပ်ဖြစ်လို့ ယခုတော့ အသားကျနေပါပြီ။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ "**အကောင်းဖက်မှာတော့**"ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးစွဲထားတော့, အဆိုးဖက်မှာလဲ မှတ်သားစရာ ရှိနေဟန်တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှတ်သားစရာရှိပါတယ်, တပေါင်းလကွယ်နေ့မှာပါ၊ ကွယ်လွန်သူ ဒကာကြီး (**ဦးကာက**) ရှိစဉ်ကစပြီး သိန်းကျော်အောင်

အကုန်ကျခံ၍ဆောက်တဲ့ မိတင်းကုင်ကြီးပြီးလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိသားစုက ရေစက်ချဖို့ကိစ္စ ရှိပါတယ်, နံနက်ဆွမ်း–နေ့ဆွမ်း နှစ်ထပ် ကပ်ပါတယ်၊ နံနက်ဆွမ်းလောင်းတဲ့နေရာကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ် ကြည့်ရှု ပြီးမှ စာချဘုန်းကြီး တစ်ပါးပါးကို ကြည့်ရှုကြပ်မတ်လိုက်ပါလို့ မှာခဲ့ပြီး ယာဂုသောက် သွားလေ့ရှိပါတယ်၊ ထိုနေ့ကလဲ ထိုသို့ ကြည့်ရှုမှာထားခဲ့ပြီး ယာဂုသောက်အသွားမှာ ခွေးတစ်ကောင်က သံဃာတွေ ဆွမ်းခံနေတဲ့ နေရာသွားဖို့ဝင်လာလို့ ကိုယ်တော်တစ်ပါးကို ခွေးခြောက်ဖို့ပြောရင်း အသွားမပျက် သွားနေစဉ် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲပါရောဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေတာကို သတိမထားဘူး၊ ငယ်တုန်းကလို စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ အလုပ်လုပ်တာဟာ မှားတာပဲ ကိုယ်တော်၊ ခွေးခြောက်ခိုင်းရင်လဲ ရပ်ပြီး ခိုင်းပါလား ပြီးမှသွားပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မှားတာတော့ အမှန်ပဲဘုရား, နောက်ထပ် အမှားကလဲ ရှိသေးတယ်၊ တပည့်တော်မှာ တာဝန်တွေက သိပ်များတယ်မဟုတ်လား၊ သံဃာများ နံနက်ဆွမ်း စားပြီးရင် ကျောင်းကြီးပေါ် ရောက်တဲ့အခါ အလှူရှင်များရော ဖိတ်ထားတဲ့လူအချို့ပါ ကျောင်းကြီးပေါ် ရောက်ကြ ရပါတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ တပည့်တော်က သူ့တို့နောက်မှ ရောက်ရီးထုံးစံ မရှိပါဘူး, တပည့်တော်က အရင်ရောက်ရီ ထုံးစံပါ၊ ယာဂုသောက်ဖို့ ကိစ္စကို အမြန်ပြီးအောင် လုပ်ရပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ခွေးခြောက်ခိုင် ရင်း ယာဂုသောက်တဲ့နေရာသွားလို့ ဒီလို ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲရတာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လဲတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။လဲတော့ ခွေးခြောက်တဲ့ ဦးပဉ္ဇင်းက ပြေးလာပြီ ထူပေးမှ ထနိုင်ပါတယ်, ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ မစဉ်းစားအားပါဘူး၊ ယာဂု အမြန်သောက်ဖို့ သွားပါတယ်၊ ဒီနောက်လဲ ဩဝါဒတရားစကားပြောရ ရေစက်ချရနဲ့ ကိုယ့်အနာကို ဂရုမစိုက်အားသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်ရပေမယ့် ခဏလောက်တော့ နာတဲ့နေရာ ဂရုစိုက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, လဲပြီးပြီးချင်း ဂရုစိုက်ရင်တော့ သိပ် ကြီးကျယ်စရာ မရှိပါဘူး၊ အကြောင်းတွေက ဒီလိုဆက်နေတော့ အားလုံး

ကိစ္စပြီးတဲ့အခါ ဆေးကျောင်းက ကိုယ်တော်ကို ခေါ်ပြီး ကြည့်တော့ ဝဲဖက်ခြေသလုံးရိုး နှစ်နေရာလောက် ပဲ့နေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ပွန်းတဲ့ ပဲ့တဲ့နေရာ ဆေးထည့်ခိုင်းရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဘာဆေး ထည့်ပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး, သူထည့်ပေးတဲ့ဆေးကိုပဲ လက်ခံရပါတယ်၊ လက်မောင်းလဲ အတော်နာနေကြောင်းကို အဲဒီအခါမှ သိရပါတယ်၊ နောက်ရက်၌ တပည့်ဆရာဝန်ကလေးရောက်လာလို့ သူကလဲ ဆေးကုပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမျိုးမျိုး ချို့ယွင်းချက်တွေကြောင့် အနာပေါက် ကုသမှုမှာ နာမည်ရသော ဒကာ–ဒကာမရင်းတို့ရဲ့ မြန်မာဆေးနဲ့ပဲ ထပ်ပြီး ကုရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကုရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တစ်လခွဲလောက် ကုရပါတယ်, ယနေ့ ကဆုန်လပြည့်နေ့ပါ၊ အနာလဲ ပျောက်ပါပြီ၊ ဒီကိစ္စအတွက် တပည့်တော်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက် သင်ခန်းစာ (မှတ်စရာ)တွေ အများပင် ရလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ "လူမိုက်နောက်မှ အကြံရ" ဆိုတာမျိုးပဲ, ကိစ္စပြီးမှ သင်ခန်းစာ ရတော့တယ်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, တပည့်တော်လဲ ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက်ကို ကိစ္စပြီးမှ သိလေ့ရှိတာဟာ အမှားကြီးပါပဲ။

မမွဂုတ်။ ။နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များကော ကိုယ်တော့ဆီ မလာကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်ကို ပြဖို့ မကြာခဏ ကားပို့တဲ့ ဒကာက နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များကို ကျောင်းတိုက် ခေါ်လာလေ့ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်ထံတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုမှ ခေါ်လာလေ့ရှိပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာ ဧည့်သည်များက ဘာကို မေးလေ့ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။စကားပြန်နဲ့ ပြောနေရတော့ သူတို့က သိပ်မမေးတတ်ပါဘူး၊ ၁၃၃၈–ခု, ပထမဝါဆိုလဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ကတော့ အမေရိကန်

ဒကာတစ်ယောက်က သရဏဂုံယူပြီးတော့ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်သွား လို့ များစွာ ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ဝမ်းမြောက်စရာပဲကိုယ်တော်, ယခု ဝါဆိုပြီးပြီ၊ ဝါဆိုသံဃာ ဘယ်လောက်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်း-သာမဏေ (၅၅၀)ကျော် ရှိပါတယ်, ဖိုးသူတော် (၂၀)ကျော် ရှိပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အားလုံးအတွက် ဆွမ်းပြည့်စုံရဲ့လား, ဆန်စျေး-ဆီစျေးတွေက အလွန်ကြီးနေတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာ့ အရှိန်အဝါဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ ဘုရား၊ သံဃာအားလုံး နံနက်ဆွမ်း စားနိုင်လောက်အောင် နေ့ဆွမ်း အတွက် ဟင်းနှစ်ခွက် စီမံနိုင်လောက်ရုံတွင် မက, ညနေ ထန်းလျက်ရည် တိုက်နိုင်လောက်အောင် အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား။

အထူးသဖြင့် ယခုနှစ်အနေနဲ့ ရေဦး, မရကန်, ဝက်လက်, တပယ်, ပေါက်မြိုင်, တံတားဦးတို့အပြင်၊ မြင်းခြံ, နွားထိုးကြီးနဲ့ လိပ်ဆန်ခွန်, ကတ္တီပါရွာတို့က ဆွမ်းဆန်စိမ်း ပင့်လောင်းမှုများ တိုးလာသဖြင့် ပို၍ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ယခုအချိန်မှာ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့မှစပြီး လပြည့်ကျော် ၄ ရက်နေ့တိုင်အောင် နံနက်ဆွမ်း-နေ့ဆွမ်းကပ်မယ့်သူများ အဆက်မပြတ် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။သံဃာ့ကံဆိုတာ အံ့ဩစရာပေပဲနော်, ဒါ့ထက် ပဋ္ဌာန်ကြိုဏ် အဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာ ပို့ချနေတာ မကုန်သေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။၁၃၃၈-ခုနှစ်, ဝါခေါင်လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့မှာ ပို့ချလို့ ပြီးဆုံးပါပြီဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။သိပ် ဝမ်းမြောက်စရာပဲနော်, မူလတန်း ပါဠိသိက္ခာနဲ့ တကွ, သင်ရိုး အဋ္ဌကထာကျမ်းကြီးများကို ကုန်အောင်ရေးနိုင်တဲ့ ဖွဲလုံ့လကို ကိုယ်တော့်ကိုယ်တိုင် ဝမ်းမမြောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး ပညာပါရမီဖြစ်လို့ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်ဘုရား၊ ရှေးရှေးဘဝများစွာက ပညာအထုံပါလာလို့ ယခုဘဝ၌ ပညာရေးဆိုင်ရာဝယ်

တပည့်တော်။ ။**"ပြန်တော့မယ့်အနေနဲ့ နှုတ်တောင် မဆက်ချင်ပါဘူး၊ ပြန်လဲ မပြန်ချင်ပါဘူး၊ ဒီမှာနေရတာ အားလုံးချမ်းသာ, အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်"** လို့ မဟာနာယကထေရ်က သူ့မှာ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်လို့ ဝိနည်းတော်ကို အပြည့်အစုံ မလိုက်နာရသော်လဲ နိဗ္ဗာန်မရခင် ဆရာတော်နဲ့အတူ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ပြုနိုင်ဖို့ရန် ဆုတောင်းပါတယ်လို့ ဝမ်းနည်းစွာ လျှောက်ထား၍ ခွဲခွာသွားကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သမားတော်ကြီးဦးတွန်းသင်က ဆေးတွေပေးပြီးတော့ ကျန်းမာရေး စစ်နေတာ မပြီးသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ယနေ့ ၁၃၃၈–ခု, နတ်တော်လဆန်း (၄) ရက်နေ့မှာ ရက်ချိန်းပေးပြီးတော့ ဓာတ်မှန် တည့်တည့်တစ်ကြိမ်, ယာဖက်စောင်းလျက် တစ်ကြိမ် ရိုက်ကြည့်ပါတယ်၊ ထို့နောက် ဓာတ်မှန်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဌေးမြင့် ရောက်လာတဲ့အခါ နှလုံးသက်သက် စမ်းသပ်ဖို့ရန် စက်တစ်မျိုးဖြင့် ပက်လက်အိပ်စေပြီး နှစ်ကြိမ်, ဝဲဖက်စောင်းအိပ်စေပြီး သုံးကြိမ်, ယာဖက်စောင်းလျက် အိပ်စေ၍ သုံးကြိမ် ရိုက်စေပါတယ်၊ အားလုံးကြည့်ပြီးသောအခါ နှလုံးစသည်၌ **"စိုးရိမ်စရာ ရောဂါမရှိပါ"** လို့ လျှောက်ကြပါတယ်၊ သူတို့က **"ဝမ်းထဲ၌ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး"**လို့ ဆိုသော်လဲ မျက်စိအတွက် မျက်စိဆရာဝန်ကိုပြ၍ စမ်းသပ်နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်ကို ဆရာဝန်များနဲ့ သမားတော် ကိုယ်တိုင်က စောင့်ရှောက်နေကြခြင်းမှာလဲ သာသနာတော်အလုပ်ကို ကြိုးစားဖို့ရာ အားတက်ဖွယ် တစ်မျိုးပါပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, တပည့်တော်တော့ ကျန်းမာရေးကို ဒါလောက် နားမလည်ပါ၊ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကိုသာ ပြုပြင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စားလို့ သောက်လို့တော့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။သက်သတ်လွတ်စားနေတာဖြစ်တော့ ကောင်းလှတယ်မဟုတ်ပါဘူးဘုရား, အားရှိသောဆေးကလေးများ ကူပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် စားနေရတာပါ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ငါးခြောက်ဖုတ် အနံ့ကလေးများ မွှေးလို့ စားချင်စိတ် ဖြစ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကို ချုပ်တည်းရပါတယ်။

တစ်ဘဝသံသရာ ပြီးပြီ။

အမှာ။ ။ ဆရာတော်၏ "တစ်ဘဝသံသရာ"မှတ်တမ်းကို ၁၃၃၉–ခုနှစ်, နတ်တော်လဆန်း (၄)ရက်နေ့အထိ ကိုယ်တော်တိုင်ရေးပြီး ဖြစ်ပါသည်၊ ဤဘဝမှ ပြန်လွန်တော်မမူမီ ကျန်ရှိသေးသော (၁၃)ရက်ကာလနှင့်, နောက်ဆုံး ဈာပနပြုပြီးချိန်အထိ ဖြစ်စဉ်များကို ဆက်လက် ရေးသား တင်ပြရန် တာဝန်ရှိသည့်အလျောက် ရေးသား တင်ပြပါသည်။

ဤသို့ ရေးသားတင်ပြရာတွင် နိမ္မိတဆရာတော် ဦးဓမ္မဂုတ္တနှင့် ဆွေးနွေးဟန်ဖြင့်ပင် ဆက်လက် ရေးသားတင်ပြရရင် ဆရာတော်၏ မူလ ချခင်းထားသည့်ဇာတ်ကြောင်း ဟန်မပျက်စေဘဲ ရှိသဖြင့် ဖတ်ရှု ကြည်ညို ရသူတို့၏စိတ်မှာ အာရုံမပြောင်း တစ်ကြောင်းတည်းသော သမာဓိဖြင့် စိတ်အေးချမ်း တည်ငြိမ်မှုကို ရယူနိုင်လိမ့်မည်လို့ မျှော်လင့် ပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဘွဲ့က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။"စန္ဒောဘာသ"လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ဒီဂန္ဓာရုံရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော် တောင်မြို့ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းလိုပါပဲ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ဒီဂန္ဓာရုံစာသင်တိုက် တည်ထောင်ကတည်းက နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား, အမှန်ကတော့ (၂)နှစ်လောက်တောင် စောရောက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဩော်...ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်က တပည့်ကြီးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။လက်ရှိ တပည့်တွေထဲမှာတော့ တပည့်တော် အကြီးဆုံးပါ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းတိုက်လက်ရှိ တပည့်တွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဆိုတော့ ယခု ကျောင်းတိုက်ထဲမရှိဘဲ အဝေးရောက် တပည့်ကြီးတွေကော ရှိကြသေး သလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ့, ရှိကြပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဣဿရိယနဲ့ သူတို့ (ကျောင်းထိုင်) ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတော် မရှိတော့ ဆရာတော်ကို တိုက်ရိုက် မေးချင်တာတွေ မေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်တော့ကိုပဲ မေးရဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။မေးပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မမူမီ မှတ်တမ်း မရေးဘဲ ကျန်နေတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ဘယ်လို ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျန်ရှိနေတဲ့ရက်တွေမှာ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်နေကျအတိုင်း နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီး ဥပုသ်နေ့မှတစ်ပါး, တပည့် သံဃာတွေနဲ့ ဒုကာ–ဒုကာမတွေကို ဩဝါဒ ပေးပါတယ်၊ နေ့လည်အချိန် ဧဝါမျိုး ပို့ချခြင်း, ကျမ်းစာ ရေးသားခြင်း ပြုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတော် ကျမ်းစာ ရေးသားတဲ့အခါ နေ့အချိန် မှာသာ ရေးသလား, ညမှာကော မရေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တစ်ခါတစ်ရံ အရေးပေါ်ကိစ္စရှိတဲ့ အခါနဲ့, အိပ်ရာတွင်း နေစဉ် စိတ်ကူး ပေါ်လာတဲ့ အချက်အလက်ရှိတဲ့ အခါများမှာတော့ ညညမှာလဲ ရေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်ဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် ညမှာ မီးမကြည့်ဘူးလို့ ကြားဖူးပါသလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်, ရှေ့ပိုင်း အချိန်တုန်းကတော့ ညမှာ လုံးဝ မီးနဲ့ စာမရေးပါဘူး, လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်အတွင်းလောက်မှ သေဖို့အချိန် နီးနေပြီ, အလုပ်တွေ ကျန်နေမှာစိုးလို့ဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မီးနဲ့ စာရေးခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို စာရေးတော့ ထိုင်ရေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုင်မရေးတာ ကြာပါပြီ၊ တပည့်တော် မှတ်မိသလောက်တော့ ၁၃၀၅–ခုနှစ်, ကစ္စည်းဘာသာဋီကာ ရေးကတည်းက မတ်တတ်စားပွဲနဲ့ သာ ရေးပါတယ်၊ ရိုးရိုးစားပွဲခုံကို အောက်က အုတ်ခဲခုပြီး မတ်တတ်စားပွဲ ဖြစ်အောင် စီမံပေးရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။စာရေး–စာပို့ချတယ်ဆိုတော့ ဘယ်အချိန်မှာ ပို့ချသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နေ့ ၁၂ နာရီမှ တစ်နာရီအထိ တစ်ဝါ, ၅ မိနစ် နားပြီးတော့ ၂ နာရီ အချိန်အထိ တစ်ဝါ၊ နေ့စဉ် စာဝါနှစ်ကြိမ် ပို့ချပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။တစ်နေ့ စာဝါနှစ်ကြိမ် ပို့ချတယ်ဆိုတော့ တော်တော် ပင်ပန်းမှာပဲနော်, အမြဲတမ်း နှစ်ဝါပို့ချတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ဘာစာဝါတွေ ပို့ချသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အမြဲတမ်းဆိုတော့ အစုံပါပဲဘုရား, ယခု နောက်ဆုံးပို့ချတဲ့ စာဝါကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ပြီးသွားတဲ့ "**ပဋ္ဌာန်ကြီးဏ်**"ခေါ်တဲ့ အဘိဓမ္မာ အဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာပါဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ဩော်...စာချဘုန်းကြီးတွေကြောက်တဲ့ တကယ့်စာဝါကိုး။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာကျမ်း များ ပြီးသွားတော့ နောက်ထပ် ဘာစာဝါများ ပို့ချသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်ကို အစားထိုးပြီး ပို့ချပါတယ်ဘုရား၊ ပို့ချလက်စ သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာကိုလဲ ဆက်လက် ပို့ချပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီ သုတ်မဟာဝါ စာဝါကို ပို့ချရုံပဲလား, အရင် ကျမ်းစာတွေလို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် (ဘာသာဋီကာ) မရေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရေးပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီကျမ်းကိုရေးတော့ ကျမ်းနာမည်ကို "**သုတ်မဟာဝါ ဘာသာဋီကာ**"လို့ တပ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ထုံးစံအတိုင်း "**ဘာသာဋီကာ**"နာမည်ချည် ပါပဲဘုရာ ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါကြောင့် အများကလဲ **“ဘာသာဋီကာဆရာ”**လို့ ခေါ်ကြတာ နေမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ စပ်ပြီး မေးရဦးမယ်, အဲဒီနာမည်ဟာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ရှိလို့ မှည့်ခေါ်တာလဲ၊ ကိုယ်တော်က ရှေ့မှီနောက်မှီဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတော်ရဲ့ အာဘော် (ရည်ရွယ်ချက်)ကို ပြောပြပါဦး။

တပည့်တော်။ ။**“ဘာသာဋီကာ”**ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ အများသိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်, ပေါ်လဲ ပေါ်လွင်ပါတယ်၊ ဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တိုင်းရင်းမြန်မာ ဘာသာနဲ့ ချဲ့ဖွင့်ပြတာမို့ **“မြန်မာ”**ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုဖြုတ်ပြီး, **“ဘာသာဋီကာ”**လို့ သုံးတာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ဒီစကားလုံးဟာ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်ကစပြီး ထွင်တဲ့ စကားလုံးပဲလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား, တပည့်တော်တို့ဆရာတော်ရဲ့ ဆရာဖြစ်တဲ့ အဘယာရာမဆရာတော် အသုံးပြုတဲ့ စကားလုံးကို ပူဇော်တဲ့အနေလဲ ရောက်, အဓိပ္ပာယ်လဲ ပေါ်လွင်တာနဲ့ အသုံးပြုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီစကားလုံးနဲ့စပ်ပြီး အတိုက်အခံများ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုပေါ်တာလဲ ကိုယ်တော်, အတိုက်အခံပေါ်တယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်၊ တပည့်တော်တို့သိရအောင် ပြောပြစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အတိုက်အခံပေါ်တဲ့အချိန်မှာ သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာနဲ့ ပါတိမောက်ဘာသာဋီကာ နှစ်ကျမ်းထွက်ပြီးပါပြီ၊ နောက်ဆက်လက်ပြီး ရူပသိဒ္ဓိဘာသာဋီကာ–ကစ္စည်းဘာသာဋီကာများထွက်လာပါလိမ့်မည်လို့ ဆိုင်ရာဒကာများက ကြေညာလိုက်တော့, “ပုပ္ပားဦးကျော်ရင်”လို့ နာမည် ကျော်ကြားတဲ့ မြန်မာပညာရှိ စာရေးဆရာ, မုံရွာ လယ်တီဦး**ကောဝိဒ** ဆရာတော်က ဒီနာမည်ကို တပည့်တော်တို့သုံးဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြုထားတဲ့ ဒကာများရဲ့ ကြေညာချက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းခိုင်းပေးပါလို့ စာနဲ့ အကြောင်းကြားပါတယ်၊ အဲဒီအခါ တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်က **“နာမည်ဆိုတာ နာမည်ပါပဲ”**တပည့်တော် ရေးတော့ တပည့်တော်ဘာသာဋီကာ, အရှင်ဘုရားရေးတော့ အရှင်ဘုရား

ဘာသာဋီကာ ဖြစ်ရုံပါပဲ, မှတ်ပုံတင်ထားတာလဲ မဟုတ်တော့ အရှင်ဘုရား လဲ သုံးပါ၊ တပည့်တော်လဲ သုံးပါရစေလို့ စာပြန်လိုက်သည့်အတွက် နှစ်ဦးနှစ်ဝ ကြေနပ်မှု ရသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်က **"ခွဲကောင်း–ဝိရိယကောင်း"**ဆိုတော့ လျှော့ဖို့တော့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ခွဲကောင်းပုံကို အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူးဘုရား၊ ဂျပန် ခေတ်တုန်းက ဖြစ်ပုံကလေးတစ်ခု အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တုန်း လျှောက်ပါ ဦးမယ်၊ အဲဒီတုန်းက တစ်နေ့သောအခါ ဆရာတော်မှာ ငှက်ဖျားဆန်ဆန် တုန်ဖျားနေပါတယ်, စာရေးရင်း လက်ကခဲတံ မြဲအောင်မကိုင်နိုင်လို့ တပည့်တော်ကို ခေါ်ပါတယ်၊ ခေါ်ပြီးတော့ ဆရာတော် မထိုင်နိုင်လို့ ခတင်ပေါ်လှဲပြီး ဖျားနေရင်း ဆရာတော်ကပြောလိုက် တပည့်တော်က နောက်ကလိုက်ရေးနဲ့ လုပ်ခဲ့ရပါသေးတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တော်တော့်ကို ခွဲကြီးတာပဲနော်, ချီးကျူးထိုက်တဲ့ ခွဲပါပဲ၊ ဒါ့ထက် အဲဒီဖျားတုန်း ရေးတဲ့ကျမ်းက ဘာကျမ်းတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကစ္စည်းဘာသာဋီကာကျမ်းပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီကျမ်းကို ကစ္စည်းဘာသာဋီကာလို့ နာမည်မပေးပဲ, **"ခွဲကျမ်း"**လို့ နာမည်ပေးစရာကောင်းတယ်နော်၊ ခွဲအကြောင်း ပြောရတာနဲ့ မူလစကားပြတ်သွားတယ်, ပြန်ပြီး ဆက်မေးရဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။မေးပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ပို့ချလက်စ သုတ်မဟာဝါကျမ်းကြီး ပြီးဆုံးသွားတော့ ဘယ်ကျမ်း ဆက်ပို့ချဦးမယ်လို့များ ပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဒီဃနိကာယ်ထဲက နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ **"သုတ်ပါထေယျကျမ်း"** ဆက်ပြီး ပို့ချဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကဲလေ အဲဒါတော့ ထားပါဦး၊ တပည့်တော် ဆက်မေးချင်တာက ပို့ချလက်စ သုတ်မဟာဝါကျမ်း ပို့ချရေးသားလို့ ပြီးဆုံးတော့ ကျန်းမာရေး ကော ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းပါတယ်ဘုရား, ကောင်းရုံတွင်မက တော်တော်ကို ပျော်ရွှင်နေပုံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။**"စိတ်လန်းတော့ ကိုယ်ကြည်, စိတ်ပျိုတော့ ကိုယ်နု"**ဆိုသလို စိတ္တဇရုပ်တွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့နော်၊ အဲဒီလို ကျမ်းစာတွေ ရေးလို့-ပို့ချလို့ ပြီးတိုင်း ဘာတွေများ ပြောလေ့-ပြုလေ့ ရှိပါသလဲ၊ ကိုယ်တော်က နှစ်ပေါင်းများစွာ နီးနီးကပ်ကပ် အတူနေရလို့ အတွင်းကျကျ သိသင့်သလောက် သိလိမ့်မယ်ထင်လို့ မေးရတာပါ, ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ကျမ်းစာတွေ ရေးသား-ပို့ချပြီးတိုင်း ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာကြာ တပည့်တွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလဲ ရယ်စရာ မောစရာများပြောတတ်ပါတယ်၊ သွားရင်းလာရင်း နှုတ်ကလဲ တိုးတိုး ကလေး **"ဣမာယ ဓမ္မာနု ဓမ္မပဋိပတ္တိယာ, ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ-ဓမ္မံ ပူဇေမိ- သံဃံ ပူဇေမိ"**လို့ မကြာမကြာ ကြားရပါတယ်၊ ပြီးတော့...

"စိရံ တိဋ္ဌတု သဒ္ဓမ္မော, ဓမ္မေ ဟောန္တု သဂါရဝါ၊ သဗ္ဗေပိ သတ္တာ ကာလေန, သမ္မာ ဒေဝေါ ပဝဿတု၊ ယထာ ရက္ခိံသု ပေါရာဏာ, သုရာဇာနော တထေဝိမံ, ရာဇာ ရက္ခတု ဓမ္မေန, အတ္တနောဝ ပဇံ ပဇံ"လို့ ဆက်ပြီး ရွတ်နေတာကိုလဲ ကြားရဖူးပါတယ် ဘုရား၊ [ဆရာတော် ရွတ်ဆိုတဲ့ ပါဠိများကို အများသိနိုင်ရန် ယောဇနာ အနက်များကို ဆက်လက် ရေး ထည့်လိုက်ပါသည်။]

ဣမာယ ဓမ္မာနု ဓမ္မပ္ပဋိပတ္တိယာ-ဤသို့ ကျမ်းစာပို့ချ ရေးသားရခြင်း ဟူသော ဓမ္မာနုဓမ္မ(ပတိပတ်)လောကုတ္တရာအကျင့်မြတ်ဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာ ဘုရားကို၊ ပူဇေမိ-ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား၊ ဓမ္မံ-မဂ်လေးတန်, ဖိုလ်လေးတန်, နိဗ္ဗာန်ပရိယတ် ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကို၊ ပူဇေမိ- ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား၊ သံဃံ-မဂ်ဖိုလ်၌တည်,ရှစ်လီသော အရိယာသံဃာတော်နှင့်တကွ ထိုမဂ်ဖိုလ်ကို ရည်မှန်း၍ ကျင့်တော်မူနေကြသော သမ္မုတိသံဃာတော် အရှင်မြတ်အပေါင်းကို၊ ပူဇေမိ-ရှိခိုးကော်ရော် ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

သဒ္ဓမ္မော-ဘုရားဟောဖော်, သူတော်ကောင်းတရားတော်သည်၊ စိရံ- ခေတ်အဆင့်ဆင့်, ဆောင်ယူ ကျင့်၍, ကြာမြင့်လှစွာ, ငါ့ထောင်သာအောင်၊ တိဋ္ဌတု-ပါဠိအနက်, မလျော့ပျက်ဘဲ, ထွန်းတက်၍သာ တည်တံ့ပါစေ သတည်း။

သဗ္ဗေပိ–ကမ္ဘာလွှမ်းခြုံ, အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သတ္တာ–သွားလာ လှုပ်ရှား, သတ္တဝါအများတို့သည်၊ ဓမ္မ–ဆိုင်ရာ ဆင့်ဆင့်, ကိုယ်ကျင့် တရား၌၊ သဂါရဝါ–ရိုသေလေးစားခြင်း ရှိကုန်သည်၊ ဟောန္တု–ဖြစ်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။

ဒေဝေါ–လူအများ၏ ချမ်းသာပွားတိုး, အားထားရာမိုးသည်၊ ကာလေန–သင့်လျော်လျောက်ပတ်, ကောင်းမြတ်သော အခါ၌၊ သမ္မာ–မဖောက်မပြန် မှန်ကန်စွာ၊ ပဝဿတု–ရွာသွန်းပါစေသတည်း။

ပေါရာဏာ–ရှေးအထက်က, ဆက်ဆက်များလှ, ဖြစ်ပေါ်ကြကုန် သော၊ သုရာဇာနော–ရေမြေ အပေါင်း, တိမ်း မစောင်းအောင်, ထိန်း ကျောင်း ပေတတ်, မင်းကောင်း မင်းမြတ်တို့သည်၊ ပဇံ–တိုင်းသားပြည်သူ, ရှင်လူအပေါင်းကို၊ ရက္ခိ သုယထာ–ခိုးသား ဓားမြ, မရှိရအောင်, နေ့ည ပုံသေ, စောင့်ရှောက်ကြလေကုန်သကဲ့သို့၊ တထေဝ–ပမာထားယူ, အလား တူသာလျှင်၊ ရာဇာ–နိုင်ငံပိုင်နင်း, အစိုးရမင်းသည်၊ ဣမံ ပဇံ–တိုင်းသား ပြည်သူ, ရှင်လူအများကို၊ အတ္တနောပဇံ ဣဝ–မိမိရင်နှစ်, သားရင်းစစ် ကဲ့သို့၊ ဓမ္မေန–တရားသဖြင့်၊ ရက္ခတု–ကျောသား ရင်းသား, မခွဲခြားဘဲ, တရားအလျောက် စောင့်ရှောက်ပါစေသတည်း။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တယ်ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲကိုယ်တော်, လက်စနဲ့ ဆက်မေး ရဦးမယ်၊ နောက်တော့ ဘာများ ဆက်လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နတ်တော်လဆန်း (၁၃) ရက်နေ့က သုတ်မဟာဝါ ပြီးဆုံး တော့ (၁၄–၁၅) ရက်နေ့များမှာ ထုံးစံအတိုင်း စာပို့ချမှု အနားယူ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ နတ်တော်လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့မှာ အားလပ်တဲ့ နေ့ဖြစ်တော့ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ စိတ်ပေါ့ ကိုယ်ပေါ့ ရှိနေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးအတွက် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ထူးခြားမှုမရှိတော့ နေ့ဆွမ်းကို ဗူးသီးကြော်နဲ့ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ဆွမ်းပြုစုနေတဲ့ ဒကာမကြီးက ဗူးသီးကြော် ကပ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဗူးသီး ကြော်နဲ့ စားရလို့ ထင်ပါရဲ့ ဆွမ်းတော်တော်များများ ဘုဉ်းပေးနိုင်တယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ဖူးသီးကြော်စားတော့ ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဖူးသီးကြော် မဘုဉ်းပေးခင်က နည်းနည်းဖြစ်နေတဲ့ မျက်မှေး (မျက်ခွံ)ရောင်နေတာကလွဲပြီး ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်တယ်လို့ အမိန့်မရှိတော့ အားလုံးကလဲ နေထိုင်ကောင်းတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်တစ်ရက် လပြည့်နေ့ရောက်တော့ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တယ်လို့ ပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လပြည့်နေ့ နေ့လည်ပိုင်းအထိ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား အမိန့်မရှိပါဘူး၊ မျက်မှေးရောင်ရောဂါအတွက် ဆရာဝန်ကိုလဲ ဘာမှမပြောရသေးတော့ စာချဘုန်းကြီးတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်တွေ့သုံးဖူးတဲ့ ပေါက်ပန်းဖြူရွက်ကြမ်းပြုတ် ရေနွေးငွေ့ကြပ်ထုပ်ပဲထိုးပါတယ်၊ နည်းနည်းသက်သာတယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် လပြည့်နေ့မှာတော့ ဘာများ ဘုဉ်းပေးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နေ့စဉ် ဘုဉ်းပေးသလို ဆန်ပြုတ်ဘုဉ်းပေးပါတယ်၊ ကိုးနာရီအချိန်လောက် သစ်သီးနည်းနည်း ဘုဉ်းပေးပြီး (၁၀)နာရီခွဲမှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေ့လည်နဲ့ ညနေအချိန်မှာကော ဘာများ ဘုဉ်းပေးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ခါတိုင်းတော့ ဖျော်ရည် ဘုဉ်းပေးပါတယ်၊ လပြည့်နေ့ နေ့ပိုင်းမှာ ထန်းလျက်ရည် ဘုဉ်းပေးချင်တယ်ဆိုလို့ ဆွမ်းပြုစုနေတဲ့ ဒကာမကြီးက ကျိုပြီးကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် နတ်တော်လပြည့်နေ့မှာ တစ်နေ့လုံး နေထိုင်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တစ်နေ့လုံး နေထိုင်ကောင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ညနေ (၃)နာရီခွဲတော့ သံဃာအားလုံး စုဝေးပြီး ဥပုသ်ပြုပါတယ်, အဲဒီ ဥပုသ်ပြုပြီး အမြဲနေတဲ့ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ မောတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်ရောက်နေပါတယ်, ဆရာဝန်က ပြုစုပေးလိုက်တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ညနေ (၅)နာရီလောက် ရှိပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ညမှာကော ဘယ်လိုနေသေးတုန်း, နေထိုင်ကောင်းသွားရောလား။

တပည့်တော်။ ။မကောင်းပါဘူး, နည်းနည်းဖျားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အမြဲနေတဲ့ကျောင်းကလေးပေါ်မှာ ဘယ်နှစ်ပါးနေသလဲ, တစ်ပါးတည်းနေသလား။

တပည့်တော်။ ။အမြဲတမ်း တစ်ပါးတည်းနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ နည်းနည်းနေမကောင်းဘူးဆိုတော့ အစောင့်အရှောက်ခေါ်မထားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကိုရင်နှစ်ပါးနဲ့ ပြုစုတတ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ဆရာတော့်ကျောင်းပေါ်အိပ်ဖို့လျှောက်တဲ့အခါ ဘုန်းကြီးဘာမှဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ, အိပ်ဖို့မလိုဘူးလို့ပြောတော့, တပည့်တော်တို့က ဖွတ်ထားလို့လဲ မဖြစ်ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တော်တို့က ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။မထားပါဘူးဘုရား, ကျောင်းပေါ်အိပ်ဖို့ လက်မခံတော့ အနီးကပ်နေတဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာ အလှည့်ကျ နားထောင်ဖို့, တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းပေါ်တက်ကြည့်ဖို့, ကိုရင်နှစ်ပါးနဲ့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို တာဝန်ပေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီညမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး, နံနက်အရုဏ်တက်ချိန် ဆန်ပြုတ်ဘုဉ်းပေးပြီး နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်နေကျအတိုင်း သံဃာများကို ဩဝါဒပေးပါတယ်၊ (၈) နာရီလောက်မှာ သစ်သီးဘုဉ်းပေးပြီး (၁၀) နာရီခွဲအချိန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့အခါ ခါတိုင်းရက်လို ဆွမ်းမစားနိုင်ပါ၊ ဒီနောက် ရေချိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟင်း…အရင်ရက်က ဖျားတယ်ဆိုပြီး ရေချိုးသေးသတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒါ တပည့်တော်တို့ မသိလိုက်ပါဘူး၊ ရေချိုးပြီးမှ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရေချိုးပြီးတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ ပြောလောက်အောင် မဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းတယ်ဆိုပြီး နေ့ (၁၂) နာရီမှ (၁) နာရီအထိ ဒီဃနိကာယ်၊ သုတ်ပါထေယျ စာဝါ ပို့ချပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သုတ်ပါထေယျ စာဝါကို လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့မှစပြီး ပို့ချတားလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ စာဝါပြီးတော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ် အားနည်းတဲ့သဘော ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်ဆရာဝန်များ ခေါ်ပြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သီခြား မခေါ်ပါဘုရား၊ အမြဲ စမ်းသပ်နေတဲ့ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ **ဦးထွန်းသင်က** သူ့တပည့်ဖြစ်တဲ့ အမရပူရ ပြည်သူ့ဆေးရုံ ဆေးရုံအုပ် ဒေါက်တာ **ကံရှင်နဲ့** အခြားဆရာဝန် နှစ်ယောက်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာဝန်တွေ ဒါလောက်များတာက အရေးကြီးလို့ ခေါ်လာတာလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား၊ဒေါက်တာ **ဦးထွန်းသင်က** အမရပူရမြို့နယ် လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်လောင်းဖြစ်၍ ရွေးကောက်ပွဲရက်နီးလို့ လိုအပ်လျှင် ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ဖို့ရန် ဆရာဝန်များ ပါလာတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာဝန်များက ဘယ်လို ပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထူးထူးထွေထွေ မပြောပါဘူး၊ နေ့စဉ်သုံးရန် ပေးထားတဲ့ ဆေးများကို ပြန်လည်စိစစ်ပြီး ပြောင်းလွှဲပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတော်ကကော ဘာများပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အထူး ဘာမှမပြောပါဘူး, ယခု သောက်ရမယ့်ဆေးတွေထဲမှ ဆီးဆေးပါရင် လျှော့ဖို့ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဆီးသွားရတာ များနေတယ်လို့ ဆရာတော်က ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ဆရာဝန်က ဘာပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောပါဘူး, ဆီးဆေး လျှော့ပေးသွားပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကတော့ သဘောမကျဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို သဘောမကျတာလဲ, ပြောစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်လောက်က ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တော့ အဆုတ်ထဲမှာ အပြစ်နည်းနည်းတွေ့တယ်လို့ သိရပါတယ်, အပြစ်အတွက် ပေးထားတဲ့ ဆီးဆေးလျှော့လိုက်ရလို့ သိပ်အားမရတဲ့ သဘောပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဆုပ်ထဲမှာ အပြစ်တွေ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်က မသိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပထမ ဘယ်သူမှ မလျှောက်ကြလို့ မသိပါဘူး, နောက်တော့ ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက် လျှောက်တာနဲ့ သိသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို သိသွားတဲ့အခါ ဘာပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အထူးမပြောပါ, အသက်ကြီးလို့ လူအိုရင် ရောဂါတစ်ခုခု ရှိစမြဲပဲ,**"လှည်းအိုကြီးလို ချို့ယွင်းချက် ဖြစ်လာတဲ့သဘော နေမှာပေါ့"**လို့, ဒါလောက်ပဲ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီး ပြန်သွားရောလား။

တပည့်တော်။ ။ပြန်ဖို့ ကျောင်းပေါ်က ဆင်းလာပြီး, ကျောင်းအောက်လဲ ရောက်ရော တပည့်တွေက ဆရာဝန်ကြီးကို ဝိုင်းပြောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ပြောကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားပေးပါဦး, နံနက်ဩဝါဒ မပေးဖို့နဲ့ နေ့လည် စာဝါလဲနားထားဖို့, ဒေါက်တာလျှောက်ရင် ရပါတယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ဆရာဝန်က ဘာပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောဘဲ ကျောင်းပေါ် ပြန်တက်ပြီး (၃) ရက်လောက် အနားယူပါလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဒီလိုလျှောက်တော့ လက်ခံရောလား။

တပည့်တော်။ ။ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြီးနေပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ပြုံးနေတယ်ဆိုတာ လက်ခံတဲ့သဘောပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား, ကိစ္စမရှိဘူးဆိုပြီး လက်မခံတဲ့ သဘောပါ။

မမွဂုတ်။ ။ဘာ့ကြောင့် ကိုယ်တော်က ဒီလို ပြောနိုင်ရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ဆရာတော့်သဘောကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်, ဒီလို အမူအရာမျိုးဆိုရင် လက်မခံတဲ့သဘောပါ။

မမွဂုတ်။ ။အားလုံး ကိစ္စတွေမှာ လက်မခံရင် ဒီလို အမူအရာမျိုးချည်း ပြတာပဲလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား, ကိုယ့်အရေးကိစ္စများသာ ဒီလို အမူအရာ ပြတာပါ၊ အခြားသူတွေကိစ္စများတော့ ဖြေရှင်းပြောပြလေ့ ရှိပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဆရာတော်ဟာ ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုရင် ဒေါက်တာ ညွှန်ကြား တဲ့အတိုင်း လိုက်နာတယ်လို့ ကြားဖူးပါကလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ့, ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်ဆိုရင် သူကိုင်တိုင်မဆိုထားနဲ့ အခြားသူများ ဖောက်ဖျက်တာတောင် မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယခု အကြိမ်တော့ စာဝါက ယနေ့မှစပြီး ပို့ချတာဖြစ်လို့ **"ဝေဿန္တရာမင်း ဆန္ဒမျိုး ဖြစ်စေချင်တဲ့သဘော"**လို့ ထင်ပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဖြေတဲ့ စကားထဲမှာ **"ဝေဿန္တရာမင်းရဲ့ဆန္ဒ"**ဆိုတာ ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝေဿန္တရာမင်းဟာ အလှူဒါနပြုတဲ့နေရာမှာ နောက်မဆုတ် ဘဲ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်လာရင် **"မလှူနိုင်ဘူး, မလှူချင်ဘူး, မရှိဘူး"**ဆိုတာမျိုး

လုံး၀ မဖြစ်စေချင်တဲ့အတွက် သားတော် သမီးတော်, ဆင်ဖြူတော်, သက်ရှိပစ္စည်းများအပြင် (အများက မသင့်တော်ဘူးလို့ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့)သေရည်အရက်ကိုတောင် ထည့်လှူပါတယ်၊ အဲဒါဟာ မဟာဈာသယ (လှူဒါန်းလိုတဲ့ဆန္ဒက ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးလို့ သေရည်အရက်ကို ထည့်လှူခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊) အဲဒီလို ကျမ်းစာပြီးစေချင်တဲ့ဆန္ဒက ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးတဲ့ မဟာဈာသယကြောင့် လက်မခံချင်သလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခွဲလုံ့လက ပြင်းထန်လွန်းတော့ ဟုတ်ပေမှာပေါ့ကိုယ်တော်,သူ့ကိုယ်သူ **"သေမယ့်အလုပ်တောင် မရပ်ဘူး"**ဆိုတဲ့ သဘောများထားရောလား။

တပည့်တော်။ ။မလျှောက်တတ်ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခါတိုင်းဆိုရင် ကျန်းမာရေးလိုက်စားတာက ပိုတောင်နေသေးတယ် ဆိုပြီး, ယခုတော့ မှားတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ကျမ်းစာများ ပို့ချ–ရေးသားမှုအတွက် ပြီးစေချင်တဲ့ဆန္ဒက ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးတော့ မှားတယ်လို့ဘဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ဘုရား၊ ယခု ပို့ချ–ရေးသားတဲ့ ကျမ်းစာကုန်ဆုံးရင် ပိဋကသုံးပုံရဲ့ အဖွင့်တွေ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် နောက်မဆုတ်ချင်တဲ့သဘော ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား၊ ကောင်းတဲ့ ပါရမီအလုပ်နဲ့ စပ်ပြီး ကဗျာတောင် စပ်ခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီကဗျာကို ကိုယ်တော် ရွတ်မပြနိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရွတ်ပြပါမယ်ဘုရား။

> **ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက, နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊**
> **လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့, အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်။**
> **ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့, ငါပါ အသက် ဆုံးစေမည်၊**
> **နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့, ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားသည်။**

ဓမ္မဂုတ်။ ။တောက်...နာကျည်းလိုက်တာ ကိုယ်တော်, သူ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အဲဒီ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ **"သုတ်ပါထေယျကျမ်း"**သာ ပြီးဆုံးမယ် ဆိုရင် ဒီဘုရားသာသနာတော်မှာ မှတ်တမ်းတင်ရမယ့် ကိစ္စကြီးပဲ,

"နောင် ပွင့်တော်မူမယ့် အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက် ရောက်ရင် လွန်ခဲ့သော ဂေါတမဘုရားသာသနာတုန်းက ဇနကထေရ်ဟာ ပိဋကသုံးပုံကို ထို ဘုရားသာသနာနဲ့ အများအတွက် အဖွင့်ကျမ်းစာ ရေးသားခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် မည်သည့်ဘဝ (သို့မဟုတ်–ငါဘုရား လက်ထက်မှာ) မည်ကဲ့သို့ အကျိုးတရားများ ရရှိသွားပြီ"လို့ မိန့်တော်မူမှာ သေချာပါတယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား, သို့သော်လဲ "တပည့်တော်တို့မှာ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်း"လို့ အောက်မေ့ပြီး၊...

သကိစ္စေ အသမတ္တေဝ, သဥ္ဆဟန္တိ ဗဟူ ဇနာ၊
ယထာလဒ္ဓံ ဘဝံ သာယံ, ပုထုဇ္ဇနာန ဓမ္မတာ။

"ရဟန်း–ရှင် လူ ခပ်သိမ်းသူ တို့သည် မိမိကိစ္စ မပြီးဆုံးမီ လက်ရှိဘဝ (လုပ်ငန်း)ကို စွန့်ပစ်ချန်ထား၍ သွားကြရခြင်းသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ ထုံးစံပါ"ဆိုတဲ့ ဩဝါဒဖြင့် ဖြေသိမ့်ရပါတော့တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ ရက်တွေမှာ ကိုယ်အမူရာ နှုတ်အမူရာတွေကို အကဲခပ်တဲ့ သဘောနဲ့ သတိထားပြီး မကြည့်မိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ်တော့ သတိထားမိပါတယ်၊ "ကာယဝိဝေက စိတ္တဝိဝေက"ဖြစ်အောင် နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ (ကာယဝိဝေက–ကိုယ် ငြိမ်းချမ်းမှု၊ စိတ္တဝိဝေက–စိတ်၏ ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းမှု), ပြီးတော့လဲ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ နံနက်က ဇရပ်မှာနေပြီး ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်နေကြတဲ့ ကျောင်းအမတွေကိုလဲ ပြန်လွှတ်ပါတယ်, သား ဒုလ္လဘ ရဟန်း ဝတ်နေလို့ ဆွမ်းပြုစုနေတဲ့ ကျောင်းအမတွေကိုလဲ ပြန်လွှတ်ပါတယ်, ဆရာတော်ကို ပြုစုနေတဲ့ ကိုရင်–ဦးပဥ္စင်းများကိုလဲ ကိစ္စရှိမှ ခေါ်မယ်ပြောပြီး အနားမှာ မထားဘဲ တစ်ပါးတည်း နေပါတယ်၊ အဲဒါတွေကိုထောက်ပြီး ဝိဝေက (ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းမှု) ယူတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့ နံနက်ရောက်တော့ကော ကျန်းမာရေးက ဘယ်လိုနေသလဲ, ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ်ဖျားနေတဲ့ရောဂါ သက်သာလာပါတယ်၊

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် နှစ်ရက်နေ့နံနက်ကော ဘာများဘုဉ်းပေးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက် (အရုဏ်) ဆန်ပြုတ်နဲ့, (၈) နာရီလောက် သစ်သီး ဘုဉ်းပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။(၈) နာရီလောက် ဘုဉ်းပေးတဲ့ သစ်သီးက ဘာသစ်သီးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မာလကာသီးပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟင်…မာလကာသီးဆိုတော့, မောတဲ့ ရင်ကြပ်တဲ့ ဖျားတဲ့ရောဂါနဲ့ တဲ့ပါ့မလားကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အများကတော့ မသင့်မြတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။မသင့်မြတ်ဘူးထင်ရင်, ဘာပြုလို့ ကပ်ကြတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကိုရင်ကလေးတစ်ပါးကို ဆွမ်းပြုစုတဲ့ ဒကာမကြီးထသွား ပြ အယူခိုင်းတော့ ဒကာမကြီးက မသင့်ကြောင်း ဆရာတော့်ထံပြန်ပြ အလျှောက်ခိုင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ကိုယ်တော့်ဆရာတော်က ဘာပြန်ပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ယူသာယူခဲ့ပါ တဲ့ပါတယ်, ခါတိုင်းလဲ စားနေကျပဲလို့ ပြောပြီး အယူခိုင်းတော့, ဒကာမကြီးက ခွဲစိပ်ပြီး ပေးလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ မာလကာသီးပေးလိုက်တာ အခြားသူတွေ မသိကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မသိကြပါဘုရား, ဒါပေမယ့် ဒကာမကြီးက စာချဘုန်းကြီ တစ်ပါးကို မြန်မြန်သွားလျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးကကော ဘာပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှမပြောပါဘူး, ချက်ချင်းလိုက်သွားတော့ ဘုဉ်းပေးပြီး ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ မာလကာသီးကို ဘယ်လောက်ကုန်အောင် ဘုဉ်းပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။လေးစိတ်စိတ်ပေးလိုက်တာ သုံးစိတ် ဘုဉ်းပေးပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။အကြောင်းက. တိုက်ဆိုင်လာတော့ အမှားကို အမှန်ထင်မိယက် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမလိုပါကလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်, တပည့်တော်လဲ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ရှေးပညာရှိကြီးများ ညွှန်ပြထားတဲ့ နီတိစကားကိုလဲ သတိပြုမိပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်သတိပြုမိတဲ့ နီတိစကားက ဘယ်လိုလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ **အသမ္ဘဝေါ ဟေမမိဂဿ ဇာတိ,**
တထာပိ ရာမော လုလုဘေမိဂါယ၊
ပါယေန သမာပန္နဝိပတ္တိကာလေ,
ဓိယောပိ ပုမာနံ ခလိနာ ဘဝန္တိ။

ဟေမမိဂဿ–ရွှေသမင်၏ (ရွှေအစစ်ဖြစ်တဲ့ သမင်၏၊) ဇာတိ–မွေးဖွား ခြင်းသည်၊ အသမ္ဘဝေါ–မဖြစ်သင့်, မဖြစ်နိုင်ပါ၊ တထာပိ–သို့ပါလျက်လည်း၊ ရာမော–ရာမမင်းသည်၊ မိဂါယ–ရွှေသမင် ရဖို့ရာ၊ လုလုဘေ– လိုချင် မက်မောဖူးလေပြီ၊ သမာပန္နဝိပတ္တိကာလေ–နီးကပ်သော ပျက်စီးခြင်း၏အခါ၌၊ (ပျက်စီးချိန် နီးရာအခါ၌၊) ပုမာနံအပိ–ယောကျာ်း ပညာရှင်ကြီးတို့၏သော်မှလည်း၊ ဓိယော–အသိဉာဏ်တို့သည်၊ ပါယေန–များသောအားဖြင့်၊ ခလိနာ–ချွတ်ချော် မှားယွင်းကြကုန်သည်၊ ဘဝန္တိ–ဖြစ်တတ်ကုန်၏။

ရွှေသမင် အလိုက်မှား၍ ချောက်ကြားကျပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရသော ရာမမင်းလို အမှားကို အမှန်ထင်မိရက်သား ဖြစ်များနေရော့လားလို့ တွေးမိပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီနေ့ နံနက်က ခါတိုင်းလို ဩဝါဒပေးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။အစပထမတော့ ဩဝါဒပေးဖို့ ကြံပါသေးတယ်၊ ဘေးက လျှောက်ကြလို့ အဲဒီ နှစ်ရက်နေ့ နံနက်တော့ မပေးတော့ပါဘူး၊ ဩဝါဒတော့ ဒီနေ့တစ်ရက်နားမယ်, ဒါပေမယ့် (၁၂) နာရီ စာဝါကိုတော့ မနားဘူးလို့ ပြောပါသေးတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဖွဲ့ကတော့ နှစ်ပါးမရှိသလောက်ပါပဲ, နောက်ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နေ့လည် (၁၂) နာရီ စာဝါအတွက် နည်းနည်းပါးပါး ကြိုတင်ပြီး စာရေးပါတယ်၊ ပြီးတော့ (၁၀)နာရီလောက်မှာ နွားနို့နဲ့ ကျိုထားတဲ့ ဆွမ်းပျော့ပျော့ (နွားနို့ဆွမ်း)ကို ဘုဉ်းပေးပါတယ်၊ နောက် နာရီဝက်ခန့်ခြားပြီး ကွယ်ကာအုတ် ဘုဉ်းပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။တော်တော်များများကုန်အောင် ဘုဉ်းပေးနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သိပ်မများဘူးလို့ ဆွမ်းကပ်တဲ့ကိုရင်နဲ့ ဦးပဥ္စင်းများက လာပြီးလျှောက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ဆက်ပြီး ခါတိုင်းလိုလဲ မဟုတ်ဘူး, လက်တွေလဲ တုန်နေတယ်၊ ကွယ်ကာအုတ် ဘုဉ်းပေးတော့ ပါးစပ် တွေရော သက်န်းတွေပါ ပေပွပြီး, စားပွဲခုံမှာရော ဖိတ်စင်နေတာပဲလို့ သူတို့လျှောက်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်တို့က ဘာများ လုပ်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ ထူးမလုပ်ရပါဘူး, ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ဆေးကပ်တဲ့ ကိုရင်များကို မေးကြည့်ပါတယ်, ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတုန်းက လက်တွေတုန်နေ တာသာ ဖြစ်ပါတယ်, ငါနေကောင်းတယ်လို့တောင် အမိန့်ရှိပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီလို သိရတော့ ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူးလို့ ယူဆပြီး ကိုယ့်ကျောင်းကို ပြန်သွားကြပါတယ်၊ အကြောင်းမထူးဘဲ သူ့အနားလာတာလဲ မကြိုက်လို့ မသွားတော့ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီနောက်တော့ ဘာများ ဆက်လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။(၁၁) နာရီ အချိန်ခန့်မှာ လှူဒါန်းရန်, ကန်တော့ရန် ရောက်လာတဲ့ ဒကာ–ဒကာမတွေကို ခေတ္တ စကားပြောပြီး ပြန်လွှတ် လိုက်ပါတယ်၊ (၁၂)နာရီ အချိန်မှာ စာဝါ ပို့ချရဦးမှာဖြစ်လို့ အနားယူတဲ့ သဘောနဲ့ ခေတ္တ ကျိန်းတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။(၁၁)နာရီ အချိန်ရောက်တော့ စာဝါ ပို့ချနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။(၁၂) နာရီထိုးဖို့ (၁၀) မိနစ်လောက်အလိုမှာ စာတက်မယ့် သံဃာများထက် အရင်ရောက်အောင် ပြုစုတဲ့ ဦးပဥ္စင်းနဲ့ ကိုရင်များက ထိန်းပြီး စာဝါ ပို့ချတဲ့ ကျောင်းသို့ ပို့ပေးရပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။ဆရာတော်က အရင်ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ လုံ့လဝီရိယကတော့ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူးနော်၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ သူ့အလုပ်တွေ တွင်ကျယ်တာ နေမှာပဲ, မဟုတ်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား, ဒီဘဝအတွက်သာမက သံသရာခရီး အတွက်ပါ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုတွေလဲ အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် (ကိစ္စအထူး မရှိရင်) နောက်ကျတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တွေကိုလဲ လုံ့လ–ဝီရိယနည်းလို့ မကြာမကြာ မြည်တွန်ပါတယ်၊ **"ကိုယ်တော်တို့ဟာ ဘာမှ တက်တက်ကြွကြွ မရှိဘူး, သံသရာ သွားရမယ့်ခရီးက အရှည်ကြီးရှိသေးတယ်, ဒီလို လုံ့လ–ဝီရိယမျိုးနဲ့ဆိုရင် ကိုယ်တော်တို့တစ်တွေ သံသရာခရီးရှည်သလောက် ဒုက္ခကြော ရှည်နေကြဦးမှာပဲ၊ နောက်ကျတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူး, သေတာတောင် ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ, တချို့ စောစော သေတာတောင် ကောင်းချင် ကောင်းဦးမယ်"**လို့ မကြာမကြာ အမိန့်ရှိပါတယ်ဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ၁၂ နာရီထိုးတော့ စာဝါပို့ချရောလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ, ၁၂ နာရီက ၁ နာရီအထိ စာဝါ ပို့ချပါတယ်။

မမွဂုတ်။ ။အဲဒီ စာဝါကို ကိုယ်တော်ကော လိုက်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မလိုက်ပါဘုရား, ဒီစာဝါက တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်ဆိုပြီး တက်တာက သုံးခေါက်နဲ့, သူများဆိုပြီး လိုက်နားထောင်တာက နှစ်ခေါက် ဆိုတော့ အားလုံး ငါးခေါက် ရှိပြီဖြစ်၍ ဆရာတော်က မလိုက်ချင်နေတော့လို့ အမိန့်ရှိသဖြင့် မလိုက်တော့ပါဘုရား။

မမွဂုတ်။ ။စာဝါ ပို့ချတော့ ကောင်းကောင်း ပို့ချနိုင်ရဲ့တဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဓိပ္ပာယ် ပြောသလောက်တော့ ပြောပါသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် **"လေအားတော့ တော်တော်ပျော့တယ်"**လို့ ပြောကြပါတယ်, စာဝါ ပြီးဆုံးတော့ ဒီနေ့တော့ အချိန်စေ့ပြီ, မသေသေးရင် မနက်ဖြန်ဆက်ပြီး ပို့ချမယ်လို့ အမိန့်ရှိပါသတဲ့။

မမွဂုတ်။ ။သြော်…အဲဒီလို ပြောသေးသတဲ့လား၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ သိများနေရောလားကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သိနေသလို ထင်စရာပါပဲဘုရား, သေသေချာချာတော့ မလျှောက်တတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာပို့ချပြီးတော့ သူ့ကျောင်း ပြန်ကြွသွားရောလား။

တပည့်တော်။ ။ပြန်ကြွသွားပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဦးပဥ္စင်း နှစ်ပါးရဲ့ပြီး ပို့ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဦးပဥ္စင်းနှစ်ပါး ပို့ပေးတယ်ဆိုတော့ သူ့ကျောင်းသူ မပြန်နိုင်လို့လား, အခြေအနေက ဘယ်လိုနေလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြန်နိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် လိုလိုမယ်မယ် ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ လိုက်ပို့တာကို လက်ခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းရောက်တော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ် မောလာပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို မောလာတော့ ဆရာဝန် မခေါ်ဘူးလား, ဘယ်လို ပြုစုပေးကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ မလိုဘူးလို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ ထန်းလျက်ရည် သောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ, ခါတိုင်းလဲ ယခုလို စာချပြန်ရင် နည်းနည်းမောတာပဲ, ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒကာမကြီးထံ ကိုရင်တစ်ပါးလွှတ်ပြီး ထန်းလျက်ရည် အကျွံ ခိုင်းပါတယ်၊ မကြာမီ ထန်းလျက်ရည် ဘုဉ်းပေးပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ထန်းလျက်ရည် ဘုဉ်းပေးတော့ သက်သာရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။နည်းနည်းတော့ သက်သာသွားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြီးတော့ ဘာများ ဆက်လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြုစုနေတဲ့ ဦးပဥ္စင်း–ကိုရင်များကို ဆေးရုံကျောင်းအမ ဒေါ်ခင်မနဲ့ ဒေါ်ညိုညိုဆိုတဲ့ ဒကာမကြီး နှစ်ယောက်က အကြံပေး ပြုစုနေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ပြုစုတော့ အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ်တော့ သက်သာသွားပါတယ်၊ မကြာမီ ဆရာဝန်များ ရောက်လာပြီး ထပ်မံပြုစုပြန်တော့ တော်တော် နေကောင်းသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာဝန်တွေ ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက် နေသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မနေပါဘုရား, ဆရာဝန်ကြီးလဲ ရွှေကောက်ပွဲ နီးကပ်နေလို့ သူ့ မဲဆန္ဒနယ်က လူထုနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ပြန်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာဝန်ပြန်သွားတော့ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။နှစ်နာရီခွဲလောက် ရှိပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ ခပ်စောစောက ဦးပဥ္စင်း–ကိုရင်များကို အကြံပေးနေတဲ့ ကျောင်းအမ ဒကာမကြီး နှစ်ယောက်ကော ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မရှိတော့ပါဘုရား, ဆရာဝန်လိုက်ပို့တဲ့ ကားကြုံနဲ့ ဆရာတော်က အပြန်ခိုင်းလို့ ပြန်သွားကြရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပြန်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ သူ့အနားမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မနေစေချင်လို့နဲ့ တူပါရဲ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ်ဘုရား, အနားမှာ ဒကာ–ဒကာမတွေ မပြောနဲ့ ပြုစုနေတဲ့ ဦးပဥ္စင်း–ကိုရင်တွေတောင် နေစေချင်ပုံ မရပါဘူးဘုရား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လပြည့်နေ့ညနဲ့ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ ညများကလဲ ကိုရင်နှစ်ပါးနဲ့ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါး အနားမှာအိပ်ဖို့ လျှောက်တာတောင် လက်မခံပါ၊ ညဥ့်နက်တော့ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါးအိပ်ဖို့ ကျောင်းပေါ်တက်သွားတော့ မအိပ်နဲ့ ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ်ပြန်ဆိုလို့ ပြန်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဦးပဥ္စင်းက ကျင်ငယ်ခွက် ခုတင်ခြေရင်းနား ထားခဲ့ပါမယ်လျှောက်တော့ ထားချင်ထားခဲ့လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါတောင် "**ရှေးသူတော်ကောင်းတွေ တောထွက်ရာမှာ ဒီလို ကျင်ငယ်ခွက် ဘယ်သူမှ လိုက်မထားကြပါဘူး**"လို့ အမိန့် ရှိပါသေးတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုရင် တစ်ညလုံး တစ်ပါးတည်း နေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။နေတာတော့ တစ်ပါးတည်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြုစုသူများ အမြဲရှိနေပါတယ်ဘုရား, မကြာမကြာ အလှည့်ကျ ကျောင်းကလေးပေါ် တက်ကြည့်ကြပါတယ်, အိပ်ရာပေါ်မှာ အမြဲ ထိုင်နေတာ တွေ့ရပါတယ်တဲ့။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။ကဲ...ဒီစကား ထားလိုက်ပါဦး၊ ခပ်စောစောကစကား ပြန်ဆက်ကြစို့၊ နှစ်နာရီခွဲလောက် ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီးနောက် ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘုရား, ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မှီစရာခေါင်းအုံးထားပြီး မတ်မတ် ထိုင်နေတာပါပဲဘုရား။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။အဲဒီလို ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာပါတယ်။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တစ်နာရီခွဲလောက် ထိုင်နေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ဘာတွေ ပြောပြီး ဘယ်လို အမူအရာများ တွေ့ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောပါဘုရား, အမူအရာလဲ ထူးထူးထွေထွေ မတွေ့ပါ၊ မျက်စိကို အမြဲ မှိတ်ထားပြီး လက်အုပ်ချီနေတာသာ တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။အဲဒီ လေးနာရီလောက် အချိန်ရောက်တော့ ရောဂါက ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရောဂါတိုးပြီး အနေခက်တယ် ဆိုရမှာပဲဘုရား, ဒါပေမယ့် ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ ဘာမှ အမိန့်မရှိပါဘူး၊ ခုတင်ပေါ် ရွှေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ရွှေ့ပေးရပါတယ်။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။ခုတင်ပေါ်ရွှေ့တော့ (မ)ပြီး ရွှေ့ပေးရတာလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား, သူ့ဟာသူ ကြွတာပါပဲ၊ ဘေးက လိုလိုမယ်မယ် ထိန်းပေးရပါဘုရား။

ခမ္ဘဂုတ်။ ။ခုတင်ပေါ်ရောက်တော့ ထိုင်နေသလား လှဲနေသလား။

တပည့်တော်။ ။ညာဖက် မျက်နှာပြုပြီး စောင်းနေပါတယ်, ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာတော့ ပက်လက်ပြောင်းပြီး လက်နှစ်ဖက် ဘေးချကာ မျက်စိမှိတ်ထားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ ဆရာဝန်တွေ မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မကြာမီ အချိန်ကမှ ပြန်သွားကြလို့ မရှိပါဘုရား၊ ဒါပေမယ့် နီးစပ်ရာ ဆရာဝန်များ အမြန်ဆုံး သွားခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သွားခေါ်တဲ့ ဆရာဝန်က ဘယ်ဆရာဝန်တွေလဲ; မကြာမီက ပြန်သွားတဲ့ သမားတော်ကြီး ဦးထွန်းသင်ပဲလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား, အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မြို့နယ်ဆရာဝန်နဲ့ အခြားဆရာဝန် နှစ်ဦးပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာဝန်များ ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်လာကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မကြာပါဘုရား, လေးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ပထမဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ခြားပြီး ဆရာဝန်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပထမရောက်တဲ့ ဆရာဝန်က ဘာပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောပါဘုရား, မျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့အနေနဲ့ မျက်နှာ မကြည်မသာ နေတာသာ တွေ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက် ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်တွေကကော ဘာ ပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောကြပါဘူး, နည်းနည်းပါးပါး စမ်းသပ်ပြီး တစ်မိနစ်လောက် ဆရာတော်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အော်ငိုတော့တာပါပဲဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဝန်များရဲ့ နာရီ မေးကြည့်တော့ လေးနာရီခွဲတိတိ ရှိပြီလို့ ပြောပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာတော် ပြန်လွန်တော်မူတာ"၁၃၃၉–ခုနှစ်, နတ်တော်လပြည့်ကျော်(၂)ရက်၊ (၂၇–၁၂–၇၇) အင်္ဂါနေ့ ညနေ လေးနာရီခွဲတိတိ"လို့ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့နော်။

မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ ကျမ်းပေါင်းများစွာ ပြုစု၍
နောက်ဆုံး ပျံလွန်တော်မူချိန်အထိ သီတင်းသုံးတော်မူသွားသော ကျောင်းဆောင်တော်

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ ကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာတွေကော မငိုကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တချို့ သံဃာတွေတော့ ကျိတ်ငိုကြပါတယ်ဘုရား, သိပ်ပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မငိုကြဖို့ သတိပေးနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ကော မငိုဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ငိုတော့ ငိုချင်ပါတယ်ဘုရား, တပည့်တော်ကစငိုရင် အခြား သံဃာတွေ ပိုဆိုးမှာစိုးလို့ ဖြေသိမ့်နေရပါတယ်, အခြားအကြောင်းတွေ တွေးပြီးတော့လဲ ငိုချင်စိတ်ကို သိမ်းဆည်းထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို အကြောင်းတွေ တွေးပြီး စိတ်ကို သိမ်းဆည်းထားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ငါငိုတာကို ဆရာတော်သာ မြင်ရင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး, အကျိုးမဲ့ကို လိုလားတဲ့သူများရှိရင် သူတို့ကျိတ်ပြီး လက်ခုပ်တီး ဝမ်းသာ နေမှာပဲ, အကျိုး လိုလားတဲ့ သူတွေအားလုံးလဲ စိတ်ဆင်းရဲနေမှာပဲ, ပြီးတော့ နေ့စဉ် ဆရာတော် ဟောပြော,ဩဝါဒပေးနေတာတွေလဲ ဘာမှ အစိပ္ပာယ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး, အထက်တန်း နိကာယ်စာပေများကို သင်ယူ လေ့ကျက်ထားတာတွေလဲ ငါ့အတွက် ဘာ တန်ဖိုးမှ မရှိသလို ဖြစ်ကုန်မှာ, အဲဒီလို တွေးပြီး ငိုချင်စိတ်ပျောက်အောင် သိမ်းဆည်းထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုစီစဉ်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူခြင်းကို ဆရာဝန်များ၏ အတည် ပြုချက် ရပြီးနောက် တပည့်တော် စဉ်းစားချက်မှာ...ဆရာတော်၏ ရဟန်း တပည့်, လူဝတ်ကြောင် တပည့်တွေဟာ တစ်ပြည်လုံးမှာ နေရာအနှံ့အပြား ရှိတော့ ပြည့်စုံအောင် အကြောင်းကြားနိုင်မည် မဟုတ်, ဈာပနပြုရန် ရက်ကလဲ ကြာကြာ ထားချင်မှ ထားနိုင်မှာ,အဲဒီတော့(မြန်မာ့အသံ)ရေဒီယိုမှ ယနေ့ည သတင်းအခန်းမှာပါရင် ကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တပည့်တော် စပ်တဲ့ တောင်လေးလုံးကျောင်းမှ (ကလောင်ရှင် ကိုပညာ)ကို တာဝန်ပေးပြီး ဟံသာဝတီ သတင်းစာတိုက်နှင့် သက်ဆိုင်သူများထံ အကူအညီယူပြီး ရေဒီယို သတင်းပါအောင် စီစဉ်ရပါတယ်, မန္တလေးရှိ ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမှူးပြုသော ဂိုဏ်းဦးစီး ဆရာတော်များကို

အကြောင်းကြား လျှောက်ထားခြင်းများသာ ပထမနေ့အဖို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။ပတ်ဝန်းကျင်က ဒကာ–ဒကာမတွေ မလာကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။လာကြပါတယ်, ညဥ့်နက်လေ လူများလာလေဖြစ်တော့ အမရပူရမှာရှိတဲ့ သာရေးနာရေးအဖွဲ့မှ အသင်းဝင်လူငယ်များ ရောက်လာလို့ ပရိသတ်ကို ထိန်းခိုင်းထားရပါတယ်, ည (၁၂) နာရီ လောက်မှ ပရိသတ် စဲသွားပါတယ်ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။နောက်တစ်နေ့ကော ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ဆောင်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၃)ရက်နေ့တော့ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဂိုဏ်းဦးစီး ဆရာတော်များကိုပင့်ပြီး ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို ခံယူပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။ဒီတော့ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဘယ်လို အမိန့် ပေးတော်မူကြပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်များကို ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်ကြသလဲ, ဘယ်လိုဆန္ဒ ရှိကြသလဲလို့ ထပ်မေးပါတယ်ဘုရား။

မမွှဂုတ်။ ။အဲဒီလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက မေးတော့ ဘယ်လို လျှောက် ထားကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက မေးတော့ ဆရာတော့် ဆန္ဒအရ ရက်တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ (၅)ရက်လောက်ထားပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်လို သော်လဲ ယခုဆိုရင် နှစ်ရက်ကုန်သွားပါပြီ, နက်ဖြန်တစ်ရက်သာ စီမံဖို့ အချိန်ရမှာမို့ အချိန်တိုတောင်းသဖြင့် (၅)ရက်ထား အစီအစဉ်က မဖြစ် နိုင်တော့ပါ, သို့အတွက် (၇)ရက် ထားလိုကြောင်း, အခြားဆရာတော် ကြီးများ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ နည်းအတိုင်း မန္တလေး အရှေ့ပြင်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုသော်လဲ တောင်မြို့ (အမရပူရ)မှာသာ ဆန္ဒရှိသူများသဖြင့် တောင်မြို့မှာသာ သင်္ဂြိုဟ်တော့မည့်အကြောင်း လျှောက်ထားပါတယ်။

မမွှဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဘာများ ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိတော်မူကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။(၇)ရက်ထားခြင်း, တောင်မြို့မှာသာ သင်္ဂြိုဟ်လိုခြင်း ဆိုတဲ့ အချက်များကို အများဆန္ဒအရ သင့်မြတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့၊ ယခုကိစ္စမှာ သာရေးမဟုတ်, နာရေးဖြစ်တော့ ပထမ ရွှေကျင်ဆရာတော်,မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်,နောက်ဆုံး သက်တော်ရှည် သာသနာပိုင် စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ဈာပနတွေ တုန်းကလိုပင် အလှူခံသံဃာလဲ ပင့်ဖို့မလိုဘူး, သူတို့ထံမှ အထောက်အပံ့ကိုလဲ လက်မခံပါနဲ့, လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကိုလဲ လှူဖို့မလိုဘူး၊ ဈာပနကိစ္စ ကြွလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ, ပင့်လိုက်ရင် လာလိုတဲ့ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဟန့်တားထားသလိုဖြစ်ပြီး အလာခက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ အကြောင်းကြားရုံသာ အကြောင်းကြားပါလို့ အမိန့်ပေးတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဈာပနမှာ ဘုန်းကြီးပရိသတ် နည်းနေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ, အထိုက်အလျောက်တော့ ကြွလာပါတယ်ဘုရား, ကြွလာတဲ့ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်ရန် စီစဉ်ထားရာ စာရင်းအရ ၂၅၀၀ (နှစ်ထောင့်ငါးရာ)လောက် ဆွမ်းကပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒကာ-ဒကာမတွေကိုကော ထမင်းကျွေးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံးအနေနဲ့တော့ မကျွေးပါဘုရား, ဝေယျာဝစ္စ (ကပ္ပိယကာရက)နဲ့ သီလရှင်, စုစုပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါးလောက်သာ ကျွေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သံဃာတော် ၂၅၀၀, ဝေယျာဝစ္စ(ကပ္ပိယကာရက)နဲ့ သီလရှင် နှစ်ရပ်ပေါင်း ၄၀၀၀(လေးထောင်)ကျော်ခန့်ဆိုတော့ မနည်းပါလား၊ အဲဒီ သူတွေအတွက် သားကြီးငါးကြီးတွေ တော်တော်ရှာရ ဖွေရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီရက်အတွင်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သားကြီး ငါးကြီးတွေ မစီမံဖို့ (ကပ္ပိယကာရက) ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအမများကို မေတ္တာရပ်ခံထားလို့ လိုက်နာကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ဆုံး ဈာပနပွဲမှာ စည်စည်ကားကား ရှိရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါဘုရား, ပရိသတ် အကဲခပ်တတ်တဲ့ သူများကတော့ (သိန်းကျော် ပရိသတ်)လို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါလောက် ပရိသတ်များတော့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်ရဲ့လား, ဘာပြဿနာများ ပေါ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပထမတော့ ထိန်းလို့မှ ရပ့ါမလားလို့ ဈာပနကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ (ပ–လ–စ–၂) တပ်မှူး ဒု–ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွဋ်နဲ့ တာဝန်ရှိသူများက စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိပါတယ်တဲ့၊ သို့သော် အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ကိုယ့် သံဝေဂစိတ်နဲ့ ကိုယ် ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာ ပြဿနာမှ မပေါ်ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ကျောင်းတိုက်က ဈာပနပြုတဲ့ (မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့) နေရာပင့်တော့ ကရဝိတ်ဖေါင် စသည့် အဆောင်အယောင်တွေနဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား, အားလုံး သံဃာတပည့်တွေကို ပြောထားပါတယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ပင့်ဆောင်ရာမှာ နောက်ဆုံးပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယာဉ်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်းဟာ အမွန်မြတ်ဆုံး, အကောင်းဆုံး, သဘာဝအကျဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်ပြီး, ဒီအတိုင်း ကျင့်သုံးကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ် ။အဲဒီလို ရုပ်ကလာပ် ပင့်ဆောင်တဲ့(ထမ်းတဲ့) နေရာမှ ဒကာ–ဒကာမတွေ မပါဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒကာ–ဒကာမတွေ မကိုင်ရ (မထမ်းရ)ပါ ဘုရား၊ အားလုံး သံဃာတော်တွေချည်းပါဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရုပ်ကလာပ် ပင့်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ ဒကာ–ဒကာမတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုင်ဆောင်ခွင့် (ထမ်းခွင့်) မပြုတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဒကာ–ဒကာမတွေကို ကိုင်ဆောင်ခွင့်(ထမ်းခွင့်) ပြုလိုက်ရင် အလုအယက် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ပြီး ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ သံဝေဂပွဲနဲ့ မတူဘဲ ပျော်ပွဲလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဒကာ–ဒကာမတွေက ကျေနပ်ကြပ့ါမလား။

တပည့်တော်။ ။အစိမ်း အမှည့်မရွေး တပြေးညီထဲ ဘယ်သူ့မှ ခွင့်မပြုတော့ ကျေနပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဈာပနကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွမ်းကျွေးမှုစသော အခြားဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စတွေကို သီးခြား ကောင်းမှုရှင်များ (တပည့်တော်က ဘာ တာဝန် ယူပါ့မယ်လို့ ဆိုသူများကော) မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။လျှောက်ထားသူတွေကတော့ များပါတယ်ဘုရား, ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘာ တာဝန်မှ သီးခြား မယူကြဖို့, ဘာပဲ ဆောင်ရွက် ဆောင်ရွက် အသေးအဖွဲ့ကစပြီး အများကောင်းမှုချည်း ဖြစ်စေကြဖို့ ပြောထားတော့ အားလုံး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လိုက်နာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တာလား, မြေမြှုပ်တာလား, ရေမျှော တာလား၊ ဒါက ပိဋကစာပေမှာ လာတဲ့ ဈာပန သုံးမျိုးရှိလို့ သိရအောင် မေးတာပါ, လျှာရှည်တယ်လို့လဲ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့ အရိုးကျန်အောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်တာလား, အားလုံး ပြာဖြစ်အောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်တာလား။

တပည့်တော်။ ။အရိုးကျန်အောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်, အားလုံး ပြာဖြစ်အောင် မသင်္ဂြိုဟ်ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် နောက်ရက်မှာ အရိုးကောက်ပွဲ ကျင်းပသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မကျင်းပပါဘုရား, ရိုးရိုးပဲ ကိုယ့်ဘာသာ သံဃာတွေနဲ့ ကောက်ပြီး သိမ်းဆည်းထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အရိုးကို ဘယ်လို လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အခွင့်သာတဲ့ အချိန်မှာ (တပည့်များ အမှတ်ရစေရန်) အထိမ်းအမှတ် ဗိမာန် ဆောက်ပြီးထားရန် ရည်ရွယ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အားလုံး ဈာပနပွဲတစ်ခုလုံး ခြုံကြည့်ရင် အေးအေးချမ်းချမ်း ချောချောမောမော ပြီးဆုံးသွားလို့ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ ကဲကဲ...

တပည့်ဖြစ်တဲ့ အားလုံးသော ရဟန်း ရှင်လူ ခပ်သိမ်းသူတို့ရဲ့ ကိုယ်စား နောက်ဆုံး အဖြစ်ဖြင့် ရှိခိုး ကန်တော့လိုက်ပါဦး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ ဘုရား။

သုဗ္ဗတော နော သိသောဟာယ,
ဒိဗ္ဗောကာသ • ဂတော တုရံ၊
ထေရော သောကပရေတာနံ,
အယံ စရိမဝန္ဒနာ။

သုဗ္ဗတော–ရဟန်းတော်မြတ်, ကျင့်သုံးအပ်သည့်, လေးရပ်သုဒ္ဓိ, ကောင်းမြတ်သော သီလရှိတော်မူသော၊ ထေရော–သာသနာအလုပ်, နောက်မဆုတ်ဘဲ, အားထုတ်ရှင်ပျော်, ဆရာတော်သည်၊ နော သိသော–အမိမဲ့သား, ရေနည်းငါးနှင့်, မခြားတမူ, အလားတူသည့်, သားတပည့်တို့ကို၊ ဩဟာယ–တာဝန်ဟူသမျှ, ယူရစ်ကြဖို့, စိတ်ချအနေ, မိန့်မချွေဘဲ, မျက်နှာတော် လွှဲလျက်သာလျှင်၊ ဒိဗ္ဗောကာသံ–ရတ်တရက်သားဟာမို့, တပည့်တွေကို နှုတ်မဆက်အားရှော့ထင့်, ထက်ဖျားက ပင့်ဆောင်ယူ, ကြည်ကြည်ပျူ ရှိန်ဝါသန်းပြီမို့, ဟို... သိတဂူ နိမ္မာနန်းဆီသို့၊ တုရံဂတော–သံယောဇဉ်နွယ်ကြိုးကို, ပယ်ချိုးကာ ချိန်ခါဆန်းလို့, ဩော်... ကြွလှမ်းတော်မူရှာပြီဘုရား။

သောကပရေတာနံ–သောကတွေ ပွေကာလိုင်, တွေကာမှိုင် ကယ်သူဝေးပြီမို့, တပည့်တွေမှာ ဘုရား,... ပရိဒေဖြင့်လဲ ဘယ် မအေးနိုင်ဘူ့, ဆွေးတသသ, ငေးတရတဲ့ တပည့်တော်တို့၏၊ အယံ–ကာယနှင့် မြတ်ဝစီ, မနောကံ အလီလီဖြင့်, တင်ချီကာ ဦးနှိမ်ကျိုးလို့, အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးလိုက်ခြင်းသည်ကား၊ စရိမဝန္ဒနာ–ဂုဏ်တော်တမ်းတ, ပုံမှန်းဆလျက်, လွမ်းရချုံးမှိုင်, မမုန်းနိုင်သော်လဲ, ဩော်...နောက်ဆုံးတိုင် ကန်တော့ခြင်းပါဘုရား။

တစ်ဘဝသံသရာ ပြီးပြီ။

စိတ်ကြီးဝင်ကြစမ်းပါ

စိတ်ကြီးဝင်ဆိုလို့ မျက်နှာထားတင်းပြီးတော့
ဟိုလူငေါက်ချ ဒီလူငေါက်ချ လုပ်တယ်,
တစ်ချို့ ပိုက်ဆံပေါလို့ အာဏာရှိလို့ အဖက်မလုပ်ယင်လဲ
စိတ်ကြီးဝင်တယ်လို့ ပြောကြတယ် ၊
အဲဒါ စိတ်ကြီးဝင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝသံသရာ
အောက်ကျဘို့ စိတ်ကလေးဝင်တာ၊ မင်းတို့လဲ
စိတ်ကလေးမဝင်ကြစေနဲ့ ။

(၃၇-ခု၊ ဒု-ဆိုဆန်း ၂-ရက် ဩဝါဒမှ)

အပိုမလုပ်ပါနဲ့

ပိုးဖလံဟာ မီးထဲရောက်မှ ကြောက်နေလို့
ဘာတတ်နိုင်အုံးမှာလဲ ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ပုထုဇဉ်တွေ
ကလဲ တကယ်တွေ့မှ နောင်တရတတ်တယ် ၊
ဒါ အပိုဘဲ ။

(၃၉-ခု၊ ၅-ဆန်း ၁-ရက် ဩဝါဒမှ)

ပန်းချီ-မောင်အေးမြင့် ဒီဇိုင်း-ပန်းသမုဒ္ဒရာ